

למבט פנינים לזוהר בזוהר הרקיע

לימוד זוהר היומי

ספר הזוהר המחולק ל-354 ימות השנה

ובו: "ספר הזוהר" - "זוהר חדש" - "תקוני זוהר"

❖ זוהר היומי לחודש סיון ❖

שבט תשס"ט - עיד"ק בית שמש תובב"א

הוצאת:

"חברה מזכיי הרבנים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס

ב"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
MIFAL OILUMI L'HATZULAS HADAS

Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצווה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם את כל ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות – בבתי מדרשות – בשמחות – לכל החברים וידידים
ולכל אחד ואחד מישראל – לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

hazohar.com@gmail.com

לקבלת הספרים בחינם: הרב אברהם ווייס

בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין

רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

011-972-548-436-784

דרך הבעש"ט האמיתי

הבנל עם טוב זיע"א
צוה לאנשי, שקודם
כל תפילה [שחרית,
מנחה, וערבית], ילמדו
מאמר זוהר ותיקונים.
(ליקוטי תורה משערוביל,
הדרכה ו')

מציל ממיגפה

לימוד זוהר הקדוש
מציל את האדם
ומשפחתו ממיגפה
ושערורות. (אמרי פנחס
שער ו אות עג)

מבטל כל מיני פורעניות

כבר ידוע לכבודם
מעלת לימוד זוהר
הקדוש אשר הוא
מבטל כל מיני
פורעניות וגזרות
קשות ורעות ומותא
וחרבא וביזה מעלמא.
(רבני ירושלים תרפ"א)

מה שגורמים אלו שלא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה

קול אומר קדא,
"מה אקרא כל
הבשר חציר", הכל
הם כבהמות
שאוכלות חציר.
"וכל חסדו כציון
השדה", כל חסד
שעושים לעצמם
עושים.
ואפילו כל אלו
שעוסקים בתורה,
כל חסד שעושים
לעצמם עושים.

באותו זמן ויזכור
כי בשר המה רוח
הולך ולא ישוב
לעולם, זה הוא רוח
המשיח.

אוי להם מי שגורמים שילך לו מן העולם ולא ישוב לעולם, שאלו הם שעושים את התורה יבשה, ולא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה, שגורמים שמסתלקת נביעת החכמה שהיא י' ממנה, ונשארת ב' ביעשה.

אוי להם שגורמים עניות וחרב וביזה והר ואלו בעולם.

זהו הרוח שמסתלק, הוא רוח המשיח, כמו שנאמר, והוא רוח הקודש, והוא רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'.
(תיקוני זוהר, תיקון ל')

מכון "זוהר הקדוש השנתי" – ללימוד כל ספר "זוהר הקדוש" במעגל השנה – שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ספר זוהר הקדוש' מטרת המפעל: כמו שכתוב בזוה"ק (רע"מ ח"ג קכד ג): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר זוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. **ע"ד ו'קדיש מ'ן ש'מ"א ו'חיה כ"י ל"א תשכ"ח מפי' זרע"ו**

עזרי מעם ה' עשה שמים וארץ

לחמם שכינים לזהרם לזהרם בזהר הרקיע

ספר הזוהר

השלים והמנגד

על תמושת המשי תורה

מהתנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

על ידי באי בשערי זוהר הקדוש לבגם
ולטיל בפרדם זוהר, ותקנים מה שאמר
אלהו לבר יוחאי בספר הזוהר: "ותגליא
לתתאי בסוף יומיא, ובגנייה וקראתם דרור
בארץ לכל ישביה וגו', ושבתם איש אל
אחותו" וגו'.

ספר הזוהר הקדוש הזה סדר מחדש ומחלק לקטעים. כדי ללמד את הזוהר
מדי יום ביומו. וכל שנה ושנה ישלים את כל ספר הזוהר הקדוש.

כל נפש מישראל למגדול ועד קטן מחיב ללמוד ספר הזוהר דבר יום ביומו. ולסיום
את כל ספר הזוהר הקדוש בכל שנה ושנה. חק ולא יעבר. לתקון הגאולה
האמתית. ובשעה אחת יזכה להיות בן עולם הבא. (ת"ד רבני ירושלים תרפ"א – כסא מלך)

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המנגד השלם, שמורות להמחבר
התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א, ומצוה גדולה לכל אחד
מישראל להדפיסו ולהפיצו בהנם ולחלקם לכל אחד ואחד
מישראל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם
הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זיע"א. וכל המזכה את הרבים אין
קץ לשכרו, וזוכה לבגים צדיקים, ואין חטא בא על ידו.

נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות,
ובשמחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את
הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי למוד "הזוהר
הקדוש" בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

בונה עולמות

לימוד זוהר בניסא
בעלמא בונה
עולמות, וכל שכן
אם יזכה ללמוד
ולהבין פירוש מאמר
אחד, יעשה בו תיקון
למעלה בשעה אחת,
מה שלא יעשה
בלימוד הפשט שנה
תמימה כו'. (כסא מלך
לתיקוני, תיקון מג אות ט)

לימוד זוהר

שעה אחת יותר
מלימוד פשט
בשנה תמימה

לימודו כל השנה אינו
לכום אם אינו מעטרו
ביום אחד בלימוד
הקבלה, כי שקול
הוא כנגד כולם. (שם)

בן עולם הבא

אם קובע עת לה'
שעה אחת בכל לילה,
או מובטח לו שהוא
בן עולם הבא מבני
היכלא דמלכא ויהיה
מרואי פני המלך
היושבים ראשונה
במלכותא דרקינא.
(שם)

מרום על כל לימוד

לימוד ספר זוהר
מרום על כל לימוד,
בשגם לא ידע מאי
קאמר, ואף שימעה
בקריאתו. והוא
תיקון גדול לנשמה.
(מורה באצבע להחיד"א
זיע"א, אות מד)

מביא השק לכל מיני לימודים

על ידי לימוד זוהר
נעשה חשק לכל
מיני לימודים של
התורה הקדושה.
(שיחות הר"ן אות קח)

אשרי הזוכה

אשרי הזוכה להיות
עמלו בתורה, הן
בנגלה, הן בנסתר
בספר זוהר הקדוש
והתיקונים, וכדאי
הוא רשב"י התנא
האלקי זיע"א לפסוד
את כל העולם כולו
מן הדין ולקרב את
הגאולה.
(נאום יצחק ירוחם בהגאון
החסיד מוה"ר"ד משה
יהושע לייב זצ"ל דיסקין)

לוי עמי שומע לוי. בדור הרע הזה שהמינות גובר. היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר
הזוהר ותיקונים להגות בה. והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו. ויתקיים. (נוצר חסד מס' אבות פ"ד)

בס"ד

הוד והדר פעלם וצדקתם עומדת לעד
כדאי רבי שמעון לסמוך עליו
כל הרוצה ליטול חלק במפעל הזוהר הקדוש היומי
נא להתקשר: +972-548-436-784
או באי-מעיל: hazohar.com@gmail.com

A partner of the worldwide Zohar Hakadosh -
Is, in essence, a partner of Rabbi Shimon Bar Yochai himself. As known

לזכות לזרע של קיימא זיווג הגון ברכה והצלחה מרובה לפרנסה טובה בשפע,
לעשירות, לבריאות, לגידול צאצאים
לתורה ולחופה ולמעשים טובים.

לעילוי נשמת אבי מורי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנהלחודששנת

לעילוי נשמת אמי מורתי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקניב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקינתיב"ר.....ז"ל
יום השנהלחודששנת

על ידי שתעזור לפרסם את ספר הזוהר בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע,
נוכה לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

והוא ימליץ טוב בעדינו אדונינו בר יוחאי

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל מדינה
ומדינה כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם

To merit much blessing and success, finding a shidduch, abundant
parnassah, wealth, children, good health, true torah study, the raising of our
offspring to torah chupah and maasim tovim with peace of mind, and success in
settling in eretz yisrael.

הספר נדפס לזכות הרבים ונחלק בחינם לכל דורש ומבקש

תפלה קודם למוד הזהר

(קבלה מהאר"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך.

ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוון לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למוידנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחות. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

מורי ורבותי! כבר היה מספיק

עד מתי? בואו נתעורר?

- ❖ מאנשים שהתפוצצו ממכוניות תופת רח"ל.
- ❖ מאנשים שהתפוצצו בעקבות מתאבדים רח"ל.
- ❖ מאנשים שקיבלו חולי הידוע רח"ל.
- ❖ מאנשים שנעלמו עקבותיהם תחת הריסות בנין רח"ל.
- ❖ מאנשים שהשאירו יתומים ואלמנות רח"ל.
- ❖ מאנשים שנפטרו לעולמם רח"ל.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים פיזית רח"ל.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים נפשית רח"ל.
- ❖ מאנשים שאבדו פרנסתם רח"ל.
- ❖ מאנשים שהסתככו במשפטים קשים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמתייגעים ואין להם ילדים רח"ל.
- ❖ מאנשים שילדיהם אינם גדלים כפי רצון ההורים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמתייגעים בשידוכים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמתוככים עם חובות לאלפים ורבבות רח"ל.
- ❖ מאנשים שבתיהם נשברו רח"ל.

העט לא יוכל לתאר את הכאב ואת הזעקה האילמת מלב כואב של כל אלו הנזכרו לעיל

אבל רבותי! בואו נחשוב, במה יכולים האנשים הסובלים לעזור לעצמם, ומה יכולים אחרים לעשות בעדם לפדותם ממצבם הקשה.

– יש לנו עצה קלה בשבילכם –

למדו כל יום ויום ספר "זוהר הקדוש" אנשים מעידים שהם רואים בחוש ישועות בכל העניינים ספר "זוהר הקדוש" מחולק בחנם

* * *

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערוורות.
(אמרי פנחס שער ו אות עג)
כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומתנא וחרבא וביזה מעלמא.
(רבני ירושלים תרפ"א)

אלו שלא עוסקים בלימוד הזוהר, אוי להם שגורמים עניות וחרב וביזה והרג ואבדן בעולם רח"ל, וגורמים שמסתלק רוח המשיח. (תיקוני זוהר)
על ידי זה שתעזור לפרסם את ספר הזוהר הזה בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע, יזכו לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

למדו והפיצו – גליוני "ספר זוהר הקדוש" פרוק ומנסה לכל מיני סגילות רפואות וישועות

כ"י לא תשנ"ח מפ"י ורע"ו

ספר זוהר

הש"ס והמנקד

יוצא לאור במנוחשית על ידי:

מכון "זוהר הקדוש היומי"

לדמוד כל ספר "זוהר הקדוש" במעגל השנה

שע"י יחי:

מפעל הזוהר העולמי. תלמידים וחסידים של התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א. לפרסם בחנם תורת הנסתר. ועל ידי זה יתקיים מה שהבטיח הרשב"י: "בדא יפקון מן גלותא".

מטרת המפעל, כמו שכתוב בזוהר הקדוש (רע"ב ח"ג קכ"ו): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בדר יתנו ואין עמו אל נכר.

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המנקד השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א, ומצוה גדולה לכל אחד ממשאל להדפיסו ולהפיצו בחנם ולהלקם לכל אחד ואחד ממשאל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זיע"א. וכל המזכה את הרבים יזכה לבנים צדיקים.

תפילה קודם למוד הזוהר

(קפלה מהאריזל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדוה ובהשתחויה, שקרבנתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אוזיך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדושתם, יעמוד לנו לכל נפש בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

הכשתח אלהינו הנביא וכו' לטוב, לרבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובמה בני נשא לתתא ותרננון מהאי חמרא דילה. בד יתגלי לתתא בדרא בתראה בפוח יומא, ובגנייה וקראתם דרוך בארץ וכו' (תקוני זוהר כג)

ע"ר וקדיש מ'ן ש'מ"א נ'ח"ת

זכור השאלה שיישאלו אותך בבית היו של מעלה, "צפית לישועה?"

מה עשית לקרב את הגאולה ולהביא את מלך המשיח? שעל זה אנו מתפללים בכל יום "כי לישועתך קנינו כל היום" !!!

הקב"ה מתרעם על האדם כשאינו מחכה למלכותו, כדאיתא בפסיקתא (כמאמר גילי) שאמר הקב"ה לצדיקים לא יפה עשיתם שחיבתם לתורתו ולא הכיתם למלכותו, הרי אפילו שמצדיקים המחבבים את התורה דורשים מהם על הצפייה לישועה. (צפית לישועה מהחפץ חיים ז"ל, פרק ג)

החיי חבורא דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי

אחיותו יוטיא וכו' יורה ונאמר איש אל אחיותו

הקדמה לספרי ”הזוהר היומי”

ישמחו החסידים ויגילו ה'לומדים בעזרת השי"ת ובזכות התנא האלוקי רבן שמעון בר יוחאי זי"ע הרינו נותנים לפניכם היום ברכה הספר הקדוש ”זוהר היומי” החדש [בהוצאה שניה], עם הוספות של זוהר חדש ותיקוני זוהר. סידרנו אותם ללימוד יומי, זאת אומרת, שכל יום ויום קוראים 11 עמודים ובשנה אחת גומרים אי"ה כל ”ספר הזוהר על התורה”, ”זוהר חדש”, ו”תיקוני זוהר”. וסידרנו אותם ל-12 כרכים, מחולק ליי"ב חדשי השנה, כך שבכל חודש לומדים וגומרים כרך שלם.

עוד הוספנו ג' מפתחות, ואלו הן:

מפתח א': ”סדר הלימוד היומי”, שיכולים למצוא את הדף שבכל יום ויום, באיזה עמוד הוא נמצא, מאיפה מתחילים ואיפה גומרים.

מפתח ב': ”מפתח פרשיות הזוהר, ותיקונים של תיקוני זוהר”, דהיינו הסדרים והפרשיות של ספר הזוהר על חמישה חומשי תורה וזוהר חדש, ושבעין תיקונים של תיקוני זוהר.

מפתח ג': ”מפתח דפי הזוהר הישנים”, כדי שיוכלו למצוא כל הדפים לפי דפוס הזוהר מווילנא, ושנדפסו אחר כך.

בט"ו מנחם אב תשס"ח לפ"ק העבר עלינו לטובה השלמנו בס"ד את סדר לימוד היומי על הזוהר הקדוש ונדפסו בי"ב חלקים, ונתפרסם מחודש אלול תשס"ח עד היום בכל העולם.

ובשבעה חודשים הראשונים מאז שגמרנו את הלימוד היומי של הזוהר, הגענו בס"ד קרוב לחצי מיליון אנשים שלומדים ומעיינים בזוהר הקדוש מידי יום ביומו.

עוד הכנסנו במהדורה הקודמת של י"ב חלקי הזוהר היומי, הספר ”אור הזוהר” (הוצאה ב'), שבו מלוקט קרוב ל-500 ספרים שמדברים על גודל מעלת לימוד ואמירת הזוהר לכל אחד ואחד, מאמרים הרבה שנמצאים בספרים שונים המדברים בגודל מעלת לימוד ואמירת הזוהר, מסודר בסדר נאה כל עניין ועניין.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותיקונים במעגל השנה

ובמהדורה המפוארת הנוכחית של י”ב חלקי הזוהר היומי אנו מוסיפים גם את ספר ”אור הזוהר החדש והשלם” (הוצאה ד’), שיצא לאור בשנה זו, דברים חדשים נוראים ונפלאים, גם הוא מחולק לי”ב חלקים, ושאלות ותשובות על אמירת ולימוד הזוהר הקדוש, שהוא קובץ גדול מתלמוד בבלי ירושלמי, מדרשים, זוהר הקדוש, תיקונים, ראשונים ואחרונים, ספרי בעל שם טוב הקדוש ותלמידיו, ספרי מוסר, ספרי קבלה, ”כללים יסודיים ועיקריים בעניין אמירת ולימוד הזוהר והתיקונים לכל אחד ואחד מישראל אפילו כשאין מבינים כלום, ובפרט לילדים קטנים”..

נודה את ה’ בכל לבב ובתוך רבים נהללנו אשר הגיענו עד הלום לברך על המוגמר שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה להדפיס את י”ב חלקי ספרי הזוהר הקדוש, זוהר חדש, ותיקוני זוהר, ”אור הזוהר”, ”קרא לשמש ויזרח אור הזוהר” שיצא לאור לקראת ”ברכת החמה” דהאי שתא, וספר ”אמירת הזוהר כהלכתה”, כדי לעורר אודות לימוד תורת הסוד.

זכות רבינו הקדוש רבי שמעון בן יוחאי יגן בעדינו, שטרחנו לקבץ מאורותיו להפיצן בישראל, לחזק הלימוד בהן. צקון לחשינו, כשם שזכינו להוציא לאור ספרים הנ”ל, כן נזכה להוציא לאור שאר החלקים מספר זה, אמון כן יהי רצון.

וכאן אנו מעתיקים קצת התעוררות מגדולי ישראל הראשונים והאחרונים מדברים שכתבו על לימוד ואמירת ספר הזוהר הקדוש ותיקונים אפילו כשאין מבינים כלום.

מרגלית יקרה, אוצר קדוש ונעלה העניק השם יתברך ברוב חסדו לעמנו עם סגולה, והוא ספר הזוהר הקדוש, שנתחבר בקדושה עליונה על ידי התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע”א. ובזכות הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש מובטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים ללא צרות וייסורים רחמנא ליצלן. דבר זה מבואר בספר הזוהר הקדוש עצמו, מפי קודשו של משה רבנו עליו השלום ”הרעיא מהימנא”, אשר היה נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו במעמד מלא הוד, ומגלה להם סתרי תורה.

וכך אומר משה רבנו ע”ה לרשב”י זיע”א בזה”ק פרשת נשא, ”בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי”.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ביאור הדברים: בזכות החיבור שלך ספר הזוהר הקדוש יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות וייסורים וללא צער חבלי משיח!

ואף משמים הסכימו על כך! בספר תיקוני הזוהר מבואר שבשעה שאלהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו קדישא שעמו ולמד עמהם סתרי תורה בעניין תיקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם "כמה רב כוחו וקדושתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם", ואחר כך הוסיפה ואמרה נבואה בזו הלשון, "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך כד יתגלו לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגינה, "וקראתם דרור בארץ".

ביאור הדברים: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החיבור שלך כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור בארץ" - המרמז על הגאולה השלימה.

וכאור לעינים ביאורו של השל"ה הקדוש, שכתב על כך, "הנה מבואר מכאן שחיבור הזוהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים ובזכות העוסקים יבוא משיח כי אז תמלא הארץ דעה בסיבתו אשר זה תהיה סיבה קרובה לביאתו וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחוזתו וכו' כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהוצרך הקב"ה לקדשם בדם הפסח ובדם המילה כן הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שייזכו לתוספת הקדושה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

כמו כן, בנוסף למעלה הנפלאה של קירוב הגאולה ברחמים, מסוגל הלימוד והקריאה בספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזירות קשות ולהיות כחומה בצורה מפני כל צרה רחמנא ליצלן.

רבינו הקדוש הרמח"ל, רבנו משה חיים לוצטו זצוק"ל זיע"א בעל ה"מסילת ישרים" ועוד, תיקן בישיבתו סדר לימוד מיוחד של גירסא בספר הזוהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה כתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון, " זאת העצה היעוצה לכל קהילות קודש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו כי רב הדבר ועצום מאוד...

... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים כי אני אלמלא נתיישר חיילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום אבל כבוד תורתכם יקח את

"זוהר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזּוֹהַר וְתַקּוּנִים בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

העצה הזאת ויהיה לו לזכות כי אין כמוה לטובה לכל ישראל וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

ומי לנו גדול כהרמח"ל זיע"א אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזירות מעם ישראל אלא את העצה הזו, לימוד בספר הזוהר ברצף ללא הפסק, שבכוח הקדושה העליונה של ספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזירות ולקרב הגאולה ברחמים.

עד כמה היה חביב לימוד תורת הסוד על תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו, יש ללמוד ממה שהרה"ק מוהרי"א מזידיטשוב זיע"א העיד בעצמו ואמר: שלמד ושנה הפרי עץ חיים מאה פעמים ואחד.

האמת היא, שדי בדברים שהבאנו עד עתה לעורר את הלבבות לקריאה ולימוד בספר הזוהר הקדוש, וכי ימצא חלילה יהודי אשר לא רוצה לפעול על מנת לקרב גאולת ישראל ברחמים ולבטל כל גזירות קשות רח"ל. אלא, שלצערינו הרב, כלל גדול ונורא הוא, שכפי קדושתו ומעלתו של הדבר כך יש יצר הרע שמנסה להתנגד לכך בכל כוחו. דבר זה בולט וזועק לשמים בפרט בנושא הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש. היצר הרע שיודע בוודאות שע"י הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש, הוא נדחה מן העולם ומתבטלת ממשלתו לעד וכל מציאות העולם משתנה ומתקרבת בצעדי ענק לקראת הגאולה השלימה ברחמים, משקיע מאמצים מיוחדים להחדיר דעות שטות והבל הפך האמת ממש, ואף לא בוחל כדרכו בשקרים ובהפחדות, והעיקר שמטרתו תושג ותאבד טובה מישראל חלילה וחס. כדרכו של היצר הוא פונה לכל אדם בשפתו שלו וכביכול מתוך דאגה עמוקה ואהבה:

לאחד - שאיננו מבין את לשון הזוהר, טוען כנגדו מה התועלת בקריאתך הרי אינך מבין כלום.

לשני - שעוסק כל יומו בלימוד ש"ס ופוסקים, טוען: הרי אינך מקובל, כשתסיים ללמוד את כל הש"ס והפוסקים אז תמצא זמן גם ללמוד בספר הזוהר, כעת זה ביטול תורה.

לשלישי - שעדין רחוק מקיום המצוות, טוען, מה לך ולספר הזוהר הקדוש הזה? זה, לא בשבילך כלל!

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לרביעי - המחפש כל טענה להתחמק מקיום חובותיו, טוען, אסור לקרוא בספר הזוהר! ומי שיעיז, ישתגע. השמר נפשך והתרחק מזה הספר.

בראשונה נבאר כי אף גירסא בעלמא - קריאה ללא הבנה כלל בספר הזוהר הקדוש מעלתה גדולה ונשגבה ופועלת רבות ונצורות.

ונביא משל למה הדבר דומה - לרופא הנותן תרופה לאדם הנזקק לה אף על פי שאדם זה אינו מבין כלום בחכמת הרפואה, מכיוון שלקח תרופה מרופא מומחה שבקי ויודע בחכמת הרפואה התרופה מועילה לו והוא בסייעתא דשמיא מתרפא וקם מחוליו, נכון גם הדבר לגבי הקריאה בספר הזוהר, אפילו שהקורא לא מבין כלל את אשר הוא מוציא מפיו, הקדושה העליונה הטמונה במילים של ספר הזוהר הקדוש פועלת בקורא אותם את פעולתה וזוכה לכל המעלות שנאמרו לגבי העוסק בספר הזוהר הקדוש. (גורי הארי ז”ל, החיד”א, פלא יועץ, דגל מחנה אפרים, רבי חיים פלאג’י, שו”ת ישכיל עבדי, שו”ת פרחי כהונה, ועוד.) כמו כן, גם תלמידי חכמים ובני ישיבות העוסקים כל זמנם בלימוד התורה, צריכים להקדיש בכל יום זמן לקריאת מס’ דפים בספר הזוהר, שזכות הקריאה הזאת, מלבד כל מעלותיה לכלל ישראל, תועיל להם ביותר שיזכו להבין את לימודם ולזכרו, וכן להתעלות רוחנית גדולה, כנראה בחוש.

מרבנו יוסף חיים זיע”א בעל הבן איש חי מבאר את מאמר הגמרא ”כל העוסק בתורה מבפנים תורתו מכרזת עליו מבחוץ” שכל העוסק בחלק הפנימי של התורה זוכה ומאירות עיניו בחלק הנגלה של התורה. ואף מרבן הגאון הגדול רבי בן ציון אבא שאול זצוק”ל זיע”א היה מורה לתלמידיו בעודם בחורים צעירים לקרא בכל יום מס’ דפים בספר הזוהר, שזה יעזור לפתוח את הלב לתורה ולזכך הנפש. והוסיף עוד ואמר, כי ספר הזוהר הקדוש מלא וגדוש במוסר ומלהיב ביותר לעבודת השם יתברך וזהו ספר המוסר הטוב ביותר. אנחנו ראינו בעינינו מעשה רב מאחד מגדולי ישראל ממש, אשר היה מיקר את זמנו מכל יקר ודואג ומיצר על כל רגע של ביטול תורה חלילה, שהורה לתלמידיו בעודם צעירים לימים לקבוע זמן בכל יום לקריאה בזוהר הקדוש. ניתן להאריך על כך בעוד עובדות רבות, אך די בכך למבין.

ולאותו אח יקר שעדין לא זכה לקיים את כל מצוות ה’ בכל דקדוקיהם, גם הוא צריך להשתדל ולקרוא בכל יום בספר הזוהר הקדוש, שעל ידי הקריאה תזדכך נפשו ותטהר מכל זוהמה ויימשך בעבותות אהבה לעבודת ה’ יתברך

כנודע בספרים הקדושים ומגורי האר"י ז"ל. ובאשר לטענה הרביעית - המשמשת מפלט לאותם שלא בודקים כלל במה מדובר, אם אוזנם כרויה לשמוע, ניתן להסביר ולבאר להם כי דעה זו היא ההיפך הגמור לאמת, ובאה להרחיקם חלילה מהטובה הגדולה שיכולים לזכות בה! ספר הזוהר הקדוש - הוא המרפא לנפש הגדול ביותר שקיים! בכח הקריאה בו לטהר ולקדש את נפש האדם ולרפאה מכל חולי ומכל מידות רעות ותאוות רעות רח"ל עד שהיא מאירה ומזהירה באור קדוש ועליון. וכל האזהרה אודות לימוד הקבלה וההגבלות על כך לא נאמרו כלל ועיקר על לימוד פשט הזוהר ומוסריו ועל הקריאה בו. אלא נאמרו על לימוד בכתבי האר"י ז"ל, בשער הכוונות, שער הגלגולים, עץ חיים וכו', אשר ללימודם נצרך הכנה גדולה ואזהרות גדולות. ולכן אין בכך כל חשש, ותוכל לצמוח מכך רק טובה וברכה לאדם עצמו ולכלל ישראל.

ממעלות העוסק בספר הזוהר בקצרה:

- ◆ מקרב גאולת ישראל ברחמים
- ◆ מבטל גזירות קשות
- ◆ זוכה לטהר ולקדש את נשמתו שתאיר ותזהיר באור נפלא ומזככה מכל סיג ופגם עד שמרפאה לגמרי.
- ◆ מרחיק מעצמו כל המקטרגים ויצר הרע.
- ◆ ישמר ממקרים רעים בעולם הזה ובעולם הבא.
- ◆ ינצל מתאוות רעות וממידות רעות.
- ◆ הרי הוא כהוגה ומפרש את השם שיש בכוחו לעשות ניסים.
- ◆ יזכה לחזות בנועם ה'.
- ◆ ניצל מטמטום הלב והופך לב האבן ללב מאיר ומבין.
- ◆ זוכה להבין את לימודו ומתקיים בידו.
- ◆ לימוד בספר הזוהר הקדוש לע"נ נפטרים מסוגל ביותר לתקן נשמתם ולהעלותה למקומה העליון ולהצילה מכל דינים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

◆ ”כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק” שבזכות שלומדים בספרו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע”א, ניוושע בכל הנצרך לנו.

◆ תיבת ”ורפאתיו” עולה בגימ’ (703) כמנין שמעון בר יוחאי (703) כי בזכותו נמשכת רפואה לאדם

◆ ועל ידי זה יושפע שפע רב בכל העולמות, ראשי תיבות רשב”י שהעוסק בתורתו יזכה בסייעתא דשמיא לשפע רב רוחני וגשמי.

השנה הזו ”תשס”ט” בגימטריא ”רבי שמעון בן יוחאי” עם הד’ תיבות.

רבי שמעון בר יוחאי זיע”א ימליץ טוב בעד הלומדים מתורתו, כמו שכתוב בספר חסידים [סימן רכ”ד]: כל האומר דבר שמועה מפיהם הם מתפללים עליו שם וממליצים טוב עליו.

וזאת למודעי, שספרים האלו מותר ומצווה לכל אחד להדפיס כמה שרוצה באיזה שפה ולשון שרוצה, וכל המזכה את הרבים זכותו עומדת לעד וזוכה לבנים צדיקים. ובגודל כוח זכות הרבים של העוזרים והמסייעים למפעל הקדוש הזה, יזכו לראות מיוצאי חלציהם רב תענוג ונחת דקדושה, עד אשר נזכה בקרוב שיערה השם עלינו רוח טהרה, ונזכה לטהר לבבנו לעבוד ליוצרנו בכל כוחנו ובכל נפשנו ובכל מאודנו, ויקויים הבטחת הרעיא מהימנא ”בְּהַאי סְפֵר הַזֶּה־ר, יִפְקֹן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחְמֵי” בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן. המוציאים לאור

כָּל נַפְשׁ מִיִּשְׂרָאֵל לְמַגְדֹּל וְעַד קֶטֶן מְחִיב לְלַמֵּד סֵפֶר הַזֶּה־ר דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ. וְלִסְיָם אֶת כָּל סֵפֶר הַזֶּה־ר הַקְדוֹשׁ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה. חֵק וְלֹא יַעֲבֹר. לְתַקּוֹן הַגְּאוּלְיָה הָאֲמִתִּית. וּבְשָׁעָה אַחַת יִזְכֶּה לְהִיּוֹת בֶּן עוֹלָם הַבָּא. (רַבֵּנִי יְרוּשָׁלַיִם תַּרְפ”א)

כָּל הַזְכוּיּוֹת שֶׁל הַזֶּה־ר הַקְדוֹשׁ הַמְנַקֵּד הַשָּׁלֵם

שְׁמוֹרוֹת לְהַמְחִיב הַתְּנָא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בְּרַי יוֹחָאִי זִיע”א

וּמְצוּה גְדוּלָה לְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְהַדְפִּיּוֹ וּלְהַפִּיּוֹ בְּחֵן וּלְחַלְקֵם לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְזַכּוֹת אֶת הַרְבִּיּוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְהִיּוֹת ”בֶּן עוֹלָם הַבָּא”, וְלִהְיוֹת בְּמַחִיצַת הַרְשָׁבִי זִיע”א. וְכָל הַמְזַכֶּה אֶת הַרְבִּיּוֹת אֵין קִיץ לְשַׁכְרוֹ, וְזוֹכֶה לְבָנִים צַדִּיקִים, וְאֵין חֲטָא בָּא עַל יָדוֹ.

וְנָא לְפָרְסֵם בְּבִתֵּי כְּנַסְיּוֹת וּבְבִתֵּי מְדַרְשׁוֹת, וּבְשִׁמְחוֹת, וּלְכָל הַחֲבָרִים וַיְדִידִים,

לְזַכּוֹת אֶת הַרְבִּיּוֹת לְהִיּוֹת ”בֶּן עוֹלָם הַבָּא” עַל יְדֵי לְמוּד ”הַזֶּה־ר הַקְדוֹשׁ”

בְּכָל יוֹם, שֶׁהוּא ”תּוֹרָה לְשִׁמְחָה” !

כללים יסודיים ועיקריים בענין אמירת ולימוד הזוהר והתיקונים לכל אחד ואחד מישראל אפילו כשאין מבינים כלום, ובפרט לילדים קטנים מלוקט מתוך הספר "אור הזוהר החדש והשלם" שמופיע בסוף כל כרך

רה. נפש חיים: לימוד הזוהר הקדוש נורא ונשגב מאוד הגם דלא ידע מאי קאמר

כתבו ז"ל כי לימוד הזוהר הקדוש נורא ונשגב מאוד הגם דלא ידע מאי קאמר, ולזה מועיל מאוד לתקן הנפש. (נפש חיים מערכת הז' אות ד', משם הגדולים להחיד"א)

רו. דגל מחנה אפרים: לשון הזוהר הקדוש הוא מסוגל לנשמה, אף שאינו מבין כלל מה שאומר

על דרך דאיתא שלשון הזוהר הקדוש הוא מסוגל לנשמה, אף שאינו מבין כלל מה שאומר, כמשל הנכנס לחנות של בושם, אף על פי שלא לקח כלום, מכל מקום ריח טוב קלט עמו.

(הרה"ק ר' משה חיים אפרים מסדילקוב בעל דגל מחנה אפרים בליקוטים דיבור המתחיל ישקני)

רי. אמר הבעש"ט ז"ל: אמירת הזוהר מסוגל לנשמה

אמר הבעש"ט ז"ל, בג' דברים הכלל היפך ממה שאמרו אחד המרבה ואחד כו' ובלבד שיכוין, אלא אחד המכוין כו' ובלבד שירבה, אמירת הזוהר מסוגל לנשמה. (ספר נתיב רש"י, בשם "מורי", ה"ה הרה"צ ר' הלל מפאריטש)

רח. בשם אדמו"ר הזקן (בעל התניא) נשמתו בגני מרומים: ספר הזוהר הלשון מסוגל לנשמה אף על פי דלא ידע מאי קאמר

שמעתי ממהר"ם הלוי יפה שאמר בשם אדמו"ר הזקן (בעל התניא) נשמתו בגני מרומים סגולה למחשבות זרות בעת התפילה הוא ג' דרכים וכו', וכן ספר הזוהר הלשון מסוגל לנשמה אף על פי דלא ידע מאי קאמר, (ספר מגדל עז, מאמרי דא"ח מאדמו"ר חב"ד, ע' תכ"ו)

רא. פלא יועץ: לימוד הזוהר הקדוש מטהר ומקדש הנפש - לימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה'

לימוד ספר הזוהר נשגב מאוד לטהר ולקדש הנפש, ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא... בלימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה' וכו'. (פלא יועץ אות ז', זוהר)

רב. סידור האריז"ל: אף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים

לימוד בספרי קבלה, ואף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים, כי הם מסוגלים לטהר הנשמה. (סידור כוונות האריז"ל מהמקובל האלוקי מוהר"ר יעקב קאפיל של רבי יעקב קאפיל איש ליפשיץ זצוק"ל אשר היה מגיד מישרים בבית המדרש מעזריטש, גדול לפני תקופת הבעש"ט - לפני 300 שנה. כולל ביאורים על כל חלקי התפילה. בסדר כוונות הלימוד)

רג. אור צדיקים: לשון של הזוהר מזכך הנשמה

מי שלא זכה להבין הזוהר, אף על פי כן ילמוד, כי הלשון של הזוהר מזכך הנשמה. (אור צדיקים להר"מ פאפריש, סימן א' ס"ק ט"ז)

רד. החיד"א: לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה

לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה. (עבודת הקודש להחיד"א, מורה באצבע סי' מ"ד)

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ריג. הגה"ק מקאמארנא: מי שלא ראה אור הזוהר מתוקים מדבש, לא ראה מאורות מימיו ולא טעם טעם התורה - ועוד שהוא מטהר הנפש ומזככה - אפילו אמירה בעלמא מן השפתיים סגולה ותיקון הנפש מאוד - ובפרט ספר התיקונים שהם תיקוני הנפש ממש מכל פגם וסיג וחולאת

על כן בני ואחיי תרגילו עצמכם ללימוד בדברי הזוהר והתיקונים בשקידה, ומי שלא ראה אור הזוהר מתוקים מדבש, לא ראה מאורות מימיו ולא טעם טעם התורה, ועוד שהוא מטהר הנפש ומזככה, אפילו אמירה בעלמא מן השפתיים סגולה ותיקון הנפש מאוד, ובפרט ספר התיקונים שהם תיקוני הנפש ממש מכל פגם וסיג וחולאת. (הקדמת ספר עצי עדן מקאמארנא ז"ל)

ריד. הגה"ק מקאמארנא: אם דורי היה שומע בקולי, היה לומד כבר מגיל תשע ספר הזוהר

"אם דורי היה שומע בקולי, היה לומד כבר מגיל תשע ספר הזוהר, וכך היה רוכש יראת שמים במקום חכמה חיצונית". (הרה"ק רבי יצחק אייזיק מקומרנא, ספר "נוצר חסד")

רטו. הבעש"ט: קודם כל תפלה ילמדו מאמרי זוהר

הבעש"ט צוה לאנשיו שקודם כל תפלה ילמדו מאמרי זוהר. (ר' יצחק בר ישעיה עטיה, דורש טוב, ענין זוהר)

רטז. אור צדיקים: הלשון של הזוהר מזכך הנשמה

ומי שלא זכה להבין הזוהר אף על פי כן ילמדו כי הלשון של הזוהר מזכך הנשמה. (אור צדיקים ודרך סעודה, סימן א' סעיף ט"ז)

רט. שמענו בפירוש מפי אדמו"ר הזקן (בעל התניא) בליאזני: מועיל קריאת דברי הזוהר הקדוש אף דלא ידע מאי קאמר

וכמו ששמענו בפירוש מפי אדמו"ר הזקן (בעל התניא) בליאזני, שיש בחינת טמטום המוח וכו', ולזה מועיל קריאת דברי הזוהר הקדוש אף דלא ידע מאי קאמר. (חנה אריאל, להר"א מהומיל, שמות ע' ס"ד)

רי. הלשון של הזוהר מסוגל לשכינתא ולנשמתא לקרוא בו יותר מכל עסק התורה

יעסוק בספר הזוהר אף על גב דלא ידע ולא מבין מאי קאמר, מכל מקום הלשון של הזוהר מסוגל לשכינתא ולנשמתא לקרוא בו יותר מכל עסק התורה. (תיקון ליל הוש"ה)

ריא. בשם הקדוש ר' אהרן מזיטאמיר: שזוהר הקדוש צריך לאומרו בלא ביאור, כי התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך

בענין לימוד זוהר הקדוש אמר בשם הקדוש ר' אהרן מזיטאמיר שזוהר הקדוש צריך לאומרו בלא ביאור, כי התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך, רק מי שרוצה ללמוד עם ביאור יעיין מקודם בהביאור, והזוהר יאמר כסדר בלי ביאור. (שארית ישראל שער ההתקשרות שער הא' דרוש ה' מאמר ב')

ריב. מהרצ"א מדינוב: לשון הזוהר מסוגל לזכך הנשמה גם למי שלא יודע כלום

מקובל בידינו שגם מי שלא יודע כלום, לשון הזוהר מסוגל לזכך הנשמה. (מהרצ"א בהגותיו לספר סור מרע, דפוס מונקטש אות ט')

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותיקונים במעגל השנה

רכב. רבי חיים הכהן: הלשון מסוגלת לזכך הנשמה ולהאירה בזוהר נפלא

מי שלא זכה להבין, אפילו הכי, יקרא הלשון מפני כי הלשון מסוגלת לזכך הנשמה ולהאירה בזוהר נפלא. (רבי חיים הכהן, הנהגות טובות, אות מה)

רכג. מהרצ”א מדינוב: מקובל בידינו: שגם מי שלא ידע כלום אף על פי כן לשון הזוהר מסוגל לזכך הנפש

אמת שמקובל בידינו שגם מי שלא ידע כלום אף על פי כן לשון הזוהר מסוגל לזכך הנפש. (ר’ צבי אלימלך שפירא מדינוב, מהרצ”א, הוספות מהרצ”א, אות ט)

רכד. הגה”ק מקאמארנא: כל אות ואות של ספר הזוהר וכתבי מר”ן של הרב חיים ויטאל... הם תיקונים גדולים לנשמה לתקן כל הגלגולים

כל אות ואות של ספר הזוהר וכתבי מר”ן של הרב חיים ויטאל... הם תיקונים גדולים לנשמה לתקן כל הגלגולים. (ר’ יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד’ משנה כ)

רכה. הגה”ק מקאמארנא: בדור הזה שהמינות גובר צריכין ללמוד עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר והתיקונים

ולו עמי שומע לי בדור הזה שהמינות גובר היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר והתיקונים להגות בהם והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו ויתקיים. (ר’ יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד’ משנה כ.)

רכו. החזון איש: לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי הזו”ל

לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי הזו”ל. (מעשה איש, למרן הגה”ק בעל החזון איש זצ”ל)

ריז. הגה”ק מאלעסק: לימוד הזוהר הוא שלימות גדול אל הנפש - הלשון של הזוהר לבד מסוגל מאוד

לימוד הזוהר הוא שלימות גדול אל הנפש ואף על פי שאינו מבין. הלשון של הזוהר לבד מסוגל מאוד. (רבי חנוך הניך מאלסק, סדר הלימוד, אות ב')

ריח. שארית ישראל: התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך

התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך. (הרב משה ישראל בר אליהו, שארית ישראל שער ההתקשרות, שער א' דרוש ה' מאמר ב')

ריט. רביה”ק רבי נחמן מברסלב: לימוד הזוהר מסוגל מאוד מאוד - על ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה - הלשון הקדוש של הזוהר מעורר מאוד לעבודת השם יתברך

ידוע שלימוד הזוהר מסוגל מאוד מאוד ודע שעל ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה, והלשון הקדוש של הזוהר מעורר מאוד לעבודת השם יתברך. (רבי נחמן מברסלב, שיחות הר”ן, ק”ח)

רכ. סידור קול יעקב: דברי הזוהר ותיקונים מסוגלים לטהר הנשמה

לימוד בספר קבלה ואף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים כי הם מסוגלים לטהר הנשמה. (רבי יעקב קאפיל, סידור קול יעקב, בסדר כוונת הלימוד)

רכא. האדמו”ר הזקן זיע”א פוסק: בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר

מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר אף שאינו מבין, כי מה איכפת ליה שאינו מבין אפילו הכי הוא סגולה. (רבי שניאור זלמן מלאדי, אדמו”ר הזקן (בעל התניא), מאמרי האדמו”ר הזקן הקצרים 1 דף תקע”א)

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

רלב. על ידי הזוהר הקדוש יצאו מן הגלות

ובגלל שעתידים ישראל לטעום מאילן החיים שהוא ספר הזוהר הקדוש, יצאו על ידו מן הגלות. (ר' שמעון בר יוחאי, זוהר, נשא אות צ')

רלג. הגר"א ז"ל והזוהר הקדוש: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם.

הגר"א ז"ל והזוהר הקדוש: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר"א על משלי ה' י"ח)

רלד. הגר"א ז"ל: פנימיות התורה הם חיים לנפש

פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחיצוניות לחיצוניות הגוף והעוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות בהם. (אבן שלמה פרק ח' אות כ"ו)

רלה. הגר"א ז"ל: עיקר הגאולה בלימוד הקבלה

הגאולה לא תהיה רק על ידי לימוד התורה ועיקר הגאולה בלימוד הקבלה. (אבן שלמה פרק י"א אות ג')

רלו. הגר"א ז"ל: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם.

העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר"א על משלי ה' י"ח)

רלז. הגר"א ז"ל: ללמוד ספר הזוהר

והשיב ללמוד ספר הזוהר ושערי אורה כדי להבין קצת הכינויים בזוהר הקדוש רק בלי הפירוש כי הוא מבלבל ומסיע לענין אחר. (אבן שלמה פרק י"א אות ג')

רלח. אדמו"ר הזקן: הזוהר סגולה אף שאינו מבין

ובנידון שאר הלימוד יהיה בזה האופן מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר הקדוש אף

רכז. הבן איש חי: קיימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלימוד הקדוש של התיקונים והזוהר יחיד ורבים מנער ועד זקן

מזמן אשר הציץ זרח אור יקרות של שני מאורות הגדולים ספר התיקונים וספר הזוהר קיימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלימוד הקדוש של התיקונים והזוהר יחיד ורבים מנער ועד זקן, והגם דאין לאל ידם להשיג ולהבין סוד אמרות טהורות שבספרים הקדושים האלה אף על פי כן שותים בצמא את דבריהם ומתלהבין בקריאתן מאוד מאוד. (רבנו יוסף חיים, הבן איש חי, בהקדמת התיקונים בניהו)

רכח. החפץ חיים זצ"ל פוסק: על לימוד ספר הזוהר אין שום הגבלה - ילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים

וכן אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוך זצ"ל משם רבו החפץ חיים זצ"ל שעל לימוד ספר הזוהר אין שום הגבלה כי רובו מדרש והיה החפץ חיים מעורר לכולם שילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים. (ר' יוסף בן שלמה מפוז'ין, הוספות בנין יוסף)

רכט. הרב יצחק כדורי זצ"ל: אני קורא לכל אחד, להקדיש כל יום זמן ללימוד הקבלה

"אני קורא לכל אחד, להקדיש כל יום זמן ללימוד הקבלה, מפני שבזה תלוי ניקוי נשמתכם". (הרב יצחק כדורי)

רל. כסא אליהו: בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבוא הגואל

בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבוא הגואל. (רבי אליהו בן סולימן מאני, כסא אליהו, שער ד')

רלא. רבני ירושלים תרפ"א לפ"ק: לימוד הזוהר הקדוש מבטל כל מיני פורעניות וגזירות קשות ורעות

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזירות קשות ורעות. (רבני ירושלים, שנת תרפ"א)

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רמה. רבי יוסף זונדל מסלאנט: ללמוד בכל יום זוהר

ללמוד בכל יום זוהר ושערי אורה. (הנהגות צדיקים - הנהגות פרטיות מרבי יוסף זונדל מסלאנט על פי הגר"א)

רמו. רבי נחמן מטולטשין: ללמוד זוהר הקדוש

ללמוד ... זוהר הקדוש. (הנהגות צדיקים - סדר עבודת היום מרבי נחמן מטולטשין)

רמז. רבי אליהו מני: בי"ת ראשי תיבות: י'רבה ת'למודו ב'זוהר

בי"ת ראשי תיבות: י'רבה ת'למודו ב'זוהר. (הנהגות צדיקים - תקונים ואזהרות מרבי אליהו מני)

רמה. שומר אמונים: ספר התיקונים, כי הוא תיקון גדול לנפש

ללמוד כל אחד מחברתינו בהתמדה ספר התיקונים, כי הוא תיקון גדול לנפש (אגרות שומרי אמונים אגרת ה')

רמט. שומר אמונים: לומר תקוני זוהר בכל יום מסוגל מאוד לנפש - לא להתרשל מזה חלילה - אין לשער גודל ועוצם הטובה הנצמח מזה וימתקו הדינים

ואני מצווה לכל אחד מהאברכים לומר איזה דפים תקוני זוהר בכל יום המסוגל מאוד לנפש, ולא להתרשל מזה חלילה, כי אין לשער גודל ועוצם הטובה הנצמח מזה וימתקו הדינים. (שם אגרת ט"ו)

רנ. לומר בכל יום כמה דפים תיקוני זוהר וימתקו הדינים

ותראה לומר בכל יום אם אפשר קודם התפלה יותר טוב כמה דפים תיקוני זוהר וימתקו הדינים בעזרת ה'. (שם כ"ז)

שאינו מבין כי מה איכפת ליה שאינו מבין אפילו הכי הוא סגולה. (מאמרי אדמו"ר הזקן הקצרים דף תקע"א)

רלט. הגה"ק מקארלין: קודם התפלה ללמוד איזה ענין בזוהר

קודם התפלה למעט בדבור כל מה דאפשר וללמוד איזה ענין בזוהר או תיקונים או זוהר חדש. (הנהגות צדיקים - סדר היום מרבי אהרן מקארלין)

רמ. ערוגת הבושם: דף זוהר הקדוש אליבא ריקניא מונע כל מילי בישא

דף זוהר הקדוש אליבא ריקניא מונע כל מילי בישא והשמר פן ישיאך לבבך לחדול מזה (הנהגות צדיקים - הנהגות ישרות מרבי משה גרינוואלד מחוסט בעל ערוגת הבושם)

רמא. רבי מרדכי מטשערנאביל: ללמוד זוהר בכל יום

לקבוע עתים לתורה דהיינו ללמוד בכל יום ... זוהר, ושלחן ערוך ... וקריאת שמע של האריז"ל (כמבואר בשערי ציון) ולילך במקוה לטבול ט' פעמים בכדי לקבל עליו קדושה וטהרה מן המקוה העליונה והבן. (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

רמב. רבי מרדכי מטשערנאביל: זוהר הוא חלק מהתיקון על חטאת נעורים

לשוב באמת על חטאת נעורים... להיות ניעור כל ליל ששי וללמוד באותו לילה... זוהר, תיקונים... ולקרות קריאת שמע של האר"י ז"ל בכל לילה הנדפס בשערי ציון ... (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

רמו. רבי מרדכי מטשערנאביל: אחר התפלה ילמוד זוהר

אחר התפלה יקבע עתים לתורה דהיינו ... זוהר. (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

רמד. מהרצ"א מדינוב: קבלנו על עצמנו בלי נדר שלא לבטל לימוד הזוהר

קבלנו על עצמנו בלי נדר שלא לבטל שיעורין כסדרן בתורת ה', דהיינו ... זוהר או שאר קבלה, זה בכל יום עדכ"ש. (הנהגות צדיקים - הנהגות ואזהרות מרבי צבי אלימלך מדינאב)

זוהר היומי" - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

וכפי הרשימות אשר קבלנו לא נגמר רק לערך שש מאות סיומים על כן אנחנו רבני וגאוני ארץ הקדושה מבקשים מכל בר ישראל אשר ידו משגת ללמוד עוד פעם בכדי לגמור האלף סיומים בכ"ה אלול הבעל"ט כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד סיום זוהר אחד לעילוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה וישראל ישכון לבטח ונראה וקראתם דרוור בארץ.

רנה. כסא מלך: אם אינם לומדים קבלה גורם אורך גלותא ומעכבים הגאולה

ובתיקון ל' בספר כסא מלך וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמוד קבלה ועונשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם אורך גלותא כי הם מעכבים הגאולה רח"ל כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה כלמוד חודש ימים בפשטי התורה כי גדול כחה לקרב הגאולה.

רנו. כסא מלך: מובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא

ובתיקון מ"ג שם בכסא מלך כי לימוד הזוהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין אפילו פירוש מאמר אחד יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה ומובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא.

רנו. כסא אליהו: עכשיו בעיקבא דמשיחא נשמות נמוכים וגם התגברות החיצונים רח"ל אי אפשר לטהר נשמתם רק בסמים יקרים, היינו בזוהר הקדוש, כי לשון הזוהר מסוגל לזה אפילו בפטפוט לחוד ואפילו בליגלוג - ובזה יהיה נשמר מכל רע מיצר

רנא. ללמוד זוהר הקדוש כולו בכל השנה - מחלקים הדפים כפי הימים של כל השנה

גם דע כי יש נוהגים ללמוד זוהר הקדוש כולו בכל השנה שמחלקים הדפים כפי הימים של כל השנה ואשריהם ואשרי חלקם. (כסא אליהו שער ד')

רנב. לחלק הזוהר על פי דפים ולרשום כל חלק על פתקא אחד, ויחלקו הפתקאות לאנשי עירם החרדים על דבר ה', ללמוד כל אחד חלק הרשום בכל יום

גם אלה החכמים ראשי ומנהיגי כל עיר ועיר וכל פלך ופלך שיישמו לב לחלק דפי הזוהר הקדוש ג' חלקים לכמה חלקים ולרשום כל חלק על פתקא אחד ויחלקו הפתקאות לאנשי עירם החרדים על דבר ה' ללמוד כל אחד חלק הרשום בכל יום ובזה יוכלו לעשות שיגמרו בין כולם כל הזוהר הקדוש בכל יום ויום וכבר נודע כי בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבא הגואל בב"א כ"ר. (כסא אליהו שער ד')

רנג. רבני ירושלים תרפ"א לפ"ק: תקון לגאולה האמתית - מטעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא - לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא וביזה מעלמא - מבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים

לגמור האלף סיומים בכ"ה אלול הבעל"ט כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד סיום זוהר אחד לעילוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים ויפר עצת אויבינו.

רנד. רבני ירושלים תרפ"א לפ"ק: לגמור הזוהר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא וביזה מעלמא. והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישראל במודעות "תקון לגאולה האמתית" מטעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא אשר היא נעתקה למטה לשקוד על לימוד הזוהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים.

**עוה"ב מבני היכלא דמלכא ויהי' מרואי
פני המלך היושבים ראשונה במלכותא
דרקיעא**

ומי שיכול לקנות לו רב שילמדהו קבלה או חבר
או מתוך הספרים ומתשל, גורם אורך גלותא כו',
כי לימוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל
שכן אם יזכה ללמוד ולהבין פי' מאמר אחד יעשה
בו תיקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה
בלימוד הפשט שנה תמימה כו'. ואין צורך להאריך
בראיות לזה המפורשים מפי גבורות הקדוש עליון
האריז"ל.

גם מאמר זה מורה באצבע כל דברי רב זלה"ה
למדקדק בו, כי קים לן תורה מגינה ומצלה אפילו
בעידנא דלא עסיק בה, ואיך אמר טב לי' דלא יוליף
כלל, אלא ודאי לימודו כל השנה אינו כלום אם אין
מעטרו ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא
כנגד כולם.

וז"ש וגרים דלא ישתדלון בהון, דוק מינה הא
אם ישתדלון בהון כל אחד כפי יכולתו אפילו יום
לשנה, תורתו כולה עושה פירות למעלה, וכל שכן
אם קובע עת לה' שעה אחד בכל לילה אז מובטח
לו שהוא בן עוה"ב מבני היכלא דמלכא ויהי' מרואי
פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא.
ודי בהערה זו למי שחננו ה' בינה והשכל. (כסא מלך
לתיקוני זוהר תיקון מ"ג אות ס')

**רס. זכירה לחיים: רבי שמעון והחברים
יגיננו עליו**

על ידי לימוד בספר הזוהר זכות רבי שמעון
והחברים שלו יגיננו עליו. (זכירה לחיים דף יד ע"ד).

**רסא. אברהם במחזה: זכות רבי שמעון בן
יוחאי בפרטות יגן עליו גם לעולם הבא**

ועוד שזכות רבי שמעון בן יוחאי בפרטות יגן
עליו גם לעולם הבא. (ספר אברהם במחזה דרוש ט"ז)

**רסב. רבי משה בסולה: לימוד הזוהר
הקדוש סגולה ליראת שמים**

ולימוד הזוהר הקדוש סגולה ליראת שמים.
(הקדמת רבי משה בסולה לספר התקונים)

הרע וממקרים רעים בעולם הזה ובעולם הבא

ועכשיו בעיקבא דמשיחא נשמות נמוכים וגם
התגברות החיצונים רח"ל אי אפשר לטהר נשמתם רק
בסמים יקרים, היינו בזהר הקדוש, כי לשון הזהר
מסוגל לזה אפילו בפטפוט לחוד ואפילו בליגלוג ובה
יהיה נשמר מכל רע מיצר הרע וממקרים רעים בעולם
הזה החומרי וגם בעולם הבא הרוחני כנודע מזוהר
הקדוש פרשת פנחס (דף רי"ט) בוצינא קדישא דנהיר
חכמתיה בכל דרין דהוו אבתריה עד ביאת הגואל אור
תורה שיש זכות אם מחזיקים סתרי תורה בבית אף
אם לא מבינים אותם.

(כסא אליהו שער ד' אות י"ח)

**רנח. רבינו חיים וויטאל: כמה גדול החיוב
המוטל על הלומדים החרדים לדבר ה'
ללימוד קבלה, ועונשם כמה גדול אם אינם
לומדים, כי יעשה בשעה אחת בלימוד
הקבלה מה שלא יעשה בלימוד חודש ימים
בפשטי התורה**

זה המאמר הביאו מוה"ר חיים ויטאל ז"ל
בהקדמתו לספר עין חיים, להודיע כמה גדול החיוב
המוטל על הלומדים החרדים לדבר ה' ללימוד קבלה,
ועונשם כמה גדול אם אינם לומדים, כי יעשה בשעה
אחת בלימוד הקבלה מה שלא יעשה בלימוד חודש
ימים בפשטי התורה. (כסא מלך לתיקוני זוהר שם)

**רנט. כסא מלך: מי שיכול לקנות לו רב
שילמדהו קבלה או חבר או מתוך הספרים
ומתשל, גורם אורך גלותא כו', כי לימוד
הזהר בגירסא בעלמא בונה עולמות -
לימודו כל השנה אינו כלום אם אין מעטרו
ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא
כנגד כולם - אם ישתדל בה כל אחד כפי
יכולתו אפילו יום לשנה, תורתו כולה עושה
פירות למעלה, וכל שכן אם קובע עת לה'
שעה אחד בכל לילה אז מובטח לו שהוא בן**

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

רעא. הרה"ק רבי פנחס מקוריץ: מביא את האדם לאמונה

הלימוד בזוהר מביא את האדם לאמונה. (אמרי פנחס שער ט אות ג)

רעב. הרה"ק רבי פנחס מקוריץ: רפואה לרגלים

והוא רפואה לרגלים ולהוצאת קוץ. (אמרי פנחס שער ט אות ג)

רעג. הרה"ק רבי פנחס מקוריץ: מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערורות

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערורות. (שם שער ו אות עג)

רעד. אור החמה: והספר הזה עתיד להתפרסם בימי מלכא משיחא. והנה כל אותם שיזכו אליו יזכו לגאולה בעזרת השם, ובה' בטחנו שנהי' בכלל הזוכים

וזהו עצמו היתה עיקר כוונת רבי שמעון בן יוחאי בחיבור ספר הזוהר, להיות השכינה בגלות באפס שפע באין תומך ואין עוזר, ורצה לייחדה ... שזה גורם לייחוד קודשא בריך הוא ושכינתו על ידי הסוד שהוא ר"ז דהיינו או"ר, וגם על ידי חיבור זה הוא ביטול הקליפות וקלות הגלות והשבתת קטרוגם שהם לוחמות בכל עת ובכל שעה נגד ה' ונגד שכינתו ונגד בני' שהם ישראל הנתונים בגלות בין האומות הנקראים חיון, חיון בישין ודובין דאכלין ענא שהם ישראל, ועסק התורה נקרא הקלע והחרב והרומח, והם בחינת הסודות להצילם מרעתם בחיבור זה כו', והספר הזה עתיד להתפרסם בימי מלכא משיחא. והנה כל אותם שיזכו אליו יזכו לגאולה בעזרת השם, ובה' בטחנו שנהי' בכלל הזוכים, אכידה"ר. (הקדמה השניה לספר אור החמה)

רסג. האריז"ל: העסק בספר הזוהר סגולה להשגה

העסק בספר הזוהר סגולה להשגה. (האריז"ל בשער רוח הקודש דף יא ע"ב)

רסד. שארית ישראל: העסק בזוהר הקדוש בתדירות סגולה להביא את האדם להתקשרות לאין סוף ב"ה

העסק בזוהר הקדוש בתדירות סגולה להביא את האדם להתקשרות לאין סוף ב"ה. (שארית ישראל שער ההתקשרות שער א' דרוש ה מאמר ב)

רסה. שבחי האריז"ל: תיקון גדול לבעל תשובה

הלימוד בזוהר הוא תיקון גדול לבעל תשובה. (שבחי האריז"ל).

רסו. החיד"א: תיקון גדול לנשמה

הלימוד בזוהר הוא תיקון גדול לנשמה. (מורה באצבע אות מד).

רסז. בעל התניא: הזוהר מסיר טמטום הלב

לימוד בזוהר הקדוש מסיר טמטום הלב. (מאה שערים לבעל התניא)

רסח. זוה"ק ובעל התניא: לעתיד לבוא לא ישב בבושה

הלומד בספר זוהר הקדוש בעולם הזה, אז לעתיד לבוא לא ישב בבושה. (זוהר פרשת וישב דף קפה ע"א בכללות, ובפרטות בלקוטי תורה לבעל התניא פרשת צו).

רסט. רבי אברהם מסלונים: סיוע רב להבנת נגלות התורה

לימוד סתרי התורה הוא סיוע רב להבנת נגלות התורה. (רבי אברהם מסלונים בספר תורת אבות)

רע. הרמ"ז: מביא את האדם לאהבת הבורא

הלימוד בזוהר מביא את האדם לאהבת הבורא. (הרמ"ז בהגהותיו לספר הכוונות)

מודעה חדשה

כבר ידעו לכבודם מעלת לימוד הוזהר הכרוש אשר הוא מבבל כל מצע פורענות גזירות משות ורעות ומתנא ותרמא ובהא מעלמא והשנה שנתה כבר עוררת עם ישרא במדעה. תמן למאולה האחרית ממעם רבנים הגאונים מארי דארעא סריסאי אשר היא נקדמה למשה לשטרד קד ליסוד הוזהר למבור בארץ ובחוצה לארץ אלה סיומים. וכפי הדימויות אשר סבלנו לא נגבר רק ערך שש מאות סופרים. עיב אנהו רבנו גאונים ארץ המדונה מבכוסים מכל בר ישראל אשר ידו משנת למבור עוד פעם בבדי נבור האלה סופרים בכיה אלול הבעלש כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברה של אשתכר סוה וזהר אחד לעילוי מול עם ישראל ולכפל כל הדדים אותם עליונים ותחתונים וישר עצת אויבנו וכללל מחשבותם ולא תעשינה ידוהם תושיה וישראל ישכן לבמה ונראה כנפסת צוק אכירי. -- יודשלת תיז בשיא חדרש אייר שנת תפס"ד לפ"ס

קדם הלימוד יאמר

הרי אנהו למורים בספר הוזהר המדרש לעיניו שכנית עתנו ולהרים סין מול ישראל ולמתנם פי כל הצדים אנהו עליונים ותחתונים ולהעמיד העשרה לישנה ואמר די לצוהינו וישראל ישכון לבמה אמן כיר

סגסס אנו לכל המדובר
למלה ומקש סאחבי בכל
קדם והאמר למבור הקדש
וענ ובסרי העו, חסות תועב
הקדש רבבי ויעיא חזולק
יגן עליו לכות ליאת כנאלת
ישראל ברחסין נביא ספיש
הנביא גם כי וענ ביום עת
אקבש, ובעלת חס פת שני
חרי"א בא סיסופיה בשורשנה
לפי.
חבני יעקב מאיר ס"ה
ראש חרבים
ויקק ספרים

לר העלת נדעיות הלימוד
הקדש של חומר הקדש
התקנים נבר כתבתי בה שנה
שגרות השיית סריסאי יתן
התעשרת השנה סלעילא בלב
קמי ישראל נפסת ליאת כישוק
קריבה כעויות לב תפוש הממנה
תק יוסף חיים
זאנענפעקער
רב ואכיר
ל' לקולת האשכנזים
בשוק ירושלים תפס"א

לב כל יראי די תוסבי שני ישבת
על התעשרות הקדשה של תפוסת הלימוד
בספר הוזהר הקדש להעלה אשר כותיק
וכחיל וסח סוכה וקרישה הוא ההישקות
הואת של כסרת כל ספר הוזהר אלה פעמים
על חבורת הקדש המעויות מחלופים בני
ועילא כפוסים אנהו כעויל: לארי הקדש
הכלא שפעת ספרי אבות הישא על כל כמות
אור הוזהר ילה וזהו הוזהר לזקוק לנו את
כפוש התעוקה הנאלת תפוסת ויריענו
על כפוש אהל ויחילנו נהיל יעקב אבינו
העלה את נפשות כלל עם קדש לתשיבה
עילא המבשרע נשל לציון נביא
ליאת ארוב כעו"ה ספשו זקרא
תפ"א פנתיק ויחסיז
תק אנדרלם יצחם הבהן קוק
עובד עבודת הקדש על ארבת הקדש
ראש רבני ארץ ישראל
רב ואכיר
פנתיק וירושלים תפס"א

יכרי וסאן סחרי ג. ר. דיסמן
שלי"ה.
עמי ע"ה ירושלם קדק ת"ה.
כביר אפרו וכויל, שחלמוד
והיה היא שקולה סבר כל המשה
אשרי הוסה ליהוד עילו כחורת
הן כבולת הן כבשר, בספר וזיק
וחתקניב.
הוא הא רשבי הנא
הלקי ויעיא למפור את כל העולם
כלו סן חרף לקיר את המעלה
ועיטו תחתנת כנאלת כנולת אור
ח, וסלאח חרף דיק את ח' כבא
כארץ וישראל נשן בח' תפוסת
עלמים כנאלת וקריב א"ה.
נא יצחם ירהם
כחסין חחיר סחירי
משה ירושע ירדא ליב
גל דיסמן

תקון לגאולה האמתית

ממעם הרבנים הגאונים מארי דארעא קדישא

יעידון כל כי ספר הוזהר של רמב"ם האלה, אור העולמות הנלווים
וחתונתם תפס"ד עליו זה האיש מדיקס הרין סוכו סבלית ובסרי
אשר וילדת אסיה סוכו ששען וילד יא לא תלד, (מס' י"ז ע"ג) הוא
עשרת ראשית המעורר, הרשבי דיקא אשר תהיה כקית לאלי
אליהם ודיכ רבנה עלמות ועבורת בין שופים המפנים והשכלים והיה
הקדש מקום נהיר אש אבילה אש עד קול ומסח ויקל לפני תכילה וסח
בו וסנה מה שלמות הדיים ומרסם על עלא.
פוק זה מה שכתב סתן וירא אללה, ליסוד הוזהר ספשו על כל
למוד אפירד ולא ידע מאי קאמר, יריב בסא סל"ך (אירוש על
חקיק ס"ג) אשר ליסוד הוזהר בנירסא בנה עלמות עליונים,
עד יאמר אלוה ויל לרבי לשמעון כחאי ספר הוזהר
התפרסמן סן נלוחא כר אנהליא כררא כתרואה.
עד כ"ך קבד: עד לאה משה רבינו לרבי שמעון, ומסכילים
ישתי סבור וקיק, מאי חכרא דיך ורואה ספי הוזהר כעילוי לא דיך
סמן (ר"ל כי הוזהר בספר הוזהר לא יסבל תבלי שיה) ובסן ישראל
עוררין למפנים סילטא וירי הא ורא ספר, חוזה יעקב כיה סגלוחא
ברחבי.
עד כקדמת חתקנים, ומסכילים יחיה כוזהר חוקיק ויר
ומסכילים יאסין די לשמעון הבריא יחיה כר אנהבש למגני הא
חכרא "רשואה אחריות ליהן זאלירעו עשהו לכל כפסחן דמיתת
לאחרת נגיניה וכל סלואיניא, כמבשרי וסאר שכל חלות על סולא
יריב רש לכל שוק קדישין וכל חתין וכל בניין למלאה לן רין כשרין
כל שם כדכא יחלה, רשואה יחב לעשר כשרון ללאה לן רין כשרין
ולא אחיהה רש ללאה לן קדי דיהיה ורא המלא סיהתא.
ספרים סן האסור כי הנאלת תלויה, בלימוד תורה, וסח מטב סה
נרס כעולם כשול ליסוד הוזהר וקת אוחו מדיכי חוס תהיל הסקבל האלה
רבי חיים ויפאל חל"ה למדי הרב הארירי דיקא חכור, כחקדמת
עד הקדמת, חיל אנו מעידי כעול חיל כפאל חיים ויפאל סן ליא
הרי וקס ויפאל חל"ה בדיחי סן שלשים למח תכש כתי ויכירי
סחחום ומדעויה סחחים כי עיר קדי בלה קיק ויכירי לא טישני תרופה
לא עלתה למחלמה אן סודו לבשרי"ה ולא עלתה ארבת לבמה, ולהרין
כל סקישט, אוי לו כי פנת היום וס כפ אל"ה עיר וכלו כל חקקים

הוזהר כר לא כ"א, האנתת את פני לחקד ולרעת סה זה ועל סה זה
כחאך קשט הלוהנו ומדיק לא כ"א כי ישי ומצאנו אן לי ונאנה כקרי
ולבו דיר, סאסבר אן וסאב כפנר החקקים חתון לי חיל חקיקא כולב
זהה אליהם כחפת וכו ורא אסרת מה אקיא ובר וכוהוא וסא וסר
והכר כי כשר סחך חח חתין ולא ישיב דא הא חוה של משילוי וי לן
והכר ריחל ליה סן עלא ולא כען לאתעילא כחכמת חקבלת (ר"ל
ליסוד הוזהר) ורטי עקדחא ותרמא וכוה חרת הארין כעלמא, והא חח
דאסתלק רח הא רחוי של משה כפח דאנרס ויחוי חיקק רות ענת
ונגדה רוח רעק ויראית ח' ע"כ.
הרי כי ליסוד הוזהר הוא סקור חרבים תעשיתו על משה ויחנה
ויכנה הקדש וישראל ישכון לבמה וחלופר כו כפוחת שלא יסבל צעק חבלי
סעה, אשר על כו אנהו כפשי רבני עיר הקדש ירושלם ח"כ וכוה חיים
כשעירנו ליסוד לסוד חוזהי כחאן וסדין לארץ כבדי לגבור דקספר
הוזהר ויהיה חסדים בכיה אלול הכעיר יום כריאת העולם.
ולפיר חוזהי חתקיקים אלה פעמים כסוד האלה קד שלמות, ויק
אנהו קודשם לכל אוחת הכמים, רבנים סחירים כעילי כחיים כעילי
כלאכות, חקיק ומכור לקדח חלק עסר, העולם יאמר נבור אנו ורס העצמדי
נחמה הואת חיל אחר חקיק חלוק סחחתי וסענת הפנאי ויכן חיקקים
ליסוד איה עלק ספי סודר אשר יחג לכס תכנאים ומסחלים סן כשרין
סן כחיל אסריים ישראל ודי כי ספשי אסבם אביבם כששטיס, רעו כל
פלת וכלה נעשית אלה אלמין ורבי רוקן עלמות עליונים כששים כננדי
כקדמת אור החסוד.
האנו אחרת נבאי ומנהלי עם קדש כארין ובחיל אשר עליהם
נאמר ומדיקי חרבים כנכונים לעולם ורע עשור ועשו משניות משניות
וסוד לכל חברי חכרי כפי כתי כחוסן כי כל חברי ליסוד חוזהי שלם קדי כיה
אלול או חוזה או כעק ולוחב כל סוס שלם על די או רי חרסם כבדי ליבת
כפח חוסים יר ככל עיר ועיר לשלום אלה פנצבים ובר מניע חכרה
סוכה את חרבים, להשתול בה נהור כי גם אנשי חיל העלה הליסוד שלום
עם אשר עיר הקדש כסמלת כיה קדש המדינים כפוד כל ישראל
קריבם זה כנה, וכנס לפנת חרשה שנת נאולה חישוקה חרסום על שפי
ישראל ועל כל העולם כלה, אחרי דמיה אס יספרך עד חוזה עיר פעם
סוד שני וסמת התא דרשבי ויעיא יתן עליו ויגן עליהם חתם שלום.

ד"ר דוקמן

מִבְּתַח ”זֶהַר הַיּוֹמִי” לְחִידוֹשׁ סִיּוֹן

2627	סדר הלימוד ליום א סיון [יום 237 בשנה]
2635	סדר הלימוד ליום ב סיון [יום 238 בשנה]
2645	סדר הלימוד ליום ג סיון [יום 239 בשנה]
2655	סדר הלימוד ליום ד סיון [יום 240 בשנה]
2665	סדר הלימוד ליום ה סיון [יום 241 בשנה]
2676	סדר הלימוד ליום ו סיון [יום 242 בשנה]
2686	סדר הלימוד ליום ז סיון [יום 243 בשנה]
2696	סדר הלימוד ליום ח סיון [יום 244 בשנה]
2700	סדר הלימוד ליום ט סיון [יום 245 בשנה]
2706	סדר הלימוד ליום י סיון [יום 246 בשנה]
2717	סדר הלימוד ליום יא סיון [יום 247 בשנה]
2727	סדר הלימוד ליום יב סיון [יום 248 בשנה]
2737	סדר הלימוד ליום יג סיון [יום 249 בשנה]
2748	סדר הלימוד ליום יד סיון [יום 250 בשנה]
2757	סדר הלימוד ליום טו סיון [יום 251 בשנה]
2768	סדר הלימוד ליום טז סיון [יום 252 בשנה]

2778	סדר הלימוד ליום יז סיון [יום 253 בשנה]
2791	סדר הלימוד ליום יח סיון [יום 254 בשנה]
2801	סדר הלימוד ליום יט סיון [יום 255 בשנה]
2811	סדר הלימוד ליום כ סיון [יום 256 בשנה]
2821	סדר הלימוד ליום כא סיון [יום 257 בשנה]
2831	סדר הלימוד ליום כב סיון [יום 258 בשנה]
2841	סדר הלימוד ליום כג סיון [יום 259 בשנה]
2852	סדר הלימוד ליום כד סיון [יום 260 בשנה]
2862	סדר הלימוד ליום כה סיון [יום 261 בשנה]
2872	סדר הלימוד ליום כו סיון [יום 262 בשנה]
2882	סדר הלימוד ליום כז סיון [יום 263 בשנה]
2892	סדר הלימוד ליום כח סיון [יום 264 בשנה]
2902	סדר הלימוד ליום כט סיון [יום 265 בשנה]
2912	סדר הלימוד ליום ל סיון [יום 266 בשנה]

סדר הלימוד ליום א סיון [יום 237 בשנה]

[זוהר חלק ג' - דף רנ"ב ע"א]

ובני אהרן, בגין דעריכו קרבנהון, בגין דא אתענשו, דכלהו קרבנין אף על גב דאתקריבו לגבי מלכא, איהו פליג לון לכל חד פדקא חזי. ונטל לחולקיה מה דאתחזי ליה. (ע"כ רעיא מהימנא).

רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים סח) גער חית קנה עדת אבירים בעגלי עמים. גער חית, דא חיה דאתאחד בה עשו. קנה: תנינן, דביומא דנסב שלמה מלכא בת פרעה, בא גבריאל, נעץ קנה בימא רבא, ועליה אתבני קרתא דרומי. מאי קנה. דא דכורא דהאי חיה (דף רנ"ב ע"א) בישא, דאית ליה סטרא זעירא באחדותא דקדושה. ודא איהו קנה, דנעץ בימא רבא. ובגין כך איהי שלטא על עלמא, ועל שולטנו דא פתיב, (ישעיה יט) קנה וסוף קמלו. קנה, שולטנותא וראש לכל מלכוון. תו קנה, דזמין קודשא בריך הוא לתברא ליה כקנה דא.

תא חזי, במצרים איהי שלטא, ומנה נפקו כמה שלטנין לזנייהו, וכלא ברוא דחמץ, כיון דתבר לה קודשא בריך הוא, אפיק חמץ ואעיל מצה. במה. בחוטא זעירא מפלא, תבר ח' חמץ, ואתעביד מצה. אינון אתוון. אלא דתבר ח' דהאי חיה, דאקרי חמץ. ועל דא אקרי חית קנה, דנוח לאתברא כקנה דא. במה אתבר. בחוטא זעירא פנימא, תבר ח' ואתעבר מאיתנה, והוה מצה. ועל דא פתיב, גער חית קנה, גער בה קודשא בריך הוא, ואתבר ח' חמץ, ואתעביד ח'. (ס"א ואתעבר ח' חמץ ואתאביר)

וזמין קודשא בריך הוא. לתברא ליה להווא קנה, כגוונא דא, יתבר רגליה דק' מקנה, וישתאר הנה. (ישעיה מ) הנה יי אלהים בחזק יבא וזרועו מושלה לו הנה שכרו אתו ופעולתו לפניו. מאי ופעולתו. דא פעל דההיא ק' (ס"א פעולה דההוא חמץ) דיתבר לה, ואיהי פעולה לפניו, איהו יעבר רגליה, ויהא הנה (ישעיה מא) ראשון לציון הנה הנם וגו'.

ובחבורא קדמאה (במדבר כ"ח) וביום הפורים בהקריבכם מנחה חדשה וגו'. אמר רבי אבא, יום הפורים, מאן יום. דא נהר היוצא מעדן, דאיהו יומא מאינון בכורין עלאין. ודא איהו דאורייתא תליא ביה, ואיהו אפיק כל רזין דאורייתא. ובגין דאיהו אילנא דחיי, פרי אילנין אצטריכו לאייתאה.

רעיא מהימנא (במדבר כ"ח) וביום הפורים בהקריבכם מנחה חדשה וגו'. רבי אבא אמר, יום הפורים אינון פורים עלאין דאורייתא. הדא הוא דכתיב, (שמות

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(כג) ראשית בפורי אדמתך תביא וגו'. אמר רעיא מהימנא, כגוונא דבכורים לאמהון, אוף הכי אתקריאו פירות בכורים, דפירות דאילגין, (הושע ט) כבכורה בתאנה, הכי ישראל קדמונים ובכורים לקודשא בריך הוא, מכל אומין דעלמא, הדא הוא דכתיב, (ירמיה ב) קדש ישראל לידו וגו'. ובגין דא אתמר בהון, (שמות כג) תביא בית יהוה אלהיך. ובגין דא אומין עובדי פוכבים ומזלות, דאתמר בהון (ישעיה ט) ויאכלו את ישראל בכל פה. יאשמו רעה תבא אליהם.

אוף הכי ו' דכליל שית ספיראן, ואיהו בן י"ד, אתקרי בכ"ר. וכל ענפין דנפקין מניה דבהון ראשון, כגוונא דא אתקריאו בכורים. ו' איהו נהר, מאינן בכורים עלאין, וההוא נהר נפיק מעדן. ודא איהו דאורייתא תלייא ביה. וכד נפיק נפקי כל רזין דאורייתא, ובגין דאיהו אילנא דחיי אורייתא, הדא הוא (נ"א חדא היא) דכתיב, (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה. ופקודין דילה דמיין לאיבא פרי דאילגין, אצטריכו לאייתאה.

אמר רעיא מהימנא ואי תימרון אמאי בכורים, דלהון אתקריאו מנחה חדשה, משית ירחין לשית ירחין. ומבר נש דאתמר ביה (דברים כ) פי האדם עץ השדה לתשע ירחין, או לשבעה. ובעירא אוף הכי, (ויקרא כב) שבעת ימים יהיה תחת אמו ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה ליהוה, לקרבא קרבנא קדם יי. ועוד ספיראן, בהון שם יהוה, וכל כנויין דיליה, אמאי אתקריאו בשם חיון.

אלא מנחה חדשה בארץ רזא, דא שכנתא. משית ירחין לשית ירחין, אינן שית ספיראן, דאתקריאו שנים קדמוניות לבריאת עלמא, דאינן שיתא אלפי שנין הוי עלמא, מסטרא דאימא עלאה. ומסטרא דאימא תתאה, אתקריאו ירחין. ובגין דקדמו לעלמא, וכל בריין, אתקריאו בכורים.

[זוהר חלק ג' - דף רנ"ג ע"ב]

ושכנתא מנחה חדשה, מסטרא דחיה, דאתמר בה (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם. ואיהו תשע לחשבון זעיר דחנוך. איהו בר נש (דף רנ"ג ע"ב) דאתיליד לתשע ירחין דעוברא, דאיהי עשיראה. ובדא כליל מפלהו, ואתקרי בן בוכרא, על שם אות ברית, דאיהו י', טפה קדמאה דאתמשך מניה זרע יורה פחץ. דאיהו ו', ואיהו י', סליק על ו', כאיבא דסליק על ענפא דאילנא.

ואף על גב דכמה ענפין אית באילנא, וכמה תאנים עלייהו, אינן דאקדימו בקדמיתא, אתקריאו בכורים. אלין אינן רישין דכלהו. כגוונא דלהון אתמר (תהלים כד) שאו שערים ראשיכם. (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. (במדבר א) שאו את ראש כל עדת בני ישראל.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שאו שערים ראשיכם. שערים אלין, אינון חמשין תרעין דבינה. דאיהי מתיבתא דלעילא. ושאו פתחי עולם, דמתיבתא תתאה, דכל מאן דאשתדל באורייתא לסוף מתנשא. הדיא הוא דכתיב, (משלי ל) אם נבלת בהתנשא. ואוקמוה מארי מתניתין, כל המנבל עצמו על דברי תורה, לסוף מתנשא, ויבא מלך הפבוד, ולית פבוד אלא תורה.

מהכא, מאן דילף אורייתא דאתקריאת פבוד, אקרי מלך. ולא תימא בההוא עלמא דאתי ולא יתיר, אלא מלך בתרין עלמין, בדיוקנא דמאריה. ובגין דא פפול פסוקא תרין זמנין, חד מי זה מלך הפבוד. תננינא מי הוא זה מלך הפבוד. שאו שערים ראשיכם, מאי ראשיכם תרין זמנין. אינון חיון דמרפבתא עלאה, וחיון דמרפבתא תתאה. ובחבורא קדמאה (ע"כ רעיא מהימנא).

רבי שמעון פתח קרא ואמר, שאו שערים ראשיכם וגו'. האי קרא אוקמוה ואתמר. אבל שאו שערים ראשיכם, אלין אינון תרעין עלאין, תרעין דסכלתנו עלאה. ואינון חמשין תרעין. ראשיכם, אינון ראשים מאן אינון. אלא, כל חד וחד, אית ליה רישא לאתפשטא ולמיעל דא בדא, ולאכללא דא בדא.

אשפחנא בספרא דחנוך, שאו שערים, אלין אינון תרעין דלתתא מאבנהן, ואינון תלתא בתראין. ראשיכם: אלין אינון ראשי אלפי ישראל, ואינון אבהן עלאי, ואינון ראשין דאינון תרעין. ובגין אלין דאינון אופנים, דסחרן ונטלין לון על פתפייחו, אמרי שאו שערים ראשיכם, שאו למאן. לראשיכם. דאינון ראשין עלייכו, ושלטנין עלייכו. והנשא פתחי עולם. אלין אמהן וארבע אינון דלתתא.

[זוהר חלק ג' - דף רנ"ד ע"א]

ויבא מלך הפבוד, דא מלכא עלאה דכלא, דאיהו מלך מההוא פבוד, דנהיר לסיהרא, ומאן איהו. יי צבאות. ויבא, לאן אתר. למיעל אורייתא בארונא, בחבורא חדא, פדקא יאות. וכיון דהאי עאל לאתריה, פדין אורייתא עאל בארונא. ואתחבר חבורא חדא, אורייתא עלאה, באורייתא (דף רנ"ד ע"א) דבעל פה, מתחברו לפרשא מילין סתימין.

אימתי. בשבועותיכם. למניינא דאתון מונין. דבכל שעתיא דישראל עבדין חושבנין לירחין וזמנין, קודשא בריך הוא אתקין תיבה גו אינון רקיעין, ואעבר פרוזא, הא בני לתתא, קדשו ירחא, קדשו זמנא, אתקדשו פלכו לעילא. ועביד לכל חילי דבשמיא, דמתקדשין פחדא בעמא קדישא, וכלהו נטרי פחדא, נטירא חדא, ועל דא בשבועותיכם, למניינא דאתון מונין אינון שבע שבתות.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכדין משיך קודשא בריך הוא, משיכו דשבע דרגין לתתא, בההוא דרגא דאתאחד בהו, באינן שבע שבתות. (ס"א באינן שבע שבתות. וכדין משיך קודשא בריך הוא, משיכו דשבע דרגין דלעילא, בההוא דרגא לתתא דאתאחד באינן שבע שבתות). ואי תימא, והא שיתא אינן ולא יתיר. אלא כדין אימא יתבא על אפרוחין, ואשתכחת רביעא עלייהו. ואנן מפרחין לה, ונטלין אינן שית בנין. בהאי דרגא דלתתא, לקיימא דכתיב, (דברים כב) שלח תשלח את האם ואת הבנים וגו'.

רב המנונא סבא אמר, בהאי יומא, לא נטלין ישראל אלא חמש בנין, ואינן חמשה חומשי תורה. ואי תימא שית אינן. אלא שבע אינן, בחד צפורה דאשכחת בין גדפהא דאימא. וישראל, ידעי למיצד צידא טבא, רבא ויקירא. מה עבדי. מפקי מתחות גדפהא דאמהא, ההוא צפורה, בלחישו דפומא מלחשו לגבה, לחישו בתר לחישו.

וההוא צפורה דחייש (ס"א דרחים) לאינן לחישין, ולא אינן קלין, דקא מלחשי לגבה. ואף על גב דאיהי תחות גדפי אמהא, זקיף רישא ואסתכלת לגבי ההוא לחישו דקלא, ופרחת לגבייהו, ונפקת מתחות גדפהא דאימא. פון דישראל נטלי לה, אתקיפו בה, ולחשין לה, וקשרין לה בקשורא דלא תפרח ותזיל. מיד נטלי לה ישראל בההוא קשורא, ואיהי בעאת למפרח ולמיזל, ולא יכילת למיזל לה.

[זוהר חלק ג' - דף רנ"ד ע"ב]

ובעוד דהיא קשירא בידייהו, אינן מלחשי בקליהון, ואיהי מצפצפא בהדייהו, (דף רנ"ד ע"ב) ופרחת לעילא, ונחתת. וכל אינן בנין דתחות גדפי אמהון, פון דשמעי ההוא צפצפא דאחתהון, ולחישו דההוא קלא, מיד נפקי מתחות גדפהא דאמהון, ופרחי לגבי ההוא צפורה, וישראל נטלי לון, ואחדי בהו. ואלמלא ההוא צפורה דקא אחדי בקדמיתא, אינן לא פרחי לגבייהו לעלמין, ולא יכלין לאחדא בהו.

היך צדין צידה דהאי צפרא קדישא. מתקנין לקמא מיכלא יקירא בחדוה, וכל ענוגין, ועאלין לבי כנשתא ולבי מדרשא, ומצפצפן לגבה בקל לחישו כדקא יאות. ואיהי דמטמרא תחות גדפהא דאימא, זקפת רישא, וחמאת פתורין מתקנן, וצפצופין לגבה כדקא יאות. נפקת ופרחת לגבייהו כמה דאתמר, ובה אחדין כל אינן בנין.

ומשלחין לתהוא דרביעא עלייהו ואזלת. בגין דהא מן רביעא שביעאה ולעילא, במכוסה ממך אל תדרוש. שלח ליה, דלא תיכול לאדבקה ועל דא פתיב, (דברים כב) שלח תשלח וגו'.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מקרא קדש, דא קריאה וצפופא, דעבדין להווא צפרא קדישא בקדמיתא. וכין דאחדין בה שאר יומין, אקרון מקראי קדש. האי צפרא אקרי קדש, דכתיב, כי קדש היא לכם. ובגין דאיהי קדש, איהי קראה לכולהו ואתיין לגבה. ובגין כד אקרון מקראי קדש.

איהי קראה, וישראל מצפפון בהדה, וקראן אוף הכי. ועל דא אינון אתיין לגבייהו, ואחדי בהו. בגין כד (ויקרא כג) אלה מועדי יי מקראי קדש אשר תקראו אותם. מקראי קדש, בצפופא דלהון, ובהווא צפרא קדישא קדש, דקרא לון.

רעיא מהימנא אמר רעיא מהימנא, מלין אלין, כמה סתימין אינון, למאן דלא ידע, וגליין למאן דינדע בהו. ודאי ההוא צפורה איהו שכנינתא. קן דילה, דא בי מקדשא. וישראל אינון אפרוחין, דאימא יתבא עלייהו. הדא הוא דכתיב, (דברים כב) והאם רובצת על האפרוחים, ואינון מארי משנה, דפרחין בפקודין דילה. או ביצים, אינון מארי מקרא. ובזמנא דחבו ישראל, ואתחריב בי מקדשא, מה פתיב. שלח תשלח את האם, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ג) ובפשעיהם שלחה אמכם. ואינון מארי שיתא סדרי משנה פתיב בהו, ואת הבנים תקח לה. דאינון שית, מסטרא דשית בנין דתחות אימא עלאה, דאינון בשית תיבין דקריאת שמע. או בשית סדרי משנה, אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין לבו לשמים. וקשרין לון בקשרין דתפלין, על רישא ועל דרועא. ובמאי נטלין בנין בכמה צפופין דקלין דקריאת שמע. ולבתר לחשין בלחישו בצלותא דחשאי, לגבי אימא וברתא, ואינון ה' ה', ונחתין לגביה ו', בקשר דילה דאיהו יו"ד. ושריא ה' עלאה, על ו', תפלין על רישיה. ה' זעירא, נחת לגבי י', דאיהו קשר דה' עלאה, על ראש ו', ואיהו ו', קשר עמה בה' דיך כהה. ובגין דא, אפרוחים מסטרא דאת ו', פליל ו' סדרי משנה. או ביצים, אלין. מארי מקרא, דאתמר עלייהו, בן ה' שנים למקרא, ודא ה'. בנין מסטרא דבן י"ה, אלין מארי קבלה. עלייהו אתמר (דברים כב) לא תקח האם על הבנים. ומארי קבלה, אינון מארי תלמוד. ואתמר עלייהו, (דברים ו) ושננתם. ואוקמוה מארי מתניתין, אל תקרי ושננתם, אלא ושלשתם, דאינון שלישי במקרא, שלישי במשנה, שלישי בתלמוד. ורזא דמלה, (דברים כב) כי יקרא קן צפור לפניך בדרך, במארי מקרא. (שמות כה) ועשית מנורת זהב טהור. הא אוקמוה, ועשית מנורת, פלל. זהב, פרט. מקשה, פלל. וכמה מקראין מארי מתניתין, אינון מרבין וממעטין, כגון ריבה ומיעט. אוף הכי, מרבין, אל תקרי מה. אלא מאה. אוף הכי, אל תקרי ושננתם, ושלשתם. אלא ודרשינן מניה, שלישי במקרא, שלישי במשנה, שלישי בתלמוד. כדאיתא בקדושין. אוף הכי, (במדבר ז) ביום פלת משה, פלת דרשינן ביה. אי תימא דדרשינן לון מנהון. כיצד מאלפא ביתא, ולא מעצמן דאינון לית לון רשו, לאוספא, ולא למגרע אות מניה, (דהיא ו) או לאחלפא את דא באת

אחרא. הא פתיב פלות מלא באורייתא. מאן יהיב לון רשות למגרע אות מניה, דהוא ו', הא לא אית הכא מלה דאתחליף באלפא ביתא. אלא על אלין תיבין חסרין, דאינון מלאים. ומלאים, דאינון חסרים. ועל כל פירושיין דיכלין למעבד לקשטא פלה בתכשיטין דילה, קודשא בריך הוא מני למעבד, כמה דיימרין, ולמהוי מאמין לון, הדא הוא דכתיב, (דברים יז) על פי התורה אשר יורוך. לאומן דחתך מאני לבושיין דמלכותא, ועביד מנהון חתיכן סגיאין, אינון דידעין אתרין דחסרין אלין חתיכות, או אלין דמשתארין, אינון מתקנין אינון לבושיין, ושוין אינון חתיכות דאתוספון, באתר דמעוטיין, וחתיכות דאינון מעטיין, מוסיפין עליהו, והאי איהו על פי התורה אשר יורוך. ואי תימא, אי כך הוא, מאי איהו דלזמנין טעי חד מנייהו, ויימא הדרי בי. אלא עד דיעבדי הוראה מההיא מלה דחולקין עלה, יכיל ההוא דאקשי עלה, למימר הדרי בי. דלא כל מפרקי תכשיטין דכלה, ידעין בחתיכות לאן אזלן, עד דיהא פסק על בורייה, פרוקין דהלכות על בורייהו. מנורה, שבע בוצינין דילה, (אסתר ב) את שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך. לקבל שיין דתלת ראשין ש. ושיין דארבע ראשין דתפילין. ואינון לקבל ז' ברכאן דקריאת שמע, דאינון בשחר מברך שתים לפניו ואחת לאחריו, ובערב מברך שתים לפניו ושתים לאחריו. לבתר, כהנא רבא בעבודה, דמשמש בכנפי מצוה, פעמונים ורמונים, אינון קשרין וחולייין וציץ תפילין, מתמן ואילף (שמות ל) ועשית מזבח מקטר קטרת. פתח רעיא מהימנא, (ד"א רבי שמעון) ואמר, פתיב בפרשתא דא, והקרבתם אשה עולה ליי. ואוקמוה, דעולה לאשים. ובגין כך סמך עולה לאשה. ועוד אוקמוה, דלית עולה אתיא אלא על הרהור הלב. ודאי, כל קרבנין לא אתיין, אלא לכפרא. כל קרבנא וקרבנא, על כל אברין דבר נש, כפום ההוא חטא דההוא אבר. על טפין דמוחא, (שמות יב) עוגות מצות פי לא חמץ. אי זריק טפין קדמאין, קדם דאחמיצו, באתר דלאו דיליה. ועל אלין דאחמיצו, וזריק לון באתר דלא אצטריך, צריך לאייתאה עלייהו לחם חמץ, ואינון לחמי תודה הכי הוו, מנהון חמץ, ומנהון מצה. פרים מסטרא דדינא, כבשים ואילים ועתודים ועזים. בגין דאינון אנפי דשור, כלהו שחיטתן בצפון, וקבול דמן בכלי שרת בצפון. שחיטה וקבלה וזריקה כלם בצפון. לבסמא מדת הדין, דאתי לבית דין מסטרא דגבורה. בית דין הגדול מסטרא דגבורה, דתמן בינה. בית דין הקטן, מסטרא דמלכות. וכל אינון שופכי דמים למצוה, אינון מסטרא דגבורה. ומה דאוקמוה, עולת שבת בשבתו ולא בשבת אחרא, בגין דעבר יומו בטל קרבנו. דקרפן דוחה שבת, ואדליק אש בשבת, בגין דאיהו אשא קדושה. דכל אש דקרבנין איהו קדש, ושבת קדש, אחידן דא בדא. אבל אש דחול, אסיר לאחדא ליה בקדש, ובגין דא מני לון לישראל, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. דהאי איהו פלאים דטוב ורע. ובשבת דשלטא אילנא דחיי, דלית ביה תערובת, (אסיר

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לאבערא ביה דחולין, דהאי אש דחולין דטומאה ולא דחולין דטהרה) וחולין דטהרה אסיר לערבא באש דקדושה. כל שפן חולין דטומאה, דאסיר לערבא לון בקדושה. אוף הכי כל קרבנין, אתקריאו בשר קדש. וכל קרבנין דכל מין, אית בהון חולין דטהרה, ואית בהון (דף רנ"ה ע"א) קדש וקדש הקדשים.

ו

רעיא מהימנא (המשך) ורוא, דאית הפרש בין קדש לקדש, הדא הוא דכתיב, (שמות כו) והבדילה הפרכת לכם בין הקודש ובין קדש הקדשים. אוף הכא אשות דקרבנין, לאו אינון שוין. דאש של גבוה מקודש מאש דקדש דלתתא. דאתקרי אש עצי הקדש, או אש בשר הקדש. ואשא דקודשא, אית ביה הפרשה לבין אש הדיוט. אף על גב דאוקמוה עליה, דמצוה להביא מן ההדיוט, אף על גב דאית אש דקודשא, דכל חד צריך לאתריה. ומתלא אמתילו ישראל קדמאי להאי רוא ישראל. (נ"א ישראל אמתילו להאי. דהא ישראל בכלל) אתקריאו מלכים כמה דאוקמוה, כל ישראל בני מלכים. אבל כד הוו עאלין לבי מקדשא, כל חד שרייא באתריה, כדקא יאות ליה. אוף הכי כל קרבנין לאו אינון שוין, דאף על גב דבכולהו פתיב קרבן ליי, איהו פליג כללא כל חד וחד כדקא יאות. ורוא דא, אשתמודע בפרי החג, דהוו קריבין לון ישראל קדם יי.

אמר בוצינא קדישא, קום רעיא מהימנא משנתך, דאנת ואבהן ישני עפר אתקרון, דעד כען הויתון משתדלין באורייתא, באינון ישנים במשנה, דאתמר בהון על הארץ תישן. וביום הפורים בהקריבכם מנחה חדשה ליהוה. אתון אינון (בני) פורים דשכינתא, ובעובדין דלכון, איהי אתחדשת בצלותין דאבהן בכל יומא. דאוקמוה מארי מתניתין, תפלות פנגד אבות תקנום. ובקריאת שמע דאמר רעיא מהימנא שמע ישראל, ואוקמוה כל הקורא קריאת שמע בכל יום, כאלו הוא מקיים (יהושע א) והגית בו יומם ולילה.

ודאי בצלותין דלכון, בקריאת שמע דלכון, שכינתא איהי אתחדשת קמיה דקודשא בריך הוא. ובגין דא, והקרבתם מנחה חדשה ליהוה. בצלותין דאינון באתר דקרבנין. באן קרבנין דצלותין איהי מתחדשת. בשבועותיכם. דהיינו שבועות, דביה מתן תורה, ואתקרי חמשים יום לעומר. וביה שבועה שבועות, מסטרא דההוא דאתמר ביה, (תהלים קיט) שבע ביום הללתיך, ואיהי מלכות פלה. כלילא משבע ספירן, כלילא בבניה, דאיהי אתפשטת בה ספיראן לחמשיין.

יסוד כל, כלול מאלין חמשיין. כל"ה: פ"ל ה'. כלילא מחמשים, פלהו נבלעים בגו חמשים, חכמה דאיהי, י' עלאה, מובלעת בגו חמשיין. ה' זמנין עשר. ה' בינה. י' חכמה. עשר זמנין ה' היינו חמשיין ובחושפן כ"ל. ובחושפן י"ם. ואיהו ים התורה.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

מקורא דיליה פתח, דלית ליה סוף. שאר ספיראן, אתקריאו על שמה שבעת ימים. ומלכות ים סוף, סוף דכל ימים.

ובגין דא דאינון חמשין, שבע שבועות, מנחתם שלשה עשרונים, ושני עשרונים. חמש, דאינון חמש זמנין עשר. הדא הוא דכתיב, ומנחתם סלת בלילה בשמן שלשה עשרונים לפר האחד ושני עשרונים לאיל האחד עשרון עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים. ושבעת הכבשים, לקבל (ויקרא כג) שבע שבתות תמימות תהיינה. כל חד עם שית יומין דיליה. (במדבר כט) ובעשור לחודש השביעי, דאיהו תשרי. מקרא קדש יהיה לכם, דא יום הכפורים. דאיהו עשירי י', כליל מעשרת ימי תשובה. ותקיננו ביה ה' צלותין, לחברא לה עם ה'. (מאי מקרא קדש. יהיה לכם דא יום הכפורים דאיהו עשירי י', כליל מעשרת ימי תשובה. ותקיננו ביה ה' צלותין, לחברא עם ה') מאי מקרא קדש. לאפרשא ליה משאר יומין, דאית בהו פולחנא דחול. ובגין דא, כל מלאכת עבודה לא תעשו.

דיומין דאית בהון מלאכת חול, אינון מסטרא דעץ הדעת טוב ורע. דאתהפך ממטה לנחש, ומנחש למטה. לכל חד כפום עובדוי, ודא מטטרון מטה, נחש, סמאל. אבל בהאי יומא דאיהו יום הכפורים דאתקרי קדש, שלטא אילנא דחיי, דלא אשתתף עמיה שטן ופגע רע. ומסטריה (תהלים ה) לא יגורף רע. ובגין דא, ביה גיחין עבדין באילנא דחיי, (נ"א ואשתתפן גביה) וביה נפקון לחירות, ביה נפקי משלשליהון.

אינון דאית עליהו גזר דין, בנדר ובשבועה, ובגין דא תקיננו למימר ביה, כל נדרי ואיסרי וכו', פולחון יהון שביתין ושביקין לא שרירין ולא קיימין. ובגין דא נדר דידו"ד, דאיהו תפארת. ושבועה דאדני, דאיהו מלכות. דעבדו על גלותא דלהון, בחכמה ובינה יהון שביקין ושבייתין לא שרירין ולא קיימין, (במדבר טו) ונסלח לכל עדת בני ישראל. דחסד איהו מים. גבורה אש. תפארת אויר. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, הדר נדרים פורחים באויר.

ובגין דשבועה ממלכות, דאיהי לתתא מיניה. אוקמוה, נדרים על גבי שבועות עולים. ועוד אוקמוה, כל הנשבע כאילו נשבע במלך עצמו. וכל הנודר כאילו נודר בחיי המלך. המלך עצמו, אדני. חיי המלך, ידו"ד. ובגין דא (במדבר ל) פי ידור נדר לידו"ד.

[זוהר חלק ג' - דף רנ"ה ע"ב]

ואוף הכי אית רזא אחרא, חיי (דף רנ"ה ע"ב) המלך, חכמה. הדא הוא דכתיב, (קהלת ז) החכמה תחיה בעליה. כל הנודר ביהוה, דאיהו תפארת. כאילו נודר בחכמה, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, חיי המלך. וכל הנשבע באדני, כאילו נשבע

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

במלך עצמו. עצמו דא אימא עלאה, כאילו נשבע בה, דאיהי (שמות כד) עצם השמים לטוהר. מסטרא דחסד, (בראשית ב) עצם מעצמי. ובשר מבשרי, מסטרא דגבורה, דא מלכות. ובחכמה דאיהי חיי תפארת, איהו סליק לאתקרי אדם, הדא הוא דכתיב, (ישעיה מד) כתפארת אדם.

ואתמר ביום הכפורים. (ויקרא טז) ועניתם את נפשותיכם. ובעשור לחדש השביעי הנה תענו את נפשותיכם. תקינו ביה ה' ענויים, בגין דתתלבן ה' זעירא בה' עלאה, דאיהו ה' צלותין. לקיים בישראל, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו. והאי איהו רזא דלשון של זהרית, בגין דכל חובין דישראל מטון לגבי מלכות. ותשובה דאיהי בינה, מלבנת לון. בגין דאתמר בה, (ויקרא טז) השוכן אתם בתוך טומאותם. וד' בגדי לבן, וד' בגדי זהב למלביש, יאהדוניה.

סדר הלימוד ליום ב סיון [יום 238 בשנה]

ותקינו לתקוע שופר ביום הכפורים, לסלקא קול דאיהו ו', לחרות. דאתמר בה, (ישעיה סג) בכל צרתם לו צר, בא', ובו', קרי וכתביב. ועבודת יום הכפורים איהי באריכות, ואיהי כלילא מתלת דרגין, במחשבה דבור ומעשה. (ויקרא כג) בחמשה עשר יום לחדש השביעי וגו', דאיהי תשרי, מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו וחקותם אותו חג ליי שבעת ימים וגו'. בחמשה עשר, מסטרא די"ה. וחקותם אותו, דא אות ו', עמודא דאמצעיתא. (ח"ג חסד גבורה) שבעת ימים, מסטרא דבת שבע, דאיהי מלכות. אבהן, ורעיא מהימנא, ואהרן, דוד ושלמה, הא אינון שבע, לקבל שבע ספיראן. אנה בעינא לתקנא לכון ספה, דאיהי אימא עלאה, לסככא עליהו, כאמא על בנין.

ובגין ז' ספיראן אמר קרא, (ויקרא כג) פי בספות הושבתי את בני ישראל, במפקנותהון מארעא דמצרים, בז' ענני כבוד. סופה (אית באת ו', בסוכות חסר ו', דאתמר בה בסכת תשבו שבעת ימים, איהי אימא אבל סוכה) באת ו', איהו ברזא (דתיבין) דתרין בנין, ידוד אדני. והכי סליק סופ"ה בחושבן יאהדוניה. תרין פרובים, דהם (שמות כה) סוככים בכנפיהם על הפפורת ופניהם איש אל אחיו.

ואית עשרה טפחים בפרובים מתתא לעילא, מרגליהון עד רישיהון, ומרישיהון ועד רגליהון, ושריין על טפח דאיהו י'. ועשרה עשרה מעילא לתתא, ומתתא לעילא, היינו יו"ד. ובגין כה, שיעורא דספה אמרו רבנן, לא פחות מעשרה, ולא למעלה מעשרים. ספה העשויה ככבשן מסטרא דאימא, עלה אתמר, (שמות יט) וזה סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו יי באש ויעל עשנו כעשן הכבשן. (ואוקמוה מאי (יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב, כאור היוצא מפי הכבשן) וכלא חד. (ישעיה ד) וספה תהיה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לצל יומם, דסכך בעינן. וסכך אתעביד לצל. דאתמר ביה, (תהלים צא) בצל שדי יתלונן. ולא בצל סכת הדיוט, דאגין על גופא משמשא. אלא צל לאגנא על נשמתא. (שיר השירים ב) בצלו חמדתי וישבתי. (איכה ד) אשר אמרנו בצלו נחיה בגוים. צל עם ס', איהי צלם. דאתמר ביה, (תהלים לט) אך בצלם יתהלך איש. ס' סתומה אית לה ארבעה דפנות.

ומה דאוקמוה שתיים פהלכתן ושלישית אפילו טפח. ולמאן דאמר שלשה פהלכתן ורביעית אפילו טפח. ואינון בגין דא, תרין, תלת, ארבע, הא תשע, טפח איהי עשיראה, לאשלמא כל חסרון. ובגין דא, שיעור סכה לא פחות מעשר, דאיהי מלכות, עשיראה דכל דרגין. ולא למעלה מעשרין, דאיהי כ', פתר עליון, דלא שלטא ביה עינא. פבוד עלאה, עליה אמר משה, (שמות לג) הראני נא את פבודך. ואתיב ליה קודשא בריך הוא, לא תוכל לראות את פני. ולית פבוד, בלא כ'.

ובגין דא שיערו מארי מתניתין לקבליהו, סכה העשויה כמבוי, מסטרא דאת ב', כמין גא"ם, מסטרא דאת ג'. כמין צרין, מסטרא דאת ד'. ושבע אתוון אינון, בגין דא כפר"ת. כ', כבשן. ב', בורגנין. ושאר סכות. וכלהו רמיזי לגבי מארי מתניתין. ולית לארכא בהון.

ואינון לקבליהו שבעה ככבי לכת, ואינון דכר ונוקבא. ובגין דא אתקריאו ד' פפולות. כגון שבעה שרגין דמנרתא, דאתמר בה (תהלים קיט) שבע ביום הללתיך. הכי (זכריה ד) שבעה ושבעה מוצקות. הכי שבעה ספיראן כפולות. ושבעה יומי בראשית לתתא, שבעה לעילא, (קהלת א) אין כל חדש תחת השמש.

לולב דא צדיק. דדמי לחוט השדרה, דביה ח"י חולין, לקבל ח"י נענועין דלולב. ואינון לקבל ח"י ברכאן דצלותא. לקבל שמנה עשר אזכרות, (תהלים כט) דהבו ליי בני אלים. לקבל שמנה עשר אזכרות דקריאת שמע. ונענוע לשית סיטרין, בחושבן ו'. תלת נענועין בכל סטרא, אינון ח"י.

[זוהר חלק ג' - דף רנ"ו ע"א]

לולב בימין, פליל ששה מינין (דאינון) ג' (דף רנ"ו ע"א) הדסין, גדולה גבורה תפארת. ודמיין לתלת גווי עינא. ב' בדי ערבות, נצה והוד. ודמיין לתרין שפון. לולב, יסוד, דומה לשדרה. דביה קיום דכל גרמין. ועליה אמר דוד, (תהלים לה) כל עצמותי תאמרנה יי מי כמוך. אתרוג, מלכות. דומה ללבא. דביה הרהורין.

ונענועין דהלל, אינון משותפין בנענועין דנטילת לולב, ואינון ח"י באנא. ח"י ח"י, בהודו תחלה וסוף. ח"י דנטילת לולב, הרי ע"ב. ובגין דא לולב בחושבן ח"ס, וד' מינין דלולב, הא חסד, דרועא ימינא. ובגין דא תקינו לולב בימין, לסטרא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דחֶסֶד. אֶתְרוּג לְסִטְרָא דְגְבוּרָה, לְשִׁמְאֵלָא לְבָא. וּבְגִין דָּא אֶתְרוּג הַדּוּמָה לְלֵב, תְּקִינּוּ לְמַהוּי בְּיַד שְׁמַאל. כְּמָה דְאֻקְמוּהָ, לְוֵלֵב בְּיַמִּין, וְאֶתְרוּג בְּשִׁמְאֵלוּ. אֵינּוֹן לְקַבֵּל זְכוּר וְשְׁמוֹר. וּמֵאֵן נָטִיל תְּרוּוּיָהּ. עֲמוּדָא דְאֻמְצְעִיתָא. לְוֵלֵב בְּיַמִּינָהּ, וְאֶתְרוּג בְּשִׁמְאֵלֶיהָ.

אֶתּוּ אֲבָהֶן, וְרַעֲיָא מְהִימְנָא, וְאַהֲרֵן וְדוּד וְשְׁלֵמָה, וּבְרִיכוּ לֵיהּ, וְאִמְרוּ לֵיהּ, אַנְתָּ בּוֹצִינָא קַדִּישָׁא, וְחַבְרֵיָא דִּילָךְ דְּאֵינּוֹן שִׁית, לְקַבֵּל אֵינּוֹן ז'. וְאַנְתָּ בּוֹצִינָא קַדִּישָׁא גַר מְעַרְבֵי בְּאֻמְצַע, דְּכָל שִׁית גְּרוֹת גְּהַרִין מְנַךְ. בְּכָל חַד אֶתְמַר בֵּיהּ, (מְשַׁלֵּי כ) גַר יֵי נְשִׁמַת אָדָם. וְרַעֲיָא מְהִימְנָא גְהִיר בְּךָ, וְאַנְתָּ בְּחַבְרֵיָא דִּילָךְ, וְכֻלָּא חַד, בְּלֹא פְרוּדָא כָּלֵל. וּמִתְמַן וְאִילָךְ מִתְפַּשְׁטִין עַנְפִין לְכָל מְאָרֵי חֲכָמְתָא, אֲשֵׁלִים מְלִין דְּחַבּוּרָא קַדְמָאָה דִּילָךְ לְאַעְטָרָא לֹון.

פְּתַח בּוֹצִינָא קַדִּישָׁא וְאִמְר, בְּחַבּוּרָא קַדְמָאָה אֶתְמַר (שִׁיר הַשִּׁירִים ח) מֵיָם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֵהָבָה וְגו'. מֵאֵי בּוּן. יוֹמָא תְּנַיִנָא, וְיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה, וְיוֹמָא שְׁבִיעָאָה דְּסוּפּוֹת. דְּבַהּוֹן הוּוּ מְנַסְכִים מֵיָם וְיֵין.

דְּשִׁבְעַ יוֹמִין דְּסוּפּוֹת, בַּהּוֹן הָיוּ מְקַרִיבִין יִשְׂרָאֵל שְׁבַעִים פְּרִים, לְכַפֵּרָא עַל שְׁבַעִין מְמַנּוּ, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּאֲרַר עַלְמָא חָרוּב מְנַיִהּ. הֵדָא הוּא דְכָתִיב, וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם עוֹלָה אֶשֶׁה לְרִיחַ גִּיחַח לִי פְרִים בְּנֵי בְּקָר שְׁלֹשָׁה עָשָׂר תְּמִימִים. וּבַיּוֹם הַשְּׁנַי פְּרִים י"ב. וּבַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי י"א. וּבַיּוֹם הָרְבִיעִי עֶשְׂרֶה. וּבַיּוֹם הַחֲמִישִׁי פְּרִים תְּשַׁעַה. וּבַיּוֹם הַשְּׁשִׁי פְּרִים שְׁמֹנֶה. וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁבַעַה. וְכֻלְהוּ שְׁבַעִין. וּבְכָל יוֹמָא הוּוּ חֲסָרִים. אִמְאֵי חֲסָרִים.

אֶלָּא הֶכָּא קָא רְמִיז, (בְּרַאשִׁית ח) וַתִּנַּח הַתִּיבָה בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי. וּמָה הָתָם בְּיַמֵי טוֹפָנָא, (בְּרַאשִׁית ח) וְהַמַּיִם הִלְכוּ הַלּוֹךְ וְחָסוּר. אוּף הָכִי בְּתִשְׁרִי, דְּאֵיהּוּ יִרְחַא שְׁבִיעָאָה, דְּבֵיהּ כְּמָה פְּקוּדִין, רֵאשׁ הַשָּׁנָה וְיוֹם הַכַּפּוּרִים, סָפָה וְלוּלֵב אֶתְרוּג, מִינִין דְּלוּלֵב שׁוּפֵר. שְׁכִינְתָא עֲלָאָה שְׁרִיָא עַל יִשְׂרָאֵל, דְּאֵיהּ תְּשׁוּבָה, סוּפָה. אֶתְרוּג, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּאֵיהּ לְוֵלֵב. מִיַּד וְהַמַּיִם הָיוּ הַלּוֹךְ וְחָסוּר, מִתְמַעְטִין חוּבִין דִּישְׂרָאֵל, אוּף הָכִי מִתְמַעְטִין מְמַנּוּ דְּאֵינּוֹן מְלֹאכֵי חַבְלָה, דְּמְמַנּוּ עֲלֵיהּ, דְּדַמְיִין לְמֵי טוֹפָנָא. כְּמָה דְּאֻקְמוּהָ, עֲשֶׂה עֲבֵרָה אַחַת קְנָה לוֹ קְטִיגוֹר אַחַד. בַּהּוּא זְמַנָּא דְּמִתְמַעְטִין חוּבִין, מִתְמַעְטִין פְּרִים דְּלֵהוֹן, מִתְמַעְטִין מְמַנּוּ דַע' אוּמִין, מִתְמַעְטִין ע' אוּמִין, מִתְמַעַט טוֹבָא דְּלֵהוֹן.

תִּיבַת גַּח, מְנֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְאַעְלָא עֲמִיהּ (בְּרַאשִׁית ז) שְׁנַיִם שְׁנַיִם שְׁבַעַה שְׁבַעַה זָכָר וּנְקֵבָה, לְקַרְבָּנָא, לְאַגְנָא עַל גַּח, וְעַל כָּל אֵינּוֹן דְּעֲאֵלִין עֲמִיהּ לְתִיבָה. אוּף הָכִי אֵלִין דְּמְנַטְרִין חֲגִין וְזַמְנִין, דְּאֵינּוֹן יָמִים טוֹבִים, שְׁנַיִם שְׁנַיִם שְׁבַעַה שְׁבַעַה, שְׁנַיִם שְׁנַיִם תְּרִין יוֹמִין דְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, וְתְרִין יוֹמִין דְּשְׁבוּעוֹת, וּבְגִין דְּאֵינּוֹן תְּרִין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מנייהו בספק, הא אית שני ימי הפורים באתרייהו. שבועה שבועה, ז' יומין דפסח, ז' יומין דסופות. נח לקבל יום השבת, והאי איהו מכל החי.

ספה קא אגינת עלייהו דישראל, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ד) וספה תהיה לצל יומם מחרב. ספה קא אגינת. מה תיבת נח לאגנא, אוף הכי ספה לאגנא. (תיקונין ב ע"א) ועוד מכל החי, ח"י ברכאן דצלותא, מאינן ט' ט', ברכתא דמינין בה אשתלימו י' ספיראן מעילא לתתא, ומתתא לעילא. ואיהו לקבל נח.

ועוד מכל החי, שכונתא אגינת על אלין דנטרין י', אות שבת בתחומא דיליה, דאיהו ח' אלפים, תרין אלפין לכל צד. ועוד, מכל החי, אלין דנטרין י' אות ברית, דאיהו בח' יומין, דאתמר עלייהו, (ויקרא יב) וביום השמיני ימול בשר ערלתו. ועוד, מכל החי, אלין דנטרין אות י', תפלין בתמנייא פרשיין.

[זוהר חלק ג' - דף רנ"ו ע"ב]

שכינתא דאיהי סופה, אגינת עלייהו, ופרישת גדפאה עלייהו, כאמא על בנין, ובגין דא תקינו לברכא, הפורס סופת שלום עלינו. ובגין דא בירחא שביעאה, דביה כל פקודין אלין, (שיר השירים ח) מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה. עם ישראל באבוהון שבשמים. ולית מים רבים, אלא כל אומין וממנן דלהון. אם יתן איש, דאיהו סמאל, כל מה דאית ליה בעלמא דין, בגין (דף רנ"ו ע"ב) דישתתף באלין פקודין עם ישראל, בוז יבוזו לו.

וביום השמיני עצרת פר אחד איל אחד, הא אוקמוה מארי מתניתין, למלכא דזמין אושפיזין, לבתר דשלח לון, אמר לאלין בני ביתא דיליה, אנא ואתון נעביד סעודה קטנה. ומאי עצרת. כמה דאת אמר, (שמואל א ט) זה יעצור בעמי, ולית עצר אלא מלכות. מסטרא דשכינתא עלאה, עביד סעודתא רברבא, ומסטרא דמלכותא, סעודתא זעירא. ונוהגין למעבד ישראל עמה חדוה, ואתקריאת שמחת תורה. ומעטרין לספר תורה בכתר דיליה, רמז ספר תורה לתפארת, שכינתא עטרת תפארת.

אמר רבי אלעזר, אבא, אמאי מסטרא דאמא עלאה, זמין לכל ממנן דכל אומין, ומסטרא דשכינתא תתאה, לא זמין אלא לאומה יחידה, לקבל פר יחידא.

אמר ליה ברי, שפיר שאילת. בגין דמלכות איהי רמיזא לברתא, דאיהי צנועה בבית אביה ואמה. ואיהי ארוסה ולא נשואה. לאו אורח ארעא, למיכל עם אושפיזין. אבל אימא דהיא נשואה, אורח ארעא איהו (למיכל עם אורחי) בתר דמזמין בעלה אושפיזין, למיכל על פתורא עם בעלה. ואי אינון אושפיזין נכראין, לא אכלי עמהון, לא אבא, ולא אמא, וכל שפן בריתא. ובגין כך בסעודתא דשבעין ממנן,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לא אשתתף למיכל עמהון, חד מן מארי מלפא, בגין דאינון נוכראין. אמר ליה ודאי כען אתיישבת מלה בלבאי, על בורייה.

עולת תמיד, דא שכנתא, דסליקת לעילא בטהוא דרגא, דאתמר בה ערב ובוקר בכל יום תמיד, ואומרים פעמים שמע ישראל. ואיהי סליקת בעמודא דאמצעיתא, דאיהו תדיר עמה בלא פרודא כלל.

ולאן סליקת. לאתר דאתגזרת מתמן, דאיהו אין סוף, ואיהו גבוה מכל ספיראן. ובגין דא אוקמוה. עולה פלה לגבוה סלקא. וכד איהי סליקת, אחידן בה כל ספירן, ואינון סלקין עמה. ומאי סליקו דילה. לריח נחת, למיהב ריחא טבא קדם יי, ולבתר אתמר בה, (ויקרא ט) וירד מעשות החטאת והעולה. נחתת מליא כפרה מכל חובין דישראל.

והא סליקו דילה איהו, בעמודא דאמצעיתא. אוף הכי נחיתו דילה איהו ביה, וכל חיילין דילה, ובגין דא אקרי סלם, דביה כל הוויין (נ"א כנויין) סלקין ונחתין, דאינון תליין מן ידוד. ובגין דא, כל קרבנין ועלוון אינון לידוד. ואתקריאת קרבן, על שם דאתקריבו בה כל כנויין לידוד.

ובגין דא אתמר עליה, (במדבר ז) קרבנו קצרת כסף אחת. לית דרגא דאתקריב לגבי ידוד, פחות מנה. ולית צלותא ופקודא מכל פקודין דאורייתא, וכל קרבנין ועלוון, דאינון לבר מנה. בכל דרגין דספיראן לא מתקבלן קדם ידוד, לבר מנה. ובגין דא אתמר עליה, (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש. ובגין דא אמר נביא, (ירמיה ט) כי אם בזאת יתהלל המתהלל.

איהי שלמים, שלימו דשמא דידוד, בכל דרגא ודרגא. איהי ה'. אדני. י' דידוד. איהי ה' מן אלהים. איהי ה' מן אהיה. י' מן שדי. סוף דכל הויה וכנוי. ובגין דא אתמר בה, (קהלת יב) סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור. איהי סוף מעשר ספיראן, ים סוף. שלימו דעלאין ותתאין. איהו תרעא לאעלא לכל חכמתא, לכל כנוי והויה, ולאעלא בכל ספירה וספירה, ידיעה דכלא. ופחות מינה, לית רשו לשום בריה, לאשגחא לשום ידיעה בעולם. עליה אתמר, (תהלים קיח) זה השער ליי צדיקים יבאו בו.

איהו שם מ"ב אתוון, דבהון אתבריאו עלאין ותתאין. (ואלין אינון אתוון כנויין לאתוון דהוויין דבהון אתבריאו עלאין) איהי אתקריאת עין מסטרא דימינא, (תהלים לג) הגה עין ידוד אל יראיו. ואתקריאת און מסטרא דשמאלא, (דניאל ט) הטה אלהי אונף ושמע. ואתקריאת ריח מסטרא דעמודא דאמצעיתא. ואתקריאת פה, מגרמה. הדא הוא דכתיב, (במדבר יב) פה אל פה אדבר בו.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

אתקריאת פקודא קדמאא אנכי, מסטרא דכתר, דאיהו אי"ן מאלהינו. אנכי ביה כ', פתר. וביה אין. וכתר אתקרי מסטרא דאימא עלאה. דאדכר לגבה חמשין זמנין יציאת מצרים באורייתא. ואיהי ב"ת מן בראשית, דכלילא עשר אמין, מסטרא דחכמה בת י', (משלי ג) בחכמה יסד ארץ. באבא יסד ברתא. ואיהו (איוב כח) נתיב לא ידעו עיט, דכליל ל"ב נתיבות, דאינון ל"ב אלהים מסטרא דאימא עלאה, דאתקרי פבוד. וכד אתפלילן בברתא, אתקרי ל"ב. ובגין דא פבוד לעילא, ל"ב לתתא.

[זוהר חלק ג' - דף רנ"ז ע"א]

וי' דברן אתייהבו. חמש בלוחא חדא, וחמש בלוחא תניינא. איהי כליל לון, ה' מכתר עד גבורה. וה' מעמודא דאמצעיתא, עד (דף רנ"ז ע"א) ברתא. ואינון ה' ה'. וכי אית למללא בעשרה פיות. אלא כליל לון בבית יחידה י' ואתעבידו פלהו חדא. אוף הכי ו', אתקרי קול, ולא אשתמודעין ביה, עד דאשתתף עד (ס"א עם) דבור. ובגין דא, (דברים ד) קול דברים אתם שומעים.

איהי פקודא תנינא מסטרא דגבורה, יראה בחושבן. ורמיזא במלת בראשית, ירא בשת. ואוקמוה, מאן דלית ליה בשת פנים, ודאי דלא עמדו אבהתוי על טורא דסיני.

איהי פקודא תליתאה, דאתקרי אהבת חסד. ה' הוא דכתיב, (ירמיה לא) אהבת עולם אהבתיה על פן משכתיך חסד. אהבה כלילא מאבהן, דאתקרי בהון בכל מכל כל. ורזא דמלה, (ירמיה ב) זכרתי לך חסד נעוריהך אהבת כלולותיהך.

ואיהי פקודא רביעאה, יחוד, מסטרא דעמודא דאמצעיתא, שמע ישראל. ואיהי כ"ה כ"ה אתוון, עמיה בשית תיבין, דאינון שמע ישראל. ובגינה אמר אברהם (בראשית כב) גלכה עד כ"ה ונשתחווה. (שמות יט) כ"ה תאמר לבית יעקב.

איהו א"ח, עמודא דאמצעיתא, ואיהי ד', שלימו דיחודא דיליה, לאשלמא ביה אחד. א"ח, כליל ט' ספיראן, דאינון א' אין סוף. ח' תמניא ספיראן, מחכמה עד יסוד. ד' מלכות, קוצא דילה, בה אשתלימו לעשרה, דאינון יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ד' כלילא מד' אתוון ידוד.

פקודא חמישאה, (יהושע א) והגית בו יומם ולילה. איהי אורייתא דבכתב מסטרא דחסד. ואורייתא דבעל פה מסטרא דגבורה. דבהון חכמה ובינה. כמה דאוקמוה מארי מתניתין, הרוצה להחכים ידרים. להעשיר יצפין. ועמודא דאמצעיתא כליל תרווייהו, ובגין דא אתקרי שמים, כליל אש ומים, אש דגבורה, ומים דחסד.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובגין דא פתה, (תיקונין קל"ד) דאיהי פה, (במדבר ז) עשרה עשרה הפה בשקל הקדש. דאינון יה"ה, תלת אתון, אתעבידו פה, על ו'. והיינו כנגד פתה תורה, ו' היינו ספר תורה, פה עטרה על רישיה. וכלא ידו"ד, כ"ו בחושפן.

פקודא שתיתאה, איהי תפלה של יד, בדרועא שמאלא. ומסטרא דגבורה ה' דיד בהה, מפתה ועד גבורה, ה' ספיראן, ואינון תפילין דרישא דעמודא דאמצעיתא. ואיהי קשר תלת רצועות, דאינון נצח הוד יסוד.

ואיהי פקודא שביעאה, מצות ציצית, כליל תכלת ולבן, דינא ורחמי. בנורא, אשא חוורא לא אכיל. תכלא, אכיל ושצי, (מלכים א יח) ותאכל את העולה. חוור מימינא, תכלת משמאלא, עמודא דאמצעיתא, יחוד בין תרווייהו, ירוק. בגין דא אוקמוה מארי מתניתין, מאימתי קורין את שמע בשחרין משיכיר בין תכלת ללבן. ובגין דא תקינו פרשת ציצית, למקרי לה ביחודא.

ואיהי פקודא תמינאה, מזוזה. שכינתא אתקריאת מזוזה, מסטרא דעמודא דאמצעיתא, דאתון דידו"ד. ומסטרא דצדיק, רזא דברית, אתקרי שדי. שדי חותמא דמלכא, דאיהו ידוד.

פקודא תשיעאה, שכינתא אתקריאת אות ברית, מסטרא דצדיק יסוד עולם. (בראשית ט) זאת אות הברית. (שמות לא) ביני, עמודא דאמצעיתא, ובין בני ישראל, נצח הוד. אות, דא צדיק. היא, דא שכינתא. פי ששת ימים עשה יי את השמים, מפתה עד עמודא דאמצעיתא. דלית שית בכל אתר, אלא מסטרא דאת ו'. ולית שביעי, אלא מסטרא דאת י', עטרה על רישיה חכמה עלאה. אות הוא. חכמה תתאה, אות היא.

ותקינו למגזר לתמינא, דאינון ח', מן חכמה עד יסוד. לקבלא בהון י' ועירא, לסלקא לה עד פתה, למהוי עטרה על ראשיהון. ותקינו לשוויא לערלה במנא דעפרא, לקיים (ישעיה סה) ונחש עפר לחמו.

פקודא עשיראה, (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת. שכינתא אתקריאת שבת, מסטרא דתלת דרגין עלאין דאינון ש', ג' פתרין: פתה, חכמה, ובינה. ואיהי בת, רביעאה לון. שית יומין, מחסד עד יסוד, בהון תעשה מלאכה, בגין דבניינא מתחיל מחסד, הדא הוא דכתיב, (תהלים פט) עולם חסד יבנה. אבל מבינה ולעילא, איהי מנוחה וענג ושבייתה לכל עובדא.

פקודא חד סר, איהי אתקריאת צלותא דשחרית מנוחה ערבית, מסטרא דתלת אבהן, ואיהי תפלת פ"ל פ"ה, לית כל, אלא צדיק דכתיב, (דברי הימים א כט) פי כל בשמים ובארץ, ותרגם יונתן בן עוזיאל, דאחיד בשמיא ובארעא. פ"ה בחושפן

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מילה. ומה ברית ביה מתיחדין דכר ונוקבא דלתתא, אוף ביסוד, מתייחד חתן וכלה דלעילא, הוא חי עלמין כליל ח"י ברכאן, הדא הוא דכתיב, (משלי י) ברכות לראש צדיק.

[זוהר חלק ג' - דף רנ"ז ע"ב]

ובגין דא, כל הפורע פורע בברוך וכל הזוקף זוקף בשם. דא שכונתא, בשם דידו"ד, ביה צריך לזקפא שכונתא. ההיא דאתמר בה, (עמוס ה) נפלה לא תוסיף (דף רנ"ז ע"ב) קום בתולת ישראל, על ידי דרגא אחרא, ובגין דא (עמוס ט) ביום ההוא אקים את סכת דוד הנופלת. ההוא דאתמר ביה, (תהלים קמו) ידו"ד זוקף כפופים.

פקודא תריסר, איהי אתקריאת חג המצות, וחג השבועות, וחג הסוכות, מסטרא דג' אבהן. וראש השנה מסטרא דילה, דינא דמלכותא דינא. ואית דיימא, פסח דרועא ימינא. שבועות, מתן תורה, דאתייהבת במדברא, דאיהו ממנא עליה שור, מסטרא דגבורה. סכות (בראשית לג) ויעקב נסע סכותה.

פקודא תליסר, קריאת שמע. ואית למנדע, דאיהו אתקרי חכם בכל מיני חכמות. ומבין, בכל מיני תבונות. וחסיד, בכל מיני חסדים. וגבור, בכל מיני גבורות. ויועץ, בכל מיני עצות. וצדיק, בכל מיני צדקות. ומלך, בכל מיני מלכות. עד אין סוף. עד (ס"א כתר) אין חקר. ובכל אלין דרגין, בחד אקרי רחמן. ובחד אקרי דיין. והכי בכמה דרגין, עד אין סוף. אי הכי שנוי אית, בין רחמן לדיין. אלא קודם דברא עלמא, אתקרי הוא בכל אלין דרגין, על שם בריין דהו עתידין להבראות, דאי לאו בריין דעלמא, אמאי אתקרי רחום דיין, אלא על שם בריין דעתידין.

ובגין דא, כל שמחן, אינון פנויין דיליה. על שם עובדין דיליה. כגוונא דא, ברא נשמתא, בדיוקנא דיליה, דאתקריאת על שם פעולות דילה, בכל אבר ואבר דגופא, דאתקרי עלמא זעירא. כגוונא דמארי עלמא, אתנהיג בכל בריין. ובכל דרא, כפום עובדוי. כך נשמתא, כפום עובדוי דכל אבר ואבר. והוא אבר דעביד ביה פקודא, אתקרי נשמתא, לגבי חמלה וחסדא חנא ורחמי. ובההוא אבר דעביד ביה עבירה, אתקרי נשמתא לגבי, דינא וחימה וכעס. אבל לבר מן גופא, למאן תהא חמלה, או אכזריות.

אוף הכי מארי עלמא, קדם דברא עלמא, וברא בריין דיליה, למאן אתקרי רחום וחנון או דיין. אלא כל שמחן דיליה, אינון פנויין, ולא אתקרי בהון, אלא על שם בריין דעלמא, ובגין דא, כד מארי דרא אינון טבין, איהו אתקרי לגבייהו, יהו"ה במדת רחמים. וכד מארי דרא אינון חייבין, אתקרי אדנ"י במדת הדין. לכל דרא, ולכל בר נש, כפום מדה דיליה. אבל לאו דאית ליה מדה ולא שם ידיע.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כְּגוֹוֹנָא דְסַפִּירָאן, דְכָל סַפִּירָה אֵית לָהּ שֵׁם יְדִיעַ, וּמְדָה, וּגְבוּל, וְתַחוּם. וּבְאֲלִין שְׂמָהּן מְאָרִי עֲלָמָא אִיהוּ אֲתַפְשֵׁט, וְאֲמַלִּיךְ בְּהוֹן, וְאֲתַקְרִי בְּהוֹן, וְאֲתַפְסִי בְּהוֹן, וְדַר בְּהוֹן, כְּנִשְׁמַתָּא לְגַבֵּי אַבְרָם דְּגוֹפָא. וּמַה רַבּוֹן עֲלָמִין, לִית לִיהָ שֵׁם יְדִיעַ וְלֹא אֲתַר יְדִיעַ, אֲלֵא בְּכָל סִטְרָא שׁוּלְטָנוּתִיהָ. אוּף הָכִי לִית לָהּ לְנִשְׁמַתָּא שֵׁם יְדִיעַ, וְלֹא אֲתַר יְדִיעַ, בְּכָל גּוֹפָא אֲלֵא בְּכָל סִטְרָא שׁוּלְטָנוּתִיהָ, וְלִית אַבְרָ פְּנוּי מְנַה.

וּבְגִין דָּא, לִית לְרִשְׁמָא לָהּ בְּחַד אֲתַר, דְּאִי לָאוּ הָא חֶסֶר שׁוּלְטָנוּתָא בְּשָׂאֵר אַבְרָם. וְלֹא לְאֲתַקְרִי לָהּ בְּשֵׁמָא חַד, אוּ בְתַרִּין, אוּ בְג'. לְמִימַר דְּאִיהִי חֲכָמָה מְבִינָה, וְאֵית לָהּ דַּעַת, וְלֹא יִתִּיר. דְּאִי עֶבֶיד הָכִי, הָא חֶסֶר לָהּ מִשָּׂאֵר דְּרַגִּין.

כָּל שְׂפִין לְמְאָרִי עֲלָמָא, דְּלִית לְרִשְׁמָא לִיהָ בְּאֲתַר יְדִיעַ, אוּ לְאֲתַקְרִי לִיהָ בְּשְׂמָהּן, אוּ לְשִׁנְאָה לִיהָ בְּהוֹן, אוּ (ס"א לשלשא) לְשִׁלְטָאָה לִיהָ כְּגוֹן דְּרַגָּא דְּמַרְכַּבְתָּא, דְּאֲתַמַּר בְּהָ קְדוּשָׁה לָּהּ יִשְׁלָשׁוּ, דְּכָל דְּרַגִּין דְּכָל מַרְכַּבוֹת דִּילִיהָ, אֵינּוּן מְשׁוּלְשִׁים, כְּגוֹן הָאֲבוֹת הֵן הֵן הַמַּרְכַּבָּה, דְּאֵינּוּן דְּמוּת אַרְיָה שׁוֹר נֶשֶׁר, דְּאֵינּוּן מַרְכַּבָּה לְאָדָם. דְּאֲתַמַּר עֲלִיהָ, (יחזקאל א) וּדְמוּת פְּנִיָּהּם פְּנֵי אָדָם. וּמִסִּטְרָא דְּנוֹקְבָא, אֵינּוּן שְׁלֹטִין עַל אָדָם, וְנוֹקְבָא אִיהִי מַרְכַּבָּה לְגַבֵּייהָ. וּבְגִין דָּא אֲתַמַּר עֲלָהּ, קְדוּשָׁה לָּהּ יִשְׁלָשׁוּ.

וְאוּף הָכִי אֲתוּוֹן, דְּאֵינּוּן אֲנַפִּין דְּחִיוֹן, מְשׁוּלְשִׁין, כְּגוֹוֹנָא דָּא: יד"ו. הו"י. וה"י. ה' רביעאָה, קְדוּשָׁה לָּהּ יִשְׁלָשׁוּ. אִיהִי שְׁלָמִים דְּכֻלְהוּ, לְאֲשִׁלְמָא בְּכֻלְהוּ שֵׁם יְדו"ד. אֲבַל לְמְאָרִיָּה דְּכֻלָּא, לִית לְשִׁלְשָׁא בֵּיהּ בְּשְׂמָהּן, וְלֹא בְּאֲתוּוֹן, אֲלֵא אִיהוּ אֲתַקְרִי בְּכָל שְׂמָהּן, וְלִית לִיהָ שֵׁם יְדִיעַ. וְכָל שֵׁם וְשֵׁם אֲסַחִיד עֲלִיהָ, דְּאִיהוּ אֲדוּן כָּל עֲלָמִין. אֲסַחִיד עֲלִיהָ אֲדַנִּי.

וְלִית דִּידְעִין דְּאִית בְּרַ נֶשׁ, דִּירִית ג' מְאָה וְעֶשֶׂר עֲלָמִין, הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (משלי ח) לְהַנְחִיל אוֹהֲבֵי יֵשׁ. כְּפּוּם דְּרַגָּא דִּילִיהָ, דְּאֲתַקְרִי יֵשׁ מְאִין. וְדָא חֲכָמָה עֲלָאָה. וְאִית בְּרַ נֶשׁ דְּלָא יִרִית אֲלֵא עֲלָמָא חַד, כְּפּוּם דְּרַגָּא דִּילִיהָ, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ, כָּל צְדִיק וְצְדִיק יֵשׁ לוֹ עוֹלָם בְּפָנֵי עֲצָמוֹ. וְהָכִי יִרִית עֲלָמִין כָּל בְּרַ נֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל, כְּפּוּם דְּרַגָּא דִּילִיהָ לְעִילָא. אֲבַל לְמְאָרִי עֲלָמָא, לִית לְרִשְׁמָא לִיהָ עֲלָמִין בְּחוּשְׁבָן, אֲלֵא אֲדוּן כָּל עֲלָמִין, וְאֲדַנִּי קָא סַחִיד עֲלִיהָ.

אוּף הָכִי יְהו"ה, מְנִיָּה תְּלִיָּא כָּל הוּיִין, וְאִיהוּ וְכָל הוּיִין דִּילִיהָ, סַחִידִין עַל מְאָרִי עֲלָמָא, דְּאִיהוּ הוּהּ קֶדָם כָּל הוּיִין. וְאִיהוּ בְּתוּךְ כָּל הוּיָה. וְאִיהוּ לְאַחַר כָּל הוּיָה. וְדָא רְזָא, דְּסַחִידִין הוּיִין עֲלִיהָ, הָיָה, הוּהּ, וְיִהְיָה.

[זוהר חלק ג' - דף רנ"ח ע"א]

דִּינָא, בְּהַפּוּךְ אֲתוּוֹן אֲדַנִּי. וּבְגִין דָּא אֲמַרוּ רַבּוּתֵינוּ זְכוּרִים לְבִרְכָה, דִּינָא דְּמַלְכוּתָא דִּינָא. שֵׁם א"ל סַחִיד עַל מְאָרִי דְּכֻלָּא, דְּלִית יְכוּלָת לְכָל שֵׁם, וְהוּיָה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וּדְרָגָא. כַּל שְׁפֵן לְשֹׂאֵר בְּרִיּוֹן, פְּחוּת מְנִיָּה. הִדָּא הוּא דְכֻתְיָב, (דניאל ד) כְּלָא (דף רנ"ח ע"א) חֲשִׁיבִין וּכְמַצְבִּיָּה עֵבִיד בְּחִיל שְׁמִיָּא וְגו'. אֱלֹהִיִּים, סְעִיד עַל אֱלֹהוֹת דִּילֵיה, דְּאִיהוּ אֱלֹהִיִּים וְאֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים, וְאִיהוּ אֱלֹהֵי עַל כְּלָא, וְלִית אֱלֹהֵי עֲלֵיה. צְבָאוֹת, סְהִיד עֲלֵיה כְּדֻכְתִּיב, וּכְמַצְבִּיָּה עֵבִיד בְּחִיל שְׁמִיָּא. שְׁדִי, סְהִיד עֲלֵיה, דְּכַד אִיהוּ אָמַר לְעוֹלָם דִּי עֵמַד בְּתַחוּמֵיה, וְלֹא אֲתַפְּשֵׁט יְתִיר. וְאוּף לְמִיָּא וְרוּחָא וְאִשָּׁא.

וְאוּף הָכִי, כַּל הוּיָה, וְשֵׁם, סְהִידִין עֲלֵיה. דְּכַד הוּוּ אִיהוּ יְחִיד קוּדְם דְּבָרָא עֲלֵמָא, אָמַאי הוּוּ אִיהוּ צְרִיךְ לְאֲתַקְרִי בְּשִׁמְהֵן אֱלִין, אוּ בְּשֹׂאֵר כְּבוֹיִין, כְּגוֹן (שמות לד) רַחוּם וְחַנוּן אַרְךְ אַפִּים וְגו', דִּיין אֲמִיץ חֲזַק. וְסִגִּיאִין בְּכַל אֵינּוֹן שְׁמֵהֵן וּכְבוֹיִין, אֲתַקְרִי עַל שֵׁם כַּל עֲלֵמִין וּבְרִיּוֹן דְּלֵהוֹן, לְאַחֲזָאָה שׁוֹלְטָנוּתֵיה עֲלֵייהוּ.

אוּף הָכִי נְשִׁמְתָא, (תיקונין כ"ד ע"א) עַל שׁוֹלְטָנוּתָא דְּכַל אַבְרָם דְּגוּפָא, אֲמַתִּיל לָהּ לְגַבִּיָּה. לָאוּ דְּאִיְהִי אֲדַמְיָא לִיָּה אִיְהִי בְּעֶצְמָה, דְּהוּא בְּרָא לָהּ, וְלִית לִיָּה אֱלֹהֵי עֲלֵיה דְּבָרָא לִיָּה. וְעוּד, נְשִׁמְתָא אִית לָהּ כְּמָה שְׁנוּיִים וּמְקָרִים וְסִבּוֹת, דְּאֲתַקְרִיאוּ לָהּ. מַה דְּלָאוּ הָכִי לְמֵאֲרֵי כְּלָא. וּבְגִין דָּא הִיא אֲדַמְיָא בְּשׁוֹלְטָנוּתָא דִּילָהּ עַל כַּל אַבְרָם גּוּפָא, אֲבָל לָא בְּמַלְחָא אַחְרָא.

וְעוּד, (דברים ו) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, שֵׁם ע' רַבְתִּי, ד' מִן אַחַד רַבְתִּי, הֵינּוּ ע"ד, בֵּין שׁוֹמֵם מִן שְׁמַע, א"ח מִן אַחַד. (שמואל א יב) עַד יִי בְּכֶם. וְעַל כַּל אַחַד וְאַחַד דְּמִיחַד אוֹתוֹ בְּעוֹלָם. וְעַל כֵּן אָמַר דָּוִד, (תהלים קד) אֲנֹכִי אֲשַׁמַּח בִּי, (עיין לעיל רל"ו ע"ב) ש"מ מִן שְׁמַע, א"ח מִן אַחַד, הָרִי אֲשַׁמַּח.

וְעוּד. ד' רַבְתִּי, ד' בְּתֵי תַפְלִין, דְּמִנְחָה לְהוֹן א"ח, וְאַתְעֵטֵר בְּהוּ, וְאֵינּוֹן פֶּאֶר עַל רִישֵׁיה. וְאֵינּוֹן יְהו"ה (ס"א י"הו"ו), י' עֵטְרָא עַל ה', דְּאִיְהִי בְּרִתָּא, וְהֵינּוּ (משלי ג) יְדוּ"ד בְּחֻכְמָה יֶסֶד אֲרֶץ, אֲבָא יֶסֶד בְּרִתָּא. ה', אֲמָא עֲלָאָה, עֵטְרָה עַל ו', דְּאִיְהוּ בְּרָא, וְהֵינּוּ (משלי ג) כוֹנֵן שָׁמַיִם בְּתַבּוּנָה. בְּאֲמָא כוֹנֵן בְּרָא. וְהִיא אִיְהוּ דְּעוֹלָם הַבָּא אֵין בּוּ לָא אֲכִילָהּ וְלֹא שְׁתִּיָּה, אֲלֵא צְדִיקִים יוֹשְׁבִים וְעֵטְרוֹתֵיהֶם בְּרִישֵׁיהֶם.

וּבְרִתָּא אִיְהִי תַפְלָה שֶׁל יָד, בְּה"ה. י' קֶשֶׁר דִּילֵיה. ה' עֲלָאָה אִימָא, תַפְלִין דְּרִישָׁא עַל רִאשׁ תַפְּאָרְת. תַפְלִין דִּילֵיה, כְּסֻדֵר יְדוּ"ד, דְּאִיְהוּ קֶדֶשׁ לִי. וְהִיָּה כִי יִבְאָרְך. שְׁמַע. וְהִיָּה אִם שְׁמוּע. אֲבָל בְּעֲלֵמָא דְּאִתִּי, הוּיָת בְּאֲמַצְע, דְּאֵינּוֹן ה' ה'. וּבְגִין דָּא אָמַר הַנְּבִיא, (ירמיה ט) בְּזֹאת י' תְּהַלֵּל ה' מִתְּהַלֵּל ה' שְׁכַל ו' יְדוּע אוֹתִי כִי אֲנִי יְדוּ"ד. וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהָ מֵאֲרִי מִתְנִיתִין, דְּאִית בְּרִישָׁא אַתְר, לְאַנְחָא תְרִי זוּגִי דְּתַפְלִי. וְדָא זְכִי לְתַרִין פְּקוּדִין, דְּאוּקְמוּהָ עֲלֵייהוּ, לָא כַּל אָדָם זוּכָה לְשִׁתִּי שׁוֹלְחָנוֹת. י' חֻכְמָה. ה' בִּינָה. ו' עֲמוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא. ה' מְלָכוֹת קֶדִישָׁא. רִישָׁא דְּאַתְעֵטֵר בְּאַרְבַּע אַתּוּון, דָּא כְּתִיר רִישָׁא דְּרִישָׁא דְּאַסְחָר לוֹן, וְכִסִּי לוֹן. אֵהֵבָה חֻסַּד קְרִיאַת שְׁמַע, דְּשְׁקִילָא לְאוּרִיָּתָא, דְּאֲתִיְהִיבַת מִימִינָא. תַפְלִין עוּ, מְשִׁמָּלָא דְּגְבוּרָה. עֲמוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כליל כלא, כנפי דמצוה, נצח והוד, תכלת ולבן. מזוזה רשים שדי, צדיק. ושכינתא תרעא דמזוזה, זה השער לידו"ד.

ועוד ש' תלת רצועות. ד' קשר של תפילין מאחורוי. י' קשר דתפילין דיד. ובגין דא שדי"י מלבר, ידו"ד מלגו, דאיהי ד' פרשיין. דד' ראשין רמוז לד' בתי דתפילין, שדי"י אות דיליה עולה מטטרו"ן.

ועוד. י' חכמה קדש לי. ה' בינה, והיה פי יביאך. ו' שמע, שית תיבין, רמיזא לשית ספירן, שית ענפין דאילנא, דכלל לון תפארת. ה' והיה אם שמוע מלכות. אלין אינון דרישא, דאיהו כתר, כ', (שמואל א ב) אין קדוש כיי פי אין בלתך.

שדי, רמיז רצועי ובתי וקשרי דתפילין מלבר. אוף הכי במזוזה, ידו"ד מלגו, שדי"י מלבר, דארבע ראשין עם ד' רמיז לד' בתי ולקשר תפילין מאחור ד' כפולה אוף הכי ש' כפולה, י' קשר דיד כהה דאיהו ביתא חמישאה ד' (ס"א י') דשדי"י איהו מוחא דאוקמוה עליה במקום שמוחו של תינוק רופס בו, ודא תינוק יונק משדי אמו שדי"י.

סדר הלימוד ליום ג סיון [יום 239 בשנה]

תפילין דמארי עלמא, כתר. ומאי ניהו כתר דמארי עלמא. ידו"ד. דאיהו: י' חכמה. ה' בינה. ו' תפארת. כליל שית ספירין. ה' מלכות. ובגין דא (שמואל ב ז) ומי כעמד פישדאל (דברים ד) פי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אליו, כיי אלהינו בכל קראנו אליו. ארבע קראי, בלהו רשימין בכ', רזא דאת כ': י' י'. דאיהי י' י' מן יאהדונהי, (במדבר ז) עשרה עשרה הפך בשקל הקדש, כ' מן כתר, כלילא מעשר ספיראן, כלילן מעילא לתתא, ומעשר ספיראן מתתא לעילא.

[זוהר חלק ג' - דף רנ"ח ע"ב]

ואלין אינון, (תהלים קמח) והמים אשר מעל השמים, מים עליונים זכרים, מים תחתונים נקבות. ועלייהו אמר רבי עקיבא לתלמידיו, כשתגיעו לאבני שיש טהור, אל תאמרו מים מים, שמא תסתכנו בנפשכם. דלאו אינון מים כמשמען. אלא איהו אור נובע. ובגין דא, אדמו למים נובעים. והאי גהורא לית ליה פסק, ולא קצוין, ופרוד. ובגין דאינון מפתר, אתקריאן שאין להם סוף, דכתר אין סוף אתקרי. (ע"כ רעיא מהימנא).

(דף רנ"ח ע"ב) (במדבר כ"ח) והקרבתם עולה לריח ניחח ליי. תא חזי, בפסח כתיב, והקרבתם אשה עולה ליי. והכא לא כתיב אשה, (דהא ביומא דא אשה לא כתיב ביה) אלא והקרבתם עולה. מאי טעמא. יומא דא, יומא דעזילת כלה לחופה איהו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וישראל מנו יומין דדכיו. יומין ושבועין, ואתפלילו ועאלו ביומין דדכיו. והיא נפקת מכל סטרא בישא, ונטרת יומי דכיו כדקא חזי. ורזא דא, מלפא טעם בתולה טעים. בגין כך לא כתיב ביה אשה, דהא אחרא לא קריב למשכנא, והא אתרחק מתמן. ועל דא אשים לאו הכא, ולא אצטריכו להכא, וישראל מרחקן אינון מן סטרא בישא. (ומנן יומין דדכיו, יומין ושבועין, ואתכלילו ועאלו ביומין דדכיו). אמר רבי אבא, עדיין צריכין אנן לפתחא דא למפתח.

אמר רבי שמעון, ארימית ידי בצלו למאן דברא עלמא, ורזא דא, אשכחן בספרי קדמאי, אשים אינון באמצעיתא, ואתיין בסטרא דא ובסטרא דא, אדבקו באילנא דדעת טוב ורע, אדבקו ברע, ואדבקו בטוב. ובגין כך, בשאר יומין כתיב בהו אשה עולה. אבל בהני יומא, דאילנא דחיי קיימא, ולא אחרא, לית אנן צריכין לאשה, ולא אצטריד למהוי תמן. ויומא דא, יומא דאילנא דחיי איהו, ולא דדעת טוב ורע. ובגין דא, והקרבתם עולה לריח ניחח ליי, ולא אשה ליי עולה. ועולה, לשון (נ"א לשם) עולה, כמה דאתמר, והא אתערנא מלי דפרים בני בקר, וכל תהוא קרבן. (במדבר כ"ט) ובחדש השביעי, כמה דאתמר, יומא דראש השנה, דינא דכל עלמא, דינא תקיפא, ודינא רפיא. ועשיתם עולה, והקרבתם מבעי ליה, בשאר כל יומין, מאי ועשיתם. אלא ביומא דא, (בראשית כז) ועשה לי מטעמים כתיב. כמה מטעמים ותבשילים עבדו ישראל בהני יומי, בעוד דמקטרגא אזיל לפשפשא בחובין דעלמא. ועל דא לא כתיב והקרבתם, אלא ועשיתם עולה. ולא אשה עולה. וכן בכל שאר יומין, (ס"א בקרבנין) לא כתיב אשה, דלית לון חולקא בכל הני יומי. כל שפן בהאי יומא, דאנן עבדין מטעמים ותבשילים בלא דעתא דסטרא אחרא, דהא יצחק משדר ליה לצוד צידה דחובין דבני עלמא, ולאייתאה לגביה.

ובעוד דאיהו אזיל, ישראל נטלי עיטא ברבקה, ועבדין כל אינון פולחנין, כל אינון צלותין, מזמני שופר ותקעין ליה, בגין לאתערא רחמי. והא אוקימנא, (בראשית כז) ויבא לו יין וישת, דאתי (ס"א דאכל) מרחוק, מגו אתר דחמרא עתיקא, ושתי. ואטעים ליה, וחדי. ואחר כך מברך ליה בכמה ברכאן, ואעבר על חובי. מה כתיב, (בראשית כז) ויהי אף יצוא יצא יעקב ועשו אחיו בא מצדו, טעין מפמה טועני כמה דאתמר, והא אוקימנא מלה.

ובגין כך איהו יומא דיבבא, וקרבנא איהו עולה. איל אחד, כמה דאתמר, בגין אילו דיצחק. ושעיר עזים אחד לחטאת, שוחד לסמאל לכפרה (לתברא) אנפוי, בהוא בכיה דאיהו בכי בהאי יומא, כיון דחמי דלא אתעביד רעותיה, והא למגנא צד צידה. כמה דאתמר. כגוונא דא יומא דכפורי, והא כתיב בפרשת אמור. (במדבר כ"ט) ובחמשה עשר יום וגו'. רבי אבא פתח, (בראשית ח) ותנח התיבה בחדש השביעי וגו', תא חזי, כל הני יומין, אזלת אימא על בנייא, בגין דלא ישלוט סטרא אחרא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עלייהו, ובגין לשזבא לון. פיון דאשתזיבו בנהא, והא יתבין בספות, מתנטרין בנטורא. יומא קדמאה, ויומא תנינא, פקדת לון לישראל, למעבד סעודתא לממנן דשאר עמין, ואיהי לא שריא תמן. ביומא תליתאה, דאיהו י”ז לחדש, שריאת למשרי עלייהו. הדא הוא דכתיב, ותנח התיבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט, טורין דכל לווטין ומרדין שראן בגווייהו.

[זוהר חלק ג' - דף רנ”ט ע”א]

אמר רבי אלעזר, יומא קדמאה דחג, לא שריא עלייהו, ולא יומא תנינא, אלא יומא תליתאה, דאוסיה וגרע שריא עלייהו, אוסיה אתוון, וגרע קרבנין. דכתיב עשתי עשר וגו'. והכי אתחזי לרע עין, בגין דיומא קדמאה ויומא תנינא חדוה דבנהא, ואינן מפלגי עדאן לון. מיומא תליתאה ולהלאה, דאיהי שריא עלייהו, מה כתיב. (בראשית ח) והמים היו הלוך וחסור עד החדש העשירי בעשירי באחד לחדש נראו ראשי ההרים (דף רנ”ט ע”א) והמים היו הלוך וחסור, אלין קרבנין, דאזלין ומתמעטין. וכמה דאינן מתמעטין, הכי נמי אתמעט טובא דלהון.

אמר רבי שמעון, אלעזר, תא חזי, מיומא תנינא שריאו מייא לאתחזאה, פיון דשריאו מים, מיומא תליתאה איהי שרת עלייהו, ואינן מים לא הוו ידעי בבליאי (ס”א בכולא), אמאי רשימין הכא, דהא טובא דישראל לא הוי באתר דמעוטה, אלא באתר דרבווייא. ובגין דאלין מיין דרשימין הכא אתמעטן, אתי קרא לאשמעינן דכתיב, והמים אינן דידיען ביומי דחג, אינן דרשימין גו קרבנין, דאינן טורי לווטין, היו הלוך וחסור טובא דלהון, ונגידו דאנגיד עלייהו, היו הלוך וחסור, ובגין דאינן מים דלהון הוא, לא אתחברן אתוון, דלא יתחבר טובא דלהון, אלא זעיר זעיר.

אבל לישראל, דאינן מקודשא ברין הוא, מה כתיב. (תהלים לד) ודורשי יי לא יחסרו כל טוב. רישיה דקרא, בפירים רשו ורעבו, אלין ממנן דשאר עמין. ודורשי יי, אלין ישראל, לא יחסרו כל טוב, אלין אזלין ואסתלקו לעילא לעילא. ובגין כך, טובא דלהון דאינן מים, היו הלוך וחסור. עד החדש העשירי. דא טבת, דהא כדין ימי הרעה הוו, ואתערת ההיא רעה ואתתקפת, וכלה קדישא לא אנהירת מגו שמשא, כדין נראו ראשי ההרים, אלין אינן הרי חשוכא, טורין דלווטין אתחזון ואתתקפו, ועבדין בישין בעלמא.

ביומין אלין, אשה בהאי עולה, דהא כדין הני אשים אכלי חולקיהון. שבעים פרים אלין, אינן לקבל שבעים ממנן, דשלטו על שבעין עמין. וסלקין ביומא קדמאה, ונחתו בכל יומא ויומא, ואקרונ פרים מנגחין ביומין דלהון. אילם, (חסר)

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אַרְבֵּיסָר, תְּרִין בְּכַל יוֹמָא אֵינּוֹן י'ד יְהוּ"ה. יְדָא דְשְׁלִיטָא עֲלֵיהּוּ תְדִיר, בְּכַל יוֹמָא יוֹמָא. אֲמַרִין בְּנֵי שָׁנָה, מְנַיִנָא דְלֵהוֹן ח"ץ.

וְאִי תִימָא אִי הָכִי, רַע עֵין הוֹינָן לְגַבְיֵיהּוּ. אֵין, דְהָא פְתִיב, (משלי כה) פִּי גַחְלִים אֲתָה חוֹתָה עַל רֵאשׁוּ. אָבֵל אָנּוּן לָא יִהְיִינָן אֶלָּא בְּחִדּוּתָא, דְלִית בְּיוֹמֵי שְׁתָּא, חִדּוּתָא, פְּאֵלִין יוֹמִין. וּבְגִין דְאָנּוּן יִהְיִין בְּטוֹב לְבָא, וּבְחִדּוּתָא דְרַעוּתָא, אֲתַהֲפֵף עֲלֵיהּוּ גַחְלִים עַל רֵישִׁיהוֹן, גּוֹמְרִין מְלַהֲטוֹן, דְחִדּוּתָא דִילָן, עֲבָדֵי לוֹן בִּישׁ. י'ד, (ס"א ה) ע', וחץ. כַּד סִלְקִין בְּחוּשְׁבָנָא דִילֵהוֹן.

וְכַל דָּא אֵיתִימָא מֵאן יִחִיב לָן לְאַקְרָבָא עֲלֵיהּוּ, דְלִמָּא אֵינּוֹן לָא בְעָאן כָּל דָּא. אֶלָּא לִית חִדּוּוּהָ לְכָל אֵינּוֹן מְמַנָּן, בְּכָל אֵינּוֹן תּוֹרִים אֵילִים וְאֲמַרִין כְּהֵנִי, בְּשַׁעְתָּא דִישְׂרָאֵל יִהְיִי לוֹן סְעוּדַתִּין אֵלִין. וְעַם כָּל דָּא לָא מִתְקַרְבוּ כְּלָא, אֶלָּא לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְלַחֲדוּדֵי, וְאֵינּוֹן מִתְקַרְבֵי תַמּוֹן, וְאֵיהּוּ פְלִיג לוֹן. וְעַל דָּא פְתִיב, (משלי כה) אִם רָעַב שׁוֹנְאָף הֶאֱכִילֵהוּ לֶחֶם, אֵלִין אֵינּוֹן קַרְבְּנִין דְחָג. וְאִם צָמָא הִשְׁקֵהוּ מַיִם, אֵלִין מַיִם דְרִשְׁמִין הֵכָא בְיוֹמֵי דְחָג. וּבְיוֹמָא תְנַיִנָא, וּבְיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה וּשְׁבִיעָאָה, וְסִימָן (שִׁיר הַשִּׁירִים ח) בּו"ז יְבוּזוּ לוֹ.

מַיִם רַבִּים לָא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֱהָבָה, אֵלִין אֵינּוֹן מַיִם, דִּי מְנַסְכֵי יִשְׂרָאֵל, בְּחִדּוּהָ וּבְרַחֲמֵי דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, דְכְתִיב, (ישעיה יב) וּשְׂאֲבָתָם מַיִם בְּשִׁשׁוֹן. וּנְהַרּוֹת לָא יִשְׁטַפּוּהָ, אֵלִין אֵינּוֹן נְהַרֵי דְאַפְרִסְמוֹנָא דְכִיָּא, דְכְלָהּוּ דְבִקֵי וּמִתְקַשְׂרֵי בְרַחֲמֵי דָּא. אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ בְּאֱהָבָה בּוֹז יְבוּזוּ, דָּא סְמָאֵל, בְּאֱהָבָה דִישְׂרָאֵל, לְמַהוּי לִיהָ חוּלְקָא בְּהַדְיָהּוּ, בְּאֵינּוֹן מַיִם דְרִשְׁמִין הֵכָא בְּפִרְשָׁתָא, דְכְתִיב אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ בְּאֱהָבָה בּוֹז יְבוּזוּ, סִימָנָא דְאֵינּוֹן מַיִם בּו"ז, יְבוּזוּ לוֹ וְדָא, דְהָא כְּלָהּוּ אֲתַחְשִׁיבוּ לְגַבְנָן, חֲרֵשׁ גִּשְׁבֵּר, דְלִית לִיהָ תְקֻנָּה לְעֵלְמִין.

מַיִם דְלֵהוֹן אֲתַפְלִיגוּ בְיוֹמִין בּו"ז, אֲשַׁתְּאָרוּ שְׂאֵר יוֹמִין, דְאֵינּוֹן ג' ד' ה' (נוטריקוֹן) חֲמִישִׁי רְבִיעֵי שְׁלִישִׁי, וְסִימָן, (ישעיה מה) חֲר"ש אֶת חֲרֵשֵׁי הָאֲדָמָה, וְלִית לוֹן תְּקוּנָא בְּהַדְוֹן, וְלָא לְעֵלְמִין. וְאִי תִימָא בּוֹז יְבוּזוּ לוֹ פְתִיב. הָתָם (תהלים כב) פִּי לָא בִזָּה וְלָא שְׁקִץ עֲנוּת.

יוֹמָא קְדָמָאָה מֵאִי עֲבִיד לִיהָ. אֶלָּא לָא אֶקְרִי רֵאשׁוֹן, וְלָא אֶקְרִי אַחַד, אֶלָּא חֲמִישָׁה עֶשֶׂר סֵתָם, בְּלָא רְשׁוּמָא כָּלִל. אָבֵל שִׁירוּתָא דְרִשְׁמֵי דְמִינָן, מַיִם שְׁנֵי הוּי. וְהָכִי אֲתַחְזוּי, בְּגִין דְלִית טוֹב בְּשְׁנֵי, וּבְגִין כְּדָּ, לָא רְשִׁים רֵאשׁוֹן וְלָא אַחַד כָּלִל, וְהוּי בְּסֵתָם, וְשְׂרֵי רְשִׁמוּ דְיוֹמִין, בְּיוֹם שְׁנֵי. וְאֲתַפְלְגוּ מַיִם בְּבו"ז, וְאֲשַׁתְּאָרוּ בְיוֹמִין חֲר"ש, כְּמָה דְאֲתַמַּר, וְכָלִל פְּדָקָא יֵאוּת.

[זוהר חלק ג' - דף רנ"ט ע"ב]

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

זכאה חולקיהון דְיִשְׂרָאֵל, דְיִדְעֵי (דף רנ"ט ע"ב) לְאֶעְלָאָה לְגוּ מוּחָא דְאֶגּוּזָא. וּבְגִין לְמִיעָאֵל לְגוּ מוּחָא, מִתְבְּרִין קְלִיפִין אֲלִין, וְעֵאלִין. מַה פְּתִיב לְבַתֵּר כָּל הָאֵי. בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תְהִיָּה לָכֶם. לְבַתֵּר דְתַבְּרוּ כָּל הַנִּי קְלִיפִין, וְתַבְּרוּ כַּמָּה גְזִיזִין, וְכַמָּה נַחְשִׁים קְטָלוּ, וְכַמָּה עֲקָרָבִים דְהוּוּ לֹון בְּאִינֹון טוּרֵי דְחֻשׁוּכָא, עַד דְאֶשְׁכַּחוּ אֶתְרֵי דִישׁוּבָא, וְקִרְתָּא קְדִישָׁא, מְקַפָּא שׁוּרִין סְחוּר סְחוּר, כְּדִין עָאלוּ לְגַבְתָּה, לְמַעְבַּד בְּיַחַא תַּמָּן, וְלְמַחְדֵי בְתָה. וְהָא אֻקְיַמְנָא מְלָה.

וְדָא אִיהוּ עֲצַרְתָּה, כְּנִישׁוּ. אֶתְרֵי דְמִתְכַנְשׁ כְּלָא לְגַבְתָּה. תְהִיָּה לָכֶם, וְלָא לְאַחְרָא, לְמַחְדֵי אֶתְוֹן בְּמֵאֲרִיכוֹן, וְאִיהוּ בְהַדְיִיכוֹ. וְעַל דָּא פְתִיב, (תהלים לב) שְׁמַחוּ בְּיִי וּגְיִלוּ צְדִיקִים וְתִרְנְנוּ כָּל יִשְׂרָאֵל. אִמַר ר' שְׁמַעוֹן כָּל מֵאֵן דְחָדֵי וְכו' עַד שְׁלָא עֲשׂוּ חֲסֵד עִם הָעֲנִיִים (נדפס בהקדמת בראשית דף י' ע"ב)

זוהר פרשת מטות

(במדבר לא) וְכָל הַטֶּף בְּנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ מִשְׁכַּב זָכָר. תַּמָּן תְּנִינֹון, אִמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִין הָעוֹלָם מִתְנַהֵג אֲלָא בְתַרֵי גְוֹוִינֹון, דָּאֶתוּ מִסְטֵר אֶתְתָּא דְאֶשְׁתַּכַּחַת חֲפִימַת לְבָא. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שמות לה) וְכָל אִשָּׁה חֲכַמַת לֵב בְּיַדֶיהָ טוֹו וַיְבִיאוּ מִטוֹה אֶת הַתְּכֵלֶת וְאֶת הָאֲרָגְמָן. וּמֵאֵי מִתְיִין. אֶת הַתְּכֵלֶת וְאֶת הָאֲרָגְמָן, גְוֹוִינֹון דְכְלִילֵן בְּגוּ גְוֹוִי.

הָדָא הוּא דְכְתִיב, (משלי לא) דְרִשָּׁה צְמֵר וּפְלִשְׁתִּים וְתַעֲשׂ בַּחֲפִץ כְּפִיָּה. וְכְתִיב בְּיַדֶיהָ טוֹו, מֵאֵי טוֹו. אִמַר רַבִּי יְהוּדָה, טוֹו בְּדִינָא, טוֹו בְּרַחֲמֵי. אִמַר רַבִּי יֶצְחָק, אִמֵּאֵי אֶתְקַרֵּי אִשָּׁה. אִמַר לִיָּה דְכְלִילָא בְּדִינָא, וְכְלִילָא בְּרַחֲמֵי.

תָּא חֲזִי, דְאִמַר רַבִּי אֶלְעֶזֶר, כָּל אֶתְתָּא בְּדִינָא אֶתְקַרֵּי, עַד דְאֶטְעֵמָא טְעֵמָא דְרַחֲמֵי. דְתַנְיָא, מִסְטֵרָא דְבֵר נֶשׁ, אֶתִי חוּוֹרָא. וּמִסְטֵרָא דְאֶתְתָּא, אֶתִי סוּמְקָא. טְעֵמָא (ס"א אֶתְתָּא) דְאֶתְתָּא מַחוּוֹרָא, וְחוּוֹרָא עֲדִיף.

וְתָא חֲזִי אִמֵּאֵי אִסְרִין נְשִׁי שְׂאֵר עֲמִין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, דְיִדְעֵי מִשְׁכְּבֵי דְכוּרָא. מִשׁוּם דְתַנְיָנֹון, אִית יְמִינָא, וְאִית שְׁמָאֲלָא. יִשְׂרָאֵל, וְשְׂאֵר עֲמִין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. וְגַן עֲדוֹן, וְגִיָּהֲנָם. עֲלָמָא דָּא, וְעֲלָמָא דְאֶתִי. יִשְׂרָאֵל לְקַבְלֵי דְרַחֲמֵי, וְשְׂאֵר עֲמִין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת לְקַבְלֵי דְדִינָא. וְתַנֵּן, אֶתְתָּא דְאֶטְעֵמָא טְעֵמָא דְרַחֲמֵי, רַחֲמֵי נְצַחָא. אֶתְתָּא דְטְעֵמָא טְעֵמָא דְדִינָא, דִינָא בְּדִינָא אֶתְדַבְּקַת, וְעַלִיָּהוּ אֶתְקַרֵּי (ישעיה נו) וְהַפְלָבִים עֲזִי נֶפֶשׁ לֹא יָדְעוּ שְׁבַעָה.

וְעַל דָּא תְנִינֹון, הַנְּבַעְלַת לְעוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת קְשׁוּרָה בּוּ כְּכָלֵב. מַה כְּלָבָא תְקִיפָא בְרוּחִיָּה חֲצִיפָא. אוּף הָכָא דִינָא בְּדִינָא, חֲצִיפָא בְּכָלָא. הַנְּבַעְלַת לְיִשְׂרָאֵל,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תנינן, כתיב (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום. מאי טעמא. משום דנשמתא דישראל, אתייה מרוחא דאלהים חיים. דכתיב (ישעיה נז) כי רוח מלפני יעטוף, משמע דכתיב מלפני. ובגין כך, אתתא דהיא בתולתא, ולא אתדבקות בדינא קשיא דשאר עמין, ואתדבקות בישראל, רחמי נצחא ואתכשרת.

ותא חזי, כתיב (תהלים פט) אמרתי עולם חסד יבנה. מאי חסד. הוא חד מכתרי עלאי דמלכא, דנשמתא דישראל קרא לה קודשא בריך הוא חסד. על תנאי דיתבני, ולא ישתיצי חסד מעלמא. משמע דכתיב יבנה. בגין כך תנינן, מאן דשצי חסד מעלמא, אשתיצי הוא לעלמא דאתי. ועל דא כתיב, (דברים כה) לא תהיה אשת המת החוצה, בגין למעבד חסד עם מיתא. ואתעביד בניינא, דכתיב, (תהלים פט) עולם חסד יבנה.

הזוהר הקדוש - ספר דברים

זוהר פרשת דברים

[זוהר חלק ג' - דף ר"ם ע"א]

(דף ר"ם ע"א) פרשת אלה הדברים הוא בפרשת בלק דף קפ"ו ע"א ושם ביתו וכך הסכימו הקדמונים

זוהר פרשת ואתחנן

[זוהר חלק ג' - דף ר"ם ע"א]

(דף ר"ם ע"א) (דברים ג') וְאַתְּחַנֵּן אֶל יְיָ בְּעַת הַהִיא לֵאמֹר. אֲדַנְיָי יְדוּד אַתָּה הַחֲלוֹת לְהִרְאוֹת אֶת עַבְדְּךָ וְגו'. רַבִּי (בראשית י"א) יוֹסֵי פֶתַח, (ישעיה לח) וַיִּסַּב חֲזַקְיָהוּ פָּנָיו אֶל הַקִּיר וַיִּתְפַּלֵּל אֶל יְיָ. תָּא חֲזִי, פָּמָה הוּא חִילָא תְּקִיפָא דְאֹרִייתָא, וְכַמָּה הוּא עֲלָאָה עַל כָּלָא. דְּכָל מָאן דְּאֲשַׁתְּדַל בְּאֹרִייתָא, לָא דְּחִיל מַעְלָאי וְתַתָּאי. וְלָא דְּחִיל מַעְרְעוּרִין בִּישִׁין דְּעֲלָמָא. בְּגִין דְּאִיהוּ אַחִיד בְּאִילָנָא דְּחַיִּי, וְאַכִּיל מִנִּיהּ בְּכָל יוֹמָא.

דְּהָא אֹרִייתָא אֹלִיפָה לִיהּ לְבַר נֶשׁ, לְמִיחָךְ בְּאַרְחָ קְשׁוּט. אֹלִיפָה לִיהּ עֵיטָא הִיךְ יְתוּב קָמִי מְאָרִיָּה (לבטלה להחיה גזרה). וְאַפִּילוּ יִתְגַּזֵּר עָלֶיהָ מוֹתָא, כָּלָא יִתְבַטֵּל וַיִּסְתַּלַּק מִנִּיהּ, וְלָא שְׂרִיא עֲלוּי. (עיטא דבר נש בהאי עלמא) וְעַל דָּא בְּעֵי לְאֲשַׁתְּדַלָּא בְּאֹרִייתָא יְמָמָא וְלִילִי, וְלָא יִתְעַדֵּי מִנָּה, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב, (יהושע א) וְהִגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה. וְאִי אַעְדֵּי מִנִּיהּ אֹרִייתָא, אוֹ אֲתַפְרֵשׁ מִנָּה, כְּאֵלוֹ אֲתַפְרֵשׁ מִן חַיִּי.

תָּא חֲזִי, עֵיטָא דְּבַר נֶשׁ כַּד אִיהוּ סְלִיק בְּלִילִיא עַל עַרְסִיָּה, בְּעֵי לְקַבְּלָא עָלֶיהָ עוֹל מְלֻכּוּתָא דְּלַעִילָא, בְּלִבָּא שְׁלִים. וְלֹאֲקַדְמֵי לְמִימְסַר גְּבִיָּה פְּקֻדוֹנָא דְּנַפְשִׁיָּה. וְהָא אוֹקְמוּהָ, בְּגִין דְּכָל עֲלָמָא טַעֲמִין טַעֲמָא דְּמוֹתָא, דְּהָא אִילָנָא דְּמוֹתָא שְׂרִיא בְּעֲלָמָא, וְכָל רוּחֵי דְּבְנֵי נֶשְׁא נְפַקִּין, וְסַלְקִין וְאֲתַטְמְרִין (ס"א ואתמסרו) גְּבִיָּה. וּבְגִין דְּאֵינּוּן בְּפְקֻדוֹנָא, כְּלָהוּ תִּיבִין לְאֲתַרִּיָּהוּ.

תָּא חֲזִי, כַּד אֲתַעַר רוּחַ צְפוֹן בְּפִלְגוֹת לִילִיא, וְכַרוּזָא נְפִיק. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתֵי לְגַנְתָּא דְּעַדָּן לְאֲשַׁתְּעֲשַׂעָא בְּרוּחִיהוֹן דְּצַדִּיקִיא, כְּדִין מִתְכַּוְּנִי (נ"א מתערי) כָּל בְּנֵי מִטְרוּנִיתָא, וְכָל בְּנֵי הֵיכְלָא, לְשַׁבְחָא לִיהּ לְמַלְכָּא קְדִישָׁא. וּכְדִין כָּל אֵינּוּן

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פקדונין דרוחין דאתמסרן בידה, פלהו אתיב למאריהון. ורופא דבני עלמא מתערין בההיא שעטא, והא פקדוניה דכלהו אתיב לגבייהו.

אינון דבני היכלא עלאה קיימי בקיומיהו, מתערי משתדלי בתושבחתא דאורייתא, ומשתתפי בכנסת ישראל, עד דנהיר יממא. כד אתי צפרא, היא, וכל בני היכלא (דמלכא) פלהו אתיין לגבי מלכא קדישא, ואינון אקרון בנין דמלכא ומטרוניתא. והא אוקמוה.

כד אתי צפרא, בעי לנקאה גרמיה בכלא, ולמיון זייניה, לאשתדלא עם מלכא קדישא, דהא בלייליא אשתדל במטרוניתא. השתא אתיא עם מטרוניתא, לזוגא לה עם מלכא.

אתי לבי כנישתא, מדפי גרמיה בקרבנין, משבח בתושבחתיהו דדוד מלכא. אחיד תפילין ברישיה, (ס"א בידיה וברישיה) וציצית בגדפיה, אומר תהלה לדוד. והא אוקמוה, צלי צלותא קמי מאריה, בצלותא בעי למיקם, כגוונא (ס"א בזוגא) דמלאכי עלאי, לאתחברא בהדייהו, דאינון אקרון העומדים, כמה דאת אמר, (זכריה ג) ונתתי לך מהלכים בין העומדים. ולכוונא רעותיה קמי מאריה, ויתבע בעותיה.

תא חזי, בשעטא דבר נש קאים בפלגות ליליא מערסיה, לאשתדלא באורייתא, פרוזא קארי עליה ואמר, (תהלים קלד) הנה ברכו את יי' כל עבדי יי' העומדים בבית יי' בלילות. השתא כד איהו קאים בצלותא קמי מאריה, תהוא פרוזא קארי עליה ואמר, ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה.

[זוהר חלק ג' - דף ר"ם ע"ב]

בתר דמסיים צלותא ברעו (וקאים בעיטא) קמי מאריה, הא אוקמוה, דבעי למימסר נפשיה ברעותא דלבא, לההוא אתר דאצטריד. וכמה עיטין אית ליה לבר נש בכלא. (דף ר"ם ע"ב) ובשעטא דצלותא קיימא (ס"א סיימא), כל אינון מלין דאפיק בר נש מפומיה בההיא צלותא, פלהו סלקין לעילא, ובקעין אוירין ורקיעין, עד דמטו לההוא אתר דמטו ומתעטרו ברישא דמלכא, ועביד מנייהו עטרה. והא אוקמוה חברייא, צלותא דבעי בר נש לקודשא בריך הוא, לכוונא דיהא צלותא תחנונים. מנלן. ממששה, דכתיב ואתחנן אל יי'. דא איהו צלותא מעליא.

תא חזי, מאן דקאים בצלותא, בעי לכוונא רגלוי, ואוקמוה. ובעי לחפיא רישיה, כמהן דקאים קמי מלכא. ובעי למכסייה (למכסייא) (ס"א לאסתמא) עינוי, בגין דלא יסתכל בשכינתא. ובספרא דרב המנונא סבא אמר, מאן דפקח עינוי בשעטא דצלותא, או דלא מאיך עינוי בארעא, אקדים עליה מלאך המות, וכד תיפוק נפשיה, לא יסתכל בנהירו דשכינתא, ולא ימות בנשיקה. מאן דמזולזל בשכינתא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מתזלזל הוא בהוא שעתא דאצטריך ביה, הדא הוא דכתיב, (שמואל א ב) כי מכבדי אכבד ובוזי יקלו.

האי מאן דאסתפל בשכינתא, בשעתא דאיהו מצלי. והיך יכיל לאסתפל בשכינתא. אלא לינדע דודאי שכינתא קיימא קמיה, הדא הוא דכתיב, (ישעיה לח) ויסב חזקיהו פניו אל הקיר, דתמן שארי שכינתא. בגין כך לא בעיא למהוי חוצין בינו ובין הקיר, ואוקמוה.

מאן דקאים בצלותא, בעי לסדרא שבחא דמאריה בקדמיתא, ולבתר יתבע בעותיה. דהא משה הכי אמר בקדמיתא, אתה החלות וגו'. ולבסוף אעברה וגו'. רבי יהודה אמר, מאי שנא הכא דכתיב אדנ"י בקדמיתא, באל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, ולבסוף ידו"ד, וקרין אלהי"ם. אלא סדרא הכי הוא מתתא לעילא, ולאכללא מדת יום בלילה, ומדת לילה ביום ולזווגא פלא פחדא פדקא יאות. (דברים ג) אתה החלות להראות את עבדך. מאי שירותא הכא. אלא ודאי משה שירותא הוה בעלמא, למהוי שלים בכלא. ואי תימא יעקב שלים הוה, ואילנא אשתלים לתתא כגוונא דלעילא. הכי הוא ודאי, אבל מה דתוה למשה, לא הוה לבר נש אחרא, דהא אתעטר בשלימו יתיר, בכמה אלף ורבבן מישראל, באורייתא, במשכנא, בכהנין, בליואי, בתריסר שבטין, רברבין ממנן עלייהו, בשבעין סנהדרין. הוא אשתלים בגופא שלים. אהרן לימינא, נחשון לשמאלא, הוא בינייהו.

בגין כך את גדלך, מימינא, דא אהרן. ואת ידך החזקה, משמאלא, דא נחשון. והא אתמר. בגין כך משה שירותא בעלמא הוה. ואי תימא מאן הוה סיומא (דהא משה שירותא הוה). סיומא מלפא משיחא הוא, דהא כדין ישתכח שלימו בעלמא, מה דלא הוה פן לדרי דרין. בההוא זמנא ישתכח שלימו לעילא ותתא, ויהון עלמין פלהו בזווגא חד, כדין פתיב (זכריה יד) ביום תהוא יהיה יי' אחד ושמו אחד. (דברים ד) ויאמר יי' אלי רב לך אל תוסף וגו'. אמר רבי תייא, אמר ליה קודשא בריך הוא למשה, משה, רב לך דאזווגת בשכינתא, מכאן ולהלאה אל תוסף, רבי יצחק אמר, רב לך בנהירו דשמשא דתוה גבך, אל תוסף, דהא זמנא דסיהרא מטא, וסיהרא לא יכיל לאנהרא, עד דיתפניש שמשא. אבל וצו את יהושע וחזקהו ואמצהו. אנת דהוא שמשא, בעי לאנהרא לסיהרא, והא אתמר. (דברים ד) ואתם הדבקים ביי' אלהיכם וגו'. רבי יוסי אמר (תהלים קמד) אשרי העם שככה לו וגו'. זכאה עמא, דקודשא בריך הוא בחר בהו מפל עמין עבודת כוכבים ומזלות, וסליק לון לעדביה, וברך לון בברכתא דיליה בברכתא דשמיה, הדא הוא דכתיב, (ישעיה סא) כי הם זרע ברך יי', ברך יי' ממש.

[זוהר חלק ג' - דף רס"א ע"א]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, כל שאר עמין דעלמא, יהב לון קודשא בריך הוא לרברבי ממנו, דשלטין עלייהו. וישראל אחיד לון קודשא בריך הוא לעדביה, לחולקיה, לאתאחדא ביה ממש. ויהיב לון אורייתא קדישא, בגין לאתאחדא בשמיה, (דף רס"א ע"א) ועל דא ואתם הדבקים ביי, ולא בממנא אחרא פשאר עמין, והא אוקמוה בכמה אתר. (דברים ד') וידבר יי אליכם מתוך האש קול דברים אתם שומעים וגו'. אמר רבי אלעזר, האי קרא אית לאסתכלא ביה, קול דברים, מאי קול דברים. אלא קול דאקרי דבור, דכל דבורא ביה תליא. ועל דא פתיב, וידבר ה' אליכם, דהא דבור באתר דא תליא, להאי אקרי קול דברים.

אתם שומעים, דשמיעה לא תליא אלא בהאי. בגין דשמיעה בדבור תליא. ובגין כך אתם שומעים. (ס"א אתם שומעים, ושמיעה בדבור תליא) והא אוקמוה, (שמות כא) ורצע אדוניו את אָנוּ במרצע, בגין דפגים אתרא דאקרי שמיעה, והוא דבור והוא שמיעה.

קול דברים אתם שומעים ותמונה אינכם רואים. מאי ותמונה. כמה דאת אמר (במדבר יב) ותמונת יי יביט. דבר אחר ותמונה, דא קול פנימאה, דלא הוה מתחזי כלל. זולתי קול, דא קול אחרא דקאמרן. ותמונה, אמאי אקרי הכי. בגין דכל תקוּנא דגופא מיניה נפקא.

ואי תימא אחרא אקרי הכי נמי. אין. דהאי אחרא תקוּנא דלתתא מיניה נפקא, ובגין כך, ה' עלאה ה' תתאה, ה' עלאה, קול גדול ולא יסף, דלא פסקי מבויעי לעלמין, וכל אינון קולות תמן אשתכחו פד אתייהיבת אורייתא לישראל. וכלא נפקא מההוא קול פנימאה דכלא, בגין דביה תליא מלתא.

האי דאקרי משנה תורה, משה מפּי עצמו אמרן. והא אוקימנא מלה. אמאי הכי. אלא חכמה עלאה, כללא דאורייתא אתקרי, ומנה נפקא כלא, בההוא קול פנימאה. לבתר מתישבא כלא ואתאחד, באתר דאקרי עץ החיים, וביה תליא כלל ופרט, תורה שבכתב ושבעל פה, והוא אקרי תורה ומשנה תורה. בקדמיתא גבורה דלא פסק, והשתא כלא כחדא. בגין כך הכא באלין י' הדברות, כלא רשים בוא"ו, ולא תנאף, ולא תגנוב, ולא תענה, ולא תחמוד, ולא תתאוה, והא אוקמוה.

אמר רבי יוסי, מאי ולא תתאוה, כיון דכתיב ולא תחמוד, דהא בהאי סגי. אמר ליה, זכאין אינון מארי קשוט. חמידה חד דרגא. תאוה דרגא אחרא. חמידה, דאי יכיל, אזיל למיסב דיליה בגין ההיא חמידה דנקט, אזיל למעבד עובדא. תאוה, לאו הכי. דהא אפילו דלא ינקוט אורתא למהך אבתריה, והא אוקמוה חברייא.

אמר ליה רבי יוסי, אמאי לא פתיב ולא תרצח, כהני אחרני. אמר ליה בגין דדרגא דדינא בגבורה תליא, ולא באתר דרחמי, בגין כך לא תרצח לא פתיב ביה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וא"ו. ובגין דבעיין ה' ווין אתוסף וא"ו ולא תתאוה, דהא בלא תרצה לא בעי למשרי וא"ו, ואתוסף הכא.

שמע רבי פנחס דיתיב אבתריה, ונשקיה. בכה וחיין. אמר גור אריה, לית מאן דקאים קמיייהו, מאן יכיל לקיימא קמיה ואבוה בעלמא. זכאה חולקיהון דצדיקייא, וזכאה חולקי בהאי עלמא, ובעלמא דאתי, דזכינא להאי. על דא פתיב, (איוב כב) יראו צדיקים וישמחו.

רבי אלעזר פתח ואמר, (דברים ה) קרב אתה ושמע וגו'. תא חזי, בשעתא דאתייהבת אורייתא לישראל, (כלהו) פלהון קולות אשתכחו. וקודשא בריך הוא יתיב על כורסייא, ודא מגו דדא אתחזי, ומלולא דדא נפיק מגו עלאה דעליה, ודא הוא רזא דכתיב, (דברים ה) פנים בפנים דבר יי' עמכם בהר מתוך האש, דמלולא נפקא, ומליל מגו אשא ושלחובא, דדחי ליה לבר, בדפיקו דרוחא ומייא, דיהבין חילא. דאשא ורוחא ומייא, מגו שופר, דאיהו כליל לכלהו נפיק. וישראל אתרחיקו מדחילו דא.

[זוהר חלק ג' - דף רס"א ע"ב]

ובגין כך, ואת תדבר אלינו, לא בעינן בתוקפא עלאה דלעילא, אלא מאתר דנוקבא ולא יתיר, ואת תדבר אלינו וגו'. אמר משה ודאי חלשתון חילא דיילי, חלשתון חילא אחרא, דאלמלא לא אתרחקו ישראל, וישמעון כל (דף רס"א ע"ב) התיא מלה פד בקדמיתא, לא הוה יכיל עלמא למהוי חריב לבתר, ואינון הוו קיימין לדרי דרין.

סדר הלימוד ליום ד סיון [יום 240 בשנה]

דהא בשעתא קדמיתא מיתו. מאי טעמא. בגין דהכי אצטריך, דהא אילנא דמותא גרים. לבתר דחיי (דחיו) וקמו וקא סגו, ובעא קודשא בריך הוא לאעלא לון לאילנא דחיי, דקאים על ההוא אילנא דמותא, בגין למהוי קיימין לעלמין, אתרחק ולא בעון, כדין אתחלש חילא דמשה עלייהו, ואתחלש חילא אחרא. אמר קודשא בריך הוא, אנא בעינא לקיימא לכו באתר עלאה, ולא תדבקא בחיים, אתון בעיתון אתר דנוקבא שריא. ובגין כך, לך אמור להם וגו'. כל חד יהו לנוקביה, ויתיחד בה.

ועם כל דא, פיון דישראל לא עבדו, אלא בדחילו עלאה דהוה עלייהו, לא אתמר עלייהו, אלא מי יתן והיה לבבם זה להם וגו'. מפאן אוליפנא, כל מאן דעביד מלה, ולבא ורעותיה לא שוי לסטרא בישא, אף על גב דאיהו ביש, הואיל ולא עביד ברעותא, עונשא לא שריא עליה. ולא כפר נש אחרא. וקודשא בריך

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הוא לא דאין ליה לביש. (דברים ה) ואתה פה עמוד עמדי. מהכא, אתפרש מפל וכל, מאתתיה, ואתדבק ואסתלק באתר אחרא דדכורא, ולא בנוקבא. זכאה חולקא דמשה נביאה מהימנא, דזכה לדרגין עלאין, מה דלא זכה בר נש אחרא לעלמין. על דא פתיב, (קהלת ז) טוב לפני האלהים ימלט ממנה. מאי טוב. דא משה. דכתיב, (שמות ב) פי טוב הוא. ובגין דהוה טב, סליק לדרגא אחרא עלאה. ועל דא פתיב, (שמות ג) פי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא, עומד עליו דייקא. מאי טעמא. בגין פי טוב הוא, וטוב הוא דכורא.

ואי תימא, דהא אמר רבי יהודה, הא דוד דכתיב ביה טוב, כמה דאת אמר (שמואל א טז) וטוב ראי, אמאי לא הוה יתיר. אמר ליה וטוב ראי פתיב. טוב ראי, דא דאיהו חיזו לאסתכלא, הכי הוה דוד. טוב ראי, הוה טוב דאיהו חיזו. ובמשה פתיב טוב הוא ממש, והכא טוב ראי. ועם כל דא, בתרווייהו הוה אחיד, דהא דא בדא אחיד. ומשה לבתר דהוה טב, סליק למהוי גופא איש. (דברים כ"ג) איש האלהים, (במדבר יב) והאיש משה ענו מאד.

אמר רבי יהודה, בכל עובדוי, בעי בר נש לשואה לקבליה לקודשא בריך הוא, והא אוקימנא מלה. רבי יהודה לטעמיה, דאמר רבי יהודה, האי מאן דאזיל בארחא, יכוין לתלת מלין, ועילא מנהון צלותא, ואף על גב דצלותא יתיר עלאה מכלא, תרי חברי או תלתא דלעאן במלי דאורייתא. דהא לא מסתפי, בגין דשכינתא (ס"א ועילא מנהון צלותא, ועלאה מכלהו, חברייה במלי דאורייתא. דהא שכינתא אשתתפא בהדייהו. (כי הא ד) רבי אלעזר ורבי חייא הוו אזלי בארחא, אמר רבי אלעזר (ס"א חייא) פתיב, (בראשית ג) ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו פתנות עור. וכי עד השתא פשיטי הוו מההוא עור. אין. אלא מאני לבושי יקר הוו. אמר ליה רבי חייא, אי הכי לא אתחזון להו אפילו פתנות עור. וכי תימא דעד לא חאבו אלבישו להו, לא. אלא לבתר דחבו פתיב, ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו פתנות עור וילבישם וגו'.

[זוהר חלק ג' - דף רס"ב ע"א]

אמר ליה, הכי הוא ודאי, בקדמיתא הוה כגוונא דלעילא, ומתפשטן מן גווי דלתתא, והוה נהורא דלעילא אסחר עלייהו. ולבתר דחבו, אהדר לון בגווי דהאי עלמא, ואעבר מנייהו גווי דלעילא. מה פתיב. ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו פתנות עור וילבישם מגוונא דהאי עלמא. פתיב (שמות כט) ואת אהרן ואת בניו תקריב והלבשתם פתנות, התם כגוונא דלעילא. הכא כגוונא דלתתא. התם פתנות שש, הכא פתנות עור. ואף על גב דאיהו הכי, שפירא דאינון לבושין סליק על פלא. (בראשית ג) ותפקחנה עיני שניהם (בטיפסא) (בעפושא) דהאי עלמא, מה דלא הוה קודם, דהו משגחין ופקחין לעילא. לזמנא דאתי פתיב, (ישעיה מב) והולכת

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עורים בדרך לא ידעו וגו'. זמין קודשא בריך הוא לאפקחא עינין דלא חכימין, ולאסתפל לא (דף רס"ב ע"א) בחכמתא עלאה, ולא תדבקא במאי דלא אתדבקו בהאי עלמא, בגין דינדעון למאריהון. זכאין אינון צדיקיא, דיזכון לההיא חכמתא, דלאו חכמתא פההיא חכמתא, ולא ידעה פההיא ידיעה, ולא דבקותא פההיא דבקותא.

עד דהו אזלי, חזו אינון לסטים אזלי בתריהו, לאקפחא לון. אסתפל בהו רבי אלעזר, אתו תרין חיון ברא וקטלי לון. אמר רבי אלעזר, בריך רחמנא דשיזבון, קרא עליהו, (משלי ד) בלקתך לא יצר צעדך ואם תרוץ לא תכשל, וכתיב (תהלים צא) כי מלאכיו יצוה לך וגו'. וכתיב (שם) כי בי חשק ואפליטהו.

תאנא ברזא עלאה בספרא דצניעותא, ג' חללין דאתוון רשימין, אתגליין בה בגולגלתא דזעיר אנפין. ותנינן, ג' מוחי אינון, דסתימו באינון חללין. ומשירותא (וממשיכותא) דמוחא עלאה סתימאה דעתיקא קדישא דאתמשיך בההוא זעיר אנפין, אשתכחו ד' מוחי. ואלין ד' מוחין, (ס"א דינא לית כתראי מכל כתרי מלכא) משתפחין ומתפשטין (ס"א בכלא ואינון) בכל גופא ואינון ד' ריהטי, דארבע בתי דתפילין, דאנח קודשא בריך הוא.

ובגין כך בעי בר נש לאנחא בכל יומא, בגין דאינון שמא קדישא עלאה באתווי רשימן, דכתיב, (דברים כח) וראו כל עמי הארץ כי שם יי' נקרא עליה. ותנו, שם יי' ממש, ואלין תפלין דרישא. (מוחא עלאה דאתמשך במוחא תתאה אקרון תרי מוחין ואינון דכתיב חכמות, ומתפרשן בחד)

רבי יצחק אמר, הוא דכתיב, (שמות יג) קדש לי כל בכור, דא היא פתרא דכליל ואסתים כל אינון אחרנין. (כל בכור כל בכור סתם, לעלאה) משיכותא (ס"א משרייתא) דלעילא סתימא ביה. (דכלא) ודא אקרי פטר כל רחם, פתיחותא דכל משיכותא דרחמי, ויסודא (נ"א ונהירו) דלעילא.

אמר רבי שמעון, וסתים ביו"ד דשמא קדישא. ודא (ס"א יו"ד) חד ביתא דתפלין, דהוא קדש לי כל בכור סתם. מוחא (נ"א אבא) עלאה, חכמה.

ביתא תניינא, והיה פי יביאך יי' (אלהיך). אמר רבי יהודה מוחא דתרעוי נפקין לחמשין תרעין. תרעין סגיאיין, ואינון לקבל זמנין סגיאיין דכתיב, (שמות כ) אשר הוצאתיך מארץ מצרים. (שמות יג) הוציאך יי' ממצרים. ואדכר זמנין סגיאיין דוכרנא דמצרים. ואינון חמשין לקבל חמשין.

ותנינן בספרא דרב המנונא סבא, דאמר תרעין סגיאיין דלעילא ותתא, תבר קודשא בריך הוא, דהו סתימין ומתקטרין בשלשליהון, בגין לאפקא להו לישראל (לבר). דהא מאלין תרעין דההוא מוחא, מתפתחי ומשתרו כל שאר תרעין. ואלמלא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דאתערו ואתפתחו אינון תרעין דהאי מוחא, לא הוו מתפתחין אינון אחרנין למעבד דינא, ולאפקא לון לישראל מן עבדותא.

וכלא סתים בהאי דאקרי אימא עלאה, דמנה אתער חילא לאימא תתאה. ומאי איהו. דכתיב בה (ישעיה נא) ולאומי אלי האזינו. אל תקרי לאומי, אלא לאמי. דלא זו קודשא בריך הוא מחבבה לכנסת ישראל, עד דקראה אמי. והאי נפקא מאימא עלאה, דהיא ביתא תניינא, דאקרי ה' דשמא קדישא, דאתפתחא לחמשין תרעין. ומהאי נפק רוחא לחד נוקבא דפרדשקא דחוטמא.

ותנינו, יובלא דנפקין ביה עבדין לחירו, בהאי מוחא אתאחד. ואינון חמשין שנין דיובלא. ואינון חמשין יומין דחושבנא דעומר, ביה אתאחדו. דבהו גייחין רוחי דעבדין, ומפקי רוחיהון (נ"א ומפיק רוחיה) לגייחא. כמה דכתיב, (ישעיה יד) ביום הניח יי' לך מעצבך ומרגוף ומן העבודה וגו'. ובגין כך, ה' גייחא דרוחא, ולאפקא רוחא לחירו. והאי ביתא יציאת מצרים בה תלייא, ובאת ה' דשמא קדישא, כמה דאתמר. עד כאן כללא די"ה דשמא קדישא.

[זוהר חלק ג' - דף רס"ב ע"ב]

תא חזי, מסטרא דאבא נפיק חסד. מסטרא דאמא נפיק גבורה. וכלא אחיד קודשא בריך הוא, ומתעטר בהו, את וא"ו. (דף רס"ב ע"ב) ביתא תליתאה שמע ישראל, ישראל סבא. ואהבת את יי' אלהיך. תאנא רבי שמעון, דא הוא רזא עלאה, דישראל עלאה אתעטר בסטרא דאבא. ומאי איהו. אברהם. ואתעטר בסטרא דאימא. ומאי איהו. יצחק.

תנינו, ואהבת מאן דרחים ליה למלכא, עביד יתיר טיבו חסד עם כללא. וחסד יתירא, ההוא דאקרי חסד דאמת, דלא בעי אגר עליה, אלא בגין רחמימותא דמלכא, דרחים ליה יתיר, וברחמימותא דמלכא תליא חסד. ועל דא אקרי (ישעיה מא) אברהם אוהבי. ובגין דרחים ליה יתיר, אסגי חסד בעלמא. ועל דא, הכא ואהבת. וברחמימותא תליא חסד, ודא היא ביתא תליתאה.

ביתא רביעאה, והיה אם שמוע. השמרו לכם. וחרה אף יי'. גבורה תקיפא, ודינא קשיא היא, ונפקת מסטרא דאימא עלאה. ותנינו, אף על גב דלית היא דינא, מסטרהא נפקא דינא, (דנפק) גבורה עלאה. ואי תימא, והיה אם שמוע דלאו היא דינא. לית כתרא מכל כתרי מלכא, דלא יתפליל דינא ורחמי, כל שכן גבורה דאתפליל טב וביש.

ואלין ארבעה נטיל לון וא"ו, ואתעטר בהו. ואלין אינון תפילין דאנח קודשא בריך הוא. תנינו, האי וא"ו סליק ואתעטר בעטרוי, ואחיד להאי ולהאי, ואתעטר

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בכלהו, ועל דא וא”ו, אמצעייתא דכלא, דעילא ותתא, לאחזאה חכמתא שלימתא מכל סטרוי. (שייך לפרשת עקב) (תאני רבי אבא, כתיב (דברים י’) רק באבותיך חשק יי’. מכאן אמר רבי שמעון, אבהתא אינון רתיכא קדישא עלאה, וכתיב חשק יי’. תא חזי, כמה דאית רתיכא קדישא לתתא, כך אית רתיכא קדישא לעילא. ומאי ניהו, הא דאמרן, רתיכא קדישא פלא אקרי, וכלא אתקשר דא בדא, ואתעביד פלא חד.

רק באבותיך תלתא, ורתיכא ארבעה, ד’ מנלן. דכתיב (דברים י’) ויבחר בזרעם אחריהם. מאי משמע. לאכללא בהו דוד מלכא, דאיהו רביעאה, לאתתקנא ברתיכא קדישא. דתנינן, אבהתא תקוונא ושליומותא דכלא, וגופא בהו אשתכלל ואתבני, ובהו אתאחיד. אתא דוד מלכא, ושכליל פלא, ואתקין גופא, ואשלמיה בהו. ואמר רבי יצחק, כמה דזכו אבהתא לאתעטרא ברתיכא קדישא, כך זכה דוד לאתתקנא בסמכא רביעאה דרתיכא.

אמר רבי יהודה, כתיב ביה בדוד, (שמואל א טז) והוא אדמוני עם יפה עינים וטוב ראי. מאי טעמא אדמוני. משום דחולקא דעדביה גרמא ליה. אדמוני דינא ודאי. עם יפה עינים, דינא ברחמי. כמה דכתיב, (ישעיה נה) חסדי דוד הנאמנים.

אמר רבי יצחק, חסדי דוד, באתריה אוקימנא. אלא והוא אדמוני, כדאמרן. עם יפה עינים, אלין אבהתא. תא חזי, ירושלים וציון, דינא ורחמי. ואף על פי כן כתיב, (מלכים א ח) עיר דוד היא ציון. וכתיב (הושע יא) בקרבך קדוש ולא אבא בעיר, נשבע קודשא בריך הוא שלא יכנס בירושלם של מעלה וכו’. אימתי. אמר רבי יהודה, כד אתהדר מלכו בית דוד לאתריה לתתא.

רבי יצחק אמר, ש’ דרשימא בתלת קשרי, (דד’ קשרין רמיזא היא לתלתא ורמיזא לארבעה, תלת הא דאמרן. ארבעה למהוי רתיכא קדישא כחדא. דהא הוא כללא דתקוונא עלאה ומהכא מתפרשן ואתמשכן תתאי באורחיהו ברצועיהון דתליין בהני שערי דרישא דתליין בהו ואתמשכן מניהו כל אינון אחרנין עד דאתקשרן באתרייהו).

[זוהר חלק ג’ – דף רס”ג ע”א]

תנינן, ו’ נטיל אינון עלאי דאמרן, ואלין תפלין דאנח קודשא בריך הוא. בגין כך בעי בר נש לאתפארא בהו, עליה כתיב (דברים כח) וראו כל עמי הארץ כי שם יי’ נקרא עליך, שם יי’ ממש. ואלין אינון תפלין דרישא, תפלין דדרועא היא שמאלא, דאקרי עז, וירתא מעז, הדא הוא דכתיב, (שמות יג) והיה לאות על ידכה בה”א, והיא ה”א דאוקימנא. זכאה חולקיהון (דף רס”ג ע”א) דישראל. ועל דא, ה”א בתראה נטלא תפלין, דהיא שמאלא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

למאן (נ"א ומאן) אינון אלין ארבעה, דאינון חד גופא, ועל דא כלין בחד, ומאן אינון. תפארת נצח הוד יסוד. והיא ה"א דינחה, וכלהו אחידא בה, בגין לאתברכא מנייהו, וכלילא מכלהו.

אמר רבי חייא, אי הכי הא כתיב (שמות לג) וראית את אחורי, ותנינן דא קשר של תפלין. אמר ליה, הא אוקמוה, ושפיר הוא, וכלא ברירא דמלה. ועל דא מהאי תלייא רצועה חד לתתא, דהא מנה תליין תתאי, ואתונו מנה. ועל דא איתקרי אות. כמה דאת אמר (בראשית ט) זאת אות הברית. וכתיב (שמות יג) והיה לאות על ידכה בה' והא אוקמוה. (דברים ו') שמע ישראל. אמר רבי ייסא, ישראל סבא. רבי יצחק אמר ע' רברבא, לאכללא שבועין שמתן, סהדותא דכלא שמע ישראל, כמה דכתיב, (ישעיה א) שמעו שמים. וכתיב (דברים לב) האזינו השמים. אוף הכא שמע ישראל. וכלא חד מלה הוא. ידו"ד, רישא דכלא, בנהירו דעתיקא קדישא. והאי הוא דאקרי א"ב. אלהינו, עמיקתא דנחלין ומבועין, דנפקין ונגדין לכלא.

ידו"ד, גופא דאילנא שלימו דשרשין. אחד, כנסת ישראל. וכלא חד שלימותא, ואתקשר דא בדא, ולא אשתכח פרודא, אלא כלא חד.

תני רבי יצחק, רתיכא קדישא עלאה, ארבע בתי דתפלין דאנח ו'. כמה דאתמר. רתיכא קדישא אחרא, ארבע אחרנין דכלילן בחד, דאנח ה' בתראה כמה דאוקמוה.

רעיא מהימנא (דברים ו') שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד, פקודא דא, (ד) (עיי' בהקדמה י"ג ע"ב) ליחדא שמייה דקודשא בריך הוא בכל יומא, דהא כמה דמייחדי שמא דקודשא בריך הוא לתתא, הכי אתייחד שמייה לעילא. אשתכח קודשא בריך הוא יחידאי עילא ותתא. מאן דמייחד שמייה דקודשא בריך הוא, ישוי לביה ורעותיה בהווא יחודא דקאמרן, ויתבר כל שייפוי בהווא יחודא בהווא רעותא למהוי כלהו אחד. כמה דשוי כל שייפוי ברזא דחד, הכי לעילא מחבר כל שייפין עלאין בהווא יחודא, למהוי כלהו חד.

בשעתא דאתי בר נש ליחדא שמא דקודשא בריך הוא, כל חילי שמיא כלהו, קיימין שורין שורין, בגין לאתתקנא ולא תפלא כלהו בהווא יחודא, למיקם ברזא דחד ביחודא חדא. כלהו מתתקנן בתקונייהון כדקא יאות. בהאי שעתא קיימא חד ממנא שמשא, דקיימא תחות רמ"ח עלמין, וכלהו אקרון שייפין דגופא. ודא אקרי הלני"ו, קיימא מחכה להווא יחודא, ודא איהו מלקט שושנים, כמה דאת אמר (שיר השירים ו) וללקוט שושנים. דאינון שייפין דגופא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שייפין עלאין לקיט לון שמא עלאה, ברזא דיחודא דקא אתייחד ברזא דמ”ב שמחה. ולקיט כל אינון שושנים עלאין, ושמשא דא לקיט כל אינון תתאין, די פלהו ממנן בכללא דע”ב שמחה, ואתלקיטו פלהו בההוא יחודא, ואתעבידו פלהו גופא חדא. ברזא חדא. ויהוא יחודא סלקא, וקא מייחד פלא בתרין סטרין ביחודא חדא. בההוא שעתא מתלקטין שייפין פלהו, ומתחברן בחבורא חדא, למחוי פלהו ברזא דחד, עילא ותתא, ברזא דידוד אחד ושמו אחד.

ועל דא מאריכין באחד, בתרי אתוון. למלקט שושנים, לאתייחדא ברזא דאחד ביחודא שלים. כיון דאתייחדן שייפין פלהו, ברזא חדא דיחודא חדא, כדן אתקרי פלא קרבן שלים. ועל רזא דא, אעיל ליה קודשא בריך הוא בגן עדן לאדם קדמאה, כמה דכתיב, (בראשית ב) לעבדה ולשמרה. ותנינן, דאלין אינון קרבנין תרין, רזא דידוד אחד ושמו אחד. דאינון קרבנין כתיב, וללקוט שושנים. (ד”א דקודשא בריך הוא איהו לקיט שושנים לקיט כל אינון שייפין דעילא ותתא לחברא לון ביחודא בההוא דקאמרן. כדן אתער מאן דאתער ללקוט שושנים) אלין שייפין דתרין סטרין, דאינון חד.

שושנים רזא איהו. דכד מתחברן כל (אינון) שייפין פחדא, למחוי פלהו ביחודא חדא, רזא דקרפון, כדן מתעטר קודשא בריך הוא בעטרה ברישא דכתם פז, למחוי ביקרוי מתעטרא. ורזא דא הוי דכתיב שושנים, רזא דכל אינון שייפין דעילא ותתא. ורזא דההוא פז, עטורא דמתעטרא וסלקא מבינייהו, וכלא איהו ביה.

[זוהר חלק ג' - דף רס”ג ע”ב]

בהני שושנים אית בה שית מאה ותליסר פקודין, דאינון שייפין דתרין סטרין, רזא דידוד אחד ושמו אחד. (דף רס”ג ע”ב) ואית ביה סליקו דההוא פז, דקא סליק מבינייהו. ובכל אתר דאינון משתפחין, ההוא סליקו עלאה אשתכח מבינייהו לאסתלקא. ורזא דא (שיר השירים ב) תפוח בעצי היער. ושושנה בין החוחים. דא ודא אצטריף לאסתלקא פחדא ביחודא שלים. זכאה איהו מאן דקריב קרבנין אלין, ודאי לרעוא ליה בהאי עלמא ובצלמא דאתי.

פקודא ליראה (ה) בארץ כלל, ובארץ פרט. והא יראה אוקימנא, בגין דאית עליה דבר נש לדחלא מקמי קודשא בריך הוא תדיר. כמה דאת אמר, (דברים כח) ליראה את השם הנכבד והנורא הזה את יי’ אלהיך. ובגין יראה דא, יסתמר בארחוי. ויראה, אתר הוא דאקרי יראה, בגין דתמן שריא דחלא דקודשא בריך הוא, איהו יראת יי’ לדחלא מניה, ודא איהו רזא דכתיב, וממקדשי תיראו בהאי יראה שריא פולסא דנורא, לאלקאה לון לחייביא, דלא נטרין פקודי אורייתא ועל דא בארץ כלל, אית לדחלא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובתר בארץ פרט, כד ידע בר נש מאן איהי יראת יי', ודא איהו דחלא דחביבותא, דאיהי עיקר ויסודא למרחם ליה לקודשא בריך הוא. (בתר) האי יראה עביד לנטרא כל פקודי דאורייתא, למהוי בר נש עבד נאמן לגבי קודשא בריך הוא כדקא יאות. (יראה)

פקודא (1) לאהבה, והא אוקימנא רחימו דקודשא בריך הוא, דבעי בר נש לרחמא ליה רחימו סגי כאברהם, דרחים ליה לקודשא בריך הוא בכמה רחימו, ומסר גופיה ונפשיה לגביה. מכאן אוליפנא, מאן דרחים ליה לקודשא בריך הוא, איהו מקיים עשר אמירן עילא ותתא. ועל דא כל אינון עשר נסיוני דאתנסא אברהם, וקאים בכלהו לקבל עשר אמירן, כל נסיונא אמירא היא, ואתנסא בההוא אמירא, וקאים ביה.

ועל דא אינון עשר נסיוני, וכלהו קאים בהו אברהם, בגין דאתקשר ואתדבק בימינא דקודשא בריך הוא, דאיהי אהבה רבה. מאי טעמא איקרי אהבה רבה. בגין מאן דקאים בהאי אהבה, אתקשר בעלמא עלאה. אהבת עולם, דא רזא דעלמא תתאה, דאתקשר ביה רחימו דיליה, וכלא רזא חדא, בלא פרודא, והא אתמר רזא דאהבה, רחימו דא סליק על כל פולחנין דעלמא, בהאי אתייקר שמייה דקודשא בריך הוא יתיר מכלא, ואתברך. בריך הוא לעלם ולעלמי עלמין, ורזא דאהבה אתמר. ע"כ (קע"ב ע"ב ציצית וכו')

פקודא (2) למקרי קריאת שמע ב' זמנין בכל יומא. חד, לקבל דרגא דיממא. וחד, לקבל דרגא דליליא. ולאכללא ביממא דרגא דליליא, ולאכללא בליליא דרגא דיממא, והא אתמר. ועל דא תרין זמנין בכל יומא, חד ביממא וחד בליליא.

פקודא למקבע בר נש מזוזה לתרעיה, למהוי כל בר נש נטיר מעם קודשא בריך הוא, כד נפיק וכד עייל. ורזא (תהלים קכא) יי' ישמר צאתך ובאך מעתה ועד עולם. בגין דרזא דמזוזה איהו קאים תדיר לפתחא. ודא איהו פתחא דלעילא, ודא איהו דרגא דאקרי שומר, לאשתכחא בנטירו.

דבר נש לאו איהו נטיר, בר נטירו דקודשא בריך הוא, דאיהו נטיר תדיר, וקאים לפתחא, ובר נש לגו. ותו, דלא ינשי בר נש דוכרנא דקודשא בריך הוא לעלמין. ודא איהו כגוונא דציצית, כמה דאת אמר (במדבר טו) וראיתם אותו וזכרתם את וגו'. פיון דחמי בר נש להאי דוכרנא, אדכר בגרמיה למעבד פקודא דמאריה. ורזא דמהימנותא, מזוזה כללא דכר ונוקבא כחדא.

בספרא דשלמה, סמך לפתחא, לקבל תרין דרגין, אודמן חד שידא (ודא איהו) ואית ליה רשו לחבלא. ואיהו קאים לסטר שמאלא. זקיף בר נש עינוי, חמי ליה לרזא דשמא דמאריה, ואדכר ליה, ולא יכיל ליה לאבאשא. ואי תימא, אי הכי פי

זוהר היומי" - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

נפיק בר נש מתרעיה לבר, הא ההוא שידא קאים לימיניה, ומזוזה לשמאליה, והיאך אתנטיר בר נש, אי איהו שארי לשמאליה.

[זוהר חלק ג' - דף רס"ד ע"א]

אלא כל מה דעבד קודשא בריך הוא, כל מלה ומלה אתמשך בתר זיניה. בבר נש קיימין תרין דרגין, חד מימינא, וחד משמאלא. ההוא דימינא אקרי יצר הטוב, וההוא דשמאלא אקרי יצר הרע. פיון דנפק בר נש מתרעא דביתיה, ההוא שידא זקיף עינוי, וחמי ליצר הרע, דשארי לשמאלא, אתמשך לההוא סטרא ואתעדי מימינא. ובההוא סטרא, קאים שמא דמאריה, ולא יכיל לקרבא ולאבאשא ליה, ונפיק בר נש (דף רס"ד ע"א) ואשתזיב מניה. פד עייל, הא שמא קדישא לימינא קאים, ולא יכיל לקטרגא בהדיה.

ועל דא אצטריך בר נש, דלא יעביד (ס"א יעביר) טנופא ולכלוכא בתרעא דביתיה, ולא יושיד מיין עכורין. חד, דלא יעביד קלנא לגבי שמא דמאריה. וחד, דאית ליה רשו לההוא מחבלא לחבלא. ובגין כך יזדהר בר נש מהאי, ויזדהר בר נש דלא ימנע מתרעא דביתיה שמא דמאריה.

וכד בר נש אתקין מזוזה לפתחיה, פד עייל (ס"א ההוא בר נש), ההוא יצר הרע וההוא שידא בעל פרחייהו נטרי ליה, ואמרי (תהלים קיח) זה השער ליני צדיקים יבאו בו. וכד לא קאים מזוזה לפתחיה דבר נש, יצר הרע וההוא שידא מתתקנין פחדא, שווי ידייהו על רישיה בזמנא דעייל, פתחי ואמרי, ווי ליה לפלגיא, דהא נפק מרשותא דמאריה, מההוא זמנא קאים בלא נטירו, דלית מאן דנטיר עליה, רחמנא לישזבן (צ"א ע"ב פקודאי לאומאה וכו').

(דברים ו') שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד, דא איהו יחודא חד. ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, הא יחודא אחרא, למהוי שמיה רוא חד. ורוא דא, (מלכים א יח) יי' הוא האלהים, דא פתיב, פד אינון ביחודא חד.

ואי תימא, אי הכי פגוונא דכתיב, (זכריה יד) יי' אחד ושמו אחד, (נדפס בתרומה קע"א ע"ב) לאו איהו יי' הוא האלהים, דאי פתיב יי' ושמו הוא אחד, הוינא אמרי הכי, לא פתיב אלא יי' אחד ושמו אחד, ואצטריך לומר פגוונא דא, יי' הוא האלהים הוא, ויתחזי יי' אחד ושמו אחד.

אלא פלא חד, דכד אתאחדן תרין שמתן אלין, דא ביחודא חד, ודא ביחודא חד, בדין תרין שמתן אלין אתעבידו חד, ואתפלילן דא בדא, והוי פלא שמא שלים ביחודא חדא, וכדין יי' הוא האלהים, דהא בדין אתפליל פלא דא בדא למהוי חד,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועד דאתיחדו כל חד דא בלחודוי ודא בלחודוי, לא אתפלילו דא בדא, למחוי כלא חד.

כללא דכל אורייתא, הכי הוא ודאי, דהא אורייתא איהי תורה שבכתב, ואיהי תורה שבעל פה. תורה שבכתב, דא הוא דכתיב יי. תורה שבעל פה, דכתיב האלהים. ובגין דאורייתא איהי רזא דשמא קדישא, אקרי הכי.

תורה שבכתב ותורה שבעל פה, דא כלל, ודא פרט. כלל אצטריך לפרט, ופרט אצטריך לכלל, ואתיחדו דא בדא, והוי כלא חד. ועל דא כללא דאורייתא, איהו כללא דלעילא ותתא, בגין דשמא דא לעילא, ושמא דא לתתא. דא רזא דעלמא עלאה. ודא רזא דעלמא תתאה. ועל דא כתיב אתה הראת לדעת כי יי הוא האלהים, דא כללא דכלא, וכל דא דאמרן, אצטריך בר נש למנדע בהאי עלמא.

ואי תימא, פקודי אורייתא אן אינון הכא, בכללא דא. אלא דא איהו זכור. ודא איהו שמור. וכל פקודי אורייתא בהני כלילן, ברזא דזכור, וברזא דשמור, וכלא איהו חד.

פתח רבי יוסי ואמר, הא דתנינן צלותא דערבית חובה איהו, ודאי בגין דקריאת שמע דערבית חובה, וקודשא בריך הוא אתיחד בליליא, כמה דאתיחד ביממא. ומדת לילה אתפליל ביממא, ומדת יממא אתפליל בליליא, ואתעביד יחודא. ומאן דאמר רשות, בגין אימורין ופדרין דמתעכלי בליליא. והא אוקימנא.

דכתיב ואהבת את יי אלהיך, האי קרא אוקימנא, ואוקמוה חברייא. אבל אית לשאלא, אי בהאי יחודא דשמע ישראל, אתפליל כלא, ימינא ושמאלא, אמאי כתיב לבתר ואהבת, והיה אם שמוע, דהא ביחודא אתפלילו. אלא התם בכלל. הכא בפרט. והכי אצטריך.

וברזא דיחודא דהא אתערנא ביה, יחודא איהו כגוונא דתפלין דרישא, ותפילין דדרועא, בתפילין דרישא ד' פרשיין, והא אתמר. והכא ג' שמהן אינון. התם ארבע פרשיין, וכל חד וחד בלחודוי. והכא ג' שמהן, מה בין האי להאי.

[זוהר חלק ג' - דף רס"ד ע"ב]

אלא אינון ארבע פרשיין הא אתערנו בהו, חד נקודה (ס"א עלאה) קדמאה. וחד רזא דעלמא דאתי. וחד ימינא (דף רס"ד ע"ב) וחד שמאלא. אלן רזא דתפילין דרישא. והכא ברזא דא, יחודא דא תלת שמהן עלאין, אינון כגוונא דאינון ארבע פרשיין. יי קדמאה, דא נקודה עלאה, ראשיתא דכלא. אלהינו, רזא דעלמא דאתי. יי בתראה, כללא דימינא ושמאלא כחדא, בכללא חדא ואלן אינון תפלה דרישא, ודא איהו יחודא קדמאה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תפלין דדרועא, פללא (גו תפלין דדרועא כללא) דכל הני פחדא, ודא איהו רזא, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. (עיין בהקדמה י”ג ע”ב) הכא פללא דאינון תפלין דרישא, דאתכלילו גו תפלין דדרועא.

ורזא דא, ברוך: דא רזא דנקודה עלאה, דאיהו ברוך, דכל ברכאן נבעין מתמן. ואי תימא, עלמא דאתי אקרי ברוך. לאו הכי. דהא נקודה עלאה איהו דכר, עלמא דאתי נוקבא, איהו ברוך, ואיהי ברכה, ברוך דכר, ברכה נוקבא. ועל דא ברוך איהו נקודה עלאה. שם: דא עלמא דאתי, דאיהו שם גדול. כמה דאת אמר (יהושע ז) ומה תעשה לשמך הגדול. כבוד: דא כבוד עלאה, דאיהו ימינא ושמאלא, וכלהו פלין בהאי תפלה של יד, דאיהו מלכותו. ונטיל פלא בגויה, ובהאי אתכלילן בהאי מלכות, עלמין פלהו, למיזן לון, ולספקא לון, בכמה דאצטריכו.

ודא איהו יחודא דתפלין דרישא ותפלין דדרועא, פגוונא דרזא דיחודא דתפלין, הכי הוא יחודא דכלא. ודא איהו ברירו דמלה. והא סדרנא יחודא דא קמי בוצינא קדישא, ואמר לי דהא בד’ גוונין אתסדר יחודא, ודא בריא דכלהו. והכי איהו ודאי, וכלהו רזא דיחודא, אבל סדורא דתפלין, דא הוא יחודא עלאה פדקא יאות.

ומגו דאתכלילו ימינא ושמאלא ברזא דשמא חד בארץ כלל, אצטריך לבתר לאפקא לון. בארץ פרט, אבל לאו בארץ יחודא, דהא יחודא בקראי קדמאי איהו, למהוי יי’ אחד, בתפלין דרישא. ושמו אחד, בתפלין דדרועא. והוי פלא חד. פיון דיחודא אתסדר פלא בכללא, מרישא דנקודה עלאה, אצטריך לבתר לאתעטרא מרישא דנהורא קדמאה, דאיהו רישא דכלא. (ע”כ רעיא מהימנא).

גליף ואתקין משה, כ”ה אתוון ברזא דפסוקא דיחודא, דכתיב שמע ישראל יי’ אלהינו יי’ אחד. ואינון כ”ה אתוון גליפין, מחקקין ברזא דלעילא. יעקב בעא לאתקנא לתתא, ברזא דיחודא, ואתקין בכ”ד אתוון, ואינון ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. ולא אשלים לכ”ה אתוון, בגין דעד לא אתתקן משכנא. פיון דאתתקן משכנא, ואשתלים מלה דהוה נפיק מניה, פד אשתלים, לא מליל אלא בכ”ה אתוון, לאחזאה דהא אשתלים דא, פגוונא דלעילא, דכתיב, (ויקרא א) וידבר יי’ אליו מאהל מועד לאמר, הא כ”ה אתוון.

סדר הלימוד ליום ה סיון [יום 241 בשנה]

ועל דא כ”ה זינין, לאשלמא תקוונא דמקדשא, וכל הני אתוון אוקימנא באינון אתוון גליפין דאוליפנא ממר. ובגין דמשכנא אשתלים ברזין אליו, אקרי כ”ה, ביחודא דשלימו דמשכנא. ועל דא (תהלים קמה) וחסידך יברכוכה פתיב, רזא דשלימו דכל משכנא, ותקוונא דיליה.

כ"ה: לְקַבֵּל כ"ב אַתּוּן, וְתוֹרָה וּנְבִיאִים וְכַתּוּבִים, דְּאֵינּוֹן פְּלִלָּא חֲדָא, רְזָא חֲדָא. בְּשַׁעְתָּא דְיִשְׂרָאֵל קָא מִיחְדֵי יְחֻדָּא בְּהַאי קָרָא, בְּרְזָא דְכ"ה אַתּוּן, דְּאֵינּוֹן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יי' אֱלֹהֵינוּ יי' אֶחָד, וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֵד, דְּאֵינּוֹן כ"ד אַתּוּן, וַיְכּוּיִן כָּל חַד בְּהוּ, כְּלֵהוּ אַתּוּן מִתְחַבְּרֵן כְּחֲדָא, וְסַלְקִין לְחַבְּרָא חַד, תְּשַׁע וְאַרְבַּעִים תְּרַעִין, בְּרְזָא דְיוֹבְלָא. וְכַדִּין אַצְטְרִיךְ לְסַלְקָא וְעַד, לָא יִתִּיר. וְכַדִּין אַתְּפַתְחוּ תְרַעִין, וְחָשִׁיב קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְהַהוּא בַר נֶשׁ, כְּאֵילוּ קַיִים אֹרִייתָא כְּלָה, דְּאִיהִי אַתִּיא בְּמ"ט פְּנִים בְּכָלָא.

[זוהר חלק ג' - דף רס"ה ע"א]

וְעַל דָּא אַצְטְרִיךְ לְכוּנָא רְעוּתָא בְּכ"ה וּבְאַרְבַּע וְעֶשְׂרִין, לְסַלְקָא לֹון בְּרַעוּתָא דְלָבָא, בְּתַשַׁע וְאַרְבַּעִין תְּרַעִין דְקַאמְרוֹן, פִּיּוֹן דְאַתְּכוּוֹן בְּהַאי, יִתְכוּוֹן בְּתַהוּא יְחֻדָּא דְאִמֵר מַר, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְגו' בְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֵד, כְּלָלָא דְכָל אֹרִייתָא כְּלָא. זַכָּאָה חוּלְקִיָּה מֵאֵן דִּיתְכוּוֹן בְּהוּ, וְדַאי כְּלָלָא אִיהוּ דְכָל אֹרִייתָא דְעִילָא וְתַתָּא. וְדָא אִיהוּ רְזָא דְאָדָם, שְׁלִימוֹ דְדַכְר וְנוֹקְבָא, וְרְזָא דְכָל מְהִימְנוּתָא. עַד כָּאֵן. (דף רס"ה ע"א) רַבִּי אַבָּא שְׁלַח לִיהַי לְרַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר לִיהַי, הַאי דְאוּקְמִיָּה מַר בְּתַפְלִין דְמֵאֲרִי עֲלֵמָא, ד' פְּרִשְׁיִין אֵינּוֹן קוּדְשָׁא דְקוּדְשִׁין, שְׁפִיר. מִשְׁכָּא דְעַל תְּפִילִין, וְאֵינּוֹן רְצוּעִין אֶקְרוּ קְדוּשָׁה, אֶסְמַכְתָּא מְנַלְן. שְׁלַח לִיהַי (בראשית ג) וַיַּעַשׂ יי' אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ וְגו', דִּיִּיקָא וְהָכִי אוּקְמִיָּה רַב הַמְּנוּנָא סָבָא. וְאֵלִין אֵינּוֹן דְרִישָׁא, וְדְרוּעָא יְדָכָה בְּה"א, וְהָא אוּקְמוּתָה.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אִית מֵאֵן דְמַתְנִי בְּהַאי גְוּוּנָא, וְהִיָּה דְרוּעָא שְׁמַאלָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְאֶקְרִי גְבוּרָה. אִי הָכִי לָא אֶשְׁתַּאֲרֵן בְּרִישָׁא אֶלָּא תַלְת. וְאֵינּוֹן אַרְבַּע. אָבַל תְּרִין רְתִיכִין קְדִישִׁין אֵינּוֹן, דָּא אַתְּקֶשֶׁר בְּלָבָא, וְדָא אַתְּקֶשֶׁר בְּמוּחָא. וְלָבָא וּמוּחָא, אַתְּקֶשֶׁר דָּא בְּדָא. וְזוּוּגָא חַד לְהוּ, וְשְׁפִיר קַאמְרוּ חַבְּרִיָּא. וְהִיָּה לְאוֹת עַל יְדָכָה, כְּמָה דְאַתְמַר, וְלָא אֶקְרִי אֶלָּא אוֹת.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּשַׁעְתָּא דְבַר נֶשׁ אֶקְדִים בְּפַלְגוֹת לִילְיָא, וְקָם וְאֶשְׁתַּדַּל בְּאוּרִייתָא, עַד דְנַהִיר צְפָרָא. בְּצַפְרָא אֲנַח תְּפִילִין בְּרִישִׁיָּה, וְתְפִילִין בְּרִישִׁמָא קְדִישָׁא בְּדְרוּעִיָּה, וְאַתְעֵטֶף בְּעֵטוּפָא דְמִצּוּהָ, וְאַתִּי לְנַפְקָא מִתְרַעָא דְבֵיתִיָּה. אַעֲרַע בְּמִזְוֹזָה, רְשִׁמָא דְשְׁמַא קְדִישָׁא בְּתַרְעָא דְבֵיתִיָּה. אַרְבַּע מְלָאכִין קְדִישִׁין מְזְדוּוּגִין עֲמִיָּה וְנַפְקִין עֲמִיָּה מִתְרַעָא דְבֵיתִיָּה, וְאוּזְפִי לִיהַי לְבִי כְּנִישְׁתָּא. וּמְכַרְזִי קַמִּיָּה, הָבוּ יִקְרָא לְדִיּוּקְנָא דְמַלְפָּא קְדִישָׁא, הָבוּ יִקְרָא לְבְרִיָּה דְמַלְפָּא, לְפְרַצוּפָא יִקְרָא דְמַלְפָּא. רוּחָא קְדִישָׁא שְׂרִיא עָלֵיָּה, אַכְרִיזוּ וְאָמַר (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אַתְּפָּאָר.

השלמה מההשמטות (סימן י"ד)

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

בְּתַר הַכִּי אֵית לִיה לְמַקְרֵי פְּרִשְׁת בְּרֵאשִׁית, עַד וַיְהִי עָרַב וַיְהִי בִקְר יוֹם אֶחָד. דְּאִיְהִי עֲלוּיָא וְתוֹשְׁבַחְתָּא דְכוּלָּא. לְבַתַּר יִתְעַסֵּק בְּפְרִשְׁת הַקְּרִבְנוֹת לְכַפְּרָא עֲלוּי. וַיִּימָא, צוּ אַת אֶהְרֵן, עַד תּוֹקֵד בּוּ. בְּגִין דְּכָל תְּרַהוּרִין וּמַחְשְׁבִין דְּלִילִיָּא יִתְכַפְּרוּ. לְבַתַּר יִשְׁבַּח תּוֹשְׁבַחְתָּא דְדָדוּד, וּבְגִין כְּךָ יִיעוּל בַּר נָשׁ בְּתַרְעִין דְּבַהוֹן כּוּלָּא וְאִיהוּ אֶתְתַּקְנַת דְּרַגִּין.

כִּיּוֹן דְּמַטֵּי לְיוֹצֵר אֹר דְּאִיהוּ שִׁירוֹתָא דְצִלוֹתָא דְמִיּוֹשֵׁב, כְּדִין כָּל אֵינּוֹן דְּרַגִּין פְּתַחֲיָן תַּרְעִין וּכְדִין (שִׁיר הַשִּׁירִים ג) כְּתִימְרוֹת עֲשֵׁן כְּתִיב. מַה תְּמָרוֹת עֲשֵׁן דְקְטוֹרֶת, סְלֵקָא וּמַתְחַבְּרָאן דְּרַגִּין אֵלִין בְּאֵלִין. אֹפֶּה הֶכָּא אִיְהִי צִלוֹתָא דְאִיְהִי כְּתִימְרוֹת עֲשֵׁן דְּמַתְחַבְּרָאן וּמַתְקַשְׂרָאן אֵלִין בְּאֵלִין. דְּהָא אִיהוּ מְקַשֵּׁר לוֹן וְאֹמֵר, כָּלֵם אֶהוּבִים כָּלֵם קְדוּשִׁים וְכוּ'.

לְבַתַּר אֶהְבֵּה רַבְּהַ, לְסֵלְקָא וּלְאֶתְקַשְׂרָא בִימִינָא וַיְחוּדָא דְשִׁמְעַ. ע' רַבְרַבָּא, ד' רַבְרַבָּא. וְסִימְנָא ע"ד. הֵינּוּ דְכְּתִיב (שְׁמוּאֵל א י"ב) ע"ד ה' בְּכֶם. אֶשְׁתַּאֲרוּ אֲתוּוֹן ש"מ בְּמ' פְּתוּחָה. לְפִי שְׁמ' פְּתוּחָה מְלֶךְ תִּתְאַה, מ"ם סְתוּמָה מְלֶךְ עֵילָאָה. אֶשְׁתַּאֲרוּ אֲתוּוֹן ש"מ א"ח, מְהֵאִי סְטָרָא ש"מ, וּמְהֵאִי סְטָרָא א"ח.

אֹמֵר רַב הַמְנוּנָא סְבָא כָּל מָאן דְּמִיַּחַד דָּא בְּכָל יוֹמָא, חֲדוּה זְמִין לִיה מְלַעֲיָלָא מֵאֲתוּוֹן אֵלִין. ש"מ מְהֵאִי סְטָרָא, א"ח מְהֵאִי סְטָרָא. וּמְצַרְף אֲתוּוֹן אֵלִין לְמַפְרַע שְׂרִי וּבְמִישַׁר סִיִּים. וְסִימֵן אֶשְׁמַח דְכְּתִיב (תְּהִלִּים ק"ד) אֲנֹכִי אֶשְׁמַח בְּה'. בְּה' מְמַש, וְהַכִּי אִיְתָא בְּסַפְרָא דְחַנוּךְ.

תוּ, אֵית בֵּיה עֵי' רַבְרַבָּא, רְמֵז לְאֵלִין שְׁבַעִין שְׁמַחֵן רְזָא דְאֶבְהֵן קְדִישִׁין. יִשְׂרָאֵל ה' אֶלְהֵינוּ ה', אֵלִין אַרְבַּע בְּתִי דְתַפְּלִין דְאֶחִיד לֹון (א"ח). ד' רַבְרַבָּא דָּא קָשֵׁר שֵׁל תַּפְּלִין דְאִיְהִי אֶחִידַת בְּהוּ, וְהוּא רְזָא לְחַפְּימִין וְלָא אֶתְמַסֵּר לְגַלְאָה. וְתַרִּין רְצוּעִין נְפַקִין מִסְטָרָא דָּא וּמִסְטָרָא דָּא, רְזָא דְתַרִּין יִרְכִין דְהֵאִי א"ח דְנִבְיָאִי קְשׁוּט אֶחִידִין בֵּיה. וְעוּד א"ח רְמֵז לְפְסוּק דְאֹמֵר (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) פְּתַחֲי לִי אֶחֻתִי, וּלְבַתַּר אֶמַת וַיְצִיב. וְאִמָּאִי וַיְצִיב, דָּא תְּרַגּוּמוֹ. אֶלָּא דָּא יַעֲקֹב וְדָא יוֹסֵף וְאֶצְטְרִיף לְאֶתְדַבְּקָא בְּתַרוּוִיָּהוּ.

וּלְבַתַּר צִלוֹתָא מְעוּמָד. תֵּלַת קְדַמָּאִין דְאֵינּוֹן מְגוּ, וּמַחְיָה, וְהָאֵל הַקְּדוּשׁ. מְגוּ, אֵית בֵּיה מ"ב תִּיבִין, רְזָא דְשְׁמָא קְדִישָׁא דְמ"ב אֲתוּוֹן. וְאֵית לְאֶכְלָלָא לִיה בְּלָבָא וּלְאֶתְקַשְׂרָא כְּשִׁלְהוּבָא בְּגַחְלָתָא בְּרַחֲמֵי. וְדָא אִיהוּ בְּרַכְתָּא דִימִינָא.

מַחְיָה, אֵית בֵּיה מ"ט תִּיבִין בְּרְזָא דְחַמְשִׁין תַּרְעִין חֶסֶר חַד. וְאֵית שְׁמָא בְּגְבוּרָה ה', וְאִיהוּ אֶת"ה גְּבוּר לְעוֹלָם אֶדְנִי". וְרְזָא דִילִיָּה אֶגְל"א וּבְרְזָא אֶחְרָא יֶג"לָא. וְכוּלָּא רְזָא חֲדָא מְגְבוּרָתָא דְבְּרַכָּאן דִּיהוּדָה, (בְּרֵאשִׁית מ"ט) א"תָּה יוֹדוּךְ אֶחִיךְ, ג'וֹר אֶרֶיָּה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יהודה, ל'א יסור שבט מיהודה, א'וסרי לגפן עירה. בדא אתער יהודה בגבורתא קדישא ודא איהי ברכתא דשמאלא.

קדושה אית בה ארביסר תיבין, עשר אמירן וד' אתוון. ודא כליל לכל סטרין ואחיד מסייפי עלמא עד סייפי עלמא. תלת בתראי לאו אינון בחושבן דא בתיבין, ואינון רצה ומודים תרין עמודים תמכי דאורייתא.

שים שלום אילנא דחיי דאיהו שלמא דביתא, שלמא דכלא. (ש"ז ע"ב) ובינייהו באמצעיתא אינון ברכאן דתקיננו קדמאי והכי אוקמוה.

לבתר דסיים צלותיה ואודי על חוביה, נפילת אנפין. דהכי אוקמוה דייעביד כל מה דעבד משה רבינו עליו השלום (צלותין ותחנונים) תחנונין ובעותין ונפילת אנפין, דכתיב (דברים ט) ואתנפל לפני ה'. וכיון דעאל בכל אינון דרגין עלאין ואתקשר כולא בכלהו, אית לנחתא לתתא. הואיל ונחית לתתא, איצטריך נפילת אנפין באלפא ביתא.

מאי טעמא, כיון דצלי צלותיה ואודי על חוביה מפאן ולהלאה אחזי גרמיה דמסר נפשיה למאריה ברחימו דכתיב (תהלים כ"ה) אליך ה' נפשי אשא. וניחא ליה לההוא סטרא דשריא ביה מותא (דעביד) ועביד ליה נייחא. ועל דא באלפא ביתא דא, לית בה, לא וא"ו ולא קו"ף ולא בי"ת, ואית ביה פ' באתריה (ס"א בסופיה). מאי דמסר טעמא, בגין דנפילה דא דמסר בר נש נפשיה למותא איצטריך לכוונא רעותיה ולמעבד נחת רוח לההוא סטרא דשריא ביה מותא, כמה דעביד הקוף בחרבה בהרים. אחזי גרמיה כמית קמיה חיות, בגין דדחיל מנהון. וכד קריבין לגביה וחשיבי למיכל ולקטלא יתיה, חמאן יתיה דנפיל ומית וחשיבי דאיהו מית וכדין תבן לאחורא. ועל דא אסתלקו תלת אתוון אליו, דלא ידעי בהו אלא קודשא בריך הוא בלחודוי.

ועם כל דא ברעותא דלבא שוי גרמיה ומסר ליה נפשיה ברחימו, וקודשא בריך הוא חשיב עלוי כאילו נטיל נשמתיה מניה. בגין דאית חובין דעביד בר נש דלא מתכפראן אלא בשעתא דנפקת נשמתיה מניה מהאי עלמא. הדא הוא דכתיב (ישעיה כ"ב) אם יכופר העון הזה לכם עד תמותו.

והשתא דאתחשיך ליה דנטיל קודשא בריך הוא נשמתיה ואיהו יחיב ליה ברעותא, וההיא שעתא קיימא לכפרה על כל חובוי ואשלים לכל סטרין, ולההוא סטרא דאתמר דאתמר. ועל כל דא עולה ואסתלקא בין תרין דרועין בחבוקא דרחימו דקא יאות, ואיהי מקטרת מור ולבונה מכל אבקת רוכל.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי שמעון, אסיר ליה לבר נש לטעום פלום, עד דיכול מלכא עילא, ומאי איהו צלותא. וצלותא דבר נש כגוונא דא, בקדמיתא מזמין לדיוקנין דחקיקין בכורסייא על אינון ברין דמתפשטי רוחין דילהון (ס"א יסודא) יחודא בהאי עלמא מנייהו והיינו דכתיב (תהלים ק"ד) מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה וגו'.

דאיברין דאתחזון לקרבנא רוחא דילהון מתפשטי עליהו ארבע דיוקנין ומזמין על ברין אלין. והיינו דקאמרין והאופנים וחיות הקודש וכל אינון חיילין אחרנין דקא מתפשטי מנייהו.

ולבתר כהנא רבא קאמר חד שמא קדישא, היינו אהבת עולם אהבתנו וגו'. ויחודא רבא מיחדי, דהיינו (דברים ו) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. ולבתר ליואי קא מתערי לגוונא דהיינו (דברים י"א) והיה אם שמוע תשמעו וגו'. דא נגוניה דליואי בגין לאתערא סטרא חד. ולבתר ישראל, דא אמת ויציב, ישראל סבא דקיימא על קרבנא. דא היא דרגין עלאין פנימאין וכלא קיימא על פתורא.

אבל לית רשו לחד מנייהו לאושטא ידא ולמיכל מן קרבנא עד דמלכא עילא אכיל, והם שלש ראשונות ושלש אחרונות. פיון דאיהו אכיל, יהיב רשו לארבע דיוקנין ולכל אינון סטרין דמתפרשן מנייהו למיכל.

כדין אדם דאיהו דיוקנא דכליל כל שאר, מאיד ונפיל על אנפוי ומסר רוחיה וגרמיה לגבי אדם דחקיק על אינון דיוקנין ולא תערא ליה עליה כדקא חזי, והיינו אליך ה' נפשי אשא. תלת דיוקנין אחרנין וכל אינון דמתפשטי מנייהו, תהלה לדוד והיינו יביעו ירננו יאמרו ידברו, בלהו אכלי ואתהנון כל חד וחד כדחזי ליה.

מכאן ולהלאה לימא בר נש עאקו דלביה (תהלים כ) יענה ה' ביום צרה עאקו דעוברתא דיתבא בעאקו ומתהפכי בלהו סניגורין עליה דבר נש. ושלש פסיעות שעושה הפונה בהם למכא"ל וגבריא"ל רפא"ל שיצא משלש מחנות שכינה ועל דא פתיב (תהלים קמ"ד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שה' אלהיו. (כדין וגו' רס"ה א' שורה י"ד) (עד כאן מההשמטות)

כדין ההוא רוחא קדישא סלקא לעילא, ואסהיד עליה קמי מלכא קדישא, כדין פקיד מלכא עלאה, למכתב קמיה כל אינון בני היכליה, כל אינון דאשתמודען קמיה, הדא הוא דכתיב, (מלאכי ג) ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי יי' ולחושבי שמו. מאי ולחושבי שמו. כמה דאת אמר (שמות לה) (ס"א חשב האפוד) וחושבי מחשבות, אינון דעבדין לשמיה, אומנותא בכלא, אומנותא דתפילין, בבתיהון ברצועיהון וכתיבתהון. אומנותא דציצית, בחוטיהון, בחוטא דתכלתא. אומנותא דמזוזה. ואלין אינון חושבי שמו. וכתוב (שם) וחושבי מחשבות.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ולא עוד אלא דקודשא בריך הוא משתבח ביה, ומכריו עליה בכלהו עלמין, חמו מה בריה עבדית בעולמי. ומאן דייעול קמיה לבי כנישתא, כד נפק מתרעיה, ולא תפילין ברישיה וציצית בלבושיה, ואומר (תהלים ה) אשתתוה אל היכל קדשך ביראתך. קודשא בריך הוא אמר, אן הוא מוראי, הא סהיד סהדותא דשקרא.

אמר רבי יוסי, זכאה חולקיה דמשה, דהכא אמר אלהינו. (נ"א אלהיך) דאמר רבי שמעון, משה בדרגא עלאה יתיר אתאחד, על שאר נביאי מהימני. ואמר רבי שמעון, אלמלא הוו ידעי בני נשא מלין דאורייתא, לינדעון דהא לית שום מלה באורייתא, או את באורייתא, דלא אית בה רזין עלאין ויקירין.

תא חזי כתיב, (שמות יט) משה ידבר והאלהים יענו בקול. ותנינן, מאי בקול. בקולו של משה. ושפיר הוא, בקולו של משה דייקא, בההוא קול דאיהו אחיד ביה, על כל שאר נביאין. (מתמן משה אתון על כלהו) ובגין דאיהו אתאחד על פלהו, בההוא קול, דרגא עלאה, הוה אמר להו לישראל, יי אלהיך, איהו דרגא דאקרי שכינתא, דשרייתא בגווייהו. זכאה חולקיה.

ואמר רבי שמעון, תנינן, קללות שבתורת כהנים, משה מפי הגבורה אמרן. ושכמשה תורה, משה מפי עצמו אמרן. מאי מפי עצמו. וכי סלקא דעתך דאפילו את זעירא באורייתא, משה אמר ליה מגרמיה.

אלא שפיר הוא, והא אתערנא, מעצמו לא תנינן, אלא מפי עצמו. ומאי איהו. ההוא קול דאיהו אחיד ביה. ועל דא, הללו מפי הגבורה. והללו מפי עצמו. מפי ההוא דרגא דאתקשר ביה על שאר נביאי מהימני. ועל דא, בכל אתר אלהיך, והכא אלהינו.

[זוהר חלק ג' - דף רס"ה ע"ב]

תא חזי, כמה אית להו לבני נשא לאסתמרא אורחיהו, בגין דישתדלון בפלחנא דמאריהון, ויזכון לחיי עלמין. תחות כורסייא דמלכא קדישא, אית מדורין עלאין. ובההוא אתר דכורסייא, מזוזה אתקשר, לאשתזבא מכמה מארי דינין, (דף רס"ה ע"ב) דזמינן לאתערא בהו בבני נשא, בההוא עלמא. כגוונא דא עביד קודשא בריך הוא לישראל, ויהב להו פקודי אורייתא, בגין דישתדלון בה וישתזבון בהאי עלמא, מכמה מארי דינין, מכמה מקטרגי, דאזדמנון בהו בבני נשא בכל יומא.

רבי חייא אמר, האי מאן דבעי דיסתמר אורחוי, לא יעבר על מיא דאושדין קמי פתחא. בגין דתמן שרי חד שידא, והוא בין תרין דשין דפתחא, ואנפוי לקבליה דפתחא, ואסתכי כל מה דעבדין בביתא, ולא לבעי ליה לאנוש (לאניש) דישידי מיא בין תרי תרעי. רבי יצחק אמר, מיין צלילן לית לן בה. והוא דלא יושיט לון

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ארח קלנא. מאי טעמא. בגין דאית ליה רשו לנזקא. ולא עוד אלא דיהדר רישיה לקבלי ביתא, ובכל מה דאסתכל אתלטטיא.

תלת מאה ושתין וחמש, פחושבן ימי שתא, אית ליה שמשין, דהוא שליט עלייהו, וכלהו נפקין עם בר נש, כד נפק מתרעא דביתיה. אמר רבי אלעזר, כל דא בעי קודשא בריך הוא לנטרא לון לישראל, ואתקין שמייה קדישא לעילא, דאיהו אורייתא, ואורייתא כלא חד שמא קדישא איהו, ומאן דאשתדל באורייתא, אשתדל בשמיה.

תא חזי, בעי בר נש בפתחא דביתא לרשמא שמא קדישא, דאיהו מהימנותא דכלא. דהא בכל אתר דשמא קדישא אשתכת, זינן בישין לא משתכחי תמן, ולא יכלין לקטרגא ליה לבר נש, כמה דכתיב, (תהלים צא) לא תאונה אליך רעה וגו'. (מזוזא אקרי). אתר דפתחא דביתא שריא, פגוונא דלעילא, אתר דפתחא דביתא עלאה שריא, מזוזא אקרי. דהוא תקונא דביתא, ופתחא דביתא. מההיא מזוזה ערקין מארי נימוסין, מארי דדינן קמיה לא משתכחין. וקבל דא לתתא, כד בר נש אתקין מזוזה לפתחא דביתא, והאי שמא קדישא רשים באתווי, האי בר נש אתעטר בעטרוי דמאריה, ולא קרבין לפתחא דביתיה זינן בישין, ולא משתכחי תמן.

רבי אבא הוה אתי מלמחמי לרבי שמעון, פגע ביה רבי יצחק, אמר ליה מאן אתי, מאריה דנהורא, גבר דאתדבק בנורא דאכלא כל יומא, הא נהורא עמיה שרי. אמר ליה, תנינן דחויבא עליה דבר נש, לקבלא אפי שכינתא, בכל ריש ירחי ושבתי. ומאן איהו. רביה. כל שפן בוצינא עלאה קדישא, דכל בני עלמא בעאן לקבלא אנפוי. אמר רבי יצחק, אהדרנא עמך, ואקבל אנפי שכינתא, ואטעם מאינן מלין עלאין, דאטעמת קמיה.

פתח רבי אבא ואמר, (תהלים קכג) שיר המעלות אליך נשאתי את עיני היושבי בשמים. שיר דא, לא כתיב מאן אמרו. אלא בכל אתר דאיהו סתים, רוח הקודש אמרו עלייהו דישראל בגלותא. היושבי בשמים, היושב מבעי ליה, מאי היושבי.

אלא אוקימנא, מאן דבעי לצלאה צלותיה קמי מלכא קדישא, בעי למבעי מעמיקתא דכלא, לארקא ברכאן לתתא, כמה דכתיב, (תהלים קל) שיר המעלות ממעמקים קראתיה יי. והאי יו"ד יתיר, עמיקתא דכלא היא, ובהאי בעי למבעי בעותיה, לארקא ברכאן לההוא אתר דאקרי שמים, לאתזנא מניה פלא, ועל דא היושבי בשמים, בשמים ממש, דכד אינן ברכאן נגידו ואתמשכו מההוא אתר עומקא דכלא, ואתישבן באתר דאקרי שמים, כדין ברכאן משתכחי בעלאי ותתאי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כְּעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם, מֵאֵי כְּעֵינֵי עֲבָדִים. אֵלֶּיךָ אֵינּוֹן שְׂאֵר רַבְרָבֵי עַמִּין,
דְּלֵא אֲתוֹנוּ אֱלֹא מְשִׁירָא (משירי) (ס"א גופא) נוֹפֵא דְאֵילְנָא, דִּישְׂרָאֵל מִתְדַבְּקֵי בֵּיתָ.
וְכַד יִשְׂרָאֵל נִטְלִין בְּרַכָּאן מִהוּא אֲתֵר, כְּלָהוּ מִתְבָּרְכִין מִיִּשְׂרָאֵל.

[זהר חלק ג' - דף רס"ו ע"א]

כְּעֵינֵי שְׂפַחָה אֶל יַד גְּבִירְתָּהּ, דָּא הִיא שְׂפַחָה דְאֹקִימָנָא, דְקָטִיל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא חֵילָא דִּילָהּ בְּמִצְרִים, דְּהָא לִית חֵילָא דִּידָהּ, אֱלֹא כַּד אֲתַנְגִּיד מִתְמַצִּית דְּהָא
אַרְצֵי יִשְׂרָאֵל. וְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל (דף רס"ו ע"א) גְּבִירְתָּהּ אֲקָרִי. וְעַל הָאֵי פְתִיב, (משלי ל)
תַּחַת שְׁלֹשׁ רְגֵזָה אֲרִץ. מֵאֵן אֲרִץ. דָּא אֲרִץ יִשְׂרָאֵל, כְּמָה דְאֲתַמַּר. תַּחַת עֶבֶד כִּי
יִמְלוֹךְ, אֵלֶּיךָ אֵינּוֹן עֲבָדִים דְקָאמְרוּן. כַּד אֲתִיְהִיב שְׁלֹטְנוּתָא לְחַד מְנַיְיהוּ. וְדָא הוּא
דְכַתִּיב, אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֲרִץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים. שְׂפַחָה כִּי תִירֶשׁ גְּבִירְתָּהּ (ס"א
מֵאֵי הִיא) דָּא הִיא שְׂפַחָה דְקָאמְרוּן.

תָּא חֲזִי, מִסְטָרָא דְהָאֵי שְׂפַחָה, נִפְקֵי כְּמָה גְרִדִּינֵי טְהִירִין, מְקַטְרְגִין לְקַבְלֵיהוּ
דִּישְׂרָאֵל, וְלְקַטְרְגָא לֹון. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֶבֶד לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל נְטִירוּ, כְּאָבָא דְבְעֵי
לְנִטְרָא לְבְרִיָּה מִן כְּלָא. אֲמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, כְּמָה מְקַטְרְגִין זְמִינִין
לְקַבְלֵיכּוֹן, אֲשֶׁתְּדַלוּ בְּפוּלְחָנֵי, וְאֵנָּא אֵהָא נְטִיר לְכוּ לְבַר. וְאֲתוֹן תְּהוּוֹן זְמִינִין
בְּבִתְיֹוֹן מְלָגוּ, וְנִימֵי בְּעַרְסִיכּוֹן, וְאֵנָּא אֵהָא נְטִיר לְכוּ לְבַר, וְסוּחְרֵי עַרְסִיכּוֹן.

וְתָא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְאֵינּוֹן זִינִין בִּישִׁין קְרִיבִין לְפִתְחָא דְבַר נֶשׁ זְקַפְן רִישָׁא,
וּמְסַתְּכְלִין בְּשִׁמָּא קְדִישָׁא דְאֲתַחֲזִי לְבַר, דְּאִיהוּ שְׂדֵי, דְּמִתְעַטֵּר בְּעַטְרוּי, שְׁמָא דָּא
שְׁלִיט עַל כְּלָהוּ, מִנְיָה דְחֵלִין וְעַרְקִין, וְלֵא קְרִיבִין לְפִתְחָא דְבַר נֶשׁ.

אֲמַר לִיה רַבִּי יִצְחָק, אֵי הַכִּי, יִרְשׁוּם בַּר נֶשׁ שְׁמָא דָּא בְּפִתְחָא דְבֵיתָא, וְלֵא יִתִּיר,
אֲמֵאֵי כָּל פְּרֻשְׁתָּא. אֲמַר לִיה שְׁפִיר הוּא, דְּהָא שְׁמָא דָּא לֹא אֲתַעְטֵר, אֱלֹא בְּאֵינּוֹן
אֲתוּוֹן כְּלָהוּ, רְשִׁימִין בְּרֻשִׁימָא דְמִלְכָּא, וְכַד אֲכַתְבַּ כָּל פְּרֻשְׁתָּא, כְּדִין שְׁמָא דָּא
מִתְעַטֵּר בְּעַטְרוּי וְנִפְיָק מִלְכָּא בְּכָל חֵילוּי, כְּלָהוּ רְשִׁימִין בְּרֻשִׁימָא דְמִלְכָּא, כְּדִין
דְּחֵלִין מִנְיָה, וְעַרְקִין מִקְמִיָּה.

תָּא חֲזִי, וְהִיא שְׁמָא קְדִישָׁא, מִתְתָּא לְעֵילָא. וְעַל דָּא, שְׂדֵי אֲתַרְשִׁים מְלָבַר,
לְקַבְלֵי שְׁמָא דָּא. וְהִי' מְלָגוּ, שְׂדֵי' מְלָבַר. לְמַהוּי נְטִיר בַּר נֶשׁ מְכַל סְטְרִין מְלָגָו
וּמְלָבַר. אֲמַר רַבִּי אָבָא, כְּמָה חֵילִין קְדִישִׁין זְמִינִין בְּתַהִיא שַׁעְתָּא דְאֵנַח בַּר נֶשׁ
מְזוּזָה לְתַרְעִיָּה, כְּלָהוּ מְכַרְזֵי וְאֲמַרִי (תהלים קיח) זֶה הַשַּׁעַר לִי' וְגו'.

זְכָאָה חוּלְקִיָּהוֹן דִּישְׂרָאֵל, כְּדִין אֲשֶׁתְּמוּדְעֵן יִשְׂרָאֵל דְאֵינּוֹן בְּנֵי מְלָכָא קְדִישָׁא,
דְּהָא כְּלָהוּ אֲתַרְשִׁימוּ מִנְיָה. אֲתַרְשִׁימוּ בְּגוֹפִיָּהוּ, בְּרֻשִׁימָא קְדִישָׁא. אֲתַרְשִׁימוּ
בְּבוּשִׁיָּהוּ, בְּעַטְפוּיָּהוּ דְמִצְוָה. אֲתַרְשִׁימוּ בְּרִישִׁיָּהוּ, בְּבִתֵּי דְתַפְלִיל, בְּשִׁמָּא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּמַאֲרִיהוּן. אַתְרִישִׁמוּ בִּידֵייהוּ, בְּרִצּוּעֵי דְקְדוּשָׁא. אַתְרִישִׁמוּ בְּמִסְאֲנֵייהוּ, בְּמִסְאֲנָא דְמִצּוֹת. אַתְרִישִׁמוּ לְבַר, בְּזִרְעָה בְּחִצְדָּא. אַתְרִישִׁמוּ בְּבִתְיָהוּן, בְּמִזְוֶה דְפִתְחָא. בְּכֻלָּא רְשִׁימִין דְּאִינוּן בְּנֵי מַלְכָּא עֲלָאָה, זְכָאָה חוּלְקִיָּהוּן.

עַד דְּהוּ אֲזֵלִי, אָמַר רַבִּי אַבָּא, מַאי דְכָתִיב, (ירמיה ב) אוֹתִי עֲזְבוּ מִקּוֹר מַיִם חַיִּים לְחִצּוֹב לְהֵם בְּאֲרוֹת וְגו'. אוֹתִי עֲזְבוּ, דָּא הוּא מֵאן דְּמִשְׁקַר בְּאֵת רְשִׁימָא קְדִישָׁא. וּבְמָה מִשְׁקַר בֵּיה. דְּעֵייל לִיה בְּרִשׁוּתָא אַחְרָא, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (מלאכי ב) וּבְעַל בֵּת אֶל נְכָר, דְּאֶקְרִי (ירמיה ב) בּוֹרוֹת נְשַׁבְּרִים. דְּהָא עֲמִין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת פּוֹכְבֵּים וּמְזֻלוֹת אֶקְרוּ בּוֹרוֹת נְשַׁבְּרִים.

וּדְיִשְׂרָאֵל, אֶקְרִי בְּאֵר מִקּוֹר מַיִם חַיִּים, דָּא רְשׁוּתָא קְדִישָׁא, מְהִימְנוּתָא קְדִישָׁא. וְאֶקְרִי בְּאֵר מְבוּעֵי דְמֵיין צְלִילָן, נְפָקִין וְנִזְלִין מְנָה, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (שיר השירים ד) וְנוֹזְלִים מִן לְבָנוֹן. (משלי ה) וְנוֹזְלִים מִתּוֹךְ בְּאֶרֶץ. וְכָתִיב (שיר השירים ד) מְעֵין גִּנִּים בְּאֵר מַיִם חַיִּים. סְטָרָא אַחְרָא אֶקְרִי בּוֹרוֹת נְשַׁבְּרִים. אֲשֶׁר לֹא יְכִילוּ הַמַּיִם. (ס"א מהו, אלא ההוא וכו').

תָּא חֲזִי, נְהָרָא דְנִגִּיד וְנִפְיָק, אֲשֶׁקִּי לְכָל גִּינְתָא, (ס"א ורוי לכל גינתא) וְרוֹי לְכָל אַתְרָא וְאֵתְרָא, כְּמָה דְּאוּקִימְנָא, עַד דְּמִלִּי (נ"א דמטי) לְהֵהוּא אַתְרָא בְּגִנְתָא, דְּאֶקְרִי בְּאֵר מַיִם חַיִּים. וּמִתְמָן אֲתַזְנוּ עֲלָאִין וְתַתְּאִין, (נ"א עלמין תתאין) כְּמָה דָּאֵת אָמַר (בראשית ב) וּמִשָּׁם יִפְרֹד.

וְכָל אִינוּן סְטָרִין דְּסְטָר שְׂמָאֵלָא, לֹא מִשְׁתַּקְּיִין מֵהֵהוּא נְבִיעוּ דְמֵיין נְבִיעֵין, בְּגִין דְּאִינוּן מְסֻטָּרָא דְשָׂר עֲמִין, וְאֶקְרוּ בּוֹרוֹת נְשַׁבְּרִים. וּמֵאן דְּמִשְׁקַר בְּשִׂמָא (נ"א ברשימא) קְדִישָׁא בְּהֵהוּא סְטָרָא, אַתְדַּבֵּק בְּבוֹרוֹת נְשַׁבְּרִים אֲשֶׁר לֹא יְכִילוּ הַמַּיִם, וְלֹא עֵיילִי לְתַמּוֹן. וְהֵהוּא דְזָכִי לְנִטְרָא לִיה, זָכִי לְאֵתְשִׁקֵּיָא מֵהֵהוּא נְבִיעוּ דְנַחְלָא (בעלמא דין) בְּעֵלְמָא דְאֵתִי, וְזָכִי דְאֵתְמִלִּי הֵהוּא בְּאֵר עֲלָאָה, לְנִגְדָּא בְּרַכָּאן לְעֵילָא וְתַתָּא. זְכָאָה אִיהוּ בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְאֵתִי, עַל דָּא פְתִיב, (ישעיה נח) וְהֵייתָ כְּגִן רוּחַ וּכְמוֹצָא מַיִם אֲשֶׁר לֹא יִכְזְבוּ מִימֵיו.

[זוהר חלק ג' - דף רס"ו ע"ב]

ווי למאן דְּמִשְׁקַר בְּרִשִׁימָא קְדִישָׁא, דְּהָא מִשְׁקַר (דף רס"ו ע"ב) בְּשִׂמָא עֲלָאָה. וְלֹא עוֹד, אֲלָא דְגָרִים לְהָאִי בְּאֵר דְּלֹא אַתְבְּרָכָא, וְקָרִינָן עֲלֵיהּ (דברים כב) כִּי הוֹצִיא שֵׁם רַע עַל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל. בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל דְּיִיקָא. וְאוּקְמִיהּ רַבִּי שְׂמַעוֹן בְּאֵתְרֵיהּ, מֵאן דְּשׁוּי תְּסֻקוּפֵי מְלִין עַל אֲנַתְתֵּיהּ קְדַמִּיתָא, וְאַפִּיק עֲלָהּ שׁוּם בִּישׁ, כְּמָה דְּאַפִּיק לְעֵילָא, דְּכָתִיב כִּי הוֹצִיא שֵׁם רַע עַל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל סִתָּם.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואזלא הא, פי הא דאמר רבי חייא אמר רבי יוסי, בתולה ירתא שבע ברכות, דאתברכא בשבע, בגין דבתולת ישראל ירתא שבע ברכו, ועל דא אתקרי בת שבע.

ואנתתא אחרא, מאן ברכאן דילה. ברכתא דבעז ורות, כמה דאת אמר, (רות ד) ויאמרו כל העם אשר בשער והזקנים עדים יתן יי את וגו', דודאי בתולה בוד אתברכא, ולא אתתא אחרא ברזא דא. פיון דמטו בחקל חד, חמו אילגין, יתבו תחותיהו. אמר רבי אבא, הא צחותא דמלי דאורייתא. נתיב.

פתח ואמר, (ישעיה כז) והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האובדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים וגו'. והיה ביום ההוא, מאן ביום ההוא. אלא ההוא יומא דאתידע לקודשא בריך הוא כמה דאת אמר (זכריה יד) והיה יום אחד הוא ינדע ליי. תו, ביום ההוא, כמה דאת אמר (יחזקאל לח) ביום בא גוג על אדמת ישראל.

יתקע בשופר גדול. מה לן ביה, אי הוא רב או זעיר. אלא ההוא שופר עלאה, דביה נפקין עבדין לחירו תדיר, והאי איהו יובלא, דיובלא עלאה ורברבא הוא. וכד האי אתער, כל חירו דעלמין מתערין ביה, וההוא אקרי שופר גדול.

ובאו האובדים בארץ אשור. האובדים מבעי ליה, או הנאבדים, מאי האובדים. האובדים ממש, בגין דאינון בארעא אחרא, ומאן דשאר בארעא אחרא, יניק מרשותא אחרא וכאלו לא שריא במהימנותא, בגין כף אובדים אקרונ. אובדים אינון בכל סטרין, דכד ישראל שריין בארעא קדישא, זכאין, זכאין תדיר בכלא, זכאין לעילא ותתא.

השלמה מההשמטות (מחלק א' סימן כ"ב)

ושחטו הפסח אמר הקדוש ברוך הוא מבעשור לחדש סבו דחלא דמצרים ותפסון ליה ויהא אסור ותפיס תלתא יומין וביומא רביעאה אפיקו ליה לדינא ואתכנשו עליה לקטליה, ויחמון ליה מצראי היך אתון עבדין ביה דינא. ודא קשיא להו מכל מכתשין דעבד לון קודשא בריך הוא, אינון דינין דעבדו בדחליהון. לבתר דייגין ליה בנורא בגין דכתיב (דברים ז') פסילי אלהיהם תשרפון באש. אמר קודשא בריך הוא (שמות י"ב) אל תאכלו ממנו נא, דלא יימרון בתיאובתא דדחלא אכלין ליה, אלא אתקינו ליה צלי ולא מבושל דאילו מבושל יהא טמיר ולא יחמון ליה, אלא תקינו ליה מוקדא בנורא דריחיה נודף. ותו רישיה עליה, דלא יימרון דחיה או דמלה אחרא היא. ותו עצם לא תשברו בו, אלא דיחמון גרמוי רמאן בשוקא ולא יכלין לשזבא ליה ועל דא כתיב (במדבר ל"ג) ובאלהיהם עשה יי שפטים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ההוא קדמא דאשתכח בבי כנישתא ואריך בבי כנישתא זכאה חולקיה דאיהו קיימא בדרגא דצדיק בהדי שכינתא, ודא איהו רזא (משלי ח) ומשחרי ימצאוני, דא סליק בסליקו עלאה. ואי תימא הא תנינן בשעתא דאתי קודשא בריך הוא לבי כנישתא ולא אשכח תמן עשרה מיד פועס. למלכא דשלח לכל מלכי (ס"א אנשי) מדינתא דישתכחון עמיה ביום פלן בדרך פלן. עד דהוו מזמני גרמייהו אינון בני מתא אקדים חד ואתא להווא אתר בין כך ובין כך אתא מלכא אשכח להווא בר נש דאקדים תמן. אמר ליה בני מתא פלוגית אן אינון. אמר ליה, מארי, אנא אקדימנא מנייהו והא אינון אתיין אבתראי לפקודא דמלכא. פדין טב בעיני מלכא ויתיב תמן בהדיה ומשתעי עמיה ואתעביד רחימא דמלכא. בין כך אתו כל עמא ואתפייס עמייהו.

אבל אי בני מתא לא אתיין וחד לא אקדים ואשתעי קמי מלכא לאחזאה (לאחזאה) בגינהון. מיד פעס מלכא. מה פתיב (ישעיה נ') מדוע באתי ואין איש. ומאן דאשתעי בבי כנישתא ווי ליה דאחזי פרודא. ווי ליה דגרע מהימנותא, ווי ליה דלית ליה חולקא באלהא דישראל דאחזי דלית ליה אלהא. ולא אשתכח תמן, ואנהיג קלנא בתקיפא עלאה. כל גוונין טבין בחלמא בר מתכלא בגין דאיהו כורסייא למידן דיגין דנשמתיין והא דרגא חדא איהו. אלא בשעתא דקיימי בדיני נפשא פדין איהו גוון תכלא והא אוקימנא.

ובשעתא דחמי בר נש להאי גוון אדפר בר נש למעבד פקודא דמאריה כגוונא דנחש דהוו חמאן ליה והוו דחלי מקמיה דקודשא בריך הוא ומנטרין גרמייהו, ובההוא דחילו דקודשא בריך הוא סלקא עלייהו מיא ואתכסיין. מאן גרם לון, ההוא נחש, ההוא רצועה דמסתפלאן ביה אוף הכי תכלת וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות יי מההוא דחילו דיליה: (עד כאן מההשמטות)

דבר אחר ובאו האובדים, מאן אינון. אלין צדיק וכנסת ישראל. דאקרון אובדים. מנלן. כנסת ישראל, דכתיב, (ירמיה ט) על מה אבדה הארץ, אבודה או נאבדת לא כתיב, אלא אבדה הארץ, דא כנסת ישראל. צדיק, דכתיב, (ישעיה נז) הצדיק אבד, אבוד או נאבד לא כתיב, אלא אבד, והא אוקמוה.

ואי תימא, ובאו, מאן אתר אתיין אלין אובדים. אלא, כנסת ישראל מן גלותא. צדיק, כמה דאוקמוה, דכתיב (תהלים קכו) בשוב יי את שיבת ציון, בגין דייתוב לאתריה, וייתי לאתחברא בכנסת ישראל. ועל דא, ובאו האובדים בארץ אשור. והשתחוו ליי בהר הקדש בירושלים, מאי קא מיירי. אלא מלה דא דהנדהים בארץ מצרים, כביכול, ישראל לא יפקון מן גלותא, אלא בשכינתא, כמה דאוקמוה, ואינון נדהים השתחוו ליי.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

תו אמר רבי אבא, פתיב, (תהלים קכא) יי' ישמור צאתך ובואך מעתה ועד עולם. ישמר צאתך תינת. אלא ובואך, מאי קא מיירי, דהא מאן דעאל לביתיה לא מסתפי. אלא האי בר נש דשוי רשימא קדישא לביתיה, במלין דשמא עלאה, האי אתנטיר מפלא. כד נפיק ההוא דמדוריה לתרעא דביתיה, זקיף וחמי רשימא קדישא, ועיין (ס"א נעיץ) בפתחיה. כד נפיק בר נש, הוא אוזיף ליה, ונטיר ליה. כד עייל לביתיה, הוא אכריו קמיה, אוזיהו ביקרא דדיקנא דמלכא קדישא. וכל דא, בגין ההוא רשימא דשמא קדישא, דאתרשים בתרעיה.

סדר הלימוד ליום ו סיון [יום 242 בשנה]

ולאו די ליה לבר נש דאתנטר בביתיה, אלא קודשא בריך הוא נטיר ליה כד עייל, וכד נפיק. דכתיב, יי' ישמור צאתך ובואך מעתה ועד עולם. זכאין אינון ישראל בהאי עלמא, ובעלמא דאתי.

[זוהר חלק ג' - דף רס"ז ע"א]

תא חזי, האי רוחא בישא דשאר (דף רס"ז ע"א) בין תרעי. ווי ליה לבר נש, דלא ידע לאזדהרא מניה, ולא רשים לפתחא דביתיה שמא עלאה קדישא, דישתכח עמיה. דהא אית ליה תלת מאה ושתין וחמש שמשין בישין מקטרגין, כל חד משמש יומיה, וכלהו משתכחי עמיה כל יומי שתא, ומקטרגי ביה לעילא ותתא. וכלהו משתכחי ביה ביממא ובליליא. ביממא, לקטרגא ליה. בליליא, לצערא ליה בחלמיה.

כד נפיק לקטרגא ליה, כד עאל, שוין ידיהו עליה דכתפיה, ואמרין ליה, ווי ליה לפלגיא דנפק מרשותא דמאריה. ווי ליה לפלגיא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. בגין כך בעאן בני מהימנותא, למהוי רשימין בכלא, למהוי רשימין ברשימא דמאריהון, לאזדעזעא מניהו כל סטרין זיגין בישין, למהוי נטירין בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. זכאין חולקיהון דישראל, עלייהו פתיב (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ וגו'. (דברים ו) ואהבת את יי' אלהיך. רבי יוסי פתח, (ישעיה נב) ועתה מה לי פה נאם יי' כי לקח עמי חנם וגו'. תא חזי, רחימותא דקודשא בריך הוא בישראל אף על גב דחובייהו גרמו לאסתלקא מביניהו, ואתבדרו ביני עממא, הוא תבע עלבונא דלהון.

ותא חזי, בשעתא דישראל שראן בארעהון, קודשא בריך הוא משתעשע בגנתיה, וקריב לגבייהו דישראל, ושמע קליהון, ואשתבח בהו.

פיון דגרמו חובייהו, ואתגלי ישראל מארעא קדישא, קודשא בריך הוא לא עאל בגנתיה, ולא משתעשע ביה. ולא עוד, אלא דאיהו צווח ואמר, ועתה מה לי פה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נאם יי', וכתוב התם (תהלים קלב) פה אשב כי אויתיה. פי לקח עמי חנם, כמה דאת אמר, (ישעיה נב) חנם נמכרתם.

ומההוא יומא דאתגליאו ישראל מארעהון, לא אשתכח חדותא קמיה קודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב, (ישעיה ג) אלביש שמים קדרות ושק אשים פסותם. וכל דא, בגין רחמותא דלהון, דרחים לון קודשא בריך הוא, כמה דאת אמר, (מלאכי א) אהבתי אתכם אמר יי'. (ועל דא) ואהבת את יי' אלהיך. ואהבת: דבעי בר נש לאתקשרא ביה ברחמותא עלאה, דכל פולחנא דבעי בר נש למפלח לקודשא בריך הוא, דיפלח ברחמו. דלית לך פולחנא, כמו רחמותא דקודשא בריך הוא. רבי אבא אמר, הני מלי כללא דאורייתא אינון, בגין דעשר אמירן דאורייתא, הכא אתפלילו, והא אוקמוה חברייא.

תא חזי, לית לך מלה בחביבותא קמי קודשא בריך הוא, כמאן דרחים ליה כדקא יאות. ומה הוא. כמה דכתיב, בכל לבבך. בכל, מאי קא מיירי, בלבבך מפעי ליה. בנפשך, במאדך, מהו בכל לבבך. אלא לאכללא תרין לבין, חד טב וחד ביש. בכל נפשך: חד טב, וחד ביש. בכל מאדך, דא לא אתיא לדרשא. אמר רבי אלעזר, ואפילו האי לדרשא הוא. מאי טעמא. בין דנפל ליה ממונא מירותא, או מסטרא אחרא, או בין דאיהו רווח ליה, ועל דא פתיב בכל מאדך.

אמר רבי אבא, אהדרנא לקרא ואהבת. מאן דרחים לקודשא בריך הוא, אתעטר בחד מפל סטרין, ועביד חסד בכלא, ולא חייס על גופיה ועל ממוניה. מנלן. מאברהם. כמה דאתמר, דהא לא חס ברחמותא דמאריה, על לביה, (דהוא יצריה) ועל נפשיה, ועל ממוניה. על לביה לא אשגח, על רעותא דיליה, בגין רחמותא דמאריה. על נפשיה, דלא חס על בריה, ועל אתתיה, בגין רחמותא דמאריה. על ממוניה, דהוה קאים בפרשת ארחין, ואתקין מזוני לכל עלמא. בגין כה, אתעטר בעטרא דחסד. כמה דכתיב, (מיכה ז) חסד לאברהם. ומאן דאתקשר ברחמותא דמאריה, זכה להאי. ולא עוד, אלא דעלמין פלהו מתברכן בגיניה. הדא הוא דכתיב, (תהלים קמה) וחסידיך יברכוכה, אל תקרי יברכוכה, אלא יברכו כ"ה. (דכתיב, בראשית יב) ונברכו בך כל משפחות האדמה)

[זוהר חלק ג' - דף רס"ז ע"ב]

יומא חד, הוה חלש רבי יוסי, עאל (עאלו) לגביה רבי אבא ורבי יהודה ורבי יצחק, חמו ליה דהוה נפיל על אנפוי ונאים. יתבו. כד אתער, חמו ליה לאנפוי דחייכין. אמר ליה רבי אבא, מלה חדתא חמיתא. (דף רס"ז ע"ב) אמר ליה ודאי, דהשתא סלקא נפשי, וחמית יקרא, מאינון דמסרו גרמייהו על קדושה דמאריהון, דהו עאלין בתליסר נהרי דאפרסמונא דכיא. וקודשא בריך הוא משתעשע בהו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וחמינא מה דלא יהבו לי רשותא למימר. ושאלנא לון, אמינא, האי יקרא דמאן הוא. אמרו לי, מאינן דרחימו למאריהון בההוא עלמא. וממה דחמית, נפשאי ולבאי אתנהיר, ועל דא אנפאי חייכין.

אמר ליה רבי אבא, זכאה חולקך, אבל אורייתא אסהיד בהו, דכתיב, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחפה לו. אמר ליה רבי יהודה, הא שאילו חברי, דא דכתיב יעשה, תעשה מפעי ליה.

אמר ליה, הא אתמר. אבל רזא דמלה, היינו דכתיב, (תהלים כז) לחזות בנעם יי ולבקר בהיכלו. ואוקמוה, נעם יי, ההוא דאתיא מעתיקא קדישא, דקודשא בריך הוא משתעשע ביה. דהא ההוא נעם מעתיקא נפקא. ולבקר בהיכלו, בהיכלא עילאה על כלא. אוף הכא, עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה. מאן, ההוא עתיקא סתימא דכלא, דהא ביה תליא, אמר ליה, ודאי הכי הוא. זכאה חולקיהון דאינן דרחימותא דמאריהון מתדבקן בהו, לאלין לית שעורא לחולקיהון בההוא עלמא.

אמר רבי יצחק, כמה מדורין על מדורין אית להו לצדיקייא בההוא עלמא, ומדורא עלאה דכלא, אינן דרחימותא דמאריהון אתקשר בהו, דהא מדוריהון אתקשר בהיכלא דסליק על כלא. מאי טעמא, בגין דקודשא בריך הוא בהאי אתעטר.

תא חזי, (ס"א כלא אהבה) היכלא דא, אהבה אתקרי, ובגין אהבה קיימא כלא. כמה דכתיב, (שיר השירים ח) מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה. וכלא ברחימותא קיימא, דהא שמא קדישא הכי אשתכח דהא אוקמוה, י' לא מתפרש קוצא דלעילא מן י' לעלמין. דהא ברחימותא שריא עליה, ולא מתפרש מניה לעלמין. ה', הא אוקמוה, דיד לא מתפרש מנה, ואשתכחו כחדא בחביבותא, לא אתפרשן דא מן דא. כגוונא דא ה' והא אתמר, כמה דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן, יוצא תדיר לעלמין, בחביבותא אתדבקן.

ו"ה כד אתדבקן דא בדא, אתדבקן בחביבותא כחדא, חתן בכלה, דארחייהו תדיר בחביבותא אשתכח. י' בה', ה' עם ו', ו' עם ה'. ודא בדא אתקשר בחביבותא. וכלא אהבה אקרי. ועל דא מאן דרחים למלפא, הא אתקשר בההוא אהבה. ובגין כך, ואהבת את יי אלהיך.

והיו הדברים האלה וגו'. רבי יצחק פתח, (תהלים לה) כל עצמותי תאמרנה יי מי כמוך מציל עני מחזק ממנו ועני ואביון מגוֹלו. האי קרא דוד אמריה (אמרו) ברוחא דקודשא, כל עצמותי תאמרנה, וכי מאן חמא גרמי דאמרו שירתא. אלא האי קרא, בזמנא דקודשא בריך הוא זמין לאחייא מתייא, וזמין קודשא בריך הוא לאתקנא גרמי, ולקרבא כל חד וחד לאתרייהו, דכתיב, (יחזקאל לז) ותקרבו עצמות

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עצם אל עצמו. וכתוב (ישעיה נח) ועצמותיך יחליץ. כדין זמינין אינון למימר שירתא.

מאי שירתא אמרי. יי' מי כמוך (מקדמי) ודא שירתא מעלייא, ממה דאמרו ישראל על ימא, דהא אינון לא אדכרו שמא קדישא, אלא בתר תלת מלין, דכתיב, (שמות טו) מי כמוכה באלים יי'. והכא אינון מקדמי לשמא קדישא, דכתיב יי' מי כמוך. מציל עני מחזק ממנו, דא יצר טוב, מיצר רע. בגין דיצר הרע תקיף הוא פאבנא. כמה דכתיב, (יחזקאל לו) והסירותי את לב האבן. ויצר טוב הוא בשרא, דכתיב, (שם) ונתתי לכם לב בשר.

תא חזי, יצר הרע למה הוא דומה. בשעתא דאתי לאזדווגא בבר נש, הוא כפרזלא, עד דעאלין ליה בנורא. בתר דיתחמם אתהדר כלא פנורא.

[זוהר חלק ג' - דף רס"ח ע"א]

רבי חייא אמר, יצר הרע כד אתי לאזדווגא ביה לבר נש, דמי לבר נש דקריב לפתחא, וחמי דלא אית מאן דמחי בידיה. עאל לביתא, ואתעביד ליה ארת. חמא דלא אית מאן דמחי בידיה, וייזיל ליה לארחתה. פיון דעייל לביתא, ולא אית דימחי בידיה, אתמנא עליה ואתעביד מאריה דביתא (דף רס"ח ע"א) עד דישתכח דכל ביתא קאים ברשותיה.

מאן אוליפנא. מפרשתא דדוד אוליפנא. מה כתיב, (שמואל ב יב) ויבא הלך לאיש העשיר, הלך דקריב לפתחא, ולא בעי לאתעכבא תמן, אלא למהך לארחתה. כף הוא יצר הרע, כמה דמקרב לביתא, מתקרב גבי דבר נש, אתער עליה בחובא זעיר, דא הוא אורח עראי. חמי דלית דמחי בידיה, מה כתיב, לעשות לאורח הבא אליו, אתעביד ליה אורח אכסנאי בביתא, אתער עליה בחובוי יתיר, יומא חד, או תרין יומין, פהאי אורח דשראן ליה בביתא, יומא חדא, או ב' יומין, (בגין דאיהו אורח) פיון דחמי דלית מאן דמחי בידיה, מה כתיב, (שם) ויעש לאיש הבא אליו, אתעביד מארי דביתא, כמה דאת אמר (בראשית מב) האיש אדוני הארץ. (רות א) איש נעמי. כף הוא יצר הרע, אתעביד לקבליה דבר נש, איש, בעל הבית, הא אתקשר בר נש בפולחניה, והוא עביד ביה רעותיה.

ועל דא בעי בר נש לשואה מלין דאורייתא עליה תדיר, בגין דיהא תהוא יצר הרע תביר בהו, דלית ליה מקטרג ליצר הרע, בר מלי דאורייתא. ועל דא כתיב, והיו הדברים האלה וגו', על לבבך, על תרי יצריה, יצר הטוב אתעטר בהו, ויצר הרע אתפנע בהו. אמר רבי יהודה, יצר הטוב, מה בעי מלי דאורייתא. אמר ליה, יצר הטוב אתעטר בהו. ויצר הרע, פיון דחמי בר נש לא תב, ולא בעי לאשתדלא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

באורייתא, כְּדִין הוּא סָלִיק לְעֵילָא, וְאוּלְיָה עָלֶיהָ חוּבָה, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (משלי ג)
וּכְסִילִים מְרִים קָלוּן.

כְּד אַתָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר, הָא וּדְאִי פְּרִשְׁתָּא דְקַרְיָאָת שְׁמַע רְמִיזָא בֵּיהּ י' אַמִּירָן
כְּמָה דְאוּקְמוּהָ, וְהָכִי הוּא וּדְאִי. וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כְּלָלָא דְעֶשְׂרַת אַמִּירָן אֵינּוּן.
וּבְגִין כֶּף י' פְּקוּדִין אֵית הַכָּא, לְקַבֵּל י' פְּקוּדִין דְאוּרִייתָא. וּמֵאן אֵינּוּן. וְשִׁנְתָּם
לְבִנְיָה. וְדַבְרַת בָּם. בְּשַׁבְתָּךְ בְּבֵיתְךָ. וּבְלַכְתָּךְ בְּדַרְךָ. וּבְשִׁכְבְּךָ. וּבְקוּמְךָ. וּקְשַׁרְתָּם
לְאוֹת עַל יְדֶךָ. וְהָיוּ לְטוֹטְפוֹת בֵּין עֵינֶיךָ. וּכְתַבְתָּם עַל מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ. וּבְשַׁעְרֶיךָ. הָא
י', לְקַבֵּל י' אַמִּירָן. וְעַל דָּא פְּרִשְׁיִין אֲלִין כְּלָל רַב אֵינּוּן בְּאוּרִייתָא, זְכָאָה חוּלְקִיָּה,
מֵאן דְאֲשָׁלִים לִיהּ בְּכָל יוֹמָא תְּרֵי זִימְנִי, דְהָא אַתְקַדְּשׁ בְּפּוּמִיָּה שְׁמָא קַדִּישָׁא כְּדָקָא
יְאוּת.

רַבִּי אַחָא, הוּוּה קָאִים עֲמִיה דְרַבִּי אֲלַעְזָר לִילִיא חַד בְּתַר פְּלָגוֹת לִילִיא, וְהוּוּ
מְשַׁתְּדֵלִי בְּאוּרִייתָא. פִּתַּח רַבִּי אֲלַעְזָר, (נ"א רבי אחא) וְאָמַר, (דברים לב) כִּי הוּא תְּחִיף
וְאוֹרֶךְ יָמֶיךָ וְגו'.

תָּא חֲזִי, עַל כָּל תְּנַאֲיִן (נ"א פקודין) דְגִזְרַת קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּד עָאֵלוּ לְאַרְעָא
דְיִשְׂרָאֵל, גְּזֵרָה דְאוּרִייתָא הוּוּה. מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דְשְׁכִינְתָּא לָא מְתִישְׁבָא בְּאַרְעָא,
אַלָּא בְּאוּרִייתָא. וְלָא מְתִישְׁבָא לְעֵילָא, אַלָּא בְּאוּרִייתָא.

דְהָכִי אָמַר (רבי שמעון) אַבָּא, תוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה לָא אֲשַׁתְּמוּדַע, אַלָּא בְּגִין תוֹרָה
שְׁבַכְתָּב. שְׁכִינְתָּא לָא מְתִישְׁבָא לְעֵילָא אַלָּא עִם תוֹרָה דְלַתְתָּא. דְכָל זְמַנָּא
דְאוּרִייתָא אֲשַׁתְּכַח עֲמִיה (דבר נש), יְכִלָּא לְמִיקָם בְּעֵלְמָא. (נ"א תורה שבכתב לא
אשתמודעא אלא בגין תורה שבעל פה, ותורה שבעל פה לא אשתמודעא אלא מתורה שבכתב,
ודאי כלל הצריך לפרט, ופרט הצריך לכלל. שכינתא לא מתיישבא לעילא אלא באורייתא
דלתתא. דכל זמנא דאורייתא אשתכחת יכילא למיקם בעלמא) הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, כִּי הוּא
תְּחִיף וְאוֹרֶךְ יָמֶיךָ לְשַׁבַּת עַל הָאֲדָמָה. עַל הָאֲדָמָה סָתָם. וְאִי לָאוּ דְאַפְסִיק מְלִי
דְאוּרִייתָא לָא יְכִלָּא לְמִיקָם. דְכְּתִיב, (ירמיה ט) עַל מַה אֲבָדָה הָאָרֶץ. וּכְתִיב, וַיֹּאמֶר
יְי' עַל עֲזוֹבִים אֵת תּוֹרָתִי.

עַד דְהוּוּ יְתִבִי, מְאִיךְ רַבִּי שְׁמַעוֹן רִישִׁיָּה. אָמַר, וּדְאִי הָכִי הוּא וּדְאִי הוּא רְוָא
דְאֲשַׁכְּחָנָא בְּסַפְרָא דְרַב הַמְּנוּנָא סָבָא, וְאוּקִים קְרָא דָּא, בְּרִזָּא דְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל,
דְכְּתִיב, (שמות כא) שָׂאֲרָה כְּסוּתָהּ וְעוֹנֶתָהּ לָא יִגְרַע. וְאִי אַתְּמַנְעוּ מִנָּה, מַה כְּתִיב,
וַיִּצְאָה חֲנָם אֵין כֶּסֶף. כְּמָה דְאֵת אָמַר, (ישעיה ג) אִי זֶה סֵפֶר כְּרִיתוֹת אִמְכֶם אֲשֶׁר
שְׁלַחְתִּיתָּ. וּכְתִיב, (ישעיה נב) חֲנָם נִמְכַרְתֶּם וְלֹא בְכֶסֶף תִּגְאָלוּ. וּמֵאן דְמַנְעַת אוּרִייתָא
מִנָּה, כְּמֵאן דְנִסְבַּ מְאִירִי (ס"א שארה) דְאֵתְתָּא, וּמַנְעַת לִיהּ מִנָּה, דָּא אֲשַׁתְּאַרְת
כְּאַרְמִלְתָּא, וְלֹא אֲרַמְלְתָּא. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (איכה א) הִיתָה כְּאַלְמָנָה, וְלֹא אֲלִמָּנָה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ג' - דף רס"ח ע"ב]

יתבו אתעסקו באורייתא, עד דנהיר יומא. בתר דנהיר יומא, קמו ואזלו. עד דהו אזלו, חמו חד גבר דהו אזיל בארחה, ורישיה עטיפ, קריבו גביה, והו רחיש (דף רס"ח ע"ב) בשפוותיה, ולא אתיב לון מדי. אמר רבי אלעזר, ודאי האי אמלך במאריה. יתיב רבי אלעזר ורבי אחא וצלו צלותא, וההוא גבר קאים בקיומיה באתר אחרא. בתר דסיימו צלותא, אזלו בארחה, וההוא גברא אשתמיט מנייהו. אמר רבי אלעזר, האי גברא, או טפשא הוא, או ארחוי לא מתישרן. אמר, נתעסק באורייתא, דהא שעתיא היא.

פתח רבי אלעזר ואמר, (משלי ג) כבוד חכמים ינחלו וכסילים מרים קלון. כבוד חכמים ינחלו, זכאין אינון דמתעסקי באורייתא. עד לא פתח מלה, קריב ההוא בר נש גבייהו. אמר רבי אלעזר, לית לן למפסק מלי דאורייתא, דכל מאן דאשתדל באורייתא, זכי למירת ירותא דאחסנא דלעילא, ביקרא דמלכא עלאה קדישא, וזכי למירת ירותא דאחסנא בהאי עלמא, ומאי איהו. ההוא דאקרי כבוד יי, דלא פסק מנייהו לעלמא. הדא הוא דכתיב, כבוד חכמים ינחלו, ההוא דאקרי כבוד יי.

וכסילים מרים קלון, מאי הוא. תא חזי, פד בר נש אזל בארחה מישר קמי קודשא בריך הוא, ואשתדל באורייתא, הא ההוא כבוד יי ירית לגרמיה, וכמה אפטרופסין סניגורין אשתכחו לעילא עליה דבר נש, וכלהו אולפין עליה זכו, קמי מלכא קדישא, ואי בר נש לא אשתדל באורייתא, ולא אזל בארחה דמאריה, הוא עביד קטיגורא עליה. וההוא קטיגורא שאט באירא (ואזיל ליה), ולא סליק לעילא, דלמא יתוב אדם מחובוי. כיון דחמי דבר נש לא תב, ולא בעי לאשתדלא באורייתא, כדן הוא סליק לעילא, ואוליף עליה חובא. הדא הוא דכתיב, וכסילים מרים קלון, וסליק לעילא ועביד קטרוגא.

פתח ואמר, (זכריה יד) ואם משפחת מצרים לא תעלה ולא באה ולא עליהם תהיה המגפה וגו'. מאי שנא מצרים הכא, מכל שאר עמין, דהא לכלהו כתיב (שם) ולא עליהם יהי הגשם, והכא לא. אלא הא אוקמוה חברייה, דהא ארעא דמצרים לא אצטריך למטרא, ועל דא לאו היא בכללא דאינון דבען מטרא, אבל אינון, דינא אחרא אסתלק עלייהו, ושפיר קאמרו.

תא חזי, כתיב (דברים יא) פי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה לא כארץ מצרים היא אשר יצאתם משם וגו'. דהא נהרא סליק, (ומניה) מניה משתקייא ארעא, אבל הכא למטר השמים תשתה מים, דהא ארעא קדישא מן שמיא אתשקייא תדיר. וכד ישראל הו עסקין באורייתא, הוה אתשקייא כדקא יאות. ומאן דמנע אורייתא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מנה, כאילו מנע טב מן כל עלמא. עאלו לגו מערתא חדא דהוה בארחה, עאל
ההוא גבר עמהון, יתבו.

פתח ההוא גברא ואמר, (שמות לג) ודבר יי' אל משה פנים אל פנים כאשר ידבר
וגו', האי קרא לאו רישיה סיפיה ולא סיפיה רישיה. ולא מלה דא כמלה דא,
בקדמיתא ודבר ה' אל משה פנים אל פנים שפיר, לבתר ושב אל המחנה, לבתר
ומשרתו יהושע בן נון נער, מהו. אמר רבי אלעזר ודאי קודשא בריך הוא אתרעי
ביקרא דילן, דהשתא זוגא דילן בשכינתא, ושכינתא לא אתעדי מנן. מאן דפתח
פתחא, לימא מלה.

פתח ואמר, ודבר יי' אל משה פנים אל פנים, בכמה דרגין עלאין ויקירין,
אתפרש משה נביאה מהימנא, על כל שאר נביאי דעלמא. דהא פלהו לקבליה,
פקוה בפני בני נשא. שאר נביאי הוו מסתפלי באספקלריא דלא נהיר, ועם כל דא
לא הוו זקפן אנפין לעילא לאסתכלא, אלא כמה דכתיב, (דניאל י) ואני הייתי נרדם
על פני ופני ארצה. ולא עוד אלא דמלין לא הוו גבייהו באתגלייא.

[זוהר חלק ג' - דף רס"ט ע"א]

ומשה נביאה מהימנא לאו הכי, דהוא הוה מסתפל באספקלריא דנהרא, וקאים
בקיומיה. ולא עוד, אלא דהוה זקיף רישא לאסתכלא, כמאן דאמר לחבריה, זקוה
רישך, ויסתכלון אנפך באנפי (באנפאי), בגין דתנדע מלי. כף משה, פנים אל פנים
זקיף רישא, בלא דחילו, אנפוי זקפאן ומסתפל (דף רס"ט ע"א) בזיו יקרא עלאה,
ולא אשתני דעתוי ואנפוי, כשאר נביאין, דכד הוו (מתנבאן) נבאן (ס"א בעאן)
לאסתכלא, נפקא מרשותיהו ומדעתיהו, ואשתני זיו אנפיהו, ולא הוו ידעי מהאי
עלמא כלום.

ומשה לאו הכי, דמשה בהוה דרגא עלאה ממש הוה מסתפל, ולא נפק
מרשותיה ומן דעתיה, דהא בשעתא דהוה מסתפל בזיו יקרא עלאה, מיד ושב אל
המחנה, למללא עמהון בכל מה דאצטריכאן, ודעתוי מתישבא ביה פקדמיתא,
ויתיר. ודא הוא ושב אל המחנה. ומשרתו יהושע בן נון נער, ודאי דהוה יניק מתוך
האהל, אוליף לאסתכלא ברוח קודשא, כמה דאת אמר (שמואל א ג) והנער שמואל
משרת את יי'.

תא חזי, כל זמנא דהוה יהושע לגבי דמשה, הוה אוליף (ויניק) ואניק מתוך
האוהל, ולא דחיל. בתר דאתפרש ממשה, והוה בלחודוי, מה כתיב, (יהושע ה) ויפול
יהושע על פניו ארצה וישתחו, דלא הוה יכיל לאסתפל, והאי מחד שליחא, כל שפן
מאתר אחרא.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

לבר נש, דאפקיד מלכא גביה מאני דהב ואבני יקר, כל זמנא דמשתכח גביה, שמשא דביתיה, אחיד בהו ואסתפל בהו. פיון דסליק ההוא בר נש מעלמא, לא שביק מלכא לגבי שמשא כלום, ואחיד פקדונא דיליה. אמר ההוא שמשא, ווי דאבדית. ביומוי דמארי, כל אלין הוו בידי.

פך יהושע, ביומוי דמשה הוה יניק בכל יומא מתוך האהל, ולא דחיל. בתר דשכיב, ויפול יהושע על פניו. ואנא בגין דאנא שכיח בגוויכו, אסתפל במלי דאורייתא, ולא אהא דחיל. בתר דאתפרש מניכו, ולא איכול לאסתכלא בלחודאי.

תו פתח ואמר, (דברים ו) ושננתם לבניך ודברת בם וגו'. כמה דאת אמר (תהלים מה) חציה שנונים. דבעי בר נש לחדדא מלי דאורייתא לבריה, פחרבא דאיהו שנונא בתרי סטרוי, בגין דיעול ליה חדודא וחדוה (דאורייתא) באורייתא, ולא ישתכח לביה בטפשותא. ודברת בם, כל מלין דאורייתא, כל חד וחד אורחא ליה בלחודוי. ודברת בם, ותדבר מבעי ליה. אלא בעי בר נש לאנהגא גרמיה בהו, ולאנתהגא גרמיה, דלא יסטי לימינא ולשמאלא.

בשבתך בביתך, לאנהגא גרמיה בביתיה בארץ מישר ובארץ תקונא, דילפון מגיה בני ביתיה לאנהגא גרמיה עמהון בנחת ובחידו, ולא יטיל דחילו בבני ביתיה יתיר, וכל עובדוי בביתיה בארץ תקונא. ובלקתך בדרך, לאנהגא במלי דאורייתא, ולתקנא גרמיה בהו כמה דאצטריך, ולדברא גרמיה באורחוי דאורייתא. ומאי איהו. כמה דיעקב. לדורון. לקרבא. לצלותא. וצלותא בעי לצלאה למאריה, ועילא מנהון מלי דאורייתא.

ובשכבך, לדברא גרמיה בדחילו דמאריה, בקדושה, בענוה דלא ישתכח חציה לקבליה דמאריה. ובקומך, למיהב תושבחן למאריה דאתיב נשמתייה. דהא בכמה חיובין אשתכח קמי מאריה, וקודשא בריך הוא עביד עמיה חסד, ואתיב לה לגופיה. (דברים ו) וקשרתם לאות על ידכה. הא אוקמוה, על יד כהה, ודא הוא שמאלא. ובספרא דאגדתא אמר, על יד כ"ה. כמה דאת אמר (בראשית טו) כ"ה יתיה זרעך.

וחברייתא יתבי דרומא אוקמוה ברזא דלהון, ארבע בתי דתפילין כהאי גוונא. (נ"א בגוונא אחרא) קדש לי כל בכור סתם, לקבל כתר א עלאה דכלא. והיה פי ביאך, לקבל חכמה. שמע ישראל ואהבת, לקבל בינה. והיה לקבל חסד. לבתר כלילן פלהו בדרועא שמאלא, דאקרי עז. ובכתוב, (ישעיה סב) ובזרוע עזו. ואין עז, אלא תורה, ואין עז, אלא תפילין.

[זוהר חלק ג' - דף רס"ט ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ומלין לא מתישבן לגבן. מאי טעמא. בגין דכתרא עלאה הוא כליל כלא, דלאו הוא בחושבנא. ועוד, והיה (דף רס”ט ע”ב) כי יביאך ביציאת מצרים תלייא, והוא אתר דאשתכח ביה חירו לעבדין, ועל דא לא מתתקנן בארחייהו. ואנן מחכמה שריין, והכי הוא וקודשא בריך הוא נטיל לון, ארבע לעילא, ארבע לתתא, ארבע באתר דמוחא. ארבע באתר דלבא שרייא. בגין דדא בדא אתקשר.

ובעי בר נש לאתעטרא בהו, בגין דאיהו שמא קדישא עלאה. דכתיב, (דברים כח) וראו כל עמי הארץ כי שם יי’ וגו’. וכל מאן דמתעטר בעטרא קדישא עלאה דא, אקרי מלך בארעא. וקודשא בריך הוא מלך ברקיע. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ז) מלך אסור ברהטים. כמה דקודשא בריך הוא מלך לעילא, הכי נמי הוא מלך לתתא. (ועם כל דא) וכתבתם על מזוזות ביתך, בגין דיהוי בר נש שלים בכלא, וישתכח שלים בפקודי דמאריה, רשים לעילא, רשים לתתא, זכאה חולקיהון דישראל.

פתח רבי אלעזר ואמר, תרי קראי אשכחנא, דאף על גב דכלא בחד דרגא תליין, לאו אינון מדרגא חד. חד קרא פתיב, (חגי א) פה אמר יי’ צבאות. וחד קרא פתיב, (ישעיה ו) פה אמר יי’ אלהים. מה בין האי להאי. אלא בזמנא דכתיב פה אמר יי’ צבאות, פדין מלה אתיא ברחמי. ובזמנא דכתיב פה אמר יי’ אלהים, פדין מלה אתיא בדינא.

פה אמר יי’ צבאות, בגין דהאי פה, אתברכא מצדיק ומנצח והוד, דאקרי יי’ צבאות. וכדין, מלה באתבסמותא אתייא, דהא מאתר דא קא אתיא. פה אמר יי’ אלהים, פדין האי פה ינקא מסטרא דדינא, מאתר דגבורה עלאה, ואוליפנא מאבא, דדינא הוא ברחמי, בגין דכתיב יי’ אלהים.

דהא אלהים גבורה הוא בכל אתר אדני, גבורה תתאה היא בכל אתר. ועל דא אשתמודען מלי מפומא דנביאה, והוא הוה מתכוין למימר מלה מאתריה. וכדין הוה ידעי אלין בני מהימנותא, מאן אתר תלייא מלתא.

פתח רבי אחא ואמר (שופטים ה) אורו מרוז אמר מלאך יי’ וגו’. תא חזי, האי קרא רזא הוא ברזין עלאין. בשעתא דמלכא קדישא מסר ביתיה בידי דמטרוניתא כל זיינין ורומחין ובליסטראות דיליה אפקיד בידהא, וכל אינון מגיחי קרבא דיליה אפקיד עמה. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה מגבורי ישראל, והא אוקמוה, וכד אגח קודשא בריך הוא קרבא, באינון גבורין מגיחי קרבא דקאמרן אגת, ואינון אקרונ מלומדי מלחמה.

פתיב (שופטים ה) מן שמים נלחמו הפוכבים ממסלותם נלחמו עם סיסרא וגו’. ותנו, בהאי שעתא דאתנדיבו ישראל לגלאה רשימא קדישא בבשרהון, פדין האי

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קרוב נוקמת נקם ברית, פנש כל חילא דיליה, וכל זיינין, וכל אינון מגיחי קרבא, לאגחא קרבא עמיה (נ"א דסיהרא) דסיסרא. וכוכבייא הוו אושדין נורא מלעילא. ואמר רבי שמעון, כל כוכב וכוכב אית ליה שמא בלחודוי, וכלהו בשמהן אקרין.

אמר לון קודשא בריך הוא, אתעתדו לנקמא נוקמא דבני. תרי נוקמי אנא זמין לאתפרעא מנייהו. חד נוקמא דשית מאה רתיכין דאזיף ליה לרברבא דמצראי, בגין לאגחא קרבא בהו בישראל. דכתיב, (שמות יד) ויקח שש מאות רכב בחור וכל רכב מצרים. וחד נוקמא דבני, דעאקו להו עד השתא. ובגין כך אתדנו בתרין דינין, חד במיאי, וחד באשא. במיאי, דכתיב, (שופטים ה) נחל קישון גרפם. באשא, דכתיב הפוכבים ממסלותם.

[זהר חלק ג' - דף ע"ר ע"א]

ובאינון ככבייא, אית ככבא חד דלא אתא לההוא נוקמא, ואתלטיא לעלמין, דכד שארי לאגהרא, אתאן שאר ככבייא ובלעין ליה, ולכל סיעתא דיליה, ואתאבידו פלהו פחדא. כמה דאת אמר, אורו מרוז אמר מלאך יי'. וכי רשות אית למלאכא בהאי. אלא דא הוא מלאך, דכתיב ביה (שמות יד) ויסע מלאך האלהים ההולך לפני מחנה ישראל. ודא הוא דכל קרבין דיליה אינון. (דף ע"ר ע"א)

פי לא באו לעזרת יי', כד נפקו ישראל ממצרים. לעזרת יי' בגבורים, באינון ששים גבורים כד אודמנו קרבא עם סיסרא. ודא מלאך, רזא דכל דינין וכל קרבין דמלאכא ברשותיה. ועל דא אמר, מלאך יי'. ודא הוא דכתיב, (בראשית מח) המלאך הגואל אותי וגו', והא אוקמוה חבריאי. ודא זמינא למהוי עלאה ויקרא לזמנא דאתי. ובדא יתרי שמא קדישא. ובדא זמין קודשא בריך הוא לאתפרעא מעמין עבודת פוכבים ומזלות. ועל דא כתיב, (יחזקאל לח) והתגדלתי והתקדשתי וגו'. אזלו, עד דמטו לגביה דרבי שמעון. כיון דחמא לון, אמר רבי שמעון, הא שכינתא הכא. ודאי צריכין אנן למחזק טיבו לאנפי שכינתא.

פתח ואמר (בראשית כט) הן עוד היום גדול וגו'. האי קרא אוקמוה, דכד ישראל יתערוך תשובה לקמי קודשא בריך הוא, בזכו אורייתא יתובון לארעא קדישא, ויתכנשון מן גלותא. דהא ודאי יומא חד יהא גלותא לישראל, ולא יתיר. הדא הוא דכתיב, (איכה א) נתנני שוממה כל היום דוה. ואי לא יתובון, קודשא בריך הוא אמר, הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה, בלא זכו ובלא עובדין דכשרון. אבל אסותא חד לכו, השקו הצאן, אשתדלו באורייתא, דאתשקיו מימי אורייתא. ולכו רעו, לאתר דנייחא לאתר טבא וכסופא דאחסנתיכון.

דבר אחר הן עוד היום גדול, דא הוא יום דאקרי (ישעיה כב) יום מהומה ומבוסה ומבוכה, די בהוא יום אתחריב בי מקדשא, ונפלו ישראל בגלותא. ובגין עובדין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בישין, שהוא יומא אתמשך ואתרבי, הדא הוא דכתיב הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה, בגין דאינון משכין ליה לשהוא יומא. השקו הצאן, כמה דאתמר במלי דאורייתא, דהא בזכותא דאורייתא יפקון ישראל מן גלותא.

ישראל מאי קא אמרי. ויאמרו לא נוכל עד אשר יאספו כל העדרים, עד דיתכנשו כל שאר יומין עלאין. וגללו את האבן, ויגדרון להווא דינא קשיא דהווא יומא דשלטא על פי הבאר, ואשתכחתי היא בא”ר בגלותא עמנא. וכד אתגלייא האי בא”ר, ושהוא אבן לא שלטא עליה, מיד והשקיננו הצאן.

סדר הלימוד ליום ז סיון [יום 243 בשנה]

וזמין קודשא בריך הוא בסוף יומיא, לאהדרא לישראל לארעא קדישא, ולאכנשא לון מגלותא. ומאן אינון סוף יומיא, ההוא דהיא אחרית הימים. בהאי אחרית הימים, ישראל סבלו גלותא. הדא הוא דכתיב, (דברים ד) בצר לה ומצאנה כל הדברים האלה באחרית הימים, וכתיב (דברים לא) וקראת אתכם הרעה באחרית הימים. באחרית הימים דייקא, ודא היא כנסת ישראל בגלותא. ועם אחרית הימים דא, קבילו עונשא בגלותא. ובדא יעביד קודשא בריך הוא נוקמין לישראל תדירא. הדא הוא דכתיב, (במדבר כד) אשר יעשה העם הזה לעמך באחרית הימים. ובכל אתר דא היא, וקודשא בריך הוא זמין לאתבא לה לאתרהא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ב) והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית יי וגו’ ודא הוא יום.

ומדשאר צל למעבד בשירותא דיומא אחרא, כמה בזמנא דאתחריב מקדשא הוה, ונטה צל למיעל. הדא הוא דכתיב, (ירמיה ו) אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב. יום וצל, הוא סוף גלותא. ושיעורא דהאי צל, שית קמצין ופלגא. ובגודל דמשחא דבר נש, גבר בין גוברין. ודוכרנא דהאי רזא דבין חבריא, דכתיב, (איוב ח) כי תמול אנחנו ולא נדע כי צל ימינו עלי ארץ. כי תמול אנחנו בגלותא, ולא הוינא ידעי כי צל ימינו עלי ארץ, לאשראה לון קודשא בריך הוא עלי ארץ.

זכאה חולקיה מאן דחמי ליה, וזכאה חולקיה מאן דלא חמי ליה. ווי למאן דיזדמן פד יתבע אריא רברבא, לאתחברא לנוקבית. כל שפן בשעתא דיזדוגן כחדא, על ההיא שעתא פתיב, (עמוס ג) אריה שאג מי לא יירא וגו’.

[זוהר חלק ג' - דף ע"ר ע"ב]

תא חזי, בקדמיתא פתיב, (ירמיה כה) שאג ישאג על נוהו. ובההוא זמנא פד יפוק לקבלא לבת זוגו, פדין אריה שאג מי לא יירא יי אלהים דבר מי לא ינבא. בההיא שעתא פתיב, (דברים ל) ושב יי אלהיך את שבותך וגו’. ושב מאי הוא, אלא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קודשא בריך הוא שב פנסת ישראל מגלותא, ושב צדיק לאודווגא (דף ע"ר ע"ב) באתריה. כדין פתיב, (תהלים קמ) אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך.

מתניתין, לכון בני נשא, מארי דחכמתא, מארי דסכלתנו, קלא קרי. מאן מנכון דאתחכם וידע, בשעתא דרישא חיוורא, אתקין רישא, רשימא מעילא לתתא, ומתתא לעילא. אתקין סטר צפון, בעטורא דקונאריתא, ביה רשים עומקא דתהומא עלאה, דסליק ונחית בגויה. נחית חד דרגא טמירא, באלף וחמש מאה רשימין, דאלף וחמש מאה עלמין. (דניאל ד) תחותיה תטלל חד חיות ברא, (דניאל ז) וקרנן עשר לה. וארו עיינין כעייני אנשא לחיותא, ופום ממלל רברבן. כד סלקא, אזלא ביממא, טמירא בליליא. כד נחתא, טמירא ביממא, ואזלא בליליא. כד נטלא, מודעזען ארבע מגרופי דאחיזן בידהא. ונטלין עמה שתין פולסין דנורא, כל חד חרבא שנא על ירכיה.

סליק ברעותא, לאפקא בר נש שליטא לתתא. אתקין בהאי חיותא חד עפרא דקיקא, כליל מכלא. נשב ביה, אתפשט בד' סטרי עלמא. וד' פולסין אתגלגלו, חד לעילא, חד לתתא, חד לצפון, חד לדרום.

אילנא חד רברבא ותקיף, אתחבר ואודווג בה בחד ענפא שפירא, דחזו דדוותא דכלא. כמה דאת אמר, (תהלים מח) יפה נוף משוש כל הארץ. ביה אודווג, אפיקו חד רוחא טמירא, ומליא לההוא גבילו דעפרא, וקאים על רגלוי, ואמלכיה על כל עלמא, ושלטיה על כלא. הדא הוא דכתיב, (תהלים ח) תמשילהו במעשי ידיך וגו'. אתפקיד על ההוא אילנא, לא נטר פקודא, אתיב מלכא רוחיה לגביה, וההוא חיותא נטלא ליה. כדין זמינן מנא אחרא, וקאים בינייהו. בקוטרא דגליפין בין מלאכין קדישין, בטופסרא (ס"א בטפסא) דעטורין אתאחדן.

דרין בתראין, תפיסין בחובייהו. אשתליף רוחיהון מההוא מאנא דלבושא, לבתר אגניו בעפרא, בין רגבי נחלא אתטמרו ואתגניזו. בחד גרמא תקיף דההוא מאנא, יתבנון בקדמיתא, ויקומו חילין חילין תניינות, בארעא קדישא מתערין.

וזמין קודשא בריך הוא, למגבל ההוא עפרא קדמיתא, דההוא מאנא ממש. ולאעלא ביה גבילו דקיק כהאי חמירא דעיסה. ומההוא גבילו דאיהו צחותא דלעילא, יתתקן ויתישר מאנא דכשרא. כגוונא דאמר קרא, (יואל ד) ומעין מבית יי' יצא והשקה את נחל השטים. בגין דההוא נחל אסגי חביבותא (ס"א זכותא) (ס"א זנותא) בעלמא. וכד ההוא מעיינא קדישא, יפוק וייעול לגביה, כדין יתתקן ויתישר, ולא יהא בסורחניה כקדמיתא.

ואיבון דלא זפאן, יקומון לאתדנא בדינא דמלכא עלאה. הדא הוא דכתיב, (דניאל יב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות ולדראון

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

עולם. וכדין פתיב, (ישעיה 10) כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה עומדים לפני נאם יי' פן יעמוד זרעכם ושמכם. ברוך יי' לעולם אמן ואמן. ימלוך יי' לעולם אמן ואמן

זוהר פרשת עקב

רעיא מהימנא והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה וגו', ואכלת ושבעת וברכת את יי' אלהיך וגו'. פקודא (י"ח) דא לברכא ליה לקודשא בריך הוא על כל מה דאכיל ושתי, ואתהני בהאי עלמא. ואי לא בריך, אקרי גזלן לגבי קודשא בריך הוא. דכתיב, (משלי כח) גזל אביו ואמו. והא אוקמוה חברייא. בגין דברכאן דברוך בר נש לקודשא בריך הוא, אתי לאמשכא חיון ממקורא דחיי, לשמיה (קדישא) דקודשא בריך הוא קדישא, ולארכא עליה מההוא משחא עלאה, ואתי לאתמשכא מתמן לכל עלמא.

[זוהר חלק ג' - דף רע"א ע"א]

וכתיב ואכלת ושבעת וברכת את יי' אלהיך (דף רע"א ע"א) ואינון ברכאן, אריק בר נש באינון מלין מההוא מקורא עלאה, ואתברכאן כל אינון דרגין ומקורין, ואתמליין לארכא על כל עלמין. ואתברכאן פלהו פחדא.

ועל דא אצטריך בר נש, לשואה רעותיה ברנא דברכאן, בגין דיתברכון אבהו ובניו, פלא פחדא. ומאן דמברך לקודשא בריך הוא, אתברך, ונטיל חולקיה מאינון ברכאן בקדמיתא דכל עלמא לתתא. פיון דשמא דקודשא בריך הוא מתברך מתמן, נחית ושרא על רישיה חולקא קדמאה. והא אוקימנא דכתיב, (שמות כ) בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתך. (אזכיר כמה דאת אמר (תהלים כ) יזכור כל מנחותיך) פיון דהחיא ברכה אתייה ושרייה על רישיה, מתמן אתפשט בכל עלמא.

בשעתא דאינון ברכאן נחתין, מתעטרין גו חקל תפוחין קדישין, ופגעי בהו כמה דרגין דממנן בעלמא, ונחתי בהו, ואמרי ומכריזי דא איהו דורונא דשדר פלוני לקודשא בריך הוא. מאן אתר נחתי, לבתר דנחתי מאתר רישא חדא דצדיק. תמן סלקין, מתערי לנחתא אחרנין מלעילא, ואתמלייה מלעילא ומתתא, חדא הוא דכתיב (משלי י) ברכות לראש צדיק. פיון דהאי דרגא אתמלייה, אריק להאי פלה, ומתמן נגדין ואתמשכן לתתא.

כד סלקין אינון ברכאן מתתא, לית פתחא ופתחא לעילא, ולית ממנא לעילא, דלא פתח כל אינון פתחין. ומכריזי ואמרי בכל אינון רקיעין, דא איהו דורונא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּמַלְכָּא דְשִׁדְר פְּלוּנִי, דָּא הוּא דוֹרוּנָא בְּקִיּוּמָא פְּדָקָא יְאוּת. וּמֵאן אִיהוּ. בְּרַכָּה דְאַתִּיבוּ עָלֶיהָ אָמֵן. דְּכָל בְּרַכָּה דְאַתִּיבוּ עָלֶיהָ אָמֵן, דָּא אִיהוּ בְּקִיּוּמָא פְּדָקָא יְאוּת.

וְכִיּוֹן דְהָאֵי בְּרַכְתָּא סְלָקָא, כָּל דְרָגִין דְלַעֲיָלָא, כְּלָהוּ זְמִינִין לְגַבֵּי הַהוּא נְהוּרָא דְלֹא נְהִיר, בְּגִין לְאַנְהָרָא לְגַבְתָּהּ. וְכָל שְׁפָן אִי הִיא בְּרַכְתָּא דְסִגְיָאִין מְבָרְכִין לָהּ, וּמַעֲטָרִין לָהּ בְּעֵטְרִין קְדִישִׁין, (עֵיין לְקַמֵּן סוּד אִמֵּן רַפְּ"ה ע"א) בְּרִזָּא דְאָמֵן. אָמֵן הוּא רִזָּא דְקִשְׁרִי, דְכָל יְחוּדָא וְקְדוּשָׁה בְּרִזָּא דְמֵאֲרִיָּה. וּמַעֲטָר לְהֵיא בְּרַכְתָּא בְּעֵטְרִין עַלְאִין פְּדָקָא יְאוּת.

וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתָרְעֵי בְּהוּ, בְּאִינּוֹן דְמְבָרְכִין לִיהָ, וְתִיאֻבְתִּיהָ בְּבְרַכְתָּא דְלִתְתָּא, דְהֵיא בְּרַכְתָּא סְלָקָא, וְאַנְהִיר בּוּצִינָא דְלֹא נְהִיר, וְאַתְקִיף לָהּ בְּתוּקְפָא תְּקִיפָא, לְסְלָקָא לְעֵילָא. וְעַל רִזָּא דָּא פְּתִיב, (שְׁמוּאֵל א ב) כִּי מְכַבְּדִי אֶכְבֵּד, אֲלִין אִינּוֹן דְמְבָרְכִין לִיהָ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּבּוּזֵי יִקְלוּ, אֲלִין אִינּוֹן דְלֹא מְבָרְכִין לִיהָ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמִנְעִין בְּרַכְתָּא מִפּוּמִיָּהוּ.

רִזָּא דְרִזִּין, לְאִינּוֹן דִּידְעֵי חֲכָמְתָּא דְמֵאֲרִיָּהוֹן, לְמַנְדַּע רִזָּא דְבְּרַכָּאן, בְּפַקוּדֵי אֲוִרִיָּתָא, וּבְכָל הַנָּאִין וְכִסּוּפִין דְהָאֵי עַלְמָא, לְאַרְקָא בְּרַכָּאן מַעֲיָלָא לְתַתָּא.

כַּד (ס"א בר) בְּרַכָּאן דְצְלוּתָא, דְאִינּוֹן תְּקוּנָא דְמֵאֲרִיָּהוֹן, מִתְתָּא לְעֵילָא וּמַעֲיָלָא לְתַתָּא. בְּרַכָּאן דְלֹאוּ אִינּוֹן בְּצְלוּתָא, סְלָקִין מִתְתָּא לְעֵילָא, עַד דְמָטוּ גּוּ נְהוּרָא דְלֹא נְהִיר, וּמִתְעָרִי (לְעֵילָא) בְּתוּקְפָא, לְהֵיא נְהוּרָא דְלֹא נְהִיר, בְּהֵיא בְּרַכָּה, וְסְלָקָא אֲתַעְרוּ לְעֵילָא, עַד דְמָטוּ לְכַרְסֵיָּא עַלְאָה, מְקוּרָא דְכָל חֵיִין. כְּדִין נְפָקוּ מִהֵיא מְקוּרָא עַלְאָה, בְּרַכָּאן אַחַרְנִין, וְאַעְרַעְרוּ אֲלִין בְּאֲלִין, וּנְשָׁקִי אֲלִין לְאֲלִין, וְאַתָּאן וְשִׁרְיָין לְרִישׁ צְדִיק, לְאַרְקָא לְתַתָּא. וְכַד נְחִתִּין, אֲתַבְּרַכֵּן אַבְהֵן וּבְנִין, וְכָל שְׂרָגִין דְלָהוֹן.

וְרִזָּא דְאֲלִין בְּרַכָּאן לְאַתְעָרָא מַעֲיָלָא לְתַתָּא, בְּרִזָּא דָּא, בְּרוּךְ: דָּא רִזָּא דְמְקוּרָא עַלְאָה מְכַלָּא, לְאַרְקָא וְלֹאֲמִשְׁכָּא וְלֹאֲנְהָרָא כָּל בּוּצִינִין. וְאִיהוּ בְּרוּךְ (נ"א בְּרִיךְ) תְּדִיר, דְלֹא פְּסִקִין מִימּוּי. וּמִתְמַן שִׁירוּתָא דְאַקְרִי עַלְמָא דְאַתִּי, וְאִיהוּ קֶצֶה הַשְּׁמַיִם, דְהֵיא קֶצֶה, קֶצֶה עַלְאָה אִיהוּ. בְּגִין דְאִית קֶצֶה כְּגוּוּנָא דָּא לְתַתָּא, וְאִיהוּ עַלְמָא תַתְּאָה. וְאַקְרִי אוּף הַכִּי בְּרוּךְ, לְקַבֵּל תַתְּאִי, לְאַרְקָא לְתַתָּא, וְלֹאֲתַעְרָא מִתְתָּא לְעֵילָא בְּבְרַכָּאן דְצְלוּתָא. וּבְרוּךְ (קְדָמָא) דָּא אַקְרִי הַכָּא, בְּרִזָּא דְחֲכָמְתָּא עַלְאָה, דְאֲמִלִי לְהֵיא אֲתַר, בְּחַד שְׁבִיל דְקִיק דְאַעִיל בֵּיהָ.

אַתָּה: לְבַתֵּר שְׂאֲרֵי לְאַתְגְּלִיָּא, דְהָא הָאֵי בְּרוּךְ סְתִים אִיהוּ, וּבְגִין כְּךָ אַקְרִי בְּאַרְחַ סְתִים בְּרוּךְ, מְקוּרָא עַלְאָה דְלֹא אֲתַגְּלִיָּא. אַתָּה, שִׁירוּתָא לְאַתְגְּלִיָּא לְבַר, וּבְגִין כְּךָ אַקְרִי אַתָּה. וּמֵאן אִיהוּ. דָּא רִזָּא דִימִינָא, וְאַקְרִי כְּהֵן לְגַבֵּי הַהוּא אֲתַר. וְרִזָּא דָּא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(תהלים קי) אַתָּה כֹּהֵן לְעוֹלָם, מֵאֵן כֹּהֵן לְהֵוֹא עוֹלָם, אַתָּה. וְדָא אִיהוּ יְמִינָא עֲלָאָה, דְּהָא אֲשֶׁתְּכַח לְאַתְגְּלִיָּיא.

[זוהר חלק ג' - דף רע"א ע"ב]

יְהוּה: דָּא רִזָּא דְאַמְצָעִיתָא. רִזָּא דְמַהִימְנוּתָא בְּכָל סְטָרִין. (דף רע"א ע"ב) אֱלֵהִינוּ: דָּא סְטָרָא דְשִׁמְאֵלָא, דְכֻלִּיל בִּימִינָא, וְיְמִינָא בֵּיהּ, וְאַתְכֻלִּילוּ דָּא בְּדָא, לְמַהוּי חֵד. וְעַד הֵכָא, אַתְקִשְׁרוּ בְּרַכָּאן, דְכִיּוֹן דְאַלִּין אַתְבְּרַכָּאן, פְּלֵהוֹן דְלִתְתָא אַתְבְּרַכָּאן.

לְבַתַּר דְּאִינוּן אַתְבְּרַכָּאן, וְנִטְלִי בְּרַכָּאן לְגַרְמִיָּהוּ, אַתְהַדְרוּ פְּלִילִן פְּחַד לְהֵוֹא מְקוּרָא, דְּאִינוּן לֹא יְכַלִּין לְאַתְהַדְרָא לְגַבֵּי הֵוֹא אַתְר, עַד דְּאַתְבְּרַכָּן. פִּיּוֹן דְּאַתְבְּרַכָּן בְּקַדְמִיתָא, אַתְהַדְרוּ וְעַלִּין לְגַבֵּי הֵוֹא אַתְר, לְנִטְלָא בְּרַכָּאן יְתִירִין אַחֲרָנִין, לְאַרְקָא לְתַתָּא. וְעַד דְּאִינוּן אַתְבְּרַכָּאן, לֹא עַלִּין וְלֹא תֵּאבִּין לְגַבֵּיהּ. וְרִזָּא דָּא (שמות כג) וְלֹא יֵרָאוּ פְּנֵי רִיקָם.

וְכַד תְּבִין לְגַבֵּי הֵוֹא אַתְר, וְעַלִּין תַּמּוֹן, כְּדִין אַקְרִי הֵוֹא אַתְר מְלָךְ. וּמְלָךְ לֹא אַתְקְרִי, בַּר כַּד אִינוּן מִתְקַרְבִּין לְגַבֵּיהּ, וּמִתְבְּרַכָּן. וּמְלָכָא אִימְתִי אַקְרִי מְלָךְ. כַּד רַבְּבֻנֵי אַתִּיין לְגַבֵּיהּ עֲתִירִין, מִסְתַּפְקֹן בְּכָל מַה דְּאַצְטְרִיכוּ, בְּלֹא חֶסְרוּנָא, כְּדִין אִיהוּ מְלָךְ. מְלָךְ לְתַתָּא, כַּד אִלִּין מְעַטְרִין לִיהּ בְּסַפּוּקָא, בְּעַטְרִין קַדִּישִׁין. וְהֵכָא אַקְרִי מְלָךְ. וּמֵאֵן אִיהוּ. הָעוֹלָם אֲשֶׁר קַדְשֵׁנוּ וְצוּנוּ. וּבְגִין דְּאִיהוּ עֲלֵמָא דְלֹא אַתְגְּלִיָּיא לְבַר, וְאִיהוּ סְתִים, קְרִי לִיהּ הַכִּי בְּאַרְח סְתִים. וְעַל דָּא לֹא אַקְרִי, אֱלָא בְּאַרְח סְתִים.

וְלְעוֹלָם יְמִינָא אַתָּה, כְּמַה דְּאַתְמַר. וְעַל דָּא כֹּהֵן, כְּפִיָּה לְגַבֵּי הֵוֹא אַתְר, בְּרִישָׁא וּבְסוּפָא. וְעֲלֵמָא תַתָּאָה, כַּד אַתְקִשְׁר לִימִינָא, וְאַתְדַּבֵּק בֵּיהּ, קְרִי מִתְתָּא לְעֵילָא בְּרוּךְ, וְלֹא אַקְרִי בְּרוּךְ, בַּר בְּרוּזָא דְמְקוּרָא דְאַתְדַּבֵּק בְּהַדְיָה (בֵּיהּ), וְעֵייל בֵּיהּ, וְאַמְלִי לִיהּ. אַתָּה, רִזָּא דְהֵוֹא כֹּהֵן, לְאַתְדַּבֵּקָא בְּהַדְיָה, וְעַל דָּא, בְּצִלוּתָא בַּר נֶשׁ כּוֹרַע בְּבְרוּךְ, דְּאִיהוּ עֲלֵמָא כְּפוּף לְגַבֵּי עֵילָא, וְדָא אִיהוּ שְׁנוּי בֵּין בְּרוּךְ דְּצִלוּתָא, וּבֵין בְּרוּךְ דְּשָׂאָר בְּרַכָּאן. וְכֻלָּא בְּרוּזָא עֲלָאָה אִיהוּ, לְאַרְקָא בְּרַכָּאן לְכָל עֲלֵמִין.

בְּרוּךְ דְּצִלוּתָא, בַּר נֶשׁ כּוֹרַע בֵּיהּ בְּבְרַכּוּי, וְגַחֲזִין רִישָׁא בְּאַתָּה, בְּגִין דְּאַתָּה אַקְרִי רֵאשׁ. וְעַל דָּא כֹּהֵן נְטִיל בְּרֵאשׁ, וְאִיהוּ רֵאשׁ תְּדִיר. וּבְגִין כֹּף פְּרִיעָה בְּבְרוּךְ. וְגַחֲזִינוּ דְרִישָׁא בְּאַתָּה. וְכֹהֵן בְּכָל אַתְר דְּאַקְרִי אַתָּה, גַּחֲזִין בְּצִלוּתָא. מְלָךְ בְּתַר דְּגַחֲזִין, תּוּ לֹא זְקִיף, מֵאִי טַעְמָא. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר לָהּ לְסִיְהָרָא, זִילִי אֲזַעֲרִי גְרַמִּיךְ, וְתוּ לֹא זְקַפָּא. וּבְגִין דָּא, בְּרַכְתָּא דְּבַר נֶשׁ בְּרִיךְ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אַתְעַר לְאַרְקָא בְּרַכָּאן מְלַעֲיָלָא לְעֵלְמִין פְּלֵהוּ, כְּמַה דְּאַתְמַר. זַכַּאִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל בְּעֲלֵמָא דִּין, וּבְעֲלֵמָא דְּאַתִּי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פתיב, (ישעיה ג) כי אתה אבינו פי אברהם וגו'. תנינן, לזמנא דאתי אמרין ליה ליצחק וכו', בגין דשמאלא אתפליל בימינא, אבל ימינא מנלן דאקרי אב. דכתיב וישמהו לו לאב ולכהן, ואף על גב דלעילא אקרי אב, ואפילו לנהורא דלא נהיר בשעתא דאתדבק בימינא אקרי אתה, כמה דאת אמר (שם) אתה יי' אבינו גואלנו וגו'.

אדהכי, סבא אזדמן לגביה, ואמר, רעיא מהימנא, תקין פתורא למארך, ליה ולמטרוניתא. מכל מיני עדונין, לקיימא ביה (יחזקאל מא) זה השלחן אשר לפני יי'. והא עד כען פלהו מתענגי מפתורא דמלכא. הדא הוא דכתיב, (משלי ט) לכו לחמו בלחמי. ודא נהמא דאורייתא דבכתב, ויינא דאורייתא דבעל פה. ותמן כמה מטעמים מיני טעמי תורה, דמתיקין, מכל מאכלין ועדונין דעלמא, ודמלכא.

קם רעיא מהימנא פתח ואמר, אהרן כהנא קום משינתך, למדבח תורין ועאנין ואמרין ועופין, וכל מינין דצריכין לסעודתא דמלכא. ולחם הפנים, דאינון לקבל תרין לוחי דאורייתא, (שמות לב) דמוזה ומזה הם כתובים. זה: תריסר אנפין. דאינון: (במדבר ו) יברכה יי', יאר יי', ישא יי'. זה תניינא, אדנ"י אדנ"י אדנ"י. דאינון תריסר חיון, דאתמר בהון, (יחזקאל א) ופני אריה אל הימין לארבעתן, ופני שור מהשמאל לארבעתן, ופני נשר לארבעתן. ואתמר עלייהו, (שם) ארבעה פנים לאחת (להם). והאי איהו, (ישעיה ו) וקרא זה אל זה ואמר, לקבל עשרים וארבע ספרי תורה. והאי איהו זה השלחן אשר לפני יי'. מאנין דפתורא דמלכא, אינון מארי מתניתין, מארי צלותין, דתקינו לון לקבל קרבנין.

[זוהר חלק ג' - דף ע"ב ע"א]

פתח ואמר, (שמות כה) ועשית שלחן עצי שטים וגו'. תא חזי, מנהגין טבין ושפירן הוו נהגי מארי דסעודתא דמלכא, לאחזאה דאינון מבני פתורה דמלכא. חד (חדא), רברבא מבני סעודתא, נטיל ידוי בזמנא דייעלון (דייעול) לסעודתא להסב, גדול מסב בראש, תניינא תחותיה, ותליתאה תחות תניינא. ואלין אתקריאו ג' מטות, לקבל תלת אבהן, ולקבל (דף ע"ב ע"א) כהנים לויים וישראלים. מפאן ואילך, לית לון סדר, אלא כל הקודם זכה.

תניינא, בעל הבית בוצע, כדי שיבצע בעין יפה. ומשלים ברכתא, ולבתר בוצע. ואוקמוה רבנן דמתניתין, דאין המסובין רשאים לטעום, עד שיטעום המברך. ולית הבוצע רשאי לטעום, עד שיכלה אמן מפי המסובין. ואם רעותיה לחלק כבוד, הרשות בידיה. ועוד אוקמוה, דאורח מברך, בגין דיברך לבעל הבית.

וארר רוא, בעל הבית בוצע, דא עמודא דאמצעיתא, דאיהו קו האמצעי. ובשבת צריך לבצוע משני כפרות, דאינון ה' ה'. בעל הבית, דא ו' דאמצעיתא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(וכוונא דא ובגין דא) ובגין דלא לאתחזאה פּרעבּתּנוּתּא, יכיל למבצע בה לכל חד וחד כפיצה. מאי כפיצה. י' וי'. אינון נקודין דשׁמא קדישא, אתקרי פּרוּרֵי בכזית. ואלין לקבל טפין דזרע, ומאן דמזלזל בהון, וזריק לון באתר דלא אצטריך, עניותא קא רדיף אבתריה, ואזיל נע ונד. הדא הוא דכתיב, (איוב טו) נודד הוא ללחם איה. ולית לחם אלא תורה, והוא ציוח איה מאן דמרחם עליה, ולא ישבח.

ופרוּרֵי בכזית, אינון בצדיק, דאיהו פתיש פתישו מאינון זיתים. ואורח מברך, (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה. (משלי י) ברכות לראש צדיק חי עלמין, ובגין דא אורח מברך.

אדהכי, הא בוצינא קדישא אתא לגביה. ואמר, רעיא מהימנא, יומא חד אזילנא אנא וחברייא לאכסניא חדא, והוה תמן ינוקא חדא. קם ותקין לן מנרתא ופתורא איהו מגרמיה, כאלו הוה מעשרין שנין, ולא הוה אלא מן חמש שנין. ותקין פתורא מכל מיני מאכל ומשתה. אמר, הא אוקמוה רבנן דבעל הבית בוצע ואורח מברך, אבל (איוב לב) צעיר אני לימים ואתם ישישים על פן זחלתי ואירא מחוות דעי אתכם. עד דאטול רשות מכם. אמר ליה, אימא ברי מלאכא דיי.

אמר לן, אתון בעיתון לחם תפנוקי בלא קרבא, או לחם בקרבא. דהכי אוקמוה רבנן דמתניתין, שעת אכילה שעת מלחמה. ואי בעיתו למהוי קרבא עליה, לית חד אכיל, אלא מאן דנצח קרבא, איהו אכיל ובוצע לכלהו. אמרו ליה חברייא, ברי אנת זעיר, ועדיין לא ידעת איך מגיחי גברין רברבין בחרבא, בנענוע דחרבא. ברומחא, בקשתא, בגירין דקשתא, בקירטא, באבנין דקירטא.

אמר להו, (מלכים א כ) אל יתהלל חוגר כמפתח. דהא ודאי בקריאת שמע אוקמוה, כל הקורא קריאת שמע על מטתו, כאילו אוחו חרב פיפיות, דכתיב, (תהלים קמט) רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם. ונענועא דחרבא, צריך לנענועא ליה לשית סטרין, כמה דאוקמוה, כדי שתמליכוהו על השמים ועל הארץ, ועל ד' רוחות העולם. ודא ו', גוף החרב. י', ראש החרב. ה"ה, תרי פיות. נרתקא דחרבא, אדני.

רומחא, רמ"ח בקריאת שמע, עם שית תיבין דיחודא, הא רומ"ח. מג"ן עם חרבא, מיכאל גבריאל נוריאל שמשין דג' אבהו. קשת דזריק חצים, וכל זרע דאינו יורה פחץ אינו מוליד. קירטא, דא קריאת שמע. ה' אבנין דקירטא, (דברים ו) שמע ישראל יי' אלהינו יי'. לקבליהו, (שמואל א יז) ויקח דוד חמשה חלוקי אבנים מן הנחל. וכד שוי להון בקירטא, דאיהי שפה, ואיהי שכינתא, אתעבידו חד פלהו ה', וקטיל לפלשתאה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועד כֵּעַן זְרִיקָנָא הַאי אֲבָנָא לְסַמָּאֵל, דְּאִיהוּ אֲבָן מְצוּר, וְהִרְסָנָא מְצוּר דִּילֵיהּ, וְאִשְׁפְּלָנָא לֵיהּ לְתַתָּא. וּבְגִין דָּא אֲמִינָא לְכוּן, אַל יִתְהַלֵּל חוּגְרָא כְּמַפְתָּח. כֵּעַן יִתְבַּרַר לְכוּן, דְּאָנָא יִדְעָנָא אִיךְ מְגִיחִין גְּבַרִין רַבְרַבִּין בְּסִיפִין, בְּרוּמָחָא, בְּקִשְׁתָּא, בְּקִירְטָא. תְּוֹהֵנָא וְלֹא יִכִּילָנָא לְמַלְלָא קַמֵּיהּ, אֲמָרוּ לֵיהּ רַבָּנָן, כֵּעַן נַחְזִי מֵאֵן יֵהֵא מְרוּוח נַחְמָא, דְּאִיהוּ לָחֵם הַמוּצִיא.

פְּתַח וְאָמַר, (במדבר טו) וְהָיָה בְּאַכְלְכֶם מִלֶּחֶם הָאָרֶץ תְּרִימוּ תְרוּמָה לַיהוָה. בְּמַאי (נ"א בהאי) אֲתֵרִימַת שְׂכִינְתָּא, דְּאִיהִי ה' דְּהַמוּצִיא, דְּאוּקִימוּ עָלֶיהּ מְאָרִי מִתְנִיתִין, כָּל הַבוֹצֵעַ, צְרִיךְ לְדַקְדֵּק בֵּהּ. אֲלֵא וְדָאֵי הָא אוּקְמוּהָ רַבָּנָן דְּמִתְנִיתִין, מוּץ וְתַבְן פְּטוּרִין מִן הַמַּעֲשֵׂר. וְכַד הִיא בְּמוּץ וְתַבְן, אִיהִי בְּבֵית אֲסוּרִין, וְלִית לָהּ רִשׁוּ לְאַרְמָא לְגַבֵּי מ', לְמַעַבְד עֲמָה מ"ה. וְהִיא אִיהוּ תְרוּמָה, תוֹר'ה דְּאִיהִי ה' חוּמְשֵׁי תוֹרָה, דְּבַה (שמות כד) וַיְהִי מֹשֶׁה בְּהַר אֲרָבָעִים יוֹם וָגו'.
[זוהר חלק ג' - דף ע"ב ע"ב]

וּבְמוּץ וְתַבְן דְּחֻטָּה, עָלֶיהּ אוּקְמוּהָ רַבָּנָן, (קפ"ח ע"ב) אֵילָן שְׂאֵכַל אָדָם הָרֵאשׁוֹן חֻטָּה הָיְתָה. קָרִיב ח"ט, דְּאִיהוּ מוּץ וְתַבְן, לְאֵת ה'. וְאִסְתְּלִיק מִנֵּיהּ י', דְּאִיהוּ עֲשׂוּר דִּילָהּ. וּבְגִין דָּא כַּד אִיהוּ בְּמוּץ וְתַבְן (שלה), דְּאִינּוֹן לְקַבֵּל עָרְלָה וּפְרִיעָה, פְּטוּר מִן הַמַּעֲשֵׂר. וְלִית רִשׁוּ לְאֵת י', לְחַבְרָא בְּאֵת ה', דְּאִינּוֹן אִישׁ וְאִשָּׁה. וּבְגִין דָּא, כָּל הַבוֹצֵעַ צְרִיךְ (דף ע"ב ע"ב) לְדַקְדֵּק בֵּהּ. וְצְרִיךְ לְמַבְצַע מֵאַתֵּר דְּבִשׁוּלוֹ יָפָה, בְּגִין דְּבִשׁוּל אִיהוּ גְּמַר פְּרִי, וְדָא ו'.

וְעֲשֶׂרָה דְּבָרִים צְרִיךְ אָדָם לְמַעַבְד בְּסַעֲוִדְתָּא. חַד, נְטִילַת יָדַיִם. תְּנִינָא לְתַקְנָא שְׁתֵּי כְּפָרוֹת לְשַׁבַּת. תְּלִיתָא, לְמִיכַל תְּלַת סַעֲוִדְתִּין, וְלְאוּסְפָּא מַחוּל עַל הַקֹּדֶשׁ. רְבִיעָא, לְאַנְהָרָא פְּתוּרָא בְּשַׂרְגָּא. כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ, שְׁלַחַן בְּצַפּוֹן, וּמְנוּרָה בְּדְרוֹם. וְצְרִיךְ הַסְּבָה, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ הַסְּבּוֹ אֶחָד מִבְּרַךְ לְכָלֵם.

וּבְשַׁבַּת, בְּכָל מְלוּי, צְרִיךְ לְאַתּוּסְפָּא מַחוּל עַל הַקֹּדֶשׁ, בֵּין בְּמַאֲכָלִיו, וּמִשְׁתֵּיו, בֵּין בְּלְבוּשׁוֹ, בֵּין בְּהַסְּבִיתָּהּ. דְּצְרִיךְ לְתַקְנָא לֵיהּ מִסְבָּה שְׁפִירָא, בְּכְמָה פְּרִים וּכְסֻתוֹת מְרַקְמָן, מְכַל דְּאִית בְּבֵיתָּהּ, כְּמָאן דְּתַקִּין חוּפָה לְכַלָּה. דְּשַׁבְּתָא אִיהִי מְלַכְתָּא, וְאִיהִי כְּלָה. וּבְגִין דָּא הוּוּ נְפִיקִי מְאָרִי מִתְנִיתִין עָרַב שַׁבַּת לְאַקְדָּמוּתֵי לְאַרְחָא, וְהוּוּ אֲמָרִי בְּאִי כְּלָה בְּאִי כְּלָה. וְצְרִיכִין לְאַתְעָרָא שִׂירָה וְחֻדוּהָ לְפְתוּרָה לְגַבְהָ.

וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְאִית רְזָא אַחְרָא. כְּגוּוּנָא דְּצְרִיךְ לְקַבְּלָא גְּבִירְתָּהּ, בְּכְמָה נְהוּרִין דְּשַׂרְגִּין בְּשַׁבַּת, וּבְכְמָה עֲנוּגִין, וּלְבוּשֵׁין שְׁפִירִין, וּבֵיתָא מְתַקְנָא, בְּכְמָה מְאִנֵּי דְּתַקּוּנָא, בְּהַסְּבָה יָפָה לְכָל חַד וְחַד. וּבְהֵאִי חֻדוּהָ וְתַקּוּנָא, גְּרַמִּין דְּאַשְׁתְּאַרְת שְׁפַחָה בִּישָׂא בְּחֻשׁוּכָא, בְּרַעְבוֹן, בְּבִכְיָה, בְּהַסְּפֵד. בְּלְבוּשֵׁין אוּכְמִין כְּאַרְמְלָתָא. דְּאִי מְלֵאָה זו, חֲרַבָּה זו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יצר טוב, מטרוניתא קדישא. מלכות הקדש דנחתא בשבת. כלילא מעשר ספירין. מעטרא בשבע שמהן שאינן נמחקין. בכמה מרכבות דחיוון. ובכמה חיילין ומשריין. ומלכא נפיק לקבלא בכמה משריין. ואשתארת יצר הרע שפחה בישא בחשוכא, כארמלתא בלא בעלה בלא מרכבות.

ואלין דאתמר עלייהו, למזבחין ולמקטרין למלכת השמים ולמזלות אשר לא צויתי, הוא פולחנא דשפחה בישא, דשלטי בערבי שבתות וערבי לילי רביעיות. מה הוּו אלין עבדין. הוּו נטלין לבושין אוכמין, וחשכאן נהורין, ועבדין הספדא בלילי שבתות כדי לאשתתפא בהדה כמה דאיהי שריא, כי (קהלת ז) גם זה לעומת זה עשה האלהים.

בְּתַר דְּחֵאבוּ יִשְׂרָאֵל, וְאֶתְחַרַּב בִּי מִקְדֵּשָׁא, אֶתְמַר בְּשִׁכְנֵתָא אִימָא קְדִישָׁא, (איכה א) אִיכָה יֹשְׁבֵה בְּדַד הָעִיר רַבְתִּי עִם הַיְתֵה כְּאֶלְמָנָה, וּמִכַּבִּין בְּלִיל תִּשְׁעָה בָּאֵב נְהוּרִין וְשָׂרְגִין, וְעַבְדִּין הַסֵּפֶד, וַיִּתְּבִין כְּאֲבָלִים לְאֶשְׁתִּתְּפָא בְּדוּחָקָא דְשִׁכְנֵתָא. בְּגִין דְּאִינוּן גְּרָמוּ לָהּ כָּל הַהוּא תְּבִירוּ.

חֲמִשָּׁאָה, כּוּס דְּוִיכְלוּ. שְׁתִּיתָאָה, לְמַהוּי עַל פְּתוּרָא מְלִי דְּאוּרִיתָא. שְׁבִיעָאָה, לְאַרְכָּאָה עַל פְּתוּרָא, בְּגִין דְּעֵנִיִּים יִיתוּן עַל פְּתוּרִיָּה. תְּמִינָאָה, נְטִילַת יָדִים בְּמִים אַחְרוֹנִים. תְּשִׁיעָאָה, בְּרַפְתַּת הַמְּזוּן. עֲשִׂירָאָה, כּוּס דְּבִרְכָה. וְצָרִיךְ לְאַחֲזוּרָא עַלִּיהוּ, וּלְתַקְנָא לֹון בְּרִזָּא קְדִישָׁא, דְּאִיהִי כְּלוּלָהּ מִעֵשֶׂר סְפִירָאן, וְאִיהִי פְּתוּרָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִסְטְרָא דְּגְבוּרָה. וּבְגִין כֶּךָ אוֹקְמוּהָ רַבְּנָן, שְׁלַחַן בְּצַפּוֹן.

חַד (עיין לעיל ברעיא מהימנא פרשת פנחס רמ"ה ע"א. כוונת י' דברים של שולחן שבת) נְטִילַת יָדִים, דְּהִכִּי אוֹקְמוּהָ רַבְּנָן דְּמִתְנִיתִין, יָדִים מְזוּהָמוֹת פְּסוּלוֹת לְבִרְכָה, בְּגִין דְּאִינוּן שְׁנִיּוֹת לְטוּמְאָה, דְּאִיהוּ אֵב הַטּוּמְאָה. דְּאִיהוּ רֵאשׁוֹן כֹּד אִינוּן מְסֻאָבוֹת, וְכֹד אִינוּן טְהוּרוֹת אִינוּן שְׁנִיּוֹת לְבִרְכָה. דְּבִרְכָה לָא שְׂרִיא אֱלָא עַל טְהַרְהָ. כְּהֵנָּה דְּאִיהוּ אִישׁ טְהוּר, אִישׁ חֹסֵד, שְׂרִיא עָלֶיהָ בְּרַכְתָּא. הֵדָּא הוּא דְּכִתְיֵב, (תהלים קלג) כִּשְׁמֹן הַטּוֹב עַל הָרֵאשׁ וְגו'. וּבְגִין דָּא, (במדבר ו) דִּבְרַ אֵל אַהֲרֹן וְאֵל בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִבְרַכּוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. וְאוֹקְמוּהָ, כָּל כֹּהֵן הַמְּבֻרָךְ, מִתְּבֻרָךְ. וְשִׁאִינוּ מְבֻרָךְ, אִין מִתְּבֻרָךְ. וְאוֹקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְנִיתִין, כָּל בְּרַכָּה שְׂאִין בֵּהּ אוֹפְרָה וּמְלָכוֹת לָאוּ שְׁמִיָּה בְּרַכָּה. מְלָכוֹת אֲדָנִי.

וְעוֹד, נְטִילַת יָדִים צָרִיךְ לִיטוּל לֹון עַד פְּרָקָא, דְּגִזְרוּ עָלֶיהָ י"ד פְּרָקִין, בְּהַהוּא שְׁעֵתָא שְׂרִיא יד יי' עָלֶיהָ, וְאִיהִי יד דְּבִרְכָה מִסְטְרָא דְּחֹסֵד דְּבִיָּה חֲכָמָה בְּיַד יְמִינִיהָ. וְאִיהִי יד דְּקְדוּשָׁה, מִסְטְרָא דְּגְבוּרָה, וְשְׂרִיא בְּדִינָא. (נ"א וידא דשמאלא) וְאִיהִי יד דְּיַחְוּדָא, מִסְטְרָא דְּתַפְאָרְתָּהּ, דְּשְׂרִיא בִּי"ד פְּרָקִין דְּגוּפָא, דְּאִינוּן שְׁנַיִם עֶשֶׂר פְּרָקִין בְּתֵרִין דְּרוּעִין, וְתֵרִין שׁוֹקִין. וְתֵרִין בְּגוּפָא וּבְרִית.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

ותלת זמנין י"ד, איהו מ"ב, יי"י, מן י"ד י"ד, י"ד, רמוז יב"רכך י"אר י"שא, מן הוי"ה הוי"ה הוי"ה. ד' ד' ד' מי"ד י"ד י"ד, אינון רמיון באדנ"י אדנ"י אדנ"י. ואמר הנביא עלייהו, (ירמיה ז) היכל יי' היכל יי' המה. והאי נטילא ביד דאתתקנת.

[זוהר חלק ג' - דף רע"ג ע"א]

וכל סטר מג' אנפי חיון, דאינון יי' יי' יי'. ומתלת גדפי חיון, דאינון ד' ד' ד', פלהו צריך למהוי מכח (דף רע"ג ע"א) אדם. ואיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א. כח דיליה, יו"ד וא"ו דל"ת, ה"א אל"ף, וא"ו אל"ף וא"ו, ה"א אל"ף. ומטרוניתא לא שריא בכח דיליה, בפרקין דאצבעון, עד דאתעבר מנייהו וזהמא, שפחה בישא פסולה, אנתו דפסול. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, ידים מזוהמות פסולות לברכה.

ואינון מים לדפאה יד, דשריית תמן יד יי'. יד יי', דא מים דאורייתא. דעמי הארץ אינון שרץ, מה מועיל לון טבילה, והשרץ שפחה בישא בידיהון, בגול דבידיהון. בגול דברפאן דגולין לקודשא בריך הוא, דלא ידעי לברכא, ולא ידעי מאי איהי ברכה, ומאי איהי וזהמא.

מיד כששמעו מלין אלין חברייתא ואנא עמהון, לא יכילנא למסבל דישראלים עשרה מלין דברכה, ואשתתחנא לגביה. ובודאי לית בר נש דיימא מלין אלין, אלא אנת. דאנת הוא כגוונא דד' מחיצות דגן עדן. דבר נש עאל בהון (נ"א דכד אנת) במחיצת ינוקין, ואתעביד תינוק. ובמחיצת נערים, ואתעביד נער. ובמחיצת בחורים, ואתעביד בחור. ובמחיצת זקנים, ואתעביד זקן. ובגין כך אתמר עלך, (תהלים לג) 'ממכון שבתו השגיח אל כל יושבי הארץ. ואנת הוא דאתמר עלך, (בראשית ו) בשגם הוא בשר, בדרא דדור הפלגה הוית. ובכל דרא ודרא בגלגולא. כגלגל דמתהפך לכמה גוונין. ולא נגלת, אלא בדרא דאתיהיב ביה אורייתא על ידך.

מיד דאתכנישת מעלמא, אנת הוא כשמשא דנהיר בכל דרא ודרא, דכד אתפנש שמשא בליליא, נהיר בסיהרא, ובשתין רבוא ככביא. הכי את (אנת), דאנת נהיר בשתין רבוא בכל דרא ודרא. והאי איהו דקא רמוז קהלת, (קהלת א) דור הולך ודור בא. ואוקמוה רבנן, אין דור פחות מששים רבוא. ועוד אוקמוה, הדור שהולך הוא שבא, לקיים (שם) מה שהיה הוא שיהיה. מכאן ואילך, אשלים עשרה דברים דפתורא באתגלייא. אמר רעיא מהימנא, בוצינא קדישא זכאה חולקה, דקודשא בריך הוא גלי לך, מה דלא גלי לכל נביא וחווה, ולא למאן ולמאן.

תניינא, למבצע על שני כפרות בשבת, דאינון רמיון בתרי לוחי אורייתא, דאתיהיבו בשבת זוגות. דביומא תליתאה נחתו, דביה תרי זמני טוב, ובשבת

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתייהיבת, תרין נוקבין לתרין טבין. ואף על גב דאוקמוה דשדים ממנן על זוגות, כמה דאוקמוה שני ביצים, שני אגוזים. הלכה למשה מסיני שלוחי מצוה אינן נזקין.

ואי תימא, והא תנינן, אין מתחילין בשני, ואין מסיימין בד', דהיינו בב' ד' עם ערב רב, דלא הוה שלוחי מצוה, דלא אתגגירו לשם שמים, ולבתר דאתעפרו מעלמא, מני קודשא בריך הוא לנטלא (שמות לד) שני לוחות אבנים פראשונים, ואמר, (שם) וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות וגו'.

ותרין פפרות בשבת, רמיזין לתרין יודין יאהדונהי. דאדני איהי יחידה מבעלה בשית יומין דחול, ובשבת נחית לגבה. ובגין דא בשבת, כל נשמתין ורוחין ונפשין נפקין ונחתין זוגות, ואין שטן ואין מזיק שליט ביומא דשבתא. ואפילו גיהנם לא שליט, ולא אוקיד בשבת. ובגין דא, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. ודא אש נוכראה, אלא אש דקרבנא, אש דקדושה. ולית לארכאה בבציעא דלהון, דהא אתמר לעילא.

סדר הלימוד ליום ח סיון [יום 244 בשנה]

תליתאה למיכל שלשה סעודתין בשבת, כמה דאוקמוה רבנן דמתניתין, דאמר חד מיניהו, יהא חלקי עם גומרי שלש סעודות בשבת, דאינון שלימו דשבע ברכאן דצלותא, לאשלמא בהון לעשר. ורזא דענג, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. ומאן דלא מקיים לון, ואית ליה רשו לקיימן, אתהפך ליה לנגע צרעת. ובגין דלא ייתי להאי, אמר קודשא בריך הוא, לוו עלי ואני פורע, (ישעיה נח) אז תתענג על יי'.

רביעאה, לאנהרא פתורא במנרתא. כמה דאוקמוה קדמאין, שלחן בצפון, מנורה בדרום, דפתורא דקודשא בריך הוא הכי צריכא למהוי.

חמישאה, כוס דויכלו. פו"ס, בחשבון אלהים. ויכלו ע"ב, דכליל לון פלה קדישא, דהאי כוס מלא יינא דאורייתא, צריך לאסהדא על עובדא דבראשית.

[זוהר חלק ג' - דף רע"ג ע"ב]

שתיתאה, למהוי על פתורא דברי תורה, דהכי אוקמוה מארי מתניתין, ג' שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה וכו'. ורזא דמלה, בגין דהא אוקמוה שלחן בצפון, ואורייתא אתייהיבת מימינא. לחברא ימינא דאיהו רחמי, בשמאלא דאיהו דינא. דאורייתא איהי יי' מימינא, פתורא אדני משמאלא, וצריך לחברא לון. דבגין דפתורא משמאלא, אוקמוה רבנן דמתניתין, קשין מזונותיו (דף רע"ג

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ע"ב) של אדם פקריעת ים סוף. ובגין כך, צריך תלמיד חכם לזמנא עמיה, למאן דישתדל בפתגמי אורייתא.

שביעאה, לארכאה על פתורא, בגין עניים. ובגין דא, כל המאריך על שלחנו מאריכין לו ימיו ושנותיו. ובגין כך (משלי י) וצדקה תציל ממות. דעני חשוב כמת, ואיהו מחיה ליה, אוף הכי קודשא בריך הוא מחיה ליה.

ועוד באורח רזא, דכלהו עניים מסטרא דאת ד', דאתמר בה (תהלים קטז) דלותי ולי יהושיע. ואות ד' דאחד, דצריך לארכאה בה, הדא הוא דכתיב להאריך ימים על ממלכתו, ובגין דא, צריך לארכאה על פתורא, דאיהי ד', כלילא מד' רגלין דפתורא. בגין יקרא דאת דלי"ת, צריך לארכאה על פתורא, בגין עניים.

ובגיניה אוקמוה רבנו, דבקש קודשא בריך הוא מדה יפה לישראל, ולא אשכח כמדה דדלות. ואקשו עליה, בגין דאוקמוה קדמאי, כחושבן מיני מיתות דאינון כחושבן תוצאות, וחסרון פיס קשה מכולן, ואיך אמרין אינון, דלא אשכח לישראל מדה יפה כעניותא.

אלא, בגין (דכל עמא ולישנא), דעובד כוכבים ומזלות (ישעיה ח) והיה פי ירעב והתקצף וקלל במלכו ובאלהיו ופנה למעלה. אבל ישראל, אינון קיימא דקודשא בריך הוא בהאי מדה, ולא אכחישין ביה. ובגין דא, במדה דא יתפרקון. הדא הוא דכתיב, (שמואל ב כב) ואת עם עני תושיע. ועני לישנא דענוי, דאפילו אית ליה לבר נש עותרא, ואיהו במרעין ובמכתשין, עני אתקרי, או דדחקין ליה בגיניה, וצערין ליה כל יומא. כל שכן מאן דאיהו רש מניה, ואיהו הולך מאתר לאתר.

ועוד אית עני, דאסתלק מניה דעתיה, כגון איוב. דאתמר ביה, (איוב לד) איוב לא בדעת ידבר. אוף הכי איהי ד', דאיהי שכנתא, כד אסתלק מנה א"ח דאיהו עמודא דאמצעיתא, דאקרי דעת. והאי לית לה חובין במלה דיימא. ועוד, א"ח איהו תורה, כליל תרי"ג פקודין הדא הוא דכתיב, (שמות ג) זה שמי לעולם וגו'. שמי עם י"ה שס"ה. זכרי עם ו"ה רמ"ח. ובגין דא אוקמוה, אין עני אלא מן התורה ומן המצות דשאר עני לאו איהו אלא ענוי. ואת ד' מן אדני, אוף הכי איהי עני בלא יהו"ה.

תמינאה, מים אחרונים דתקינו לון, בגין מלח סדומית, המסמא את העינים. אמאי אקרון חובה. אלא בארע רזא, סם המות שריא על ידוי מזוהמין, דעבדי בהו ברכה. ועל פוס דמברכי עליה בלא טהרה, אקרי טמא. ומה פוס דשותין בו, טמא לברכה עד דהוו מטהרי ליה בהדחה מלגו ומלבר. כל שכן ידוי. ובגין דא, מים אחרונים חובה. ורזא דמלה, (ויקרא כ) והתקדשתם: אלו מים ראשונים. והייתם קדושים: אלו מים אחרונים. פי קדוש: זה שמן ערב. לקבל, קדש קדש קדש יי

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

צבאות. ובגין דא והתקדשתם וגו', לאשתמודעא דאתון בגין לקודשא בריך הוא, הדיא הוא דכתיב, (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם.

תשיעאה, כוס דברכה. ואוקמוה מארי דמתניתין, עשרה דברים נאמרו בכוס דברכה ואלין אינון. עטור. עטור. ה. ה. שטיפ. ח. ח. מל"א. ומקבלו בשתי ידי. ונותנו בימין. ומסלקו מן הקרקע טפת. ונותן עיניו בו. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו. ועכשיו, אין לנו אלא ארבעה שהן הדחה. ושטיפה. חי. מל"א. ויש אומרים חי מן החבית, ויש אומרים חי, הכוס שלם. ששבירתו זו היא מיתתו.

כוס על דרך החכמה, הוא אלהים. והוא (מלא בי"ה והם) והכא שלם, כ"ס בלא ו' כמו כס שהוא פגום וחסר בלא אלה, כן הוא חסר בלא וי"ו, והוא פגום. הפס"א כן עולה בגימטריא כוס.

כוס היא ה"א, וצריך עשרה דברים, כנגד י'. והם: עטור בסוד העטרה, עטרת תפארת. וזהו סוד עטור, שאמרו זכרונם לברכה מעטרו בתלמידים, והיא עטרת הברית. עטור, (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטוף. שכל הברכות והתפלות מתעטפים, עד שתעלה תפלת העני.

הדח"ה ושטיפ"ה, כמו (ויקרא טז) וטהרו וקדשו. הטהרה מימין החסד. והקדושה משמאל דגבורה. כוס דברכה מלכות מצד בינה הנקראת אלהים. ונקרא עטרה מצד הכתר. ח"י, מצד יסוד, הנקרא שלום, שנאמר (ישעיה נד) וברית שלומי לא תמוט אמר מרחמך יי'. מל"א, מצד תפארת. מקבלו בשתי ידי, ה' ה'.

[זוהר חלק ג' - דף עד"ר ע"א]

ונותנו בימין, כי ה' עליונה לחסד, ה' שניה לגבורה. ומסלקו מן הקרקע טפת, בסוד יו"ד כי סלוק ה' הוא יו"ד. ונותן עיניו בו, שהם בסוד יאהדונהי. יי' (ד"א יו"ד) מאיר בבת עין. יו"ד בשלשה צבעי העין. אדני מאירה בשני פרוכי העין, ואישוני עפעפי העין. ומשגרו במתנה לאנשי (דף עד"ר ע"א) ביתו. היא בינה, שנאמר בה, ישמח משה במתנת חלקו.

עשיראה, ברפת מזונא, הא אוקמוה רבנו, בשלשה, צריך כוס. ורוא דמלה, בגין דאיהי (ירמיה ב) אהבת כלולותיך, דאינון אבהו, בפ"ל מפ"ל כ"ל. ולית לארכאה יתיר.

ברפת המזון מן התורה מנין. שנאמר, ואכלת ושבעת וגו'. ושנינו בברייתא, וברכת זו ברפת הון. את ה' אלהיך זו ברפת המזון. על הארץ, זו ברפת הארץ. הטובה, זו בונה ירושלים. וכן הוא אומר, (דברים ג) החר הטוב הזה והלבנון. אין לי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אלא לאחרי, לפניו מנין. שנאמר אשר נתן לך, משעה שנתן לך, חייב אתה לברכו.

ודרשו חכמים זכרונם לברכה, משה תיקן להם לישראל ברפת הון, בשעה שירד להם המן. יהושע תיקן להם ברפת הארץ, בשעה שהכניסן לארץ. דוד ושלמה תקנו בונה ירושלים. עוד נמצא בפרשת המן, רמז לברפת מזון במן עצמו, שנאמר (שמות טז) ובבקר תשבועו לחם וידעתם כי אני ה' אלהיכם.

אמר רבי שמעון, רזא דאינון שבע זיינין דרשימין בתפלין, דהוא ז' שבועין (נ"א שבשינין), דרמיזין לז' אוני דריאה דבר נש, דבהון שאיב רוחא, ומניה מפיק צוציתא דנור, דדליק מפומיה. ועוד דאינון רמז לשבעה יומי ושבועי דמפסח לעצרת. ועוד דאינון רמיזין לשבעה קני מנרתא, דאית עלייהו שבע בוציני קדישין. ועוד דאינון רמיזין לשבעה ככבי לכת, דאינון מנהרי ברקיעא. ועוד דאינון רמיזין לשבעה מדרגין, דעלמא עלייהו קיימא. ואינון יסודא ושרשא ועיקרא דכלא. ועליהון אמרי חברייא, כל מאן דבעי לאנחא תפלין דרישא, מבעי ליה לאסתכלא באינון תרי שינין, דאינון רמיזין לאינון ז' זיינין, דאית בהון רמז רזין סתימין, עמיקין רמיזין ע"כ.

פי יי' אלהיכם הוא אלהי האלהים ואדני האדנים האל הגדול וגו'. תנינן, (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם. אלין לאו אינון כאינון פרוכים, אינון אנפי רברבין, פרוכים אנפי זוטרי, פרוכים אנפי אדם, כל דיוקנא פלילין בהו, בגין דאינון אנפי רברבין, ומתציירין בהו ציורין גליפין, בגלופי שמא דמפרש, בד' סטרין, מזר"ח מער"ב צפון דרו"ם.

מיכאל רשים ברשימו לסטר דרום, וכל אנפין מסתפלין לגבי פני אד"ם, פני ארי"ה פני נש"ר פני שו"ר. אדם איהו דכר ונוקבא, ולא אתקרי אדם בר הכי. ומניה אתציירין ציורין, (תהלים סח) דרכב אלהים רבותים אלפי שנאן.

שנאן, כללא דפלהו ציורי, שו"ר, נש"ר, ארי"ה, ו' דא איהו אדם. פשיטו דאתכליל פחדא, ברזא (דדכר) דכר ונוקבא. ופלהו אלפין ורובין, פלהו נפקין מהני רזא שנאן. מהני דיוקנא מתפרשן כל חד וחד בסטרייהו, כמה דאתחזי לון.

אלין אינון דקא משלבן חד בחד, ופליל חד בחד, למהוי כל חד פליל בחבריה, שו"ר נש"ר ארי"ה אד"ם, אתנהגן ברזא דארבע שמהן גליפן סלקין לאתנהגא ולאסתכלא.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

סליק לאתנהגא ולאסתכלא שור לאנפי אדם, סליק שמא אחרא, מתעטרא מחקקא ברזא דתרין גוונים, ואיהו אל. פדין אתהדר לאחורא, ופרסייא חקיק וגליף ליה, ואתרשים לאתנהגא ברזא דשמא דא.

וסליק לאתנהגא ולאסתכלא נשר לאנפי אדם, סליק שמא חדא, מתעטרא מתנהגא ברזא דתרין אנפין וגוונים, לאתנהגא לאסתלקא בסליקו בעטורא, ואיהו גדול, פדין אתהדר לאחורא, ופרסייא חקיק וגליף ליה, ואתרשים לאתנהגא ברזא דשמא דא.

סליק לאתנהגא ולאסתכלא אריה לאנפי אדם, סליק שמא חדא מתעטרא מחקקא ברזא דתרין אנפין וגוונים, לאתקפא ולאסתקפא בתוקפיה, ואיהו גבור. פדין אתהדר לאחורא, ופרסייא חקיק וגליף ליה, ואתרשים לאתנהגא ברזא דשמא דא.

אדם אסתכל בכלהו, וכלהו סלקין ומסתכלין ביה, פדין פלהו אצטיירן בגלופייהו בציורא דא, ברזא דשמא חד, דאקרי נורא. וכדין פתיב עלייהו, ודמות פניהם פני אדם. פלהו פלילן בהאי דיוקנא, והאי דיוקנא פליל לון.

ועל רזא דא, אתקרי קודשא בריך הוא, האל הגדול הגבור והנורא. דהא שמהן אלין גליפין אינון לעילא, ברזא דרתיכא עלאה, כלילא בארבע אתוון ידוד, דאיהו שמא דפליל כל דיוקנין, אלין מחקקון גליפין בפרסייא, ופרסייא גליפא מרקמא בהו. חד לימינא, וחד לשמאלא, וחד לקמא, וחד לאחורא. רשימא בד' סטרין דעלמא.

פרסייא בד סלקא, רשימא בארבע דיוקנין אלין. אלין ארבע שמהן עלאין, נטלין להאי פרסייא. ופרסייא אתכלל בהו, עד דנקטא ולקטא אינון ענוגין וכסופין, נחתא מלייא כאילנא דמלי ענפין לכל סטר, ומלייא איבין. פיון דנחתא, נפקו אלין ד' דיוקנין, מצוירין בציורייהו, גליפין מנהרון, נציצן מלהטון, ואינון זרעין זרעא על עלמא.

סדר הלימוד ליום ט סיון [יום 245 בשנה]

זוהר פרשת שופטים

[זוהר חלק ג' - דף עד"ר ע"ב]

רעיא מהימנא (דף עד"ר ע"ב) (דברים ט"ז) שופטים ושופטים תתן לה בכל שערך אשר יי' אלהיך נותן לה וגו'. בפקודא דא, מני שופטים ושופטים. ועוד

בהאי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי - [דף 2700]

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

(תהלים עה) כִּי אֱלֹהִים שׁוֹפֵט, כִּי י' (מ', מנייה) יו"ד דְּחֹשֶׁבְנִיָּה כ', כְּתֹר (בתר) הָכָא, כ' אֱלֹהִים שׁוֹפֵט, זֶה יִשְׁפִּיל ה"א ה"א (ה"ה), וְזֶה יָרִים דָּא (ו"ו) ו' ו'.

פְּקוּדָא בְּתֵר דָּא, לְדוֹן בְּסִיף. לְדוֹן בְּחֶנֶק. לְדוֹן בְּדִין סְקִילָה. לְדוֹן בְּדִין שְׂרִיפָה. לְדוֹן בְּסִיף לְמָאן, לְסַמָּאל. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה לד) כִּי רוּתָהּ בְּשָׁמַיִם חֲרָבִי הִנֵּה עַל אָדוּם תֵּרֵד.

חֲרָב דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, י' רִישָׁא דְּחֲרָבָא. ו' גּוּפָא דְּחֲרָבָא. ה"א ה"א, תְּרִין פִּיפּוּת דִּילָהּ. צְדָק צְדָק תְּרִדוּף, חֲתִכִּין תְּרִין דִּינִין, דִּינָא מִפִּי בֵּית דִּין דְּלַעֲיָלָא, וְדִינָא מִפִּי בֵּית דִּין דְּלַתָּתָא. וּמַהֲכָא אֲשַׁתְּמוּדַע, אִין אָדָם נֹקְמָא אֲצַבְעוּ מִלְּמַטָּה עַד שְׁנַתָּן לֹו רְשׁוּת מִלְּמַעְלָה.

נִרְתָּקָא דְּחֲרָבָא אֲדִנִּי. תַּמָּן אֲשַׁתְּכַח דִּינָא. בְּקִרְיָתָא שְׁמַע יְדוּד. חֲרָבָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עָלָה אֲתָמַר (תהלים קמט) רוּמְמוֹת אֵל בְּגֵרוֹנָם וְחֲרָב פִּיפּוּת בְּיָדָם. בְּצַדִּיק חֵי עֲלָמִין, כְּלִיל ח"י בְּרַכָּאן, דְּבִיָּה אֲדִנִּי שְׁפָתֵי תַפְתַּח וּפִי, בִּיָּה עָאל חֲרָבָא בְּנִרְתִּיקָה, (אסתר ז) וְחֲמַת הַמֶּלֶךְ שָׁכְכָה, וּמִתְחַבְּרִין תְּרִין שְׁמָהֵן יֵאֱהַדוּנְהִי.

לְדוֹן בְּחֶנֶק, וְרָקָא. תַּמָּן קו, י' פְּרִיכָא בֵּיה, וְקו, ו' דְּאֲתַפְּשָׁטָא מְנִיָּה. בִּיָּה תַפִּיס לְסַמָּאל, (במדבר יג) וַיִּשְׁאֹוהוּ בְּמוֹט בְּשָׁנַיִם. מֵאִי מוֹט דְּהָהוּא רְשָׁע. אָדָם דְּאִיְהוּ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, מ"ה, וְד' אֲתוּוֹן יְדוּד, הָרִי תַשְׁעָה וְאַרְבַּעִים, כְּחֹשֶׁבֶן תַשְׁעָה וְאַרְבַּעִים אֲתוּוֹן, דְּאִינּוֹן בְּשִׁית תִּיבִין דְּיַחְוֵדָא עֲלָאָה, וּבְשִׁית תִּיבִין דְּיַחְוֵדָא תַתָּאָה, דְּאִינּוֹן ו' ו', וְהָאִי הוּא וַיִּשְׁאֹוהוּ בְּמוֹט בְּשָׁנַיִם, בְּפִירוּדָא מְנִיָּיָהוּ, בְּלָא א' בְּאֲמָצַע ו'ו', דְּלִית יַחְוֵדָא לְסַטְרָא אַחְרָא, אֲלָא וַיִּשְׁאֹוהוּ בְּמוֹט בְּשָׁנַיִם, סַמָּאל וּבֵת זוּגִיָּה, עוֹלָם הַנְּפֻרְדִּים.

בְּחָבֵל דְּיַחְנֶק בְּה, אַחֲדִין ה"א ה"א, בְּה' אֲצַבְעָאן דִּיד יְמִינָא, וּבְה' דִּיד שְׁמָאלָא. ו' חָבֵל. י' חֲנִיָּקָא דְּלָהוֹן. שְׁמָא דִּידוּד, מִיתָה לְסַמָּאל וְנַחֲשׁ, וְחַיִּים לְיִשְׂרָאֵל. (עיין בראשית כ"ב ע"ב) וּבְגִין דָּא (דברים לב) רָאוּ עֵתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא וְאִין אֱלֹהִים עִמָּדִי. אֲנִי אֲמִית לְאֱלֹהִים אַחְרִים בְּשָׁמִי, וְלִכְל דְּלָא הִימְנּוּ בִּי. וְאַחֲרֵיהּ לְאִינּוֹן דְּהִימְנִין וּנְטְרִין פְּקוּדִין דִּילִי.

לְדוֹן בְּסְקִילָה לְסַמָּאל, בְּאֶבֶן דְּאִיְהוּ יו"ד, זָרִיק לָהּ (צדיק) לְגַבִּיָּה, בְּחַמֶּשׁ אֲצַבְעָאן דְּאִינּוֹן ה', וּבְקִנְיָה דְּדְרוּעָא דְּאִיְהוּ ו', וּבְכַתְּףָּ דְּתַמָּן ה'. וְזָרִיק לָהּ לְגַבִּיָּה מַחֲשָׁבָה, דְּאִיְהוּ שְׁמָא מְפָרֶשׁ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א.

לְדוֹן בְּשִׁרְפָה לְסַמָּאל. עֲצִים לְאֲדַלְקָא בְּהוֹן נוּרָא. זַכָּאָה אִיְהוּ גּוּפָא דְּאִיְהוּ עֵץ, וְאַבְרִים דִּילִיָּה עֲצִים, לְאֹוּקְדָא בְּהוֹן אֲשָׁא, דְּאִיְהוּ נֵר מְצוּהָ, בְּכָל אַבְר, לְאֹוּקְדָא לְסַמָּאל, בְּשִׁכְנִתָּא עֲלָאָה, בְּעֵץ דְּאִיְהוּ תַפְאָרַת, וּבְכָל עֲצִים דְּאַחֲדִין בִּיָּה. דְּבִזְמַנָּא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּאשׁ עַל גְּבוּהַ נְחִית הָוה, עַל גְּבִי עֲצִים דְּקַרְבָּנָא, (במדבר א) וְהָזַר הַקָּרֵב יוֹמָת, דְּאִתְקַדַּ בֵּיהּ. הָדָא הוּא דְכִתְיֵב, (ויקרא ו) וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תִּוְקַד בּוֹ. זַכָּאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּאִחִיד בְּאִילָנָא דְחַיִּי, בְּגוֹפִיָּה, בְּאֲבָרִים דִּילֵיהּ, גַּר כָּל עֲנַפָּא וְעֲנַפָּא גַר מִצּוּחַ בְּרַמ”ח פְּקוּדֵין דִּילֵיהּ.

כַּד אֲחִידֵן בֵּיהּ תְּרוּוּיָהּ, יִתְקַיֵּים (שמות ג) וַיֵּרָא וְהִנֵּה הַסֵּנֶה בּוֹעֵר בְּאֵשׁ וְהַסֵּנֶה אֵינְנוּ אוֹפֵל. וְסַמָּאל וְנַחֲשׁ וְכָל מַמְנָן דִּילֵיהּ, דְּאֵינְוֵן קוֹצִין, אִתְקוּדוּ. וְעֲנַפִּין דְּסֵנֶה, וְאֵיבָא דִּילֵיהּ, וְעֲלִין דִּילֵיהּ, לָא אִתְקוּדוּ. דָּא אַחֲזִי לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא.

[זוהר חלק ג' - דף ער"ה ע"א]

אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, וְדַאי יִשְׂרָאֵל אֵינְוֵן עֲצִים יְבֻשִׁים בְּאוֹרֵייתָא, בְּגִין דְּאִחִידוּ בְּאֵשׁ דְּהַדְיוּט, לָאוּ אֵינְוֵן כְּדָקָא חֲזִי, לְמַעַבְדַּ בְּהוֹן נִיסָא, מִיַּד דְּאֵנְתָּ נְחִיתת עֲלֵייהּ בְּאוֹרֵייתָא, בְּגִינָךְ נַחַת עֲלֵייהּ אִילָנָא דְחַיִּי, וּמִצּוּחַ דְּאִיהוּ גַר יִי' וְאִחִידת בְּהוֹן וְיִהוֹן חִיין. וְאוּמִין עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמְזוֹלוֹת דְּעֲלָמָא, אִתְקוּדָן בְּהוּא גַר. וְהַאי אִיהוּ דְּאָמַר נְבִיא, (ירמיה מו) וְאַתָּה אַל תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב וְאֵל תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי אֶתְךָ אָנֹכִי וְגו'. (ארבעים יכנו וגו' ר"פ ע"ב) (דף ער"ה ע"א) (דברים י"ט) לָא יְקוּם עַד אֶחָד בְּאִישׁ לְכָל עוֹן וְגו'. עַל פִּי שְׁנֵי עֵדִים אוֹ עַל פִּי שְׁלֹשָׁה עֵדִים יְקוּם דְּבַר. פְּקוּדָא דָּא, לְהַעֲיֵד עֵדוֹת בְּבֵית דִּין, דְּלָא יִפְסִיד חֲבֵרִיהּ מְמוּנָא בְּגִינֵיהּ, אִי אִית לֵיהּ עֵדוֹת בְּהַדְיָה. וְלִית סְהַדוּתָא פְּחוֹת מִתְּרִין, הָדָא הוּא דְכִתְיֵב עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים וְגו' יְקוּם דְּבַר, לָא יְקוּם עַל פִּי עַד אֶחָד. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְּנִיתִין, מִי מַעֲיֵד עַל הָאָדָם, קִירוֹת בֵּיתוֹ. וְלֵא עוֹד אֵלָא אֲנָשִׁי בֵּיתוֹ מַעֲיֵדִין עֲלֵיו. מְאִי קִירוֹת בֵּיתוֹ. אֵינְוֵן קִירוֹת לְבוֹ. (ישעיה לח) וַיִּסַּב חֲזַקְיָהוּ פָּנָיו אֶל הַקִּיר, וְאוֹקְמוּהָ רַבָּנָן, מְלַמְדֵי שְׁתַּתְּפִּלְל חֲזַקְיָהוּ מִקִּירוֹת לְבוֹ.

אֲנָשִׁי בֵּיתוֹ, אֵינְוֵן רַמ”ח אֲבָרִים דִּילֵיהּ. דְּהַכִּי אוֹקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְּנִיתִין, רְשַׁע עוֹנוֹתֵינוּ חֲקוּקִים עַל עֲצָמוֹתֵינוּ. וְהַכִּי צְדִיק, זְכוּיוֹתֵינוּ חֲקוּקִים לוֹ עַל עֲצָמוֹתֵינוּ. וּבְגִין כְּךָ אָמַר דָּוִד (תהלים לט) כָּל עֲצָמוֹתַי תֵּאֲמַרְנָה. וּבְגִינֵיהּ אֶתְמַר, וּמִי מַעֲיֵדִין עַל הָאָדָם קוֹרוֹת בֵּיתוֹ. גְּרַמִּין בְּנוּיִין עַל מוֹחָא דְּאִיהוּ מְיָא. וְעֲלֵייהּ קָא רַמִּינ, (תהלים קד) הַמְּקַרָּה בְּמִים עֲלִיּוֹתֵינוּ, הַמְּקַרָּה לְשׁוֹן קוֹרוֹת.

וְאִמְאֵי בְּגִרְמִין יִתִּיר מִבְּשָׂרָא וְגִידִין וּמִשְׁכָּא. בְּגִין דְּגִרְמִין אֵינְוֵן חוֹרוּן, וְכִתְיֵבָא אוֹפְמָא, לָא אֲשַׁתְּמוּדְעָא אֵלָא מְגוֹ חוֹרוּ. כְּגוּוֹנָא דְּאוֹרֵייתָא, דְּאִיהִי חוֹרוּ מְלָגָאוּ, אוֹכְם מְלָבַר. אוֹכְם וְחוֹרוּ, חֲשֵׁךְ וְאוֹר. וְאִית חֲשֵׁךְ תְּכַלְת, וְאֶתְמַר בֵּיהּ (תהלים קלט) גַּם חֲשֵׁךְ לָא יִחְשִׁיךְ מִמֶּךָ. וְתַכְלַת אוֹכְם, אִיהוּ נוֹקְבָא לְגַבִּי חוֹרוּ.

וְלֵא עוֹד, אֵלָא דְּגוֹפָא עַל גְּרַמִּין עֲתִיד לְמִיקָם. וּבְגִין דָּא זְכוּי וְחוּבוּי חֲקוּקִין עַל גְּרַמִּין דִּילֵיהּ, וְאִם יִזְכָּה יְקוּם גּוֹפָא עַל גְּרַמִּין דִּילֵיהּ. וְאִי לָאו, לָא יְקוּם, וְלָא יִהֵא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ליה תחייית המתים. ולא עוד, אלא תרין סהדין אינון על בר נש, עין רואה ואוון שומעת, ובית דין סופר, ודן חובי. ולא עוד, אלא שמשא וסיהרא סהדין על בר נש, כמה דאוקמוה (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. מאי בכסה. ביזמא דסיהרא מתכסה. ואמאי מתכסת. בגין דכד מטי ראש השנה, ייתי סמאל למתבע דינא לבנוי קמי קודשא בריך הוא, והוא יימא ליה דייתי סהדין. והוא ייתי לשמשא עמיה. אזל למייתי סיהרא, והיא מתכסא. באן אתר מתכסת. אלא סליקת, להווא אתר, דאתמר ביה במכוסה ממך אל תחקור, לפייסא ליה על בנהא.

והאי הוא דאמר קרא, תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. לאתר דביה סליקת שכינתא, דאתמר ביה ובמכוסה ממך אל תחקור. וחובין באתכסייא, תמן צריך למידן בינו לבין קונו. וחובין דאתגלייא דעבד לון, אתמר (משלי כח) מכסה פשעיו לא יצליח. דשכינתא מסטרא דכתר איהי עלמא דאתכסייא, ואוקמוה מארי מתניתין, דצריך בר נש לחברא לה להווא אתרא. בההוא זמנא מטי זמנא דרחמי, ואעבר דינא. ובגין דא לחבריה אמר לזכאה ליה בעדותיה, אבל לרשע אין מזכין לו.

ועוד, קודשא בריך הוא ושכינתיה סהדין על בר נש, הדא הוא דכתיב, (דברים א) העדותי בכם היום את השמים ואת הארץ. את השמים, ההוא דאתמר ביה (מלכים א ח) ואתה תשמע השמים. ואת הארץ, ההוא דאתמר בה (ישעיה 10) והארץ הדום רגלי. ועוד, תרין סהדין: עמודא דאמצעיתא, וצדיק. ואינון ע"ד, מן שמ"ע אחד. עד, מן ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת, דא סמאל, מת מעקרו (במדבר יג) וישאוהו במוט בשנים. לא יומת על פי עד אחד, דלא יהא ליה חולקא באל אחד.

פי יקום עד חמס באיש וגו' ודרשו השופטים היטב וגו', ועשיתם לו כאשר זמם וגו'. פקודא דא לדרוש ולחקור העדים בז' חקירות, קודם דידין ליה בעונשא דמותא, בשבע חקירות, שבע לקבל (זכריה ד) שבעה אלה עיני יי' המה משוטטים בכל הארץ. בהון (ויקרא כו) ויסרתי אתכם אף אני שבע.

פקודא בתר דא, לעשות לעד זומם כאשר זמם לעשות לאחיו. תרין סהדי שקרא דאינון סמאל ונחש, אי ייתון לאסהדא סהדותא דשקר על ישראל, דטעו בין ו' לו' דאינון אתון זו. והאי איהו (ישעיה מג) עם זו יצרתי לי תהלתי יספרו.

[זהר חלק ג' - דף ער"ה ע"ב]

ולא יתייחד ו' עם ז', אלא בשרפת חמץ, דבין ו' לו'. ואף על גב דמדאורייתא איהו עד סוף שית, גזרו רבנן, אוכלין כל ארבע, ותולין כל חמש, ושורפין בתחלת שש. ואולפי מארי מתניתין מסהדותא דשעתי דחמץ, לסהדותא דבדיקות דסהדי,

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דהוא דהרג את הנפש. וכלא מפרש במתניתין. ויקיים בהון, ארי בפתגמא דחשיבו מצראי למידן וכו'. והאי איהו ועשיתם לו כאשר זמם. (דף ער"ה ע"ב)

פקודא בתר דא, לקבל בית דין הגדול עליהו, בינה, מסטרא גדולה אקרי אלהים, בית דין הגדול, רב בדינוי, ורב בזכווי, פגוונא דאתמר שום תשים עליך מלך בפקודא, שום לעילא, תשים לתתא. הכי לקבל עליה בית דין רברבא, אף על גב דקביל עליה בית דין זעירא. בית דין זעירא, בית דין של שלשה, מסטרא דשכינתא תתאה. בית דין רברבא, מאלין סנהדרי גדולה.

אמר בוצינא קדישא, שבועים סנהדרי גדולה הוו, ואנת רברבא על פלהו, (שמות יח) והיה כל הדבר הגדול יביאו אליך וכל הדבר הקטן ישפטו הם. אלו. (הם סנהדרי גדולה, סנהדרי קטנה). סנהדרי גדולה מסטרא דשכינתא עלאה, סנהדרי קטנה מסטרא דשכינתא תתאה.

משה שושבינא דמלכא, אהרן שושבינא דמטרוניתא. ועמהון שבועין ותריין סנהדריין, כמנין חסד, ומהכא סנהדרי גדולה. סנהדרי קטנה, מסטרא דשמאלא, (בראשית א) את המאור הקטן לממשלת הלילה.

ובגין דא, תפארת את המאור הגדול לממשלת היום, דאתמר ביה (תהלים מב) יומם יצוה יי' חסדו. את המאור הקטן לממשלת הלילה, (שם) ובלילה שירה עמי. שיר דלויים, ודא יסוד. (שמואל א כ) בן ישי חי על האדמה. דתקין עשר מיני תהלים, בשירה. ואיהו צדיק לשמאלא, את המאור הקטן, ודא שכינתא, דאתנטילת משמאלא. ע"כ (יתרו כ"ג, כבד את אביך וכו') כי תצור אל עיר וכו' עד בהאי עלמא נדפס בפרשת בלק דף קצ"ו ע"א.

זוהר פרשת כי תצא

כי יהיה לאיש בן וכו', ורישי ישיבות נדפס בפרשת בלק דף קצ"ו ע"א

לא תלין נבלתו וכו', עד כבהמות נדמו. נדפס בפרשת נשא באדרא דף קמ"ג

ע"ב

דברא קודשא בריך הוא עלמא וכו', עד ובעלמא דאתי. נדפס בפרשת קדושים

דף פ"ו ע"א

רעיא מהימנא (דברים כ"ב) וענשו אותו מאה כסף וגו'. פקודא דא, לדון בדין מוציא שם רע. הדא הוא דכתיב, וענשו אותו מאה כסף ונתנו לאבי הנערה פי הוציא שם רע על בתולת ישראל. רבנן, והאי איהו בתר נשואין, דאמר לא מצאתי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לבתך בתולים, ולא כל שם רע שקול, דמרגלים דאפיקו שום ביש על ארעא, אתענשו בגינה, ומיתו ולא זכו לה. ואתתא קרקע איהי בארעא, כמה דאיקמוה, אסתר קרקע עולם היתה.

ואי תימרון שום ביש עלה, דאסתאבת באחשורוש, וזכתה לאתלבשא בה רוחא דקדשא. הדא הוא דכתיב, (אסתר ה) ותלבש אסתר מלכות. הא אמר קודשא בריך הוא, (ישעיה מב) אני יי' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן ותהלתי לפסילים. ורוחא דקדשא שכנתא הות, דאיהי שם דאתלבשת באסתר.

אבל רבנו, ווי לאינון דאכלין תבן תבל דאורייתא (חמור דאורייתא דאתחשיב ח'כם מ'פלא ו'רב ר'בנו) ולא ידע בסתרי דאורייתא, אלא קלין וחמורין דאורייתא, קלין תבן דאורייתא, חומרא דאורייתא, חטה, חט ה', אילנא דטוב רע.

[זוהר חלק ג' - דף רע"ו ע"א]

לית דרפא דמלכא ומטרוניתא, למרכב על חמרא, אלא על סיוון. הדא הוא דכתיב, (חבקוק ג) פי תרכב על סוסיה מרכבותיה ישועה. דאין מזולזלין במלכותא, למרכב מטרוניתא על חמרא. כל שפן מלכא, לית דין אתר הדיוט עבד, דארחיה למרכב על חמרא. ובגין דא כתיב ביה במשיח, (זכריה ט) עגי (דף רע"ו ע"א) ורוכב על חמור. עגי איהו תמן בסיון, ערובין גדה יבמות, ושאר מתניתין בכלל. ולא אתקרי תמן מלך, עד דרכיב בסוסיא דייליה כנסת ישראל.

קודשא בריך הוא פד איהו לבר מאתריה, לאו איהו מלך. וכד אתהדר לאתריה, (זכריה יד) והיה יי' למלך. והכי ישראל, אתמר בהון, כל ישראל בני מלכים. כגוונא דאבא, אינון בנוי. לאו אינון בני מלכים, עד דיהדרון לארעא דישראל. ואי תימא דהדיוט דא, אף על גב דאיהו הדיוט לגבי מאריה, עליה אתמר, אל תהי ברפת הדיוט קלה בעיניה. והדיוט דא לגבי מלכא עבד מטטרון. ואדם קדמאה דלא נטר יקר דיהבו ליה, נחתו ליה למיכל עם חמורים (חמריה), ואמר אני וחמורי נאכל באבוס אחד. ויששכר בהאי חמרא, זכה לאתקרי (בראשית מט) יששכר חמור גרם.

ורבנו מארי מתניתין, מטרוניתא אתמר בה (תהלים קג) ומלכותו בכל משלה, בתר דאתלבשא ביה אסתר, שליטת אסתר על אחשורוש ואומתיה. ואתמר בהו (אסתר ט) והרוג בשונאיהם. ואי תימא דאתיחד עמה. אף על גב דהו בביתא חדא, חס ושלום. אלא, כגוונא דיוסף, דאתמר ביה, (בראשית לט) ותנח בגדו אצלה, ולא לבושו, אלא בגדו, לישנא (ישעיה כד) דבוגדים בגדו.

והכא סתרא רברבא. ובגין דא, אסתר, לישנא דסתראה, (תהלים לב) אתה סתר לי, שכנתא אסתירת לה מאחשורוש, ויהיב ליה שינה באתרה, ואתהדרת איהי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בדרועיה דמרדכי. ומרדכי דהוה ידע שׁמא מפרש, ושבועין לשון, עבד כל דא בחכמתא. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, דאפילו בלא דא, אית ליה לבר נש קודם דיתיחד עם אתתיה, למללא עמה, בגין דשׁמא שידה אתחלפא באתתיה.

ודא באתתא מאילנא דטוב ורע, אבל אם היא משכינתא, לית לה שנוי, הדא הוא דכתיב, (מלאכי ג) אני יי לא שניתי. אני, דא שכינתא. ולית לה דחילו מפל סטרין אחרנין. הדא הוא דכתיב, (ישעיה מ) כל הגוים כאין נגדו.

ובאתרא דשכינתא תמן, כמה סגולות תמן. ובגין דאסתר אתלבשת שכינתא בה, חזיא הות למעבד עמה כמה סגולות (ס”א צומות). כגוונא דשרה, קודשא בריך הוא נטיר לה, בגין שכינתא דהות עמה, נטיר לה מפרעה, ואפילו לבושה ותכשיטיה בכלהו שוי קודשא בריך הוא סגולות, בגין שכינתא. ובגין דא, אתא פרעה לסנדלא, מחא ליה עמיה. והכי נמי בכל תכשיטין דילה. בכל תכשיט ותכשיט דהוה נגע ביה, מחי ליה, עד דאתפרש מנה ההוא טמא, ואחזר לה לבעלה.

ואי בתכשיטין דילה כף, כל שפן מאן דנגע בגופא. ואפילו באצבע דילה, לסטרא דיהודא, (במדבר א) והזר הקרב יומת. דקודשא בריך הוא לא יהיב ליה רשו למקרב גבה, הדא הוא דכתיב, (ישעיה מב) אני יי הוא שמי וכבודי לא אחר לא אתן.

ובגין דא, לא כל שם רע שקול. מרגלים דאפיקו שום ביש על ארעא דישראל מיתו. מאן דאפיק שום ביש על שכינתא, כל שפן דלקיין בנשמטהון. דאלין דאפיקו שום ביש על ארעא, לקו בגופייהו, ומיתת גרמייהו מיתו. אבל מאן דאפיק שום ביש על שכינתא, נשמטא דלהון לקאה. והאי למאן דידע רזא דא, ועינוי פתחין. אבל מאן דעינוי סתימין, לית ליה עונשא כל כף.

ומה דרבנן דמתניתין שויין קמיייהו, דאתתא אנוסה מותרת לבעלה. ודאי איסור והיתר דמתניתין לא ממלל אלא במיליה דבר נש, ואתתא דאיהי מאילנא דעץ הדעת טוב ורע. אבל אתתא דאיהי מאילנא דחיי, לאו לה דינא כאלין, (דאינון מאילנא דעץ הדעת טוב ורע) דהווא דאילנא דחיי, צדיק וטוב לו. ובגיניה אתמר, (משלי יב) לא יאונה לצדיק כל און, ולא לבת זוגו צדקת. ואוליפנא משרה בביתא דפרעה, דלא הוה ליה רשו למקרב בהדה.

סדר הלימוד ליום י סיון [יום 246 בשנה]

ומאן דאיהו צדיק ורע לו, האי דאיהו מאילנא דטוב ורע, דכיון דרע עמיה, (קהלת ז) אין צדיק אשר לא יחטא בהווא רע, בתר דאיהו עמיה. רשע וטוב לו, דאתגבר יצר הרע על יצר טוב, אתמר וטוב לו, טוב איהו תחות רשותיה, ובגין

בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלויתא ברחמי - [דף 2706]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דרע שליט על טוב, רשע איהו, דההוא דאתגבר נטיל שמא. רשע ורע לו, אל אחר סמאל, ורע לו, סם המות דיליה עבודת כוכבים ומזלות, (תהלים לד) תמותת רשע רעה. ובגין דא, אנוסה לאו איהי, אלא אי אית בה תערוכת בההיא נשמתא, דטוב ורע.

[זוהר חלק ג' - דף רע"ו ע"ב]

ואורייתא דאתבריא (נ"א דאתיהיבת), אתברו לוחין דילה, דאינון משולים לבתולים. וקודשא בריך הוא הדר יהיב לון לישראל, לנטרא לה, אורייתא דבעל פה אתקריאת הלכה למשה מסיני. וחתן דידה, תבר בתולים דילה. ומאן דאפיק שום ביש עלה, דיימא דהא ההיא אורייתא לאו איהי דא, דהא לוחין דילה אתברו. קודשא בריך הוא יימא ליה, דאיהו אבי הנערה. בת, דאיהו בתיבת בראשית, איהי בריתא דמלכא, קודשא בריך הוא אמר ופרשו השמלה, ואתפתחת יריעה מספר תורה, ויחזון דאתמר ביה, (שמות לד) פסל לך שני לוחות אבנים פראשונים וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על (דף רע"ו ע"ב) הלוחות הראשונים אשר שברת.

מיד קם אליהו, וכל מארי מתיבתא, וברכו ליה, ואמרו סיני סיני, הכי אתחזיית למשמע מלין דילך ולשתוק, אבל ברשותא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, אנא בעי למללא מלה לגבך, ליקרא דילך. אמר ליה אימא.

פתח ואמר, רעיא מהימנא, האי פלה דילך, קודשא בריך הוא יהיב לה לאברהם לגדלא לה לגבך, ובגין דאיהו נטיר לה, אתקריאת בריתיה. הדא הוא דכתיב, בת היתה לו לאברהם ובכל שמה. ובה קיים כל אורייתא פלה, ואפילו עירובי תבשילין. הדא הוא דכתיב, (בראשית כו) וישמור משמרתי וגו'. ואיהו הוה לגבה אומן, כגון (אסתר ב) ויהי אומן את הדסה. וקודשא בריך הוא בריך ליה בגינתה, הדא הוא דכתיב, (בראשית כד) וי' ברחך את אברהם בכל. וגדיל לה מפל מדות טבין, וגמיל לה חסד, וסליק לה בגדולה במדת חסד דאברהם, והוה ביתיה בגינתה פתוח לרווחה, למגמל חסד עם כל באי עולם.

ובגין דאיהו גמיל חסד עמה, כד בנוי דאברהם הוה ממושפנין בכמה חובין במצרים, אמר קודשא בריך הוא לך רעיא מהימנא, זיל וגמיל טיבו, למאן דגמיל ליה עמה, דדא פלה דילך, יהיבת לה ליה, לגדלא לה במדות טבין, ואיהו גדיל לה בתליסר מכילין דרחמי, דרמיזין בתלת תיבין וה"ו אג"י וה"ו, דאינון וא"ו. דכליל בהון ע"ב שמהן, כמנין חסד. דבהון הוה אתגבר אברהם על ע"ב אומין ובכלה דילך, הוה ליה סגולה בע"ב שמהן, והוה נצח לכל אומה ולישן.

ובגין דא, (ישעיה סג) מולך לימין משה זרוע תפארתו. ובוקע מים, דיימא קרעת ליה קדם בנוי, בתריסר קרעין, בחושפן ו"ו, ובזכות א' (ס"א ובגינה) עברת (ס"א

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עבדת) ימא יבשתא. ובה טובעו מצרים, דלא מהימנין בוא"ו דאיהו אחד. ולזמנא דאתי, (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, יתקיים בישראל זרעא דאברהם. ובך יתקיים, (דאנת) מוליך לימין משה זרוע תפארתו (זרע דאברהם) ובוקע מים דאורייתא קדמהון, למתוי לך שם עולם. ותמן תרויח פלה דילך.

ובגין דבת דא, אתייהיבת לישראל, דאיהי הלכה דילך, מסטרא דשמאלא, הלכה למשה מסיני. דהא מסטרא דימינא, ה' הלכה דילך, מסטרא דשמאל דאברהם. "דיצחק. וכלא ה"י מן אלהים. ואנת וא"ו, מלא דילה, שלימות דילה, כוס מלא. בקדמיתא פ"ס י"ה, ולבסוף כוס מלא ברפת י".

ובגין דאתייהיבת לישראל על ידך, דאינון מסטרא דעמודא דאמצעיתא, אית לגלאה אמאי אתייהיבת לון דהא ודאי אברהם הא אתמר אמאי אתייהיבת ליה. ואנת גמילת חסד עם בנוי, פגוונא דגמיל הוא עמך. ליצחק יהב ליה קודשא בריך הוא ליה ולזרעיה, לנטרא (נ"א לעטרא) לה מאילנא דטוב ורע. ועבדו לה כמה גדרין, וחתיכו לה כמה לבושין, דאינון לבושי דהבא, בכמה פסקות. והווי חולקין ומקשין עלייהו על אלין פסקות, לתקנא לה בכמה פרוקין, לקשט לה בכמה מיני קשוטין, לשבתות וימים טובים, למתוי מקשטא לגבך בזמנא דתיתי לגבה בפורקנא בתרייתא, דאתמר בה (קהלת א) מ"ה ש"היה ה"וא. (חסר כאן)

ובגין דאינון גרמו לך, ועבידו עמך טבין, אנת סבילת בגינייהו כמה מכתשין, בגין דלא יתקטיל משיח בן יוסף, דאתמר ביה (יחזקאל א) ופני שור מהשמאל, מזרעא דיוסף, דאתמר ביה (דברים לג) בכור שורו הדר לו. ובגין דלא יתחלל הוא וזרעיה בין עובדי כוכבים ומזלות, בחוביה דירבעם דעבד עבודה זרה, הוה הוא לאתחללא בעובדי כוכבים ומזלות הוא וזרעיה, בגין דירבעם בן נבט מזרעיה איהו, בגיניה אתמר בך, (ישעיה נג) והוא מחולל מפשעינו וגו', ובחבורתו נרפא לנו.

וישראל בגין דאינון כלילן ימינא ושמאלא, תמן ה"י דילך בשלימו הוה, אית לך לאתחדא עמה בינייהו. ובגין דאתמר בך, כי הוציא שם רע על בתולת ישראל, אתמר בך ולו תהיה לאשה, לא יוכל לשלחה כל ימיו, בגלותא לא יכיל למפרש ליה מנה כל יומי.

ואיך הוא שם רע דאפיקת עלה. אלא בתר דאתייהיבת איהי לישראל, כל מאן דאפיק שום ביש על ישראל, כאילו אפיק עלה. ושום ביש הוה, דאמרת לקודשא בריך הוא, (שמות לב) למה יי יחרה אפך בעמך. וקודשא בריך הוא אמר, וכי אנת אפיק שום ביש על ישראל דעבדו ית עגל, לך רד כי שחת עמך. ערב רב ודאי, דאנת גיירת לון עבדו ית עגלא. ובגין דא כי הוציא שם רע על בתולת ישראל ולו תהיה לאשה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ג' - דף רע"ז ע"א]

קום רעיא מהימנא, נשיק ליה באנפוי, ועל עינוי ובריך ליה, ואמר ליה, תהא מברך מפומא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, בכל מדה ומדה דיליה, ובעשר ספירן דיליה, ובכל שמתן דיליה, ובכל מארי מתיבתאן, ובכל מלאכין. וענו כלהו ואמרו אמן. וקודשא בריך הוא ושכינתיה הודו בברכתיה. אליהו, קום אפתח פומך בפקודין עמי, דאנת הוא עוזר דילי, מפל (דף רע"ז ע"א) סטרא, דהא עלך אתמר בקדמיתא, (במדבר כח) פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, בן אהרן ודאי, בן אח דילי הוא, (משלי יז) ואח לצרה יולד. (נשא קכ"ד ע"א פקודא לדון בדיני סוטה)

פי ימצא איש נערה בתולה אשר לא אורשה וגו'. פקודא דא, לדון במפתה חמשים כסף. הדא הוא דכתיב, פי ימצא איש נערה בתולה אשר לא אורשה. אלין ישראל, מסטרא דשכינתא אתקריאו בת. ותפשה ושכב עמה ונמצאו ונתן לאבי הנערה חמשים כסף ולו תהיה לאשה לא יוכל לשלחה כל ימיו. רבנן וכל מארי מתיבתא, איש, אלין ישראל, מסטרא דקודשא בריך הוא. ותפשה, בקשורא דתפילין. ותפשה, בכנפי מצוה. אשר לא אורשה, בת יחידה, דא נשמה. ושכב עמה, בצלותא דשכיבא, בהשכיבנו. ונתן לאבי הנערה חמשים כסף, כ"ה כ"ה אתון דיחודא.

קום רעיא מהימנא, דודאי מאן דאשתדל בהלכה שלא לשמה, ורווח הלכה, ודאי בתפשה איהי לגביה. ועם כל דא אוקמוה, לעולם יעסוק אדם בתורה אפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה. והאי הלכה מסטרא דנער טוב, דאתפרש מאילנא דטוב ורע, דאיהו איסור והיתר, טומאה וטהרה, כשר ופסול. ועל שם נער, אתקריאת איהי נערה. דעתיד לקיים בה, (איוב לח) וינערו רשעים ממנה, דאינון איסור טמא ופסול, סמאל ומשרייתיה.

דבר אחר פי ימצא איש נערה בתולה, אלין ישראל, דכתיב, (הושע יא) פי נער ישראל ואוהבהו, נער מסטר דמטטרוין. ואין איש אלא קודשא בריך הוא, שנאמר (שמות טו) יי איש מלחמה. פי ימצא איש נערה בתולה, בתולת ישראל, דאתמר בה (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. (הושע ב) הנה אנכי מפתיה והולכתיה המדבר, ולבתר אפתח לון חמשין תרעין דחירו, דאינון חמשין תרעין דרחמי, מסטרא דאברהם אבוהון. והאי איהו ונתן לאבי הנערה חמשים כסף, וכסף מדרגא דחסד, דרגא דאברהם.

דבמפקנו דמצרים, חמשין תרעין דחירו אפתח לון, מסטרא דדינא דשמאלא, דאיהו אדני, דתמן (בראשית טו) דן אנכי. קדם דינא דן אנכי, ולבתר נפקו. אבל בפורקנא בתרייתא, (ישעיה נד) וברחמים גדולים, מסטרא דאברהם, וגדולה דרגא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דאברהם, דבינה, תמן איהי יד הגדולה, תמן איהי נ' כסף. ולבתר לא יוכל שלחה בגלותא כל ימיו, בגין דלו תהיה לאשה, כמה דאתמר (הושע ב) וארשתיד לי לעולם. וקרא אחרינא, (ישעיה נד) כי בועליך עושיך יי' צבאות שמו. (ישעיה סב) לא יאמר לך עוד עוובה. דאף על גב דשכינתא איהי בגלותא, קודשא בריך הוא לא זו מנה.

פקודא בתר דא, לישא אנוסתו. דודאי אנוסה אית מתרין סטרין, אנוסה ברחימו דיליה לגבה, ואיהי לא רחימת ליה. ואית אנוסה דרחימת איהי ליה, ודחילת לאזדוגא עמיה בלא קדושין וברכה, ואיהי לא בעאת אם היא הדיוטא לגביה, ולו תהיה לאשה.

בסתי תורה, אית לן להמשיל משל, נשמתא אית דאיהי מטרוניתא. ונשמתא אית, דאיהי אמה. כגון (שמות כא) וכי ימכור איש את בתו לאמה. ונשמתא אית, דאיהי שפחה הדיוטא דבר נש. אוף הכי, אית דאיהו עבד שפחה לגבי נשמתא. ולזמנין נשמתא אזלא ברזא דגלגולא, הדא הוא דכתיב, (בראשית ח) ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה, ויצר הרע רדיף אבתרהא, לאעלא בגופא, דאיהו שפחה לגבי יצר הרע. איהו שד יהודי. ונשמתא י', אמה העבריה. ובה ההוא שד, אתהדר שדי, דנטיר לה להחיא נשמתא, ותב בה בתויבתא, ומברך בה לקודשא בריך הוא בכל יומא בברוך. ומקדש בה לקודשא בריך הוא, בקדש קדש קדש. ומיחד עמה לקודשא בריך הוא, בקריאת שמע.

מה דהוה איהו שד, אתהדר מלאך דידיה מטטרון, (רוחא מניה) ואתהדר שדי דהכי סליק (מטטרון) במטטרון, בחושבן שדי. ומיד יתקיים ביה, ולו תהיה לאשה לא יוכל לשלחה כל ימיו. ואי לא חזר בתויבתא, איהי לגביה משתעבדא בחובין דעבדת, ויתקיים ביה (שמות כא) האשה וילדיה תהיה לאדוניה. ואתמר בההוא שד בעל חוביה, והוא יצא בגפו. והאי שד, איהו כמטה דמשה, דאתהפך ממטה לנחש, ומנחש למטה, הכי האי שד, אתהפך משד למלאך, וממלאך לשד, כפום עובדוי דבר נש.

ועל שם שדים דאתו מהאי, אוקמוה מארי מתניתין, דאית מנהון כמלאכי השרת, ואינן תלמידי חכמים דידיעין מאי דהוה, ומה דעתיד למהוי. ואינן בדיוקניהו בארעא, אינן מארי פילוסופיא, אצטגניני ישראל, דידיעין מאי דהוה, ומאי דעתיד למהוי, מאותות דחמה וסיהרא, לקותא דלהון, וכל ככב ומזל, ומה אחזי בעלמא.

[זוהר חלק ג' - דף רע"ז ע"ב]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואית מנהון (דף רע"ז ע"ב) כְּבִהְמָה, פְּרִין וּרְבִין כְּבִהְמָה, דְּיוֹקְנָא דְלִהוֹן לְתַתָּא אֵינּוֹן עֲמֵי הָאָרְצִין, וְאוֹקְמוּהָ מְאָרִי מִתְנִיתִין, דְּאֵינּוֹן שְׁקִין, וּבְנוֹתִיהוֹן שְׁרִין. וְעַל בְּנוֹתִיהוֹן נְאֻמְרָה, (דברים כז) אָרוּר שׁוֹכֵב עִם כָּל בְּתוּמָה. וְאֵינּוֹן שׁוֹנְאִים לְתַלְמִידי חֲכָמִים מְאָרִי מִשְׁנָה, דְּאֵינּוֹן מְלָאכִי הַשְּׂרַת מִמֶּשׁ. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ מְאָרִי מִתְנִיתִין, עַל בַּר נֶשׁ אִי יְהֵא (מלאכי א) כְּמִלְאָךְ יִי צְבָאוֹת תּוֹרָה יִבְקִשׁוּ מִפִּיהוּ, וְאִי לָאוּ לָאוּ יִבְקִשׁוּ תּוֹרָה מִפִּיהוּ.

ואית אחרנין מארי סתרי תורה, מארי מדות, דאֵינּוֹן יִרְתִּין נְשֻׁמְתִין מִסְטְרָא דְמַלְכוּתָא קְדִישָׁא, דְּאִיהוּ כְּלִילָא מְעֵשֶׁר סְפִירָן. דְּמֵאן דִּירִית לָהּ, וְזָכִי לָהּ, זָכִי לְעֵשֶׁר סְפִירָן בְּלֵא פְרוּדָא, עֵשֶׁר וְלֹא תִשַׁע, דְּאִי הוּוּ יִרְתִּין לְמַלְכוּתָא יְחִידָתָא, הוּוּ תִשַׁע בְּפְרוּדָא מְנָה, בְּגִין דְּלִית תַּמָּן פְּרוּדָא, אִמְר בְּעַל סֵפֶר יִצִּירָה עֵשֶׁר וְלֹא תִשַׁע.

ואי תימא דסליקת לעילא מעשר. שְׁמָא מְפָרֵשׁ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, הָא עֵשֶׁר, יו"ד דְּמִתְיַיְחַד בְּהָ, וְלֹא סְלִיק לְעֵילָא מְעֵשֶׁר. וּבְגִין דָּא י', וְלֹא י"א. אָבֵל מֵאן דְּמַחְפֵּר יו"ד, דְּאִיהִי אוֹת בְּרִית, בְּשִׁפְחָה. וּמְטְרוֹנִיתָא כְּלִילָא מִי, בְּשַׁד דְּעֵבוּדָה זָרָה סְמָא"ל אֲתַדֵּן בְּגִיחָנָם.

דְּמֵאן דִּירִית בְּרִיתָא דְּמַלְכָּא מַלְכוּת, לָא זָכִי לָהּ, אֲלֵא בְּרָא דְמַלְכָּא, דְּאֲתַקְרִי (שמות ד) בְּנֵי בְכוּרֵי יִשְׂרָאֵל, דְּמִסְטְרָא דָּא אֲתַקְרִיאוּ יִשְׂרָאֵל בְּנִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (דברים יד) בָּנִים אַתֶּם לַיְי' אֱלֹהֵיכֶם, וּמַלְכוּת דָּא דְאַצִּילוֹת.

ואית לקבלה מלכות דבריא, ואיהי מלכות לְמַלְאכִים דְּבְרִיאָתָא. וְאִיהִי נְעֻרָה דְּמְטְרוֹנִיתָא, מְשֻׁמְשָׁא דִילָהּ, וְאִיהִי דְּיוֹקְנָא דְּגִבְרִיתָא דִילָהּ, כְּלוּלָהּ מִי. הָאִי בְּחוּבִין דְּיִשְׂרָאֵל, יְכִילַת לְאַתְחַלְלָא בֵּין אוּמִין דְּעֵלְמָא. אָבֵל מַלְכוּת דְּאַצִּילוֹת דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עָלָה אֲתַמְר (ישעיה מב) אֲנִי יי' הוּא שְׁמִי וּכְבוֹדִי לְאַחַר לָא אֲתַן וְתַהֲלִתִּי לְפָסִילִים, לָא יְהִיב לָהּ לְמֵאן דְּמַחְלֵל שְׁבָתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים, אֲלֵא לְמֵאן דְּאִיהוּ בְּרָא דְּמַלְכָּא, וְנָטִיר אוֹרִייתָא וּפְקוּדֵין, בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ דְּמֵאֲרִיָּה, וְלֹא עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרִס, אֲלֵא כְּבִין דְּאִיהוּ מַחוּיָב לְמַעַבְד צוּוּיָהּ דְּאַבוּי, דְּעֵלִיָּה אֲתַמְר (שמות כ) כִּפְדֵּ אֶת אֲבִיךָ וְאֶת אִמְךָ. אֶת אֲבִיךָ דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְאֶת אִמְךָ דָּא שְׁכִינְתָּא. וְעִם כָּל דָּא, מֵאן דְּמַחְלֵל נְעֻרָה דְּמַלְכָּא, אֲתַחְשִׁיב לִיהָ כְּאֵלוּ מַחְלֵל מְטְרוֹנִיתָא דִילָהּ.

וּרְבִנּוּ, כָּל שְׂדֵין לָאוּ אֵינּוֹן שְׁקוּלִין, וְלֹא כָּל עֵבְדִין דְּשְׁכִינְתָּא, דְּכְּתִיב בְּהָ, (תהלים קג) וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. אִית לָהּ כְּמָה נְעֻרוֹת עֵבְרִיּוֹת, וּשְׁפָחוֹת עֵבְרִיּוֹת. וְאִית לָהּ עֵבְדִים וּשְׁפָחוֹת נְכָרִיּוֹת, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּכַּח מַלְכוּתָא אַחְרָא בְּעֵלְמָא, בְּזִמְנָא דְּאִיהִי שְׁלֵטָא.

ואלין שפחות נכריות, מִסְטְרָא דְּסֵם הַמּוֹת, נוֹקְבָא דְּסְמָאֵל. דְּשִׁפְחָה הוּוּ לְמְטְרוֹנִיתָא. נוֹקְבָא וְסְמָאֵל אֵל אַחַר, עֵבֵד הוּוּ לִיהָ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְבַתָּר

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דעבידו גרמייהו אלוהות, וקודשא בריך הוא עתיד לאעבר לון מעלמא, ולממחי לון.

ואי תימרון, אי בני נשא עבדין לון אלוהות, ולא ברעותא דלהון, אמאי אתענשו. אלא כד הו דור המבול ודור הפלגה ידעי בהון, והו מקטרגין (נ"א מקטרין) לון, וסגדין לון, ובההוא חילא דהו מקטרגין (נ"א מקטרין) לון, וסגדין לון, הו נחתי לגבייהו, ועבדי רעותיהו, וממלן בהון באינן צולמין, הא אתעבידו אלוהות ועבודת פוכבים ומזלות. בגין דא, קודשא בריך הוא עתיד לאעברא לון, וימחי לון מעלמא, צולמין דלהון דהו פלחין בהון, ואשתאבו מנהון רוחין וצולמין.

וכד אית בעלמא ערב רב, נחתין לאתגשמא בהון, וקודשא בריך הוא יעבר לון מן עלמא, הדא הוא דכתיב, (זכריה יג) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ. ואי תימרון, בזמנא דגלותא בתראה, לית עבודת פוכבים ומזלות, בגין דלא ידעין בני עלמא בהון. ואינן דידיעין בערב רב תמן, אשתכח לון דמכעיסין לקודשא בריך הוא ושכינתיה, וישראל ביניהו, וערב רב מצליחין בהון, לקיים מאי דכתיב, (דברים ז) ומשלים לשונאיו אל פניו להאבידו.

קמו פלהו תנאין ואמוראין וברוכו לרעיא מהימנא, ואמרו ליה סיני סיני, מאן יכיל למלא קדמך, דאנת בדיוקנא דמארך, דבזמנא דמליל בטורא דסיני, כל חיון דמלאכין, וחיון דכרסייא, ועלאין ותתאין, שתקו, ולא אשתכח דבור אחרא אלא דיליה. ובגין דאת בריה בדיוקנא דיליה, צריך למשמע פלהו מארי מתיבתא מלין מפומך, אל תתן שתיקה למלוךך. (קרח קע"ח ע"ב כל פטר רחם)

[זוהר חלק ג' - דף רע"ח ע"א]

פי יקח איש אשה חדשה לא יצא בצבא וגו'. ושמח את אשתו אשר לקח. פקודא (טו) דא, חתן למחדי באתתיה שתא חד, דכתיב נקי יהיה לביתו שנה אחת. ואינן י"ב ירחין אינן מדילה. דהא שנה איהי פלה, ולית פלה בר בי"ב ירחין, דכתיב, (מלכים א ז) עומד על שנים עשר בקר. והואיל ולית תקונא דכלה, בר בי"ב, אצטריך חתן למחדי לה, ולביתה, לה ולתקונהא, כגוונא דלעילא. ועל דא יעקב כתיב ביה, (בראשית כח) ויקח מאבני המקום. אבני המקום י"ב הו, ומאן דחדי לכלה, חדי לעולימתהא, (דף רע"ח ע"א) ועולימתן י"ב הו. וכלא איהו רזא דשנה. בגין כד אצטריך לחתן למחדי באתתיה שנה אחת.

והא אוקימנא, דחדוה דא, לאו דיליה היא, אלא דילה. דכתיב ושמח את אשתו. וישמח את אשתו לא כתיב, אלא ושמח, יחדי לכלה. כגוונא דא, לאו חדו לכלה, בר בגופא ותקונהא. ומאן חדי לון, צדיק. ועל דא נקי יהיה לביתו. נקי, דלא יעמול במלי דעלמא, דיהא ביה רעוא למחדי לה. נקי מכלא. נקי למסין ולארגונין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וגולגלתין. נקי דלא יפוק לחילא לאגחא קרבא. לאשתפחא חדוה עילא ותתא, ולא תערא חדוה לעילא. זכאין עמא קדישא, דמאריהון חדי בהון, זכאין אינון בהאי עלמא, וזכאין אינון בעלמא דאתי. (פקודא י"ו למיהך בר נש באורחוי דקודשא בריך הוא, פקודא י"ז לאורחא וכו' פ"ה ע"ב) (דברים כ"ד) ביומו תתן שכרו וגו'. פתח רעיא מהימנא ואמר, פקודא בתר דא, לתת שכר שכיר בזמנו. הדא הוא דכתיב, ביומו תתן שכרו ולא תבא עליו השמש. מארי מתיבתאן עלאי ותתאי, שמעו. מטטרון איהו שכר שכיר, מח"י עלמין, שליח דיליה, לקבלא ח"י ברכאן דצלותא, בכל יומא, תלת זמנין. ובגין דא, ביומו תתן שכרו, דא צלותא דשחרית. ולא תבא עליו השמש, דא צלותא דמנחה, דאי עבר יומו, בטל קרבנו. פי עני הוא (דצדיק) ודאי, עני הוא בגלותא, לית ליה מדיליה, אלא מאי דיהבינן ליה בצלותא, בגין דא צלותא תפלה דיליה, (תהלים קב) תפלה לעני פי יעטוף, בעטיפת ציצית, תפלה דיד איהי.

ואליו הוא נושא את נפשו, דא תפלת ערבית, דאיהי אמורים ופדרים, שיורין דקרבינן דיומא. ואינון כגון פרט הכרם, (ויקרא יט) ופאת שדה, דעלייהו אתמר, שירי מצוה מעכבין את הפורענות. לעני ולגר תעזוב אותם, דעמודא דאמצעייתא בר מאתריה, גר אתקרי. ובגין דא, אנא דדרגא דיילי עמודא דאמצעייתא, קרינא גרמאי גר בגלותא קדמאי. הדא הוא דכתיב, (שמות ב) גר הייתי בארץ נכריה, דאיהו בגלותא רביעא בגינייהו.

שאילו ליה מארי מתניתין, רעיא מהימנא, הא פקודא דא הוּוּ מקיימין ישראל בארעא דישראל (או לא). אמר לון, בגין לאתערא רחמי, על אלין דמתרכי מאתריהו. דבר נש פד איהו לבר מאתריה, גיורא אתקרי, כל שפן על נשמתין דאזלין ערטילאין מההוא עלמא, ואתיין לעלמא דין. בגינייהו, האי איהו דאמר קרא, (משלי כז) כצפור נודדת מן קנה, דא נשמתא, דשכינתא לא זזה מנה. פן איש, דאתמר ביה (שמות טו) יי' איש מלחמה, נודד ממקומו, דאיהו נע ונד מאתריה, דאיהו עלמא דאתי, בינה. ונד אבתרה בעלמא דין, עד דתשלים יומין דאתחייבת למיזל לבר מאתרהא. ואיהו נטיר לה, עד דיתחזיר לה לאתרהא. ואומי דלא יחזור איהו לאתריה, עד דיתחזיר לה לאתרהא. ומאן דחזר בתיבתא, כמאן דאחזר לקודשא בריך הוא ושכינתא לאתרהא. ודא רזא דפורקנא, דאמר (תהלים צה) היום אם בקולו תשמעו.

אמרו מארי מתניתין דמתיבתא עלאה ותתאה, רעיא מהימנא, אנן שליחן דמארי עלמא לגבך, זכאה חולקך, דאנת בעל תשובה, שקול לשתין רבוון דישראל, ואנת הדרת לקודשא בריך הוא ושכינתיה לאתריה, עילא ותתא. ובגינך יתפרקון ישראל ויחזרון לאתרייהו. ולית חילא למשיחין. למפרק לישראל, בר מינך. ובגינך אינון

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מתעבבין. אשלים מלין יקרין אלין, דעלייהו אתמר, (תהלים יט) הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונופת צופים.

אמר לון, מארי מתיבתאן, בגין האי שכיר, דאיהו עבד, דאתי לקבלא תלת צלותין, תקינו מארי מתניתין דלכון, למהוי בר נש, בתלת ברכאן קדמאין, כעבד דמסדר שבחין קמי מאריה. ובאמצעות, כעבד דמקבל פרס ממאריה. ובבתראי, כעבד דנטל פרס ממאריה, ואזיל ליה.

ובגין דא, עבד אברהם, ורבקה, איהו אמתלא להאי, כד קודשא בריך הוא, ישלח למטטרון דאיהו עבדא דיליה, בגין צלותא איהו יימר לגביה, (בראשית כד) אולי לא תאבה האשה ללכת אחרי. כלומר, אולי צלותא לא בעי למיזל אבתראי. אמר ליה קודשא בריך הוא, ונקית משבועתי זאת. דחכמה איהו אפא, דנחית בצדיק, לנטרא שכינתא בגלותא, ומתמן שלח בגינה.

[זוהר חלק ג' - דף רע"ח ע"ב]

אמר ליה ההוא שליח, הב לי סימנין, לאשתמודעא בצלותא, דתמן ברתא, אמר קודשא בריך הוא, והיה הנערה אשר אומר אליה הטי נא כדך ואשתה ואמרה שתה. (דף רע"ח ע"ב) ואם לאו, אלא דאשכח כל אברין דגופא מליין חובין, ולא אשפחת ביה אבר (נ"א באפי אברהם) לשריית ביה תורה, דאיהו בדיוקנא דעמודא דאמצעיתא. ולא מצוה, דאיהו דיוקנא דרבקה, דהוה (שיר השירים ב) שושנה בין החוחים, דאינון רשעים גמורים. מני לעבדיה מטטרון, (בראשית כד) השמר לך פן תשיב את בני שמה, דאיהו רוחא דקודשא, דהא מצוה איהו נפשא, רוחא איהו תורה.

ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה. ובאתר אחרא אמרו, כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו, חכמתו מתקיימת וכו'. יראת חטאו, אימא עלאה, תשובה. חכמה, אפא עלאה. כד אקדים ה' ועירא, דאיהי מצוה, שריא עליה תורה, דאיהו ו'. וכד אקדים יראה לחכמה, דאיהי ה' עלאה, שריא עליה חכמה, דאיהי י'. ואקרי בן. ומפאן, (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם.

והאי איהו (שמות ג) זה שמי י"ה לעולם, וזה זכרי ו"ה. שמי עם י"ה, שס"ה. זכרי עם ו"ה, רמ"ח. וכלהו תרי"ג. דהיינו תרי"ג פקודין, דאתייהבו לבנין קדישין, למהוי לון חולקא בשמיה, הדא הוא דכתיב, (דברים לב) כי חלק יי' עמו.

וכד אקדים תורה למצוה, או חכמה ליראה. אתהפך שמיה עליה לנוקבא, מדת הדין, כגוונא דא הוה". דאתהפך ליה כלא לדינא, וקשין מזונותיו באורייתא, כקריעת ים סוף. וכגוונא דא פורקנא, אם זכו יפקון ברחמי, הדא הוא דכתיב,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(ישעיה 10) בטרם יבא חבל לה והמליטה זכר, ויפקון ברחמי. ואי לאו אקדים רחמי, ויפקון בצערא. ושפיר דאקדים צערא ודינא לרחמי. ובגין דא אוקמוה רבותינו זכרונם לברכה, מארי מתניתין לפום צערא אגרא.

ומפקנו דנפשא, מקודם דנפקת אית לה צערא, לבתר דנפיקת ברחמי. ורנא דמלה (ירמיה לא) בבכי יבאו, לבתר ובתחנונים אובילם, ובגין דא, (ירמיה ל) ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע, ויפקון ברחמי. וכגוונא דשלה קודשא בריך הוא ליונה, ולא אשכח אתר לשריא. הכי שלח לה רעיא מהימנא בקדמיתא.

ומה פתיב בהון. (שמות ב) ויפן כה וכה וירא פי אין איש. דכלהון חייבין, ולא אשכחת בהון איש זוכה לאפקא מן גלותא. ובגין דא סרבת למיזל תמן, ואמרת, (שמות ד) שלח נא ביד תשלח. והא אנת כגון בההוא זמנא, בך יתקיים עם ישראל, (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. ובגלותא בתרא, תרין משיחין ישלח עמך, לקבל תרין גדפין דיונה. דאנת כגופא בגלותא רביעאה, לית לה גדפין. ולא עוד, אלא בקדמיתא הוה ישראל כגופא, ואנת ואהרן, כתרין גדפין דיונה, ובהון פרחו ישראל.

השלמה מההשמטות (סימן ט"ו)

צולמא על בר נש כורסייא מרובעת בארבע חיוון ואדם לשבת על הכסא. כל אבר ואבר דהאי צולמא איהו מלאך דאיהו ממנא על כל פקודא ופקודא כמה דאוקמוה מארי מתניתין עשה מצוה אחת קנה לו פרקליט אחד.

צולמא ברשיעייא עבודה זרה, ד' חיוון דיליה, עון משחית אף וחמה ד' אנפין דעבודה זרה נדה, שפחה, גויה, זונה. ובגין דא (בראשית א) ויברא אלהים את האדם בצלמו, דא מטטרו"ן. מאן אלהים דברא ליה, דא אלהים חיים ומלך עולם.

בצלם אלהים ברא אותו סמ"אל, דמניה אלהים אחרים דאתמר ביה (שמות כ) לא יהיה לה אלהים אחרים על פני. אם זכה ברא ליה אלהים בצולמא דמטטרו"ן, עבד תחות רביה. והאי איהו ויברא אלהים את האדם בצלמו, בהאי דיוקנא. ואם לא זכה צלם דסמ"אל.

תנינא מלאך המות דאיהו תחות רשותא דקודשא בריך הוא למידן ביה בר נש בגיהנם, (ש"ח ע"א) אם לאו הוא צדיק. ובגין דא וייצר, יצירה לטב, מטטרו"ן. למעבד (למהוי) ליה עוזר באורייתא בפקודין, והאי איהו אעשה לו עזר. ואם לא זכה, יצירה לביש, סמ"אל. דאיהו כנגדו למחטי ליה למידן ליה בגיהנם. ותרויהו אזלין עם בר נש בתרין צולמין.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ויפח באפיו נשמת חיים, דא צולמא דקודשא בריך הוא, שכנינתא דאתמר בה ומלכותו בכל משלה. וקודשא בריך הוא בהאי צולמא שליט על תרויהו. והאי צולמא תיבת נח. עורב ובת זוגו לקבל קודשא בריך הוא ושכינתיה בגלותא, ארמיז רזא דא.

וישלח את העורב בקדמיתא, דא יצר הרע דשלח ליה עם בר נש בהאי עלמא דאקדים, כגוונא דאקדים ליעקב וכגוונא דתבן דאקדים לחטה. אי אשפח ההוא גוף מחויב בכמה חובין, מלוקלף בטנופין דעבירות. אתמר ביה, ולא תזר עורב בשליחותא דמאריה. לבתר וישלח את היונה מאתו, דא יצר הטוב: (עד כאן מההשמטות)

לית פקודא, דלא אתפלילו תמן עשר ספירות. בתיבה תחתיים שניים ושלישים תעשייה. לאכללא בה, כהנים לויים וישראלים. תיבה שכינה עמהון, תורת יי, איהי רביעית ההין, ה' רביעאה. ומשולשת ביה'ו, לאשלמא ביה ידוד. ועשרה דרגין דאתפלילו ביה, דאינון יו"ד ה"א וא"ו ה"א. לאתקיימא בהו בישראל, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי' אלהיכם וגו', (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם. האי שמא שלטנותיה בצולמא דבר נש, ועל כל אבר ואבר דיליה.

פקודא בתר דא, לדון בדיני חגבים, דאתמר דגים וחגבים אינון טעונין שחיטה, אלא אסיפתם היא המתרת אותם. הכי מארי מתניתין, אינון צריכין שחיטה, אלא דאתמר בהון ויגוע ויאסף על עמיו. מה נוני ימא, חיותן בימא, אוף תלמידי חכמים, מארי מתניתין, חיותיהו באורייתא, ואי אתפרשן מנה מיד מתים. תנינא (נ"א תנאין) דמתניתין, דבה אתרבו תניני ימא. ואי אינון דביבשתא יעלון (נ"א יפלון) למיא, ולא ידעין לשטטא, אינון מייתין. אבל אדם דאינון מארי קבלה, אינון לעילא מפלהו, בהו אתמר (בראשית א) וירדו בדגת הים ובעוף השמים, דאינון מארי מתניתין, תנינא. התנין הגדול, (ישעיה כז) נחש בריח, לקבל (שמות כו) והבריח התיכון בתוך הקרשים.

בזמנא דתנינון (דתנינון) מארי משנה, אית בהון מחלוקת, ומקשין דא לדא, בלע לחבריה. והאי איהו תלמיד זעיר, שלא הגיע להוראה, ומורה, חייב מיתה. ואי אינון שוין דא לדא, ואית בהון מחלוקת וקושיא, אתמר בהון לסוף, (במדבר כא) ואת והב בסופה, ואוקמוה אהבה בסופה.

[זוהר חלק ג' - דף רע"ט ע"א]

סדר הלימוד ליום יא סיון [יום 247 בשנה]

אֲדַהְכִי, הָא נּוּנָא רַבָּא אֲזַדְמֵן לְגַבְיָהּ, וְאָמַר רַעֲיָא מְהִימָנָא, (במדבר כד) אֵיתָן מוֹשְׁבָךְ וְשִׁים בְּסַלְע קַנְיָךְ. תְּנִיָא דְמַסִּיעַ לָךְ. דְּהָא נּוּנִין בְּסַלְע קַנְיָא דְלַהוֹן, אֵיתָן בְּהַפּוּכָא, תְּנִיָא. אֵיתָנִים בְּהַפּוּךְ אַתּוּן, תְּנָאִים. אֲסַתְמַר מְנִייהוּ, דְּהָא אַנְתָּ פְּכַד פְּה וְכַבְד לְשׁוֹן, וּמֵאן דְּבַעֵי לְאַתְקַפָּא בְּסַלְע דְּנוּנֵי יַמָּא, דְּמֵאֲרֵי מִתְנִיתִין, דְּאֵינּוּן תְּנָאִים, בְּעֵי לְמַהוּי תְּקִיף, לִישְׁנָא חֲדִידָא חֲרִיפָא, (דלינקוב) לִינְקוּב עַד דְּמַטִּי לְתַהוּמָא רַבָּא דְתַמָּן. (חבקוק ב) פִּי עוֹד (דף רע"ט ע"א) חֲזוֹן לְמוֹעֵד וַיִּפְחַ לְקַץ וְלֹא יִכְזַב, וְאוּקְמוּהָ דְהָאֵי קָרָא נּוֹקֵב וַיִּוְרַד, עַד תְּהוּמָא רַבָּא. מֵאן הוּא דְנַחֲתִית לְתַהוּם רַבָּא, לְאַשְׁכַּחַא זְמָנָא דָּא, אֲלֵא אַנְתָּ, דְאַתְמַר בְּךָ (תהלים לו) צְדָקָתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל מְשַׁפְּטִיךָ תַהוּם רַבָּת. כְּמָה מֵאֲרֵי מִתְנִיתִין, דְּבַעוּ לְנַחְתָּא לְעוּמְקָא דְהַלְכָתָּהּ, לְאַשְׁכַּחַא תַמָּן קִיץ דְּפִרְקָנָא, וּנְחַתוּ תַמָּן, וְלֹא סְלִיקוּ. וְאִף עַל גַּב דְּלִישְׁנָהוֹן הוּת כְּפַטִּישׁ יְפוּצִין סַלְע, חֲלִישׁ פְּטִישׁ דְלַהוֹן, לְנַקְבָּא בְּהַהוּא סַלְע. וּמֵאן דְּנַקְיָבוּ דִילִיָּה בְּהַהוּא סַלְע בְּלֹא רְשׁוּ, אַתָּא חוּיָא לְנִשְׁכָּא לִיָּה. וְאֵית אַחֲרָנִין דְּנַקְיָבוּ לָהּ, עַד דְּמַטוּ לְתַהוּמָא רַבָּא, וְלֹא סְלִיקוּ מִתַּמָּן.

וּבְזַמְנָא דְנוּקְבָא פְּתִיחָא, כָּל מֵאן דְּהוּוּ נְפִיל תַמָּן, לָא הוּוּ סְלִיק. וּמְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד נְפִיל תַמָּן עִם מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. דְּחַד אֵיהוּ (זכריה ט) עֲנִי וְרוּכַב עַל חֲמוֹר. וְחַד אֵיהוּ, (דברים לג) בְּכוֹר שׁוֹרוֹ, דָּא מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. וְהָאֵי אֵיהוּ (שמות כא) פִּי יִכְרַה אִישׁ בּוֹר וְלֹא יִכְסֶּנּוּ וּנְפִיל שָׁמָּה שׁוֹר אוֹ חֲמוֹר. וּבְגִין דָּא אֲקָרִי מְשִׁיחַ, בַּר נְפִילִי. וְאֵיהִי נְפִילַת בְּתַרְיִיהוּ, וְאַתְמַר עָלָהּ, (עמוס ה) נְפִלְהָ לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל. וְאַנְתָּ הוּא (שמות כא) בְּעַל הַבּוֹר יִשְׁלַם כֶּסֶף יָשִׁיב לְבַעֲלָיו. וְהַמֵּת יִהְיֶה לוֹ, דָּא מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, דְּעַתִּיד לְאַתְקַטְלָא. (מצאתי כאן חלק כמו ד' שורות ונראה שחסר)

נַחַת בְּגִינֵיהּ. דְּוִדָּאֵי אַרְבַּע גְּלִיּוֹת הוּוּ, תַלְתָּהּ, לְקַבֵּל תַלְתָּהּ קְלִיפִין דְּאַגּוּזָא, דְּאֵינּוּן תַהוּ, קוּ יְרוּק, קְלִיפָה יְרוּקָא דְאַגּוּזָא. תְּנִינָא בְּהוּ, אַבְנִין מְפּוֹלְמִין, דְּאֵינּוּן סַלְעִים תְּקִיפִין, דְּמִכָּל מְקוּם פְּסִקוּ מִינֵיהוּ כְּמָה פְּסִקוֹת, וּנְקִיט לּוֹן, לְאַפְקָא מִיָּא דְאוּרִיָּתָא. וּבְגִין דָּא אַתְקָרִיאוּ אַבְנִים מְפּוֹלְמוֹת, דְּמִנֵּיהוּ מִיין נְפִקִין. קְלִיפָה תְּלִיתָאָה, דְּקִיקָא, גְּלוּתָא תְּלִיתָאָה, דְּהוּוּ זְעִיר, וְהָאֵי אֵיהוּ וְחֲשֵׁךְ. גְּלוּתָא רְבִיעָאָה, תַהוּם רַבָּת, חָלַל דְאַגּוּזָא. וְהָאֵי אֵיהוּ, (בראשית א) וְחֲשֵׁךְ עַל פְּנֵי תַהוּם.

וְאַתְקָרִי בּוֹר, דְּנְפִיל שָׁמָּה שׁוֹר, דָּא דְכְּתִיב בְּיוֹסֵף, (דברים לג) בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ. דְאַתְמַר בֵּיהּ, (בראשית לו) וַיִּשְׁלִיכוּ אוֹתוֹ הַבּוֹרָה. נּוֹקְבָא בִישָׂא. וְהַבּוֹר רַק, דְכוּרָא (נ"א דבורא), רַק בְּלֹא תוֹרָה, אֲבָל נַחֲשִׁים וְעַקְרָבִים יֵשׁ בּוֹ. וְדָא גְּלוּתָא רְבִיעָאָה, דוֹר דְרִשְׁעִים מְלֹא נַחֲשִׁים וְעַקְרָבִים, רְמָאִים כְּנַחֲשִׁים וְעַקְרָבִים, דְּעַקְרִין מְלֵי דְרַבְּנָן, וְדִינִין לְשַׁקְרָא, עָלִייהוּ אַתְמַר, (איכה א) הִיו צָרִיחַ לְרָאשׁ. (שמות ב) וַיִּפֶן פֶּה וְכַה

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

וירא פי אין איש דישראל, באלין רשיעיא ערב רב, ודא בסוף גלותא. ובגין דא קץ דפורקנא נוקב עד התהום רבת. ורעיא מהימנא, תהום הוא המות בהיפוך אתוון, ולית מות אלא עניותא, אנת נחיתת תמן. והא קא אתבריר לעילא, קמי תנאים ואמוראים, וכלהו נחתינ בגינך בתהומא לסייעא לך.

ואנת תניא דמסייע לך יתיר מכלהו, בגין דאנת לוינתן (נחש בריח) דימא דאורייתא, מאריה דכל נוגין לוינתן אתקרי, על שם אורייתא, דאתמר ביה (משלי א) פי לוינתן חן הם לראשך. ובך (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי'. אדם דאתמר ביה (במדבר יט) אדם פי ימות באהל, ואוקמוה מארי מתנייתין, אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, ולית מיתה אלא עניותא. ובהמה, אלן עמי הארץ, דאינון מתכפין פסוס פפרד תחות מארי מתנייתין.

אדהכי הא בוצינא קדישא אתא, פתח רעיא מהימנא ואמר, מארי מתנייתין מאן איהו לוינתן. אמר ליה בוצינא קדישא, האי איהו דדרגיה עמודא דאמצעייתא, וצדיק, דאתמר ביה, גוף וברית חשבינן חד. ואתרבי בימא דא, דאיהי אימא עלאה, ים, דבה מייחדין לקודשא בריך הוא כ"ה כ"ה אתוון, דאינון ים בחושבן, ואיהו בה. אמר רעיא מהימנא, ודאי לוינתן דקאים על שפת הים, ועלמא קאי על ספירוי, דא (משלי י) צדיק יסוד עולם, דכל עלמא קאים עלוי. אמר בוצינא קדישא, ופאה חולקך רעיא מהימנא. (כאן חסר)

בת קול בגלותא, עד דתייתי אנת לגבה, דאנת קול דילה, דכל אשה בת בעלה, כמה דאת אמר ותהי לו לבת. מאורשה איהי לך, עדיין לא עבדת (ד"א עאלת עמיה) עמה לחופה.

אתמר, צעקה הנערה המאורשה ואין מושיע לה. הכי שכנתא, אימא דילה (נ"א עלאה), צועקת על בנה, ואין מושיע לה, עד דייתי עמודא דאמצעייתא בגינה, דאיהו מושיע. דבגינה אתמר, (זכריה ט) הנה מלכך יבא לך צדיק ונושע. הוא מושיע לעילא, ואנת לתתא. ובגין דאנת בדיוקניה, אתמר בך, (דברים ה) ואתה פה עמוד עמדי. דכלהו ישראל אהדרו לאהליהון, ואנת לאו, עד פורקנא בתרייתא. ומאן גרם דא, ערב רב. דבגינייהו, (שמות לב) וישלך מיידו את הלוחות. ומההיא שעתא נפלה, ולא אתפרקת מערב רב, דאתמר בהון (שמות יב) וגם ערב רב עלה אתם. בכל דא לא אתפרשן מישראל. ושפחה מגברתה, עד פורקנא בתרייתא.

[זוהר חלק ג' - דף רע"ט ע"ב]

אנת ברא דמלכא, כגוונא דילך אתמר בעמודא דאמצעייתא (דף רע"ט ע"ב) בכלא, חדוה דילך, פחדוה דיליה יהא, כד ייתי למפרק לכלתיה, (תהלים יט) והוא פחתן יוצא מחופתו וגו'. דהא לבושין דילה בגלותא חשוכין, ובזמנא דאיהי

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מתלבשת בהון, איהי אמרה (שיר השירים א) אל תראוני שאני שחרחורת. ואלין קליפין אינון, משחית אף וחמה, נוקבא בישא, שפחה בישא, שבתאי, (משלי ל) ושפחה כי תירש גבירתה, דאיהי שבת מלכתא. משחית אף וחמה, סחרין לתלתא אבהן.

ולא עוד, אלא מה דהות ברתא דמלכא, י' על הו"ה, דכלילין באבהן, ה' קדמא באברהם. ה' תניינא ביצחק. ו' ביעקב. והות י' רישא עלייהו. אתמר, (איכה ה) נפלה עטרת ראשנו. ואמתילו רבנן מתלא, למלכא דהוה ליה עטרה על רישיה, ואילין יאה קדמיה, אתיא ליה שמועה בישא, ארמי עטרה מעל רישיה. ומה דהות י' על הו"ה. י' לעילא, אתהדר הוה"י, י' לתתא. ובגין דא אמר דוד, (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה מאת יי' היתה זאת.

קום רעיא מהימנא, טול אבנא דא ביך, דאתמר בה, (זכריה ג) על אבן אחת שבעה עינים. לתברא קליפין דאגוזא, דהא כמה רועים פרנסי דרא, אתכנשו על האי אבנא, דאיהי סלע דילך, לאפקא מיא מתמן, דכלה דילך מעין החכמה. בהאי סלע, דנביעא דילה באורייתא, ברזין סתימין לית סוף. ועלה אתמר, (איוב כח) והחכמה מאין תמצא.

וכל תוקפא דלהון לאעברא קליפה דלעילא, וכד מטן לקליפה תניינא, דאיהי תקיפא, איהי קשיא לון, ומחאן בה כל יומיהון כלהו, בלישנהון דאינון תקיפין כפטישין, ולית לון רשו לאפקא מינה מיא. אלא אלין טפין דנפקין על ידך, בזמנא דאתמר בה, (במדבר כ) ויך את הסלע במטהו פעמים. ובמחאה תניינא נפקי אלין טפין. ואלין אינון רמיזין דחכמה, רמיזין דקבלה, דאינון בחגיגה, ושאר מתנייתין. והאי אבן לית מאן דאפיק מינה חכמה, דאיהי מלגא, דלית לה סוף, (דאיהו מוחא מלגאו) בר אנת, דאתמר בך הלכה למשה מסיני.

פתח רעיא מהימנא ואמר, סבא סבא, אית סלע, ואית סלע, אית אבן, ואית אבן. אית אבן דשמא דיהו"ה, עלה אתמר (דניאל יב) ואבנא די מחת לצלמא הות לטור רב. ואית אבן דאיהי (ויקרא כו) אבן משפית, דלית תמן נביעו דמיא דחכמתא, ולא דבור.

אלא אבן דאיהי (חסר) סלע, דמשה, עלה אתמר (במדבר כ) ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו. דאיהי בת קול ולא תליא בה אלא דבור ופיוסא. אבל שפחה, סלע אחרא, דאתקריאת (קליפה) משנה. נוקבא דעבד נער. עלה אתמר, (משלי כט) בדברים לא יוסר עבד, אלא דמחאן ומתברין מינה כמה פסקות, ולקטין לון, ואתקרון לקוטות. ועל דמלקטי לון, אתקריאו לקוטות, בלא נביעו דחכמה וקבלה.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

אבל סלע דילי, איהי ברתא דמלפא, בגינה אתמר, ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו, בדבור ופיוס, כברתא דמלפא. ובגין דמחינא בה, לקינא עליה, ואתגזר עלנא מותא. דמאן דמסרב למטרוניתא, חייב מיתה. כל שכן מאן דמחא לברתיה דמלפא. ובגין דא אתגזר עלי, דלא איעול לארעא דישראל, ואנא קבור בארעא נוכראה, ואתעברת מיני. ואתמר, (שמואל ב כג) וירד אליו בשבט. והאי שבט, איהו חד משבטיא דילי, דאנא עתיד לנחתא תמן למיהוי עם ישראל בגלותא. וכלא אתרמיז, ובאתר אוחרא אוקמוה מארי מתניתין. (חסר)

דבי מקדשא, ושמא דמשית, אתקריאו בשם יודו. ודא ארבע אנפי אדם, ואינן דשבטא דלוי, אינן נפקן מחינן דאינן שאר שבטין, ועאלו בחולקא דאדם, דאינן ארבע אנפין דיליה. ומשה איהו אדם בדיוקנא דהוא אדם קדמאה דלעילא. (משלי ל) מה שמו ומה שם בנו. ובגין דא, פהנייא וליואי, מזוניהון על ידא דמלפא אכיל בפתוריה, ושאר חיילין דמלפא, כל חד יהבין ליה למיכל בבית מושב דיליה. ורעיא מהימנא איהו כברא דמלפא, קריב למלפא יתיר מאלין דאכלין לפתוריה, דלית מאן דקריב למלפא מכל בני מלכותא, כבריה.

קם בוצינא קדישא ואמר, סבא סבא, במלין דילך אשתמודע מאן אנת. אנת הוא אדם קדמאה. מה שמו, אתמר עלך. מה שם בנו, אתמר על רעיא מהימנא. ובגין דאיהו חדש פמה חדושין באורייתא, חדוה זמינא לגבך, (משלי י) דבן חכם ישמח אב. (חסר)

[זוהר חלק ג' - דף ר"פ ע"א]

רעיא מהימנא, בפרשתא דא, הוה אדכר כנישו דילך לההוא עלמא, דכתיב (במדבר כז) (עלה) (דף ר"פ ע"א) אל הר העברים הזה הר נבו וגו', וראית אותה ונאספת אל עמך וגו', כאשר נאסף אהרן אחיך וגו'. ובהאי פרשתא, אית לך לאהדרא לעלמא ולהחיות, ולאעלא לארעא דישראל, ולאחברא בפרשתא דא בכלה דילך, דכתיב בה, (במדבר כה) הנני נותן לו את בריתי שלום. ובגין דא לא אמר לך קודשא בריך הוא הכא רד, אלא עלה. דמניה, אנת תהא עאל לארעא דישראל.

ומה דאמר בך, (דברים לד) ולא ידע איש את קבורתו עד היום הזה. וי לאינן אטימין לבא, סתימין עיינין, דלא ידעי קבורה דילך, דהוית אנת בעי רחמי מקודשא בריך הוא, דלא ייעול לך בההוא קבורה, דבה אנת מתקרי מת. הדא הוא דכתיב, (יהושע א) משה עבדי מת. ואינן טפשאי אמרין, וכי משה הוה מפקד ממיתה, לנפקא מהאי עלמא, לעלמא דאתי, כשאר בריין. ואינן לא ידעין דקבורה דילך, ומותא דילך איך היא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּהָכִי אוֹקְמוּהָ מֵאֲרִי מִתְנִיתִין, דְּמַתִּי חוּצָה לְאָרְץ אֵינָם חַיִּים. לֹא אֲמַרִי דְּאֵינָם עֵתִידִים לְהַחְיוֹת, דְּאֲלִמְלִי כִּךְ הוּוּ כְּפָרִין בְּתַחֲיִית הַמַּתִּים. אֲלֵא הֲכֹא רִזָּא רַבְרַבָּא, קְבוּרָה דִּילֵיהּ בְּצוּלְמָא דְלָאוּ הַגּוֹנָה לֵיהּ, דְּאֵיהִי (תהלים מב) אֲרִץ צִיָּה וְעַיָּה בְּלֵי מַיִם, וְלִית מַיִם אֲלֵא תוֹרָה, וְבָהּ (ישעיה נג) לֹא תֵאָר לּוֹ וְלֹא הִדָּר. וּמֵאֵן דְּחֹזִי לֵיהּ בְּהַהוּא צוּלְמָא, וְנִרְאָהוּ וְלֹא מִרְאָה וְנִחְמַדְהוּ. וּבְגִין דָּא, נְבוֹאָת יִשְׁעִיָּה (ישעיה נב) הִנֵּה יִשְׁפִּיל עַבְדִּי, קָא רְמִיז עָלֵיהּ.

וּבְגִין הַהוּא קְבוּרָה, הוּוּ בְּעֵי רַחְמֵי דְלֵא יְמוֹת תַּמְן בְּחוּצָה לְאָרְץ, לְפּוּם דְּהוּוּ בְּאָרְץ צִיָּה רַעַב וְעַיָּה וְצִמָּא בְּלֵי מַיִם, דְּאֵיהִי אוֹרִייתָא. וּבְגִין דָּא אֲתַמַּר עָלֵיהּ, עָלָה אֶל הַר הָעֵבְרִים הַזֶּה. מִשְׁפְּלוּתָא דִּילֵיהּ, אַחֲזִי לֵיהּ מַעְלַתִּיהּ, אַף עַל גַּב דְּאַנְתָּ קְבוּר בְּאַתָּר דְּלָאוּ הַגּוֹן לָהּ, עָרוּם בְּלֵא לְבוּשִׁין דִּילָךְ, דְּאֵינּוּן עוֹר וּבִשָּׁר (תלבישני), נַע וְנַד מֵאַתָּר דִּילָךְ, וּמְטַלְטַל וְגַלִּי. הָא פְּנַחַס דְּעַבְדַּת טִיבוּ עֲמִיהּ, דְּאֲתַמַּר עָלָךְ, הַנְּנִי נוֹתֵן לּוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם, הָא אֵיהוּ יַעֲבִיד טִיבוּ עִמָּךְ, וּבִיהּ תִּסְתַּלַּק בְּפִרְשָׁתָא דִּילֵיהּ. דְּבָהּ כְּלָה דִּילָךְ, תַּמְן תִּתִּיחַד עִמָּהּ, כְּחַתָּן עִם כְּלַתִּיהּ.

דְּהָא אַנְתָּ (תועלת גדול לישראל בקבורתך), אֵי לֹא הוּוּיָת קְבוּר לְבַר מֵאַרְעָא קְדִישָׁא, לְבַר מִכְּלָה דִּילָךְ, לֹא הוּוּ יִשְׂרָאֵל נְפָקִין מְגָלוּתָא. וּבְגִינָךְ אֲתַמַּר, (ישעיה נג) וְהוּא מְחוּלָל מִפְּשָׁעֵינוּ. אֲתַעֲבִידַת חוּל בְּגִין חוּבָה וּפְשָׁע דִּישְׂרָאֵל בְּקְבוּרָה דִּילָךְ, דְּאֲתַמַּר בְּךָ (דברים לד) וַיִּקְבוּר אוֹתוֹ בְּגִיא. וּמָה כְּתִיב בְּקְבוּרָה דִּילָךְ. (ישעיה מ) כָּל גִּיא יִנְשָׂא, כָּל שְׁפַל וְנִמְוָךְ יִנְשָׂא בְּגִינָךְ, דְּאֵינּוּן יִשְׂרָאֵל, דְּאֵינּוּן שְׁפָלִים מִכָּל אוּמָה וְלִישָׁן. וְכָל הַר וְגִבְעָה יִשְׁפָּלוּ, דְּאֵינּוּן רְשִׁיעֵיָא, וְגַסִּי הָרוּחַ.

וְהָאִי אֵיהוּ, (ישעיה נג) וּבְחַבּוּרְתוֹ נִרְפָּא לְנוּ, (כחבורא) בְּחַבּוּרָה דְּאֲתַחֲבַר עִמָּנָא בְּגָלוּתָא, נִרְפָּא לְנוּ. דְּאַנְתָּ הוּא כְּשִׁמְשָׁא דְנִהִיר, דְּאָף עַל גַּב דְּאֲתַכְּנַשׁ בְּלִילֵיא, נִהִיר הוּא בְּסִיחָרָא, וּבְכָל כְּכַבִּיא וּמְזִלִי. הֲכִי אַנְתָּ נִהִיר, בְּכָל מֵאֲרִי הַלְכוּת וְקַבְלוּת. וְלָךְ אֲשַׁתְּקִינן בְּגִנְזוּ, כְּמַבּוּעָא דְאַשְׁקִי לְאֵילָנִין תַּחַת שְׂרִשְׁיָהוּן בְּגִנְזוּ, עַד דְּאֲתַבְּקַע מִימּוֹי בְּאַתְגְּלִיָּא. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (משלי ה) יִפּוּצוּ מַעֲיִנוֹתֶיךָ חוּצָה.

דְּאַנְתָּ הוּא אוּף הֲכִי, כְּשִׁמְשָׁא דְאַזִּיל בִּימֵי חַחֲרָף תַּחַת מַבּוּעִין, וְכַד מְטִי פּוּרְקָנָא, תְּהָא כְּשִׁמְשָׁא דְאַזִּיל בְּקִיץ לְעֵילָא מִמַּבּוּעִין, וְיָהוּן צוֹנְגִין בְּרַחְמֵי. דְּכַד אַנְתָּ תַּחַתִּיָּהוּ, אֵינּוּן חֲמִין בְּדִינָא. אֲתָא רַעִיא מְהִימְנָא, וּבְרִיךְ לְבוּצִינָא קְדִישָׁא, וְאֲמַר וְדָאִי אַנְתָּ הוּא דְנִהִיר לִי, בְּזִמְנָא דְאַתַּמַּר עָלִי, (בראשית כח) כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ, כְּבָהּ הַשֶּׁמֶשׁ, דְּאַחֲשִׁיף נְהוּרִיהּ. יְהָא רַעוּא, דִּידוּ"ד יְנַהִיר שְׁמִיהּ עָלָךְ.

וְעוֹד אֲמַר בּוּצִינָא קְדִישָׁא, וְדָאִי אַנְתָּ הוּא כְּלָא, (ס"א ויאמר וגו') דְּאֲמַר, (במדבר יב) אִם יִהְיֶה נְבִיאָכֶם וְגו'. וּבְגִין דָּא, כַּד אֲתַגְּלִיָּא אֵימָא עֲלָאָה לָךְ, אֲמַרְתָּ (שמות ג)

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אסורה נא ואראה את המראה הגדול הזה מדוע לא יבער הסנה. בגין דאיהי רחמי, אתמר בה לא יבער הסנה.

וחמש נהורין אית לה, דאתקריאו קרני החמה, עד הוד, ומתמן עד הוד, הו נהרין בך רעיא מהימנא, והאי איהו ונתן הוד למשה, לאשתמודעא דכלהו לך אתייהבו, אפילו עד הוד. ובגין דא, פני משה כפני חמה. ואלין חמש, סלקין לחמשין תרעין דבינה.

[זוהר חלק ג' - דף ר"פ ע"ב]

ובאלין חמש דאתמר, דאינון חמש אור דיומא קדמאה, דאינון לקבל חמש אצבען דימינא אתחזיא לך בסנה. בגין דעתיד אנת לאפקא זרעא דאברהם מן גלותא, דאיהו דרגא (דאברהם) ימינא. ומתמן בינה איהו רחמים גמורים, יד הגדולה. (אבל) מסטרא דגבורה, יד החזקה, חמש רקיע, ביום שני, לקבל חמש אצבען דשמאלא. אבל מסטרא דדרגא דילך, (שמות יד) ובני ישראל יוצאים ביד רמה. דגוף ותריין דרועין ותריין שוקין, לקבל חמש אצבען, ה' ה' ה' ה' אצבען דיד ימין, וה' דיד שמאל, ותריין דרועין ותריין (דף ר"פ ע"ב) שוקין וגוף, דאינון חמש דסלקין י"ה.

אמר ליה רעיא מהימנא, בריך אנת לאמא עלאה. אבל האי י"ה שויא לי (נ"א לי"ה) ה', בגין מטה האלהים, דאיהו ו'. ואמר ודאי הכי הוא. אמר ליה רעיא מהימנא, בוצינא קדישא, לאתתקפא מלין דילך, דמראה איהי לימינא, חשוב במראה דאתמר ביה (במדבר יב) במראה אליו אתודע, ותשכח רמ"ח, דסליק בחשבון אברהם. אמר בוצינא קדישא, בקדמיתא אתחזי לך האי חיזו, דאתמר ביה במראה אליו אתודע. (שמות ג) אסורה נא ואראה את המראה הגדול הזה. דאדפיר ביה ה' זמנין הסנה. כען אתגלייא לך חיזו דא, ברמ"ח פקודין אלין, דאינון בחמשה חומשי תורה. קם רעיא מהימנא, ונשיק ליה, ובריק ליה.

אמר ליה בוצינא קדישא, האי מראה, לזמנין איהו באות ה' המראה הגדול. ולזמנין איהו באות ב', במראה אליו אתודע. ולזמנין במ"ם, (יחזקאל א) ממראה מתניו ולמטה. ולזמנין בכ' (שם) כמראה אדם עליו. ולזמנין בו', (שמות כד) ומראה כבוד יי'. ולזמנין למראה. לא הוה ליה למהוי תוספת את כלל, בר ב' מן במראה. אלא ודאי, האי מראה כלילא איהי מעשר ספירן, וכל את אחזי ספירה דילה, כגון כמראה באת כ', אחזי על פתח, והכי שאר אתוון, כל חד אחזי על ספירה דילה. ולא צריך לארכא הכא, ולחכימא ברמיזא.

וכמה חזיונות אית לה, ודמיונות ומראות אית לה, וכלא אשתמודע בעין השכל דלבא, דאתמר בה הלב יודע הלב מבין. ומה דאמר, (הושע יב) וביד הנביאים

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֲדַמָּה. דְּמִיּוֹן לָאוּ אִיהוּ, אֲלֵא בְּשִׁכְל דְּלִבָּא, וְלָאוּ כְּדְמִיּוֹן דְּעֵינָא. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב,
(ישעיה מ) וְאֵל מִי תְּדַמְיֵנִי וְאֲשׁוּה. (ישעיה מ) וְאֵל מִי תְּדַמְיֵנִי אֵל. וְאִית חֲזִינֹת כְּגוֹן
הַחֲזִינִים בְּכּוֹכְבִים, אֲבָל חֲזִינִים דְּנִבְוָאָה אִיהוּ כְּחֲזִינִים לִילָה.

דְּמִיּוֹנֹת וְחֲזִינֹת, כְּגוֹן הַמְּבִין דְּבַר מִתּוֹךְ דְּבַר, וְהַמְּדַמָּה דְּבַר לְדְבַר. אֲבָל מְרָאָה
דְּאִיהִי בְּעֵין הַשִּׁכְל, אִיהִי כְּאוֹר דְּנִהִיר בְּבֵת עֵינָא. דְּבֵת עֵינָא אִיהִי אוֹפְכָמָא. שְׁחוּרָה
אֲנִי וְנִאֲוָה, אוֹר דְּנִהִיר בְּהָ הַהוּא חוּרֵוּ דְלָגוּ. וְהֵאֵי בֵּת עֵינָא, אִיהִי (משלי ו) גַּר
מִצְוָה. נְהוּרָא דְנִהִיר בְּהָ מְלָגוּ, וְתוֹרָה אוֹר.

אֲמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא הֵינּוּ מֵאֵי דְאִמְיָנָא דְכַעֲן בְּאוֹרֵייתָא אֲתַגְלִיא לָךְ קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתֵיהָ, וְהֵאֵי אִיהוּ יְהוָה, בְּמִרְאָה אֵלֵיוּ אֲתוּדַע. בְּמִרְאָה, אִימָא
עֲלָתָה. אֲתִידַע, לָךְ בְּדַעַת. בֵּן יָהּ. בְּחֵלּוֹם אֲדַבֵּר בּוּ, הִיא בְּתִרְאָה.

חֲלָמָא, בְּסִתְיֵמוּ דְעֵינִין. וּבְגִין דָּא אֲתַקְרִיאת אֲסַפְקֵלְרִיָּאָה שְׁאִינָה מְאִירָה. נְבוּאָה
אִיהִי מְרָאָה בְּפִתְיָחוּ דְעֵינִין. וְשִׁלְשָׁה גּוּוֹנִין בְּעֵינָא, לְקַבֵּל תְּלַת אֲבָהָן. דְּבַהוֹן נְהִירָא
בֵּת יַחֲדָאָה, תְּרִין כְּנַפֵּי עֵינָא, נִצַּח וְהוּד. מְרָאָה לָא אֲתַחֲזִיא אֲלֵא בְּהוֹן, כַּד אִינּוֹן
פְּתַחֲנוּ, אִיהִי מְרָאָה בְּהַקִּיץ. וְכַד אִינּוֹן סְגִירִין, אִיהוּ מְרָאָה בְּחֵלּוֹם.

אֲמַר לִיָּה רַעֲיָא מְהִימְנָא, בְּרִיךְ אַנְתְּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, קוּם אֲשֵׁלִים פְּקוּדִין,
לְאַנְהִירָא מְרָאָה עֲלָתָה בְּהוֹן, לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אֲמַר לִיָּה בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, י, אִיהִי
בֵּת עֵינָא, כִּי גַר מִצְוָה וְתוֹרָה אוֹר ה'וּ מְנַהֵיר בְּהָ ה', ג' גּוּוֹנִין דְעֵינָא, וְתְרִין כְּנַפֵּי
עֵינָא. חֲמִשׁ אוֹר נְהִירִין בְּהָ מְלָגָאוּ, ה' עֲלָתָה דְאִיהִי אוֹר הַמְרָאָה. (אורה מראה) ע"כ
(פרשת צו, כ"ז ע"א פקודא לעשות העולה)

השלמה מההשמטות (סימן ט"ז)

פְּקוּדָא לִיבָם אֲשֵׁת הָאֵח. וְרוּזָא דָּא הָא אוֹקִימְנָא, דְאִיהוּ עֵבִיד טִיבּוּ וְקָשׁוּט עִם
אֲחוּהִי מִיתָא, דְלָא לִישְׁתַּצִּי מִהֵוּא עֲלָמָא. בְּגִין דְּהוּא בַר נֶשׁ דְּמִית בְּלָא בְּנִין לָא
אֲעֵבַר כּוֹתְלָא דְפְרוּזְלָא לְמִיעֵל גּוּ פְּלִטְרִין דְמִלְכָּא. בְּגִין דְּכֹתְלָא דְפְרוּזְלָא קִימָא בֵּין
הֵאֵי עֲלָמָא לְעֲלָמָא אַחְרָא, וּבִתְרָה הוּא כּוֹתְלָא קִימָן אֲלֵף וְשִׁיתִין רִיבּוּא מְלָאכִי
חֲבֵלָה, וְכִלְהוּ אֲקִרוּן מְאִרֵי תְרִיסִין, מְאִרֵי דְבָבוּ. סִיפֵי שְׁנַנְן דְנוּרָא מְלַהֲטִין בִּידֵיהוּ.

וְגוּ הוּא כּוֹתְלָא אִית גְּבִיָּה [שִׁיתִין אֲלֵפֵי הֵיכְלִין דְחִשׁוּכָא. וְכֹל הֵיכְלָא וְהֵיכְלָא
אִית בֵּיה כּוּין פְּתִיחָן לְגִיָּהֶם. וְכֹל אִינּוֹן דְלָא זָכוּ בְּבִנִין בְּהֵאֵי עֲלָמָא, כַּד נְפַקִין
מִיָּבִיָּה וְאֲזִלִין לְאֲעֲלָא לְהוּא עֲלָמָא אַחְרָא וּפְגַעוּ גּוּ הוּא כּוֹתְלָא. וְנְפַקִין כָּל אִינּוֹן
מְאִרֵי תְרִיסִין וְטְרִדִין לוֹן, וְעֲאֲלִין לוֹן גּוּ אִינּוֹן הֵיכְלִין וְיִתְבִּין תַּמָּן עַד דִּיתְפַּרְקוּן.

וּבְכָל יוּמָא וְיוּמָא טַעֲמִין טַעֲמָא דְגִיָּהֶם, אֵף עַל גַּב דְאִיהוּ זָכָאָה. בַּר אִי זָכוּתִיָּה
סְגִי וְזָכוּתָא דְאֲבָהָן. וְהֵנִי אִינּוֹן דְאֲשִׁתְּדִלוּ בְּהוּ וְלָא יְכָלוּ. בְּגִין דְכָל אִינּוֹן דְלָא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתפשט מנהון דייקנא דלעילא בהאי עלמא לא עאלין גו ההוא עלמא. וכל אינון דלא אשתדלו בהאי עלמא בבנין כד נפקי מהאי עלמא קריבו גו האי פותלא ונפקין הנהו מארי תריסין וטרדין לון בנורא מלהטא.

וגו אינון היכלין אית היכלא חדא. וההוא היכל אקרי היכל פועלי און, ונטלין ליה ועאלין ליה בההוא היכלא ותמן אתטרדי בכל יומא ודא קשה מגיהנם. אי אית ליה פרוקא, יאות. ואי לאו, לא נפיק מתמן לעלמין. ועל דא פתיב (תהלים קכ"ז) אשרי הגבר אשר מלא את אשפתו מהם וגו'. כד אית לון פרוקא לאינון דלא זכו, איצטרדין לההיא אתתא ממש. דהוא שבק תמן, באתר דנפשיה

ורעותיה הוה שוי תדיר ואדבק ברעותא ותיאובתא. וכד אשתמש בההוא אתר אחוה דמיתא, ההוא דביקו דתיאובתא דנפשא דשבק בההוא אתר אתער באתערותא דאתתיה דאתערת לגביה ואחוה דשוי רעותיה באחוה בההוא אתר. כדין אתערו דא מתער לההוא מיתא באינון היכלין ונפק מתמן.

וחד ממנא מאינון מארי תריסין אתי עמיה ואתהדר בר נש לההוא אתר וישוב לימי עלומיו. ההוא ממנא קרי עליה, ווי דנפיק אגריה בטיקוליה. מאן דהוה סיב אתהדר רביא לחיכא ביה. ועם כל דא, קודשא בריך הוא רעותיה למעפד עמיה טיבו לאתתקנא בהאי עלמא, ודא איהו דמאריה אתרעי ביה. רביא מתריסר שנין דלא אשלים לעשרין או דאיהו רביא דלא נסיב, קודשא בריך הוא אעקר ליה, ושתיל ליה לבתר בסטרא דאבוי בקשיו, ודא לא אזיל לההוא פותלא.

בין גן עדן וגיהנם איפא חד טינרא ודא הוא טינרא דמחלוקת. אמאי אקרי הכי, בגין דכל בני עלמא עבדין פליגא במאריהון על ההוא רביא. וקודשא בריך הוא חמי ביה דלא יצלת, דאי אתקשי לא אתנטע בנטיעא שפיר. והשתא דאיהו רכיכא ויאות לאתעקרא, אתעקר ושתיל ליה קודשא בריך הוא.

כד אתעקר עאל לגביה ההוא טינרא ותמן היכלין ידיעאן לאילין וחילין ומשיריין סגיאין קיימין תמן דממונין עלייהו. וכלהו בחושבנא קיימי, וקיימי תמן עד דאתפריקו בסטרא דאבוי. ואי לאו אבוי, זמנין דקיימי לחמשין שנין ועביד ביה קודשא בריך הוא טיבו ואיפרק בקריבא דקריב ליה או אחוה.

וכמה פרוקי אזמין קודשא בריך הוא לתהוא בר נש. גופא קדמאה מה תהא מניה. שאלתא שאילו קמיה חברייא, אי יתקיים ההוא גופא, אי לאו. אי תימא דלא יתקיים, וכי יבדון עובדי ידוי דקודשא בריך הוא. אי תייבא הוה סגי ולא אתחזי לאתקיימא, לא שאילנא. דודאי אתאביד ולא אתקיים.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אבל כמה אינון דאתהדרו להאי עלמא ואתתקנו גופא מה תהא מניה. תהא גופא לא אתאביד, דהא קודשא בריה הוא לא יאבד עובדי ידוי ובריין זמינין למעבד מניהו. ואינון הוו גופין דאתהדרן (ש"ז ע"ב) בלא רוחא.

כד זמין קודשא בריה הוא לאחייא מתייא, אלין יתבנון ויקומון ארבעין יומין בלא רוחא. וקודשא בריה הוא חס עליהו ומשדר עליהו רוחא דנשיב בגנתא דעדן ויקומון בקיומיהו ויהוון שמשין לצדיקייא דמתעסקין באורייתא. ואלין ימותוון כמלקדמין ולבתר יקימון לון, ועל דא כתיב (קהלת ד) ושפח אני את המתים שכבר מתו, מקדמת דנא.

כד יקומון ינדעון למאריהוון ידיעה דלא בריא פשאר בני נשא ואלין שמשין דעמא קדישא. בספרא דשלמה על אלין גופין כתיב, (דניאל י"ב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו אלה וגו' ואלה וגו'. בין זכאין בין חייבין יקומון, ועל דא כתיב בהו באורח סתים, ורבים. ולא כתיב מאן אינון.

ובגין כל דא אף על גב דאמרינון דאתברו לאו הכי. דהא לית לן גופא מאלין דלא יקומון מדור המבול ודור הפלגה, ויתברון כמלקדמין. דור המבול מה כתיב בהו כי השחית כל בשר את דרכו, מחבלין תהא שייפא. בגין כך אתענשו. אוף הכא כל אינון דלא זכו לבנין, לית לון חולקא בהוא עלמא עד דמתתקנו. ואפילו לחמשין דרין אהדר לון קודשא בריה הוא כמה דאתמר. פקודא לחלוץ את יבמתו, הא אתמר הואיל ולית רעותא דהאי או דהאי, ולא אתתקנון בחביבו, אית לחלוץ.

ואי תימא באתר דשריין חיים אית סנדל בשפירו דתקונוא דרגלין, דכתיב (שיר השירים ז) מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב וגו' בגין דדא איהו אתר דשריין ביה חיים. ובאתר דשריא ביה מותא לית סנדל כלל, בגין דאיהו סטרא דלית ביה תיקונוא דרגלין דבר נש. ובגין כך לית ביה סנדל. וכל אינון סטריין דמתפשטין מניה, פולחו משניין רגלין עד דאשתני פרגלא דתרנגולא.

מלפת שבא כתיב (מלכים א י) ותבא לנסותו בחידות, חדא דעביד לרגלוי סנדלא דסטרא אוחרא. מה כתיב (מלכים א י) ויגד לה המלך את כל לבבה, ולא כתיב ויעש לה. גלי לה רזא ולא אצטריך למעבד לה סנדלא, דלאו אורחא להאי סטרא בהאי.

ובגין כך מאן דחמי בחלמיה דיהבין ליה סנדלין לרגלוי, ודאי חיינ אתמסרין ליה. ומאן דחמי דאעדן מניה סנדלא, בדינא סטרא אוחרא יתמסר, אי לא יתוב. ועל דא אית לאשלא להאי ולמיהב ליה גו עפרא, רזא דא סנדלא דאיהו רגיל ביה לא תשלוח, בגין דלא לאעדאה מניה. אבל איצטריך סנדלא אחרא למשלף מניה, וכמה אינון.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואלין מארי תריסין בההוא סטרא דמתכנפי תמן לאנעלא ההוא סנדלא לההוא סטרא, ולא יכלין. אהדר לגביה ההוא מיתא וקא טעין עליה קמיה דקודשא בריך הוא למיחס עליה. וקודשא בריך הוא חס עליה.

ובגין ההוא סנדלא, אהדר לההוא אתר ארבעין יומין ואתעדי מההוא מיתא וכל אינון מארי תריסין דיליה. וקודשא בריך הוא יהיב ליה עונשא ופריק ליה, אבל לא עאל גו מקדשא. ואתר מתתקנא להו לבר מגנתא דעדן ותמן קיימין ואודן ומשבחן לקודשא בריך הוא וחמאן ליה מרחיק וטהוא נהירו דעדונא דצדיקייא בגנתא דעדן ואכספו בעובדין. זכאין אינון צדיקייא בעלמא דין ובעלמא דאתי. (עד כאן מההשמטות) (דברים כ"ה) ארבעים יפנו לא יוסיף וגו', פקודא דא להלקות לרשע, דאיהו סמאל, דעתיד קודשא בריך הוא למחאה ליה חמשין מחאן. בגין דעבד גרמיה אלוה. ייתי יחודא, דמייחדן ביה ישראל בכל יומא, בכ"ה אתוון, וימחי בהון, למאן דשוי גרמיה אלוה, ולא איהו אלא עבד מטונף. ואלין דסרחו בה' תקין לון קודשא בריך הוא, (למחאה) ביו"ד ה"א וא"ו, דאינון ארבעים חסר חד. ובהאי שמא, מחא קודשא בריך הוא עשרה מכתשין לאדם. ועשרה לחוה. ועשרה לנחש. ותשעה לארעא. בגין דכלהו סרחו באת ה'. ובגין דא, (בראשית ג) פי עשית זאת. (ע"כ) (משפטים קי"ז ע"ב מדבר שקר תרחק) (דברים כ"ה) פי ישבו אחים יחדו ומת אחד מהם ובן אין לו וגו', יבמה יבא עליה ולקחה לו לאשה ויבמה. פקודא דא, ליבם אשת אח דאשת אח איהי ד', ועם א"ח איהי אחד. ואם חס ושלום לביה לאו איהו, למייתי אח על ד', דאיהי אתתיה בת זוגיה דא"ח, עביד פרודא, ועאל סמאל אל אחר באמצעיתא, ואתמר ביה, (בראשית לח) ושחת ארצה לבלתי וגו', דאסתלק קוצא דאת ד' מן אחד. ובגין דא, והיה אם בא אל אשת אחיו ושחת ארצה לבלתי נתן זרע לאחיו. והשחתת זרעא, מנע מניה פמה ברכאן, ופרודא דייחודא. ובגין דא ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה' וימיתהו ה'.

[זוהר חלק ג' - דף רפ"א ע"א]

וייחודא דאח עם ד' בצדיק. ובעזו בגין דאתתקף על יצריה, אקרי צדיק. והאי איהו בוע"ז, ב"ו ע"ז, תקיף ביצריה. (איוב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר, ודא יה"ו (דף רפ"א ע"א) דכלילן תלת אתוון (ס"א אבהן) בצדיק, ליבם ה'.

ובינה בן ז"ה, בגינה אתמר, (רות ד) וזאת לפני בישראל על הגאולה ועל התמורה לקיים כל דבר. הכא קא רמזו שנוי השם, ודא מצפ"ץ הכא, וזאת לפני בישראל. ודא שנוי מקום, אהי"ה, איה מקום כבודו להעריצו. יה"ו, איהו אהי"ה, ודא שנוי מקום. שנוי מעשה, אדנ"י, א' אדנ"ד, י' ידוד, תרווייהו משתנים באדנ"י.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וזאת התעודה בישראל, התעודה, אימא עלאה, (ישעיה ח) צור תעודה חתום תורה בלמודי. איהו חותם דעלמא, חותם דשמיא וארעא. על התמורה, שכינתא תתאה. באן אתר אתטמרת. בעולימא דילה, מטטרוין, וישנה תמן, איהי משנה. ואדם דאתמר ביה (ישעיה מד) כתפארת אדם לשבת בית, (איוב יד) משנה פניו ותשלחהו.

ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, לא כשאני נכתב אני נקרא בעולם הנה, נכתב ידוד, ונקרא אדני. והא כתיב (מלאכי ג) אני יי לא שניתי. בכתובה לא אשתני, אבל בקריאה אשתני. דכתיבה דאיהו אתריה, לא אשתני. בקריאה דאיהי לבר מאתריה, אשתני. (שמות כג) השמר מפניו ושמע בקולו אל תמר בו. בגין דשפחה דיליה אדני, שמה כשם מטרוניתא. וקודשא בריך הוא ביה אשתני, בגין דאיהו נער. ביה רזא (רוחא) (איוב לג) ישוב לימי עלומיו.

סדר הלימוד ליום יב סיון [יום 248 בשנה]

אבל שכינתא אצל קודשא בריך הוא לא משתנית, וקודשא בריך הוא לגבה לא אשתני, הדיא הוא דכתיב, (מלאכי ג) אני יי לא שניתי, אני, שכינתא. יי, עמודא דאמצעיתא. שלף איש נעלו, דא סנדלפון, סנדל איהו לגבי קודשא בריך הוא, ונעל לגבי שכינתא. אבל תפארת, דכליל שית ספירן, איהו גופא לידו"ד. ומלכות, גופא לשכינתא, דאיהו אדני. (דברים כ"ה) ונגשה יבמתו אליו לעיני הזקנים וחלצה נעלו מעל רגלו וגו'. פקודא דא, לחלוץ. והאי איהו חליצת רוחא מההוא גופא, דבעי לאנהגא עמיה כאח, וההוא קשירא דאחיה דעם אחיה מתיר מניה, וההוא רוחא אזיל נע ונד, עד דאשכח פרוקא. הדיא הוא דכתיב, (ויקרא כה) או דודו או בן דודו יגאלנו או משאר בשרו וגו'. ואי לא אשכח, והשיגה ידו ונגאל. כאורח דאזיל מאתר לאתר, או כעבד דאזיל בשלשלת על צואריה, עד דאשכח פדיון מאדון דיליה על חוביה. ווי למאן דלא אנה בן למפרק יתיה.

ואליהו ורבנן ומארי מתיבתאן, הכא רמיז, אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורין. דאיהו קשור בקשורא דתפלין דיד, ואסור בתפלין דרישא, כד לית (ליה) בן למפרק ליה, מסטרא דבן י"ה. בההוא קשירו איהו אח חבוש ואסור, דלית ליה רשו למפרק ית גרמיה, דאיהו ד' עצמו דאח, (בראשית ב) עצם מעצמי קרא לה לגביה, בקרקפתא דתפלין דרישא. ובשר מבשרי קרא לה מסטרא דלבא.

ולא למגנא אמר קודשא בריך הוא, כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים ומתפלל עם הצבור, מעלה אני עליו כאלו פדאני לי ולבני מביין עובדי פוכבים ומזלות. וכמה בני נשא דקא משתדלי באורייתא, ועבדי גמילות חסדים, ומצלין, ולא אתפרק קודשא בריך הוא ושכינתיה וישראל. אלא דישתדל באורייתא, לחבר יתה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בקודשא בריך הוא. וגמילות חסד, הא אוקמוה, דהא אין חסיד אלא המתחסד עם קונו, דכל פקודין דעביד, למפרק בהו שכינתיה, ובהא עביד חסד עם קודשא בריך הוא.

מאן דגמיל חסד בשכינתיה, עם קודשא בריך הוא גמיל. בגין דכד חבו ישראל, וקודשא בריך הוא הוה בעי ליסרא לון, אימא הות רביעא עליהו, עד דנפקו לתרבות רעה. קודשא בריך הוא מה עביד. תריך בני מלכא ומטרוניתא. ואיהו אומי, דלא יהדר לאתריה, עד דמטרוניתא אתהדרת לאתרהא. ומאן דהדר בתשובה, וגמיל חסד בשכינתא, ובכל אורייתא ובפקודין דילה, ולא איהי (איהו) אלא למפרק שכינתא, דא עביד חסד עם קונו, וכאילו פריק ליה ולשכינתיה ולבנוי.

אמר אליהו וכל ראשי מתיבתאן, רעיא מהימנא, אנת הוא האי בר נש, אנת הוא בר מן מלכא ומטרוניתא, דאשתדלותא דילך לגבי קודשא בריך הוא, לאו כמאן דעביד חסד עם קונו, אלא כברא דמחוייב לשווייה גרמיה ותוקפיה למפרק אבא ואימא, ומסר גרמיה למיתה עלייהו. דמאן דלאו איהו ברא דמלכא, ועביד טיבו עם מלכא ועם מטרוניתא, ודאי האי אתחשיב דעביד חסד עם קונו.

[זוהר חלק ג' - דף רפ"א ע"ב]

קם רעיא מהימנא, ואשתטח קמי קודשא בריך הוא ובכה, ואמר פן יהא רעוא דילה, דיחשיב לי כבר, דעובדין דילי לגבי קודשא בריך הוא ושכינתיה יהון לגביה כברא דאשתדל בהון בתר אבוי ואמיה, דרחים לון יתיר מגרמיה ונפשיה רוחיה ונשמתיה, וכל מה דהוה ליה הוה חשיב לון לאין, (דף רפ"א ע"ב) למעבד בהון רעותיה דאבא ואמא, ולמפרק לון בהון. ואף על גב דידענא דכלא ברשותיה, רחמנא לבא בעי. בההוא זמנא אתא קודשא בריך הוא ונשיק ליה, ואמר, רעיא מהימנא, ודאי אנת הוא ברא דילי, ודשכינתא. רבנן ומלאכין נשקו בר קמו פלהו ונשקו ליה, וקבילו ליה לרב ומלכא עלייהו. (נשא קמ"ז ע"ב יברך ה') (דברים כ"ה) והיה בהניח יי' אלהיה וגו', תמחה את זכר עמלק וגו'. פקודא דא, להכרית זרעו של עמלק. דהא קודשא בריך הוא אומי, דלא יחזור על כרסיה, עד דיטול נוקמא מניה. פתח רעיא מהימנא ואמר. ודאי, בגין דא הוה אזלי במדברא ועל ימא, ולא ייעלון בארעא דישראל, עד דיטול נוקמא מניה דעמלק.

עמלק מאן הוא לעילא, דהא חזינן דבלעם ובלק מתמן הוה נשמתין דלהון, ובגין דא הוה שנאין לישראל יתיר מכל אומה ולישון, ובגין דא עמלק רשים בשמהון, ע"ם מן בלעם, ל"ק מן בלק, ודכר ונוקבא אינון עמלקים. ועלייהו אתמר, (במדבר כג) לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כְּגוֹנוֹא דְאִית בִּישְׂרָאֵל אַרְבַּע אַנְפִּין, יַעֲקֹב, יִשְׂרָאֵל, רַחֵל, לָאָה. יִשְׂרָאֵל עִם לָאָה, יַעֲקֹב עִם רַחֵל, לְקַבֵּל, (יחזקאל א) וּפְנֵי נֶשֶׁר לְאַרְבַּעַתָּם. הַכִּי אֵית אַרְבַּע אַנְפִּין לְעַמְלָק, קָסֶם, וְנַחֲשׁ, עָמַל, וְאוֹן. עָמַל רְשִׁים בְּעַמְלָק. וְהַמֶּן דִּהוּה מַסְטָרָא דְעַמְלָק, (תהלים ז) יִשׁוּב עָמְלוֹ בְּרֵאשׁוֹ. וְכֹל אֱלוֹפֵי עֲשׂוֹ מַעְמָלָק הוּוּ. וְלַעֲיֵלָא עַמְלָק, סְמָאֵל. עָמַל, נַחֲשׁ, אוֹן, וּמְרָמָה. דְּמַפְתִּי לִיה לְבַר נֶשׁ לְמַחֲטִי לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. קָסֶם, ק' מִן עַמְלָק סָם מִן סְמָאֵל. נַחֲשׁ, א"ל מַסְמָאֵל (כאן חסר)

עָלִיה אַתְמַר לְאַבְרָהָם, (בראשית יב) לֶךְ לְךָ מֵאֶרֶץ וּמְמוֹלְדֹתְךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ, בֵּית מוֹלְדֵי דִילְךָ, מֵאֵלִין בְּתֵי סִיְהָרָא, אוּ בְתֵי שְׁבַתְאֵי, אוּ בְתֵי מְאָדִים. דְּבְתֵי מְאָדִים וּבְתֵי שְׁבַתְאֵי וּלְבָנָה, עָלִייהוּ אַתְמַר, אֵין מִתְחִילִין בְּב"ד (אין מתחילין בב' ואין מסיימין בד'). דְּמְאָדִים סוּמְקוֹ דְחַמָּה, גִּיהָנָם, אֵימָא דְעֲשׂוֹ, דְאַתְיִלִידַת בְּיוֹמָא תְנַיִנָא. וְסִיְהָרָא, אֵיהוּ טוֹב וְרַע, טוֹב בְּמִלּוּאָה. וְרַע בְּחֶסְרוֹנָה.

וּבְגִין דְאֵיְהִי כְּלִילָא מְטוֹב וְרַע, מוֹנִין בְּהָ יִשְׂרָאֵל וּמוֹנִין בְּהָ בְּנֵי יִשְׁמַעְאֵל. וְכֹד לְקַת בְּמִלּוּאָה, סִימְנָא לָא טַב לְיִשְׂרָאֵל. וְכֹד לְקַת בְּחֶסְרוֹנָה, סִימְנָא רַע לְיִשְׁמַעְאֵלִים. וּבְהָאֵי (ישעיה כט) וְאַבְדָּה חֲכָמַת חֲכָמִיו, חֲכָמָה דְיִשְׁמַעְאֵלִים, וּבִינַת נְבוֹנִים תִּסְתַּתֵּר, דְאֵינּוֹן לָא יִדְעִין בְּבְרִיאַתָּן, אֱלָא בְּשִׁמוּשָׁא דִילְהוֹן, כְּפִי שְׁנוּי עֲלָמָא בְּהִלְכַתָּן וְשִׁימוּשָׁן. וְסִיְהָרָא אַתְבְּרִיאַת בְּיוֹמָא רְבִיעָאָה, וּבְחֶסְרוֹנָה דִילָה עֲנִיּוֹת, אַתְבְּרִיאַת לִילִית, שְׁבַתְאֵי, דְאֵיהוּ רַעֵב וְצָמְאוֹן וְלָקוּתָא דְנַהוּרִין. עָלָה אַתְמַר, יְהִי מְאֹרַת חֶסֶר. (משלי ג) מְאֹרַת יי' בְּבֵית רִשְׁעֵי. (קהלת ז) וְחוּטָא יִלְכַד בְּהָ, בְּבֵית הַסֹּהַר דִילָה, וְצַדִּיק יִמְלֹט מִמָּנָה.

וְאֵית כְּכַבָּא אַחְרָא, נְקוּדָה זְעִירָא, נְקוּדָה עַל שְׁפַחָה (נ"א סִיְהָרָא) דְאֵיהוּ מְאֹרַת, וְדָא חוּלָם, בַּת מְלָךְ, שְׁבַת מְלַכְתָּא. דְשִׁלְטָנוּתָא דְתַרְוִייהוּ בְּיוֹם שְׁבִיעֵי, דְאַתְמַר בֵּיה, (דברים ה) לְמַעַן יָנוּחַ עַבְדְּךָ וְאַמְתָּךְ. דְסֹדֵר בְּרִיאַתָּן לָאוּ כְּסֹדֵר שְׁמוּשָׁן. וּבְגִין דָּא חֲמָ"ה וּמ"אֲדִים סוּמְקֵי דְגִיהָנָם, אַתְבְּרִיאֻוּ בְּיוֹמָא תְנַיִנָא. לְבָנָה שְׁבַתְאֵי, אַתְבְּרִיאֻוּ בְּיוֹמָא רְבִיעָאָה, כְּפָנָא וְחֲשׁוּכָא. וּבְגִין דָּא אֵין מִתְחִילִין בְּב"ד, בְּגִין דְגִיהָנָם אַתְבְּרִי בְּיוֹמָא תְנַיִנָא, וְלָקוּתָא דְנַהוּרִין בְּיוֹמָא רְבִיעָאָה.

כְּכ"ב, עָלִיה אַתְמַר, (במדבר כד) דִּרְךָ כְּכַב מִיעֲקֹב. דְדִרְגִיה בְּיוֹמָא תְלִיתָאָה. וּבֵיה (שמות יט) וַיְהִי בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהֵיטֵב הַבְּקָר, דְבֵיה נְחִית קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִיְהַב אוּרִייתָא לְיִשְׂרָאֵל, בַּת יְחִידָה, לְמַתְוִי עֲמִיה שְׁבַת מְלַכְתָּא. דְאֵיהוּ יוֹם שְׁלִישִׁי, כְּלִיל תְּלַת עֲנִפֵי אַבְהוֹן, ש', בַּת (מלכתא) יְחִידָה, דְשִׁלְטָנוּתָא דִילָה בְּלִיל שְׁבַת, בֵּיה אַתְעֲבִידַת שְׁבַת.

וּבְגִין דָּא חוּלְקִין מְאֹרֵי מִתְנִיתִין עַל מַתַּן תּוֹרָה, בַּת יְחִידָה. דָּא אָמַר, בְּשִׁלְשִׁי נִתְּנָה תּוֹרָה. וְדָא אָמַר, בְּשִׁבְעֵי נִתְּנָה תּוֹרָה. וְאֵיהִי בַת יְחִידָה, דְאַחֲדַת בְּעִמּוּדָא

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דַּאֲמַצְעִיתָא, תְּלִיתָא לְאַבְהֵן. וּבְצַדִּיק, שְׁבִיעִית לִיה בַּת יַחֲדָאָה. וְכַד אִיהִ עֲטָרָה
עַל רִישֵׁיהּ, אֲתַקְרִי בֵּיה שְׁבִיעִי, דְּהוּא שְׁשִׁי הוּוּ, דְּכַכְּב דִּילֵיה צְדִיק, וּבַת יַחֲדָה
שְׁבַת מְלַכְתָּא אֲתַקְרִי צְדִיק. וּבְגִין דָּא, תּוֹרָה אַחֲדָא בֵּין יוֹם ג' וְז'.

וְאִיהוּ כ"ב מִן פּוֹכְ"ב, כ"ו (תהלים פד) פִּי שְׁמֵשׁ וּמִגֵּן יְדוּ"ד צְבָאוֹת, שְׁכִינְתָּא
מְלָכוֹת הַקִּדְשׁ, (בראשית מח) בְּךָ יִבְרַךְ יִשְׂרָאֵל, כ"ב אֲתוּוֹן דְּאוּרִייתָא. פּוֹכְב, פְּלִילָא
מִתְלַת דְּרַגְיָן, כ', פְּתַר. ב' בִּינָה. יְדוּ"ד פְּלִיל תְּרוּוִייהוּ, חֲכָמָה. וְכָלָא פְּלִיל פּוֹכְ"ב,
דְּרָגָא דְּעַמּוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא.

[זוהר חלק ג' - דף רפ"ב ע"א]

וְשְׁכִינְתָּא אִיהִ לְבָנָה, לְבוֹן הַהֲלָכָה, רַחֲמִי, בְּסִטְרָא דְּחֶסֶד. וְאֲתַקְרִיאַת חָמָה, בְּרָה
כְּחָמָה, מְסִטְרָא דְּגְבוּרָה, פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפָנֵי חָמָה. סִיְהֲרָא אֲפִילָה, מְעוּט דְּסִיְהֲרָא, שְׁפַחָה
דִּילָה גִּיהֲנָם, חָמָה בִּישָׂא. שְׁפַחָה דִּילֵיה שְׁבַתָּא, לְקוּתָא דְּנַהוּרִין, חִילּוּל שְׁבַת.
שְׁפַחָה, דְּאֵהֲדַרְת עוֹרְפָּה לְגַבִּירְתָּה בְּכָל יוֹמָא (דף רפ"ב ע"א) וְיוֹמָא וְאֲתַגְבַּרְת עָלָה
בְּחוּבִין דִּישְׂרָאֵל בְּנֵהָ. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (משלי ל) וְשְׁפַחָה פִּי תִירֵשׁ גְּבִירְתָּה.
דְּשׁוּלְטָנוּתָא דְּשְׁפַחָה, לָא הוּי אֵלָא בִּיוֹמָא תַנְיִנָּא, בְּגִיהֲנָם. וּבְרַבִּיעִי, בְּלַקוּתָא
דְּנַהוּרִין. וְאֵתְהֲדַרְת לְשִׁלְטָאָה בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא.

וּבַת מֶלֶךְ, אֲסִירָא בְּסִרְכוּת, בְּבֵית הַסֵּהר, בְּגִלוּתָא דִּילָה. וְאִיהִ קִינָא דְּסַמְאֵל בֵּין
כְּכַבֵּיא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוּמִי, (עובדיה א) אִם תִּגְבִּיָה פְּנֵשֶׁר וְאִם בֵּין כְּכַבִּים שִׁים
קִנְיָ מִשֶׁם אוּרִיךְ נָאם יי'. וְשְׁכִינְתָּא נְגָה, וְנִגְהָ לָאֵשׁ, וּמַהֲכָא קְרוּ לְבִי כְּנִשְׁתָּא אִשׁ
נִוְגָה.

אִשׁ מְאָדִים לִישְׁנָא דְּאוּדִם, (שמות כח) טוֹר אוּדִם פְּטָדָה. נִוְגָה אֲשָׁא חִיּוּרָא.
וְתַרוּוִייהוּ פְּנֵי חָמָה וּפְנֵי סִיְהֲרָא, נְצַח וְהוּד, אִינּוֹן דְּנִטְלוּ תּוֹרוֹ מִחֶסֶד, וְסוּמְקוֹ
מִגְבוּרָה. אַהֲרֹן וְדוּד מִתְמָן הוּוּ, חַד נְטִיל רַחֲמִי, וְחַד נְטִיל דִּינָא, דוּד מְסִטְרָא
דְּשְׁמָאֵלָא, (שמואל א טז) וְהוּא אֲדַמוּנִי. אַהֲרֹן אִישׁ חֶסֶד, וְתַרוּוִייהוּ נְבִיאִי קְשׁוּט
מִתְמָן. פְּנֵי מֹשֶׁה הוּוּ נְהִירִין בְּנְבוּאָה דְּבִינָה, אִיהוּ חָמָה (אימא) עֲלָאָה מִתְמָן נְבוּאָה
דִּילֵיה.

בְּהוּן עֲשׂו חֲיִיבָא עֶבֶד אֲדוּם, וְנוֹקְבָא דִּילֵיה מְאָדִים, אִיהִ שְׁפִיכוֹת דְּמִים
דִּישְׂרָאֵל, וְגַרְמָה דְּמִטְרוּנִיתָא אֲתַקְיִים בָּהּ, (איכה א) נְתַנְנִי יי' בְּיַדִּי לֹא אוּכַל קוּם,
(שם) נְתַנְנִי שׁוּמְמָה כָּל הַיּוֹם דְּוָה. הוּד, דְּוָה אֲתַהֲדַר. דְּנְצַח וְהוּד לְקַבְּלֵיהוּ. יְכִין
וּבוֹעִז. שְׁתִּיתֵן (שניהם) אֲשֶׁר הִבִּית נִשְׁעֵן עֲלֵיהֶם. דְּבִי כְּנִשְׁתָּא אֲתַקְרִיאַת עַל שְׁמִייהוּ
אִשׁ נִוְגָה פְּדָקָא אֲמִינָא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ושפחה רעה איהי קבורה, ובה אסירא לגבירתא. ואיהי שבתאי, קרה ויבשה, בקבורתא דעפרא, ואיהי מות דענייתא דאורייתא, ואיהי קבורת עני, מכוסה בה בשבע מיני מדורות, דאיהי פלילא משבע ככביא, כמה דשבת מלכתא פלילא משבע. ואינון שבע ככביא מסטרא דגבורה (ס"א דגבירתא) (בראשית מא) שבע שני השבע, מסטרא דשפחה שבע שני הרעב. דעלייהו אמר נביא (עמוס ח) לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי יי'. (מכאן עד תיבת לא יטמא ליתא בדפוס וילנא ונראה דהוא השמטת הצנזור - מהמגיה מו"ל.)

גבירתה גן. שפחה אשפה מטונפת, מסטרא דערב רב אשפה מעורבת בגן, לגדלא זרעים, מסטרא דעץ הדעת טוב ורע. מסטרא דעבודה זרה, אתקריאת שבתאי, לילית, אשפה מטונפת, בגין דצואה מעורבת מכל מיני טנוף ושרץ, דזרקין בה פלבים מתים וחמורים מתים. בני עשו וישמעאל קבורים בה. עובדי כוכבים ומזלות דאינון פלבים מתים, קבורים בה. ואיהי קבר דעבודה זרה, דקברין בה ערלים, דאינון פלבים מתים, שקץ וריח רע, מטונף, (מוסרח) מסורח, משפחה בישא איהי סרכא, דאחידא בערב רב, מעורבים בישראל. ואחידת בעצם ובשר, דאינון בני עשו וישמעאל, עצם מת, ובשר טמא, בשר בשדה טרפה, דעלה אתמר, (שמות כב) לפלב תשליכון אותו.

וכגוונא דאית תריסר מזלות, מסטרא דטוב. הכי אית תריסר מזלות, מסטרא דרע. הדא הוא דכתיב, (בראשית כה) שנים עשר נשיאים לאמתם. (קהלת ז) דזה לעמת זה עשה האלהים, ורשיעייא אינון אבי אבות הטומאה, דאינון טמא מת ושרץ, דמטמא לבר נש מאוירו ומתוכו ומגבו. ואפילו תוך תוכו דכהנא מסתאב בהון. ובגין דא (ויקרא כא) על כל נפשות מת לא יבא. דרשע קרוי מת. ובוצינא קדישא, לאביו ולאמו לא יטמא. (ע"כ).

הכא אשכחנא אסוותא לגבי, דאתמר בי (ישעיה נג) ויתן את רשעים קברו. בתר דקבורה דא בגין אבא ואימא, דאינון בגלותא עם ישראל, אתקייים בי קרא ולא יטמא. אליהו, לא תתעכב מלנחתא, דאף על גב דאנת כהנא, לאביו ולאמו (לא) יטמא. דהא קודשא בריך הוא ושכינתיה בגלותא, דאיהי קבורה לון, ואנא קבור בינייהו. באומאה עלך, בשם יי' חי וקיים, לא תתעכב מלנחתא. מלאכין קדישין, מארי דגדפין, באומאה עליכון, טולו אומאה דא, וסליקו לה על גדפייכון. שבועת יי' בח"י צדיק וקיים עמונדא דאמצעיתא. טולו אומאה דא, וסליקו לה על גדפייכון. במטרוניתא ביקרא דילה, לגבי קודשא בריך הוא.

מלאכין עלאין, שליחן דקודשא בריך הוא מימינא. ומלאכין שליחן דילה, משמאלא. ומלאכים דאבא ואמא, יהון סתרין (סחרין) לה עילא ותתא, ומכסין לה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בַּאת ו', בְּשִׁית גְּדַפִּין דִּילִיה. דְּאִתְמַר בֵּיה (ישעיה ו) שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ שֵׁשׁ כְּנָפִים וְגו' בְּשִׁתִּים יְכֶסֶה פָּנָיו דְּשִׁבּוּעָה דִּילִיה, דְּאִיהִי ה', רְבִיעָא. וּבְשִׁתִּים יְכֶסֶה רַגְלָיו דִּילִיה, וּבְשִׁתִּים מְעוֹפְפִים לָהּ.

[זוהר חלק ג' - דף רפ"ב ע"ב]

וְאֵנִת אֲלִיהוּ, דְּסִלִּיקַת לְעִילָא, לְעִילַת הָעִילוֹת, וְהוּא טָעִין לָךְ מִכָּל טוֹב, נְחִית לְגַבְהָ, וְתַהוּי כְּרוּב תְּחוּתָא, לְנַחְתָּא לָהּ מְלָאָה כָּל טוֹב. וּמְלָאכִין דְּאָבָא וְאִמָּא, דְּאִינוּן ז'ה, (ס"א אסתרו לה) אֶסְחָרוּ לָךְ, בְּנַחֲתוֹ דִּילִיה. וּמְלָאכִין דְּבַעְלָה, בְּרָא דְּאָבָא וְאִמָּא, ו', כְּפִסְיָא לָהּ, וּמְעַפְפִין לָהּ, מְשִׁית גְּדַפִּין (דף רפ"ב ע"ב) אב"ג ית"ץ, וּבְל"ו דְּתַלְיִין מְנַיְהוּ כְּחֻשְׁבוֹן ל'ו. וְדָאִי אִיהוּ שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ. וּנְחִיתַת ה' (נ"א י"ה) דִּילִיה, טְמִירָא מְכוּסָה בְּהוֹן. וּמְלָאכִין דְּאִינוּן דְּצַדִּיק ח"י עֲלָמִין, אֶסְמִיכוּ לָהּ עֲלֵיכוּ כְּחִיוֹן דְּסַמְכִי לְכַרְסֵיָא.

דְּאָף עַל גַּב דְּה"א דְּאֶצִּילוֹת, דְּשִׁמָּא דִּידוּ"ד, אִיהִי סְמִיכַת לְכֻלְהוּ, לִית לְכוּן לְפָרְחָא לְעִילָא, וּלְנַחְתָּא לְתַתָּא, בַּר מִינָהּ. כְּאֲבָרִין דְּגוּפָא, דִּלִּית לְהוֹן תְּנוּעָה בַּר מְנַשְׁמָתָא, דְּאֲבָרִין דְּאִית לָהּ, אֶתְפְּשְׁטוּ עֲלֵיכוּ, לְסַמְכָא לְכוּן בְּהוֹן. דְּהַכִּי אִיהִי ה', כִּימָא, אִי אִית לָהּ מְאֲנִין, מִתְמַלְיִין מְנָה, וּמִתְפְּשְׁטִין בְּהוֹן, כְּנַחְלִים דְּמִתְפְּשְׁטִין מִן יִמָּא עַל אַרְעָא. וְאִי לָאוּ, אִיהִי ה' בְּגַרְמָא יְחִידָאָה, בְּלֹא אֶתְפְּשְׁטוּתָא דְּנַחְלִין.

הַכִּי מְאֲנִין דְּשְׁכִינְתָּא, אִינוּן מְלָאכִין קְדִישִׁין לְעִילָא, וְיִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, אִי אִית בְּהוֹן מְאֲרֵי מְדוּת, מְאֲרֵי חֶסֶד חֲסִידִים, גְּבוּרִים מְאֲרֵי תוֹרָה, נְבִיאִים וּכְתוּבִים, צַדִּיקִים, אַנְשֵׁי מְלָכוּת, דְּאִתְמַר בְּהוּ (דניאל א) וְאֲשֶׁר כָּח בְּהֵם לְעַמּוּד בְּהִיכַל הַמֶּלֶךְ, בְּעַמִּידָה דְּצִלוּתָא. בְּהִיכְלָא דְּמִלְכָּא אֲדַנְי", מְלָכָא דִּילִיה יְדוּ"ד. וְהֵם חֲכָמִים וְנְבוֹנִים רְאִשֵׁי יִשְׂרָאֵל. וְלֹא רְאִשֵׁי עַרְב רַב, דְּאִתְמַר בְּהוֹן, (איכה א) הִיוּ צָרִיחַ לְרֹאשׁ. אִיהִי אֶתְפְּשְׁטַת עֲלֵייהוּ בְּעֶשֶׂר סְפִירֵין דִּילִיה. בְּהוּא זְמַנָּא, נְחִית עֲלַת הָעִלוֹת, בְּיוֹד ה"א וְא"ו ה"א, לְנַחְתָּא עֲלֵייהוּ, לְאֶקְמָא שְׁכִינְתָּא עֲלֵייהוּ.

וּבְזַמְנָא (שמות ב) דְּוַיִּפֶן כַּה וְכַה וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ, אִיהִי אֲמַרְת, (שיר השירים א) שְׁלֹמָה אֶהְיָ כְּעוֹטִיָּה, מְעוֹטְפַת בְּגַרְמָא דְּלֹא אֶתְפְּשְׁטַת עֲלֵייהוּ, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא צְוּוח עֲלֵה וְאִמַר, (איכה א) אִיכָה יִשְׁבָּה בְּדָד.

אֲדַהַכִּי, קָם בּוֹצִינָא קְדִישָׁא וְאִמַר, רַבּוֹן עֲלָמָא, הָא הֵכָא רַעִיא מְהִימְנָא. דְּאִתְמַר בֵּיה (במדבר יב) וְהָאִישׁ מִשֶּׁה עָנּוּ מְאֹד, עַד כְּעַן וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ. הָא הֵכָא וְהָאִישׁ מִשֶּׁה, דְּשִׁקִּיל לְשִׁתִּין רַבּוּא דִּישְׂרָאֵל. וּבֵיה (תהלים לג) מִמְּכוּן שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיחַ. דְּבֵיה אִתְמַר לְגַבֵּי דְרָא דְּגִלוּתָא בְּתַרְאָה, (ישעיה נג) וַיִּי' הַפְּגִיעַ בּוֹ אֶת עֶזְרֹן כְּלָנוּ. וְאִיהוּ כְּלִיל בְּעֶשֶׂר מְדוּת, דְּבִגִּינְיָהוּ אֲמַרְת (בראשית יח) לֹא אֲשַׁחֲיַת בְּעַבּוּר הָעֶשְׂרָה. נְחִית עֲלֵיהּ, לְאֲשַׁגְחָא עַל עֲלָמָא, וְקִיִּים מִיְלָךְ, דְּאֵנִת קְשׁוּט, וְכָל מִיְלָךְ קְשׁוּט.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דאיהו גמל חסד עם שכנתא, וקטיר שפחה דילה בגבורה, למהוי שפחה אסירא תחות גבירתה, בקשורא דתפלין. ואשתדל בגינה, בתורת אמת. (מלאכי ב) תורת אמת היתה בפיהו. ואשתדל בה, בנביאים וכתובים. בנביאי, בכמה נחמות. בכתובים, בעשרה מיני תהלים. בצדיק, בי"ח ברכאן דצלותא.

ומארי מתניתין, לא אשתמודען ליה לרעיא מהימנא. אליהו, באומאה עלך בשמא דידו"ד, ובשמיה מפרש, גלי ליה לכל רישי מארי מתניתין, דישתמודעון ליה, ולא יתחלל יתיר, דאתמר ביה, (לגבי עלמא) (ישעיה נג) והוא מחולל מפשעינו. לית לך צורך למיטל רשו דהא אנא שליחא דמארי עלמא, וידענא דאי אנת עביד דא, דיודי לך קודשא בריך הוא עליה, ויסתלקון בנך בגיניה, עילא ותתא. ולא תתעבד למעבד, לא שבוע ולא חדש ולא שנה, אלא מיד. (כאן חסר)

רעיא מהימנא, מאני דפסחא, בזמנא דשליט עלייהו ליל שמורים, פלהו צריכים למהוי שמורים, ונטורים מחמץ ושאור בכל שהוא, וכל מאכלים ומשקים (ס"א מאני דפסחא) פלהו נטורין. ומאן דנטיר לון מחמץ ושאור. גופיה, איהו נטיר מיצר הרע לתתא, ונשמטא (ונשמתייה) לעילא. ואתמר ביה, (תהלים ה) לא יגורף רע. בגין דהא אתעביד גופיה קדש, ונשמתייה קדש קדשים. ואתמר ביצר הרע (ויקרא כב) וכל זר לא יאכל קדש, (במדבר א) וזהר הקרב יומת.

פסח, דרועא ימינא דאברהם, כסף מזוקק. מאן דערב ביה עופרת, משקר ליה. הכי מאן דערב חמץ או שאור כל שהוא במצה, כאלו משקר חותמא (במוניטה) דמלכא. והכי מאן דערב בטפה דילה שום תערובת, כאילו משקר חותמא דמלכא, דא בדא תלייא.

ראש השנה, דרועא שמאלא דיצחק. תמן דיני נפשות, ועקדה דיצחק תמן הוה. דעקיד ליה אברהם. קשורא דתפלה די, דומיא דעקדה דיצחק. זכאה איהו ברא דאתעקד באבוי, ואתקשר ביה, למעבד עובדוהי, באורייתא ובמצות. וזכאה עבד דאתקשר תחות רביה, למעבד רעותיה, איהו באתר דברא דמלכא.

מטטרו"ן, זכאה אנת, וזכאין בנך, דאינון קשירין ועקידין בתפלין תחות רשותא דמארך. ובגין דא, אף על גב דאנת עבד למארך, מלכא אנת על כל ממנן דשאר עמין. מלכא על כל מלאכין. מלכא, דשדים וכל משרייתיה, דחלין מנך. מאן גרים דא, בגין דאנת שרפרף למארך, ואנת משמש למארך. שדי דמזוזה לבר, שומר הפת. ידו"ד דאיהו מארך, מלגאו.

[זוהר חלק ג' - דף רפ"ג ע"א]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והכי איהו כד קודשא בריה הוא נחית לשלטה על עין הדעת טוב ורע, דאיהו טוב מטטרו"ן. רע סמאל, שד, מלכא דשדים. (דף רפ"ג ע"א) מטטרו"ן מלאך, מלכא דמלאכים. אבל מסטרא דאילנא דחיי, שדי איהו יסוד. ובגין דא למטה, שנים, עבד ורבו, דלאו אינון יחודא חדא, ולמעלה, אחד. תפארת יסוד, דגוף וברית חשבינון חד, דאיהי עמודא דאמצעייתא וצדיק.

כגוונא דתפלין דראש, דאיהו בינה על תפארת, מסטרא דאילנא דחיי דאצילות, ומלכות תפלה דיד. הכי לתתא באילנא דחיי דבריא, מסטרא דכרסייא עלאה, תפלין דראש מטטרו"ן. תפלין דיד דיליה, כסא תחתון. והאי איהו דאמר נביא עליה, (ירמיה יז) כסא כבוד מרום מראשון.

אבל מסטרא דעין הדעת טוב ורע, בקשורא דתפלין, אתקשר יצר הרע תחות יצר הטוב, כעבדא תחות מאריה, בקלא דאורייתא, בקלא דצלותא, בקול דשופר. קלא איהו רומ"ח לגביה. ודא קול השופר, קול דעמודא דאמצעייתא, דאיהו כליל אשא מיא ורוחא. דאינון תלת אבהן, דבהון הי"ו, ה' באברהם, י' ביצחק, בכל אתר ה' דשליט על י' דינא הוא, והאי איהו הי"ו מן אלהים. ובגין דא (תהלים מז) עלה אלהים בתרועה. ו' מן ואלהי יעקב, ודא רוח השופר, שכינתא מנא דכלהו תלת, ואיהו ה' מן השופר.

דאינון י' שופרות, דאינון קשר"ק קשר"ק קר"ק, מתלבשין בהון הי"ו ודא ו' ה"א, דכל אתון אלין (ס"א אינון) דינון לסטרין אחרנין ולחיבייא.

השלמה מההשמטות (סימן י"ז)

וכל אתון אלין אינון (ס"א דינון) לסטרין אחרנין ולחיבייא, אינון כשלשלאין ורומחין לשייפין. תרועה שלשלת ותרין תרועות בעשרה שופרות ואינון חד מן קשר"ק, ותניינא מן קר"ק, ואינון עמודא דאמצעייתא.

ותניא צדיק כל חד עמודא דאמצעייתא ישראל. שלישיה לתקיעה דאברהם רחמין פשוטים ולשברים דיצחק דינון תברין דלבא, דשברים לשון תבירו אינון, הדא הוא דכתיב (שמות כ"ג) שבר תשבר מצבותיהם. צדיק איהו שלשלת תליתאה ממוצע בין צבאות דיליה תרין שפון, תקיעה לפניה ותקיעה לאחריה.

שתי חצוצרות כסף אתקריאו כד נטלי מרחמי דאיהו ימינא, שנים פרובים וזב אתקריאו מסטרא דגבורה דתמן פרובים, ופני שור מהשמאל. וכלהו עשר אתקשרו בקשר אחר דאיהו סימן קשר"ר תקיעה שברי"ם תרועה.

לקבליה קשר של תפלין ואוקמוה רבנו, הראה הקדוש ברוך הוא למשה קשר של תפלין ודא עמודא דאמצעייתא קשורא דתלת אבהן לעילא, וצדיק קשורא

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

דְּנִצְ"ח הו"ד יס"ד. וְהָאֵי אִיהוּ קָשֶׁר בְּתוֹךְ קָשֶׁר, חוֹתֵם בְּתוֹךְ חוֹתֵם לְמַהוּי חֲמֵרָא דְאוּרֵייתָא נָטִיר מְלָגָאוּ, וְהָכִי חוּלְיָא לִית פְּחוּת מִתְּלַת כְּרִיכּוֹן. וְדָא שְׁכִינְתָא דְאִיהִי בַת יְחִידָא קְשׁוּרָא בְּשִׁין דְּשִׁבְתָּ, אִיהוּ אוֹת דְּתַפְלִין קְשׁוּרָא בְּשִׁין דְּתַפְלִין דְּאִיהִי תְּלַת עֲנַפֵּי דְאַבְהֵן. וְדָא י"ש דְּשַׁד"י אֲשַׁתָּאֵר דְּלִי"ת לְמַהוּי אַרְבַּע בְּתֵי דְתַפְלִין.

בְּהָאֵי קְשׁוּרָא אֲתַקְשֶׁר ש"ד בְּשִׁלְשֻׁלַת, בְּקְשׁוּרָא דְתַפְלִין בּוֹמְנָא דְאִיהוּ קְשִׁיר. אִם יִצְיִלְהוּ אֵלוֹהַּ יִפְטוֹר גְּרַמְיָה מִשְׁלֻשְׁלָאָה דְמִלְפָּא. בְּגִין דְּתַרְוַעָה אִיהִי בְּדַעַת וְאִיהִי עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא, קָשֶׁר תְּלַת אַבְהֵן. אֲשֶׁרֵי הָעַם יוֹדְעֵי תַרְוַעָה, וְלֹא אָמַר שׁוֹמְעֵי. וּמִיָּד דְּאֲתַקְשֶׁר שְׁמַאֲלָא בְּיַמִּינָא, אֲתַכְפֵּיִיא (ש"ט ע"א) דִּינָא וְאַתְגַּבֵּר רַחֲמֵי.

וְקְשׁוּרָא דְתַרְוַיְיָהוּ דַעַת. שְׁלֻשְׁלָת קְשׁוּר בְּתַקִּיעָה וְשִׁבְרִים. וְעַל דָּא פֶּסַח יַמִּינָא, רֵאשׁ הַשָּׁנָה שְׁמַאֲלָא, עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא מִתֵּן תּוֹרָה. וְאִינוּן שְׁבַעָה בְּשַׁבְעָה מוֹצְקוֹת, וְאִינוּן שְׁכִינָה עֵילָאָה כְּלִילָא מְשַׁבַּע סְפִירִין. שְׁכִינָה תַתָּאָה בַת שְׁבַע וְאִינוּן אַרְבֵּיסַר. עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא כְּלִיל תַרְוַיְיָהוּ בְּיַד יְהו"ה יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. וְכָל שְׁבַע מִסְטָרָא דְשְׁכִינְתָּא. הַדָּא הוּא דְכְּתִיב (תְּהִלִּים קי"ט) שְׁבַע בַּיּוֹם הִלְלַתֶּיךָ, לְקַבְּלָהָּ עַבְדִּין שְׁבַע הַקְּפוֹת.

סוּפָ"ה יֵאֵהָרֵוּנְהִי, כ"ו ה"ס. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לוֹלֵב, וְשְׁכִינְתָּא אֲתַרוּג. לוֹלֵב דּוּמָה לְגוּפָא וְאַתְרוּג לְלָבָא. וּבְגוּפָא אִית ח"י חוּלְיִין, לוֹלֵב ח"י נַעֲנוּעִין דְלוֹלֵב. בְּנִטְיִלַת לוֹלֵב ח"י נַעֲנוּעִין בְּאַנָּא ה', ח"י נַעֲנוּעִין בְּהוּדוֹ לְה', ח"י נַעֲנוּעִין תַחֲלִילָה וְסוּף ע"ב, לְמַבְרַח בְּהוּן ע"ב מְמַנֵּן דְמַמְנֵן עַל רוּחִין בִּישִׁין וְטַלְלִין בִּישִׁין.

שְׁבַעַת יוֹמֵי דְסוּפָה שְׁבַע סְפִירִין. סוּפָה אִימָא עֵילָאָה דְמִסְכְּכָא עֲלִיָּהוּ. נְסוּךְ הַמַּיִם וְנִיסוּךְ הַיֵּין מִסְטָרָא דְיַמִּינָא וְשְׁמַאֲלָא וְחַג שְׁמִינֵי חַג עֲצַרְתָּ שְׁכִינְתָּא תַתָּאָה, בְּרַתָּא דְמִלְפָּא וּמִטְרוּנִיתָא. אֵלֹהַּ מוֹעֲדֵי ה' מְקַרְאֵי קוּדְשׁ אֲשֶׁר תְּקַרְאוּ אוֹתֵם בְּמוֹעֲדֵם, לְצִיפְרָא דְמִצְפַּצְפִּין לָהּ בְּנְהָא בְּכָל יוֹמָא בְּכַמְהָ צְפַצּוּפִין, וְאִיהִי רְבִיעַת עֲלִיָּהוּ. בְּתַר דְאַתְרֵיבִיאֵו גְּדַפִּיָּהוּ דְבְּנְהָא, פְּרַחוּ כְּלָהוּ בְּתַר אִימָא.

צִיִּיד חַד הוּה חַפִּים, בְּעָא לְצִיִּידָא לוֹן. מַה עֲבַד צִיִּיד, נְטַל לְאִימָא דִּילְהוּן וְקְשִׁיר לָהּ, וְאִיהִי צוּחַת בְּגִין בְּנְהָא, שְׁמַעוּ בְּנִין קְלָה וְנַחְתּוּ לְגַבְהָ וְקְשִׁירוּ לוֹן. כְּגוּוֹנָא דָא אִימָא עֵילָאָה דְאַתְמַר בָּהּ (דְּבָרִים כ"ב) וְהָאֵם רוֹבְצַת עַל הָאֲפְרוּחִים אוּ עַל הַבָּצִים וְאִינוּן יִשְׂרָאֵל מְצַפְצְפִין לָהּ בְּכַמְהָ צְפַצּוּפִין דְּצִלוּתִין וְכו': (עַד כַּאן מַהֵה־שְׁמַטוֹת)

כְּשִׁלְשֻׁלָּאִין וְרוּמְחִין וְסִיפִין. תַרְוַעָה שְׁלֻשְׁלָת אִיהִי. וְתַרֵּי תַרְוַעוֹת אִית בְּעֵשְׂרָה שׁוּפְרוֹת. וְאִינוּן חַד. (חֲסַר)

דְאַתְמַר בָּהּ וְהָאֵם רוֹבְצַת עַל הָאֲפְרוּחִים (אוּ עַל הַבָּצִים וְאִינוּן). יִשְׂרָאֵל מְצַפְצְפִין לָהּ בְּכַמְהָ צְפַצּוּפִין דְּצִלוּתִין, וְאִיהִי לֹא בְעֵיא לְנַחְתָּא לְגַבִּיָּהוּ. יִשְׂרָאֵל מַה עֲבַדִּין.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

נטלין אימא דאיהי שכינתא בהדיהו, וקשרין לה בקשורא דתפלין. כד מטאן לקריאת שמע, קראן בנין דילה בשית תיבין דייחודא, דאינון (דברים ו) שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד, הא קא נחתין לגבי אמהון, קשרין לון עמה. והאי איהי (ויקרא כג) אשר תקראו אותם, דאיהו עונתה, כמו מועדי.

הכי בגוונא דא מצה, בה מזמנין לשבעה יומין דפסח. מזמנין לשבעה יומין דסכות, בשבעה מיני, דאינון לולב, ואתרוג, וג' הדסים, וב' בדי ערבה. (בשבועות) שבועות, קראן לון באורייתא. ראש השנה יומא דדינא, כל חד במיניה.

כל מאן דקרא, כל דרגא במיניה, יתקיים ביה, (ישעיה נח) אז תקרא ויי' יענה. א"ז, ז' יומין דסכות, וחג שמיני עצרת. א"ז, מצה, וז' יומין דפסח. א"ז, סוכה, וז' מינין דלולב, דאינון שלש הדסים, ושני ערבות, לולב, ואתרוג, וכלילין בד', הא חד סרי, פחושפן ה"ו. וצריך לומר הלל עליהו, הללויה, לאשלמא שם ידוד.

וצריך לסלקא לה במחשבה, בארבע מינין, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ז) אמרתי אעלה בתמר. אעל"ה סימן: אתרו"ג, ערב"ה, לול"ב, הד"ס. ומחשבה שמא מפרש, אשתלים בה י"ד, פגוונא די"ד פרקין די"ד דימנא, דביה צריך לנטלא לולב. הרי מתן תורה, שבעות, שבעה בשבעה י"ד. בראש השנה, י"ד בקול השופר, ובעשר שופרות, כדאוקימנא לעילא.

בפסח, איהי שכינתא י"ד הגדולה, מסטרא דחסד. בראש השנה, איהי י"ד החזקה, מסטרא דגבורה. במתן תורה, י"ד רמה, מסטרא דעמודא דאמצעייתא. ותלת זמנין י"ד, מ"ב. ותלת אבהן דתליין מנייהו, סלקין חמשה וארבעים, פחושפן יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ברוך יי' לעולם אמן ואמן ימלוך יי' לעולם אמן ואמן. (קפ"ז ע"ב, פיקודא ליתן מחצית השקל)

זוהר פרשת וילך

[זוהר חלק ג' - דף רפ"ג ע"א]

וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל. רבי חזקיה פתח, (ישעיה כג) מולך לימין משה זרוע תפארתו בוקע מים מפניהם וגו', זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, ובגין דאתרעי בהו, קרא לון בגין (דף רפ"ג ע"א) בוכרין קדישין, אחין (כביכול), נחת לדירא עמהון. הדא הוא דכתיב, (שמות כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. ובעא לאתקנא להו פגוונא דלעילא, ושארין עליהו שבעה ענני יקר, שכינתיה אזלא קמיהו, הדא הוא דכתיב, (שמות יג) ויי' הולך לפניכם יומם.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תלת אחין קדישין אזלין בינייהו, ומאן אינון. משה, אהרן, ומרים. ובזכותהון, יהב לון קודשא בריך הוא, מתנן עלאין (והא אתמר). כל יומי דאהרן, לא אעדו ענני יקר מישראל. והא אוקמוה, (בגין) דאהרן דרועא ימינא דישראל הוה. והיינו דכתיב, (במדבר כא) וישמע הפנעני מלך ערד וגו', כי בא ישראל דרך האתרים וגו'. כבר נש דאזיל בלא דרועא, וסמיה גרמיה לכל אתר, וכדין וילחם בישראל וישב ממנו שבי, בגין דהו בלא דרועא ימינא. (ועל דא אצטריכו ישראל למנדר נדר עליה הדא הוא דכתיב, (במדבר כא) וידר ישראל נדר ליי' ויאמר אם נתן נתן וגו')

תא חזי, אהרן דרועא ימינא דגופא הוה. ועל דא כתיב, (ישעיה סג) מוליך לימין משה זרוע תפארתו. ומאן איהו. אהרן.

וילך משה, מאי וילך, לאן הלך. אלא וילך, כגופא בלא דרועא. כמה דאת אמר, (איכה א) וילכו בלא כח לפני רודף. דהא מית אהרן דרועא ימינא, ובצעא לאסתלקא גופא. (כל יומי דמשה שמשא נהיר בעלמא).

כל יומי דמשה, אכלו ישראל לחם מן השמים. כיון דאתא יהושע, מה כתיב (יהושע ה) וישבות המן ממחרת וגו'. ויאכלו מעבור הארץ ממחרת הפסח. מה בין האי להאי. אלא דא מלעילא ודא לתתא. (מכאן אוליפנא) כל זמנא דמשה אשתכח, גופא דשמשא שליט, ונהיר לעלמא. כיון דאסתלק משה, אתכנש גופא דשמשא, ונפיק גופא דסיהרא.

סדר הלימוד ליום יג סיון [יום 249 בשנה]

כתיב (שמות לג) אם אין פניך הולכים אל תעלנו מזה ובמה יודע אפוא וגו', הכי אוליפנא, כיון דאמר קודשא בריך הוא למשה (שמות לב) הנה מלאכי ילך לפניך, אמר משה, ומה קסטיפא דשמשא דיתכניש, וידבר סיהרא, גופא דסיהרא לא בעינא. אם אין פניך הולכים, גופא דשמשא בעינא, ולא דסיהרא. כדין גופא דשמשא אתנהיר, ואתעביד משה, כגוונא דגופא דשמשא קמייהו דישראל. כיון דאתכניש משה, אתכניש שמשא, ואתנהיר סיהרא, והוה יהושע משתמש לנהורא דסיהרא. ווי להווא כסופא. (דברים לא) ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה וגו'. היינו דאמר רבי אלעזר, ארבעין שנין נהיר שמשא לון לישראל, ואתכניש לסוף ארבעין שנין, ונהיר סיהרא. אמר רבי שמעון ודאי הכי הוא, היינו דכתיב, (משלי יג) ויש נספה בלא משפט והא אתערו חברייא. ואנן נוקים ליה לקרא. אבל על מה דאתערו חברייא כלא הוא אצטריך לעלמא, לגלאה (ס"א לתועלתא דבר נש), דבר נש דיתכנש עד לא מטון יומי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, והא אתמר, דכל רוחין דנפקין מלעילא, דכר ונוקבא נפקי, ומתפרשין. וזמנין תפוק נשמטא דנוקבא, עד לא נפקת דכר, דהוא בר זוגה. וכל זמנין דדכורא לא מטא זמניה לאזדווגא בהדי נוקביה, ואתי אחרא ואתנסיב בהדה, פיון דמטא זמנא דהאי לאזדווגא, כד אתער צדק בעלמא, למפקד על חובי עלמא. כניש ליה להאי אחרא, דהוה נסיב בהדה, ואתי אחרא ונטיל לה. ועל דא קשין זוגין קמי קודשא בריה הוא.

וכל דא בגין דסרח דכורא עובדוי, ואף על גב דלא סרח כל כף עובדוי בחטאיה, אתכניש בההוא זמנא, עד לא מטון יומי. דלא עביד הכי במשפט. ועליה כתיב, (משלי ג) ויש נספה בלא משפט. ואערע ביה דינא דצדק בחובוי, בגין דמטא זמניה דאחרא, ונסיב לה, דהא דידיה היא.

אמר ליה רבי אלעזר, ואמאי, יפריש לון קודשא בריה הוא, וייתי אחרא ויהיב ליה. אמר ליה דא הוא תועלתא דבר נש, וטיבו דעביד עמיה, דלא ימטי (ס"א יחמי) אתתיה בידי אחרא.

[זוהר חלק ג' - דף רפ"ד ע"א]

ותא חזי, אי האי (דף רפ"ד ע"א) לא כשרן עובדוי, אף על גב דדיליה היא ההיא אתתא, לא אתדחי האי אחרא מקמיה.

תא חזי, שאול מלכא נטל מלכו. (אמאי) בגין דעד לא מטא זמניה דדוד להאי. דהא מלכו הוה ודאי דדוד, ואתא שאול ונטיל ליה. פיון דמטא זמניה דדוד למירת דיליה, כדין אתער צדק (מלכותא דלעילא) וכניש ליה לשאול בחובוי, ואתדחי מקמי דוד, ואתא דוד ונטל דיליה.

ואמאי לא אעדי קודשא בריה הוא לשאול ממלכו, ולא ימות. אלא טיבו עבד קודשא בריה הוא עמיה, דכניש ליה במלכותא, ולא יחמי עבדיה שליט עליה, ונטיל מה דהוה דיליה בקדמיתא. כף האי. בגין כף, בעי בר נש למבעי רחמי קמי קודשא בריה הוא, כד אזדווג, דלא יתדחי מקמי אחרא.

כתיב, (דברים ג) ויאמר יי' אלי רב לך אל תוסף דבר אלי וגו' והא אוקימנא, אמר ליה קודשא בריה הוא למשה, משה, תבעי לאחדשא (ס"א לאכחשא) עלמא, חמית מן יומך שמשא פלח לסיהרא. חמית מן יומך דישלוט סיהרא בעוד דשמשא קיימא. אלא, הן קרבו ימיה למות קרא את יהושע. יתכניש שמשא, וישלוט סיהרא. ולא עוד, אלא אי אנת תיעול לארעא, יתכניש סיהרא מקמך, ולא ישלוט. ודאי שולטנותא דסיהרא מטא, ולא תשלוט בעוד דאנת קיימא בעלמא. (דברים לא) קרא את יהושע וגו'. ומאי קאמר הנך שוכב עם אבותיך וקם העם הזה וגו'. ולא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אשכחנא, דפקיד קודשא בריך הוא ליהושע, אלא למשה. דאמר ליה למשה כל האי. דכתיב, (דברים לא) ועזבני והפר את בריתי, וחרה אפי בו ביום ההוא. ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את בני ישראל שימה בפיהם, אי הכי מהו ואצוננו.

אלא קרא אמר, הנך שוכב עם אבותיך, אמר ליה קודשא בריך הוא למשה, אף על גב דאנת תשכוב עם אבהתך, הא אנת קיימא תדיר לאנהרא לסיהרא. כמה דשמשא, דאף על גב דאתפניש, לא אתפניש אלא לאנהרא לסיהרא. וכדין אנהיר לסיהרא, כד אתפניש. ועל דא, הנך שוכב לאנהרא, ודא הוא ואצוננו. וכדין (ס"א אתכשר) אתבשר יהושע לאתנהרא. ועל דא כתיב, הנך שוכב עם אבותיך, לאנהרא ליהושע, ודא הוא וצו את יהושע וחקקהו. וצו את יהושע פלהו לאנהרא.

כי אתה תבא, ולבתר תביא מה בין האי להאי. אלא חד תבא, לבשרא ליה דייעול לארעא, ויתקיים בה. וחד תביא, לבשרא ליה שלטנותא על ישראל, ואתבשר על קיימא דגרמיה, ואתבשר על שלטנו דישראל.

רבי שמעון פתח, (ישעיה כד) מכנף הארץ זמירות שמענו צבי לצדיק וגו', ווי לון לבני נשא, לאינון דלא משגחין ולא משתדלין ביקרא דמאריהון, ולא מסתפלין בקדושא (בקדושה) עלאה, לאתקדשא בהאי עלמא, למהוי קדישין בעלמא דאתי. מכנף הארץ, דא (צ"ו ע"א, קמ"ב) פסותא עלאה קדישא. זמירות שמענו, כמה דאת אמר (איוב לה) נותן זמירות בלילה, זמירות תושבחן דכנסת ישראל, קמי קודשא בריך הוא בלילה. בלילה, בזמנא דאיהי אודמנא (דקודשא בריך הוא) (ס"א אודווגא דשכיחא) ושכיחא לשבחא ליה לקודשא בריך הוא (בלילה, בזמנא דאיהי אודווגא) (אודווגא) ומשתעשע עם צדיקייא בגנתא דעדן.

[זוהר חלק ג' - דף רפ"ד ע"ב]

ואימתי. מפלגות ליליא ואילך. וכדין זמירות שמענו (בלילה), תושבחן. וזמירות, כמה דאת אמר (ויקרא כה) לא תזמור. וכתיב (ישעיה כח) זמיר עריצים יענה, אעקרותא מאתרייהו כל אינון תקיפין, דהא כד עייל ליליא, כמה עריצים גרדיני גימוסין שכיחין בעלמא, אזלין ושייטן (ושטיין) בעלמא לקטרגא. מפלגות ליליא ואילך, אתער רוחא חדא ואעקר לכלהו מאתרייהו, ואעבר לון דלא ישלטון. זמירות שמענו, תושבחן דכנסת ישראל בליליא, וכל דא למה. צבי לצדיק, לאודווגא בזווגא חדא (לקודשא) דקודשא בריך הוא, (דף רפ"ד ע"ב) ולא אתקדשא בקדושה חדא.

ואומר רזי לי רזי לי, דא הוא רזא עלאה. דא הוא רוח קדישא, אבל אוי לי על דרא, ועל עלמא. בוגדים בגדו, דכלהו משקרן ביה. משקרן בהו בגרמייהו, ולא די

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּמַשְׁקָרָן בְּגֵרְמִייהוּ (ממש), אֶלָּא אֵינּוֹן בְּנִין דְּאוּלִּידוּ מִתְשַׁקְרָן בְּהוּא שְׁקָרָא דְלֵהוֹן, וְאַשְׁתַּכְּחוּ פְּגִימִין לְעִילָא וְתַתָּא.

כִּיּוֹן דְּאַסְתַּכְּל יִשְׁעִיהוּ בְּהַאי, כְּנִישׁ לְאַיְנוֹן דְּחִלִּין חֲטָאָה, וְאוּלִּיף לֹון אַרְח קְדִישָׁא לְאַתְקַדְשָׁא בְּקִדּוּשָׁה דְּמִלְכָּא, וְלֹאשְׁתַּכְּחָא בְּנִייהוּ קְדִישִׁין. כִּיּוֹן דְּאַתְקַדְשׁוּ אֵלִין, אֵינּוֹן בְּנִין דְּאוּלִּידוּ אֶקְרוּן עַל שְׁמִיהַ. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה ח) הִנֵּה אָנֹכִי וְהַיִּלָּדִים אֲשֶׁר נָתַן לִי יְיָ לְאוֹתוֹת וּלְמוֹפְתִים בְּיִשְׂרָאֵל, דְּפָרִישׁן מִשְׁאָר עֲמִין.

דְּבַר אַחַר מְכַנֵּף הָאָרֶץ זְמִירוֹת שְׁמַעְנוּ, בְּשַׁעֲתָא דְּעָאֵלוּ יִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא, וְאַרוֹן קִיּוּמָא קְדִישָׁא קִמְיִיהוּ, שְׁמַעוּ יִשְׂרָאֵל דְּמִסְטְרָא חַד דְּאַרְעָא, תּוֹשְׁבַחְוֹן וְחַדוּ וְקַל מְזַמְרִי עֲלָאי, דְּמְזַמְרִי בְּאַרְעָא. כְּדִין צְבִי לְצַדִּיק, תּוֹשְׁבַחָא דְּמִשָּׁה הוּא בְּהַיָּא שַׁעֲתָא. דְּבַכַל אַתְר דְּאַרוֹן הוּא שְׁאֵרִי בְּאַרְעָא, הוּוּ שְׁמַעִי קְלָא דְּאַמְרִי, (דברים ד) וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׂם מֹשֶׁה לְפָנָי בְּנִי יִשְׂרָאֵל. אֲבָל אוֹי לִי דְּבוֹגְדִים בְּגֵדוּ, דְּזַמְיִין יִשְׂרָאֵל לְשַׁקְרָא בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹאשְׁתַּעֲקְרָא מְאַרְעָא זְמַנָּא חֲדָא. וּבְגִין דְּאַתְאַחְדוּ בְּנִייהוּ שְׁקָרָא דְלֵהוֹן, יִתְעַקְרוּן זְמַנָּא תְּנַיִנָּא, עַד דִּישְׁתַּלִּים חוּבִייהוּ בְּאַרְעָא אַחְרָא. (דברים לא) לְקוֹחַ אֵת סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה וְגו'. הָא אוֹקִימָנָא מְלִי. אֱלֵהֶיכֶם. אֱלֵהֶיךָ. אֵל. אֱלֹהֵינוּ. דְּאַמַר רַבִּי אַבָּא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מַאי דְכְּתִיב, (שמות ג) פִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא. אֲדַמַּת קֹדֶשׁ וְדַאי, דְּהֵינּוּ אַרְץ הַחַיִּים. אֲשֶׁר אַתָּה עוֹמֵד עָלָיו, עָלָיו וְדַאי, הֵינּוּ בְּקִדְמִיתָא, וְכָל שְׁכֵן לְבַתֵּר. תַּאנָּא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּתִיב וְהָיָה שֵׁם בְּךָ לְעֵד, לְעַד וְדַאי דִּי־סְהִיד סְהִדוּתָא.

תְּלַתָּא אֵינּוֹן דְּקִיּוּמוּ בְּסְהִדוּתָא לְאַסְהֲדָא, וְאַלִּין אֵינּוֹן: בְּאַר דִּיצְחָק, גּוֹרֵל, וְאַבְנָא דְשׁוּי יְהוּשֻׁעַ. וְדַא שִׁירְתָּא, סְהִדוּתָא יִתִּיר מְכַלָּא. אָמַר רַבִּי יִצְחָק אִי הָכִי אַרְבַּע אֵינּוֹן. אָמַר לִיה וְדַאי, אֲבָל גּוֹרֵל לָא פְּתִיב בִּיה סְהִדוּתָא.

בְּאַר דִּיצְחָק מְנַלְן. דְכְּתִיב, (בראשית כא) בְּעֵבוֹר תְּהִיָּה לִי לְעֵדָה וְגו'. גּוֹרֵל, דְכְּתִיב, (במדבר כו) עַל פִּי הַגּוֹרֵל תִּחַלֵּק נַחֲלָתוֹ, דְּהוּא אָמַר, דַּא לִיהוּדָה, וְדַא לְבְנֵימִין, וְכֵן לְכַלְהוּ. אֲבָנָא דִּיהוּשֻׁעַ, דְכְּתִיב, (יהושע כד) הִנֵּה הָאֲבָן הַזֹּאת תְּהִיָּה בְּנוּ לְעֵדָה. וְהָכָא, וְהָיָה שֵׁם בְּךָ לְעֵד. וְכְּתִיב, וְעֵנְתָה הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְפָנָיו לְעֵד, הִיא וְדַאי אֲסִהִידַת בְּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל.

תַּאנָּא, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מַאי דְכְּתִיב וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה וְגו', אֵת דְּבַרִּי הַשִּׁירָה הַזֹּאת עַד תּוֹמָם. הָכָא אִית לְאַסְתַּכְּלָא, מַהוּ אֵת דְּבַרִּי, אֵת הַשִּׁירָה הַזֹּאת מְבַעֵי לִיה. וּמַהוּ עַד תּוֹמָם. אֶלָּא הָכִי תַּאנָּא בְּרֹזָא דְּמַתְנִיתִין, כָּל אֵינּוֹן מְלִי דְּאַמַר מִשָּׁה, כְּלָהוּ מִתְגַּלְפִּי בְּשִׁמָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכָל אֵינּוֹן מְלִין הוּוּ אַתִּינִין, וְסַלְקִין וְנַחֲתִין, וּמִתְגַּלְפִּין תַּמְן. וְכָל מְלָה וּמְלָה הוּוּ אַתִּיָּא קִמְי מִשָּׁה לְאַתְגַּלְפָּא עַל יְדוּי וְקִיּוּמָא קִמְיָה. וְהֵינּוּ דְכְּתִיב עַד תּוֹמָם.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי אבא אמר, את דברי השירה הזאת, שירה הזאת מבעי ליה: מאי קא רמיזא. אלא שירתא דקודשא בריך הוא אמר, כמה דאת אמר (שיר השירים א) שיר השירים אשר לשלמה, מלכא דשלמא כלא דיליה, והא אוקימנא מלי. (דתניא כתיב) (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת, ליום השבת ממש. שיר דקודשא בריך הוא אמר. (שיר השירים אשר לשלמה, שיר דקודשא בריך הוא אמר) (והכא את דברי השירה הזאת, שירה דקודשא בריך הוא אמר)

[זוהר חלק ג' - דף רפ"ה ע"א]

אלא הכא אית לאסתכלא, התם שיר, והכא שירה. דא דכר, ודא נוקבא. והא תנינן, כל נביאי פלהו לגבי משה, פקוף בעינייהו דבני נשא, ואינון אמרו שיר, ומשה אמר שירה. (ומנלן דהאי נוקבא הוא, דכתיב וענתה השירה וגו') משה הוה ליה למימר שיר, ואינון שירה. (דף רפ"ה ע"א) אלא דא היא רזא דמלה, משה לגרמיה לא קאמר דא, אלא לישראל.

אמר ליה רבי שמעון, לאו הכי, אלא, משה ודאי מהכא אשתמודע, דאיהו בדרגא עלאה יתיר מכלא. משה סליק מתתא לעילא, ואינון נחתי מעילא לתתא. הוא סליק מתתא לעילא, כמה דתנינן מעלין בקדש ואין מורדין. משה סליק מתתא לעילא, דאמר שירה תושבחתא דמטרוניתא, דאיהי משבחת למלכא. ומשה בכלא (ס"א במלכא) אתאחד. ואינון נחתי מעילא לתתא, דאמרו שיר, דהוא שבחא דמשבחתא מלכא למטרוניתא, ואינון במטרוניתא אתאחדו. ועל דא, בהאי אשתמודע שבחא דמשה, יתיר מכלאו. והיינו דכתיב, (שמות טו) אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליי, שירתא דמטרוניתא למאן. ליי. ובגין כך, ויכתוב משה את דברי השירה הזאת, וענתה השירה הזאת.

וענתה השירה הזאת, וענו הדברים האלה מבעי ליה. אלא רזא דמלה כמה דאוקימנא, דכתיב, (איוב כ) וארץ מתקוממה לו, ומשה בכלא אסתכל, ועל דא אמר שירה, בגין לאתאחדא מלין באתר דא, למהוי עלייהו דינא, דכתיב וענתה השירה הזאת לפניו. ולמה. דכתיב פי אני ידעתי את יצרו, וכתוב פי ידעתי אחרי מותי וגו'. וכד תעבדו דא, מיד וענתה השירה הזאת לפניו לעד.

תא חזי, כתיב (איוב כ) יגלו שמים עונו ולא יתיר, אבל וארץ מתקוממה לו. בהאי, דינא אתעביד למאן דאתעביד. כתיב, (שמואל ב כב) וידבר דוד ליי את דברי השירה הזאת. השתא תושבחתא דדוד הוא, בגין דאמר שירה מתתא לעילא, וזכה להאי דרגא, ולא אמר האי שירה, אלא בסוף יומי, דהוה בשלימו יתיר מהאי שירה. כמה דתנינן, אל תאמן בעצמך עד יום מותך. והכא, אמאי זכה דוד למימר

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שירתא מתתא לעילא, בסוף יומי. דהוה בניחא מפל סטרוי, דכתיב, (שם) ביום הציל יי' אותו מכף כל אויביו.

אמר רבי שמעון, שירתא מעליא מפלא מאי היא. כמה דתנינן ברוזא דמתניתין, במלין ובעובדא הכי (ס"א הוא) נמי מתתא לעילא, ומעילא לתתא. ולבתר לכוונא בלבא, ולקשרא כלא בחד קשרא.

מנלן ממושה, בקדמיתא, מתתא לעילא, (דברים לב) פי שם יי' אקרא. מאי אקרא. כמה דכתיב, (ויקרא א) ויקרא אל משה, דא שכנינתא. לבתר, הבו גדל לאלהינו, דא מלכא עלאה. לבתר נחית בדרגוי מעילא לתתא, דכתיב צדיק וישר. לבתר קשיר קשרא דמהימנותא ואמר, הוא, ודא הוא קשרא לכלא.

בגין כך, בעי בר נש לסדרא שבחא דמאריה פהאי גוונא, בקדמיתא מתתא לעילא, לסלקא יקרא דמאריה, לאתר דשקיו דעמיקא (ע' ע"א) דבירא נגיד ונפיק. לבתר (נגיד) לאמשכא מעילא לתתא, מההוא שקיו דנחלא, לכל דרגא ודרגא, עד דרגא בתראתא, לאמשכא ברכאן לכלא, מלעילא לתתא. לבתר בעי לקשרא קשרא בכלא, קשרא דמהימנותא. ודא הוא בר נש דאוקיר לשמא דמאריה, ליחדא שמא קדישא. ועל דא כתיב, (שמואל א ב) פי מכבדי אכבד, פי מכבדי לעלמא דא, אכבד בעלמא דאתי.

ובווי יקלו, מאי ובווי יקלו. דא הוא מאן דלא ידע ליחדא שמא קדישא, ולקשרא קשרא דמהימנותא, ולאמשכא ברכאן לאתר דאצטריה, ולאוקיר שמא דמאריה. וכל מאן דלא ידע לאוקיר שמא דמאריה, טב ליה דלא אברי.

[זוהר חלק ג' - דף רפ"ה ע"ב]

אמר רבי יהודה, ובווי יקלו, מאן דלא ידע לאוקיר למאריה, ולא אתפון באמן, דתנינן גדול העונה אמן יותר מן המברך. והא אוקימנא קמיה דרבי שמעון, דאמן, משיך ברכאן ממבועא למלכא, וממלכא למטרוניתא (דא כנסת ישראל). ובאתון גליפין דרבי אלעזר, מאל"ף למ"ם, וממ"ם לנו"ן. פיון דמטו ברכאן לנון, מתמן נגדין (דף רפ"ה ע"ב) ונפקין ברכאן לעלאי ותתאי, ומתפשטי בכלא. וקלא נפיק אתשקיו משקיותא דברכו, דאפיק פלניא עבדא דמלכא קדישא.

וכד ישראל לתתא, משמרין לאתבא אמן, לכוונא לבייהו כמה דאצטריה, כמה פתחין דברכאן פתיחן ליה לעילא, כמה טבאן משתכחין בכלהו עלמין, כמה חדו בכלא. מאי אגר להו לישראל דגרמין האי. אגר להו בעלמא דין, ובעלמא דאתי. בעלמא דין בשעתא דעאקין להו (לישראל), ומצלן צלותא קמי מאריהון, קלא מכוזא בכלהו עלמין, (ישעיה כו) פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים אל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תקרי אמונים, אלא אמנים. פתחו שערים, כמה דישראל פתחין להו תרעין דברכאן, כד השתא פתחו שערים, ותתקבל צלותהון מאינון דעאקין להו.

האי בעלמא דין, בעלמא דאתי מאי אגרייהו. דכד יפוק בר נש מהאי עלמא, דהוה שומר לאתבא אמן. מאי שומר. כלומר, נטיר ההיא ברכה דאמר ההוא דמברך, ומחכה ליה לאתבא אמן, כמה דאצטריך. נשמתייה סלקא ומכרזי קמיה, פתחו שערים קמיה, כמה דאיהו הוה פתח תרעין כל יומא, כד הוה שומר אמונים.

אמר רבי יוסי אמר רבי יהודה, מאי אמן. אמר רבי אבא, הא אוקמוה כללא, אמן אקרי מבועא דההוא נחלא דנגיד, אמן אקרי, דכתיב, (משלי ח) ואהיה אצלו אמן, אל תקרי אמן, אלא אמן. קיומא דכלהו ההוא נחלא (ס"א טלא) דנגיד ונפיק, אמן אקרי. דתניא, (תהלים קו) מן העולם ועד העולם, עולם דלעילא, עולם דלתתא. אוף הכא אמן ואמן, אמן דלעילא, אמן דלתתא. אמן קיומא דכלהו, והא אוקימנא אמן באינון אתוון.

רבי שמעון אמר, אלה עמיקא דבירא דכל ברכאן מתמן נבעין ונפקין, ומשתכחין. מ"ם פתוחה, נהרא דנגיד ונפיק, ואקרי מ"ם. והוא רזא דתנינו, מ"ם פתוחה, מ"ם סתומה. כמה דאוקימנא, (ישעיה ט) לם רבה המשרה.

גון פשוטה, כללא דתרין גונין, גון פשוטה, גון כפופה. גון פשוטה כללא דאת וא"ו, כללא דגון כפופה (ס"א פשוטה). (ס"א מ"ם פתוחה, כללא דתרין גונין, גון פשוטה, גון כפופה. גון פשוטה כללא דאת וא"ו) בגין כד כללא אקרי גון ואו גון. וברזא דמתניתא הכי תאנא, ו' דכר, ו' פשוטה כללא דדכר ונוקבא, גון כפופה, בכללא דפשוטה היא. ובספרא דרב המנונא סבא, מם דהכא, היא נוטריקון מל"ד, והיינו אמן, אמין נוטריקון, א"ל מ"לך ג' אמן. כללא דכלא, ושפיר הוא, והא אתמר.

תאנא, כל מאן דשמע ברכה מההוא דמברך, ולא אתכוון באמן, עליה נאמר ובוזי יקלו. כמה דאת אמר, (מלאכי א) לכם הפהנים בוזי שמי. מאי עונשית. כמה דלא פתח ברכאן לעילא, כד לא פתחין ליה. ולא עוד אלא כד נפיק מהאי עלמא, מכרזי קמיה, ואמרי, טרוקו גלי קמיה דפלנניא, ולא ליעול, ולא תקבלון ליה, ווי ליה, ווי לנשמתייה.

תאנא, חייבי דגיהנם, כללו סלקי במדורין ידיען, וכמה פתחין אית ליה לגיהנם, וכלהו פתחין לקבל פתחין דגן עדן. ובשעתא דאפקי לאינון חייביא דקבילו עונשייהו, אינון פתחי פתיחין, ושויין (ס"א ושאבין) לון לבר. וכלהו פתחין בשמהן אקרוו, לקבליהון דפתחין דגן עדן, וכל פתחא ופתחא, אקרי שמא, לקבלי ההוא פתחא דגיהנם, ואשתמודען פתחין לקבליהון פתחין, אינון פתחין דגן עדן.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בגיהנם אית מדורא בתרא תתא דכלהו, והוא מדורא הוי מדורא על מדורא, ואקרי (איוב י) ארץ עיפתה. מהו עיפתה. כמה דאת אמר (שמות כח) רבוע יהיה כפול, ומתרגמין מרובע יהיה עיף, אוף הכא עיפתה, כלומר כפולה. והוא אקרי שאול תחתית, שאול הוא מדורא חד. תחתית, הוא מדורא תתא. ובגין כך אקרי ארץ עיפתה תחתית, ואקרי אבדון. ועל דא פתיב, (משלי כז) שאול ואבדון. וכלהו מדורין לא אכפלו, וכלהו לא עייפין בר מהאי.

[זוהר חלק ג' - דף רפ"ו ע"א]

ותאנא, מאן דנחית לאבדון (דף רפ"ו ע"א) דאקרי תחתית, לא סליק לעלמין. והוא אקרי גבר דאשתצי ואתאביד מכלהו עלמין. ותאנא, לזהו אתר נחתין להנהו גברי דמבוי לאתבא אמן, ועל אמן סגי אין דאתאבידו מניה, דלא חשיב להו, דיינין ליה בגיהנם, ונחתין ליה בהווא מדורא תתא, דלית בה פתחא, ואתאביד ולא סליק מניה לעלמין. ועל דא פתיב, (איוב ז) פלה ענן וילך פן יורד שאול לא יעלה. ולא, והא פתיב (יונה ב) מבטן שאול שועתי שמעת וגו'. וכתיב (שמואל א ב) מוריד שאול ויעל. אלא הכא שאול, התם תחתית. ואוקימנא הא דאהדר ביה, הא דלא אהדר ביה.

אמר רבי יוסי, מאי דכתיב, (ירמיה ב) פי שתים רעות עשה עמי אותי עזבו מקור מים חיים לחצוב להם בארות וגו'. אותי עזבו מקור מים חיים, דא הוא דלא בעי לקדשא שמא דקודשא בריך הוא, באמן. מאי עונשיה. פתיב לחצוב להם בארות בארות נשברים, דנחתין לגיהנם דרגא בתר דרגא, עד דנחתין לאבדון דאקרי תחתית. ואי איהו קדיש שמא דקודשא בריך הוא, לכוונה באמן פדקא יאות, סליק דרגא בתר דרגא, לאתעדנא מהווא עלמא דאתי, דנגיד תדיר לא פסיק, הדא הוא דכתיב, (תהלים לא) אמונים נוצר יי' ומשלם על יתר עושה גאווה.

תאנא, שירה משיך ברכאן מעילא לתתא, עד דישתפחון ברכאן בכלהו עלמין. (אמר רבי יוסי אינון ישראל למימר שירתא, שלימתא שירה דכליל כל שאר שירין הדא הוא דכתיב, (ישעיה יב) ואמרתם ביום ההוא הודו ליי' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו). אמר רבי אלעזר, זמינין אינון ישראל למימר שירתא, מתתא לעילא, ומעילא לתתא. ולקשרא קשרא דמחמינותא. דכתיב, (במדבר כא) אז ישיר ישראל את השירה הזאת. אז שר לא נאמר, אלא אז ישיר. וכן פלהו פהאי גוונא. את השירה הזאת, מתתא לעילא. עלי באר ענו לה, עלי באר, כלומר סק לאתריך, לאתאחדא בבעליך, דא הוא מתתא לעילא.

ולבתר מעילא לתתא, (דהא עד השתא בגלותא אשתכחת עמנא) באר חפרוה שרים, דאולידו לה אבא ואימא, (לעילא) פרוה נדיבי העם, אלין אבהן, דאקרון (תהלים מז)

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

נדיבי עמים. פרוה, אתר לאודווגא בה מלכא, בברכנ. ובמה הוא זווגא. במחוקק, דא יסוד. במשענותם, דא נצח והוד, מעילא לתתא. וממדבר מתנה, וממתנה נחליאל, ומנחליאל במות. הא קשורא שלימא, קשורא דמהימנותא, קשורא קיימא דכלא ביה.

אמר רבי יוסי, זמינן ישראל למימר שירתא שלימתא. שירתא דכליל כל שאר שירין. הדא הוא דכתיב, ואמרתם ביום ההוא הודו לה' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו. בההוא זמנא כתיב, (זכריה יד) והיה יי' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד. וכתיב (תהלים קכו) אז ימלא שחוק פיננו ולשונונו רנה, אז יאמרו בגוים הגדיל יי' לעשות עם אלה. ברוך יי' לעולם אמן ואמן ימלוך יי' לעולם אמן ואמן.

זוהר פרשת האזינו

[זוהר חלק ג' - דף רפ"ו ע"ב]

(דברים לב) האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי, רבי יהודה פתח, (שיר השירים ה) פתחתי אני לדודי ודודי חמק עבר וגו', בקשתיהו ולא מצאתיהו קראתיו ולא ענני. מה כתיב לעילא. אני ישנה ולבי ער וגו'. אני ישנה, אמרה כנסת ישראל. אני ישנה, מפקודי אורייתא, בזמנא דאזילנא במדברא. ולבי ער, לאעלא לארעא, למעבד להו (נימוסין) דהא כל פקודי אורייתא בארעא משתפחין. קול דודי דופק, דא משה. דאוכח להו לישראל בכמה ויכוחין, (דף רפ"ו ע"ב) בכמה קטטין. דכתיב, (דברים א) אלה הדברים וגו', (דברים ט) ממרים הייתם וגו'. (דברים ט) ובחורב הקצפתם וגו'. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ה) דופק.

ועם כל דא דמשה אוכח להו לישראל, ברחימותא הוּו כל מלוי, דכתיב, (דברים ז) כי עם קדוש אתה ליי' אלהיך. ובך בחר יי' אלהיך להיות לו לעם וגו' (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם (דברים ד) ואתם הדבקים ביי'. ועל דא (דברים כז) ושמעת בקול יי' אלהיך. (דברים ז) כי מאהבת יי' אתכם. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ה) פתחי לי אחותי רעיתי.

מה כתיב. (שם) קמתי אני לפתוח לדודי, אמרו ישראל בעוד דהוינן זמינן למיעל לארעא, ולקבלא אינון פקודי אורייתא על ידוי דמשה. מה כתיב, (שם) ודודי חמק עבר. דכתיב, (דברים לד) וימת שם משה עבד יי'. בקשתיהו ולא מצאתיהו, דכתיב ולא קם נביא עוד בישראל כמשה. קראתיו ולא ענני, דלא הוה דרא כדרא דמשה, דקודשא בריך הוא שמע לקליהון, ועבד להו נסין ונימוסין, כמה דעבד על ידוי.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי יצחק אמר, קמתי אני לפתוח לדודי, דא קודשא בריך הוא ביומי דמשה, דכל יומי לא בעא דמלאכא ושליחא לדברא עמיה, דכתיב, (שמות לג) אם אין פניך הולכים וגו'. זכאה חולקיה דמשה, דקודשא בריך הוא אסתכס לרעותיה. ודודי חמק עבר, ביומי דיהושע, דכתיב, (יהושע ה) לא פי אני שר צבא יי'.

תא חזי, משה הוה שמע קלא קדישא דמלאכא עלאה, ולא אזדעזע, וכל שפן מלאכא, דלא בעא (ולא קבליה). בתר דשכיב מה פתיב. ויאמר לא פי אני שר צבא יי'. וכתיב (שם) ויפול יהושע אל פניו ארצה. עתה באתי, ביומי דמשה רבך אתינא, ולא קבלני. ביה שעתא, ידעו ישראל שבחא דמשה. בההוא זמנא בעו ישראל לקודשא בריך הוא, ולא אזדמן להו הכי ביומי דמשה, הדא הוא דכתיב בקשתיחו ולא מצאתיהו וגו'. (דברים לב) האזינו השמים ואדברה, רבי חייא אמר, זכאה חולקיה דמשה, יתיר מפל גביאי עלמא.

תא חזי, פתיב (ישעיה א) שמעו שמים והאזיני ארץ פי יי' דבר. שמעו שמים, ישעיה דהוה יתיר רחיקא ממלאכא, פתיב שמעו שמים. משה דהוה יתיר קריב למלאכא, פתיב האזינו השמים.

תאנא, בההוא זמנא דאמר ישעיהו שמעו שמים והאזיני ארץ. כמה גרדיני טהירין אזדמנו לתברא רישיה, נפקא קלא ואמר, מאן הוא דין דבעי לארעשא עלמין. עד דפתח ואמר, לאו אנא, ולא דידי, אלא פי יי' דבר, ולא אנא. במשה מה פתיב. האזינו השמים ואדברה, אנא ולא אחרא. ואדברה בלא דחילו. ותשמע הארץ אמרי פי, ולא מאחרא. זכאה חולקיה. אמר רבי אבא, באתוון גליפן דרבי אלעזר, האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ, הכא אתרמיז שמא קדישא עלאה.

רבי יוסי אמר, תו מה בין משה לישעיהו. משה אמר האזינו השמים, השמים, שמים עלאין, אינון דאשתמודען, דאקרון שמא דקודשא בריך הוא. ותשמע הארץ, ארץ עלאה, ההיא דאשתמודעא, ואיהי ארץ החיים. בישעיה פתיב, שמעו שמים ולא השמים. האזיני ארץ, ולא הארץ. ואינון שמים וארץ תתאין. ועם כל דא, בעו לאענשא ליה, עד דאמר פי יי' דבר, ולא אנא. ומשה אמר פולי האי, דכתיב האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי.

רבי יצחק פתח, (שיר השירים ב) כתפוח בעצי היער וגו'. זכאה חולקיהון דישראל מפל עמין עובדי פוכבים ומזלות, דהא כל שאר עמין אתיהיבו לרברבן ממנן, בשלטנותא עליהו. וישראל קדישין, זכאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי, דלא יהב לון קודשא בריך הוא לא למלאכא, ולא לשליטא אחרא, אלא הוא אחיד לון לחולקיה, הדא הוא דכתיב פי חלק יי' עמו. וכתיב, (תהלים קלה) פי יעקב בחר לו יה. כתפוח בעצי היער, מה תפוח מתפרשא בגונו, על כל שאר אילני חקלא,

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

כך קודשא בריך הוא מתפרש ואתרשים על כל חילין עלאין ותתאין, בגין כך (ישעיה מז) ”צבאות שמו, אות הוא בכל חילא דלעילא.

תא חזי, קודשא בריך הוא כתפוח, דאית ביה תלת גוונים. כנסת ישראל כשושנה. מאן שושנה. אמר רבי אבא, שושנה סתם, שושנה דאתכלילת בשית טרפי, שושנה דא גווייה חוור וסומק. וכלא הוא תרין גווי, סומק וחוור, הכי כנסת ישראל.

[זוהר חלק ג' - דף רפ"ז ע"א]

קודשא בריך הוא כתפוח, כנסת ישראל כשושנה. דהכי אמרה כנסת ישראל, (שיר השירים ה) תחת התפוח עוררתיו. תחת התפוח (דף רפ"ז ע"א) באן אתר היא. אלא אלין אבהתין דאמרן. רבי יוסי אמר, דא יובלא. רבי אבא אמר, כלא שפיר, אלא אלין אבהן דקאמרן, אלין אינון ג' גווי, דמתחברן בתפוח.

רבי יצחק אמר, באן אתר אתכלילת כנסת ישראל כשושנה. באינון נשיקין דרחימותא, דאתדבקת במלכא עלאה, נטלה תרי שושנים, כמה דאת אמר (שיר השירים ה) שפתותיו שושנים. ובגין כך אמרה כנסת ישראל, (שם א) ישקני מנשיקות פיהו. (כמה דאת אמר (בראשית מא) ועל פיך ישק כל עמי) בגין דאתכלילת בשושנים, בתרי שפון דיליה.

רבי יהודה אמר, קודשא בריך הוא שמים אקרי. ובגין דאקרי שמים, כל אינון רקיעין דאתכלילן בשמא דא, (ס"א שבעה אינון דכד מתחברן וכו') כד מתחברן כחדא, אקרו שמים, ואקרו שמא דקודשא בריך הוא. מאן אינון רקיעין. שבעה אינון.

כמה דתנינו, וילון, רקיע, שחקים, זבול, מעון, מכון, ערבות. ובאגדתא דבי רב המנונא סבא, הכי תנינו. רבי יצחק אמר, הני ברייתי דבי רב המנונא סבא הכי, וסגיאין אינון בכל הני גווי. כמה דתנינו, אמר רבי שמעון, תנינו באינון ברייתי, (ס"א דלבר) דלגבי דכל הני שבעין פתרון דמלכא. לקבליהון שוויין ז' רקיעין, וז' ככביא דרהטין ואזלין, וקרי לון שמהן בשמהן. ואף על גב דשוויין פלהו כסאי דרקיעין, דשבעה ככביא, שבתאי, צדק, מאדים, חמה, נוגה, כוכב, לבנה. ושון אלין לקביל אלין, בכסויא דמלין. לגבי אינון דכתיב, (ישעיה מז) עמדו נא וישיעוץ הוברי שמים החוזים בככבים. פלהו מלין מתכסיין, ואף על גב דלאו אורחי דאורייתא. ואנן בתר אורחין דאורייתא קא אזלינו, כמה דכתיב, (בראשית כו) ויקרא להן שמות פשמות אשר קרא להן אביו, כמה דמליל קודשא בריך הוא, אזלינו, ובהדיה אזלינו, כמה דכתיב, (דברים כח) והלכת בדרכיו.

סדר הלימוד ליום יד סיון [יום 250 בשנה]

אמר רבי יוסי, פשיטין מלין אלין לגבי חברייא, ואשתמודען מלי בהו, ואף על גב דאתפסיין. אמר ליה והכי תנן, כמה דאמר רבי יהודה אמר רבי חייא לקמן. והכי אוליפנא מאיבון ברייתי, דתנא ביומוי דשלמה מלכא, קיימא סיהרא באשלמותא, ובאתרין סגיאין אשתמודען מלי דאיבון ברייתי.

אמר רבי שמעון, ארימית ידי בצלו לקדישא עלאה, דמלין אלין אתגליאו על ידי, בההוא עלמא, כמה דאתכסיו בלבאי. ולית אנן באיבון ארחין דאיבון ברייתי, אורחי דאורייתא נקטיבן.

תאנא אמר רבי יהודה, מאן לך רב בהכמתא פדוד מלכא, ושלמה מלכא בריה, בהאי כתר דאשתמודע בברייתי אלין. וסיהרא קרייה דוד מלכא צדק, דהא דיליה הוא, דכתיב, (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה יה. שלמה מלכא הכי נמי, ואיהו אתקרי צדק, ושמשא דאתקרי בברייתי ברית, איהו אקרי משפט. ואיבון כרסי יקרא דמלכא, דכתיב, (תהלים פט) צדק ומשפט מכון כסאך. צדיק וצדק הכי נמי בחד דרגא הו. תאנא, ז' כתרין אוקמוה, תשעה אקרון. ואפילו באיבון ברייתי, שבעה רקיעין איבון תשעה הו.

אמר רבי שמעון, עד אימתי יקרון חברייא בהני מלין. הא אנן בתר קודשא בריך הוא אזלינן, ואנן ידעי מלין, והא אתגלי על ידן מלה דא, מה דלא אתגלי לקדמאי. מכאן ולהלאה, כל איבון מלין, וכל איבון ברייתי, סליקו להו לאיבון דלא עאלו ונפקו, ובניהון אתיין לשאלא. וכד ישאלון, יימרון חברייא, ווי לדרא דרבי שמעון בן יוחאי אסתליק מניה. אבל תא חזי מכאן ולהלאה, לא יהא דרא כדרא דא, ולא אורייתא אתגלי על חברייא.

תא חזי, דרא בתראה דנפקו ממצרים, ידעו כלא, דהא משה גלי לון כל איבון מ' שנין דהו במדברא, כמה דאמינא. תאנא אמר רבי יצחק, ואף משה לא גלי דא, אלא בההוא יומא דהו סליק מן עלמא, דכתיב, (דברים לא) בן מאה ועשרים שנה אנכי היום, בההוא יומא ממש, ועם כל דא לא אמר, עד דיהבו ליה רשותא. דכתיב, (שם) ועתה כתבו לכם את השירה הזאת. וכד גלי, לא אמר האזינו ישראל, אלא האזינו השמים.

[זוהר חלק ג' - דף רפ"ז ע"ב]

אמר רבי יוסי, כתיב את השירה, וכי שירה אקרי. אמר רבי יצחק שירה ודאי, מה (דף רפ"ז ע"ב) שירה אתמשכא ברוח הקדש מעילא לתתא, אוף הכי מלין אלין אתמשכן ברוח הקדש מעילא לתתא, ובגין כך אמר משה שירה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, כולי האי אמר משה, וקרא לעלאין, עד לא יימא מלה, דכתיב האזינו השמים. יערוף כמטר וגו'. וכל כף למה. משום פי שם יי' אקרא. עד דיימא מלה, ארעיש כלהו עלמין.

תאנא בההיא שעתא דאמר משה האזינו השמים ואדברה, אתרגישו עלמין. נפק קלא ואמר, משה משה, אמאי את מרעיש עלמא כלא. את בריה דבר נש, ובגינה אתרגיש עלמא. פתח ואמר, פי שם יי' אקרא. בההיא שעתא אשתתקו, ואציתו מלוי.

השלמה מההשמטות (סימן י"ח)

תנו רבנן, כשחלה רבי שמעון בן יוחאי. עאלו קמיה ר' פנחס, ור' חייא, ור' אבהו. אמרו לו, מאן (דהוא) קיימא דעלמא, שכיב. אמר לון, לא בי דינא דלעילא מעיינין בדינאי, דהא אנא חזאי דלית אנא מתייהיב למלאכא ולדיינא דלעילא. דאנא לאו כשאר בני נשא. אלא האי דינא דילי, קודשא בריך הוא דייניה, ולא בי דיניה. והיינו דאמר דוד, בבעותיה קמיה (תהלים מג) שפטני אלהים וריבה ריבי. וכן שלמה אמר, (מלכים א ח) לעשות משפט עבדו, הוא בלחודוי, ולא אחרא.

דהא תנן (תנינן), כשהאדם שכיב, בי דינא דלעילא מסתכלין בדינוי, אית מנהון דנטאן לכף זכות, דאחזיין זכותא דבר נש, ואית מנהון דנטאן לכף חובה, דאחזיין חובה דבר נש. ולא נפיק איניש מן דינא, כמה דהוה בעי.

אבל מאן דדאין ליה מלכא עילאה, דשליט על כולא, הוא טב, ולא יכיל איניש למהוי בההוא דינא, בר טב. מאי טעמא, דהא תנן, מכילוי דמלכא עילאה, נטי לזכותא תדיר, והוא כוליה צד דמהימנותא, ובידו לשבקא לחטאין וחובין, הדא הוא דכתיב, (תהלים קל) כי עמד הסליחה וגו', ולא עם אחר.

ובגין כף בעינא קמיה דהוא (יהא) ידין דינאי, ואנא אעיל תליסר אבבי לעלמא דאתי, דלא אעברו לון בר אבהתא, ולא יהא מאן דימחי בידי, ועוד דלא אתבע רשותא מנהון.

אמר רבי שמעון מלה, וחמו בי מרעיה, דלא הוה תמן. תווחו, ולא (הוה) יכיל חד מנהון למללא בפומיה, מדחילו רבה דהות עליהון. עד דהו יתבין, סליק לון ריחין דבוסימי סגיאין, וכל חד וחד מנהון אתיישב, עד דחמו לרבי שמעון, והוה ממלל מלין, ולא הוה חמאן אחרן בר מיניה. לבתר עידן, אמר לון רבי שמעון, חמיתון מידי. אמר ליה ר' פנחס, לא. אלא כולנא תווחין על דלא חמינא לך בבי מרעך זמן רב. וכד חמינא לך סליק לן ריחין דבוסימין דגנתא דעדן, ושמענא קלך ממלל,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְלֹא יִדְעֶנָּה מֵאֵן מִמְלַל עִמָּךְ. אָמַר לוֹן, וְלֹא שְׁמַעְתוֹן מְלָה אוֹחְרָנָא בַּר מְדִידִי. אָמְרוּ לָאוּ. אָמַר לוֹן, לִית אַתוֹן חֲזִיין לְמַחְמִי סַבְר אֲפִין דְּעַתִּיק יוֹמִין.

אָמַר לוֹן, אִימָא לְכוּ מְלָה, תּוּוּהֵנָּה עַל ר' פִּנְחָס, דְּלָא חָמָא. דְּאָנָּה חָמִית לִיה כְּעַן בְּהֵוֹא עֲלֵמָא, לְתַתָּא מִינֵיה מְרַבִּי אֶלְעֶזֶר בְּרִי. וּכְעַן שְׁדָרוּ בְּדִילִי מְלַעֲיָלָא, וְאֶחְזִין לִי אַתְרָא דְּצַדִּיקָא לְעֵלְמָא דְּאֵתִי, וְלֹא אֶתִּישֵׁר בְּלַבָּאי דּוּכְתָאי, בַּר עִם אַחִיהַּ הַשִּׁילוּנִי. וּבְרִירְנָא דּוּכְתָאי, וְאֶתִּינָא, וְאֶתּוּ עִמִּי תַלְת מָאָה נְשַׁמְתִּין דְּצַדִּיקָא, וְעֵילָא מְנַהֵן אָדָם הָרֵאשׁוֹן, דְּהוּה יְתִיב גַּבָּאי, וְהוּה הוּה מִמְלַל עִמִּי. וּבְעֵי, דְּלָא יִתְגַּלִּי חוּבִיה לְכָל עֲלֵמָא. בַּר הַהוּא דְּאָמַר אוֹרִייתָא בְּגִינֵיה, וְאֶתְכַּסִּי בְּהֵוֹא אִילָנָא דְּגַנְתָּא דְּעַדָּן. וְאָנָּה אִמִּינָא לִיה דְּהָא חֲבַרְיָא (ס"א כַּבֵּר) גְּלוּ.

אָמַר הַהוּא דְּגְלוּ חֲבַרְיָא בִּינֵיהוּ טַב וְשִׁפְרִי, אֲבַל לְשָׂאָר בְּנֵי עֲלֵמָא לָא. מֵאִי טַעֲמָא, דְּחַס קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל יְקָרִיה, וְלֹא בְּעָא לְפָרְסוּמִי חוּבִיה, אֲלֵא בְּהֵוֹא אִילָנָא דְּאֶכִּיל מִינֵיה. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְּלִי לִיה (לִי) בְּרִזָּא דְּקוּדְשָׁא, לְחַבִּירְנָא, דְּלֹא אֶשְׁתַּעוּ אִינּוֹן בְּהַדְיָהוּ בִּינֵיהוּ, וְלֹא לְרוּקִי חֲבַרְיָא, וְלֵאִינּוֹן דִּיִּתּוֹן לְעֵלְמָא.

וְהוּא מְלָה דְּלָא בְּעֵי כָּל אִינִישׁ, וְטַעֲי בִּיה, לָאוּ מִשׁוּם חוּבְתָא דְּחַב, אֲלֵא מִשׁוּם יְקָרָא דְּשִׁמָּא עֵילָאָה, דְּבְנֵי נֶשְׂא לָא זְהִירִין בִּיה, וּכְתִיב (שְׁמוֹת ג') זֶה שְׁמִי לְעוֹלָם. וְיִיתּוֹן לְמִשְׁאֵל מַה דְּלָא צְרִיכִי לוֹן. וְהֵינּוּ דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת יט) פֶּן יִהְרָסוּ אֵל (ש"ט ע"ב) ה' לְרֵאוֹת וְנִפְל מִמֶּנּוּ רַב, (מֵאִי וְנִפְל מִמֶּנּוּ רַב). הָרַב נוֹפֵל וְנִתְפַּס בְּאוֹתוֹ עוֹן. הַכִּי גְזַרְנָא, הֵאִי חֲבַרְיָא (ס"א חֲבַרָא) דְּאוּרִי שְׁמָא קְדִישָׁא (לְכוּלָא), הוּא נְפִיל (וְנִתְפַּס) וְאִיתָא בְּהֵוֹא חוּבָא, יְתִיר מִינֵיהוּ, דְּכְתִיב וְנִפְל מִמֶּנּוּ רַב, הָרַב נוֹפֵל וְנִתְפַּס בְּאוֹתוֹ עוֹן.

קָרִיב לְגַבִּיה רַבִּי אֶלְעֶזֶר בְּרִיה, אָמַר לִיה, אַבָּא, מַה אָנָּה הָתָם. אָמַר לִיה (ס"א) זְכָאָה חוּלְקֵךְ בְּרִי, זְמַן סְגִי יְהֵא דְּלָא תַתְקַבֵּר גַּבָּאי, אֲבַל) בְּרִי דְּלָא תַדְפֵּר הַכָּא אֲבַל בְּהֵוֹא עֲלֵמָא, דּוּכְתָא דִּידִי וְדִידֵךְ בְּרִירְנָא. זְכָאִין אֲנִן עִם אִינּוֹן צַדִּיקָא, דְּזַמִּינִין אִינּוֹן לְשַׁבְחָא לְמֵאִרִי עֲלֵמָא, דְּאִינּוֹן מְלֵאכִין דְּמִשְׁתַּמְשִׁין (שְׁמִשִּׁין) דְּקַמִּיה, הַדָּא הוּא דְּכְתִיב, (תְּהִלִּים קמ) אַךְ צַדִּיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ יִשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל אֶת פְּנִיךָ. תֵּאנָּה וְכו': (כְּמוֹ שִׁבְא בַדָּף רַפ"ז שוֹרָה ח'): (עַד כֹּאן מֵהַשְּׁמִטוֹת)

האדרא זוטא קדישא

תֵּאנָּה בְּהֵוֹא יוֹמָא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּעָא לְאַסְתְּלָקָא מִן עֲלֵמָא וְהוּה מְסַדֵּר מְלוּי. אַתְּפָנְשׁוּ חֲבַרְיָא לְבֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. וְהוּו קָמִי רַבִּי אֶלְעֶזֶר בְּרִיה וְרַבִּי אַבָּא וְשָׂאָר חֲבַרְיָא. וְהוּו מְלִיא בֵיתָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

זקיף עינוי רבי שמעון וחמא דאתמלי ביתא. בכה רבי שמעון ואמר. בזמנא אחרא כד הוינא בבי מרעי, הוה רבי פנחס בן יאיר קמאי. ועד דברירנא דוכתאי אוריכו לי עד השתא. וכד תבנא אסחר אשא מקמאי ומעלמין לא אתפסק. ולא הוה עאל בר נש אלא ברשותא. והשתא חמינא דאתפסק והא אתמלי ביתא. עד דהו יתבי. פתח עינוי רבי שמעון וחמא מה דחמא ואסחר אשא בביתא. נפקו כלהו ואשתארו רבי אלעזר בריה ורבי אבא. ושאר חבריא יתבו אפראי.

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, פוק חזי אי הכא רבי יצחק דאנא מערבנא ליה. אימא ליה דיסדר מלוי ויתיב לגבאי זכאה חולקיה.

קם רבי שמעון ויתיב וחייה וחדי. אמר אן אנון חבריא. קם רבי אלעזר ואעיל לון ויתבו קמיה. זקיף ידוי רבי שמעון ומצלי צלותא והוה חדי ואמר. אנון חבריא דאשתכחו בבי אדרא יזדמנון הכא. נפקו כלהו ואשתארו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ורבי יהודה ורבי יוסי ורבי חייא. אדהכי עאל רבי יצחק. אמר ליה רבי שמעון כמה יאות חולקך כמה חידו בעי לאתוספא לך בהאי יומא. יתיב רבי אבא בתר כתפוי ורבי אלעזר קמיה.

אמר רבי שמעון הא השתא שעתא דרעותא הוא. ואנא בעינא למיעל בלא פסופא לעלמא דאתי. והא מלין קדישין דלא גליאן עד השתא, בעינא לגלאה קמי שכונתא, דלא ימרון דהא בגריעותא אסתלקנא מעלמא. ועד כען טמירן הו בלבאי, למיעל בהו לעלמא דאתי. וכך אסדרנא לכו, רבי אבא יכתוב, ורבי אלעזר ברי ילעי, ושאר חבריא ירחשון בלביהו. קם רבי אבא מבתר כתפוי. ויתיב רבי אלעזר בריה קמיה, אמר ליה קום ברי, דהא אחרא יתיב בהווא אתר, קם רבי אלעזר.

אתעטף רבי שמעון, ויתיב. פתח ואמר, (תהלים קטו) לא המתים יהללו יה ולא כל יורדי דומה. לא המתים יהללו יה, תכי הוא ודאי, אינון דאקרון מתים, דהא קודשא בריך הוא חי אקרי, והוא שארי בין אינון דאקרון חיים, ולא עם אינון דאקרון מתים. וסופיה דקרא כתיב, ולא כל יורדי דומה, וכל אינון דנחתין לדומה, בגיהנם ישתארו. שאני אינון דאקרון חיים, דהא קודשא בריך הוא בעי ביקריהון.

[זוהר חלק ג' - דף רפ"ח ע"א]

אמר רבי שמעון, כמה שניא שעתא (דף רפ"ח ע"א) דא מאדרא. דבאדרא אזדמן קודשא בריך הוא ורתיכו. והשתא, הא קודשא בריך הוא תכי (הכא), ואתי עם אינון צדיקיא דבגנתא דעדן, מה דלא אערעו באדרא. וקודשא בריך הוא בעי ביקריהון דצדיקיא יתיר מיקרא דיליה, כמה דכתיב בירבעם, דהוה מקטר ומפלא לעבודה זרה, וקודשא בריך הוא אוריך ליה. וכיון דאשיט ידיה לקבלי דעדו

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נביאה, אתיבש ידיה, דכתיב, (מלכים א יג) ותיבש ידו וגו'. ועל דפּלח לעבודה זרה לא פתיב, אלא על דאוישט ידיה לעדו נביאה. והשתא קודשא בריך הוא בעי ביקרא דילן, וכלהו אתאן עמיה.

אמר, הא רב המנונא סבא הכא, וסחרניה ע' צדיקי גליפן בעיטרין, מנהרין כל חד וחד מזיהרא דזיוא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. והוא אתי למשמע בחדוותא, אלן מלין דאנא אימא. עד דהוה יתיב, אמר, הא רבי פנחס בן יאיר הכא, אתקיבו דוכתייה, אנדעזעו חברייה דהוה תמן, וקמו ויתבו בשיפולי ביתא. ורבי אלעזר ורבי אבא, אשתארו קמיה (נ"א עמיה) דרבי שמעון. אמר רבי שמעון, באדרא אשתכחנא דכל חברייה הוה אמרי, ואנא עמהון. השתא אימא אנא בלחודאי, וכלהו צייתין למלולי, עלאין ותתאין. זכאה חולקי יומא דין.

פתח רבי שמעון ואמר, (שיר השירים ז) אני לדודי ועלי תשוקתו. כל יומין דאתקטרנא בהאי עלמא, בחד קטירא אתקטרנא ביה בקודשא בריך הוא, ובגין כך השתא ועלי תשוקתו. דהוא וכל סיעתא קדישא דיליה, אתו למשמע בחדות, מלין סתימין, ושבחה דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, פריש ואתפרש מכלא, ולא פריש, דהא כלא ביה מתדבק, והוא מתדבק בכלא הוא כלא.

עתיקא דכל עתיקין, סתימא דכל סתימין, אתתקון ולא אתתקון. אתתקון, בגין לקיימא כלא. ולא אתתקון, בגין דלא שכח.

כד אתתקון, אפיק ט' נהורין, דלהטין מניה, מתקונוי. ואינון נהורין מניה, מתנהרין ומתלהטין, ואזלין ומתפשטין לכל עיבר. כבוצינא דאתפשטין (דמתפשטין) מניה נהורין לכל עיבר. ואינון נהורין דמתפשטין, כד יקרבו למונדע לון, לא שכח אלא בוצינא בלחודאי. כך הוא עתיקא קדישא, (הוא) בוצינא עלאה, סתימא דכל סתימין. ולא שכח בר אינון נהורין דמתפשטין, דמתגליין, וטמירן. ואינון אקרונ שמא קדישא. ובגין כך כלא חד.

ומה דאמרי חברנא בספרי קדמאי, דאינון דרגין דאתבריאו, ועתיקא קדישא אתגלי בהו, בכל חד וחד. משום דאינון תקונין דעתיקא קדישא. לאו השתא עידנא להני מלין דהא אמינא לון באדרא קדישא. וחמינא מה דלא ידענא הכי, ועד השתא אסתים בלבאי מלה. והשתא אנא בלחודאי אסהידנא קמי מלכא קדישא, וכל הני זכאי קשוט דאתו למשמע מלין אלן.

גולגלתא דרישא חוורא, לאו ביה שירותא וסיומא. קולטרא דקטפוי, אתפשט ואתנהיר, ומניה ירתון צדיקייא ד' מאה עלמין דכסופין לעלמא דאתי. מהאי קולטרא דקטפא, דהיא גולגלתא חוורא, נטיף טלא כל יומא, לההוא זעיר אנפין, לאתר דאתקרי שמים, וביה זמינן מיתייא לאחייא לזמנא דאתי. דכתיב, (בראשית

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

(כז) ויתן לך האלהים מטל השמים. ואתמלייא רישיה, ומההוא זעיר אפין, נטיף לחקל תפוחין. וכל חקל תפוחין, נהירין מההוא טלא.

האי עתיקא קדישא טמיר וגניו. וחכמתא עלאה סתימאה, בההוא גולגלתא משתכח, ודאי בהאי עתיקא, לא אתגלייא אלא רישא בלחודוי, בגין דאיהו רישא לכל רישא. חכמתא עלאה, דאיהי רישא, ביה סתים, ואקרי מוחא עלאה. מוחא סתימא. מוחא דשכיך ושקיט. ולית דינע ליה, בר איהו.

[זוהר חלק ג' - דף רפ"ח ע"ב]

תלת רישין אתגלפן, דא, לגו מן דא. ודא, לעילא מן דא. רישא חדא, חכמתא סתימאה, דאתכסייא, ולא מתפתחא. וחכמתא דא סתימאה, רישא לכל (רישי) רישיה, דשאר חכמות. (בראשית קמ"ז ע"א) רישא עלאה, עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. רישא דכל רישא, (דף רפ"ח ע"ב) רישא דלאו רישא. ולא ידע, ולא אתידע, מה דהוי ברישא דא, דלא אתדבק (לא) בחכמתא, ולא בסוכלתנו. ועל האי אקרי, (במדבר כד) ברח לך אל מקומך. (יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב.

ובגין כך עתיקא קדישא אקרי אין. דביה תלייא אין. וכל אינון שערי, וכל אינון נימין, ממוחא סתימאה נפקין. (תליין) וכלהו שעיעין, (ס"א יתבין) בשקולא. ולא אתחזי קדלא.

כלא הוא, בגין דהאי עתיקא קדישא בחד הוי. כלא בחידו, ולא שניא מרחמי לעלמין. בתלת עשר מכילן דרחמין אשתכח. בגין דהאי חכמתא סתימאה דביה, מתפרש תלת זמנין לארבע ארבע. והוא עתיקא, כליל לון, ושליט (לון) על כלא.

חד ארחא דנהיר בפלגותא דשערי דנפקי ממוחא, הוא ארחא דנהירין ביה צדיקייא לעלמא דאתי, דכתיב (משלי ד) וארח צדיקים כאור נוגה וגו'. ועל דא פתיב, (ישעיה נח) אז תתענג על יי. ומהאי ארחא מתנהירין כל שאר ארחין, דתליין בזעיר אנפין.

האי עתיקא סבא דסבין, פתרא עלאה, לעילא. דמתעטרין ביה כל עטרין, וכתרין, מתנהירין. וכל שאר בוצינין מניה מתלהטין (ומתנהרין). והוא, הוא בוצינא עלאה, טמירא דלא אתידע. (וכל שאר בוצינין מניה מתלהטין ומתנהרין) (רצ"ב ע"ב)

האי עתיקא אשתכח בתלת רישין, וכלילן בחד רישא. וההוא (נ"א והוא) רישא עלאה, לעילא לעילא. ובגין דעתיקא קדישא אתרשים בתלת, אוף הכי כל שאר בוצינין דנהירין מניה, כלילן בתלת. עוד, עתיקא אתרשים בתרין. כללא דעתיקא בתרין. הוא פתרא עלאה דכל עלאין, רישא דכל רישי. וההוא דהוי לעילא מן דא, דלא אתידע. כך כל שאר בוצינין, סתימין בתרין. עוד עתיקא קדישא אתרשים

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ואסתים בחד, והוא חד, וכלא הוא חד. כך כל שאר בוצינין, מתקדשין, מתקשרין, ומתהדרין בחד, ואינון חד.

מצחא דאתגלי בעתיקא קדישא, רצון אקרי, דהא רישא עלאה דא סתים לעילא, דלא אתידע פשיט חד טורנא בסימא, יאה, דאתכליל במצחא. ובגין דאיהו (נ"א דהוא) רעוא דכל רעוין, אתתקן במצחא, ואתגלייא בבוסיטא (ס"א אתגליף בפסיטא), האי מצחא אקרי רצון.

וכד רצון דא אתגלייא, רעוא דרעוין אשתכח בכלהו עלמין, וכל צלותין דלתתא מתקבלין, ומתנהרין אנפוי דזעיר אנפין, וכלא ברחמי אשתכח, וכל דינין אתטמרן ואתכפייין.

בשבתא בשעתא דצלותא דמנחה, דהוא עידן דכל דינין מתערין, אתגלייא האי מצחא, ואתכפייין כל דינין, ואשתכחו רחמין בכלהו עלמין. ובגין כך אשתכח שבת בלא דינא, לא לעילא ולא לתתא. ואפילו אשא דגיהנם אשתקע (ס"א אשתכך) באתריה, ונייחין חייביא. ועל דא אתוסף נשמתא דחדו בשבתא.

ובעי בר נש למחדי בתלת סעודתי דשבתא, דהא כל מהימנותא, וכל כללא דמהימנותא, ביה אשתכח, ובעי בר נש לסדרא פתורא, ולמיכל תלת סעודתי דמהימנותא, ולמחדי בהו.

אמר רבי שמעון, אסהדנא עלי לכל אלין דהכא, דהא מן יומאי לא בטילנא אלין ג' סעודתי, ובגיניהון לא אצטריכנא לתעניתא בשבתא. ואפילו ביומי אחריני לא אצטריכנא, כל שפן בשבתא. דמאן דזכי בהו, זכי למהימנותא שלימתא. חד, סעודתא דמטרוניתא. וחד, סעודתא דמלכא קדישא. וחד, סעודתא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. ובהוא עלמא יזכי בהו לאלין. האי רצון כד אתגלייא, כל דינין אתכפייין משולשליהון.

תקונא דעתיקא קדישא אתתקן בתקונא חד, כללא דכל תקונין. והיא חכמה עלאה, סתימאה. כללא דכל שאר, והאי אקרי עין עלאה סתימא. והוא מוחא דעתיקא קדישא. והאי מוחא אתפשט לכל עיבר, מניה אתפשט עין אחרא. ומהאי עין אתגליף.

[זוהר חלק ג' - דף רפ"ט ע"א]

והוא (דף רפ"ט ע"א) רישא סתימא דברישא דעתיקא דלא אתידע, כד פשיט חד טורנא (ס"א גוונא), דהוה מתתקן לאתנהרא, בטש בהאי מוחא (נ"א מצחא), ואתגליף, ואתנהיר בכמה נהירין, ואפיק וארשים כבוסיטא דא, בהאי מצחא. ואתרשים ביה חד נהורא, דאקרי רצון. והאי רצון אתפשט לתתא בדיקנא, עד ההוא אתר

”זֶהָר הַיּוֹמִי” - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

דְּמַתִּישְׁבָּא בְּדִיקְנָא, וְאַקְרִי חֶסֶד עֲלָאָה. וְדָא אִיהוּ נוֹצֵר חֶסֶד. וּבְהַאי רְצוֹן כַּד
אַתְגַּלְיָא, מְסַתְּכְלִין מְאִרֵי דְדִינָא וּמַתְּכַפְיִין.

עֵינױ דְרִישָׁא דְעַתִּיקָא קְדִישָׁא, תְּרִין בְּחַד שְׁקִילָן. דְּאַשְׁגַּחִין תְּדִירָא, וְלֹא נְאִים.
דְּכְתִיב, (תְּהִלִּים קכא) לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל קְדִישָׁא, בְּגִין כַּךְ לֹא
אֵית לִיה גְּבִינִין עַל עֵינָא, וְלֹא פְסוּתָא.

הֵהוּא מוּחָא אַתְגַּלְיָהּ וְנִהָר בְּתִלְת חוֹרִין דְעֵילָא (נ"א דְעֵינָא), בְּחוֹרָא חֲדָא מְסַתְּחִין
עֵינִין דְזַעִיר אַנְפִּין, דְּכְתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) רוּחְצוֹת בְּחֶלֶב. דְּהוּא (נ"א בַּהוּא) חוֹרָא
קְדַמָּאָה. וְשָׂאָר חוֹרִין אֶסְתְּחִין וְנִהָרִין לְשָׂאָר בּוֹצִינִין.

מוּחָא אַקְרִי נְבִיעָא דְבִרְכָתָא, נְבִיעָא דְכָל בְּרַכָּאן מְנִיה אֲשַׁתְּכַחוּ. וּבְגִין דְּהַאי
מוּחָא לְהִיט בְּג' חוֹרִין דְעֵינָא, בְּעֵינָא תְּלָא בִּיה בְּרַכָּתָא, דְּכְתִיב, (מְשָׁלִי כב) טוֹב עֵין
הוּא בְּוֶרֶךְ, דְּהָא בְּמוּחָא תְּלִין חוֹרוֹ דְעֵינָא. הַאי עֵינָא כַּד אֲשַׁגַּח בְּזַעִיר אַנְפִּין,
(עֵלְמִין) (ס"א אַתְנַהֲרִין אַנְפִּין כְּלָהוּ בַּחֲדוֹ) אַנְהֲרִין כְּלָהוּ בַּחֲדוֹ. עֵינָא דָא, הוּא כְּלָא יְמִינָא,
לִית בִּיה שְׁמָאֲלָא. עֵינִין דְתַתָּא, יְמִינָא וְשְׁמָאֲלָא, תְּרִי, בְּתִרֵי גְּוּוּנִין.

בְּצַנִיעוּתָא דְסַפְרָא אֹלִיפְנָא, דְּהָא י' עֲלָאָה, י' תַּתָּאָה. ה' עֲלָאָה, ה' תַּתָּאָה. ו'
עֲלָאָה, ו' תַּתָּאָה. כָּל אֲלִין עֲלָאִין, בְּעַתִּיקָא תְּלִין. תַּתָּאִין, בְּזַעִיר אַנְפִּין אִינּוּן. לָאו
תְּלִין, אֲלָא אִינּוּן מְמַשׁ. וּבְעַתִּיקָא קְדִישָׁא תְּלִין. דְּהָא שְׁמָא דְעַתִּיקָא אַתְּכַסִּיָּא
מְכַלָּא, וְלֹא אֲשַׁתְּכַח. אֲבָל אֲלִין אַתּוּן דְתְּלִין בְּעַתִּיקָא. בְּגִין דְּיַתְקִימוּן אִינּוּן
דְלַתָּתָא. דָּאִי לָאו הָכִי לֹא יַתְקִימוּן.

וּבְגִין כַּךְ, שְׁמָא קְדִישָׁא סְתִים וְגַלְיָא. הֵהוּא דְסְתִים לְקַבְלִיה דְעַתִּיקָא קְדִישָׁא,
סְתִימָא דְכְלָא. וְהֵהוּא (אַתְגַּלְיָא בְּגִינִיה דְתִלְיָא) (ס"א דַּאֲתַגְלִי בְּגִינִיה דֵּהוּא דַּאֲתַגְלִיָּא)
(דְתִלְיָא) בְּזַעִיר אַפִּין. וּבְגִין כַּךְ, כָּל בְּרַכָּאן בְּעֵין סְתִים וְגַלְיָא. אֲלִין אַתּוּן סְתִימָן
דְתְּלִין (בְּעַתִּיקָא קְדִישָׁא. תְּלִין, אַמְאִי תְּלִין (תְּלִיא) י' לְקִימָא י' דַּלְתָּא (ס"א וְדָאִי
בְּגוּלְגַלְתָּא בְּמַצְחָא בְּעֵינִין תְּלִיא י' (ס"א אַמְאִי) אַמְא תְּלִיא לְקִימָא לִי דַּלְתָּא))

חוּטְמָא, בְּהַאי חוּטְמָא, בְּנוֹקְבָא דְפְרִדְשָׁקָא דְבִיה, נְשִׁיב רוּחָא דְחִי לְזַעִיר אַפִּין.
וּבְהַאי חוּטְמָא, בְּנוֹקְבָא דְפְרִדְשָׁקָא, תְּלִיא ה', לְקִימָא ה' אַחְרָא דְלַתָּתָא. וְדָא רוּחָא
נְפִיק מְמוּחָא סְתִימָאָה, וְאַקְרִי רוּחָא דְחִי. וּבְהַאי רוּחָא, זְמִינִין לְמַנְדַּע חֲכַמָּתָא,
בְּזַמְנָא דְמִלְכָּא מְשִׁיחָא. דְּכְתִיב, (ישעיה יא) וְנָחָה עָלֵינוּ רוּחַ יְי' רוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה וְגו'.
הַאי חוּטְמָא, חִיין מְכַל סְטְרִין, חֲדוּ שְׁלִימָא. נַחַת רוּחַ. אֶסּוּתָא. בְּחוּטְמָא דְזַעִיר
אַנְפִּין (כְּמָה דְאוּקִימָנָא) כְּתִיב, (שְׁמוּאֵל ב כב) עָלָה עֵשֶׂן בְּאִפּוֹ וְגו'. וְהִכָּא כְּתִיב (ישעיה
מח) וְתַהֲלִתִי אַחַטָּם לְךָ.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובספרא דאגדתא, דבי רב ייבא סבא, אוקים, ה' בפומא, והכא לא מתקיימא הכי, ולא אצטרפא (ס"א אצטריכנא), אף על גב דבחד סלקא, אלא בה' דינא תליא, ודינא בחוטמא תליא, דכתיב עלה עשן באפו. ואי תימא, הא פתיב ואש מפיו תאכל. עקרא דרוגזא בחוטמא תליא.

כל תקונין דעתיקא קדישא, במוחא שקיט וסתים מתתקנו. וכל תקונין דזעיר אנפין, בחכמה תתאה מתתקנו. דכתיב, (תהלים קד) כלם בחכמה עשית, וה' כללא דכלא ודאי. מה בין ה' לה'. ה' דהכא, דינא אתער מנה. ודהכא רחמי גו רחמי.

[זוהר חלק ג' - דף רפ"ט ע"ב]

בדיקנא דעתיקא קדישא, תליא כל יקירו דכלא. מזלא דכלא אקרי. מהאי דיקנא, מזלא יקירותא (נ"א מהאי מזלא יקירא) (ממזלא יקירא) דכל יקירין, מזלי עלאי ותתאי. פלהו משגיחין לההוא מזלא. בהאי מזלא תליא חיי דכלא, מזוני דכלא. בהאי מזלא תליין שמיא וארעא. גשמיין דרעוא. בהאי מזלא, אשגחותא דכלא. בהאי מזלא תליין כל חיילין עלאין ותתאין. (דף רפ"ט ע"ב)

תלת עשר נביעין, דמשחא דרבותא טבא, תליין בדיקנא דמזלא יקירא דא. וכלהו נפקין לזעיר אנפין. לא תימא פלהו, אלא תשעה מנייהו, משתבחון בזעיר אנפין, לאכפייא דינן. (וכד) האי מזלא, תלייא בשקולא עד טבורא. כל קדושי קדושין דקדושא ביה תליין. בהאי מזלא, פשיט פשיטותא דקוטרע עלאה. ההוא רישא דכל רישין, דלא אתידע, ולא אשתמודע, ולא ידעין עלאין ותתאין. בגין כך כלא בהאי מזלא תלייא.

בדיקנא דא, ג' רישין דאמינא, מתפשטן. וכלהו מתחברן בהאי מזלא, ומשתכחין ביה. ובגין כך, כל יקירו דיקירותא, בהאי מזלא תלייא. כל אלן אתון דתליין בהאי עתיקא, כולהו תליין בהאי דיקנא, ומתחברן בהאי מזלא, ותליין ביה, לקיימא אתון אחרנין. דאלמלי לא סליק אלן אתון בעתיקא, לא קיימין אלן אחרנין. ובגין כך אמר משה כד אצטריד, יי' יי', תרי זימנא (זימני), ופסיק טעמא בגווייהו. דהא במזלא תלייא כלא. מהאי מזלא, מתכפסי עלאי ותתאי, ומתכפייין קמיה. זכאה חולקיה מאן דזכי להאי.

האי עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, לא אדכר, ולא אשתכח. ובגין דאיהו רישא עלאה לכל עלאין, לא אדכר, בר רישא חדא, בלא גופא, לקיימא כלא.

והאי (נ"א דכל סתימין) (ס"א בגין דאיהו) רישא (עלאה) עלאין לכל עלאין, לא אדכר, אלא רישא חדא, בלא גופא, לקיימא כלא. והוא) טמיר וסתים וגניז מפלא, תקונין אתתקנו, בההוא מוחא סתימאה דכלא, דאתפשט ואתתקן כלא ונפיק חסד עלאה, וחסד

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עֲלָאָה אַתְּפֹשֵׁט וְאַתְקֵן וְאַתְכְּלִיל כְּלָא בְּמוֹחָא סְתִימָאָה דָּא. כְּד אַתְתְּקֵן חוּרָא דָּא בְּנִהִירוֹ דָּא, בְּטֵשׁ מֵאֵן דְּבֵטֵשׁ, בְּהַאי מוֹחָא וְאַתְנַהִיר, וְתִלְיָא מִמְזֹלָא יְקִירָא מוֹחָא אַחְרָא, דְּאַתְפֹּשֵׁט וְנִהִיר לְתַלְתִּין וְתָרִין שְׁבִילִין. כְּד אַתְנַהִיר נְהִיר מִמְזֹלָא יְקִירָא. אַתְנַהִירוֹ ג' רִישֵׁין עֲלָאִין, תָּרִין רִישֵׁין, וְחַד דְּכְלִיל לֹון. וּבְמִזֹּלָא תְלִיִין, וְאַתְכְּלִילֵן בֵּיהּ.

מִכָּאֵן שְׂאֵרֵי לְאַתְגְּלִיָּא יְקִירוֹ דְּדִיקְנָא, דְּאִיהוּ מִזֹּלָא סְתִימָאָה. וְאִינוּן מִתְתְּקֵן (בֵּיהּ), כְּמָה דְּעִתִּיקָא קְדִישָׁא תְלַת רִישֵׁין מִתְעַטְרִין בֵּיהּ, הָכִי כְּלָא בְּתַלַּת רִישֵׁין. וְכַד אַתְנַהֲרֵן, תְלִיִין כְּלָהוּ דָּא בְּדָא בְּתַלַּת רִישֵׁין, תָּרִין מִתְרִין סְטְרִין, וְחַד דְּכְלִיל לֹון. וְאִי תִימָא, מֵאֵן עִתִּיקָא קְדִישָׁא.

תָּא חוּי, לְעִילָא לְעִילָא, אִית דְּלָא אַתִּידַע, וְלָא אַשְׁתְּמוּדַע, וְלָא אַתְרֵשִׁים, וְהוּא כְּלִיל כְּלָא, וְתָרִין רִישֵׁין בֵּיהּ כְּלִילֵן (ס"א תְלִיִין). וְכַדִּין כְּלָא (חֲדָא) הָכִי אַתְתְּקֵן. וְהוּא לָאוּ בְּמִנְיָנָא, וְלָא בְּכְלָלָא וְלָא בְּחוּשְׁבֹן אֲלָא בְּרַעוּתָא דְּלִבָּא, עַל דָּא אַתְמַר, (תְּהִלִּים לט) אִמְרַתִּי אֲשֶׁמְרָה דְּרַכִּי מִחֲטָא בְּלִשׁוֹנִי.

אַתְר דְּשִׁירוּתָא אַשְׁתַּכַּח, מְעִתִּיקָא קְדִישָׁא, דְּאַתְנַהִיר מִמְזֹלָא, הוּא נְהִירוֹ דְּחֻכְמָתָא, דְּאַתְפֹּשֵׁט לְתַלְתִּין וְתָרִין עֵיבֵר. וְנִפְקָא מִהֵהוּא מוֹחָא סְתִימָאָה, מְנַהִירוֹ דְּבֵיהּ. וְמָה דְּעִתִּיקָא קְדִישָׁא נְהִיר בְּקַדְמִיתָא (ס"א בְּחֻכְמָתָא), דָּא הִיא. וְשִׁירוּתָא מְמָה דְּאַתְגְּלִיָּא (הוּי), וְאַתְעֵבִיד לְתַלַּת רִישֵׁין, וְרִישָׁא חֲדָא כְּלִיל לֹון. וְאַלִּין תְּלַת מִתְפֹּשְׁטֵן לְזַעִיר אַנְפִּין, וּמֵאֲלִין נְהִרִין כְּלָא.

אַתְגְּלִיָּף הֵאִי חֻכְמָתָא, וְאַפִּיק חַד נְהִרָא, דְּנִגִיד וְנִפִּיק לְאַשְׁקָאָה גְּנַתָּא וְעִיל (נ"א וְעִילִין) בְּרִישָׁא דְּזַעִיר אַנְפִּין, וְאַתְעֵבִיד חַד מוֹחָא וּמִתְמֵן אַתְמִשִּׁיךְ וְנִגִיד בְּכָל גּוּפָא, וְאַשְׁקִי כָּל אִינוּן נְטִיעָאן. הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, (בְּרַאשִׁית ב) וְנִהַר יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן וְגו'.

תוּ אַתְגְּלִיָּף הֵאִי חֻכְמָתָא, וְאַתְמִשִּׁיךְ וְעִיל בְּרִישָׁא דְּזַעִיר אַנְפִּין, וְאַתְעֵבִיד מוֹחָא אַחְרָא (הוּא אַחְרָא). הוּא נְהִירוֹ דְּאַתְמִשְׁכָּא מְנִיה אֲלִין תָּרִין מְשִׁיכֵן אַתְגְּלִיפּוּ, מִתְחַבְּרֵן בְּחַד רִישָׁא דְּעִמִּיקָא דְּבִירָא, דְּכְתִיב, (מְשִׁלִּי ג) בְּדַעְתּוֹ תְּהוּמוֹת נְבִקְעוּ. וְעִיל בְּרִישָׁא דְּזַעִיר אַנְפִּין, וְאַתְעֵבִיד מוֹחָא אַחְרָא, וּמִתְמֵן אַתְמִשִּׁיךְ וְעִיל לְגוֹ גּוּפָא, וּמִלְיָא כָּל אִינוּן אֲדָרִין וְאַכְסְדְּרִין דְּגּוּפָא. הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, (מְשִׁלִּי כד) וּבְדַעַת חֲדָרִים יִמְלֹאוּ.

סדר הלימוד ליום טו סיון [יום 251 בשנה]

[זוהר חלק ג' - דף ר"צ ע"א]

בְּהַאי סְפֵר הַזֵּהר, יִפְקֹון בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי - [דף 2757]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואלין נהרין, מנהירו דהווא מוחא עלאה סתימאה, דנהיר במזלא (עתיקא קדישא).
וכלא דא בדא תליין. ואתקשר דא בדא, ודא בדא, עד דישתמודע דכלא חד,
וכלא הוא עתיקא, (דף ר”צ ע”א) ולא אתפרש מניה פלום. אלין תלת נהורין, נהרין
לתלת אחרנין, דאקרון אבהן. ואלין נהרין לבנין. וכלא נהיר מאתר חד. פד
אתגלייא האי עתיקא, רעווא דרעוון, פלא נהיר וכלא אשתכח בחדו שלימתא.

האי חכמתא אקרי עדן, והאי עדן אתמשך מעדן עלאה, סתימאה דכל סתימין.
ומהאי עדן, אקרי שירותא. דבעתיקא לא אקרי, ולא הוי שירותא וסיומא. ובגין
דלא הוי ביה שירותא וסיומא, לא אקרי אתה. בגין דאתכסייא ולא אתגלייא.
ואקרי הוא. ומאתר דשירותא אשתכח אקרי אתה, ואקרי אב. דכתיב, (ישעיה סג) פי
אתה אבינו.

באגדתא דבי רב ייבא סבא, פללא דכלא, ועיר אנפין אקרי אתה. עתיקא
קדישא דאתכסייא, אקרי הוא. ושפיר. והשתא קרינן באתר דא דשירותא אשתכח,
אתה. אף על גב דאתכסייא, מניה הוי שירותא, ואקרי אב. והוא אב לאבהן. והאי
אב נפיק מעתיקא קדישא, דכתיב (איוב כח) והחכמה מאין תמצא. ובגין כך לא
אשתמודע.

תא חזי, פתיב (איוב כח) אלהים הבין דרפה, דרפה ממש. אבל והוא ידע את
מקומה, מקומה ממש. וכל שפן דרפה. (מקומה ממש. ולא דרכה. מקומה ממש. וכל שכן
דרכה.) וכל שפן ההוא חכמה דסתימא ביה בעתיקא קדישא.

האי חכמה שירותא דכלא, מניה מתפשטן תלתין ותריין שבילין. (שבילין ולא
ארחין) ואורייתא בהו אתפלילת בעשרין ותריין אתוון, ועשר אמירן. האי חכמה אב
לאבהן. ובהאי חכמה, שירותא וסיומא אשתכח. ובגין דא, חכמה עלאה חכמה
תתאה. פד אתפשט חכמה, אקרי אב לאבהן. פלא לא אתכליל אלא בהאי. (ס”א כד
מתפשטן חכמות, אתקרי אב לאבהן. כלא לא אתכליל אלא בהאי) דכתיב, (תהלים קד) פלם
בחכמה עשית.

זקף רבי שמעון ידוי, וחדוי, אמר, ודאי עידן הוא לגלאה, וכלא אצטריך
בשעתא דא. תאנא, בשעתא דעתיקא קדישא, סתימאה דכל סתימין, בעא
לאתקנא פלא, אתקין פעין דכר ונוקבא. באתר דאתכלילו דכר ונוקבא לא
אתקיימו, אלא בקיומא אחרא (ס”א כעין דכר) (אלא בדכר) דדכר ונוקבא. והאי חכמה
פללא דכלא, פד נפקא ואתנהיר מעתיקא קדישא, לא אתנהיר אלא בדכר ונוקבא.
דהאי חכמה אתפשט, ואפיק מניה בינה, ואשתכח דכר ונוקבא. הוא, חכמה אב.
בינה אם. חכמה ובינה, בחד מתקלא אתקלו, דכר ונוקבא. ובגיניהו פלא אתקיים
בדכר ונוקבא, דאלמלא האי, לא מתקיימין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שירותא דא אב לכלא, אב לכלהו אבהן, אתחברו דא בדא, ונהירו דא בדא. (חכמה אב. בינה אם. (משלי ב) כי אם לבינה תקרא) כד אתחברו, אולידו, ואתפשט מהימנותא. באגדתא דבי רב ייבא סבא, הכי תאני, מהו בינה. אלא כד אתחבר דא בדא, יו”ד בה”א, אתעברת, ואפיקת בן, ואולידת. ובגין כך, בינה אקרי, בן י”ה, שלימותא דכלא. אשתכחו תרווייהו דמתחברו, ובן בגווייהו. כללא דכלא. בתקונייהו אשתכח שלימותא (נ”א בן י”ה, תרווייהו דמתחברו, ובן בגווייהו. בתקונייהו אשתכחו שלימותא דכלא כללא) דכלא, אב ואם. בן ובת.

מלין אלין, לא אתייהבו לגלאה, בר לקדישי עליונין, דעאלו ונפקו, וידעין ארחוי דקודשא בריך הוא, דלא סטאן בהו לימינא ולשמאלא. דכתיב, (הושע יד) כי ישרים דרכי יי וצדיקים ילכו בם וגו’. זכאה חולקיה, דמאן דזכי למנדע אורחוי, ולא סטי, ולא יטעי בהו. דמלין אלין סתימין אינון וקדישי עליונין נהירין בהו, כמאן דנהיר מנהירו דבוצינא. לא אתמסרו מלין אלין, אלא למאן דעאל ונפיק. דמאן דלא עאל ונפק, טב ליה דלא אברי. דהא גליא קמי עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, דמלין אלין נהרין בלבאי, באשלמותא דרחימותא ודחילו דקודשא בריך הוא. ואלין בני דהכא, ידענא בהו דהא עאלו ונפקו, ואתנהירן באלין מלין, ולא בכלהו. והשתא אתנהירו בשלימותא כמה דאצטריך. זכאה חולקי עמהון, בההוא עלמא.

[זוהר חלק ג' - דף ר"צ ע"ב]

אמר רבי שמעון, כל מה דאמינא דעתיקא קדישא. וכל מה דאמינא דזעיר אנפין. כללא חד, כללא הוא חד מלה. לא (דף ר"צ ע"ב) תלייא ביה פירוודא. בריך הוא בריך שמייה לעלם ולעלמי עלמין.

תא חזי, שירותא דא דאקרי אב, אתפליל ביו”ד, דתלייא ממזלא קדישא. ובגין כך, יו”ד כליל אתוון אחרנין. י סתימא דכל אתוון אחרן. י רישא וסיפא דכלא.

וההוא נהר דנגיד ונפיק, אקרי עלמא דאתי, דאתי תדיר ולא פסיק. והאי הוא עדונא דצדיקיא, לזכאה להאי עלמא דאתי, דאשקי תדיר לגנתא, ולא פסיק. עליה כתיב (ישעיה נח) וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. וההוא עלמא דאתי, אברי ביו”ד, הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. י כליל תרין אתוון ו”ד.

באגדתא דבי רב ייבא סבא תנינן, אמאי ו”ד כלילן ביו”ד. אלא נטיעה דגנתא (ס”א ודאי) דא, אקרי ו’. אית גנתא אחרא, דאיהי ד’. ומהאי ו’, אשתקניא ד’. (דאיהי ארבעה ראשים) והיינו רנא דכתיב, ונהר יוצא מעדן וגו’. מאי עדן. דא חכמה עלאה,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְדָא י'. לְהַשְׁקוּת. אֶת הַגֶּן, דָּא הוּא ו'. וּמִשָּׁם יִפְרֵד וְהִיָּה לְאַרְבַּעַה רָאשִׁים, דָּא הוּא ד', וְכֹלָא כְּלִיל בְּיוֹד.

וּבְגִין כֶּף, אֶקְרִי אָב לְכֹלָא. אָב לְאַבְהֵן. שִׁירוּתָא דְכֹלָא, (אקרי) בֵּיתָא דְכֹלָא, דְכֶתִיב, (משלי כד) בַּחֲכָמָה יִבְנֶה בַּיִת. (מהאי י' שירותא וסיומא דכלא) וְכֶתִיב, (תהלים קד) כֹּלֵם בַּחֲכָמָה עֲשִׂית. בְּאַתְרֵיהּ, לָא אֲתַגְלִיֵּיא, וְלֹא אֲתִידַע. מִדְּאַתְחַבֵּר בְּאַימָא אֲתַרְמִיז בְּאַימָא וּבְגִין כֶּף אִימָא כֹּלְלָא דְכֹלָא, בְּהָ אֲתִידַע וּבְהָ אֲתַרְמִיז, שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא דְכֹלָא. (חכמה אקרי) דְּבָה סְתִים כֹּלָא.

כֹּלְלָא דְכֹלָא, שְׁמָא קְדִישָׁא. עַד הַשְׁתָּא רְמִיזָנָא, וְלֹא אֲמִינָא כֹּל אֲלִין יוֹמִין. וְהָאִידְנָא מִתְגַּלְפִּין סְטָרִין, י', כְּלִיל בְּהָאִי חֲכָמָה. ה' דָּא אִימָא, וְקָרִינֵן בֵּינָה. ו'ה, אֲלִין תְּרִין בְּנִין, דְּמִתְעַטְרֵן מֵאַימָא. וְהָא תְּנִינֵן, דְּבִינָה אֲתַכְּלִיל מִכֹּלָא. יוֹד דְּמִתְחַבְּרָא בְּאַימָא, וּמִפְּקִין בְּיָן. וְהִינּוּ בֵּינָה, א"ב וּא"ם דְּאַינּוֹן י"ה, בֵּן בְּגוֹוִיָּהוּ.

הַשְׁתָּא אִית לְאַסְתְּכֹלָא, בֵּינָה, וְאַקְרִי תְּבוּנָה, אֲמָאִי אֶקְרִי תְּבוּנָה, וְלֹא בֵּינָה. אֲלֹא תְּבוּנָה אֶקְרִי, בְּשַׁעְתָּא דִּינְקָא לְתַרִּין בְּנִין, בְּיָן וּב"ת, דְּאַינּוֹן ו'ה, וְהִיָּה שַׁעְתָּא אֶקְרִי תְּבוּנָה. דְּכֹלָא כְּלִיל בְּאַלִּין אֲתוּוֹן, בְּיָן וּב"ת, אִינּוֹן ו'ה. וְכֹלָא חַד כֹּלְלָא, וְהִינּוּ תְּבוּנָה.

בְּסִפְרָא דְרַב הַמְּנוּנָא סְבָא אָמַר, דְּשִׁלְמָה מְלָכָא, תְּקוּנָא קְדָמָאָה דְּגַלִּי וְאַמְר, (שיר השירים א) הִנֵּן יָפֶה רַעֲיָתִי מֵהָאִי הוּא. וְתְּקוּנָא תְּנִינָא, אֶקְרִי כֹלָה, דְּאַיְהִי נּוֹקְבָא דְּלִתְתָּא. וְאַינּוֹן דְּאַמְרִי, דְּתַרוּוִיָּהוּ לְהָאִי נּוֹקְבָא דְּלִתְתָּא אִינּוֹן, לָאוּ חֲכִי. דְּה"א קְדָמָאָה לָא אֶקְרִי כֹלָה. וְה"א בְּתַרְאָה, אֶקְרִי כֹלָה, לְזַמְנִין יְדִיעִין (לזמנין סגיאין). דְּהָא זַמְנִין סְגִיאִין אִינּוֹן, דְּדַכּוּרָא לָא אֲתַחַבֵּר עִמָּה, וְאַסְתְּלַק מִינָהּ. בְּהִהוּא זַמְנָא כְּתִיב, (ויקרא יח) וְאֵל אִשָּׁה בְּנִדַת טוּמְאַתָּה לָא תִקְרַב. בְּשַׁעְתָּא דְּאַתְדַּכְּפָּאת נּוֹקְבָא, וְדַכּוּרָא בְּעִי לְאַתְחַבְּרָא עִמָּה, כְּדִין אֶקְרִי כֹל"ה. כֹּכְל"ה מִמֶּשׁ אֲתִיָּא. (אבל) הָאִי אִימָא, לָא אֲפִסִּיק רַעוּתָא דְּתַרוּוִיָּהוּ לְעֲלָמִין, בְּחַד נְפִקִין, בְּחַד שְׁרִיין. לָא אֲפִסִּיק דָּא מִן דָּא, וְלֹא אֲסְתְּלַק דָּא מִן דָּא. וּבְגִין כֶּף כְּתִיב וְנָהַר יֵצֵא מִעֵדֶן, יוֹצֵא תְּדִיר, וְלֹא אֲפִסִּיק. הִדָּא הוּא דְכֶתִיב, וְכַמוֹצֵא מִים אֲשֶׁר לֹא יִכְזָבוּ מִימִיו. וּבְגִין כֶּף כְּתִיב רַעֲיָתִי, בְּרַעוּתָא דְּאַחֻוּהַ שְׁרִיין, בְּאַחֲדוּתָא שְׁלִימוּתָא (שלימתא). אָבֵל הֵכָא אֶקְרִי כֹלָה, דְּכַד אֲתָא דַּכּוּרָא לְאַתְחַבְּרָא עִמָּה, הִיא כֹלָה, כֹּכְלָה אִיְהִי אֲתִיָּא מִמֶּשׁ.

וּבְגִין כֶּף, תְּרִי (ויחי רמ"ב) תְּקוּנִין דְּנוֹקְבֵי פְרִישׁ שְׁלֵמָה. תְּקוּנָא דְּקְדָמִיתָא סְתִימָא, בְּגִין דְּאַיְהִי סְתִימָא. וְתְּקוּנָא תְּנִינָא פְרִישׁ יְתִיר, וְלֹא סְתִים כּוּלֵי הָאִי. וְלְבַתֵּר תְּלִיָּא כֹּל שְׁבַחָא בְּהִיָּא דְּלַעֲיָלָא. דְּכֶתִיב, (שיר השירים ו) אַחַת הִיא לְאַמָּה בְּרָה הִיא לְיוֹלְדָתָהּ. וּבְגִין דְּאַיְהִי אִימָא מִתְעַטְרָא בְּעַטְרָא דְּכֹלָה, וְרַעוּתָא דְּיוֹד לָא אֲפִסִּיק מִנָּה לְעֲלָמִין, אֲתִיָּהִיב בְּרַשׁוּתָהּ כֹּל חִירוֹ דְּעַבְדִּין. כֹּל חִירוֹ דְּכֹלָא. כֹּל חִירוֹ דְּחִיָּבֵיָּא,

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

לְדַכְּאָה לְכֹלָא. דְּכְתִיב, (ויקרא טז) כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם. וְכָתִיב (ויקרא כח) וְקִדְשְׁתֶּם אֶת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה יוֹבֵל הִיא. מֵאִי יוֹבֵל. כִּמָּה דָּאֵת אָמַר (ירמיה יז) וְעַל יוֹבֵל יִשְׁלַח שְׂרָשָׁיו. מִשּׁוּם הֵהוּא נָהַר דָּאֵתִי וְנִגִּיד וְנִפְיָק, וְאֵתִי תְדִיר, וְלֹא פָּסִיק.

[זוהר חלק ג' - דף רצ"א ע"א]

כְּתִיב (דף רצ"א ע"א) (משלי ב) כִּי אִם לְבִינָה תִקְרָא לְתַבּוּנָה תִתֵּן קוּלְךָ. כִּיּוֹן דְּאָמַר כִּי אִם לְבִינָה תִקְרָא, אִמְאִי לְתַבּוּנָה. אֲלֵא פִלָּא כִּמָּה דְּאִמְינָא. הִי מְנַיְיָהּ עֲלָאָה. בִּינָה עֲלָאָה מִתַּבּוּנָה. בִּינָה אָב וְאָם וּבֶן. י"ה: אָב וְאָם, וּבֶן בְּגוּוּיָהּ. תַּבּוּנָה: פִּלָּא פִּלָּא דְבִנְיָן, בֶּן וּבֵת, ו'ה. וְלֹא אֲשַׁתְּכַח אָב וְאָם, אֲלֵא בְּאִימָא דְאִימָא וְדָאִי (ס"א בְּבִינָה. וּבְתַבּוּנָה וְדָאִי אִימָא) רְבִיעָא עֲלֵיָהּ, וְלֹא אֲתַגְּלִיָּא. אֲשַׁתְּכַח דְּכִלְלָא דְתַרִּין בְּנִין, אֲקָרִי תַבּוּנָה. וְכִלְלָא דְאָב אִם וּבֶן, אֲקָרִי בִינָה. וְכַד בְּעֵי לְאֲכִלְלָא פִלָּא, בְּהֵאִי אֲתַפְּלִיל.

וְהֵאִי אָב וְאָם וּבֶן, אֲקָרוֹן חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת. בְּגִין דְּהֵאִי בֶן נָטִיל סִימְנִין דְּאָבוּי וְאִמִּיָּה, אֲקָרִי דַעַת, דְּהוּא סְהַדוּתָא דְתַרוּוּיָהּ. וְהֵאִי בֶן, אֲקָרִי בּוֹכְרָא. דְּכְתִיב, (שמות ד) בְּנֵי בְּכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל. וּבְגִין דְּאֲקָרִי בּוֹכְרָא, נָטִיל תַרִּין חוּלְקִין. וְכַד אֲתַרְבִּי בְּעַטְרוּי, נָטִיל תְּלַת חוּלְקִין. וּבִין כַּף וּבִין כַּף, תַרִּין חוּלְקִין, וְתַלַת חוּלְקִין פִּלָּא חַד מְלַת. וְהֵאִי וְהֵאִי חֲכִי (ס"א חַד) הוּי, יְרוּתָא דְאָבוּי וְאִמִּיָּה יְרִית.

מֵאִי יְרוּתָא דָּא. אַחְסַנְתָּא דְאָבוּי וְאִמִּיָּה, וְתַרִּין עַטְרִין דְּהוּו גְּנִיזִין בְּגוּוּיָהּ, וְאַחְסִינוּ לְבֶן דָּא. מִסְטָרָא דְאָבוּי, הוּו גְּנִיזִין בְּגוּוּיָהּ חַד עַטְרָא, דְּאֲקָרִי חֶסֶד. וּמִסְטָרָא דְאִימָא, חַד עַטְרָא דְאֲקָרִי גְבוּרָה. וְכִלְהוּ מִתַּעַטְרִין בְּרִישִׁיָּה, וְאַחִיד לֹוֹן. וְכַד נְהַרִּין אֲלִין אָב וְאָם עֲלֵיהָ, כִּלְהוּ אֲקָרוֹן תַּפְּלִין דְרִישָׁא. וְכִלְלָא נָטִיל בֶּן דָּא, וְיְרִית פִּלָּא, וְאַתַּפְּשֵׁט בְּכָל גּוּפָא. וְהֵאִי בֶן יְהִיב לְבִרְתָּא. וּבִרְתָּא מְנִיָּה אֲתַזֵּן. וְעַל כָּל פְּנִים מְכָאן, בְּרָא יְרִית וְלֹא בְרִתָּא. בְּרָא יְרִית לְאָבוּי וְלְאִמִּיָּה וְלֹא בְרִתָּא. וּמְנִיָּה אֲתַזֵּן בְּרִתָּא. כִּמָּה דְכְתִיב, (דניאל ד) וּמְזוֹן לְכֹלָא בֵּיהּ. (ואי תימא כל האי והאי אקרון צדיק וצדק בחד אינון וחד כלא).

הֵנִי אָב וְאָם, כְּלִילִין וּמִתְחַבְּרִין דָּא בְּדָא. וְאָב טְמִיר יְתִיר. וְכִלְלָא אַחִיד מְעַתִּיקָא קְדִישָׁא, וְתַלְיָא מִמְזֵלָא קְדִישָׁא, יְקִירוּ (יקירא) דְּכָל יְקִירִין. וְאֲלִין אָב וְאָם, מִתְקַנִּין בֵּיתָא, כִּמָּה דְּאִמְינָא דְכְתִיב, (משלי כד) בְּחֲכָמָה יִבְנֶה בֵּית וּבְתַבּוּנָה יִתְכוּוֹן וּבְדַעַת חֲדָרִים יִמְלֵאוּ כָּל הוֹן יְקָר וְנַעִים. וְכְתִיב (משלי כב) כִּי נַעִים כִּי תִשְׁמְרֵם בְּבִטְנָךְ. (הנִי כִלְלָא דְכִלְלָא, כִּמָּה דְאִמְינָא וְתַלְיִין מִמְזֵלָא קְדִישָׁא יְקִירָא).

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּאֲדָרָא לֹא גְלִינָא פִּלָּא. וְכָל הֵנִי מְלִין, טְמִירִין בְּלַבָּאי הוּו עַד הַשְׁתָּא, וּבְעֵינָא לְאַטְמָרָא לֹוֹן לְעֲלֵמָא דְאֵתִי, מִשּׁוּם דְּתַמֵּן שְׁאֲלַתָּא שְׁאִיל לְנָא, כִּמָּה דְכְתִיב, (ישעיה לג) וְהָיָה אֲמוֹנַת עֵתְךָ חוֹסֵן יִשׁוּעוֹת חֲכָמָה וְדַעַת וְגו', וְחֲכָמָה בְּעֵינִין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מיני, והשתא רעותא דקודשא בריך הוא בהאי, הא בלא פסופא איעול קמי פלטרוי.

כתיב (שמואל א ב) כי אל דעות יי'. דעות ודאי. הוא הדעת. בדעת כל פלטרוי אתמליין. דכתיב, ובדעת חדרים ימלאו. (בגין כך) דעת אחרא לא אתגליא, דהא טמירא אזיל בגוויה, ואתפליל ביה. דעת נהיר במוחין, ואתפשט במוחא כלא. (במוחא, בגופא כלא, כי אל דעות יי')

בספרא דאגדתא תנינן, כי אל דעות יי', אל תקרי דעות, אלא עדות. דהוא סהדותא דכלא, סהדותא דתריין חולקין, כמה דאת אמר (תהלים עח) ויקם עדות ביעקב. ואף על גב דהאי מלה, אוקמוה בספרא דצניעותא בגוונא אחרא. התם באתריה שלים, הכא כלא שפיר, וכלא הוי, כד אסתים מלה.

האי אב ואם, כלהו בהו פלילן, כלא בהו סתימן, ואינון סתימן במזלא קדישא, עתיקא דכל עתיקין. ביה סתימן. ביה פלילן. כלא הוא, כלא הוי. בריך הוא, בריך שמייה, לעלם ולעלמי עלמין.

[זוהר חלק ג' - דף רצ"א ע"ב]

כל מלין דאדרא יאות, וכלהו מלין קדישין, מלין דלא סטאן לימינא ולשמאלא, כלהו מלין דסתימין, ואתגליין לאינון דעאלו ונפקו, וכלא הכי הוא. ועד השתא הוו מתכסיין אלין מלין דדחילנא לגלאה, והשתא אתגליין. וגלי קמי (מלכא) עתיקא קדישא, דהא לא ליקרא דילי ודבית אבא עבידנא, אלא בגין דלא איעול בכסופא קמי פלטרוי עבידנא. ועוד, הא חמינא, דקודשא בריך הוא וכל הני זכאי קשוט דהכא משתכחון, כלהו מסתכמין על ידי. דהא חמינא דכלהו חדאן בהאי הלולא דילי, וכלהו זמינן (דף רצ"א ע"ב) בההוא עלמא בהילולא דילי, זכאה חולקי.

אמר רבי אבא, כד סיים מלה דא בוצינא קדישא, בוצינא עלאה, ארים ידוי, ובכה וחייד. בעא לגלאה מלה חדא. אמר, במלה דא אצטערנא כל יומאי, והשתא לא ייבין לי רשותא. אתתקף, ויתיב, ורחיש בשפוותיה, וסגיד תלת זמנין, ולא הוה יכיל בר נש לאסתכלא באתריה, כל שפן ביה. אמר, פומא פומא, דזכית לכל האי, לא אנגיבו מבוועך. מבוועך נפיק ולא פסק. עלך קרינן (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן. וכתיב (ישעיה נח) וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו.

האידינא אסהדנא עלי. דכל יומין דקאימנא, תאיבנא למחמי יומא דא, (נ"א רעותא לגלאה רזא דא) ולא סליק ברעותי (ס"א ביד), בר האידינא, דהא בעטרא דא מתעטר האי יומא. והשתא בעינא לגלאה מלין, קמיה דקודשא בריך הוא, דהא כלהו מתעטרין ברישי (ברישיה). והאי יומא לא יתרחק למיעל לדוכתיה, כיומא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אחרא. דהא כל יומא דא ברשותי קיימא. והשתא שרינא לגלאה מלין, בגין דלא איעול בכסופא לעלמא דאתי. והא שרינא אימא.

כתיב, (תהלים פט) צדק ומשפט מכון כסאך חסד ואמת יקדמו פניך. מאן חכימא, יסתכל בהאי, למחמי אורחוי (ס”א דינוי) דקדישא עלאה, דינין דקשוט, דינין דמתעטרין בכתרי עלאין. דהא חמינא דכלהו בוצינין נהרין מבוצינא עלאה, טמירא דכל טמירין, פלהו דרגין לאתנהרא. (נ”א וכלהו אינון דרגין לאתנהרא) ובתהוא נהורא דבכל דרגא ודרגא, אתגלייא מה דאתגלייא, וכלהו נהורין אחידן, נהורא דא בנהורא דא, ונהורא דא, בנהורא דא, ונהרין דא בדא, ולא מתפרשן דא מן דא.

נהורא דכל בוצינא ובוצינא, דאקרון תקוני מלכא, כתרי מלכא, כל חד וחד, נהיר ואחיד בהוא נהורא דלגו לגו, ולא מתפרש לבר. ובגין כך פלא בחד דרגא אסתלק, וכלא בחד מלה אתעטר, ולא מתפרש דא מן דא, איהו ושמייה חד הוא. נהורא דאתגלייא, אקרי לבושא דמלכא. נהורא דלגו לגו, (בהוא נהורא הוא מה) נהורא סתים, וביה שריא ההוא דלא אתפרש ולא אתגלייא.

וכלהו בוציני, וכלהו נהורין, נהרין מעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין, בוצינא עלאה. וכד מסתפלן, פלהו נהורין דאתפשטן. לא אשתכח בר בוצינא עלאה, דאטמר ולא אתגלייא.

באינון לבושיין דיקר, לבושי קשוט, תקוני קשוט, בוציני קשוט, אשתכחו תרין בוצינין, תקונא דכורסייא דמלכא, ואקרון צדק ומשפט. ואינון שירותא, ושלימותא, בכל מהימנותא. ובהני מתעטרין כל דינין דלעילא ותתא, וכלא סתים במשפט. וצדק מהאי משפט אתון. ולזמנין קרינן לה, (בראשית יד) ומלכי צדק מלך שלם.

כד מתערין דינין ממשפט, פלהו רחמי, פלהו בשלימו. דהאי מבסם להאי צדק, ודינין מתתקנין, וכלהו נחתין לעלמא בשלימו, ברחמי. וכדין (אקרי) שענתא דמתחברן דכר ונוקבא, וכל עלמין פלהו ברחמי, ובחדוותא.

וכד אסגיא חובי עלמא, ואסתאבת מקדשא, ודכורא אתרחק מן נוקבא, וחויא תקיפא שריא לאתערא, ווי לעלמא דמתון בהוא זמנא מהאי צדק. כמה חבילי טריקין מתערין בעלמא, כמה זכאין מסתלקין מעלמא. וכל כך למה. בגין דאתרחק דכורא מן נוקבא, ומשפט לא קרב בצדק דא. ועל האי כתיב, (משלי יג) ויש נספה בלא משפט, דמשפט אתרחק מהאי צדק, ולא אתבסמא, וצדק ינקא מאתר אחרא.

ועל דא אמר שלמה מלכא, (קהלת ז) את הכל ראיתי בימי חבלי יש צדיק אויב בצדקו וגו', הבל דא, (ס”א ל”ג הבל דא) הבל חדא, מהבלים דלעילא, דאקרון אפי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מִלְכָּא, וְדָא אִיהוּ מְלָכוּתָא קְדִישָׁא, דְּכַד הִיא מִתְעָרָא בְּדִינוּי, כְּתִיב יֵשׁ צְדִיק אֹבֵד
בְּצַדְקוֹ. מֵאֵי טַעְמָא. מִשּׁוּם דְּמִשְׁפֵּט אֶתְרַחֵק מִצְדָּק. וּבְגִין כֶּף אֶקְרִי, וְיֵשׁ נִסְפָּה בְּלֹא
מִשְׁפֵּט.

[זוהר חלק ג' - דף רצ"ב ע"א]

תָּא חֲזִי, כַּד אֲשַׁתְּכַח זַכָּאָה עֲלָאָה בְּעֲלָמָא, רְחִימָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲפִילוּ כַּד
אֲתַעַר צְדָק בְּלַחוּדוּי, יְכִיל עֲלָמָא לְאֲשַׁתְּזַבָּא בְּגִינִיהָ. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי
בִיקְרִיָּה, וְלֹא מִסְתַּפִּי (דף רצ"ב ע"א) מִן דִּינָא. וְכַד הִהוּא זַכָּאָה לָא קְיִימָא בְּקִיּוּמִיהָ,
מִסְתַּפִּי אֲפִילוּ מִמִּשְׁפֵּט, וְלֹא יְכִיל לְמִיקָם בֵּיהּ. כֹּל שְׁכֵן בְּצַדְק.

דוּד מְלָכָא, בְּקִדְמִיתָא אָמַר, (תהלים כו) בְּחַנְנִי יי' וְנִסְנִי. דְּהָא אָנָּא לָא מִסְתַּפִּינָא
מִכָּל דִּינִין, אֲפִילוּ מֵהָאֵי צְדָק, וְכֹל שְׁכֵן דְּאֲחִידְנָא בֵּיהּ, מַה כְּתִיב. (תהלים יז) אֲנִי
בְּצַדָּק אֲחֻזָּה פְּנִיָּה, בְּצַדָּק וְדָאֵי. לָא מִסְתַּפִּינָא לְמִיקָם בְּדִינוּי. בְּתַר דְּחַב, אֲפִילוּ
מִמִּשְׁפֵּט מִסְתַּפִּי, דְּכְתִיב, (תהלים קמג) וְאֵל תָּבֹא בִּמִשְׁפֵּט אֶת עַבְדְּךָ.

תָּא חֲזִי, כַּד מִתְבַּסְּמָא הָאֵי צְדָק מִמִּשְׁפֵּט, כְּדִין אֶקְרִי צְדָקָה. וְעֲלָמָא מִתְבַּסְּמָא
בְּחֶסֶד, וְאֲתַמְלִיא מִנִּיהָ. דְּכְתִיב, (תהלים לג) אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפֵּט חֶסֶד יי' מְלָאָה
הָאָרֶץ.

אֲסַהְדְנָא עָלֵי, דְּכָל יוֹמָאֵי הוּינָא מִצְטַעַר עַל עֲלָמָא, דְּלֹא יַעֲרַע בְּדִינוּי דְצַדָּק,
וְלֹא יוֹקִיד עֲלָמָא בְּשִׁלְהוּבוּי. כְּמַה דְּכְתִיב, (משלי ל) אֲכָלָה וּמְחַתָּה פִּיהָ. מִכָּאֵן
וְלַהֲלָאָה, כְּפּוּם כָּל חַד, כְּפּוּם בִּירָא עֲמָקָא, וְהָא בְּדָרָא דָּא אֵית בֵּיהּ זַכָּאֵין, וְזַעֲרִין
אֵינּוּן דִּיקוּמוּן לְאַגְנָא עַל עֲלָמָא, וְעַל עֲאֲנָא, מֵאַרְבַּעָה זִיּוּן. (ס"א על עֲלָמָא, וְעֲלִינָא
בְּעִיין). עַל כֵּן אֲחִידֵן מְלֵי דָּא בְּדָא, וּמִתְפָּרְשֵׁן מְלִין דְּסְתִימִין בְּעִתִּיקָא קְדִישָׁא,
סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, וְהִיךְ אֲחִידֵן אֵלִין בְּאֵלִין. מִכָּאֵן לַהֲלָאָה, מְלִין דְּזַעֲרִין אֲנִפִין,
אֵינּוּן דְּלֹא אֲתַגְלִיין בְּאֲדָרָא. אֵינּוּן דְּהוּוּ סְתִימִין בְּלַבָּאֵי, וְתַמָּן לָא אֲתַקְנוּ. (עד כֵּאֵן
סְתִימִין מְלִין) הֲשַׁתָּא אֲתַתְקְנוּ וְאֲתַגְלִיין, וְכִלְהוּ מְלִין סְתִימִין, וּבְרִירִין כְּלָהוּ. זַכָּאָה
חוּלְקֵי, וְאֵינּוּן דִּירְתוּ יְרוּתָא דָּא, דְּכְתִיב, (תהלים קמד) אֲשֶׁרֵי הָעַם שָׁפְכָה לוֹ וְגו'.

הָאֵי דְאוּקִימָנָא, אָב וְאָם בְּעִתִּיקָא אֲחִידֵן, בְּתִיקוּנֵי, הֲכִי הוּא. דְּהָא מִמוּחָא
סְתִימָאָה דְכָל סְתִימִין תְּלִיין, (נ"א נִפְקִין) וּמִתְאֲחִידֵן בֵּיהּ. (ואף על גב דְּעִתִּיקָא קְדִישָׁא
אֲתַתְקֵן בְּלַחוּדוּי) וְכַד יִסְתַּפְּלוּן (בְּכָל) מְלֵי. כִּלְהוּ הוּא עִתִּיקָא בְּלַחוּדוּי, הוּא הָוִי, וְהוּא
יְהֵא. וְכֹל הֵנִי תְקוּנִין בֵּיהּ. (בס"י לא נִמצָא אֲחִידֵן בֵּיהּ סְתִימִין לֹא מִתְפָּרְשֵׁן מִנִּיהּ מוּחָא
סְתִימָאָה לֹא אֲתַגְלִיָּא וְלֹא תְלִיָּא בֵּיהּ) א"ב וְא"ם מֵהָאֵי מוּחָא נִפְקוּ, אֲתַפְּלִילוּ בְּמִזְלָא,
וּבֵיהּ תְלִיין, וּבֵיהּ אֲחִידֵן. זַעֲרִין אֲנִפִין, בְּעִתִּיקָא קְדִישָׁא תְלִיָּא וְאֲחִידֵן. וְהָא אוּקִימָנָא
מְלֵי בְּאֲדָרָא. זַכָּאָה חוּלְקִיָּה דְמָאֵן דְּעָאֵל וּנְפִיק, וְיַנְדַּע אוּרְחִין דְּלֹא יִסְטֵי לִימִינָא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ולשמאלא. ומאן דלא עאל ונפק, טב ליה דלא אברי. וכתבי (הושע יד) כי ישרים דרכי יי'.

אמר רבי שמעון, מסתפל הוינא כל יומא בהאי קרא, דכתיב, (תהלים לד) ביי' תתהלל נפשי ודאי, דהא נשמתי ביה אחידא, ביה להטא, ביה אתדבקת ואשתדלת ובאשתדלותא דא תסתלק לאתרהא. ישמעו ענוים וישמחו, כל הגי צדיקייא, וכל בני מתיבתא קדישא, וזכאין דאתיין השתא עם קודשא בריך הוא, כלהו שמעין מלי, וחדאן. בגין כך, (תהלים לד) גדלו ליי' אתי ונרוממה שמו יחדיו.

פתח ואמר, פתיב, (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום. הדיא הוא דכתיב, (תהלים מח) כי הגה המלכים נועדו עברו יחדיו. נועדו, באן אתר. בארץ אדום. באתר דדיגין מתאחדין תמן. עברו יחדיו, דכתיב וימת וימלוך תחתיו. המה ראו פן תמהו נבבלו נחפזו, דלא אתקיימו באתריהו, בגין דתקונין דמלכא לא אתקנו, וקרתא קדישא ושורוי, לא אזדמנו.

הדיא הוא דכתיב, כאשר שמענו פן ראינו וגו', דהא כלהו לא אתקיימו, והיא אתקיימת השתא, בסטרא דדכורא, דשריא עמה. הדיא הוא דכתיב, וימלוך תחתיו הדר ושם עירו פשו ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב. מי זהב ודאי כמה דאוקימנא באדרא.

[זוהר חלק ג' - דף רצ"ב ע"ב]

והא בספרא דאגדתא דרב המנונא סבא אתמר, וימלוך תחתיו הדר. הדר ודאי, כמה דאת אמר, (ויקרא כג) פרי עץ הדר. ושם אשתו מהיטבאל, כמה דאת אמר בפות תמרים. וכתבי, (תהלים צב) צדיק בתמר יפרח, דאיהי דכר ונוקבא. האי אתקריאת בת מטרד, בת מההוא אתר דטרדין כלא לאתדבקא, ואקרי אב. וכתבי (איוב כח) לא ידע אנוש ערפה ולא תמצא בארץ החיים. דבר אחר, בת מאימא, דמסטרעהא מתאחדין דיגין, דטרדין (דף רצ"ב ע"ב) לכלא. בת מי זהב, דינקא בתרין אנפין, דנהירו בתרין גוונין. בחסד ובדינא.

עד לא אברי עלמא, לא הוו משגיחין אנפין באנפין, ובגין כך, עלמין קדמאי אתחרבו, ועלמין קדמאי בלא תקוונא אתעבידו. וההוא דלא הוה בתקוונא, אקרי זיקין נצוצין, כהאי אומנא, מרצפא (ס"א מרזפתא), כד אכתש במנא (בראשית קנ"ו ע"א) דפרזלא, אפיק זיקין לכל עיבר, ואינון זיקין דנפקין, נפקין להיטין ונהירין, ודעכין לאלתר. ואלין אקרון עלמין קדמאי. ובגין כך אתחרבו ולא אתקיימו. עד דאתתקן עתיקא קדישא, ונפיק אומנא (ד"א מאנא) לאומנותיה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל האי תנינא במתניתא דילן, (דניצוצא) דבוצינא אפיק זיקין (שמות רנ”ד ע”ב, בראשית ק”ז ע”ב סתרי תורה) בזיקין (נ”א דבוצינא אפיק זיקין ניצוצין) לתלת מאה ועשרין עיבר. ואינון זיקין, עלמין קדמאי אקרין, ומיתו לאלתר. לבתר נפיק אומנא (ס”א מאנא) לאומנותיה, ואתתקן בדכר ונוקבא, והני זיקין דאתדעכו ומיתו, השתא אתקיים פלא. מבוצינא דקרדינותא, נפק ניצוצא, פטישא תקיפא, דבטש, ואפיק זיקין עלמין קדמאי, ומתערבי (ד”א ומתדכי) באורא דכיא, ואתבסמו דא בדא.

כד אתחבר אב”א ואימ”א, וההוא אב הוא, מרוחא דגניז בעתיק יומין, ביה אתגניז האי אורא, ואכליל לניצוצא, דנפק מבוצינא דקרדינותא דגניז במעוי דאימא. וכד אתחברו תרווייהו, ואתפלילו דא בדא. נפיק גולגלתא חד תקיפא, ואתפשט בסטרוי, דא בסטרא דא, ודא בסטרא דא. כמה דעתיקא קדישא תלת רישין אשתכחו בחד, כך כלא אזדמן בתלת רישין, כמה (רפ”ח ע”ב) דאמינא.

בהאי גולגלתא דזעיר אנפין, נטיף טלא מרישא חוורא (ואחיד ליה), וההוא טלא אתחזי בתרי גווי. ומניה מתון חקלא דתפוחין קדישין. ומחאי טלא דגולגלתא דא, טחנין מנא לצדיקייא לעלמא דאתי, וביה זמינין מתייא לאחייא. ולא אזדמן מנא דנפל מהאי טלא, בר ההוא זמנא בזמנא דאזלו ישראל במדברא, וזן להו עתיקא דכלא, מהאי אתר. מה דלא אשתכח לבתר. הדא הוא דכתיב, (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים. כמה דאת אמר (בראשית כז) ויתן לך האלהים מטל השמים וגו’. האי בההוא זמנא. לזמנא אחרא תנינן, קשים מזונותיו של אדם קמי קודשא בריך הוא. והא במזלא תלייא במזלא ודאי. ועל כן בני חיי ומזוני, לאו בזכותא תלייא מלתא, אלא במזלא תלייא מלתא, וכלא תליין בהאי מזלא, כמה דאוקימנא.

תשעה אלפין רבוא עלמין, נטלין וסמכין על האי גולגלתא. והאי אורא דכיא אתפליל בכלא, כיון דהוא פליל מכלא וכלא אתפליל ביה, אתפשטו אנפוי לתרין סטרין, בתרי נהורין פלילן מכלא. וכד אסתפלו אנפוי, באנפין דעתיקא קדישא, פלא ארף אפים אקרי. מאי ארף אפים. (אריך אפים מבעי ליה) אלא הכי תנינן, בגין דאריך אפיה לחייביא. אבל ארף אפים, אסוותא דאנפין. דהא לא אשתכח אסוותא בעלמא, אלא בזמנא דאשגחין אנפין באנפין.

בחלא דגולגלתא, נהירין תלת נהורין. ואי תימא תלת, ארבע אינון, כמה דאמינא, אחסנתיה דאבוי ואמיה, ותרין גניזין דלהון, דמתערטון פלהו ברישיה, ואינון תפלין דרישא. לבתר מתחברן בסטרוי, ונהרין ועאלין בתלת חללי דגולגלתא. נפקין כל חד בסטרוי, ומתפשטין בכל גופא.

”זהר היומי” – לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואלין מתחברין בתרי מוחי. ומוחא תליתאה כליל לון, ואחיד (ואינון תפלין דרישא. ואלין מתחברין בתרי מוחי. ומוחא תליתאה כליל לון, ונהרין ועאלין בתלת חללי דגולגלתא. לבתר נפקין כל חד בסטרוי, ומתפשטין בכל גופא. והאי מוחא תליתאה אחיד) בהאי סטרא ובהאי סטרא, ומתפשט בכל גופא, ואתעביד מניה תרי גוויי כלילן כחדא. ומהאי נהיר אנפוי, ואסהיד באבא ואימא גוויי דאנפוי. והוא אקרי דעת, בדעת (ס"א בדא) כתיב, (שמואל א ב) פי אל דעות ה' וגו', בגין דאיהו בתרי גוויי לו נתפנו עלילות. אבל לעתיקא קדישא סתימאה, לא נתפנו. מאי טעמא נתפנו להאי. בגין דירית תרין חולקי, וכתיב (שמואל ב כב) עם חסיד תתחסד וגו'.

[זוהר חלק ג' – דף רצ"ג ע"א]

והא בקשוט אוקימו חבריא, דכתיב, (בראשית כט) ויגד יעקב (דף רצ"ג ע"א) לרחל פי אחי אביה הוא. ויגד, הא אוקמוה, דכלא רזא דחכמתא. וכי בן רבקה הוא. בן רבקה, ולא כתיב בן יצחק. רמז, וכלא רמיזא בחכמתא. ועל האי אקרי שלים בכלא. וביה אתחזי מהימנותא. ובגין כף כתיב, ויגד יעקב, ולא כתיב ויאמר.

הני גוויי, כמה דנהרין בעטרא דרישא, ועאלין בחללי דגולגלתא. הכי מתפשטין בכל גופא, וגופא אתאחיד בהו. (אבל) לעתיקא קדישא סתימא, לא נתפנו, ולא ייאן ליה, דהא כלא בחד אשתכת, חידו לכלא, חיים לכלא. לא תלייא ביה דינא. אבל בהאי, לו נתפנו עלילות ודאי.

בגולגלתא דרישא, תליין כל אינון רבוון ואלפין (קוצי) מקוצי דשערין, דאינון אוכמין. ומסתבכין דא בדא, אחידן דא בדא, דאחידן בנהירו עלאה דמעטר (דמתעטר) ברישיה מאבא, וממוחא דאתנהיר מאבא. לבתר נפקין נימין על נימין, מנהירו דמתעטר ברישיה מאימא, ומשאר מוחי. וכלהו אחידן, ומסתבכי באינון שערי דאחידן מאבא, בגין דאינון מתערבין דא בדא, ומסתבכין דא בדא.

וכלהו מוחי אחידן בגולגולתא, במוחא עלאה. וכלהו משיכן (דאתמשכון) אתמשכון מתלת חללי דמוחא, (אחידן במוחי) מתערבין דא בדא, בדכיא במסאבא. בכל אינון טעמין ורזין, סתימין ומתגליין. ובגין כף כלהו מוחי רמיזי (כך נמצא בס"י) באוכי יי' אלהיה וכו', כמה דנהרין בעטרא דרישא, ועאלין בחללי דגולגלתא.

כל אינון קוצין אוכמין, חפיין ותליין לסטרא דאודנין. והא אוקימנא, דבגין כף כתיב, (מלכים ב יט) הטה יי' אזנה ושמע. מכאן אוקימנא, מאן דבעי דירפין מלכא אודניה לקבליה, יסלסל ברישיה דמלכא, ויפנה שערי מעל אודנוי, וישמע ליה מלכא בכל מה דבעי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בפּלגוּתא דשְׁעָרֵי, מִתְאַחַדָּא חַד אֹרְחָא, בְּאַרְחָא דְעֵתִיק יוּמִין, וּמִתְפָּרְשֵׁן מִנִּיהּ כָּל אֹרְחוֹי דְפְקוּדֵי אֹרְיִיתָא, (ואתמנן עלייהו) כָּל מְאַרְיִהוֹן דִּיבְבָא וַיִּלְלָא תְלִיין בְּכָל קוּצָא וְקוּצָא, וְאַיְנוּן מְפָרְשֵׁין רִשְׁתָּא לְחֵיבָא, דְּלֹא יַדְעִין אֵינּוּן אֲרַחֲסִין. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (משלי ד) דֶּרֶךְ רָשָׁעִים כְּאֶפְלָה. וְכָל אֵלִין תְּלִיין בְּקוּצִין תְּקִיפִין, וּבְגִין כֶּף כְּלָהוּ תְּקִיפִין. וְאוּקִימְנָא בְּאַיְנוּן שְׁעִיעֵן אֲתַאחַדְדֵן מְאַרְיִהוֹן דְּמִתְקַלָּא, (ס"א דרחימותא) דְכְּתִיב, (תהלים כה) כָּל אֲרָחוֹת יִי' חֹסֵד וְאֱמֶת. וְכָל כֶּף, בְּגִין דְּמִשְׁכִּין מְמוּחִין סְתִימִין דְּרַהֲיִי דְּמוּחָא.

סדר הלימוד ליום טז סיון [יום 252 בשנה]

וּבְגִין כֶּף מִשְׁתַּכְּחֵי כָּל חַד כְּפּוּם אֹרְחוֹי, מִחַד מוּחָא בְּאַיְנוּן קוּצִין שְׁעִיעֵן, אֲתַמְשְׁכֵן מְאַרְיִהוֹן דְּמִתְקַלָּא, (דרחימותא) דְכְּתִיב כָּל אֲרָחוֹת יִי' חֹסֵד וְאֱמֶת.

מְמוּחָא תְּנִינָא, בְּאַיְנוּן קוּצִין תְּקִיפִין, אֲתַמְשְׁכֵן וְתְלִיין מְאַרְיִהוֹן דִּיבְבָא וַיִּלְלָא דְכְּתִיב בְּהוּ דֶּרֶךְ רָשָׁעִים כְּאֶפְלָה לֹא יַדְעוּ בְּמָה יִכְשָׁלוּ. מֵאֵי קָא מִיִּירֵי. אֶלָּא לֹא יַדְעוּ, כְּלוּמַר לֹא יַדְעִין, וְלֹא בְּעָאן לְמַנְדַּע, בְּמָה יִכְשָׁלוּ. אֵל תְּקַרֵּי בְּמָה, אֶלָּא בְּאַיְמָא יִכְשָׁלוּ. בְּאַיְנוּן דְּמִתְאַחַדִּין בְּסִטְרָא דְּאַיְמָא. מֵאֵי סִטְרָא דְּאַיְמָא. גְּבוּרָה תְּקִיפָא מִינָהּ מִתְאַחַדְדֵן מְאַרְיִהוֹן דִּיבְבָא וַיִּלְלָא.

מְמוּחָא תְּלִיתָא, בְּאַיְנוּן קוּצִין דְּאַיְנוּן בְּאַמְצָעִיתָא, אֲתַמְשְׁכֵן וְתְלִיין מְאַרְיִהוֹן דְּמִיִּדִין (דמארין). וְאַקְרוּן אֲפִין נְהִירִין וְלֹא נְהִירִין. וּבְהִנֵּי כְּתִיב (משלי ד) פִּלְס מַעְגַּל רְגִלְךָ. וְכָלֵא אֲשַׁתְּכַח בְּאַיְנוּן קוּצִין דְּשְׁעָרֵי דְּרִישָׁא.

מִצְחָא דְּגוּלְגֻלְתָּא, מִצְחָא לְאַתְפָּקְדָא (ס"א לאתפקרא) חֵיבָא עַל עוּבְדִּיהוֹן. וְכֹד הָאֵי מִצְחָא אֲתַגְלִיָּא, מִתְעָרִין מְאַרְיִהוֹן דְּדִינִין, לְאַיְנוּן דְּלֹא מִתְפַּסְפִּין בְּעוּבְדִּיהוֹן. הָאֵי מִצְחָא סוּמְקָא פּוּוּרְדָּא. וּבִשְׁעָתָא דְּאַתְגְּלִיָּא מִצְחָא דְּעֵתִיקָא בְּהָאֵי מִצְחָא, אֲתַהֲדֵרֵת חוּוּרָא כְּתַלְגָּא. וְהָאֵי שְׁעָתָא, עַת רְצוֹן אֲקַרֵּי לְכָלֵא.

בְּסִפְרָא דְּאַגְדָּתָא דְּבֵי רַב יִיבָא סְבָא אֲמַר, מִצְחָא. זְכִי מִצְחָא, מִצְחָא דְּעֵתִיקָא. וְאֵי לֹא, אֲשַׁדִּי ח' בֵּין תְּרִין אֲתוּוּן, כְּמָה דְּאַתְ אֲמַר (במדבר כד) וּמַחֲץ פְּאֵתֵי מוֹאָב.

וְאוּקִימְנָא, דְּאַקְרֵי נְצַח בְּאַתוּוּן רְצוּפִין. וְכְּמָה נְצַחִים הוּוּ. וְאַף עַל גַּב דְּנְצַח אַחְרָא (באתרא) בְּנְצַח אַחְרָא אֲסַתְלֵק, וְאֵית נְצַחִים אַחְרָנִין דְּמִתְפַּשְׁטִין בְּכָל גּוּפָא. וּבְגִין דְּשִׁבְתָּא בְּשְׁעָתָא דְּצִלוּתָא דְּמִנְחָה, בְּגִין דְּלֹא יִתְעַר דִּינִין, גְּלִיָּא עֵתִיקָא קְדִישָׁא מִצְחָא דִּילֵיהּ, וְכָל דִּינִין אֲתַכְפִּיין וְאַשְׁתַּכְּכוּ וְלֹא אֲתַעְבִּידוּ.

[זוהר חלק ג' - דף רצ"ג ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בהאי מצחא תליין כ”ד בתי דינין, לכל אינון דחציפין בעובדיהון. כמה דכתיב, (תהלים עג) ואמרו איכה ידע אל ויש דעה בעליון. והא עשרים אינון, ד’ (דף רצ”ג ע”ב) למה. לקבליהון דד’ מיתות בית דינא לתתא, דתליין מלעילא. ואשתארו עשרין. ובגין כך לא מענישין בי דינא עלאה, עד דישלים (נ”א עשרין) וסלקא לכ’ שנין, לקבליהון דכ’ בתי דינא. במתניתא סתימאה דילן תנינו, לקבליהון דכ”ד ספרים דאתפלילן באורייתא.

עיינין דרישא, אינון עיינין דלא מסתמרין מנייהו חייביא. עיינין דניימין ולא ניימין. ובגין כך אקרו (שיר השירים ה) עייניו פיונים. מאי יונים. כמה דאת אמר, (ויקרא כה) ולא תונו איש את עמיתו. ועל דא כתיב, (תהלים צד) ויאמרו לא יראה י”ה וגו’. וכתיב (שם) הנוטע און הלא ישמע וגו’.

תקונא דעל עינא, שערי דמתשערן בשעורא שלים. מאינון שערי תליין אלה וז’ מאה מארי דאשגחותא, לאגחא קרבא. וכדין קיימי פלהו משולשליהון ומתפקחין עיינין.

פסותא דעל עיינין, גבינין מתאחדן בהו. ואלה (וד’ מאה) רבוון מארי תריסין אתאחדן בהו, ואינון אקרון פסותא דעיינין. וכל אינון דאקרון עיני יי’, לא פקחין, ולא אתערון, בר בזמנא דאלין פסותי דגבינין, מתפרשין אינון תתאי מעלאי. ובשעתא דאתפרשן גביני תתאי מעלאי, ויהבין אתר לאשגחא מתפקחין עיינין, ואתחזי פמאן דאתער משינתיה (משנתיה). אסתחרו עיינין וחמא לעינא פקיחא, ואסתחן בחוורא דיליה. וכד אסתחין, אתכפין מאריהון דדינין לישראל. ובגין כך כתיב, (תהלים מד) עורה למה תישן יי’ הקיצה וגו’.

ארבע גוונין אתחזין באינון עיינין. מאינון נהירין ד’ בתי דתפילין, דנהרין ברהיטי מוחא. ז’ דאקרון עיני ה’. ואשגחותא (נפקא) נפקי, מגוון אוכמא דעינא. כמה דאוקימנא באדרא, דכתיב, (זכריה ג) על אבן אחת שבעה עינים. ואינון גוונין מתלהטין בסטרייהו.

מסומקא, נפקין אוחרנין, מארי דאשגחותא לדינא. ואינון אקרון, (דברי הימים ב טז) עיני יי’ משוטטות בכל הארץ. משוטטות, ולא משוטטים. בגין דכלהו דינא. מירוקא, נפקין אוחרנין, דקיימין לגלאה עובדין, בין טב ובין ביש. דכתיב (איוב לד) פי עיניו על דרכי איש. ואלין אקרון, (זכריה ד) עיני יי’ משוטטים. משוטטים, ולא משוטטות. בגין דאינון לתרין סטרין, לטב ולביש. מחוורא, נפקין כל אינון רחמי, כל אינון טבאן, דמשתכחי בעלמא, לאוטבא להו לישראל. וכדין אסתחין (נ”א אסתחרן) כל אינון תלת גוונין, לרחמא עלייהו.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

אלין גוונין מתערבין דא בדא, ואתדבקן דא בדא. כל חד אוזיף לתבריה מגוונין דיליה, בר מחוורא, דכלהו פליין ביה כד אצטרך, והוא חפי על פלא. כל גוונין דלתתא, לא יכלין כל בני עלמא, לאסחרא לון חוורא, לאוכמא לסומקא ולירוקא. והכא באשגחותא חד, פלהו אתאחדן ואסתחיין בחוורא.

גבינוי לא משתככיין, בר כד בעיין גוונין דחוורא לאשגחא, בגין דגבינוי ייבין אתר לאשגחא, לכלהו גוונין. ואי אינון לא ייבין אתר, לא יכלין לאשגחא ולאסתפלא. גבינוי לא קיימין, ולא משתככיין שעתא חדא שלימותא (שלימתא), אלא פקחין וסתמין, סתמין ופקחין, משום עינא פקיחא דקאי עלייהו. ועל דא כתיב, (יחזקאל א) ותחיות רצוא ושוב. והא אוקימנא.

כתיב (ישעיה לג) עיניך תראינה ירושלם נוה שאנן, וכתיב (דברים יא) תמיד עיני יי' אלהיך בה מרשית השנה וגו'. דהא ירושלם בעיא כן, דכתיב, (ישעיה א) צדק ילין בה. ובגין כך ירושלם, ולא ציון. דכתיב, (ישעיה א) ציון במשפט תפדה וגו', דכלא רחמי.

עיניך, עיניך כתיב, עינא דעתיקא קדישא, סתימא דכלא. השתא, עיני יי' אלהיך בה, לטב ולביש, כמה דאתחזי. (לסומקא ולירוקא. והכא באשגחותא חדא, כלהו אסחרן ואסתחיין בחוורא. גבינוי לא משתככיין, בר כד בעיין גוונין לאשגחא) בגין כך לא אתקיימו בקיומא תדיר. והתם עיניך תראינה ירושלם, כלא לטב, כלא ברחמי. דכתיב, (ישעיה נד) וברחמים גדולים אקבצך.

[זוהר חלק ג' - דף רצ"ד ע"א]

תמיד עיני יי' אלהיך בה מרשית השנה. מרשית חסר א' כתיב, ולא ראשית באלף. מאן היא. ה"א דלתתא. ולעילא כתיב, (איכה ב) השליך משמים ארץ תפארת ישראל. מאי טעמא השליך משמים ארץ. משום דכתיב, (ישעיה נ) אלביש (דף רצ"ד ע"א) שמים קדרות, ועינין בקדרותא, בגוונא אוכמא אתחפו.

מרשית השנה, מאן אתר מסתפלין בירושלם אלין עיני יי', חזר ופירש, מרשית השנה, דהוא דינא בלא אלף, ודינא אתאחד מסטרהא, אף על גב דלאו הוא דינא ממש. ועד אחרית שנה, אחרית שנה ודאי דינא אשתכת. דהא כתיב, (ישעיה א) צדק ילין בה, דהיא אחרית השנה.

תא חזי, א' בלחודוי אקרי ראשון, דכר. באלף סתים וגניז מה דלא אתידע. כד אתחבר האי אלף באתר אחרא, אקרי ראשית. ואי תימא דאתחברא. לא. אלא אתגליא ביה, ונהיר ליה, וכדין אקרי ראשית. ואפילו בהאי ראשית, לא אשגח

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בירושלם, דאלמלא הות בהאי, אתקיימת תדירא. אבל מרשית כתיב. ולעלמא דאתי כתיב, (ישעיה מא) ראשון לציון הנה הנם וגו'.

חוטמא דזעיר אנפין, תקינא דפרצופא. כל פרצופא ביה אשתמודע. חוטמא דא, לא פחוטמא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין. דחוטמא דעתיקא, חיים דחיים לכלא. דהא מתרין נוקבין, נפקין רוחין דחיים, לכלא. בהאי זעיר אנפין כתיב, (שמואל ב כב) עלה עשן באפו וגו'.

בהאי תנא כל גווי (תרי גווי) אחידן ביה, בכל גוונא וגוונא, אחידן כמה מאריהון דדינא קשיא. דאחידן בההוא תנא. (ובגין כך) ולא מתבסמן פלהו, אלא בתנא דמדבחא דלתתא. ועל דא כתיב, (בראשית ח) וירח יי את ריח הניחח. מהו הניחח. אתבסמותא דמארי דינא, נחת רוח.

וירח יי את ריח הניחח, את ריח הקרבן לא כתיב, אלא את ריח הניחח. דכלהו גבוראן דאחידן בחוטמא, וכל דאתאחדן בהו, פלהו מתבסמן. וכמה גבוראן מתאחדן כחדא, דכתיב (תהלים קו) מי ימלל גבורות יי ישמיע כל תהלתו. והאי חוטמא, מחד נוקבא נפק אשא דאכלא כל שאר אשין. בחד נוקבא תנא. והאי והאי אשתכח באשא ותנא דמדבחא. ואתגלייא האי עתיקא קדישא, ואשתכח פלא. היינו דאתמר (ישעיה מח) ותהלתי אחטם לך.

חוטמא דעתיקא קדישא אריה, ומתפשט. ואקרי ארץ אפים. והאי חוטמא, זעיר. וכד תנא שרי נפיק בבהילו, ואתעביד דינא. ומאן מעכב להאי. חוטמא דעתיקא. וכלא כמה דאמינא באדרא, ואתערו חברייה.

ובספרא דרב המנונא סבא, אוקים הגי תרי נוקבי. מחד תנא ואשא. ומחד נייחא ורוחא טבא. דאית ביה ימינא ושמאלא, וכתיב (ס"א דכתיב) (הושע יד) וריח לו פלבנון. ובנוקבא כתיב, (שיר השירים ז) וריח אפך כתפוחים. ומה בנוקבא הכי, כל שכן ביה. ושפיר קאמר.

ומה דאמר וירח יי את ריח הניחח. הניחח בתרי סטרי, חד נייחא, דאתגלייא עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין, דהאי הוא נייחא ואתבסמותא לכלא. וחד אתבסמותא דלתתא, בההוא תנא ואשא דמדבחא. ובגין דאיהו מתרין סטרי, כתיב ניחח. וכלא בזעיר אנפין אתמר.

תרי אודנין, למשמע טב וביש. ותרווייהו סלקין לחד. דכתיב, (מלכים ב יט) הטה יי אונך ושמע. אודנא לגו בגו דיליה, תלייא ברשימין עקימין, בגין דיתעכב קלא לאעלא במוחא, ויבחין ביה מוחא, ולא בבהילו, דכל מלה דהוי בבהילו, לא הוה בחכמתא שלימתא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מאודנין אלין תליין כל מאריהון דגדפין, דנטלין קלא מעלמא, וכלהו הכי אקרון אזני יי, דכתיב בהו, (קהלת י) כי עוף השמים יוליך את הקול וגו'. פי עוף השמים יוליך את הקול, האי קרא קשיא, השתא מאי קול איכא הכא, דהא רישא דקרא כתיב גם במדעך מלך אל תקלל, במדעך כתיב, ובחדרי משכבך וגו'. מאי טעמא פי עוף השמים יוליך את הקול, והא ליכא הכא קלא.

[זוהר חלק ג' - דף רצ"ד ע"ב]

אלא ודאי כל מה דחשיב בר נש, וכל מה דיסתכל בלבוי, לא עביד מלה, עד דאפיק ליה בשפוותיה, והוא (ואף על גב דאיהו) לא אתכוון ביה. ויהיא מלה דאפיק, מתבקעא באוירא, (דף רצ"ד ע"ב) ואזלא וסלקא וטסא בעלמא, ואתעביד מניה קלא. וההוא קלא נטלין ליה מארי דגדפין, וסלקין ליה למלכא, ועייל באודנוי. הדא הוא דכתיב, (דברים ה) וישמע יי את קול דברייכם. (במדבר יא) וישמע יי ויחר אפו.

ובגין כך, כל צלותא ובעותא דבעי בר נש מקמי קודשא בריך הוא, בעי לאפקא מלין בשפוותיה, דאי לא אפיק לון, לאו צלותיה צלותא, ולאו בעותיה בעותא. וכיון דמלין נפקין, מתבקעין באוירא, סלקין וטסין ואתעבידו קלא, ונטיל לון מאן דנטיל, ואחיד לון לאתרא (נ"א לכתרא) קדישא, ברישא דמלכא.

מתלת חללי דמוחי, נטיף נטיפא לאודנין, וההוא אקרי נחל פרית. כמה דאת אמר, (מלכים א יז) נחל פרית, כלומר, כרותא דאודנין. וקלא עייל בההוא עקימא, ואשתאב בההוא נהרא, דההוא נטיפא. וכדין אתעכב תמן, ואתבחין בין טב לביש. הדא הוא דכתיב, (איוב לד) פי און מלין תבחן. ומאי טעמא און מלין תבחן. משום דאתעכב קלא בההוא נהרא דנטיפא, בעקימותא דאודנין, ולא עייל בבהילו. ובגין כך אתבחין בין טב לביש, (שם) וחיף יטעם לאכול. מאי טעמא חיף יטעם לאכול. בגין דיתעכב תמן, ולא עייל בבהילו בגופא, ועל דא יטעם ויתבחן, בין מתיקא למרירו.

בהאי נוקבא דאודנין, תליין נוקבין אוחרנין, נוקבא דעינין. נוקבא דפומא. נוקבא דחוטמא. מההוא קלא דעייל בנוקבא דאודנין, אי אצטריך עייל לנוקבי דעינין, ונבעין דמעין. מההוא קלא אי אצטריך, עייל לנוקבא דחוטמא דפרדשקא, ומפקי תננא ואשא מההוא קלא. הדא הוא דכתיב, (במדבר יא) וישמע יי ויחר אפו ותבער בם אש יי. ואי אצטריך, עייל ההוא קלא לנוקבא דפומא, ומליל וגזר מלין (נ"א גזרין) מההוא קלא. כלא מההוא קלא דאודנין. עייל בכל גופא ואתרגיש מניה כלא. (ס"א כמה תלייא) (וכלא תלייא) בהאי אודנא. זכאה מאן דנטיר מלוי. על דא כתיב, (תהלים לד) נצור לשונך מדבר מרמה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

האי אודנא קרי ביה שמיעה. ובשמיעה אתפלילין אינון מוחי. חכמה אתפליל ביה, דכתיב, (מלכים א ג) ונתת לעבדך לב שומע. בינה, כמה דאת אמר (שמואל א ג) דבר פי שומע עבדך. (מלכים ב יח) פי שומעים אנחנו. (ובהני תליין כלא) דעת, כמה דאת אמר, (משלי ד) שמע בני וקח אמרי. (משלי ב) ומצותי תצפון אתך. הא כלא תליין באודנא בהאי אודנא תליין צלותין ובעותין ופקיחא דעיינין. הדא הוא דכתיב, (מלכים ב יט) הטה יי' אונך ושמע פקח עיניך וראה. הא כלא ביה תלייא.

בהאי אודנא, תליין רזין עלאין, דלא נפקין לבר, בגין כך היא עקימא לגו. ורזא דרזין סתימין ביה, ווי לההוא מגלה רזין. ובגין דהאי אודנא כניש רזין, ועקימותא דלגו נטיל לון, לא גלי רזין לאינון דעקימין בארתייהו, אלא לאינון דלא עקימין. הדא הוא דכתיב, (תהלים כה) סוד יי' ליראיו ובריתו להודיעם, דנטלי ארחוי ונטלי (ונטרי) מלין.

ואינון דעקימין בארתייהו, נטלי מלין ועיילין לון בבחילו, ולית בהו אתר לאתעכבא. וכל נוקבין אחרנין, מתפתחין ביה, עד דנפקין מלין בנוקבא דפומא. ואלין אקרו חייבי דרא, שנואי דקודשא בריך הוא. במתניתא דילן תנו, כאילו קטיל גוברין, וכאלו פלח לעבודה זרה. וכלא בחד קרא, דכתיב, (ויקרא יט) לא תלך רכיל בעמך לא תעמוד על דם רעה אני יי'. מאן דעבר על האי רישא דקרא, כאילו עבר על כלא.

[זוהר חלק ג' - דף רצ"ה ע"א]

זכאה חולקיהון דצדיקייא, דעלייהו כתיב, (משלי יא) ונאמן רוח מכסה דבר. נאמן רוח ודאי, דהא רוחא דלהון מאתר עלאה קדישא אשתלית, ובגין כך נאמן רוח אקרון. וסימן דא אוקימנא, ההוא דמגלה רזין, בידוע דנשמתייה, לאו איהו מגופא דמלכא קדישא. ובגין כך לית ביה רזא, ולא מאתר דרזא הוא. וכד תיפוק נשמתייה, לא אתדבקא בגופא דמלכא, דהא לא אתריה הוא. ווי לההוא בר נש, ווי ליה, ווי לנשמתייה. זכאה חולקיהון דצדיקייא, דמכסין רזין, כל שפן רזין עלאין דקודשא בריך הוא. (רזין עלאין דמלכא קדישא) עלייהו כתיב, (ישעיה ס) ועמד כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ. (דף רצ"ה ע"א)

אנפוי, כתרין תקרובין דבוסמא. (כלהו) סהדותא על מה דאמינא, דהא סהדותא בהו תליא. ובכלא תליא סהדותא. אבל הני תקרובי דבוסמא, חוורא וסומקא, סהדותא לאבא ואימא. סהדותא לאחסנא דירית ואחיד לון. והא במתניתא דילן אוקימנא, כמה פרסי בין חוורא לסומקא, ואתפלילין ביה כחדא בסטרא דחוורא.

כד אתנהיר מנהירו דחוורא דעתיקא, חפייא ההוא חוורא על סומקא. וכלהו בנהירו אשתכת. וכדין כתיב, (במדבר ו) יאר יי' פניו אליך. וכד חייבין סגיאי, תליין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דינין בעלמא, אשתכחת סגירותא בכלא (ס"א בעלמא). וסומקא אתפשט באנפין, וחפא כל (נ"א על) חוורא. וכדין כלא אשתכח בדינא. וכדין פתיב (תהלים לד) פני יי' בעושי רע. (בגדי קנאה כתיב (ישעיה נט) בגדי נקם) וכלא בהאי תלייא, ובגין דא סהדותא הוא בכלא.

כמה וכמה מארי תריסין מתפאן להני גווי, מצפאן להני גווי. פד נהירין גווי, כל עלמין פלהו בחדו. בזמנא דנהיר חוורא, כלא אתחזו בההוא גוונא. וכד אתחזו בסומקא כלא הכי אתחזו בההוא גוונא.

באלין תקרובין דבוסמא, שארי דיקנא לאתחזא, מרישא דאודנין, ונחית וסליק בתקרובא דבוסמא, שערין אוכמין דדיקנא, בתקונא יאה שפיר. פגיבר תקיף, שפיר. משחא דרבות דדיקנא עלאה דעתיקא, בהאי דיקנא דועיר אנפין אתחזו, ונהיר.

שפירו דהאי דיקנא, בט' תקונין אשתכח. וכד משחא דרבות, דתלת עשר נביעין דדיקנא דעתיקא קדישא נהיר בהאי דיקנא, אשתכחו כ"ב תקונין. וכדין מתברכין פלהו. וישראל סבא מתברכא בהאי, וסימן, (בראשית מח) בך יברך ישראל. כל תקונין דדיקנא דא, אוקימנא באדרא קדישא, דכלהו מתיקונין דעתיקא קדישא אתקנו. והכא בעינא לגלאה, מה דלא אתגלי תמן, בגין למיעל בלא כסופא. (הא כל תקונין דדיקנא אוקימנא דכלהו מתיקונין דדיקנא (דעתיקא) עתיקא קדישא אוקימנא באדרא קדישא)

שיתא אינון, ט' אקרון. תקונא קדמאה, נפק ההוא ניצוצא בוצינא דקרדינותא, ובטש בתחות שערא דרישא, מתחות קוצין דעל אודנין, ונחית מקמי פתחא דאודנין עד רישא דפומא. הא תקונא דא מעתיקא קדישא לא אשתכח, אלא פד נגיד מזלא דעתיקא קדישא, ותלייא מניה ההוא מבוועא דחכמתא (חסר), פד אימא אתמשכא ואתפלילת באוירא דכיא, ההוא חוורא נקיט אימא (חסר), וניצוצא עאלת ונפקת, ואתאחד דא בדא, ואתעבידת חד תקונא.

וכד אצטריך סלקא דא על דא, ואתפסיא חד מקמי חדא. ובגין כף כלא אצטריך, חד למעבד נוקמין. וחד לרחמא. ועל האי תאיב להאי דיקנא דוד מלכא, כמה דאוקימנא.

בהאי דיקנא ט' תקונין אשתכחו, שיתא רבוון דתליין בהו, ומתפשטין בכל גופא. ואלין שיתא דתליין, תליין בשערי דתחות תקרובא דבוסמין. תלת מהאי סטרא, ותלת מהאי סטרא. וביקירותא דדיקנא, תליין תלת אחרנין. חד לעילא בשפון, ותרין באינון שערין דתליין עד טבורא. וכל הני שיתא, ג' מפאן וג' מפאן, אתמשכן ותליין פלהו, באינון שערי דתליין ומתפשטין בכל גופא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובגין דהני תלתא אינון ביקירו דדיקנא יתיר מכלהו, כתיב בהו שמא קדישא. דכתיב, (תהלים קיח) מן המצר קראתי יה, ענני במרחב יה, יי' לי לא אירא. והא דאוקימנא באדרא, מן המצר קראתי יה, מאתר דשרי דיקנא לאתפשטא, דהוא אתר (ס"א דחיק) רחיק מקמי אודנין, שפיר הוא.

ובספרא דאגדתא דבי רב ייבא סבא, הכי אמר ואוקים, דשירותא דדיקנא מחסד עלאה, דכתיב, (דברי הימים א כט) לך יי' הגדולה והגבורה והתפארת וגו'. וכלא הוא, והכי שארי, ותשעה אתמשכן ותליין בדיקנא, ומקמי אודנין, הכי שארי, וקימא לא מתקיימין אלא באתר אחרא, כמה דאוקימנא.

[זוהר חלק ג' - דף רצ"ה ע"ב]

וכד אצטריך עלמא לרחמי, אתגלייא מזלא קדישא. וכל הני תקונין דבדיקנא יקירא דזעיר אנפין, פלהו רחמי משתכחי. וכד אצטריך לדינא, מתחזייא דינא, וכדין עבדין נוקמין לשנאיהון דישראל, לאינון דעקין להו. (דף רצ"ה ע"ב) כל יקירו דדיקנא, באינון שערי דתליין אינהו, משום דכלא בהאי תליין.

כל הני שערי דדיקנא דזעיר אנפין, פלהו קשישין תקיפין, משום דכלהו אכפיין לדינן, בשעתא דמזלא קדישא אתגלי. וכד בעא לאגחא קרבא, בהאי דיקנא אתחזי כגבר תקיף, מארי נצחן קרביא. וכדין מריט מאן דמריט, ואגליש מאן דאגליש.

הני תשעה תקונין, אמרן משה זמנא תניינא, בשעתא דאצטריך לאהדרא לון פלהו רחמי. דאף על גב דתליסר תקונין לא אמרן השתא, בכוונא תלייא מלתא, דהא לא ייעול בהני תקונין לאדפרא, אלא במזלא אתכוון, ואדפר ליה. הדא הוא דכתיב, (במדבר יד) עתה יגדל נא פח יי'. מאן פח יי'. ההוא דאקרי מזלא קדישא, סתימא דכל סתימין. דחילא דא, ונהירו דא, ממזלא תלי. וכיון דאמר משה דא, ואדפר דא, ואתכוון ביה, אמר הני תשעה תקונין, דתליין בזעיר אנפין. בגין דינהירו פלהו, ולא ישתכח דינא. ועל דא כלא במזלא תלי.

האי דיקנא פד שראן שערי (ס"א לאתערבא) לאתערא (לאתארכא), אתחזי כגיבר תקיף כגיבר מארי נצח קרבין. בהאי דיקנא, נגיד משח דרבנות מעתיקא סתימאה. כמה דאת אמר, (תהלים קלג) כשמון הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן.

אלין שערי לא חפיין על שפון, ושפון פלהו סומקין כוורדא. דכתיב, (שיר השירים ה) שפתותיו שושנים. שפון מרחשן גבורה, מרחשן חכמתא. באינון שפון תליין טב וביש, חיי ומותא. מאלין שפון תליין מאריהון דאתערוותא, דכד מרחשין אלין שפון, מתערין כלא למגזר (מארי) דינא, בכל בתי דינין, (דמדוריהון בהון, ובגין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כך דאָקרוֹן עירין. דכתיב, (דניאל ד) בגזרת עירין פתגמא ובמאמר וגו'. (ובמימד קדישין שאלתא)

מאי עיר. בספרא דאגדתא, כמה דאת אמר, (שמואל א כח) ויהי ערף. דמתערין דינין לאינון דלא אתרחימו לעילא, בגין כך מתערין אלין דאינון מארי דבבו, (ס"א להו) (בכלהו) ועם כל דא בתרי גוויי ברחמי ודינא, ועל דא אקרון עיר וקדיש דינא ורחמי.

ובאלין שפוון, אתחזי פומא כד אתפתח. רוחא דנפיק מן פומא, ביה מתלבשין כמה אלה ורבבן. וכד אתפשט, מתלבשין ביה נביאן מהימני. וכלהו פה יי אקרון. כד מלין נפקין מן פומא, ומתרחשין בשפוון, מתנהרין לכלהו תמני סרי אלפין עלמין, עד דמתקטרין פלהו פחדא, בתמניסר אורחין ושבילין, דאשתמודען.

וכלא מחפאן לפומא דא, (בדא) בלישן ממלל רברבן בקיטרא דטיהרא בעוטרא. ועל דא פתיב, (שיר השירים ה) חכו ממתקים, ממתקים ודאי. מאי חכו. כמה דאת אמר, (איוב לד) וחיך יטעם לאכול. וכלו מחמדים, אש ומים. אשא ומיאי מתתקנו, (ס"א מתדבקין ויאן) יאן בצייורוי, (בציורוי) דהא גוויי מתחברן פחדא.

חכו, באתוון רשימן, דמתגלפן בעטרוי גלידין (גליפין) אחה"ע בגרון. א', דטריד מלפין, (דניאל ב) ומהעדא מלפין, ומהקם מלפין. ח', דטריד ונחית, וסליק ועטיר, פביש באשא גליף ברוחא. ה' יניקה דאימא, סטיר לנוקבא, אתפשט לנוקבא רבא, בתיאובתא דקרתא קדישא, (עד דמתקטרי) מתקטרי אתרין דא בדא. כמה דאת אמר, (שיר השירים ד) הר המור גבעת הלבונה. ע' טיהרא דטיפסא, גליפא בטיפסא, רהיטין דענפין מתאחדן, לסטרוי לרוחין גליפין.

והא ברוי דאתוון דשלמה מלכא, אתעטרו אלין אתוון ד', בד' גיכ"ק בחיך כמה דאת אמר וחיך יטעם לאכול, (איוב ו) תיאכל תפל מבלי מלח וגו'. וכתיב (ישעיה לב) והיה מעשה הצדקה שלום. (תהלים יט) הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים וגו'. מתוקים ודאי.

דוד מלכא אמר, גם עבדך גזהר בהם וגו'. אסהדנא עלי דכל יומאי אנדהרנא בהו, דלא לאטעאה בהו, בר יומא חד דעטירנא עטרי מלכא, במערתא דמרוניא, וחמינא בוצינא דאשא מתלהטא אפותיא דמרוניא (נ"א דמערתא), ואנדעזענא. מההוא יומא אנדהרנא בדעתאי בהו, ולא שביקנא לון כל יומאי. זכאה חולקיה מאן דאנדהר במתיקא דמלכא, וטעים בהו פדקחזי. על דא פתיב, (תהלים לד) טעמו וראו פי טוב יי וגו'. וכתיב (משלי ט) לכו לחמו בלחמי וגו'.

[זוהר חלק ג' - דף רצ"ו ע"א]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתפשט דכורא בדעת, ואתמליין אכסדרין ואדרין, מרישא דגולגלתא שרי, ואתפשט בכל גופא, מחדוי ודרועוי ובכלא. מאחורוי, אתדבק ניצוצא דבוצינא דקרדינותא, ולהטא ואפיק (דף רצ"ו ע"א) גלגלתא חדא, סתימא מכל סטרוי, ונהירו (ס"א ונחיתו) דתרי מוחי גליפן בה, ואתדבקת בסטרוי דכורא. בגין כך אתקרי (שיר השירים ה) יונתי תמתי, אל תקרי תמתי אלא תאומתי ודאי.

שערוי דנוקבא פליין ביה גוויי (ס"א גוויי בגו גוויי), פדכתבי, (שיר השירים ז) ודלת ראשך פארגמן. אתקטר גבורה בחמש גבוראן, ואתפשטת נוקבא בסטרהא, ואתדבקת בסטרוי דכורא.

עד דאתפרשא מסטרוי. ואתיאת לאתחברא עמיה אפין באפין. וכד מתחברן מתחזיין חד גופא ממש. מהכא אולפינא, דכר בלחודוי, אתחזי פלג גופא, וכלהו (וכלא איהו) רחמי. וכך נוקבא. וכד מתחברן פחדא, אתחזי פלא חד גופא ממש, והכי הוא. אוף הכא, כד דכר אתחבר בנוקבא, פלא הוא חד גופא, ועלמין פלהו בחידו, דהא פלהו מגופא שלים מתברכן.

והיינו רוא, (שמות כ) על כן ברך יי' את יום השבת ויקדשהו. דהא אשתכח פלא בחד גופא שלים, דהא מטרוניתא אתדבקת במלפא, ואשתכח גופא חד. ועל כן ברקאן משתפחין בהאי יומא. ומחכא, מאן דלא אשתכח דכר ונוקבא, אקרי פלג גופא, ולית ברכתא שריא במלה פגימא וחסירא, אלא באתר שלים, במלה שלים, ולא בפלגות מלה, ופלגות מלה לא אתקיים לעלמין, ולא אתברכן לעלמין.

נוי דנוקבא, פלא מנוי דכורא הוא. והא אוקימנא מלי, ואשתמודען ביני חברי. מהאי נוקבא מתאחדן כל אינון דלתתא. מנה ינקין, ובה תבין, והיא אתקריאת אם לכלהו. כמה דאחרא אם לגופא, וכל גופא מנה (ס"א לגנתא וכל גנתא מנה) ינקא. כך האי אם לכלהו אחרנין דלתתא.

פתיב, (משלי ז) אמור לחכמה אחותי את. אית חכמה ואית חכמה, והאי נוקבא, אתקרי חכמה ועירא לגבי אחרא ועל דא פתיב, (שיר השירים ח) אחות לנו קטנה ושדים אין לה וגו'. דהא דא בגלותא אתמשך. אחות לנו קטנה, ודאי קטנה אתחזי אבל רברבא היא, וסגיאה היא, דהא היא שלימו דנטיל מכלא. כמה דכתביב, (שם) אני חומה ושדי כמגדלות. ושדי, דהא מליין אינון לינקא לכלא. כמגדלות, דאינון נהרין רברבין דנפקו מאימא עלאה.

תו אתפשט דכורא בימינא ושמאלא, בירותא דאחסנא. וכד גוויי אתחברו, אקרי תפארת. ואתתקן כל גופא, ואתעביד אילנא רברבא, ותקיף, שפיר ויאה, (דניאל ד) תחותיה תטלל חיות ברא, ובענפוהי ידורון עופי שמיא, ומזון לכלא ביה. דרועוי ימינא ושמאלא. בימינא חיים וחסד, בשמאלא מיתה וגבורה. מעוי, אתתקן בדעת,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואתמליין כל אכסדרין ואדרין, כמה דאמינא, דכתיב, (משלי כד) ובדעת חדרים ימלאו.

תו אתפשט גופא, בתרין שוקין. ומתאחדן ביניהו תרין כולליין, ותרין ביעי דדכורא. דכל משחא ורבות וחילא (דדכורא) דכל גופא, בהו אתכנש, דכל חיילין דנפיק, מנהון נפקין. ושריין כלא בפום אמה. ובגין כך אקרון צבאות, (דכל גופא, בהו אתכנש, ושריין כלא בפום אמה. ובגין כך אקרון צבאות, דכל חיילין (דנפקי) דנפיק, מנהון נפקי) ואינון נצח והוד. תפארת, ידו"ד. נצח והוד, צבאות. ובגין כך ידו"ד צבאות.

אמה דדכורא, סיומא (נ"א כסותא) דכל גופא, ואקרי יסוד. ודא הוא דרגא דמבסם לנוקבא. וכל תיאובתא דדכורא לגבי נוקבא, בהאי יסוד עייל לנוקבא, לאתר דאקרי ציון. דהתם הוא אתר פסותא דנוקבא, כבית רחם לאתתא. ובגין כך, יי צבאות אקרי יסוד.

סדר הלימוד ליום יז סיון [יום 253 בשנה]

כתיב (תהלים קלב) כי בחר יי בציון אוה למושב לו. כד אתפרשת מטרוניתא, ואתחברת במלכא אנפין באנפין, במעלי שבתא. אתעביד כלא חד גופא, וכדין יתיב קודשא בריך הוא בכורסייה. ואקרי כלא שמא שלים, שמא קדישא, בריך שמייה לעלם לעלמי עלמין. כל אלין מלין סליקנא עד יומא דא, דאתעטר בהו לעלמא דאתי, והשתא אתגליין הכא, זכאה חולקי.

[זוהר חלק ג' - דף רצ"ו ע"ב]

האי מטרוניתא, כד אתחברת עם מלכא, כל עלמין מתברכן, ואשתכחו בחדוותא דכלא. (דף רצ"ו ע"ב) כמה דדכורא כליל בתלתא, ושירותא בתלתא. כך כלא הכי, וסיומא דכל גופא הכי, ומטרוניתא לא מתברכא, אלא בכללא דתלתא אלין, דאינון נצח הוד יסוד, ומתבסמא ומתברכא באתר דאקרי קדש הקדשים דלתתא. דכתיב, (תהלים קלג) כי שם צוה יי את הברכה. דהא תרין דרגין אינון לעילא ותתא. ובגין כך לית רשותא למיעל תמן, בר כהנא רבא, דאתי מן סטרא דחסד. בגין דלא עייל ליהוא אתר דלעילא, אלא ההוא דאקרי חסד, ועייל בקדש הקדשים, ומתבסמת נוקבא. ומתברכא האי קדש הקדשים בגו לגו, אתר דאקרי ציון. ציון וירושלם, תרין דרגין אינון, חד רחמי, וחד דינא. ציון, דכתיב, (ישעיה א) ציון במשפט תפדה. ירושלים, דכתיב, (ישעיה א) צדק ילין בה כמה דאוקימנא.

וכל תיאובתא דדכורא לגבי נוקבא, הכא הוא, וקרינן להו ברכה, דמתמן נפקי ברפן לכלהו עלמין, וכלהו מתברכן. האי אתר אקרי קדש. וכל קדשים דדכורא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עיילין תמן, בהווא דרגא דאמינא, וכלהו אתיין מרישא עלאה דגולגלתא דדכורא, מסטרא דמוחי עלאי, דשריין ביה, ונגיד ההיא ברכה בכל שייפי גופא, עד אינון דאקרון צבאות. וכל ההוא נגידו דאתנגיד מכל גופא, מתכנשי תמן, ועל דא אקרון צבאות, דכל צבאות דעלאין ותתאין תמן נפקין. וההוא נגידו בתר דאתכניש, תמן שריין ליה בההוא יסוד קדישא, כלא חוורא, בגין כף אקרי חסד. וההוא חסד עייל לקדש הקדשים, דכתיב (תהלים קל"ג) פי שם צוה יי' את הברכה חיים עד העולם.

אמר רבי אבא, לא סיים בוצינא קדישא למימר חיים, עד דאשתככו מלוי, ואנא כתבנא, סברנא למכתב טפי, ולא שמענא. ולא זקיפנא רישא, דנהורא הוה סגי, ולא הוה יכולנא לאסתכלא. אדהכי אזדעזענא, שמענא קלא דקארי ואמר (משלי ג) ארף ימים ושנות חיים וגו'. שמענא קלא אחרא, (תהלים כא) חיים שאל ממך וגו'.

כל ההוא יומא, לא אפסיק אשא מן ביתא, ולא הוה מאן דמטי לגביה, דלא יכילו דנהורא ואשא הוה בסוחרניה. כל ההוא יומא נפילנא על ארעא, וגעינא. בתר דאזיל אשא, חמינא לבוצינא קדישא קדש הקדשים, דאסתלק מן עלמא, אתעטף שכיב על ימיניה, ואנפוי חייבין.

קם רבי אלעזר בריה, ונטיל ידוי ונשיק לון, ואנא לחיכנא עפרא דתחות רגלוי. בעו חברייה למבכי, ולא יכילו למלא. שארו חברייה בבכיה, ורבי אלעזר בריה נפיל תלת זמנין, ולא יכיל למפתח פומיה. לבתר פתח ואמר, אבא אבא. תלת הוו, חד אתחזרו. השתא תנוד חיותא, צפראן טאסין, משתקען בנוקבאן דימא רבא, וחברייה פלהו שתיין דמא.

קם רבי חייא על רגלוי ואמר, עד השתא בוצינא קדישא מסתפל (ס"א משתדל) עלן. השתא לאו הוא עדן, אלא לאשתדלא ביקריה. קם רבי אלעזר ורבי אבא, נטלו ליה בטיקרא דסיקלא, מאן חמא (ס"א ערעורא וערבוביא) ערבוביא דחברייה, וכל ביתא הוה סליק ריחין סליקו ביה בפורייה, ולא אשתמש ביה, אלא רבי אלעזר ורבי אבא.

אתו טריקין, ומארי תריסין דכפר צפרי וטרדאן בהו (ס"א דצפרי וטרדיא והוו) בני מרוניא, צווחין בקטירין, דחשיבו דלא יתקבר תמן. בתר דנפק פורייה, הוה סליק באוירא. ואשא הוה להיט קמיה, שמעו קלא, עולו ואתו, ואתכנשו להילולא דרבי שמעון, (ישעיה נז) יבא שלום ינוחו על משכבותם.

כד עאל למערתא שמעו קלא במערתא, זה האיש מרעיש הארץ מרגזו ממלכות, כמה פטרין ברקיעא משתככיין (ס"א ולא משתכחין) ביומא דין בגינה, דנא רבי שמעון בן יוחאי, דמאריה משתבח ביה בכל יומא. זכאה חולקיה לעילא ותתא. כמה גניזין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עֲלֵאין מִסְתַּמְרֵן לִיה, עֲלִיה אַתְמֵר (דניאל יב) וְאַתָּה לָךְ לְקִץ וְתַנּוּחַ וְתַעֲמוּד לְגוֹרְלָךְ
לְקִץ הַיָּמִין. עַד פֶּאן הָאֲדָרָא קִדִּישָׁא זׁוטָא

[זוהר חלק ג' - דף רצ"ז ע"א]

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כַּמָּה חֲבִיבֵין יִשְׂרָאֵל קָמִי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, בְּקַדְמִיתָא קָרָא לֹון
גוֹי קְדוֹשׁ, דְּכַתִּיב, (דברים יד) כִּי עִם קְדוֹשׁ אַתָּה וְגוֹ'. לְבַתֵּר קָרָא לֹון קְדוֹשׁ, דְּכַתִּיב,
(ירמיה ב) קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל לִי יְרֵאֵשִׁית (דף רצ"ז ע"א) תְּבוּאַתָּה. מַה בֵּין הָאִי לְהָאִי. אָמַר
רַבִּי אַבְא, קְדוֹשׁ עֲלָאָה מְכַלָּא, דְּהִכִּי תַנִּינֵן, כַּד אַתְחַבְרֵן כְּלָהוּ קְדוֹשֵׁי כְּחָדָא, אֲקָרוּן
קְדוֹשׁ. וְכַלְהוּ סְלָקִין וּמְתַכְנָשִׁין לְהֵהוּא אַתֵּר עֲלָאָה, דְּאֲקָרִי קְדוֹשׁ.

וּבְגִין כַּךְ ק' ק' ק' (קדוש קדוש קדוש), קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל אַתְעֵבִיד מְנִייהוּ. וּבְגִין
דְּיִשְׂרָאֵל בְּתַלְתַּת דְּרָגִין מִתְעַטְרוּן, כַּד אַתְחַבְרֵן כְּחָדָא, אֲקָרוּן קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל לִי, דְּאִיהִי
רֵאשִׁית. וְהָאֵ אֲוִקִימְנָא תְּבוּאַתָּה, בְּה"א. כָּל אֲוִכְלִיו יֵאֲשֻׁמוּ, מֵאִי כָּל אֲוִכְלִיו יֵאֲשֻׁמוּ.
אָמַר רַבִּי אַבְא, הָאֵ אַתְמֵר, דְּכַתִּיב, (ויקרא כב) וְאִישׁ כִּי יֹאכַל קְדוֹשׁ בְּשִׁגְגָה. וְכַתִּיב
(שם) וְכָל זֶר לֹא יֹאכַל קְדוֹשׁ, וְיִשְׂרָאֵל אֲקָרוּן קְדוֹשׁ, בְּגִין כַּךְ כָּל אֲוִכְלִיו יֵאֲשֻׁמוּ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, שִׁירוּתָא וְסִימָא דְכַלָּא, אַתְכְּלִיל בְּקְדוֹשׁ. (ס"א א') וְחַכְמָה עֲלָאָה
קְדוֹשׁ אֲקָרִי, וְכַד נְהִיר דָּא חַכְמָה עֲלָאָה, חַכְמָה דְשְׁלֵמָה נְהִיר. כַּמָּה דְכַתִּיב, (מלכים א
ה) וַתֵּרֵב חַכְמַת שְׁלֹמֹה, דְקִימָא סִיְהָרָא בְּאֲשְׁלֻמוּתָא. וְהָאֵ אֲוִקִימְנָא. וְכַד אַתְבְּרַכָּא
מִיִּסוּד, הִכִּי קָרִינֵן לָהּ קְדוֹשׁ, דְּאִיהוּ אֲנְהִיר בְּשְׁלִימוּ. וְכַד לֹא אַתְנַהֲרָא מִתְעַטְרָא
בְּאֲשְׁלֻמוּתָא, קָרִינֵן לָהּ רוּחַ הַקְּדוֹשׁ, וְלֹא אַתְקָרִי קְדוֹשׁ כַּהוּא דְלַעֲיָלָא. וְכַד מִתְבְּרַכָּא
מֵהָאִי יִסוּד, וְיִנְקָא לְכָל אֵינֻן דְלַתְתָּא, אַתְקָרִי אֵם, כַּהִיא דְלַעֲיָלָא. וְקָרִינֵן לִיה
קְדוֹשִׁים. וְכַדִּין קָרִינֵן לִיה קְדוֹשׁ הַקְּדוֹשִׁים, דְּבִיהַּ כְּלָהּ דְכַתִּיב, (שיר השירים ד) אֲתִי
מִלְּבָנוֹן כְּלָהּ וְגוֹ'. מֵאִי לְבָנוֹן. דָּא עֵדוֹן, דְּאֲתַלְבֵּן מִכָּל סְטָרִין. וְעֵדוֹן הָאֵ יְדוּעַ לְגַבֵּי
חֲבַרְיָא.

תְּאַנָּא, כְּתִיב כִּי שֵׁם יי' אֲקָרָא, מֵאִי כִי שֵׁם יי' אֲקָרָא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָאֵ
כְּתִיב הִבּוּ גוֹדֵל לְאַלְהֵינוּ. אָמַר רַבִּי אַבְא, הִבּוּ גוֹדֵל, דָּא גְדוּלָה, הַצּוּר תַּמִּים פְּעֻלוֹ,
דָּא גְבוּרָה. כִּי כָּל דְרָכֵיו מִשְׁפָּט, דָּא תְּפָאֲרַת. אֵל אֲמוּנָה, דָּא נְצַח. וְאֵין עוֹל, דָּא
הוּד. צְדִיק, דָּא יִסוּד. וְיִשָּׁר, דָּא צְדָק. הוּא כְּלָא שְׁמָא קִדִּישָׁא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא,
וּבְגִין כַּךְ כִּי שֵׁם יי' אֲקָרָא.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, שֵׁם יי' מִמָּשׁ. וּמִשָּׁה בְּהֵיבָא שְׁעֵתָא גְלִי לָהּ לְיִשְׂרָאֵל. דְכַתִּיב,
(דברים לא) בֵּן מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה אֲנֹכִי הַיּוֹם וְגוֹ'. מִכָּאן אֲוִלִּיפְנָא, הַהוּא זְכָאָה
דְּחַכְמָתָא עֲלָאָה בִּיה, כַּד מְטִי יוֹמָא לְאַסְתְּלָקָא מֵעֲלֵמָא, בְּעֵי לְגַלְאָה הֵהִיא חַכְמָתָא,
לְאֵינֻן דִּי רוּחַ קִדִּישָׁא בִּינִייהוּ. מְנַלְן. מִמִּשָּׁה. דְכַתִּיב בֵּן מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה אֲנֹכִי
הַיּוֹם. וְכַתִּיב, (שם) וְעֵתָה כְּתִבוּ לָכֶם אֵת הַשִּׁירָה הַזֹּאת וְגוֹ'.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואם לאו, עליה פתיב, (משלי ג) אל תמנע טוב מבעליו. כמה דאת אמר, (משלי ד) פי לקח טוב נתתי לכם וגו'. (משלי ג) בהיות לאל ידך לעשות. עד לא תסתלק מן עלמא, ולא אתייהיב לך רשותא לגלאה.

אמר רבי חייא, האי קרא אוליפנא מניה חכמתא עלאה, והכי הוא. אבל סיפיה דקרא, מקשר קשרא דמהימנותא, במאי דכתיב הוא. כמה דאת אמר, צדיק וישר הוא. כלומר הוא כלא. הוא חד בלא פרודא. דאי תימא כל הני סגיאין אינון, חזר ואמר הוא, כלהו סלקין ומתקשרן ומתאחדן בחד. וכלא, הוא הנה, והוא הנה, והוא יהא. והוא חד. בריך שמייה לעלם ולעלמי עלמין. (על) עד פן מתקטרין מלין, ומתאחדין מלין קדישין, דשמא דקודשא בריך הוא.

זכאה חולקיה מאן דקרי למלכא, וינדע למקרי כדקא יאות. ואי איהו קרי ולא ידע למאן קרי, אתרחיק קודשא בריך הוא מניה, דכתיב, (תהלים קמה) קרוב יי' לכל קוראיו וגו'. קרוב יי' לכל קוראיו, למאן קרוב. חזר ואמר, לכל אשר יקראוהו באמת, וכי אית מאן דיקרי ליה בשקרא. אמר רבי אבא אין, ההוא מאן דקרי ולא ידע למאן דקרי. מנלן. דכתיב לכל אשר יקראוהו באמת. מאי באמת. בחותמא דגושפנא דמלכא, דהוא שלימו דכלא. הדא הוא דכתיב, (מיכה ז) תתן אמת ליעקב חסד לאברהם. ובגין כך לכל אשר יקראוהו באמת פתיב. זכאה חולקיה דמאן דעאל, ונפק למנדע ארחוי דקודשא בריך הוא. ועל דא פתיב, (משלי ד) וארח צדיקים כאור נוגה וגו'. וכתיב (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים וגו'.

[זוהר חלק ג' - דף רצ"ז ע"ב]

תניא אמר רבי יצחק, כל הני תקונין, וכל הני מלי, למחצדי חקלא אתמסרן. ותנינו, חייבין כביכול עבדין פגימותא לעילא. מאי פגימותא. כמה דכתיב, שחת לו לא בניו (דף רצ"ז ע"ב) מומם דהא כל הני תקונין לא משתכחי כדקא יאות. כתוב אחד אומר, (ישעיה נט) וילבש צדקה פשריין, וכתוב אחד אומר (שם) וילבש בגדי נקם תלבושת. אלא אמר רבי יצחק, וילבש צדקה, בזמנא דישראל זכאן. לא זכו, וילבש בגדי נקם וגו'.

אמר רבי יוסי מאי פגימותא. כמה דתנינו, דאבהן לא מסתפקין (ס"א מסתפקון) לאתברכא מההוא שקיו דנחלא. כל שפן בנין. כמה דאת אמר, שחת לו לא בניו מומם. מאי לו לא תרי זמני. אלא חד לעילא, וחד לתתא.

והיינו דאמר רבי שמעון, כל זמנא דחייביא סגיאן בעלמא, כביכול שמא קדישא לא מתברך בעלמא. וכל זמנא דחייביא לא סגיאן בעלמא, שמא קדישא מתברך בעלמא. הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) יתמו חטאים וגו', ברכי נפשי את יי' הללויה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי אבא, מקרא זה ממש הוא, דכתיב שחת לו לא בניו מומם. מאן גרים לחבלותא דא. דור עקש ופתלתול, בגין דאינון חייביא ודרא אשתכח הכי.

בגין כך בתר דאמר משה כל הני מלין, ואדכר שמא קדישא פדקא יאות, אמר ודאי צדיק וישר הוא, מלה בתקוניה. אבל שחת לו לא בניו מומם. מאי טעמא הכי. משום דאינון דור עקש ופתלתול. אמר רבי יהודה, לו לא, כלומר לגרמייהו עבדין דא חייבין, דגרמין לאסתלקא ברכאן מעלמא. אמר רבי אבא, לו לא, הא אוקימנא וזכי הוא. מה כתיב בתריה. הליי תגמלו זאת, לשלמא גמול דא לקודשא בריך הוא, על כל אינון טבאן דגרים לך, ועביד לקבלך.

רבי אלעזר פתח, (ויקרא כו) ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם וגו'. זכאין אינון ישראל, על כל עמין עובדי פוכבים ומזלות, דאף על גב דארגיוו קמי מאריהון, קודשא בריך הוא לא בעי לשבא לון. דבכל אתר דגלו ביני עממיא, קודשא בריך הוא עמהון בגלותא. הדיא הוא דכתיב ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם וגו'.

רבי אבא אמר, ואף גם זאת בהיותם.

תא חזי, כמה חביבותא דקודשא בריך הוא לגביהון דישראל, דאף על גב דגרמין למגלי ביני עממיא, שכנינא לא אתעדיאת מנהון לעלמין. דלא תימא דאינון בלחודייהו בגלותא משתכחין. אלא ואף גם זאת עמהון משתכחין. הדיא הוא דכתיב ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם וגו'.

למלכא דארגיוו על בריה, גזר עליה עונשא לאתרחקא מניה, ולמיזל לארעא רחיקא. שמעה מטרוניתא ואמרה, הואיל וברי אזיל לארעא רחיקא, ושדי ליה מלכא מהיכליה, אנא לא אשבוק ליה, או תרוונא פחדא ניתוב להיכלא דמלכא או תרוונא פחדא ניתוב בארעא אחרא. לזמנין, פקיד מלכא על מטרוניתא, לא אשכחה. דהוות אזלת עם בריה, אמר, הואיל ומטרוניתא תמן, תרווייהו יתובון.

ובזמנא דפקיד קודשא בריך הוא למטרוניתא, פקיד לה בקדמיתא, ובגינה פקיד לבנוי. הדיא הוא דכתיב, (שמות ו) וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל וגו'. מאן גרים דאנא שמענא עקתהון. כביכול, מטרוניתא. דדכרנא לה. הדיא הוא דכתיב, (שמות ו) ואזכור את בריתי. וכתיב (שמות ב) ויזכור אלהים את בריתו. וכד קודשא בריך הוא יהדר לישראל מן גלותא, מה כתיב. (דברים ל) ושב יי אלהיך את שבותך ורחמך, דא מטרוניתא. ועוד כתיב, (תהלים פה) רצית יי ארצך שבת שבות יעקב.

אמר רבי יהודה, הליי תגמלו זאת, בגין דאתון דור עקש ופתלתול, אתון היתון גרמין דתגלי זאת בגלותא. הליי תגמלו זאת. דא הוא גמול דעביד עמכון, בכל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אינון גימוסין דמצרים, בכל אינון אתוון דעבד לכו, דא הוא גמול דאתון שלמין להאי זאת. מאן גרם לכוון דא. בגין דאתון עם נבל ולא חכם, ולא מסתכלין בכל אינון טבן דעבד לכו עד השתא.

הליי תגמלו זאת, דא שכנתא. והא אוקימנא מלי, דתנינו, ה”א דבהבראם, (בראשית ב) זעירא. ה”א דבהליי רברבא. והא אתמר דתניא, אמר רבי יהודה, ה”א דבכל אתר קודשא בריך הוא, ואקרי אם. ותרי עלמין גינהו, דכתיב, (תהלים קו) מן העולם ועד העולם. והא תנינו ברזא דקרא, (במדבר כח) בשמן כתיב רביעית ההין.

[זוהר חלק ג' - דף רח"צ ע"א]

תניא רבי יהודה אומר, בכמה אתרי אסתכלנא, דקודשא בריך הוא לא אעדי (דף רח"צ ע"א) רחמימותא מנייהו דישראל, דבכל אתר דאינון הוו, קודשא בריך הוא בינייהו. דכתיב, (ויקרא כו) לא מאסתים ולא געלתים לכלותם להפר בריתי אתם. דייקא אתם, בינייהו עמהון לא אעדי מנייהו לעלמין.

רבי יצחק הוה אזיל בארחא, ופגע ביה רבי חייא, אמר ליה חמינא (להו) באנפך, דהא במדורא דשכינתא מדורך. מאי כתיב. (שמות ג) וארד להצילו מיד מצרים. וארד, ארד מבעי ליה. וארד בקדמיתא. אימתי. כד נחת יעקב למצרים. ולמה. להצילו מיד מצרים. דאלמלא לא הוה בינייהו, לא יכלין למסבל גלותא. כמה דאת אמר (תהלים צא) עמו אנכי בצרה אחלצהו ואכבדהו.

אמר ליה, ודאי בכל אתר דישראל שריין, קודשא בריך הוא בינייהו. וכל אתר דחכימי דרא אזלין, קודשא בריך הוא אזיל עמהון, דכתיב, (שם) פי מלאכיו יצוה לך וגו'. מנלן דכתיב, (בראשית לב) ויעקב הלך לדרכו וגו', ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים זה. השתא נשתתף פחדא, וגיזיל בארחא, דהא ידענא דלא אתר חד אזלינו, לקבלא אנפוי דשכינתא. אמר ליה, ודאי. אמר רבי יצחק, תנינו, שלוחי מצוה אינו גיזוקין, לא בהליכתן ולא בחזרתן. ואנו לאתחזאה קמי קודשא בריך הוא אזלינו, ולא דחילנא.

עד דהו אזלי, אמר רבי חייא, כתיב (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ. השמים, לאכללא קודשא בריך הוא. והארץ, לאכללא קודשא בריך הוא וכל מה דלתתא, אינון אקרונ תולדות השמים מנייהו.

אמר ליה אי הכי מהו בהבראם, ואתמר בה' בראם. אמר ליה כלא חד מלה, כד שמים אתחברו, האי ה' אפיקת תולדות, ואינון אקרונ תולדות השמים והארץ. אמר ליה אי הכי, במאי אוקימנא בה' בראם, באברהם. אמר ליה כלא חד מלה הוא,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּאַבְרָהָם, הֵינּוּ הַשָּׁמַיִם, דְּמִתְמָן שְׂרִיין לְאַתְפֹּשֵׁטָא. בְּה' בְּרָאָם, הֵינּוּ וְהָאָרֶץ, וְכֹלֵא חַד מְלָה.

אָמַר לֵיהּ, וְדַאי הָכִי הוּא, וְהָא אוֹלִיפְנָא, דְּכְתִיב, אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ. וְתַנִּינֵן, הָעוֹלָם הַזֶּה נִבְרָא בְּה', דְּכְתִיב בְּהִבְרָאָם. וְהָעוֹלָם הַבָּא, נִבְרָא בִּי, דְּכְתִיב, (בראשית ב) וְנָהָר יוֹצֵא מַעְדָן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן. לְאַכְלִלָא הַשָּׁמַיִם. אֶת הַגֶּן, לְאַכְלִלָא אֶת הָאָרֶץ.

וְהָא אוֹקִימְנָא, דְּכְתִיב, (שיר השירים ד) מַעֲיֵן גַּנִּים, דָּא הִיא הַשָּׁמַיִם, בְּאָר מִים חַיִּים, דְּכְתִיב, (בראשית כז) וַיִּכְרוּ שֵׁם עֲבָדֵי יִצְחָק בְּאָר, דְּכְתִיב (שם) וַיַּעֲתֵק מִשֵּׁם וַיַּחֲפוּר בְּאָר אַחֲרֵת וְגו'. וְנוֹזְלִין מִן לְבָנוֹן, דְּאִינוּן מִתְעַטְרִין לְעֵילָא, וְסִלְקִין בְּרִישָׁא דְּמִלְכָּא. דְּכְתִיב, (תהלים קח) כִּי גָדוֹל מַעַל שָׁמַיִם חֹסֶדְךָ.

מִן לְבָנוֹן, מִתְמָן נִפְקִין לְבִינָה. וְנִגִּיד וְאַתְמַשֵּׁף לְכָל זְווּיָן, עַד דְּנִגְדִין אִינוּן מְבוּעֵין, וְנִחְתִין לְאַתְפְּנֵשָׁא לְאַתְרֵי דְּאֶקְרִי יִמָּא רַבָּא. דְּכְתִיב, (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְגו'. וְכְתִיב, (ישעיה נא) הַבֵּיטוּ אֶל צוּר חוֹצְבֹתָם וְגו'. לְבִתְרַת כְּתִיב, (שיר השירים ד) גֵּן נְעוּלָה אַחֲוֵתִי כִלְהָ וְגו'. וּמְכַאן, נִפְקִין תוֹלְדוֹת לְכֹלֵא. דְּכְתִיב, בְּהִבְרָאָם, בְּה' בְּרָאָם מִמֶּשׁ, בְּאַבְרָהָם. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְאַפִּילוּ בִּיעֲקֹב מִמֶּשׁ. וְכֹלֵא חַד מְלָה.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כִּד אָנֹן יִתְבִּין לְקַמִּיָּה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּלְהָ אֶתְמַר קַמִּיָּה בְּאַתְגְּלִיא, וְלֹא אֶצְטְרִיכְנָא לְכָל הָאִי. אָמַר לֵיהּ, לָאוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן כְּשָׂאָר בְּנֵי נְשָׂא, דְּכִלְהוּ קַמִּיָּה, כְּשָׂאָר נְבִיאֵי לְקַמִּי מִשָּׁה. עַד דְּהוּוּ אֹזְלִי, אָמַר רַבִּי חֲזִיא, כְּתִיב, (ישעיה מט) הַתְּשֻׁכַּח אִשָּׁה עוֹלָה מִרְחָם בֶּן בִּטְנָה וְגו'. הָאִי קָרָא אוֹקְמוּהָ, וְהִכָּא מַאי קָא מִיִּירִי. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אִי בְּקִטּוּרָא דְּחִבְרִיא, סְמִיכָא לָא אֶסְמְכְנָא, אָנֹן מַה נִּימָא.

אָמַר לֵיהּ, דְּהָא קָלָא דְּרַמִּיזָא חַד, שְׁמַעְנָא יוֹמָא חַד, כִּד הוּוּ אֹזְלִנָא בְּאַרְחָא, וְלֹא יִדְעָנָא מֵאֵן אָמַר, וְלֹא

יִדְעָנָא מְלָה. וְתָא חֲזִי, ז' יוֹמִין הוּוּ דְּחִלְשֵׁנָא עַל דָּא, וְלֹא טְעִימְנָא מְדִי. וְהַשְׁתָּא אֹזְלִנָא לְגַבִּיָּה דְּבוֹצִינָא קְדִישָׁא, דְּלִימָא לִי דִּילְמָא אֲדַכְר. אָמַר לֵיהּ, דִּילְמָא הָהוּא יוֹמָא דְּהוּוּ אֹזְלִי רַבִּי אֶלְעָזָר לְגַבִּיָּה דְּחַמוּי, וְהָהוּא יוֹמָא אֹזְלִנָא עֲמִיָּה, וְהָא אֲדַכְרְנָא מְלָה.

[זוהר חלק ג' - דף רח"צ ע"ב]

תָּא חֲזִי, הָכִי אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר מִשְׁמִיָּה דְּאֲבוּי, אָמְרוּ יִשְׂרָאֵל קַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִיּוֹמָא דְּנִפְלְנָא בְּגְלוּתָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׂבִיק לָן בְּגְלוּתָא, וְאַנְשֵׁי לָן. הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (ישעיה מט) וְתֹאמַר צִיּוֹן עֲזַבְנִי יְי' וַיִּי' שְׁכַחְנִי. אָמְרָה שְׂכִינְתָא,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

התשכח אשה עולה, וכי ישראל דאקרונ בנין, כמה דאת אמר, (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם. מרחם בן (דף רח"צ ע"ב) בטנה, כמה דאת אמר, (ירמיה ב) ואנכי נטעתיה שורק פלה זרע אמת. גם אלה תשכחנה, דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ. ואנכי לא אשכחך, מכאן, דקודשא בריך הוא לא שביק לון לישראל לעלמין.

תו אמר, התשכח אשה עולה מרחם בן בטנה. דא הוא רזא עלאה, דאמר קודשא בריך הוא, הא מלין אלין בשמיה אחידן, כמה דקודשא בריך הוא לא אנשי שמיה, דהא הוא פלא. כך קודשא בריך הוא לא אנשי לון לישראל דאינון אחידן בשמיה ממש. אתרגיש רבי חייא, אמר ודאי דא היא מלה. בריך יהא קודשא בריך הוא דאערענא לה, וידענא מלה. וידענא מאן ההוא דשמענא מניה.

ותא חזי, דההוא יומא דרהיטנא ד' מילי, ולא אשכחנא מאן הוה. אמר ליה, בגין דעאלנא בחד מערתא דרבי אלעזר נפיש שעתא חדא. קרי עליה רבי חייא הני קראי, (ישעיה נח) אז יבקע פשחר אורף וגו'. אז תקרא ויי' יענה וגו' אז תתענג על יי' וגו'. (דברים לב) זכור ימות עולם בינו שנות דור ודור וגו'. זכור ימות עולם, רבי אבא אמר, מאן ימות עולם. אינון שיתא יומין, דעבד קודשא בריך הוא עלמא בהו. דכתיב, (שמות לא) כי ששת ימים עשה יי' וגו'. ששת ימים, ולא בששת ימים, והא אוקימנא. בינו שנות דור ודור. כלומר, אינון ימות עולם, ידעו וישתמודעו כל אינון שנין ויומין, וכל דרא ודרא, עד דרא דא דאתון קיימין.

שאל אביך ויגדך, דא קודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב, הלא הוא אביך קנך. ויגדך, והוא יגלה עומקא דחכמתא. ומאי היא. אלא כד אינון שיתא יומין שכלילו עלמא, לא שכלילו ליה, אלא בגינה, דתיתי אנת ותקיים אורייתא. דתנינו, כל מה דעבד קודשא בריך הוא, על תנאי עבד, דכד ייתון ישראל, אי יקבלון אורייתא יאות, ואי לא דיהדר ליה לתהו ובהו. ובגין כך, אינון ימות עולם ידעו וישתמודעו כל.

והא תנינו, הנהו ענפי דאילנא, היך מתאחדן בגו אילנא, והא אוקימנא, כדין קודשא בריך הוא ברר לון, לממנן תריסין, על שאר עמין, ואתון מה פתיב. כי חלק יי' עמו יעקב חבל נחלתו, דלא יחב להו לרברבא, ולא למלאכא, ולא לממנא אחרא, והאי עמא דקודשא בריך הוא נסב לחולקיה.

באן אתר אשכח ליה. ימצאהו בארץ מדבר ובתהו יליל ישימון וגו'. דכתיב, (יהושע כד) תרח אבי אברהם וגו'. ואקח את אביכם את אברהם וגו'. ומהכא דבר להו לישראל בכל דרא ודרא, ולא אתפרש מנייהו, ודבר להו ברחמי, הדא הוא דכתיב כנשר יעיר קנז וגו'. (דברים לב) כנשר יעיר קנז. אמר רבי יוסי, לא אשכחנא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מאן דחייס על בנוי, כהאי נשרא. ועל דא תנינן, כתיב, (יחזקאל א) ופני אריה אל הימין ופני שור מהשמאל. נשר באן דוכתייה. באתר דיעקב קאים. הדא הוא דכתיב, (משלי ל) דרך הנשר בשמים. בההוא אתר ממש. מאי טעמא. בגין דאיהו רחמי על בנוי, ודינא לגבי אחרנין. כך קודשא בריך הוא, דבר לבנוי כנשר דא.

מה כתיב יי' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. הוא בלחודוי, דכתיב, (שמות יג) ויי' הולך לפניהם וגו'. ואין עמו אל נכר, דלא דבר להו לישראל לא מלאכא, ולא ממנא אחרא, דאינון אקרונ אל נכר. ודא הוא דאמר משה, (שמות לג) אם אין פניך הולכים אל תעלנו מזה. הדא הוא דכתיב, יי' בדד ינחנו. הוא בלחודוי, ואין עמו אל נכר.

זכאה חולקיהון דישראל, דקודשא בריך הוא דבר עמהון, (בישראל) הכי עלייהו כתיב, (תהלים קלה) פי יעקב בחר לו יה ישראל לסגולתו, וכתיב, (שמואל א יב) פי לא יטוש יי' את עמו וגו'. מאי טעמא לא יטוש ה' את עמו. בעבור שמו הגדול, בגין דהאי כהאי אתדבק. ועל דא לא ישבוק לון קודשא בריך הוא, דבכל אתר דאינון שריין, קודשא בריך הוא עמהון כמה דאוקימנא. (דברים לב) לו חכמו ישפילו זאת. אמר רבי יוסי, כל הני קראי דהכא, אוכחי אינון, דאוכח להו משה לישראל, בר ההוא שמא קדישא, דגלי בשירותא דמלוי. אמר רבי אבא, ואפילו מה דאוכח לישראל, בכללא דשמא קדישא הוא, דלית מלה באורייתא דנפיק מכללא דשמא קדישא. דאורייתא כלא שמא דקודשא בריך הוא אינון.

[זוהר חלק ג' - דף רצ"ט ע"א]

והני קראי ידיעאן אינון. אבל בגין דשמא (דף רצ"ט ע"א) דקודשא בריך הוא רשים כהאי פרשתא, אצטריכנא עד השתא. והכא הא כתיב, לו חכמו ישפילו זאת, זאת ודאי, והא בכמה אתר אוקימנא האי, דאי ישראל ינדעון האי, איך זאת אחידא בדינוי לאתפרעא מן חייביא, יבינו לאחרייתם, ויסתמרו למהוי בה. כמה כתיב, (איוב כ) וארץ מתקוממה לו.

דבר אחר לו חכמו ישפילו זאת. דאיהי מתקשרא בהו בישראל, כד נטרין פקודי אורייתא, ויתבין עמה בשלם, ינדעון דסייעתא דהאי זאת עמהון, לאתפרעא משנאיהון. וישראל דאינון זעירין ביני עממיא, ינדעון, איכה ירדוף אחד אלף ושנים יניסו רבבה. ומאן גרים להו. האי זאת, דהוה בהו בשלם, כד עבדין פקודי אורייתא. ולעלמין לא אתעדי מנייהו, למעבד להו נוקמין. (דברים לב) אם לא פי צורם מכרם ויי' הסגירם. מאי טעמא פי צורם מכרם. בגין צור ילדף תשי, דתקונין לא שראן כדקא יאות באתרייהו. אם לא פי צורם מכרם. אמר רבי יהודה דא אברהם, כמה דאוקימנא, דאמר אברהם יתחייבון ישראל בגלותא, ולא ייעלון

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בגיהנם דתרין אלין גלותא וגיהנם, לא יסבלון ישראל. וקודשא בריך הוא אסתכם על ידוי, דכל זמנא די יחובון ישראל, יפלון בגלותא, וישתעבדון בהו שנאיהון. ובגין כך, צורם מחרם ודאי, ויזי הסגירם, ואסתכם על ידוי.

תניא, אמר רבי יהודה, מאי טעמא אוכח להו משה בהאי שירה הכי, בגין דאינהו זמינין למיעל לארעא, ולאשרי בינייהו שכינתא, ובגין כך אוכח להו על האי.

רבי יצחק אמר, בתרי אתרי קודשא בריך הוא זמין לאוכחא להו לישראל, וחדאן אומות העולם. חד דכתיב, (הושע יב) וריב ליי עם יהודה ולפקוד על יעקב בדרךיו וגו'. שמעין אומות העולם חדאן, אמרי, השתא ישתצון מעלמא, כד חמי קודשא בריך הוא דאינון חדאן, מה פתיב בתריה. בבטן עקב את אחיו וגו'. כד שמעין, אמרין, דא הוא תשובה.

לאתתא דהוה לה קטטה בברה, אזלת למקביל עליה דינא, חמאת לדיינא דאין נפשין. מנייהו לאלקאה, לצלבא, לאוקדא, אמרה ויי מה אעביד מן ברא. כד סיים דינא, אמר לההיא אינתו, אימא, מה אעביד לך בריך, אמרה קובלני, עכ"מ. (דברים לב) ימצאהו בארץ מדבר ובתהו, ודאי לבתר עבד לכל אינון קליפין, דיהון פלהו משתעבדין ליה. עד הכא הוה פתיב בההוא ספרא, דקרטנא אסיא לבתר הוה רשים בהאי קרא, כל נטורא דאצטריך אסיא חכים למעבד למרע דשכיב בבי מרעיה, בי אסירי דמלכא, למפלח למארי עלמא.

דכד אזיל אסיא חכים לגביה, ימצאהו בארץ מדבר ובתהו יליל ישימון, מרעין דשריין עליה, אשכח ליה באסירו דמלכא. אי תימא הואיל וקודשא בריך הוא (ס"א פקיד) יפקוד לתפשא ליה, דלא ישתדל בר נש אבתריה. לאו הכי, דהא דוד אמר, (תהלים מא) אשרי משפיל אל דל וגו', דל ההוא דשכיב בבי מרעיה. ואי אסיא חכים הוא, קודשא בריך הוא יחיב ליה ברכאן, לההוא דישתדל ביה.

וההוא אסיא, ימצאהו בארץ מדבר, בבי מרעיה שכיב. ובתהו יליל ישימון, דאינון מרעין דחקין ליה. מאי אצטריך ליה למעבד. יסובבנהו יסובב סבות, וייתי עלות, בגין דימנע מניה אינון מלין דנזקין ליה. יקיו ליה, ויפיק מניה דמא בישא. יבוננהו יסתכל ויבין ההוא מרעא ממה הוי, ויסתכל בגין דלא יתריבי עלוי, וימאך ליה. לבתר יצרנהו פאישון עינו, בגין דיהא נטיר כדקא יאות, באינון משקי, באינון אסוותא דאצטריכו ליה, ולא יטעי (ס"א מינייהו) בינייהו. דאלמלי יטעי, אפילו במלה חד, קודשא בריך הוא חשיב על ההוא אסיא, כאלו שפיך דמא וקטליה.

[זוהר חלק ג' - דף רצ"ט ע"ב]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בגין דקודשא בריך הוא בעי, דאף על גב דהוא בר נש איהו בבי אסירי דמלכא, ואיהו אסיר בבי אסירי, דישתדל בר נש עליה, ויסייע ליה לאפקא ליה מבי אסירי. והוה אמר הכי. קודשא בריך הוא דן דינין דבני עלמא לעילא, הן למות הן (דף רצ"ט ע"ב) לשרושי, הן לעקור, הן לענוש נכסין, ולאסורין. מאן דאתחזי לענוש נכסין, נפל בבי מרעיה, ולא יתסי, עד דיתן כל מה דאתגזר עליה. כיון דאתענוש בממוניה, ויהיב כל מה דאתגזר עליה, אתסי, ונפק מבי אסירי. ועל דא אצטריך לאשתדלא עליה דיתן עונשיה ויפוק.

מאן דיתחזי לשרושי, יתפסון ליה, ויהבי ליה בבי אסירי, עד דישתרש מכלא. ולזמנין דישתרש משייפי, או מחד מנייהו, ולבתר יפקון ליה מבי אסירי. מאן דיתחזי למות, הכי הוא, דאילו יתן כל כופרא, וכל ממונא דעלמא לא ישתויב.

ועל דא אצטריך לאסיא חכים, לאשתדלא עליה, אי יכיל למיהב ליה אסוותא מן גופא, יאות. ואי לאו, יתן ליה אסוותא לנשמתיה, וישתדל על אסוותא דנשמתא. ודא הוא אסיא דקודשא בריך הוא ישתדל עליה בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

אמר רבי אלעזר, עד השתא לא שמענא מאסיא דא, ומספרא דא. בר מזמנא חדא, דאמר לי טייעא חדא, דשמע לאבוי, דאסיא חד הוה ביומי, דכד הוה מסתפל בבר נש, כד איהו בבי מרעיה, הוה אמר, דא חי ודא מת. והוה אמרין עליה דהוא זכאה קשוט, דחיל חטאה. וכל מה דלא יכיל (אצ"ל למזבן) למדבק מה דאצטריך, איהו הוה קני, ויהיב מדיליה. הוה אמרין, דלית חכים בעלמא כגניניה. ובצלותיה הוה עביד יתיר, ממה דהוה עביד בידוי. וכדדמי לן, דא הוה ההוא אסיא.

אמר ההוא טייעא, ודאי ספרא דיליה בידי איהו, דקא יריתנא מאבי אבא, וכל מלוי דההוא ספרא, כלהו אתייסדון על רוזין דאורייתא, ורוזין סתימין אשכחנא ביה, ומלין דאסוותא סגיאיין, דאיהו אמר דלא יאות למפעל לון, בר (א) איהו דחיל חטאה.

ואינן ממה דהוה עביד בלעם, דהוה לחיש לחישין על מרע, והוה אמר בפומי ואתסי מיד. וכלהו בריר לון בההוא ספרא. ואמר, דא אסור, ודא מותר למאן דדחיל חטאה. בגין דמרעין סגיאיין אמר, דתלייא אסוותא דלהון, בלחישו דפומא. ואינן מסטרא דנחש, ומנהון מסטרא דקסם. וכל אינן דאסור לומר בפומא, ואסור למעבד בעובדא, הוה אמר. עד דאשכחנא על מרעין ידיעאן דאצטריך לומר כף. ולנדויי בנדויי ובשמתא, על ההוא מרע. ואיהו תוהא סגי לגבן.

חדי רבי אלעזר, וחדו חברייה. אמר רבי אלעזר, אי ההוא ספרא הוה לגבן נחמי מה איהו אמר. אנא אמסר במסירה, על מנת לאחזאה לבוצינא קדישא. ותנינן,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי אלעזר, ההוא ספרא הוה בידי תריסר ירחי, ואשכחנא ביה נהורין עלאין ויקירין. כד מטינא לאינן רזין דהוה מבילעם תוהנא.

יומא חד לחישנא באתר חד, והוה אתון סלקן ונחתן. עד דחמינא בחלמא, ואמר לי, מה לך למיעל בתחומא דלא דילך, ולא אצטרף לך. אתערנא, ואבאיש קמאי, על רזין סתימין דהוה תמן. שדרנא להווא יודאי, ורבי יוסי ברבי יהודה שמייה, ויהיבנא ליה ספרא.

וברזין דבלעם אשכחנא, מאינן שמיהן דמלאכין דשדר ליה בלק, ולא הוה מסתדרן על תקונייהו כדקא יאות. אבל כמה זיני אסוותא אשכחנא ביה, דקא מתתקני על תקוני אורייתא, ורזין סתימין דילה. וחמינא דאינן בחסידותא. וצלותין ובעותין לקודשא בריך הוא. ואי תימא, דהוה עביד אסוותא בפסוקי אורייתא, או ברזין דאורייתא. חס ושלום. אלא הוה אמר רזין דאורייתא, ועל ההוא רזא אפיק רזין דאסוותא, דלא חמינא כההוא גוונא לעלמין. אמינא בריך רחמנא, דאחפיים לבני נשא מחכמתא דלעילא.

ומאינן מלין דבלעם נסיבנא, וחמינא בהו דלא הוה בעלמא חפיים בחרשין כגיניה. אמינא, בריך רחמנא דבטל מעלמא חרשין, דלא יטעון בני נשא מבתר דחלתא דקודשא בריך הוא יתברך ויתעלה שמו אמן. (ע"כ). (מכאן חזור לפרשת בלק, אמר רבי אלעזר, בלעם חייבא, מאן קטיל ליה וכו', דף קצ"ג ע"ב) בריך יי לעולם אמן ואמן ימלוך יי לעולם אמן ואמן.

נעתק מספר זוה"ק הנדפס בליוורנו ע"י הגאון החסיד חיד"א זצ"ל

ישמח חיי"ם חדא"י נפשאי הנה אשו"ר ארש בלבנו"ן ספר"א נהר שפיר"א דאתא

מכלל יופי נקי מכל דופי תהלתו בפי כל בשר, יום ליום יביע. צדיקים יראו וישמחו וישרים יעלוזו. אלו הן הגוליי"ן, גילת ורנן תתענג בדשן נפשם, האי דישנ"א. ולשונם תמהר לדבר צחות בשבח המגיע. איכו השתא יהבי רבנן עינייהו ומכווני דעתייהו הלא ברז"י שפ"ר התקונים מפני בירורי המדו"ת, פועלי אמת וצדק. מפני שהכ"ל יפה, הוד לטובה וגם נצח לצפירת תפארה, בגבורות ישע רב חסד בחכמה, ובתבונה ודעת דתנו רבנן באימ"ה רבה וקל זיע. ושבחא אתיא ממיל"ה מדב"ר קד"ש, לקול תתו מעורר אהבה והשפי"ע בצחצחות ברומי עלמא עילאה, ונהרו"ת המושכין ביום טוב אבות על בנים. כי שם צוה ה' הברכה ערוכה בכ"ל כמסלת שדה אשר ברכו ה' יורש עש"ר ארי"ה הוא דרביע. הדור אתם ראו חזו שמ"ש מנהו הבריק ברקאי דבר חדש חידשו סופרים חכמים הזהר"ו בכ"ל, ומראה יאי ויאי כז"הר הרקיע. גם אשו"ר נלוה עמם, נסחי דווקני ובריא נהורין. סדרי בירורין הוה זהירי"ן, מאימתי קורין. ויצא אל הדבר"ת ועלה יפי"ע. בכל הרואה זאת לפניו דפוס קושטנטינא במעלו"ת אח"ו משובח ומפואר, הא איכא כמה שני דפרי"ס ויהללוהו בשערים כי השב"ע

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

השביע ואולם הגה זה בא הרב הר"ש בוזאגלו זלה"ה שדי ביה נרגא בשנותו את טעמו, מצמיח חסיר חליף יתיר אף מפקיע. עבר עובדא ושינה רוב הגהות דפוס קושטנטינא זוהרו מוכיח מידע ידיע. ובנסחו זהר מנטובה דבק לאהבה ודין גרמ"א אשר חשב שמגיה דפוס קושטא שינה מדעתו ופירושא אתמר מדויל ידיה והיטב חרה לו תוקע ומריע. ולדבר הזה יסלח, כי אני בעניי ידעתי מאן ניהו מר המגיה ולא הרים ידו, רק אשר מצא בנסחי גדולי ישראל ולהאי מילתא שבחו רבנן כי שיח וכי שיג לו, מומחה ופקיע. איכו השתא מחזקינא טייבותא למע' המגיהים אשר על עומדם יעמודו בשינויי הרש"ב ונסחי הרמ"ז בכ"י לברר אוכל לדון ולהכריע. והלא מראש הודעתי דזמנין דמשכחת איזה הגהה מאי"ן באת מיני קטניו"ת כמו עשב מזריע. ויברך דוד הוא הקטן לגומרה של תורה ברוך אל ההודאות ומרומם על כל ברכה ותהלה בזמירות נריע. בקול תודה (לפ"ק) לעושה נפלאות למופת ולאות האל למושעות כי אלהים יושיע. יאר פניו אתנו ויאיר עינינו בתורתו תורת חיים.

תם ונשלם - שבח לאל בורא עולם

הזהר הקדוש - זהר חדש

זהר חדש פרשת בראשית

(בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִכָּאן מִשְׁמַע, דַּעְקָרָן קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְהַנִּי נְטִיעָן, וְשִׁתִּיל לֹון. דְּכְתִיב יְהִי. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר אֹר שְׁכַבְר הִיָּה, תַּנּוּן. מִשְׁמַע דְּכְתִיב וְיְהִי אֹר. וְהִיָּה לָא כְּתִיב, אֲלָא וְיְהִי.

וְכַד אֲסַתְּכַל קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּאִינוּן דְּרִין דְּרִשִׁיעִיא, דְּלָא יִתְחַזֵּן לְהֵהוּא נְהוּרָא, גְּנִיז לִיָּה. הָדָא הוּא דְּכְתִיב (אִיּוּב לַח) וַיִּמְנַע מִרְשָׁעִים אֹרָם. וְלִמָּאן גְּנִיז לִיָּה. לְצַדִּיקִיא. לְצַדִּיקִיא דְּוִקָא, כְּמָא דְּכְתִיב, (תְּהִלִּים צו) אֹר זְרוּעַ לְצַדִּיק וְלִישְׂרֵי לֵב שְׁמַחָה. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר, הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (ישעיה מא) מִי הָעִיר מִמְּזוּרָה.

וַיֵּדָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב, מָאִי רָאָה. אָמַר רַבִּי חֵיִיא כְּדָקָא אֲמָרָן, חָמָא בְּעוּבְדֵיהוֹן דְּרִשִׁיעִיא, וְגְנִיז לִיָּה. רַבִּי אַבָּא אָמַר, וַיֵּדָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב, לְגַנְזוֹ אוֹתוֹ. וַיֵּדָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב, דְּלָא אֲשַׁתְּכַח בֵּיהּ רִיתְחָא. כְּתִיב הֲכָא כִּי טוֹב, וְכְתִיב הָתֵם (בַּמִּדְבָּר כַּד) כִּי טוֹב בְּעֵינֵי ה' לְבָרֵךְ אֶת יִשְׂרָאֵל. וְסִפִּיָּה דְּקָרָא אוֹכַח, דְּכְתִיב, (בראשית א) וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ. וּבְגִין כִּךְ לָא אֲשַׁתְּכַח בֵּיהּ רִיתְחָא, וְאִף עַל גַּב דְּשִׁתִּיף לֹון קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא כְּחָדָא.

תָּא חֲזִי, נְהִירוֹ עֲלָאָה לְמַהוּי נְהִיר הָאִי אֹר. וּמַהֲהוּא נְהִירוֹ חִידוֹ דְּכֻלָּא בֵּיהּ. וְהוּא יִמְיָא לְאַתְעֵטְרָא גְּלוּפִי גְּלוּפִין בְּהַדִּיָּה. וְהָא אֲתָמַר, דְּכְתִיב (תְּהִלִּים לא) מִה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צִפַּנְתָּ לִירְאִיךָ, דָּא אֹר קַדְמָאָה, דְּגְנִיז קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְצַדִּיקִיא, לְאִינוּן דְּחֲלֵי חֲטָאָה כְּדָקָאֲמָרָן. וְיְהִי עֶרֶב, מִסְטָרָא דְּחֹשֶׁךְ. וְיְהִי בִקְר, מִסְטָרָא דְּאֹר. וּמַגּוֹ דְּאִינוּן דְּמִשְׁתַּתְּפִין כְּחָדָא, כְּתִיב יוֹם אֶחָד.

ר' יְהוּדָה אָמַר, מָאִי טַעְמָא בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא כְּתִיב, וְיְהִי עֶרֶב וְיְהִי בִקְר. לְמַנְדַּע, דְּהָא לִית יוֹמָא בְּלָא לִילִיא, וְלִית לִילִיא בְּלָא יוֹמָא, וְלָא אֲתִיָּהִיב לְאַפְרָשָׁא.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הֵהוּא יוֹם דְּנִפְקָא אֹר קַדְמָאָה, אֲתַפְּשֵׁט בְּפוּלְהוֹ יוֹמִי, דְּכְתִיב יוֹם בְּפוּלְהוֹ. אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר, מִמִּשְׁמַע דְּכְתִיב בְּפוּלְהוֹ בִקְר, וְלָאוּ בִקְר אֲלָא מִסְטָרָא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דאור קדמאה. רבי שמעון אמר, יומא קדמאה אזיל עם כולהו, ופולהו ביה בגין לאחזאה דלאו בהו פירוודא, וכולא חד.

ויאמר אלהים יהי אור, אתפשטותא דהאי אור לתתא. ואלין אינון מלאכיא דאתבריו ביומא קדמאה, דאית לון קיומא לאתקיימא בסטרא ימינא.

(בראשית א) וירא אלהים את האור. את, לאכללא אספקלריא דלא נהרא, עם אספקלריא דנהרא, דאתמר ביה פי טוב. אמר רבי אלעזר, את, לאכללא ולאסגאה אינון מלאכין, דאתיין מסטרא דאור דא, וכולהו נהירין בקדמיתא, בקיומא שלים.

(בראשית א) יהי רקיע בתוך המים, אמר רבי יהודה, בהאי אתפרישו מיין עילאין ממיין תתאין. רקיע, פשיטותא דמיין. והא איתמר ויהי מבדיל בין מים למים בין מיין עילאין למיין תתאין.

(בראשית א) ויעש אלהים את הרקיע. דעביד בה עבידתא בסגיאן עלאה. ויהי רקיע לא כתיב, אלא ויעש, דאסגי ליה ברבו סגיא.

אמר רבי יצחק, בשני אתברי ביה גיהנם, לחייבי עלמא. בשני אתברי ביה מחלוקת. בשני לא אשתלים ביה עבידתא. בגיני כך לא כתיב ביה פי טוב, עד דאתא יום תליתאי, דאשתלים ביה עבידתא. ובגין כך כתיב ביה פי טוב, תרי זמני. חד, על אשלמות עבידתא דיום שני. וחד, לגרמיה דיום תליתאי. אתתקן יום שני ביום שלישי, ואתפריש ביה מחלוקת, וביה אשתלימו רחמי על חייבי גיהנם. ביומא תליתאה משתכחו שביבי דגיהנם, בגיני כך איתפליל יום שני, ואשתלים ביה.

רבי חייא הוה יתיב קמיה דר"ש, אמר ליה, האי אור ביום ראשון, וחושך ביום שני, ואתפרישו מיא ומחלוקת הוה ביה. אמאי לא אשתלים ביום ראשון, דהא ימינא פליל לשמאלא. אמר ליה, על דא הוה ההוא מחלוקת, ותליתאה בעי למיעל בינייהו, לאכרעא ולאסגאה בהו שלם.

רבי שמעון פתח (תהלים קו) מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל תהלתו וגו'. (ירמיה י) מי לא יראך מלך הגוים כי לך יאתה וגו'. באתוון רשימן, דמחקקין על גבי סתימו דסטרא דקיומא, סלקון רתיכין ברתיכין קדישין. כל רתיכא ורתיכא סלקא באת רשימא. אתרשים את בקיומיה, סליק בגויה ההוא רתיכא. כל את ואת קאים על קיומיה דההוא רתיכא דאתחזי ליה. מהכא סלקא מלה, לאתפרשא כל את ואת, ברזא דרתיכא קדישא, בארבע סטרי עלמא.

רזא דאת קדמאה, סלקא ונחתא, סליק בעטרוי לגבי מאה עלמין. לקבל דא, את יו"ד סלקא ברעו דמחשבה, ואסתים ולא אתיידע.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתחפייא תחותיה חד אגוזא, דחפייא טמירא בטמירו. ואיהו רתיכא דקיימא תחות ההוא רזא טמירא. וההוא את, קיימא בגניזו נקודה חדא תחותיה. ההוא אגוזא קיימא בשית סמכין, וסמכין לה בשית סטרין. אינון שית סטרין גניזין בגו ההוא אגוזא.

מגו סטרא דאת דא, נפקא רתיכא חד קדישא, ואיהו רתיכא גניזו ולא אתגלייא, בר פד נהיר נהירו דההיא אגוזא טמירא, כדין אתגליי ההוא רתיכא, וההוא רתיכא טמיר וגליא.

ואיהי נפקא מגו נציצו דבוצינא, פד מדיד משחתא תחות קשרא קדמאה, והוא חד נציצו. פד משחתא קיימא, נהיר דא, וסלקא ונחתא, ואסתמיך תחות את יו”ד, ואיהי נקודה חדא. ולבתר אתפשט ההוא נציצו, ואפיק תלת ניצוצין אחרנין, ואסתמכין תחות קוצא תתאה דיו”ד.

לבתר נפקא מגו קשרא תניינא נציצו אחרא דנהיר וסלקא ונחתא, ואסתמיך תחות את יו”ד בסטרא אחרא. לבתר אתפשט ההוא נציצו, ואפיק תלת ניצוצין אחרנין, ואסתמכין בסטרא דא, תחות את יו”ד. לבתר נפקא מגו קשרא תליתאה נציצו אחרא, ומגו דא אתקשר רזא דחו”ל במשחתא דבוצינא.

אשתכחו לאת יו”ד, נקודה עלאה, תשעה סמכין, על מה דאסתמיך. וכלהו רתיכא לגבי את דא. כדין אתנהיר ואסתמיך על תשע סמכין אליו, וכדין נהרין מגויה תמניא אחרנין, וכלהו קיימיין ברזא דאת יו”ד, נקודה עלאה טמירא.

אלין תשע סמכין דלתתא, סלקין בשמא ולא סלקין. בגין דאינון תשע דאיקרין אין סוף. קיימיין ולא קיימיין, ולא אתיידעו, ואיקרון ולא איקרין, ולא ידיעו כלל, ואלין סלקין בשמא ולא סלקין.

ורזא דא (שמות לג) וקראתי בשם ה' לפנייך ותבותי את אשר אחון ורחמתי את אשר ארחם. לית מאן דיקום בהון ובשמיהן דילהון, ולא אתגליין למיקם בארחייהו. ועל דא לא קאים משה עלייהו. בגין דהו מקדמת דרגא דיליה דההוא נציצו קדמאה, כתיב לפניך. וכן פולהו קיימיין, אקדימו לדרגא דיליה. ועל דא לא קאים באורחוי דקודשא בריך הוא, בגין דכלהו סלקין גו מחשבה, ומתמן מתפשטין אורחוי לכמה סטרין, ברעותיה דקודשא בריך הוא, ולא אתיידעו כלל.

סלקא את דא, באלין סמכין לעילא, בטש מאן דבטש, דלא ידיע, ואין סוף נהיר ולא נהיר, ונחתא, ולא ידיע ממאן דנהיר. פד נחית אתפלילן ביה אינון סמכין ואתפשט. וכד אתפשט, נפק חד נהורא כליל מכולן, ואתחפין ביה, כמאן דעייל בחד היכלא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ההוא היכלא קיימא בתרין סטרין, דלחפייא ואתגלייא לעילא. ואינון תשע סמכין, נהרין בגו ההוא היכלא, ואת יו”ד אגניז בגו ההוא היכלא, באינון סמכין. ויהוא היכלא איקרי ה”א.

זמין ולא זמין, אתגלייא ולא אתגלייא, ולא אתגלייא כלל. ברזא דא קיימא את יו”ד, וכולהו סמכין, בגין דאיהי טמירא, ובה קיימא פלא לאתעטרא.

האי אית ליה חמש רתיכין, דנפקי מגו ההוא נהירו דבוצינא, פד סלקא לאתרה ואתכנישת, לבתר דעבדת משחתא.

ואלין אקרון נפלאות, נ’ פלאות. רזא דא בעא דוד מלפא למיקם, על חמש רתיכין אלין, כדבר אחר גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך. ואלין פד נהרין וסלקין לה לאתעטרא, אתעבידו חמש, לנהרא גו חמש דלתתא, ודנפקו מינה.

ואינהו נ’ פלאות, נהרין וסלקין לה לעילא ואתעטרין ואתקשרין גו אינון תשע סמכין אחרנין. ואינון תשע סלקין לאת יו”ד לעילא לעילא.

כה נחתין, ולא ידיע ממאן נחתין, האי ה”א אתעטרת ברזא דאינון נ’, ואינון פלאות, דאינון חמש סמכין לגווה. וכד אתעטרת ואתפשטת, אתהדרת מרזא דנו”ן, לגו רזא דה”א.

אתפשיטו אלין חמש סמכין לתתא, וקיימא עלייהו פדין. וכד אתנהירת בכולהו, פדין נפקין מינה ה’ נהורין אחרנין, משתנין ולא משתנין, ימינא ושמאלא.

מכאן ולהלאה, קיימא מלה לאסתמכא על רזא עלאה, ברזא דשמא קדישא, למהוי סתים דא בדא, ולאשתכללא רתיכא קדישא.

ואלין חמש, אינון ארבע, ואינון חמש לקביל חמש סמכין. ואינון ארבע לקביל ארבע סטרי עלמא. וכל חד וחד אית ליה רתיכא בלחודוי.

וכלהו רתיכין, פלהו פלילין כל רתיכא ורתיכא בנהורא חד, וכל נהורא ונהורא אתפליל באינון סמכין, וכל סמכא וסמכא אתפליל באת ה”א. והאי את ה”א אתפליל באינון תשע סמכין. וכל חד וחד אתפליל באת יו”ד נקודה עלאה קדמאה, למהוי פלא חד.

מהכא אשתכחו רתיכין, דסלקין על את ה”א מתתא לעילא, כ”ה רתיכין. ורזא דא, יברכו כ”ה מתתא לעילא.

מאת ה”א ולעילא תשע רתיכין, דקיימין בלחודוי בלא חושבנא, עד רזא דיו”ד, וכלא אסתים בגויה. מפאן ולהלאה רזא דשמא קדישא, דאתעטרא באינון רתיכין, ולאשתכללא דא בדא, באלין אתון יהו”ה.

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לִימוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנִים בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיקְרִי אֶחָד, דְּכָתִיב (דְּבָרִים ו) ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיקְרִי רֵאשׁוֹן, דְּכָתִיב (ישעיה מד) אֲנִי רֵאשׁוֹן. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיקְרִי אַחְרוֹן, דְּכָתִיב וְאֲנִי אַחְרוֹן. בְּרִיךְ הוּא וּבְרִיךְ שְׁמִיָּה לְעֵלָם וּלְעֵלְמֵי עֲלְמֵיָא.

ה"א רְזָא דְּכָתִיב וְאֲנִי אַחְרוֹן, דָּא ה"א בְּתַרְאָה דְּשְׁמָא קְדִישָׁא. רְתִיכָא קְדִישָׁא בְּאַחְרוֹן, דְּכָתִיב (שם מא) וְאֵת אַחְרוֹנִים אֲנִי הוּא. אַחְרוֹן וְאַחְרוֹנִים כְּלָהוּ בְּרֵזָא חָדָא אֲתַכְּלִילוּ אֵלֶיךָ בְּאֵלֶיךָ. רְזָא דְּה"א, אֵינּוֹן ד', וְאֵלֶיךָ ד' דְּאִיקְרוּן אַחְרוֹנִים, כְּלָהוּ קִיּוּמִין מַסְטָרָא דְּלַעֲיָלָא וּמַסְטָרָא דְּלַתְתָּא.

רְתִיכָא דָּא, מִיכָאֵל גְּבַרְיָאֵל רְפָאֵל אֹרִיָּאֵל, אֵלֶיךָ אֵינּוֹן אַרְבַּע, וְחָדָא נְקוּדָה דְּקִיּוּמָא עֲלֵיהּ אֵינּוֹן ה"א. וְלֹא אִיקְרִי ה"א דָּא, אֲלֵא בְּרֵזָא דְּאֵלֶיךָ אַרְבַּע, וּנְקוּדָה בְּתַרְאָה דְּשְׁרִיָּא עֲלֵיהּ. וְרֵזָא דְּה"א דָּא דְּל'ת הוּת, וְהוּא נְקוּדָה דְּשְׁרִיָּא עֲלֵיהּ בְּאַמְצַעִיתָא אֲתַעְבִּיד ה"א.

וּבְרֵזָא דְּחַנוּךְ, אֵיִת ה"א אַחְרָא לְתַתָּא, דְּקִיּוּמָא מִתְקַשְׂרָא בְּהַאי ה"א, וְכָלָא חַד בְּחַד, וְכַדִּין אֵיִהוּ עֵידֵן לְמַבְפִּי, וְסִימְנִיךְ אַהָה.

בְּגִין דְּסַחְרָנוּ בִּישָׁא לְתַתָּא, חֲפִיָּא כְּגוּוּנָא דְּדַל'ת, וְסַחְרָא לְאֵלֶיךָ אַרְבַּע, וְלֹהֲאֵי נְקוּדָה. וְקִיּוּמָא בְּהַאי נְקוּדָה קְלִיפָא תְּקִיפָא, לְחֲפִיָּא עֲלָהּ. וְכַדִּין אֲתַכְּסִיָּאת סִיְהָרָא, וּנְהִירוּ דִּילָהּ אֲתַחֲפִיָּא, וְכַדִּין אֲתִיְהִיב רְשׁוֹ לְמִידֵן עֲלֵמָא בְּדִינֵין בִּישׁוּן. וְרֵזָא דְּה"א וְה"א בְּתַרְאָה תְּרוּוֹיְהוּ בְּחַד נְקוּדָה ה"ה. דְּהַא כְּדִין דִּינָא אֲתִיְהִיב בְּרֵזָא דְּכָתִיב (דְּנִיָּאֵל ד) בְּגוֹרֵת עֵרִין פְּתַגְמָא וּמֵאמַר קְדִישׁוֹן שְׁאַלְתָּא עַד דְּבַרְתּוּ וְגו'.

רְתִיכָא דָּא קִיּוּמָא בְּה"א בְּתַרְאָה, לֹא אֵיִתְפָּרְשׁוֹן דָּא מִן דָּא לְעֵלְמִין. וּבְכָל אֲתַר דִּישְׁתַּכַּח מִיכָאֵל דְּאֵיִהוּ רִישָׁא לְאֵלֶיךָ, תַּמָּן אֵיִהִי שְׁכִינְתָּא. כְּלָא אֲתַקְשֵׁר דָּא בְּדָא, וְאֵינּוֹן מִתְקַשְׂרִין גּוֹ הוּא נְקוּדָה וְכָלָא ה"א.

וְכַד אֵיִהִי חַד ה"א, וְאֵת אֵל'ף אוֹ אֵת יו"ד קְדָמָא לָהּ, וְאֵיִהִי בְּחַד נְקוּדָה, כְּדִין אֵיִהִי אֲתִיָּא לְאוּטְבָא לְעֵלְמָא, א"ה אוֹ י"ה, דְּהַא קְלִיפָא בִּישָׁא אֵיִתְבַּרְתּוּ מְקַמָּה, וְלֹא חֲפִיָּא עֲלָהּ. הָא י', קִיּוּמָא בְּרֵזָא דָּא.

כְּגוּוּנָא דָּא, לֵית לָךְ שְׁמָא קְדִישָׁא בְּאַתּוּוֹן רְשִׁימִין, דְּלֹא קִיּוּמָא בְּהוּא אֵת רְתִיכָא דִּילֵיהּ, בְּהוּא שְׁמָא, עַל מַה דְּאִיסְתַּמִּיךְ. וְהוּא רְתִיכָא סְמִכָה דִּילֵיהּ. דְּלֵית לָךְ מְלָפָא דְּלֹא אֲתִי בְּחִילוּי וְלֹא אֲשַׁתְּכַח יְחִידָאֵי, וְעַל דָּא יְדוּ'ד צְבָאוֹת כְּלָא כְּחָדָא, דְּלֹא אֵיִתְפָּרְשׁוֹן רְתִיכִין מִן שְׁמָא קְדִישָׁא, וְכָל אֵת וְאֵת כְּלִיל בְּגוּיָה רְתִיכָא דִּילֵיהּ, וְכַדִּין כְּלָא אֵיִהוּ שְׁמָא קְדִישָׁא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

האי את ה"א, אית לה רתיכא, באינן שליטין לתתא. בגין דאת דא איהי באתגלייא, ועירא דמן חברייא. אבל כלהו אתון אחרנין, לית לון רתיכא, לאתפללא באינן אתון, באלין תתאי, בר האי. בגין דאת דא אתכליל בתתאי דלבר, ואתון אחרנין אתפלילו בהון רתיכין קדישין דלאו אינן לבר. בר, כד מתחברין היכלין בהיכלין, תתאי בעילאי, אבל לא איתפלילן באינן אתון למהוי חד את.

ובגין כה, כל שמא ושמא מן שמהן קדישין, אתכליל רתיכא קדישא בגויה ודא הוא שמא קדישא כדקא יאות. וכן לכל את ואת מאינן ארבע. ואינן ארבע אתון, אינן רזא דרתיכא, למאן דלא אתיידע. ולכל את ואת, אית ליה רתיכא דאתכליל בגויה, ואתרשים בההוא את ממש.

האי ה"א, איהי תריסר. והאי נקודה דקיימא לעילא, איהי תליסר. ואינן תליסר מכילן דרחמי לתתא, כגוונא דלעילא. הני תריסר, אינן תריסר תחומין, ואינן לד' סטרי עלמא, תלת תלת לכל סטר.

ואינן תלת, אינן תשעה לכל סטר. לסטר מזרח תשעה. לסטר מערב תשעה. לסטר צפון תשעה. לסטר דרום תשעה. והאי נקודה דקיימא עליהו באמצעיתא. אשתכח האי נקודה דאשלים לכל סטר לעשרה, בגין דקיימא באמצעיתא. לסטר מזרח עשרה. לסטר מערב עשרה. לסטר צפון עשרה. לסטר דרום עשרה. עשר ספירן לכל סטר. ואלין אינן מ' אתון, דקיימין ברזא דבראשית לתתא, ברזא דשמא קדישא, ותרין אינן לאחדא בימינא ושמאלא. וכלהו קיימין ברזא דה"א.

השתא אשתכח דה"א דא, בכל אינן רזין עילאין: בההוא רתיכא קדישא. באינן תריסר. ברזא דעשר ספירן. ברזא דמ"ב אתון מחקקן דבשמא קדישא. כלא אתכליל בהאי דיוקנא דה"א.

וכלהו קיימי באלכסונא, ברזא דנקודה דקיימא באמצעיתא, דאכרע לכלהו באורח מישר, סטרא דא בסטרא דא, וכן לד' סטרין, כלהו קיימי במתקלא, תקלא דקיימא לאתקנא כלא.

ברזא דא, אתבריא ואתתקנו כל הני תתאי. על דא פתיב (בראשית א) ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. נעשה, ודאי איהו ה"א, וכל הני דקיימין לתתא, ואתחדו בה, בדיוקנה ממש. כמא דאיקרי ה'. בר מה דאית חדא לעילא, במה דלא אתחזי כלל בדיוקנהא, ולא איתרשים בה לאיתחזאה.

כה אקרי ה"א, אודמנת בכל הני רזין. איהו כלא, בגין דא קיימא האי נקודה גו אמצעיתא, בגין דאתאחידת בכלא, אלין דלסטר מזרח, אתאחידת בה, ואיהו

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עמהון. אלין דלסטור דרום אתאחידת בה, ואיהי עמהון. אלין דלסטור צפון, אתאחידת עמהון ואיהי עמהון, ובגין כך איהי בכלא, וכלא בה, וכלא ה"א. ועל דא כתיב, נעשה אדם, וכתיב ויאמר אלהים, כלא איהו ברזא עילאה פדקא חזי.

וכל הני רזין, וכל רזין עילאין, פלהו אשתמודען בהני אתון, ואתרשימו בההוא את ממש, לאתייחדא שמא קדישא פדקא יאות. וכלא רזא עילאה בשמא קדישא. עד הכא איתרמיות חכמה עילאה, ברזא דאת ה"א בתראה דאתון ארבע. ופאה חולקיה מאן דעאל ונפק, וידע אורחוי דקודשא בריך הוא למיעל בלא כיסופא לעלמא דאתי.

רזא דאת ו"ו רתיכא קדישא עילאה, דקיימא בקיימא שלים האי אתפלג לתרין אתון, דאינון תרין ווי"ן ו"ו, דא פגוונא דדא, ואינון תריסר רזין עילאין.

האי ו"ו עילאה, איהו קיימא בחמש סמכין עילאין, דקיימא עליהו את ה"א עילאה. והאי ו"ו, אף על גב דאיהו שית, ורזא דשית, איהו חמש, ורזא דחמש, וכלא איהו פדקא חזי.

שירותא בסטרא דימינא, רזא דנהירא קדמאה דא, קיימא על רתיכא דדא, דאיהו תלת תלת, ולא ארבע. ואף על גב דלית רתיכא אלא בארבע, פלא הכא ברזא בתלת תלת. כמה דאתון אזלין בשמא קדישא. ובגין כך פלא אזלא בתלת תלת.

את ה"א דקאמרת, איהי רביעתא דאתון. ובגין כך רתיכא דילה איהי בארבע. ואף על גב דאיהי בארבע, איהי בתלת תלת. וכלא אזלא בארץ מישר, לסלקא דא פגוונא דדא, למהוי חד.

רתיכא דלסטור דרום, דאיהו ימינא, בתלתא די נפקא מגו בוצינא. פד סלקא רוחא דנשיב בי"ב רוחין, דסלקין ריחא, ולא סלקין, פליל בתלת גוונין, נהיר בנהירו, אישתאב בגוה. חד להיט באשא, וחד להיט במיא, וחד להיט ברוחא. והאי אתפרש, והוי תלת.

האי רוחא, פד אתפרש והוי תלת גוונין, אלין לאו אינון אשא, ולא אינון מיא, ולא אינון רוחא, אלא האי רוחא פד אתפרש, פל חד וחד נהיר ולהיט ויהיב תוקפא לאתר דעליה, ולבתר אתעביד סמן תחותי.

גוונא חד אתלהיט, ואתקף ביה אשא, דאתכליל בהאי סטרא דימינא. גוונא אחרא אתלהיט, ואתקף ביה מיא, דאתכלילו בימינא. גוונא אחרא אתלהיט, ואתקף ביה רוחא, דאתכליל בהאי סטרא דימינא. ואלין תלת גוונין אינון רתיכא דדא לסטור ימינא, ברזא דאת ו"ו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואלין אינון פינויין, דאית ביה בקודשא בריך הוא, ברזא דאינון שמהן דאיקרי בהו. ועל דא שמה דקודשא בריך הוא איקרי בכמה שמהן, וכלהו אתפלין בכל רזא ורזא מאלין סטרין עילאין, דאינון שמהן דלא נמחקין.

סטר דא דאיהו ימינא, איקרי אל. רתיכא דיליה איקרי גדול בכללא. פד אתפרשן האי רתיכא דאלין, אינון תלת גוונין, הכי אינון שמהן איקרון: גדול, חסין, קדוש. הני אינון רתיכא לימינא, דאיקרי אל, רזא עילאה מאינון שמהן עשרה. כמה דאוקימנא.

הני תלת גוונין, דאינון רתיכא לסטר ימינא, להטין ונהרין. וכל גוון וגוון מהני תלתא, אתפריש לתרין אחרנין לכל סטר. עד דעאלו בחושבנא תלת תלת, ואינון תשע. והאי ימינא דעלייהו רכיב, אשלים לעשרה. אוף נמי כל הני איקרון ספירן עילאין וזעירין, וכולהו מדין דקודשא בריך הוא.

תרין דנפקו מגו גוון חד דאתתקף ביה מיא, חד איקרי רחום, וחד איקרי חנון, אלין אינון מההוא גוון דאתתקף במיא. תרין דנפקו מההוא גוון דאתתקף ביה אשא, חד איקרי ארף אפים, וחד איקרי רב חסד. אלין אינון מההוא גוון דאתתקף ביה אשא. תרין דנפקו מההוא גוון דאתתקף ביה רוחא, חד איקרי חסיד וחד איקרי סולח. וברזא דספרא דחנוך, האי איקרי טוב, והאי איקרי ישר. וסימנך (תהלים כה) טוב וישר ה'.

ומאלין מתפרשין נהורין לתתא. וכולהו רתיכין אלין לאלין. וכלהו פנויין לבר, אבל לא מתדבקין באלין לגבי עילא. וכלהו פלין בסטרא דימינא. וכלהו חד לגבי האי סטרא. וכלא ברזא דאת ו'ו.

שירותא בסטרא דשמאלא, רזא דחשוכא, דמתפשטא בחשוכא לתתא, עד דאיתברי מניה גיהנם, מלהטא מההוא חשוכא דאשא תקיפא, סומקא אוכמא. והכא מלהטין שביבין תקיפין, דנגדין ואתמשכן לתתא. וכלהו מגו חשוכא דאיהי שמאלא, להאי סטרא.

בר בוצינא סלקא מגו מדידו דמשחתא נהיר לסטר ימינא, ומההוא נהירו נהיר לגבי חשוכא, ומטין לגבי ההיא אשא נהורין, וקרבין לגבי ההוא אשא, לגבי ההוא ימינא, ונהיר מניה.

כדין אתפשט ונהיר מגו בוצינא, רוחא אחרא, מלהטא. הא איהו אתפשט למהוי רתיכא לההוא סטר דשמאלא. אתפשט ברזא דתלת גוונין, לגבי האי סטר דאיקרי צפון, והאי רוחא לא סליק בבוסמין, ולא ריחא, בגין דהאי שמאלא איסתמיד על ההוא רוחא דאתפרש בתלת גוונין אלין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אלין גוונין נהרין בתלת סטרין דאשא, דאיהו סטרא דשמאלא. אשא גוון חשוף, אשא גוון סומקא, אשא גוון אוכמא. הני תלת גוונין דמתפרשן מההוא רוחא דנפקא מגו בוצינא, סמכין לתרין סטרין.

גוונא חד אתלהט, ואתתקף ביה אשא גוון חשוף דאיהו בסטר שמאלא. גוון אחרא אתלהט, ואתתקף בה אשא גוון סומק, דאיהו בסטר שמאלא. גוונא תליתאה אתלהיט, ואתתקן ביה אשא גוון אוכם, דאיהו בההוא סטר שמאלא.

ואלין תלת גוונין, אינון רתיכא חדא לסטר שמאלא, ברזא דאת ר"ו. אלין איקרון פינויין להקדוש ברזא הוא ברזא דשמאלא. חד אקרי אדיר. וחד איקרי חזק. וכלא בכללא חדא איקרי גבור. בגין דסטרא דא דאיקרי שמאלא, איהו אלהים. והא אוקימנא לכמה סטרין איקרי אלהים.

הני תלת גוונין דאינון בסטר שמאלא, מלהטין נהרין לתתא, וכל גוון וגוון מהני תלתא, איתפריש לתרין אחרנין לכל סטרא, עד דעאלו בחושבנא תלת תלת, אינון תשעה, כמה דאוקימנא בסטרא אחרא. והאי שמאלא דעלייהו רכיב, אשלים לעשרה.

תרין דנפקו מגו גוון דחד דאתפליל גו אשא גוון חשוף, חד אקרי שופט וחד איקרי דיין. כמה דאת אמר (תהלים ג) אלהים שופט, וכתוב (שם סח) אבי יתומים ודיין אלמנות אלהים.

תרין דנפקו מגו גוון חד דאתפליל מגו אשא סומקא, חד איקרי כפיר פח. וחד איקרי איש מלחמה. תרין דנפקו מגו גוון חד דאתפליל ואתתקף גו גוון אשא אוכמא. חד איקרי פוקד עון, וחד איקרי משלם גמול.

ומהכא אתפרשן לתתא, לכמה גבורין דלית לון חושבנא. וכלהו בסטר שמאלא, ובכלהו איקרי קודשא ברזא הוא. וכלהו רתיכין לתתא לכל סטר וסטר. וכלא ברזא דאת ר"ו.

בגין דכל את ואת מהני ד' אתוון דברזא דשמא קדישא, כלהו קיימין על רתיכין קדישין, סמכין על מה דאסתמיכו. וכלהו רשימין עלייהו, כל חד וחד כדקא חזי ליה, ואלין רתיכין אינון פינויין לההוא שמא קדישא, על מה דקיימי.

ועל דא מאן דאתי לייחדא שמא קדישא אצטריך למנדע כל חד וחד מאינון שמחן דכנויין על מה קיימין. ומאן איהו שמא דשליט עלייהו, דהא מהכא מתפרשן לתתא עד דמטו לאינון שליטין ממנן דאינון רתיכין לתתא וכלהו אשתמודעין ברזא דההיא שמא דשליט עלייהו בההוא סטרא דקיימין רתיכין. וכלא ברזא דשמא קדישא באלין אתוון ד' דאקרי קודשא ברזא הוא בהון. זכאין אינון צדיקיא דאינון

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֶזְלִין בְּאוֹרַח מִיָּשָׁר, וְכַאֲיִן אֵינֹן בְּהַאי עֲלָמָא, וְזַכַּאֲיִן בְּעֲלָמָא דְאַתִּי, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רַחֲמִים לְהוֹן.

שִׁירוּתָא בְּסִטְרָא דְאַמְצָעִיתָא, בְּפִתְחָא דְמִזְרַח, דְּפִתְחָא דְמִזְרַח אִיהִי קְיִימָא בְּאַמְצָעִיתָא. נְטִיל תְּרִין סְטְרִין, לְעֵבְרָא לֹון בְּעֵבְרִין וּדְשִׁין, בְּסִטְרָא דָא וּבְסִטְרָא דָא.

פִּתְחָא דָא אִיהִי כְּלִילָא מְכַל הַנִּי דְקָאֲמַרְן. וְדָא קְיִימָא עַל רְתִיכָא עֵילָאָה וְאִיהִי רְתִיכָא דְקְיִימָא בְּרֹזָא דָאָת ו'ו'. דִּיהוּ ו'ו' כְּלִילָא דְכָל הַנִּי, וְדָא קְיִימָא בְּרֹזָא דְכָל שִׁית סְטְרִין עֵילָאִין. דָא קְיִימָא עַל רְתִיכָא חָדָא, דְאִיהוּ תְּלַת בִּימִינָא וּשְׂמַאלָא. נְפָקָא מְגוּ בּוּצִינָא. כַּד סְלָקָא רוּחָא, דְנָשִׁיב בִּי"ב רִיחִין דְבוּסְמִיָא, דְסְלָקִין רִיחָא וְלֹא סְלָקִין. הַאי רוּחָא נְהִיר בְּנְהִירוֹ, וְדָא אִיהוּ רוּחָא דְאִיהוּ שְׁלָמָא, וְאִיקְרִי שְׁלָמָא.

וְהַאי רוּחָא כַּד אֲתַפְּרֵשׁ, אֲתַפְּרֵשׁ בְּתְּלַת גְּוּוּנִין, מְלַהֲטִין בְּאַשָׁא וְרוּחָא וּמִיָּא, כְּמָה דְאַתְמַר בִּימִינָא. וְכַד אֲתַפְּרֵשׁ, כָּל חַד וְחַד לְהִיט בְּאַתְרֵיהּ, וְיַהֲיִב תּוּקְפָא.

הַאי נְהִירוֹ דְאַתְפְּשֵׁט מִהֵוּא רוּחָא לְכָל סְטְרָא וְסְטְרָא מִהַנִּי תְּלַתָא, גְּוּוּנָא חָדָא לְהִיט בְּאַשָׁא, וְאַתְקִיף לִיהּ. גְּוּוּנָא אַחְרָא לְהִיט בְּמִיָּא, וְאַפִּישׁ לִיהּ. גְּוּוּנָא תְּלִיתָאָה לְהִיט בְּרוּחָא, וְנְהִיר לִיהּ כְּאַרְגְּוּוּנָא, מְלַהֲטָא בְּתְּרִין סְטְרִין אֲלִין. וְאַלִין תְּלַת גְּוּוּנִין, אֵינֹן רְתִיכָא חָדָא, בְּרֹזָא דָאָת ו'ו', וְאִיהוּ רֹזָא דָאָת ו'ו'.

וְאַלִין אֵינֹן כִּינּוּיִין דְאִיקְרִי בְּהוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמָה דְאַתְמַר דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיקְרִי בְּכָל הַנִּי שְׂמֵהוֹן, וְאַלִין כִּינּוּיִין אֲתַכְּלִילֵן בְּרֹזָא דְשְׂמָא קְדִישָׁא, דְהַאי סְטְרָא אֲמַצְעִיתָא אִיקְרִי בֵּיהּ. וְאַף עַל גַּב דְהַאי אִיקְרִי בְּרֹזָא דָאָת ו'ו', דָא נְטִיל כָּל שְׂמֵהוֹן עֵילָאִין וְתַתְּאִין, וְכָל ד' אֲתוּוֹן דְשְׂמָא קְדִישָׁא בֵּיהּ אַחֲדָן, בְּגִין דְנְטִיל לְכָל סְטְרִין עֵילָא וְתַתְּא, וְדָא רֹזָא יְה'ו', הַכָּא תְּלִיָא שְׂמָא דָא.

וְאִיהוּ יְדוּ"ד, נְטִיל תְּרִין אֲתוּוֹן לְעֵילָא, וְנְטִיל חַד לְתַתְּא, וְאִיהוּ קָאִים בְּאַמְצָעִיתָא בֵּין עֵילָא וְתַתְּא, וּמִתְרִין סְטְרִין כְּדְקָאֲמַרְן.

רְתִיכָא דִילִיָּה אִיקְרִי נּוּרָא בְּכָלָא. כַּד אֲתַפְּרֵשׁ הַאי רְתִיכָא דְאִיהוּ הַאי רוּחָא כְּדְקָאֲמַרְן, וְאַתְפְּרֵשׁ לְתְּלַת גְּוּוּנִין אַחְרֵנִין, דְאִיקְרוּן נּוּרָא, אֲמ'ת, נּוּצ'ר חס'ד. הַנִּי אֵינֹן הַנִּי תְּלַת, דְאֵינֹן רְתִיכָא קְדִישָׁא, לְהַאי סְטְרָא דְקְיִימָא בְּאַמְצָעִיתָא.

הַנִּי תְּלַת גְּוּוּנִין, דְאֵינֹן רְתִיכָא קְדִישָׁא דָאָת ו'ו', לְהִטִין וְנְהִרִין לְתַתְּא, וְכָל גּוּוֹן מִהַנִּי תְּלַתָא, אֲתַפְּרֵשׁ לְתְּרִין אַחְרֵנִין לְכָל סְטְרָא, עַד דְאַתְעֵבִידוּ בְּחוּשְׁבְּנָא תְּלַת תְּלַת לְכָל סְטְרָא, וְאֵינֹן תְּשֻׁעָה, וְהַאי שְׂמָא קְדִישָׁא דְשְׁלִיט עֲלֵיהּ אֲשֵׁלִים לְעֲשָׂרָה.

סדר הלימוד ליום יט סיון [יום 255 בשנה]

וְכָל חַד וְחַד מֵהַנִּי סְטָרִין תְּלַתָּא דְקַאמְרוֹן, יְמִינָא וּשְׂמַאלָא וְאַמְצָעִיתָא, כָּל חַד וְחַד בְּרוּזָא דְרִתִּיכִין דִּילִיָּה אִיהוּ עֲשֵׂרֶת, בְּגִין דְּכֻלָּא עֵילָא וְתַתָּא, בְּאַשְׁלֻמוּתָא חֲדָא אִינּוֹן עֲשָׂר סְפִירוֹן, עֲשָׂר אַמִּירוֹן. וְכָל הַנִּי רִתִּיכִין בְּהוּזָא סְטָרָא דְשְׁלִיט עֲלֵיהוּ, אִיקְרוֹן עֲשָׂר סְפִירוֹן, עֲשָׂר אַמִּירוֹן. וּבְגִין כֶּךָ כָּל חַד וְחַד מֵהַנִּי סְטָרִין, סְלָקָא לְעֲשָׂר רִתִּיכִין לְכָל סְטָרָא עַד דְּסָלִיק כָּל חַד וְחַד לְחַוְשָׁבֵן סְגִיָּא. וְתָא חֲזִי, כָּל רִתִּיכִין אֲלִין כַּד מִתְפָּרְשֵׁן לְסְטָרֵיהוּ, כְּלָהוּ אִיקְרוֹן בְּהוּזָא שְׂמָא דְשְׁלִיט עֲלֵיהוּ, וּבְרוּזָא דְהוּזָא אֶת מִמֶּשׁ לְתַתָּא.

תְּרִין דְנִפְקוּ מִגּוּ נְקוּדָה חֲדָא, חַד אִיקְרִי נוּשָׂא עֹון, וְחַד אִיקְרִי עוּבָר עַל פְּשַׁע. אֲלִין אִינּוֹן מֵהוּזָא גּוּוֹן דְאַתְתְּקַף בֵּיהּ מִיָּא, תְּרִין דְנִפְקִי מִגּוּוֹן גּוּוֹן דְאַתְתְּקַף בֵּיהּ אֶשָׁא, חַד אִיקְרִי מְרוּם, וְחַד אִיקְרִי רֶם.

וּבְרוּזָא דְחַנוּךְ, שְׂמֵהֶן אֲלִין כְּלִילָן בְּרוּזָא דְעֲלָמָא דְאַתִּי. וְהִכָּא בְּהַאי סְטָרָא, בּוּחֵן לְבוּת, מְרוּם, כְּמַה דְאַתְּ אִמֵּר (תהלים י) מְרוּם מִשְׁפָּטֶיךָ מִנְגִדּוֹ, וּכְתִיב (שם צג) אֲדִיר בְּמְרוּם ה', וְאַף עַל גַּב דְשְׂמָא דְקָא קָאִים בְּעֲלָמָא דְאַתִּי, הָא כְּתִיב מְרוּם. וְעַל דָּא אֲשַׁתְּתַף עֲלָמָא דְאַתִּי בְּכָל הַנִּי, וְהִכִּי אִיקְרִי אֱלֹהִים כְּגוּוֹנִין דְשְׂמַאלָא, וְכֻלָּא חַד.

כְּגוּוֹנָא תְּלִיתָאָה אֶתְתְּקַף בֵּיהּ רַחֵם. אִינּוֹן תְּרִין דְנִפְקוּ מִנִּיהּ, חַד אִיקְרִי שׁוֹכֵן עַד, וְחַד אִיקְרִי קְדוּשָׁא, וּמֵאֲלִין אֶתְפָּרְשֵׁן נְהוּרִין לְתַתָּא, וְכֻלָּהוּ רִתִּיכִין אֲלִין לְאֲלִין, וְכֻלָּהוּ כִּינּוּיִין דְאִיקְרִי בְּהוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכֻלָּהוּ אֲשַׁתְּמוּדְעֵן בְּסִטְרֵי דְשְׁלִיט עֲלֵיהוּ.

כְּגוּוֹנָא דָּא אִית סְטָרִין תְּלַתָּא, דְנִפְקִין מִגּוּוֹן אֲלִין סְטָרִין עֵילָאִין דְקַאמְרוֹן, דְאִינּוֹן יְמִינָא וּשְׂמַאלָא וְאַמְצָעִיתָא, וְאֲלִין נִפְקִין לְבַר מִנִּיהוּ, וְקִימִין תְּרִין מִנִּיהוּ לְבַר, וְכֻלָּהוּ נְטִילֵי רִתִּיכִין לְתַתָּא, כְּגוּוֹנָא דְאֲלִין עֵילָאִין, וְלָאוּ עֵילָאִין כְּגִינִיָּהוּ.

וְאֲלִין דְלִתְתָּא דְנִפְקִי מִגּוּוֹן אֲלִין סְטָרִין עֵילָאִין דְקַאמְרוֹן, אִינּוֹן כְּגוּוֹנָא דִּילְהוֹן, חַד אִיקְרִי יְמִינָא וְחַד אִיקְרִי שְׂמַאלָא, וְחַד דְקָאִי בְּאַמְצָעִיתָא. גּוּוֹן הוּזָא אֶמְצָעִיתָא דְקַאמְרוֹן, וְכֻלָּהוּ כְּלִילָן בְּתַנִּי תְּלַת עֵילָאִין. וְכֻלָּהוּ כְּלִילָן בְּרוּזָא דְאַת ו'ו', דְכֻלִּיל כְּלָהוּ. וְכֻלָּהוּ בְּרִתִּיכִין יְדִיעֵן מִתְפָּרְשֵׁן בְּסְטָרֵיהוּ.

וְאֲלִין לָא אִיקְרוֹן בְּשְׂמֵהֶן יְדִיעָאן, בַּר בְּאִינּוֹן כִּינּוּיִין דְלִתְתָּא, כְּגוּוֹנָא דְאִינּוֹן כִּינּוּיִין עֵילָאִין, וְאֲלִין תְּתָאִין אֲחִידֵן בְּעֵילָאִין, וְהַנִּי תְּלַתָּא אוּחְרַנִּין כְּלָהוּ רִתִּיכִין לְבַר, וְהָא אוּקִימָנָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, הני תרין קיימין, אינון סמכין דלבר, ואינון ימינא ושמאלא, ואיקרון חסדי דוד, ואלין צבאות רתיכא דילהון. תרין דקיימין ועבדין שליחותא בנביאי קשוט.

ומתמן מתפרשין עובדין בעלמא באתגלייא, ורזא דא דכתיב, (תהלים קיא) גדולים מעשי ה'. גדולים: דנפקי מן גדול. ואלין איקרון (שם קיט) רחמיך רבים ה'. (שם פט) איה חסדיך הראשונים ה'. (שם כה) זכר רחמיך ה' וחסדיך פי מעולם המה. ואף על גב דאוקימנא דאינון לעילא. מעולם המה לתתא.

ועל דא לא איקרון בשמהן, פגוונא דאיקרון בשמהן אינון דלעילא. ואינון פגוונא דלעילא, אבל אינון בכללא אינון דקיימי לבר, ואינון סמכין דאורייתא דנפקי מרתיכין עילאין. ואלין הון דאדפך דוד מלכא, ודא איהו דאדפך תדיר בכללא פמה דאוקימנא.

תא חזי, כל הני שמהן עילאין מאינון עשרה דקאמרן דלא נמחקין, יאות הוא. רתיכין אלין דילהון, דאינון שמהן דאיקרון פיננאין, אמאי נמחקין.

אלא רזא דא, הא אתמר גו ספרא דרב המנונא סבא, דכל הני שמהן עלאין, אינון קיימין כגופא לנשמתא עילאה, דלא אתידע, ולא אתגליין. ואלין פננאין אינון לבושא לגופא. פגוונא דאגוזא, דאית קליפה לקליפה, או אלין לבלבין, דאית לון קליפה לקליפה, ומוחא לגו.

הכי נמי דא, אלין עשרה שמהן פלהו, פגוונא דהאי קליפה למוחא. ואף על גב דכלהו מוחא, פלהו נהורין עילאין, ובוסמין עילאין, לית מאן דקאים בקיומיהו, אבל פלהו פגוונא דקליפה לגבי מה דלא ידיע, ולא קיימא בחכמתא פלל, ופל שפן רזא דאין סוף, והני פיננאין אינון קליפה לגבייהו, וכולא דא לגו מן דא, ומוחא סתימאה לגו בגו, דלא אתידע פלל, ועל דא קליפה בתרא לא איכפת לן, ואף על גב דנמחקין, עם פל דא לא אתיהיב רשותא למחקה, אפלו אות זעירא דאורייתא.

ואי תימא, אי הכי, האי ה' בתרא דקאמרן, איהי קליפה בתרא לגבי אלין. לאו הכי, קליפה איהי לגבי אלין עילאין, אבל לגבי אינון פיננאין לאו. דהא לא משתמשי בה, אלא אינון שמהן עילאין, ולא אינון פיננאין.

אלא פד איהי סלקא לאתעטרא לעילא, ולא תאחדא ברזא דיימינא ושמאלא, פל הני רתיכין דאינון פיננאין, פלהו סחרין לה, וחפיין עלה סחרנהא, פבעלה לאתתא, דפריש גדפיה עלהא, הכי אינון פרישין גדפין דבעלה עלהא, וחפיין לה בכל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

סָטְרָא, וְאִיהִי מְשַׁמָּשָׁא בְּבַעֲלָהּ, וְסִימָנָא דָּא (יחזקאל טז) וְאַפְרָשׁ כְּנָפֵי עֲלֵיהּ, (רות ג) וּפְרִשְׁתָּ כְּנָפֶךָ עַל אֲמֹתֶךָ.

וּבְגִין כִּדְ אֵינֹן לְבַר וְאִיהִי לְגוֹ, וְאִיהִי לְגוֹ וְאִיהִי לְבַר, וְהַכִּי כִּינּוּיִין אֵינֹן לְגוֹ, וְאֵינֹן לְבַר. מַה דְּאִיהוּ לְגוֹ קִימָא לְבַר, מַה דְּאִיהוּ לְבַר קִימָא לְגוֹ, וְכֹלָא שְׁפִיר אִיהוּ. זַכָּאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּאֵינֹן דִּידְעִין לְמִיזַל בְּאוֹרַח מִיִּשְׂרָאֵל, דְּלֹא יִטְעִין לְמִינָא וְשִׁמְאָלָא, כְּמַה דְּאוֹקִימָנָא, (הושע יד) כִּי יִשְׂרָאֵל דְּרָכִי ה'.

מִבּוּעָא דְּבִירָא דְּלֹא פְּסִיק לְעֵלְמִין, הַאי קִימָא קִימָא, לְקִימָא כְּלָא, כְּלָהוּ עֵילָאִין וְכְלָהוּ תַתְּאִין, קִימִין בְּהַאי לְרַחֲמָא דְּתִיאובְּתָא, בְּגִין דְּאִיהוּ תִיאובְּתָא לְעֵילָא וְתַתָּא, לְאַנְהָרָא אַנְפִּין, וְלֹאֲשַׁקָּאָה גְּנַתָּא.

בְּהַאי לֹא רְתִיכָא קִימָא בֵּיהּ לְאַתְגְּלִיא, אֲלֹא כְּלָא אִיהוּ סְתִים בְּסְתִימוֹ, וְלֹא קִימָא בְּאַתְגְּלִיא, אֲלֹא כְּלָהוּ שְׁמַהֵן עֵילָאִין, וְכְלָהוּ רְתִיכִין, כְּלָהוּ אַתָּאן לְגַבִּיהּ בְּלַחֲשׁוֹ.

כֹּה אֵינֹן שְׁמַהֵן אַתִּינִין לְגַבִּיהּ, אֲלִין רְתִיכִין פְּרִישָׁאן וְחַפִּינִין לְכָל סְטְרִין, לְדַרְגָּא דָּא וְלְדַרְגָּא דְּלַתְתָּא, וְאֲלִין אִיקְרוּן גְּדַפִּין דְּבַעֲלָהּ. לְחַפִּינָא עַל כְּלָא. וְהַאי דְּרַגָּא עָאֵל בְּלַחֲשׁוֹ, כְּמִבּוּעָא גוֹ בִירָא, דְּלֹא פְּסִיקִין מִימּוֹי לְעֵלְמִין, וְלֹא אַתְּפִרְשׁ מִבּוּעָא לְעֵלְמִין. וְכֹלָא אִיהוּ בְּאֵר, דְּכַתִּיב (במדבר כא) בְּאֵר חֲפְרוּהָ שָׂרִים (בראשית כו) בְּאֵר מַיִם חַיִּים. וְהַאי אוֹקִימָנָא.

הַאי מִבּוּעָא דְּבִירָא, אִיהוּ סְתִים לְגַבִּי הַהוּא בִירָא, דְּעָאֵל לְגַבִּיהּ בְּלַחֲשׁוֹ, וְהַאי פְּרִי גוֹ הַהוּא נְקוּדָה דְּקְאֲמָרִין, רְזָא דְּה"א בְּתַרְאָה, וְכַרִּי בְּהּ, וְעָאֵל לְגַבִּיהּ, וְלֹא אַתִּידַע כְּלָל.

וְהַאי אִיהוּ כְּמַא דְּאוֹקִימָנָא לְעֵיל, דְּכַד אֲלָף אַתְּחַבְּר בְּה"א, אוֹ יו"ד, הַאי ה"א אִיהִי בְּנְקוּדָה חֲדָא לְאוֹטְבָא לְעֵלְמָא, כְּגוֹן א"ה, אוֹ י"ה. כְּדִין הַהוּא מִבּוּעָא דְּבִירָא, פְּרִי גוֹ הַהוּא נְקוּדָה, וְעָאֵל לְגוּוּהּ, וְלֹא אַתִּידַע.

וְכַדִּין הַהִיא נְקוּדָה קִימָא בְּרְזָא דְּקַדְשׁ הַקְּדָשִׁים. וְעַל דָּא רְזָא דְּדוּכְרָנָא דִּילָהּ, אִיהוּ בְּרְזָא דְּקַדְשׁ הַקְּדָשִׁים, בְּאַתְרֵי דְּמִפְקָנוּ דְּרוּחָא קִימָא בְּבִי גְרוּנָא, אַה"ה, בְּגִין דְּהַאי אִיהוּ אַתְרֵי דְּקִימָא קַדְשׁ הַקְּדָשִׁים, קוּל גְּדוּל וְלֹא אֲשַׁתְּמוּדַע, וְלֹא אִיהוּ רוּחַ מְמִשׁ. וְכַדִּין אִיהוּ ה"א בְּחִיבּוּרָא דְּאֵינֹן אַתּוּון עֵילָאִין, וְכֹלָא שְׁמָא חֲדָא, לְאַנְהָרָא מְעֵילָא וּמַתְתָּא.

כֹּה פְּרִי הַאי מִבּוּעָא בְּהַאי נְקוּדָה, וְעָאֵל בְּגוּיָהּ, כְּדִין כָּל אֵינֹן שְׁמַהֵן עֵילָאִין, וְכָל אֵינֹן סְטְרִין עֵילָאִין דְּקְאֲמָרִין, כְּלָהוּ עָאֲלִין בְּגוּיָהּ, בְּתִיאובְּתָא, בְּרוּחָא שְׁלִים לְעֵילָא, בְּתִיאובְּתָא עָאֲלִין בְּהּ, וְלֹא בְּמַלְהָ אַחְרָא. כּוּלָא בְּרוּחָא וְלֹא בְּגוּפָא. כְּבַעֲלָהּ

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דאשתליל מכל לבושוי, בשעתא דאתי לאזדווגא באיתתיה, הכי נמי כל אינון רתיכין דקאמרן דלעילא ותתא, פלהו סחרין לה, ואינון חפיינ עלה, ובעלה אשתליל מכלהו. ועל דא לא אתיין כל אינון שייפין לאתחברא בה, אלא ברוח ממש, וכדין פלא איהו רעותא חדא.

ועל דא בשעתא דקודשא בריך הוא זמין לגבה, וישראל לאו אינון זכאין דאינון יהון פתילה לאנהרא, מה פתיב, (שה"ש ה) פשטתי את כתנתי איככה אלבשנה רחצתי את רגלי איככה אטנפם. פשטתי את כתנתי, אלין אינון פינויין דקאמרן, דכלהו פד מתחברן אינון כתנתא דקודשא בריך הוא, וכד איהו זמין לגבה, איהו אשתליל מפולהו, לאתחברא בהדה, ועל דא פשטתי וגו', לאתקנא ולמהוי זמין לאוטבא לה, ואת לא מתקנא פדקא יאות, השתא איככה אלבשנה, ואתהדר ואסתלק מינה.

רחצתי את רגלי איככה אטנפם, הא אסחית רגלי מההוא טינופא, ומאי איהו, בגין דכד אתתקנית ואזדמנית לגבך, אעברית ההוא סטרא אוחרא מסאבא מקמי רגלי. השתא איככה אהדר לשוייא ההוא טינופא, לחפייא על מקדשא, הואיל ואת לא זמינת בתיקונך לאתקנא לגבאי. הכא אוליפנא, דכד רוח מסאבא אתעבר מעלמא, פדין אתרבי פלא עילא ותתא. ועל דא רחצתי את רגלי, איככה אטנפם כמלקדמין.

ובגין כך, כל אינון פינויין אתפשטו, בשעתא דהאי מבוועא פרי בההוא נקודה, ואסתים בגויה. וכדין פד ההוא מבוועא אסתים בגויה, פדין פלא אנהיר ובירא אתמליא מההוא מבוועא דעאל בגויה ואסתים ביה בחשאי. אינון פינויין חפיינ עלה ואתפשטו לסטר דא ולסטר דא.

והני אינון גלידין דאגוזא קלישא, דקיימא וחפייא לגו על מוחא, וההיא קליפא תקיפא, אתברת ולא קיימא תמן. וכדין פלא איהי ברזא עילאה, למיתה ברזין אלין. זכאין אינון דמסתפלין ברעותיהו, מלין דרזין עילאין, למיתה באורח קשוט, למזכי בהאי עלמא, ולאנהרא לון בעלמא דאתי. עליהו פתיב, (דניאל יב) והמשפילים יזהירו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים כפוכבים לעולם ועד. זכאין אינון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

דיוקנא דאתוון, ברזא קדישא ה"א תתאה דקאמרן, רזא דמקדשא, סיהרא פד שלטא, ואתקשטת לגבי שמשא, לקבלא נהורא מניה. אינון קיימין פתרין רחימין דא לקבל דא, ואינון בתולאן דקיימן בהדה, אתקשטן ואתקנן בתיקונין, חדא בתראה, וחדא לקמאה, וחדא מסטרא דא, וחדא מסטרא דא, ואיהי קיימא באמצעיתא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ושבעין ותריין סנהדרין, קיימין כפלגו גורן עגולה, למיעבד גופא לסיהרא, לאתקשטא מטרוניתא לגבי בעלה, ואיהי קיימא כגוונא דא כ, כפלגו סיהרא.

והא נקודה באמצעיתא. דההיא נקודה נטלה נהורא מן שמשא, לאנהרא לכל גופא. ורזא דא נקודה דקיימא בפלגו דעינא, דכולא קיימא בההיא נקודה דקיימא באמצעיתא, דאיהי נטלא כל נהורא, לאנהרא לכל עינא. וסיהרא לא אתנהירת אלא מגו חד נקודה דקיימא ואסתים גו אמצעיתא. אף על גב דלא אתחזייתא בסיהרא.

תא חזי לית לך עיגולא בעלמא, דלא איתעביד מגו נקודה חדא דקיימא באמצעיתא. ובגין כך עיגולא דסיהרא מגו חד נקודה דאסתים בגוה באמצעיתא, אתעביד כלא. והאי נקודה דקיימא באמצעיתא נטיל כל נהורא, ואנהיר לה לגופא, ואתנהיר כלא.

רזא דרוזין, לאינן דמסתפלין ברזי דחכמתא. האי ה”א דאיהי פלגו דגופא דסיהרא, ואיהי בעיגולא, כדאמרן בגו ההוא נקודה דקיימא גו אמצעיתא, אמאי איהו פלגא, לאו, אלא סתימא מסטרא דא, ופתיחא מסטרא דא, כנוקבא דפתיחא לגבי דכורא לקבלא ליה בגוה, ולאנתהרא מניה, ולאנתחברא בהדיה. ועל דא איהי פתיחא לגביה לקבלא ליה, וכדין איקרי ה”א. מאי ה”א, כמאן דאמר הא אנא.

וכד איהי אתנהירת מניה, ואתחברו דא בדא, וסיהרא אתמלייא, כדין האי ה”א אשתלים ואתמליא סיהרא מפלא. ובאתרה דאיהו ה”א פלגו דסיהרא, אתעביד מ”ם, סיהרא בשלימו.

וקיימא כגוונא דאימא עילאה, דאיהי מ’ סתימא. כמא דאוקימנא, ברזא דלם רבה המשרה. והשתא קיימא סיהרא באשלמותא, עלמא תתאה, כגוונא דעלמא עילאה. ודא איהו רזא דאת’.

ותא חזי את דא מ’, לאו איהו אלא בעיגולא. כיון דקיימא סיהרא באשלמותא וכלא מרזא דאת ה’ כמא דאתמר, איהי בקדמיתא פתיחא ברזא דה”א, לקבלא לבעלה. ולבתר דאשתלים מניה, איתמליא באשלמותא, אתעביד מ’, כגוונא עילאה דעלמא דאתי כדקאמרן. ובגין כך ה”א עילאה, ה”א תתאה. מ’ עילאה, מ’ תתאה. כלא דא כגוונא דא, ודא איהו רזא חדא, עילאה ותתאה כחדא.

תא חזי, עלמא עילאה איהי פתיחא בקדמיתא, ברזא דה”א. וכד אתמלייא מאינן שבילין עילאין, ואתנהרא לאנהרא, אתפשטת ואשתלים ואתעביד מ’, וכלא ברזא חד.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּיוֹקְנָא דָּאָת וְי' בְּרֹא קְדִישָׁא, הָאֵי אַת, עֲלֵמָא דְלַעֲיָלָא פְּשִׁיט פְּשִׁיטוּ לְאַנְהָרָא לְתַתָּא, וְהָהוּא פְּשִׁיטוּ, אִיהוּ בְּשִׁית סְטָרִין, כְּלִילִין כְּחָדָא בְּחִיבּוּרָא חָדָא, דָּא כְּגוּוֹנָא דָּדָא וְדָא כְּגוּוֹנָא דָּדָא. וְכִלְהוּ מִתְחַבְּרִין בְּאִינוּן רְתִיכִין דִּילְהוּן בְּאֵת דָּא.

וְהָאֵי אַת אִיהוּ רְשִׁימוּ דְבְּשִׁית סְטָרִין כְּלִילִין כְּחָדָא. וְדָא הוּא דְאַנְהִיר לְסִיחָרָא בְּרֹא דְשִׁית סְטָרִין כְּלִילִין. דְּהָא כֹּד מִתְחַבְּרִין כְּחָדָא, פְּשִׁיטִין מִפְּשִׁיטוּ, כֹּלָא דְיוֹקְנָא דְי'ו', דְּיוֹקְנָא דְאָדָם וְאָף עַל פִּי דְאִינוּן שִׁיתָא סְטָרִין, לָא אִיתְחַזּוּ בְּפְּשִׁיטוּ בְּר חָד גּוּפָא.

רֹזָא דְרִזִּין, לְאִינוּן דְּמִסְתַּכְּלִין בְּאוּרַח מִיֶּשֶׁר, בְּדִיוֹקְנִין דְּאַתּוּן, הִכָּא בְּהָאֵי אַת, כְּלָהוּ בְּחִיבּוּרָא דָּא, לְאַחְזָאָה דְכִלְהוּ קְיִימִין בְּקִיּוּמָא דְגּוּפָא, דְּאִיהוּ נְטִיל כֹּלָא. וְכֹד הָאֵי אַת דְּאִיהוּ וְי', קְיִימָא הִכִּי בְּחִיבּוּרָא חָדָא, הָא אִיהוּ זְמִין לְגַבִּי נּוֹקְבָא, פְּשִׁיט וְאַשְׁתַּלִּיל מְכָלָא, רֹזָא דְיוֹקְנָא דְגּוּפָא, דְּיוֹקְנָא דְאָדָם. וְכֹד מִסְתַּכְּלִין, דְּרֹעִין מִסְטָרָא דָּא וּמִסְטָרָא דָּא מִתְחַבְּרִין בְּהָאֵי גּוּפָא, דְּלָא אִתְחַזְּיִין בְּר גּוּפָא בְּלַחֲדוּדִי, בְּגִין דְכִלְהוּ כְּלִילִין בִּיה.

אִימְתִי אִתְחַזּוּן. בְּשַׁעְתָּא דָּאָת דָּא אֲתַפְּשֻׁט, וְאִיקְרִי אֶלְפָּה. כְּדִין, תְּרִין דְּרֹעִין, דָּא מִסְטָרָא דָּא, וְדָא מִסְטָרָא דָּא, וְגּוּפָא קְיִימָא בִּינִיּוּהוּ בְּאַמְצָעִיתָא. א.

וְעַל דָּא אֶלְפָּה רִישָׁא לְכֹל אֲתוּן, בְּגִין דְּתִיקוּנָא דָּא, כֹּד קָאִים, אִיהוּ רִישָׁא לְכֹל מְאִי דְנִפְיִק מְעֲלָמָא דְאַתִּי. וְאָף עַל גַּב דְּרִזִּין עֵילְאִין אַחְרָנִין נְאֻמְרוּ בְּרֹזָא דְאַלְפָּה, אֲבַל דָּא אִיהוּ בְּרִירוּ דְרֹזָא דְמִלְהָ כְּמָה דְאִיהוּ בְּסַפְרָא, וְהִכָּא אִיהוּ בְּרִירוּ דְרֹזָא. וּמִהִכָּא אֲתַפְּשֻׁטוּ אֲתוּן אַחְרָנִין, כְּלָהוּ בְּסַטְרִיּוּהוּ, כֹּל חָד וְחָד כְּדָקָא חֲזִי לִיה.

וְאַת דָּא כֹּלָא אִיהוּ חָד, וְי' וְאַלְפָּה, בְּר דְּהָאֵי אֲסִתִּים כֹּלָא בְּגִיּוּהָ, וְהָאֵי אַחְזִי כֹל דְּיוֹקְנִיָּה. וְאִי תִימָא תְּרִין יֶרְכִין דְּלָא אִתְחַזְּיִין. הִכִּי הוּא וְדָאִי, דְּהָא תִלַּת סְטָרִין, אִינוּן רֹזָא דְתִלַּת אַחְרָנִין.

וְתוּ, אֶלִּין אִינוּן רֹזָא דְתוּרָה שְׂבַכְתָּב, כְּלָלָא דְכּוּלָּא. וּמִהִכָּא נְפָקוּן כֹּל שְׂאָר. כְּגוּוֹנָא דָּא, נְבִיאִים וְכַתוּבִים כְּלָהוּ כְּחָדָא. אֶלְפָּה אִיהוּ חָד, רֹזָא דְתִלַּת גּוּוֹנִין כְּחָדָא, דְּאִינוּן אֲבָהוּן. וְכֹד אֲבָהוּן מִתְחַבְּרִין כְּחָדָא, אִינוּן חָד. וְעַל דָּא אִיקְרִי אֶלְפָּה, חָד רִישָׁא לְכֹל אֲתוּן, רֹזָא דְתוּרָה שְׂבַכְתָּב, כְּמָא דְאִיתְמַר.

וְעַל דָּא, ו' וְאַלְפָּה רֹזָא חָדָא אִינוּן. אַת ו' דְּיוֹקְנָא דְאָדָם, רִישָׁא וְגּוּפָא אֲתַפְּשֻׁטוּתָא חָד. אֶלְפָּה אֲשַׁלְמוּתָא דְּדִיוֹקְנָא לְאַחְזָאָה. וְכִי תִימָא, ו', דְּאִיהוּ אֲתַפְּשֻׁטוּתָא חָד, פְּשִׁיטוּ חָד בְּלָא דְּיוֹקְנִין אַחְרָנִין, אֲמַאי רֹזָא דִּילִיָּה שִׁיתָא, וְאַלְפָּה דְּאִיָּהֵי תִלַּת דְּיוֹקְנִין, אֲמַאי רֹזָא דִּילִיָּה חָד.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אלא מהכא, רזין דסלקין בשמא קדישא, אסור לאסגאה לון בפרטא, אלא לחברא כלהו, ולייחדא לון כחדא, למהוי חד. וכד אינון כחדא בכללא חדא, בדיוקנא חדא, אית לפרשא לון, ולמעבד פרטין דנפקי מההוא כללא דאתחזי.

ועל דא, כלל אתהדר למהוי פרט. פרט אתהדר למהוי כלל. כלל דא ו'ו, דאתהדר למהוי פרט, ברזא דשית, ואיהי פשיטו חד בלחודוי. פרט אלה, תלת דיוקנין מתחברין כחדא, ואתהדר למהוי כלל, ברזא דחד. ורזא דא, כלל ופרט וככלל, א' ו', וכלא חד.

אל"ף פרט דאתהדר למהוי כלל, ולבתר אתהדר למהוי פרט. ואיהו פרט וככלל ופרט. ו'ו כלל, ואתהדר למהוי פרט, ולבתר אתהדר למהוי כלל. ודא רזא כלל ופרט וככלל.

אל"ף פרט, ואתהדר למהוי כלל, כמא דאוקימנא, ולבתר אתהדר למהוי פרט. בגין דאיהו אל"ף, והכי סלקא ברזא דאלף. דרועין וגופא, ואתפרשן רזין למאה, וממאה לאלף. על דא אקרי אל"ף, ברזא דאל"ף, אלה חד כלל. אלה אלפא פרט.

ו'ו כלל, ואתהדר למהוי פרט, ברזא דאוקימנא. ולבתר אתהדר למהוי כלל. רזא דאדם חד. רזא חד. וכלא סלקא ברזא חדא, ובמתקלא חדא למהוי כלל חד. ו'ו אתהדר למהוי כלל חד, נהירא חדא, כלילן בשית סטרין.

ורזא דא (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב. דא ו'ו דהיא אזיל ונהיר ברזא דימינא, בכללא חדא. ולבתר ויבדל אלהים בין האור ובין החשך, אתהדר את דא למהוי אלה, תרין דרועין, דא מסטרא דא, ודא מסטרא דא. חד אתקרי אור, וחד אתקרי חשך. אתפלג את ו'ו בגווייהו, וכדין אתפלג מחלוקת מתרין סטרין, דאינון אור וחשך, דכתיב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך. מהו ויבדל דאיתפרש מחלוקת ההוא, ואסתכמו תרין סטרין למהוי בשלם, והבדלה דא, היא הבדלת מחלוקת, לאסתכמא למהוי כלל חד, שלים כחדא.

ובגין כך, א"ו כחדא אינון. ויקרא אלהים לאור יום, דא סטרא חדא דרזא דאל"ף. ולחשך קרא לילה, דא סטרא חדא דרזא דאלף. לבתר אתפרשו תרין סטרין למיעבד עובדא, חד עביד ערב, וחד עביד בקר. פיון דעבדו עובדין, אסתכמו תרוייהו, ואתכלילו באת ו'ו.

ההא הוא דכתיב ויהי ערב ויהי בקר, ויהי ערב, מסטרא דחשך. ויהי בקר, מסטרא דאור. פיון דעבדו עובדין, מיד אשתכללו לחד, דכתיב יום אחד. הא רזא דאת ו'ו, דאתכלילן ביה למהוי חד.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והא הוא רזא דכתיב ויהי, ולא כתיב והיה. ויהי, פד אתחזיין ברזא דאלף, ועבדו עובדין, ואסתמו ולא אתחזון, כדין כתיב ויהי: הוה, והשתא לא איהו הכי, דהא אתפליל ברזא דו"ו, והשתא פלא יום אחד (תהלים קו) מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל תהלתו.

(בראשית א) ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים. דא סטרא תתאה, סטרא חד דברזא דאלף, דאיהי סטרא דאקרי חשך, ודא איהו מתחת השמים. דהא מההוא סטרא מתפרשן מיין, ונבעי בנגידו דטמירו, מסטרא אחרא דלעילא, דאיהו ימינא.

אור דאתגניז, באן אתר אתגניז, ברזא דאת ו"ו. וכד איהי אתגניז, כולא איתגניזין, סטרא אחרא גניז עמיה. ועל דא מתחת השמים אל מקום אחד. ודא הוא סטרא דאשתאר חד, בלא תבריה פד אתגניז בקדמיתא. ומההוא סטרא פד אתפלגו מיא, ואתכנישו בגויה, כדין איתחזי יבשתא מההוא סטרא. ורזא דא הר ציון ירפתי צפון קרית מלך רב. דהא מההוא סטרא איתחזי ואתגליא. לבתר דאיתגניזו אלין תרין סטרין, אתהדר פלא למהוי ו"ו.

ואסתים פלא בגויה, והוה חד.

(שם) ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא אתחברותא דמיין עילאין בתתאין למעבד פירין. מיין עילאין פריין ורביין, ועבדין איבין. ותתאין קראן לון לעילאין, פנוקבא לגבי דכורא, בגין דמיין עלאין דכורין, ותתאין נוקבין.

רבי שמעון אמר, כל דא הוא לעילא, והוא לתתא. אמר רבי יוסי, אי הכי אלהים דקאמר, מאן אלהים. אמר ליה אלהים סתם, אלהים חיים לעילא. ואי תימא לתתא, אלא לתתא איהו תולדות, כמה דאת אמר (שם ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, ואמרינן בה"א בראם. וההוא דלעילא, אבהן דכולא הוא. איהי עביד עבידתא, ועל דא ארעא עבידת תולדות, דהא היא מתעברא פנוקבא מן דכורא.

ר' אלעזר אמר, כל חילין הוו בארעא, ולא אפיקת חילהא ואינן תולדות, עד יום הששי, דכתיב (שם א) תוצא הארץ וגו'. ואי תימא הא כתיב ותוצא הארץ דשא. אלא אפיקת תיקון חילהא לאתישבא פדקא יאות. וכלא הוה גניז בה עד דאצטריך. דהא בקדמיתא כתיב תהו ובהו צדיא וריקניא פתרגומו, ולבתר אתתקנת ואתישבת וקבילת זרעא ודשאין ועשבין ואילנין פדקא יאות. ואפיקת לון לבתר הכי. ומאורות נמי לא שמשו נהורא דילהון עד דאצטריך.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(שם) יהי מאורות ברקיע השמים, מארת כתיב חסר, לאכללא חיויא בישא דאטיל וזהמא ועביד פירודא, דלא משמש שמשא בסיהרא. מארת: לוטין. ועל דא גרים דאתלטיא ארעא, דכתיב ארורה האדמה בעבורך. ובגין כך מארת כתיב.

יהי מארת, דא סיהרא. ברקיע השמים, דא שמשא. ותרוויהו בכללא חדא לאזדווגא, לאנהרא עלמין לעילא ותתא, משמע דכתיב על הארץ, ולא כתיב בארץ, דמשמע לעילא ותתא. חושבן דכולא בסיהרא הוא.

רבי שמעון אמר גימטריאות וחושבן תקופות ועיבורין, כלא הוא ברזא דסיהרא, דהא לעילא לאו איהו. אמר ליה ר' אלעזר, ולא, כמה חושבנין קא עבדי חברייא. אמר ליה, לאו הכי, אלא חושבנא קיימא בסיהרא, ומתמן ייעול בר נש למנדע לעילא. אמר ליה, והא כתיב (שם) והיו לאותות ולמועדים. אמר ליה לאתת כתיב חסר. אמר ליה והא כתיב והיו. אמר ליה הוויין, דכלהו דיהון בה, כאסקופה דא דאתמלייא מכולא, אבל חושבנא דכלא, בסיהרא הוא.

תא חזי, נקודה חדא שירותא מתמן למימני, דהא מה דלגו מההוא נקודה, לא אתיידע, ולא אתייהיב למימני. ואית נקודה לעילא, סתים ולא אתגלייא כלל, ולא אתיידע, ומתמן שירותא למימני, כל סתים ועמיקא. הכי נמי אית נקודה לתתא דאתגלייא, ומתמן הוא שירותא לכל חושבנא ולכל מנין.

ועל דא הכא הוא אתר, לכל תקופות וגימטריאות עיבורין זמנין חגי ושפתי. וישראל דדבקו ביה בקודשא בריך הוא, עבדין חושבנא לסיהרא, ואינון דבקין בה, וסלקין לה לעילא, דכתיב (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם וגו'.

(”חילופי גירסאות”) מתניתין. עשר ספירות בלימה. א. תנן ארבע תקיפין רוחי עלמא, תרין סטרין ממשין, מטלנוי עביד בגוון. אתקין חד בלי כלום. ונפיק מצפון, חד ספר ושוי עלוי תלת אתוון רשימן. אתקין תחותוי תלת אחרנין, רשים חד על תרין, ושוי עלוי את ת'. ב. אפיק מצפון ספר תניין, באתוון ארבע, רשימין תרין על חד, ושוי עלוי את ה'.

ג. אשטח על קונדא בספר תליתאי, סטרא חד באתוותא, חד רשימא בכתרא דמלכותא, תלי לה מעילא לעילא, ומינה סטרא חד רשים אומנא, ושוי בה ההוא את. בההוא את אומנותא אשתכלל, ואשתכלל סטר צפון ואתברי מינה, תחותוהי אשתכללו תלת סטרוי מתלת זיויתיה, ושוי עלוי את וא'.

ה', אפיק לעילא קרדנותא דסיהרא, לה ארבע רישין, בספר רביעאה אטבע ליה, בכסיפא דתהומא רבא, הוא תהומא רבא דדינא אתייהיב, אתר בי דינא מותבא. ההוא דכתיב (תהלים לו) משפטיך תהום רבת. אשרי עלוי תרין אתוון רשימן

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּעֻזְקַתָּא דְּמַלְכָּא, הִיא עֻזְקָא, בְּה נְטִלִין, בְּה שְׂרִינ. שׁוּי חַד עַל ד', וְאוֹתִיב עֲלוּי אֶת אֶלְף.

ה, אֲשֵׁטַח עַל זְיוּתָא דְּסִפְר חֲמִישָׁא פְּרוּכְתָּא דְּפִרְסָא, לְאַפְרָשָׁא מִתְתַּאֲנִין לְעִילָאִין, בְּה אֲתִיְהִיב רְשׁוּתָא לְמָאן דְּרָשִׁים. מֵעִילוּי מִינְה נְטִלִין בְּה תְרִין תְּקִיפִין, אֶלְף עֲלָמִין בִּיה, יְרוּתָא דְּאַחְסָנָא סְמִיךְ עֲלוּי, בִּיה חֲמֵשׁ אֲתוּוֹן רְשִׁימִין בְּתְרִין, תְּלַת עַל תְּרִין. אֲתִקִּין גְּבוּי תְרִין אַחְרָנִין, רְשִׁימוּ בְּרוּזָא דְּחֲמֵשׁ, חֲמֵשׁ גּוּ חֲמֵשׁ, שׁוּי עֲלוּי אֶת יו"ד.

ו, אֲפִיק בְּזִיקִין דְּנֹור, עַל סִפְר שְׁתִּיתָּא, תְרִין סְטְרִין. סְטְר חַד, מְרַחֵשׁ גְּבוּרִין. סְטְר חַד, רוּחַ חֲכָמָה דְּבִהִיק. וְהִהוּא זְיוּיָא אֲשֵׁטַח לְתַלְתָּא אֲנָפוּי. וְזְיוּיָא דְּסְטְרוּי, קִיִּים לְתַלְתָּא לְתַתָּא. אַרְבַּע בְּאַרְבַּע רְשִׁימִין. חַד לְקַבֵּל חַד שְׁלִיט. חַד רְכִיב. תְרִי אֲתוּוֹן רְשִׁימִין בְּחַד. וְשׁוּי עֲלוּי אֶת ו'.

ז, אֲשֵׁטַח עַל זְיוּתִיה דְּסִפְר שְׁבִיעָא, תּוֹקְפָא דְּבִלִי כְּלוּם. הוּרְמָנִי דְּבְרִירִי, וְעִילָעוּלָא דְּקוּאֲנִיתָא, קוּזְמִיטִין בְּשְׁבִיעָא, בְּלִימִין עַל שְׁבִיעָתָא. אֲתַנְהַגֵּן וְלֹא נְטִלִין. נְטִלִין וְלֹא אֶזְלִין. אֶזְלִין וְלֹא הוּיִין. הוּיִין וְלֹא אֲתַבְרִינ. אֲתַבְרִינ וְלֹא אֲתַמְשִׁין. עִילָאִין וְתַתָּאִין, נַחְתִּין סְלָקִין, תְּלַת רְכִיבִין, אַרְבַּע רְשִׁימִין, חַד אֲתַחְזְרוּ, חַד הוּא, דְּחִילָא דְּחַד שְׁבִיל דְּשִׁאֲרֵי עֲלוּי, שׁוּי עֲלוּי אֶת ד'.

ח, אֲפִיק עַל עִילָתָא דְּסִפְר תְּמִינָא, רְשִׁים בְּכַכְבָּא חַד. וְהִינּוּ בְּרְשִׁימָא חַד. הוּא עַל אַרְבַּע, אַרְבַּע עֲלוּי. שְׁלִיט חַד בְּחַד. דָּא קִאִים, דָּא יְתִיב. דָּא נְסִיב, דָּא שְׁבִיק. דָּא סְלִיק, דָּא נַחַת. מַחַד תְּלִיין, מַחַד אֲתַבְרִינ. קְדִישָׁא הוּא. עִילָאָה הוּא. הוּא הוּי, הוּא חַד. רְשִׁים בְּגוּיָה אֶת ה'.

ט, אֲשֵׁטַח עַל זְיוּתָא עִילָאָה סִפְר תְּשִׁיעָא דָּא, וְלֹא אֲתַחְזִי. טְמִירָא בְּמִאתָן וְאַרְבַּעִין וְתַמְנִין עֲלָמִין דְּאֶזְלִין בְּגוּיָה. שְׁקוּלָא בְּצִלְמָא דְּמִאֲרֵי רְשִׁימָא. בְּחֲמֵשׁ רְכִיבָא עַל חֲמֵשׁ. מַלְכָּא דְּאִינּוֹן עֲלָמִין פְּלַחִין לִיה, נַחְתָּא בִּימָמָא דְּנַחִיר. סְלָקָא בְּלִילִיא דְּאֲתַחְשֵׁן. רְשִׁים עֲלָה תְּלַת אֲתוּוֹן. שׁוּי עֲלָה אֶת י'.

י, אֲפִיק מְרוּזִין תְּמַנְיִסָר אֶלְפִין, סִפְר עֲשָׂרָה, בְּאֲתִין עֲשָׂרָה, בְּשִׁמָּא דְּאֲתַגְלָף בִּי, שְׁלִיטָא בְּעֲשָׂרָה. כַּד מְטָא לְאֻזְדְּעוּזָא בְּתַמְנְיִסָר עֲלָמִין, אַרְבַּע אֲתָאן אֶזְלִין עֲלָה, עֲשָׂרָה בְּעֲשָׂרָה רְכִיב עֲלָה, עֻזְקָאן דְּעֻזְקָאן אֲתַאחְדֵּן מְנִיה. הוּא וְאֲתַתִּיה חַד הוּא.

אֲתַפְלָגוּ עֲשָׂר סְפִירִין אֶלִין, מֵעֲשָׂר אֲתוּוֹתִין עִילָאִין דְּשִׁמְיָה קְדִישָׁא. וְלְקַבֵּיל דְּנָא, בְּעֲשָׂרָה אֲתַבְרִי עֲלָמָא, וְאֲפִיק חִילִיהוֹן בְּעֲשָׂר אֲמִירִין. שְׁמִיה סְתִים, פְּרִישׁ לָא הוּה. עֲשָׂר עַל חֲמֵשׁ, חֲמֵשׁ עַל עֲשָׂר. שִׁתָּא עַל חֲמֵשׁ, חֲמֵשׁ עַל שִׁתָּא. בְּרִיךְ הוּא בְּרִיךְ שְׁמִיה לְעֵלָם וְלְעֵלְמֵי עֲלָמִין אֲמֵן וְאֲמֵן.

סְתַרִי אוֹתוֹת (בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מֵאֲרֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם, דָּא ו'ו', דְּאִיהִי אֶת דְּאִיקְרֵי שָׁמַיִם. רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם, דְּאִתְּפִשֵׁט מִגְּבִיהַּ פְּשִׁטוֹ חַד, לְאַנְהָרָא לְאַרְעָא, וְלֹא־שָׁקָאָה לְהֵוּא יִבְשֶׁתָּא, וְהָאִי אִיהוּ רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם. מֵאֵן אִיהוּ רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם. דָּא הוּא פְּשִׁטוֹ דְּאִתְּפִשֵׁט מֵאֵת ו'ו', כְּגֹוֹנָא דָּא ג', דָּא אִיהוּ פְּשִׁטוֹ דְּאִתְּפִשֵׁט מֵאֵת ו'ו', לְאַנְהָרָא וְלֹא־שָׁקָאָה לְאַרְעָא, כְּמָא דְּאִתְּמַר.

סדר הלימוד ליום כ סיון [יום 256 בשנה]

אֶת ו'ו', דְּיוֹקְנָא דָּא, אֲשֶׁתְּלִיל מַכְלָא, דְּלֹא אִיתְחַזֵּן בֵּיהּ כְּלָל מִכָּל אֵינֹן סְטְרִין אַחֲרָנִין, בַּר חַד פְּשִׁטוֹ דְּגוּפָא בְּלַחֲדוּדִי, בְּלֹא דְרוּעִין וְסִמְכִין, וְקִיַּמָּא חֲכִי בְרוּא דְשִׁמְא קְדִישָׁא, בְּגִין לְמַהוּי זְמִין לְגַבֵּי נֹקְבָא לְתַתָּא.

וְאִף עַל גַּב דְּאֵלִין סְטְרִין אַחֲרָנִין, אִתְרְשִׁימוּ לְגַבֵּיהּ, חֲכָא רְזָא דְרוּזִין לְאֵינֹן דִּידְעֵי רְזִי דְמַהִימְנוּתָא, לְמַנְדַּע בְּאֵן זְמַנָּא אִיהוּ אֶל'ת, וּבְאֵן זְמַנָּא אִיהוּ ו'ו'.

בְּזְמַנָּא דְקִיַּמָּא לְאַחֲזָאָה רְזִי מַהִימְנוּתָא, וְלֹא־לְפָא יְחוּדָא בְרוּא דְשִׁמְא קְדִישָׁא לְכָל עֲלֻמָּא, כְּדִין קִיַּמָּא בְרוּא. דָּא, אֶלְף לְעֵינָא, דְדָא רֵאשִׁיתָא דְכָלָא, לְמִילְף מַהִימְנוּתָא דִּיחֻדָּא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וְעַל דָּא קִיַּמָּא רִישׁ לְכָל אֲתוּוֹן, דְהָא לֹא אֲתָא בַר נֶשׁ לְעֲלֻמָּא, אֶלָּא לְמִילְף וְלְמַנְדַּע לְמַאֲרִיהַּ. וְקִיַּמָּא בְדִיוֹקְנָא לְעֵינִיהוֹן דְכָלָא וְאִמַר לִיהּ אוֹלִיף חֲכַמְתָּא דְמַהִימְנוּתָא דְמַאֲרִיךְ, וְלְמַקְצַה הַשָּׁמַיִם וְעַד קְצַה הַשָּׁמַיִם.

וְעַל דָּא אִתְרְשִׁים גַּבֵּיהּ, בְּדִיוֹקְנֵין דְבְּרֵאשִׁית, דְּאִתְחַזֵּי לְמִשְׁאֵל וְלְמַנְדַּע, דְכַתִּיב, (דברים ד) כִּי שָׁאֵל נָא לְיָמִים רֵאשׁוֹנִים. וְדָא הִיא שְׁאֵלְתָא קְמִיַּתָּא, לְאַשְׁתְּמוּדַע בַּר נֶשׁ לְמַאֲרִיהַּ, דְדָא אִיהוּ רֵאשִׁיתָא דְכָלָא. וְכְדִין אִיהוּ רְזָא דְאֶל'ת, רֵאשִׁיתָא דְקִיַּמָּא לְכָל אֲתוּוֹן.

וּבְזְמַנָּא דְקִיַּמָּא לְאַזְדוּוּגָא לְגַבֵּי נֹקְבָא, בְרוּא דְשִׁמְא קְדִישָׁא, קִיַּמָּא בְרוּא דו'ו', וְאֲשֶׁתְּלִיל מַכְלָא, וְלֹא אִתְחַזֵּן בַּר גּוּפָא בְּלַחֲדוּדִי. וְכָלָא אִתְקַשְׁר בְּנוֹקְבָא. דְרוּעָא חַד, תַּחֲתֵי רִישָׁא, וְחַד, דְמַחְבְּקָא לָהּ.

וְעַל דָּא לֹא אִיתְחַזֵּן בְּאֵת ו'ו' יִרְכִין, וְהֵוּא דְרְקִיעָא, כְּלָא אִסְתִּים בְּגוּיָהּ, בְּסִתְיֵמוּ בְרוּא דְרוּזִין, וְאִיתְחַזֵּן ו'ו' בְּלַחֲדוּדִי, כְּמֵאֵן דְּאִשְׁתְּלִילוּ מַכְלָא. וְכְדִין אִיהוּ זְמִין וְאִתְקַשְׁר לְגַבֵּהּ דְנוֹקְבָא. וְעַל דָּא זְמִין אֶת ו'ו', בְרוּא דְשִׁמְא קְדִישָׁא, לְאַתְחַזָּאָה כְּלָא. וְקִיַּמָּא ה"א בְּתַרְאָה שְׁלִימָא וּמְלִיָּא כְּמָא דְאִתְחַזֵּי. וְכַפָּא אִיהוּ חוּלְקִיָּהּ, מֵאֵן דְּעָאֵל וּנְפִיק, וַיֵּדַע אֹרְחִין וּשְׁבִילֵין בְרוּא דְמַהִימְנוּתָא, לְאַשְׁתְּמוּדַע לְמַאֲרִיהַּ, וְכַפָּא אִיהוּ בְּעֲלָמָא הַדִּין וּבְעֲלָמָא דְאִתִּי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דיקנא דאת יו”ד, נקודא קדמא דסלקא במחשבה, ואסתים ולא ידיע, האי נקודא קיימא בסתימו דמחשבה, בגין דלא אתפשט כלל, ולא ידיע לאן אורחא הוא, ולאן אזיל, ומאן איהו, ומאן נפקא. ועל דא פלהו קיימין בר בההוא נקודה, דקיימא ברעו דמחשבה, דלא אתידע כלל.

ואיהי נקודה דקיימא באת ה”א עילאה, דקיימא על כל אינון תשע סמכין דקאמרן, ואינון חמש פדקאמרן, ואינון פליאות. ועל דא איקרי רזא דא פלא. ואות אלה סלקא הכא. והכא פלא אות פלאות. והא אוקימנא.

וכל אלין סמכין, וכל אלין רתיכין דקאמרן, פד סלקא ה”א בתראה, לאתקשרא באת וא”ו, אינון רתיכין דילה פרישן על נוקבא פדקאמרן, וכל אינון רתיכין דילה כלילן באינון רתיכין עילאין, פלהו חפייין בסחרנא דנוקבא.

רזא דא, פד נוקבא לא אתקשרת בדכורא, חפיא לה חד קליפה תקיפא דסתים נהורה. וכד אתקשרת בדכורא, חפייין לה פל הני רתיכין עילאין ותתאין, אינון קליפה קדישא דחפייין לה, ואתלבשת בהו, והיא אתקשרת באת ו”ו.

לעילא נטלא בה”א, דנקודה עילאה סתים בגווה. וכד איהי נטלא לון, וכלהו בה, פדין איתעבידו פלהו, פגוונא דא. פ ואסתים נקודה עילאה דקיימא באמצעיתא, דאיהו ו”ו דאזלא בעיגולא, למעבד גופא לאסתמא להאי נקודה.

כגוונא דה”א אחרא, עביד גופא באינון רתיכין דילה, ואיהי נקודא דקיימא באמצעיתא, וכדין איקרי ה”א. הכי נמי האי את רזא דו”ו, אינון גופא, וקיימא ברזא דא, והאי נקודה באמצעיתא, ובגין כך כלא חד. והאי נקודה עילאה, איקרי חכמה עילאה. והאי נקודה תתאה, איקרי חכמה תתאה, חכמה זעירא. והאי ה”א, והאי ה”א, בר דהאי נקודה אתרשים בקדמיתא בנקודה.

י נקודה חד עילאה, דקיימא על תשעה סמכין, פמא דאוקימנא. אלין לא איקרון בשמהו, בר באינון רתיכין דילהו. אבל הני תשעה, נפקי מגו בוצינא, ואתרשימו תחותי דיו”ד.

ואינון ט’ נקודין, דאתפשטן בכל אתוון. בגין דכל אתוון נפקין מן יו”ד, באינון שבילין דילה. וכמא דאתוון נפקין מן יו”ד, הכי ניקודין. וכלהו הני נקודין תשע, נפקין מאינון תשע.

ואף על גב דאמרן, דהני תשע אינון תחותיה דיו”ד, עליה דיו”ד אינון. אבל אינון סמכין לה, ואינון רתיכין לט’ אחרנין, דאינון רזא דאין סוף, וכלהו קיימין ליו”ד. וכל הני דלתתא, אסתימו, ואהדרו להאי נקודה. על דא פל יומין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, כמה אית לון לבני נשא לאסתמרא מחוביהון, ולאשתדלא ברעותא דמאריהון. דהא שבעה זכאין דהוו בישראל, דאתתקפו ביה בקודשא בריך הוא בלבא שלים, ואינון שבעה סמכין דעלמא ממש. ביומיהון, אתגבר בעלמא ימינא על שמאלא. וישראל על עובדי פוכבים.

וכיון דאשתלימו אינון, קמו מסטרא דשמאלא שבעה בתי דינין ממש, דכלהו עובדי עבודה זרה, כמה דאתערו חברייא, דלא חרבה ארץ ישראל, עד דפלחו שבע בתי דינין עבודה זרה, ודאתו מנהון. ואלין אינון: ירבעם בן נבט. ובעשא בן אחיה. ואחאב בן עמרי. ויהוא בן נמשי. ופקח בן רמליהו. ומנחם בן גד. והושע בן אלה. הדא הוא דכתיב, (ירמיה טו) אומללה יולדת השבעה. דא ארעא קדישא, דילידת לון.

תא חזי, כד ברא לא עביד רעותא דאבוי, על אימיה רמיא לאלקאה ליה, ולדברא ליה בארע מישר, הדא הוא דכתיב, (משלי לא) דברי למואל מלך משא אשר יסרתו אמו. מאי אמו. ודאי בת שבע אם שלמה. ולא אבוי. מאי טעמא. בגין דאיהי אתפקדא על ביתא, וכל גניזין, וכל מאני קרבא בידה אתמסרית, ואיהי בעיית לדברא בנהא בארע מישר, דיעבדון רעותא דמלכא. ועל דאיהי לא דברת להני שבע באורח מישר, ולא אלקת להון, אסתחרו לסטרא דשמאלא, ושלטא שמאלא על ימינא, ואזלת עמהון בגלותא. הדא הוא דכתיב, (ירמיה טו) אומללה יולדת השבעה.

תא חזי, קדמאה דהוה בהו דאיהו ירבעם, אתער בעלמא סטרא דשמאלא, ועביד תרין עגלין דהא עגלא מסטרא דשור איהו, דאיהו בשמאלא. ומה דהו תרי. רזא דתרי חילין דשמאלא אתי מיניה. כדין שריאת סיהרא לאתפגמא, עד דאשתלימו אינון ז' מסטרא דשמאלא. פיון דאתי הושע בן אלה, כדין אתפגימת סיהרא, וגלו ישראל, ושכינתא עמהון.

מאי טעמא. בגין דכנסת ישראל, בשבעה סליקת, ובשבעה נחתת, בשבעה אשתלימת, ובשבעה אתפגימת. בשבעה אשתלימת, כדאוקימנא ברזא דמהימנותא, וזכאין דאחידין בה, אברהם יצחק ויעקב יוסף משה אהרן דוד. בשבעה אתפגימת הני שבעה בתי דינין ואתתרכת מארעא קדישא.

דהא תריסר בנין רשיעין הוו להו, לאינון ז' בתי דינין. וכדין אינון י"ב סמכין דלעילא אתברו, אינון י"ב שבטין דסחרני שכינתא, וישראל אזלו בגלותא. אלא יהודה דאוריכו ליה, עד עשרה.

תא חזי, עד דהוו בירושלם לתתא, עשרה מלכין רשיעין, לא אתחרבת, ולא אסתלק קודשא בריך הוא מינה, ומירושלים דלעילא, דאיהי עשיראה, ושביעאה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתקריאת. ואינון עשרה מלכין דלתתא: רחבעם. אביה. יהורם. אחזיהו. אחז. מנשה. אמון. יהואחז. יהויקים. יהויכין. וכד הוה עשיראה דבהו ביש ולא אתדבק באורייתא, כדין יהיב אתרא לסטרא דשמאלא, לשלטאה עליה, ועל ירושלים. וכדין שכנתא איסתלקת, וישראל דהוה בירושלים גלו. על דא כתיב (ירמיה ו) אוי לנו כי פנה יום, דא הוא חסד עילאה, דאיקרי יום. כי ינטו צללי ערב, דא רזא דשמאלא, דשרי לשלטאה, דהא מהכא אתי חילא לסטרא דשמאלא.

תא חזי, שלמה באמצעיתא איהו, בין סטרא דימינא לסטרא דשמאלא, וחכמתא דיליה אסתלקת ברזא דימינא, ברזא דמהימנותא, על כל בני עלמא. דהא אימיה אוליפת ליה, וביומוי קיימא סיהרא באשלמותא. בגין דא כתיב, (מלכים א ה) ויחפכם מפל האדם דאתבני בי מקדשא.

ובסוף יומי, שריא סיהרא לאתפגמא, וכדין כתיב, (שם יא) ויעש שלמה הרע בעיני ה', ולא מלא אחרי ה' כדוד אביו. לא מלא דייקא, לא אשלים מה דאיהו הוי ליה לאשלמא פלא בתר דוד, דאיהו מאינון שבעה סמכין, ולא מלייא סיהרא, אלא דאיתפגים.

בגין כך, לא מנינן ליה, לא עם אינון שבעה זכאין סמכין דעלמא, ולא עם אינון דמרדו במאריהון, אלא איהו באמצעיתא, מסטרא דימינא שלים, ומסטרא דשמאלא פגים.

בגין כך כתיב (מלכים א יא) קרוע אקרע את הממלכה, דא רזא, דמלכא בזע פורפירא דיליה, דהא ממלכה עליה דשלמה היא, ואמיה איקרי, ודא בת שבע. ונתתיה לעבדה. בגין כך כתיב, (משלי ל) תחת עבד פי ימלך ושפחה פי תירש גבירתה. תא חזי, האי עבד לא אתיהיב ליה מלכות, אלא מהכא, הדא הוא דכתיב ונתתיה לעבדה, וכדין שריא שפחה לשלטאה.

תא חזי, בקדמיתא כתיב קרוע, ולבתר אקרע. קרוע זעיר, דאיתקרע ממילא, בגין דההוא שעתיא שרייא סיהרא לאתפגמא. ולבתר אקרע, דאתפסיא בגלותא. וזמין קודשא בריך הוא לאתבא שכנתא לאתראה, ולישראל לאתרייהו, ולאתפרעא מאינון דסטרא דשמאלא דעאקו לון. הדא הוא דכתיב, (עובדיה א) ועלו מושיעים בהר ציון לשפט. ועלו מושיעים: צדיק, וכנסת ישראל. בהר ציון: רזא

דימינא. לשפט את הר עשו: רזא דשמאלא.

תא חזי, האי הר, ("חילופי גרסאות") לישנא דתקיפו הוא. אינון הרים לעילא, ואלין צדיקים דאחידן בכנסת ישראל. ואקרון הר ציון. אינון הרים דסחרני ירושל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ם, בגין דאינון מצויינין ואמרין האי בהאי, בסתרא דיהודא, לשפט את הר עשו, דקטריגו מקטרגא מסטרא דשמאלא.

בההוא זמנא (עובדיה א) והיתה ליי המלוכה. בקדמיתא אקרי ממלכה, בגין דינקא לתרין סטרין, לימינא ולשמאלא. והשתא מלוכה אקרי, בגין דינקא לימינא. הדיא הוא דכתיב, (הושע ב) וארשתיד לי לעולם. ובגין דגלותא לאו לעולם הוא, דהא יתבא בגלותא.

תא חזי, דסמיך ליה, (זכריה יד) והיה יי למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד. בגין דעד השתא פד ישראל בגלותא, שכינתא עמהון, ומלכא בלא מטרוניתא לאו מלכא איהו. אבל ההוא זמנא, והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד. פד אתדבקת שכינתא בצדיק, פדין הוא יהודא.

דהכי אוליפנא ברזא דקריאת שמע, דבעי בר נש ליחדא למאריה, ולקשרא קשרין דמהימנותא ברעותא דלבא. וכד מטי לאחד, אבעי ליה לכוונא בא' סתימא ב' עתיקא דכלא. וח', תמניא דרגין עלאין, מחכמה עלאה עד צדיק. וד' רבתא, אתדבקתא דכנסת ישראל דאיהו חולקיה דדוד, דאקרי עני ואביון, פד אתדבקא לאינון דרגין דלעילא דרמיזין בא"ת. פדין איהי רבתא ועלמא פוליה יניק מינה, ואינון שדים, דאינון כמגדלות (שיר השירים ח) אז הייתי בעיניו כמוצאת שלום.

תא חזי, האי קרא על כנסת ישראל אתמר, פד איהי בגלותא עם בנהא, בין אומין דעלמא, אקרי זעירא, הדיא הוא דכתיב, (שם) אחות לנו קטנה. וכד ישראל אתדבקו באורייתא, ואזלין בארחה קשוט, פדין אתמלייא, ושלום אתחבר בהו. אתיבת איהי ואמרת, אני חומה ושדי כמגדלות. בההוא זמנא דאתחבר עמי א"ז, ושלום. א': רזא דעתיקא קדישא דכלא. ז': שבע דרגין. ושלום: דאקרון צדיק. פיון דהני דרגין מתחברין, פדין א"ז הייתי בעיניו כמוצאת שלום. ומאן עיינין. אינון ז' דרגין דאקרון עיני יי, פני יי. וכדין שלמא לעלמא, ושריא טיבו דעתיקא באתר דדכר ונוקבא. ובגין כך פקד משה באורייתא ואמר, (דברים ו) שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. לקשרא כלהו קשרין דמהימנותא.

תא חזי, כל המאריך באחד מאריכין לו ימיו ושנותיו. מאי טעמא. בגין דאיהו אתר, דכל יומין ושנין דעלמא ביה תליין, ברזא דאינון דרגין דרמיזין באחד, ואינון עשרה, וכלהו חד, ואתערו ביה חברייתא ואמרו ובדל"ת, ושפיר, בגין דהאי אתרא דדל"ת היא, ולית לה נהורא מדילה, ובעי בר נש לארכא בה, ולאמשכא לה ברכאן, מאינון שית סטרין, שית בגין עלאין על ידי דצדיק.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואיננו שית סטרין רמיזין ב'ח' ברזא דתמניא. שית אלין, ותרין לעילא חכמה ובינה, אבא ואימא לאוספא ולאכללא להו לעילא, ולמיהב להו ברכאן מאבא ואמא עלאה. דהא לא שריא טיבו דעתיקא, אלא באתר דשלים, באתר דאשתכח דכר ונוקבא. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה וגו', ביום חתונתו וגו', ביום חתונתו דייקא.

ועל דא אמרו ובלבד שלא יחטוף בחי"ת, אלא בעי לאמשכא ברכאן מאתר עלאה דכלא, ולארקא באינון שית בנין. לבתר להאי בת, דלית לה אחסנא בבית אבוה ואמא, אלא האי ברא. ומכאן אוליפנא, דברא ירית לאבא ולאימא, וברתא לא. אלא דאית לה מזוני מן ברא. אלא בעי לארכא בהאי דל'ת.

ותמן אמרי, כמה בעי בר נש לארכא בה. כשיעורא דימליך יתה לעילא ולתתא, ולארבע זווין דעלמא. רזא דשית סטרין עלאין, דכלהו אתחברון עמה, ולא יתפרשון לעלמין. וכד בר נש מאריך בהאי, כל אינון יומין ושנין עלאין, מוסרין ברכאן על רישיה, וקודשא בריך הוא קרי ליה, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

תא חזי, פללא דאורייתא בהאי קרא רמיזין, וכללא דכל אינון אמירן, דאתברי בהון עלמא, באחד רמיזין. הדא הוא דכתיב, (איוב כג) והוא באחד ומי ישיבנו ונפשו אותה ויעש. ובהון אתברי עלמא. ועל דא תנינן, בעשרה מאמרות נברא העולם וכו'. ואוקימנא דכלהו י', וכלהו פלילין בקרא קדמאה דאורייתא.

י (בראשית א) בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, ראשי תיבות אהו"ה, דביה אתבריאו שמיא וארעא. א"ה, ביה אתבריאו שמיא. ו"ה, ביה אתבריאת ארעא, וכל מה דאית בה. והוא יהיב תיאובתא בכל אילנין ועשבין די בארעא. והוא מה דאמרו, אין לך עשב ועשב מלמטה שאין עליו מלאך מלמעלה שמכה אותו ואומר לו גדל. שנאמר (איוב לח) תידעת חקות שמים אם תשים משטרו בארץ.

תא חזי, פתיב (בראשית א) ויקרא אלהים לאור יום, וכתיב (שם) וירא אלהים את האור כי טוב, דהאי אור דלתתא, פד נהיר, נהיר מחילא דאתיהיב ליה מטוב דלעילא.

ובגין כך מנין ימות החמה שס"ה, מאי טעמא שבועין מנהון, לקביל האי דרגא דצדיק, דאיקרי טוב, ואיהי שביעי, ויניק מניה האי שמשא דלתתא, שבע שבועין שבע זמנין, לקבל שבע שבועין שבע זמנין, דאיהו יניק מאימא עילאה, דאיקרי יובל. ולקבלא שני יובל דלתתא.

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

אֲשֶׁתְּאָרוּ מִשִּׁס"ה כ"ב יוֹמִין, לְקַבֵּל כ"ב אֲתוּוֹן דְּאוֹרֵייתָא, דְּעֵלְמָא תְּתָאָה אֲתַקְיָיִם עֲלֵייהוּ, דְּהָא צְדִיק דְּלַעֲיָלָא תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב אִיתְקַרֵי. וְכַד אֲשֶׁתְּלִימוּ אֵינּוֹן שִׁס"ה יוֹמִין, תִּיַיְבִין תְּנַיִינוֹת לְקַבְּלָא מֵהָא דְרָגָא דְטוֹב, דְּהָא דְרָגָא, וְכָל אֵינּוֹן שְׁבַע דְרָגִין עֵילְאִין, תִּיַיְבִין תְּנַיִינוֹת לְקַבְּלָא מִן אִימָא עֲלָאָה.

וְהָא דְרָגָא דְסִיְהָרָא דְשִׁלְטָא בְּלִילְיָא, יִנְקָא מֵהָא דְרָגָא דְאִיתְקַרֵי צְדִיק. וּבְגִין דְּהָוָא צְדִיק אֲמִלִי לָהּ מֵהָוָא תְּפִנוּקִין עֵילְאִין, וְיִנְקָא מִנִּיהּ, אִיקְרִי סִיְהָרָא. דְכַמְהָ דְּהָא סִיְהָרָא תְּתָאָה, לִית לָהּ נְהוּרָא מְגַרְמָה, אֶלָּא מָאִי דְאֲתִיְהִיב לָהּ מִן שְׁמֵשָׁא. הַכִּי נָמִי הָוָא דְרָגָא דְלַעֲיָלָא.

וְהָא דְרָגָא אִיקְרִי יִמָּא דְחַכְמָתָא לַעֲיָלָא, וְקִימִי תְרִיסַר שְׁבַטִין עֵילְאִין קְדִישִׁין. תְּלַתָּא לְצַפּוֹנָא. וְתְלַתָּא לְדְרוֹמָא. וְתְלַתָּא לְמַעְרָבָא. וְתְלַתָּא לְמִדְיַנְחָא. וְיִמָּא דְחַכְמָתָא עֲלֵייהוּ. וְלְקַבְּלֵיהוֹן לְתַתָּא, תְרִיסַר שְׁבַטִין, קְיִימִין סַחְרָנִי מְדַבְחָא, כִּי הָאִי גְוּנָא. וְלְקַבֵּל הָאִי דְרָגָא, עֶבֶד שְׁלֵמָה יִמָּא לְתַתָּא, (מַלְכִים א ז) עוֹמֵד עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר בְּקַר.

וְהָאִי יִמָּא דְלַעֲיָלָא, מָאִי טַעְמָא אִיקְרִי יָם. אֶלָּא בְּגִין הָוָא דְרָגָא דְצְדִיק, דְאֲמִלִי לְהָאִי יָם, אִיקְרִי יוֹם, דְכְתִיב (בְּרַאשִׁית א) וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם. וְכְתִיב (תְּהִלִּים צו) אוֹר זָרַע לְצְדִיק. וְהָאִי נְהִיר בְּרוּזָא דְו'ו' דְשְׁמָא קְדִישָׁא, דְבִיָּה אֲמִלִי לְהָאִי יָם, דְאִיקְרִי ה"א תְּתָאָה, בְּתַרְאָה דְשְׁמָא קְדִישָׁא.

הָהָא הוּא דְכְתִיב, (קְהֵלֶת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם. כָּל דָּא דְרָגָא דְצְדִיק, דְאִיקְרִי כ"ל, בְּגִין דְכָל תְּפִנוּקִין מִנִּיהּ נְפָקִין. הַנְּחָלִים: אֵינּוֹן חֲמִשׁ דְרָגִין, דְעַמִּיָּה הוֹלְכִים אֶל הַיָּם, לְמַמְלִי לָהּ.

וְהָאִי דְרָגָא אִיקְרִי בַת שְׁבַע, וְכַד נְהִיר הָאִי צְדִיק לְהָאִי דְרָגָא, בְּרוּזָא דְשְׁבַע שְׁבוּעִין שְׁבַע זְמַנִין, כְּדִין שְׁמֵשָׁא תְּתָאָה נְהִיר, בְּרוּזָא דְשְׁבַע שְׁבוּעִין שְׁבַע זְמַנִין לְסִיְהָרָא.

בְּגִין כַּךְ, שְׁנַת הַלְבָנָה שְׁנ"ה יוֹמִין. מָאִי טַעְמָא שְׁבוּעִין מְנַהוֹן, לְקַבֵּל הָאִי דְרָגָא שְׁבִיעָאָה, יִמָּא עֵילְאָה דְנְהָרָא מְצְדִיק, בְּמ"ט שְׁבוּעִין נְהוּרִין עֵילְאִין, אֲשֶׁתְּאָרוּ תְרִיסַר יוֹמִין לְחוּשְׁבֹן שָׁנָה. לְקַבֵּל תְרִיסַר שְׁבַטִין דְסַחְרָנִי הָאִי יִמָּא, לְמִטְר מְטַרְת מְשַׁכְנָא, בְּתְרִיסַר תְרַעִין עֵילְאִין, דְאִית בִּירוּשָׁלַם עֲלָאָה. וְאוֹרְחָא דְאֵנּוֹן תְרַעִין, יִנְקִין אֵינּוֹן שְׁבַטִין, מֵאִימָא תְּתָאָה, כָּל חַד לְסַטְרִיָּה, כְּדַחְזִי לִיָּה, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (יְחֻזְקָל מִח) שַׁעַר יְהוּדָה אֶחָד.

וְעַל דָּא כְּתִיב, (ישעיה מג) כָּל הַנְּקָרָא בְשִׁמִי, דָּא דְרָגָא דְצְדִיק, דְנְהִיר בְּחִילָא דְשְׁמִיָּה. וְלְכַבּוּדִי בְרַאֲתִיו, לְאֲנְהָרָא לְהָוָא אֲתַר דְאִיקְרִי כְבוֹד בְּרַאֲתִיו. וְדָא יִמָּא דְחַכְמָתָא, דְאִיקְרִי כְבוֹד ה', דְאֲתַגְלִי בְּמִשְׁכָּנָא. יְצַרְתִּיו, דָּא רִזָּא דְיוֹם דְלְתַתָּא,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דאיהו לקבל כל דלעילא. ועל דא פתיב, (ישעיה מה) יוצר אור. והאי צדיק לעילא לא פתיב ביה יצירה, עד דאיתגלי עבידתיה לתתא, ונחיר עלמא תתא מניה.

אף עשיתיו, דא סיהרא לתתא, הדא הוא דכתיב (שם) ובורא חשך. פד איתחברו, פדין עושה שלום, שלמא לעלמא. הדא הוא דכתיב, (בראשית א) ויהי ערב ויהי בקר יום אחד. פדין יחודא דלעילא, יחודא לתתא, שלמא לעילא שלמא לתתא.

כגוונא דא, יוסף לתתא, דהוא אחיד בצדיק דלעילא, פד אישתלים לתתא, אוסיף שלמא בכלהו עלמין, ובכל יומין עילאין. פתיב הכא, (שם לט) ויהי פדברה אל יוסף יום יום, וכתיב התם, (תהלים סח) ברוך ה' יום יום. פד לא שמע לה יום יום, פדין יומין עילאין בשלמא וברכתא בכלהו עלמין.

(בראשית ו) ויאמר ה' אמהה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה. לאפקא אדם דלעילא, ואי תימא אדם דלתתא בלחודוי. לאו לאפקא כלל, משום דלא קיים דא בלא דא.

ואלמלי חכמה סתימאה דכלא, פלא אתתקן פמרישא, הדא הוא דכתיב, (משלי ח) אני חכמה שכנתי ערמה. אל תקרי שכנתי, אלא שכנתי. ואלמלא האי, לא קאים עלמא, הדא הוא דכתיב, (שם ג) ה' בחכמה יסד ארץ.

וכתיב (בראשית ו) ונח מצא חן בעיני ה'.

(בראשית ה) ויולד בדמותו כצלמו ויקרא את שמו שת, אוליפנא מהכא, דאחרנין לא הוו בדיוקנא דיליה, ודא הוא בדמותו כצלמו, אתעביד בתיקונא דגופא, ובתיקונא דנפשא, באורח מישר פדקא יאות. תא חזי, נחש אטיל זוהמא בחוה, וההוא זוהמא מכשכשא הוה במעהא, ולא יכיל לאצטיירא.

בגין דעד לא חטא אדם, הוי אתוון דאלפא ביתא מתתקנן ביה, ומתצייירין ביה בהאי עלמא, פיון דמטא לכ"ף דאתתקנו דכר ונוקבא, בחביבו בגנתא, ומלאכי עילאי קמייהו, ומיד אבאיש לסמאל ברקיעא, ונחת רכיב על נחש תקיף, ואתחזי קמיה, מיד אתערבו אתוון.

כדין אתחבר סמאל בההוא נחש, ואתעבידו חד, ונטלו אתוון, ועבדו מתמן ולהלאה אומנותא בישא, באתוון צ"ד צי"ד, והיינו צ"ץ, וצדו לון בפתוייא בישא, ועבדו אומנותא יתיר באתוון ק"ר, אומנותא דשקרא, בגין דאהדרן לאתהפכא אתוון באומנותא בישא, קו"ף דלא יכיל לקיימא, דלית ליה רגלין, פקופא קמי בני נשא לית ליה קיומא. רי"ש רע. אלין אתהפכו באומנותא בישא, עד דנפלי אדם ואיתתיה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובאלין אתון ק”ר אולידו בנין, ולא בקיומא. וזהמא דנחש דאשתאיב בחוה, מההוא וזהמא אתיליד קין. ובגין כך אשתכח קטולא, בגין דנחש אומנותא דיליה קטולא הוא, ואתעכבו אתון עד הכא.

בשעתא דתב אדם בתיובתא, ואהדר כמלקדמין לשמשא בנוקביה, מה פתיב, ויולד בדמותו כצלמו, דדא הוא מתיקונא דגופא ורוחא כדקא יאות, וכתיב (קהלת ח) יש הבל אשר נעשה על הארץ, ואהדרו אתון לשירותא דשי”ן תיו, דכתיב (בראשית ד) כי שת לי אלהים זרע אחר תחת הבל. שת הוה בצלם ודמות. דקדמאי לאו הכי, ומהכא אתבני עלמא בגוונא אחרא דאלפא ביתא, קינן מהללאל ירד, אתוסף את לתקנא עקימא.

סדורא דעלמא, בשבע קטרין סגלגלן. שבע ארצות אינון, דא לעילא מן דא. כמא דאינון שבועה רקיעין, דא לעילא מן דא. ואינון: ארץ. אדמה. ארקא. גיא. נשיה. ציה. תבל. לעילא מפלהו, תבל, דכתיב (תהלים ט) והוא ישפט תבל בצדק.

כה נפק אדם מגנתא דעדן, ואתתרוך מתמן, אתרמי לההוא דאיקרי ארץ. דאיהו אתר חשיך, דלית תמן נהירו פלום, ולא משמש פלום, פיון דאדם עאל תמן, דחיל דחילו סגי, ולהט החרב המתהפכת, הוה מלהטא גו סטרין, גו ההוא ארץ.

כיון דנפק שבת, והרהר בתשובה, ארים ליה קודשא בריך הוא וסליק ליה לההוא אתר דאיקרי אדמה, דכתיב (בראשית ג) וישלחהו יי’ אלהים מגן עדן לעבד את האדמה. בהאי אית נהירו דנהיר, ודיוקנין דכוכביא ומזלי.

ותמן ציורין דבני נשא עילאין, גוברין דנפקו מאדם קדמאה, במאה ותלתין שנין, דקא הוה משמש ברוחי נוקבי. ואינון עציבין תדיר, ולית בהו חדוה, ואלין משטטי ונפקי לעלמא דא, ומתהפכין לסטרא בישא, ומתהדרן תמן, וצללאן צלותא, ומתיישבן בדוכתייהו תמן. וזרעין וזרעין ודרכין ואכלין. וחטין לית תמן, ולא חד משבע זיני תבואה. בהאי אתר, אתילדו קין והבל.

כיון דחטא קין, אחית ליה הקדוש ברוך הוא, לההוא אתר דאיקרי ארץ, דכתיב (שם ד) הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה, מההוא אתר דאיקרי אדמה. והייתי נע ונד בארץ, בגין דתמן אתדחייא ואתתרוך, והיה כל מוצאי יהרגני, ההוא להט החרב המתהפכת.

והוה דחיל והרהר בתשובה, וסליק ליה הקדוש ברוך הוא לארקא, והוה תמן, ואוליד בנין. ובארקא אית נהירו דנהיר מגו שמשא. וזרעין וזרעין, ונטעין אילנין, ולית תמן חטין, ולא מאינון שבע זיני תבואה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כל אינון דתמן, אינון מתולדות קין, ואינון בתרין רישין, מנהון גברין עילאין, ומנהון זעירין. לית להו דעתא שלים כשאר בני נשא דהכא. זכאין אינון לזמנין. ולזמנין אהדרן לסטרא בישא, ומולידין ומייתין כשאר בני נשא.

אהם הוה באדמה, עד דאוליד שת, ומתמן סליק לעילא, ארבע דרגין מקין. וסליק להאי אתר דאקרי תבל, כיון דסליק סליק לאתר בי מקדשא. ותבל דא עילאה על פלהו דרגין, דאקרי באינון שמהן דהוה דיוריה בהו. ארץ אדמה הכי אקרי.

דליג אדם תלת דוכתי, גי'א נשי'ה צי'ה. גיא איהו אתר, בדוכתא סגי פהאי פותיא ואורכא דגיהנם. בגי'א ונשי'ה וצי'ה, אתבדרו אינון דבנו מגדלא, ואולידו תמן. על דארגיוזו למלכא עילאה קדישא, בגין דא קריב לנורא דדליק. תמן אית בני נשא בכל יקירו, בעותרא ועפרות זהב, ואבנין יקירין, מאן דעאל תמן והוא מהכא מתבל, בחמידו דההוא עותרא יקבין ליה, ונחית לזמנין לדוכתא דאקרי נשיה, בגין דיתנשי מתמן, ונחית להאי גיא, דלא ידע אתר דהוא מתמן.

גי'א, דא הוא באמצעות דעילא ותתא, דא אקרי גי בן הנם, ורצועה חדא נפקא מתמן לעילא להאי תבל, ואקרי אוף הכי גי בן הנם. ותמן פתחא דגיהנם. ואינון בני אנשא דתמן, בגין דא פלהו ידעי בחרשין וחכמאן. ותמן זרעי ונטעי אילנין. ולית תמן חטין, ולא חד משבעה מינין.

בנשי'ה אית בני נשא קטועין זעירין, ולית להון חוטמין, בר תרין נוקבין, דנפקא בהו רוחא. וכל מה דעבדי, מיד משתכחי. ועל דא איקרי נשיה. וזרעי ונטעי אילנין, ולית תמן חטים, ולא משבע זיני.

צי'ה, הוא אתר כשמיה, ביבשותא בכלא. תמן בני נשא שפירן בחיוזו. ומגו דההוא ציה, כד ידעי אתר דמקורא דמיין נבעין, עאלין תמן. ולזמנין דסלקין מגו מיין, להאי תבל. ואינון בני מהימנותא יתיר מבני נשא אחרנין, וביניהו דיורין טבן, ועותרא סגי. וזרע זעיר, מגו יבשותא דהתם, ונטעי אילנין ולא מצליחין. ותיאובתא דלהון לבני נשא דהכא.

ומכלהו לית דאכלי נהמא, בר אלין דהכא בתבל. דהא לעילא מכל אלין תבל, דכתיב והוא ישפט תבל בצדק. כגוונא דכל אלין ארעאן, אית בהאי תבל. וכל אלין שמהן אית בהון אוף הכי, בגין דאיהו שביעאה. אית הכא אוף הכי כגוונא דההוא דוכתא דלתתא, וכל אלין בדירין דבני נשא, משניין אלין מאלין, דכתיב (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה'. עד כאן.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תנו, בעשרה מאמרות נברא העולם. רבי חייא ורבי נתן אומרים, במאמר אחד נברא, ואיזהו. דכתיב (תהלים לג) בדבר ה' שמים נעשו. ורבי אבא אמר, דכתיב פי הוא אמר ויהי הוא צוה ויעמוד, אמירה אחת בלבד.

ר' אלעזר אמר, לא זה ולא זה, אלא באות אחת נברא העולם, בלא אמירה. דתניא, רבי אלעזר אמר, אות אחת נטל הקדוש ברוך הוא משמו, ובאותו האות נברא. והיינו דאמר רבי אלעזר, מאי דכתיב, (שמות טו) מי כמכה באלים ה', שיוכל לברא את העולם.

אלא משמע בה"א נברא העולם, באות אחת ממש, ובמאי נוקים (תהלים לג) פי הוא אמר ויהי וגו'. ד (שם לג) בדבר ה' שמים נעשו. אלא אמר רבי אלעזר, לאחזאה לעלמא דהא אתברי הוה, ולא הוה מתגליא, ואצטריף כל חד וחד לאתגליאה, לאפקא כל חד וחד עובדוי וחילו דאיתחזוי ליה.

סדר הלימוד ליום כא סיון [יום 257 בשנה]

אמר רבי אלעזר, כל העולם כלו, וכל תולדותיהם, ברגע אחד נבראו, בשעה אחת נבראו, וביום אחד נבראו, דכתיב (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות י"י אלהים, באותו היום ממש, באותה שעה ממש, ואותו רגע ממש.

ותניא, אמר רבי אבא אמר רבי יוחנן, קדם שברא הקדוש ברוך הוא את העולם, היה הוא ושמו אחד, והיה בדעתו לברוא את העולם, וברא קדם אלף עולמות, שנאמר (שיר השירים ח) האלף לך שלמה. ואחר כך ברא עולמות אחרים, להודיע שהכל נגדו כאין.

והיינו דאמר רבי חייא, למה אלף ראשונה באותיות. מפני

שבתחלה ברא אלף עולמות, שקדמו לשאר עולמות, ואחריו בי"ת, שהוא בנין שמים וארץ. רב הונא אמר, בתחלה כפסא הכבוד. שכתוב בו, אלף אלפין ישמשונה, ואחריו שאר המלאכים, והארץ, שהם בית העולם. ואחריו גימנא לן, גן עדן, שהוא גמול הצדיקים. ואחריו דל"ת, שהוא האדם שנרכב בד' רוחות.

אמר רבי יצחק אמר רבי זריקא, קלטיפין דירוקין, הוה מסחר על תהומא, ותהומא הוה סליק ונחית, ואת אחד הוה פשיט בתלת זיווייתיה על תהומא, ותהומא שכיף. הדא הוא דכתיב, (בראשית א) ורוח אלהים מרחפת.

אמר רבי אלעזר לאו מהכא משמע, אלא מהכא, דכתיב (תהלים עז) ראוך מים אלהים ראוך מים יחילו אף ירגזו תהומות.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והיינו דתנו, אלה עלמין הוו עד דלא אתברי עלמא, וזו יקריה הוה מתפשט וברא עלמין, וסתיר לון, עד דסליק ברעותא קמיה למברי האי עלמא, והוהא שעטא אתפשטו תרין אתוון משמיה, וקיים לון, ותרין אחרן אתגליפו לעילא ותתא, חד גו חד. גליף חד, ואתחזר תלת. וגליף חד אחרא, ואתחזר תרין. עד דסלקו עשרה. אתפליגו אינון עשרה, ואתחזרו לתלתין ותרין. ואינון תלתין ותרין שבילי דחכמתא. אלין אתפליגו בגילופייהו לעשרה, ואתחזרו למ"ב. מפאן ולהלאה, מאן דישיגח ישגח בביעותותא דלבא, יסתים, ולית דפתחין ליה. ועל האי פתיב (ישעיה מב) אני י"י הוא שמי וכבודי לא אחר לא אתן ותהלתי לפסילים. וכתיב (שמות כ) לא תעשה לך פסל וכל תמונה.

אמר רבי אלעזר, התהום היה נשקע בארבע אבנים, והוטבעו למטה על אבן אחת, שהוא העמוד, ועל זה העולם עומד. הדיא הוא דכתיב, (איוב לח) על מה אדניה הטבעו או מי ירה אבן פנתה. אמר רבי זירא, זו היא אבן שממנה הושטת העולם, ועליה העולם עומד, והוא קדש הקדשים, והיא טיבורו של עולם, וממנה יצאו אבנים המשוקעות בתהום, ומהם יוצאים מים.

אמר רבי אחא בר יעקב, בשלשה אותיות נשקע התהום, ונחלק בשלשה חלקים, והם עמודי הארץ. ואחד לשלש מאות שנה, מתרופפים ממקומם, שנאמר (שם ט)

המרגיז ארץ ממקומה ועמודיה יתפלצון.

תאני ר' שמעון, על שבעה עמודים הארץ עומדת, שנאמר (משלי ט) חצבה עמודיה שבעה, והם תלויים על המים, וכנגדם אמר דוד המלך עליו השלום שבעה קולות, דכתיב (תהלים כט) קול יי' על המים.

הכל תלוי על שבעה: עמודי שמים הם ז', והרקיעים ז'. והפוכבים שבעה מעלות. ז' גוים למעלה. שבעה גוים למטה. שבעה ארצות. שבעה ימים. שבעה נהרות. ימי בראשית שבעה. והשביעי שבת לה, יום שכולו שבת.

תנו התם, ר' יהודה בר אלעאי אומר, שבעה גלוסמוי פריסן, אתגליפו בתלתין ותרין אלפין פליגאן, והוה פריס בהו חד שיעורא דעלמא, עד דמתח ליה לארבע זיווין, ואסמך על סמכיה. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה מד) אנכי ה' כו' נטה שמים לבדי רקע הארץ (מי אתי) מאת.

אמר רבי שמעון, מאי דכתיב, (שם מח) קרא אני אליהם יעמדו יחדו. אלא אמר רבי שמעון, כשעלה במחשבתו לברוא העולמות, באותה שעה נבראו עליונים ותחתונים, וכל מה שבהם. שנאמר קרא אני אליהם יעמדו יחדו, אל תקרי אליהם,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֵלָא אֱלֹהִים, מְלַמֵּד שְׁבִה”א בְּרָאם. וְהֵינּוּ דְכְתִיב (שמות טו) מִי כַמְכָה בְּאֵלִים יִי. כְּמוֹ אֶסְקוּפָה דְמַלְיָא מְכַל צְרָכֵי בֵיתָא. וְכַדִּין יַדְעִין דְתַמְן כְּלָא, מַה דְאַצְטְרִיד לֹון.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּג’ דְבָרִים בְּרָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת עוֹלָמוֹ, בְּסִפּוֹר וּסְפּוֹר. כְּנִגְדָם, בְּחֻכְמָה בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת. בְּחֻכְמָה, דְכְתִיב (משלי ג) ה’ בְּחֻכְמָה וְגו’. בְּדַעַת, דְכְתִיב (שם) בְּדַעַתוֹ תְהוֹמוֹת נִבְקְעוּ. רַבִּי נְחוּנְיָא אָמַר, בְּחֻכְמָה בְּלִבְד נִבְרָאוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת כְּלָם. הֵדָא הוּא דְכְתִיב בְּרָאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים, וְרָאשִׁית הִיא הַחֻכְמָה. וְאַתְיָא כְּמָאן דְאָמַר בְּה”א בְּרָאם, וְשִׁלְשֵׁתָן נִכְלָלִים בּוֹ.

מִתְנִיתִין, פְּתַחֵי אֲתַפְתְּחוּ. תְרַעֵי הוּוּ נְטִירִין, דְעֵייל לָא נְפִיק, וְדִנְפִיק לָא עֵייל, קָמִי פְתַחָא הוּוּ שְׁגָרָאן, סְלָקִין בְּגוּיָה רַבְרַבִּין תְקִיפִין, סְמָךְ חַד קָאִים בְּגוּיָה, הַהוּא סְמָךְ הוּוּ נְעִיץ, וְתַלַּת גּוּוּנִין הוּוּ בֵיה. גּוּוּן חֲשׂוּדָה, גּוּוּן חוּרָא, גּוּוּן יְרוּקָא, בֵיה סְלָקִין, בֵיה נַחְתִין, כְּלָא תְאִיבִין לְמֵיעַל בְּגוּיָה, וְלִית רְשׁוּתָא לְכוּלָא.

הוּא קְדָמָא לְבְרִייתָא דְעֵלְמָא. עֲלִיהָ קָאִים חַד שְׁלִטוֹן, דְאֲגְנִיז בְּאַלְפָה עֵלְמִין. מִנִּיה אֲתַבְקְעוּ כָּל גִּילּוּפֵי עֵלְמָא. זְכָאָה הוּא דִישְׁרֵי בְּגוּיָה.

בְתַרִּיה אֲשַׁתְּכּוּ חוּוֹ תְרִין אַחִין אַחִידָאן דָּא בְדָא. חָדָא קְבִיל אוּשְׁפִיזִין, וְהוּא חִיזוֹ דְחִיין, מָאן דְאָכִיל בְּפַתּוּרִיה, קָאִים תְדִירָא. וְחַד הוּא קְבִיל אוּשְׁפִיזִין וְלָא קְבִיל, הוּא חִיזוֹ דְחִיין, חִיזוֹ דְמוֹתָא, מָאן דְאָכִיל בְּפַתּוּרִיה, נְפִיל וּמִית, לִית לִיה שִׁינְבָא, לִית דְאֲחִיד בִּידִיה. בְתַרִּיה אֲשַׁתְּכּוּ רַחֲמִין, תְאִיבִין לְמַחְמִי, תְאִיבִין לְמַקְרַב לֹון, כְּלָא מְשַׁבְּחָן לֹון.

חַה עוֹיר הוּוּ אֲזִיל קְרִיב לְגַבּוֹן, לְאַבְעָא חוּלְקִיהוֹן. קְרִיב לְהַהוּא חִיזוֹ דְחִיין וְחִיזוֹ דְמוֹתָא, אֲתַקִּיה בֵיה, אַחִיד בְּגוּפִיה, חִבְרָא דִלִּיה הוּוּ קְרִי, (משלי כג) וְשִׁמְתָה שְׁפִין בְּלַעַף אִם בַּעַל נֶפֶשׁ אֲתָה. לָא אֲצִית, וְלָא אַרְכִין אוּדְנִיה, עַד דְנְפִיל וּמִית.

בְתַר אֵלִין, נְפַק חַד מִתְקָא, וְאַתְפְּלִיג לְאַרְבַּע. וּמְכַל חַד חֻכְמָתָא נְפִיק, מִהַהוּא רַבָּא וְיַקִּירָא שְׁבַעָאן. וְכָל אֵינּוֹן רַחֲמִין וְתְאִיבִין לְמַחְמִי, וְאֵינּוֹן תְרִין אַחִין דְאֲחִידִין דָּא בְדָא.

בְתַרוּהִי תְרִין רַבִּין עוֹלָמִין יְנוּקִין, וְשִׁינְנָא דְסִיפָא דְמִלְהֻטָא, אֲשָׁא בִידִיהוֹן. נְטִרִין אוּרְחִין וְשְׁבִילִין, דְלָא יִיעוּל חַד, וְלָא יְפוּק חַד, בַּר הַהוּא דְלָא אָכִיל וְלָא שְׁתִי, שְׁנַאֲמַר וְיִשְׁכּוֹן מִקְדָם, דְאַתְבְּרִיאוּ קָמִי עֵלְמָא דִין. מְכָאן וְלַהֲלָאָה, אֲשַׁתְּכְּלָלוּ כָּל סְטְרוֹי דְעֵלְמָא.

שׁוּרְיָא אַחְרָא, סְטְרוֹי דְשְׁמָאֲלָא. סְטְר דְנְפִלִין שְׁרִידִין. אַתַּר דְנִוְרָא הוּוּ דְלִיק יְמִין וְלִילִין, לְמַרְמָא קָמָה לְרַמִי רוּחָא, דְאֲזִלִין לְשְׁמָאֲלָא. בֵיה אֲתַטְרְדוֹן, עַד עַדִין עַדִּין. אֵלִין אֵינּוֹן יְמִינָא וְשְׁמָאֲלָא, אַקְדִימוּ לְבְרִייתָא דְעֵלְמָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ולבתר זוייתהון דארעא.

פיסקא. אמר רבי יהודה, אמר רב, כתיב (משלי ג) ה' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה בדעתו תהומות נבקעו. בשלשה דברים הללו נברא העולם, ועל שנים מהן הוא עומד, על התבונה ועל הדעת. והא תנינן תלת. אמר רבי יצחק, החכמה נטלה הקדוש ברוך הוא למעלה, והוא שמו, להודיע לעבדיו הצדיקים. והשנים עמדו בעולם, והם קי ומו.

אמר רבי אבא, כלהו תלתא, אתרמיזו בחיזו זעירא. ואינון תלת תנועות פומא: עליון, אמצעי, והתחתון, בנהוגי דפומא אתנהיג בהו. אמר רבי אבא, והם חכמה ותבונה ודעת.

מאי משמע דהאי תרין אתנהיג בהו עלמא, והם תבונה ודעת. דתנינן, אלין מנהגי עלמא השמים שנבראו בתבונה. והתהום בדעת. והחכמה הוא שמו של מקום, והוא נקרא חכמה. ותנינן, הוא והחכמה הכל דבר אחד.

דאמר רבי יהושע, מאי דכתיב, (ישעיה מב) אני ה' הוא שמי. מלמד שהוא ושמו אחד הוא. אמר רבי אבהו, הכל נתן, אבל שמו הגדול לא נתן, ולא אוזיף לאחרון, דכתיב אני ה'. לבדי. מלמד דשם זה לא נתן לשום נברא.

ואמר רבי אבהו, בא וראה כמה חשש הקדוש ברוך הוא על כבוד שמו יתברך, תדע לך בזמן שביה"מ היתה קיים, כל המקריב קרבן, וזבחו לשם זה הנקרא אלהים, חייב מיתה, שנאמר (שמות כב) זובח לאלהים יחרם בלתי לה' לבדו. מלמד שצריך להזכיר שמו המיוחד בלבד.

ועל כן כדי שלא יטעה אדם, צוה בקרבנות ואמר, (ויקרא א) אדם פי יקריב מכם קרבן לה'. (שם כב) וכי תזבחו זבח תודה לה'. (שם יט) וכי תזבחו זבח שלמים לה'. (שם ב) ונפש פי תקריב קרבן מנחה לה'. הכל לה', ולא נאמר לאלהים.

מאי טעמא. אמר רבי אבהו, שם זה הוא משותף, שהמלאכים נקראו אלהים. בני אדם נקראו אלהים, הדיינים נקראו אלהים, ואין אנו יודעים למי מהם זובח, לכך צריך להזכיר השם המיוחד לבדו.

אמר רבי חייא, תא חזי, מאן דמקלל את השם, דכתיב (ויקרא כד) איש איש פי יקלל אלהיו ונשא חטאו, דהא אם קלל שם זה סתם, אינו חייב מיתה, ואין מנדין אותו, דיכול לטעון לחד מן דיינא, או לגדול הדור קאמר.

אמר רבי אבהו, מיתה אין מחייבין אותו, אבל גידוי מחייבין אותו, משום לאו דאורייתא, דכתיב (שמות כב) אלהים לא תקלל סתם. אבל אם קלל שם המיוחד,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חייב מיתה, דכתיב (ויקרא כד) ונקב שם ה' מות יומת, מלמד שאינו חייב עד שיזכיר שמו המיוחד.

ההוא גברא דאקדיש בריה, ואמר, האי ברא דאתייליד, יהא מקודש לאלהים, שמע ר' חייא ושמתייה. אמר ליה, ומה על דאקדישת ברי לקודשא בריך הוא, להוי ההוא גברא בשמתא. אמר ליה לאו על כף עבדית, אלא על דאקדישתיה לשם הנקרא אלהים, והתורה אמרה (שמות כב) זבח לאלהים יחרם. אמר והיאך הוה לי למימר. אמר ליה, האי ברא דאתייליד לי ליהוי מקודש לה, ולא לשם אחר. ומנא לן. מחנה, דכתיב (שמואל א א) ונתתיו לה, ולא אמרה לאלהים.

אמר רבי שלום, והא אוקימנא דבשם אלהים נברא העולם, אי הכי יכיל למטען האי גברא פהאי גוונא, דמלאכים הוו, או גדולי הדור הוו, או דייני הוו. אמר רבי אבהו, הא עלמא אתברי עד דלא ייתון בני נשא, ועד דלא ייתון דייני דרא, ורברי דרא, ולא אית למשגא.

כמא דאמר רבי אלעזר חביבא יקרא, דכתיב (שמות טו) מי כמכה באלים ה', שיוכל לברוא את העולם, משמע דאלים אינו יכול לברוא העולם, עד שנטל הקדוש ברוך הוא אות אחת משמו, והיא אות ה"א, ובו נברא העולם. ונעשה מן אלים אלהים, ונבנה שמו אלהים. ועל האי תנו, בה"א בראם.

אמר רבי יוסי, הא חזינן דלית פתרא ומלכותא אלא בשמיה קדישא. דלא אוזפיה לאחרא, והוא השם יו"ד ה"א וא"ו ה"א. דאמר רבי יוסי, בו נכללים עליונים ותחתונים שמים וארץ, וכל צבאם, כפסא הכבוד, וחיות הקדש, וכלם לנגדו פאין וכלא חשיבין, והוא ה"ה, והוא ה"ה, והוא ה"ה. בריך הוא, בריך שמיה. לעלם ולעלמי עלמין אמן.

אמר רבי יהודה, יתברך ויתעלה שמו של מלך מה"מ הקדוש ברוך הוא, שהוא ראשון, והוא אחרון, ומבלעדיו אין אלהים. וברא את העולם בסוד שלשה עניינים גדולים וטובים, והם דעת חכמה ובינה, שנאמר (משלי ג) ה' בחכמה יסד ארץ כוונן שמים בתבונה בדעתו תהומות נבקעו.

ולמה ברא הקדוש ברוך הוא הארץ, שהוא עולם השפל, בסוד החכמה. והשמים, שהוא עולם גדול ממנו, בתבונה, שהוא דבר קטן מן החכמה. וכבר שנינו, אימתי נקרא אדם חכם בחכמה, כששואלים אותו בכל דבר, ועונה ומשיב פענין, וידו בכל, אז נקרא חכם בחכמה, שהוא גדול על התבונה ועל הדעת, על פן ה"ה לו יתברך לעשות השמים בחכמה, והארץ שהיא שפלה מהם בתבונה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תהע פי החכמה גדולה מכולם, ועל פן נקרא אדם חכם, מפני שהוא חכם בכל החכמות. והתבונה קטנה מן החכמה, ועל פן נקרא אדם מבין, כלומר, מבין דבר מתוך דבר, הוא מעצמו ומלבו, מבין דבר מתוך דבר אחר. כלומר, בראותו יסוד, בונה בנין עליו. וכן הוא המבין, בראותו דבר אחד או קצתו, משלים הענין עליו.

והקהוש ברוך הוא יתברך שמו, ברא השמים בסוד התבונה, שהוא ענין תבונה מתוך היסוד. ובראשית כל הנבראים, ברא צורת המלאכים הקדושים, שהם תחלת כל הנבראים הנמצאים מזיו אור הדרו.

ועשרה שמות נקראו בסודם, ובתוך שמותם נקרא אלהים. ועל פן בא להורות בראשית ברא אלהים, כלומר ברא יתברך שמו צורת המלאכים הנקראים אלהים, והם היסוד מכל הנבראים האחרים, ומתוך זה היסוד, נבראו השמים לאחר פן בסוד התבונה, כאשר התבונה הוא דבר מתוך דבר כף נבראו השמים דבר מתוך דבר, שהם מסוד אור צורת המלאכים. כלומר הם בנין מתוך היסוד, ועל פן כונן שמים בתבונה.

אבל הארץ נהיה מתוך יסוד אחר, אלא שהיא תלויה על המים. והקדוש ברוך הוא יסד לה יסוד עשוי בחכמה, ועל פן נאמר ה' בחכמה יסד ארץ, כונן שמים בתבונה, דבר מתוך דבר.

ואמר רבי אבהו, בא וראה כמה חשש הקדוש ברוך הוא על כבוד שמו הגדול שהוא יהו"ה, פי זהו שמו ממש. אבל שם אלהים, משתף הוא על יתר הנבראים. המלאכים נקראים אלהים. בני אדם נקראו אלהים. הדיינים נקראו אלהים.

ועל פן חשש המקום על כבוד שמו. תדע לך, כל המקריב קרבנו וזבחו לשם זה הנקרא אלהים, חייב מיתה. שנאמר, (שמות כב) זבח לאלהים יחרם בלתי לה' לבדו. בשביל שהוא שם משותף, ואין אנו יודעים אם הוא זבח למלאכים, או לבני אדם, או להקדוש ברוך הוא. ועל פן אמרה התורה, זבח לאלהים יחרם בלתי לה' לבדו, כלומר, שצריך שיזכיר שם יהו"ה לבדו. ולפיכך נאמר בקרבנות, (ויקרא כב) וכי תזבחו זבח תודה לה', וכן בשלמים, וכן בעולה, ולא נאמר לאלהים אלא לה' ממש.

ושמים, נבראו מאותו האור הנשפע באלהים, עשה אותם דבר מתוך דבר, ובג' דברים הללו נעשה המשכן, שנאמר (שמות לא) ואמלא אתו רוח אלהים בחכמה ובתבונה ובדעת. ושלשתן הם במתנת עליון, לכל אשר יחפוץ יתנם,

שנאמר (משלי ב) פי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(בראשית א) בראשית ברא אלהים. רבי אבא פתח ואמר, (בראשית טו) ביום ההוא פרת ה' את אברם ברית לאמר. בחמשה ענינים נאמר הברית, הא' הוא ברית מילה, שנאמר (שם יז) והיתה בריתי בבשרכם לברית עולם. הב' ברית הקשת, שנאמר (שם ט) והיתה לאות ברית. הג' ברית המלח, שנאמר (במדבר יח) ברית מלח עולם. הד' ברית היסורין, שנאמר (דברים כח) אלה דברי הברית. הה' ברית הכהונה, שנאמר (במדבר כה) והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהנת עולם.

וקודם שנתנו הה' בריתות, לא היתה הברית אלא באש. שנאמר (בראשית טו) והנה תנור עשן ולפיד אש וגו'. וכתוב (שם טו) ביום ההוא פרת ה' את אברם ברית לאמר. והאש היתה ברית בתחלה. וזהו בראשית, הוצא משם אש, ונשאר ברית. כלומר ברית א"ש.

ר' יוחנן אמר, ברית כרותה פרת הקדוש ברוך הוא עם העולם, ועל מנת שיעמוד אברהם, ויתקיים העולם בזכותו. שנאמר, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, באברהם. ואותה שעה שפרת עמו הברית באש, עמד העולם בקיומו, וזהו בראשית, ברית אש, ברא אלהים את השמים ואת הארץ כדי שיעמוד אותו הברית אש.

והחכמה אומרת, למה הביא הקדוש ברוך הוא מבול מים לעולם, בתחלת דינו, ולא דבר אחר. אלא ראה הקדוש ברוך הוא שהעולם נברא בברית אש, וראה שאם ידין העולם בדין אחר, אפשר שיוכלו הרשעים לעמוד בעולם, מפני אותו ברית אש, כאשר נברא העולם. אלא מה עשה, דן את העולם במים, בדבר הראוי לכבות את האש, כדי להעביר את הרשעים מן העולם, שנמשלו לאש, שנאמר (יחזקאל טו) מהאש יצאו והאש תאכלם. רצונו לאמר, מהאש יצאו בתחלת העולם כשנברא.

לכן בתחלה אמר אמהה את האדם אשר בראתי במים, שנאמר (ישעיה נז) והרשעים פים נגרש, לאחר פן נאמר, מהאש יצאו והאש תאכלם, אמר הקדוש ברוך הוא עד כאן היו נמוקים במים, מכאן ואילך מהאש יצאו והאש תאכלם.

וכשחטאו אחר פן, דן אותם באש, שנאמר (בראשית יט) וה' המטיר על סדם ועל עמרה גפרית ואש, ואימתי נתבסם העולם, כשעמדו על הר סיני, ונתמלא כלו אש, שנאמר (דברים ד) והקר בער באש עד לב השמים. ר' יצחק אמר, והתורה נהיתה ברית בין השם והעולם, שנמשלה באש, שנאמר (ירמיה כג) הלוא כה דברי כאש, וזהו ברית אש בראשית.

ר' יוחנן פתח, (משלי כד) בחכמה יבנה בית, שלשה דברים צריך אדם לעשות בדרכי העולם, ואלו הן: לבנות בית מושבו, וליטע פרם להתפרנס בו, ואחר כך

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לקחת לו אשה, ולהוליד בנים, לפרנסם בהם. ולא פדרך השוטים, הלוקחים אשה בתחלה, ואחר כך נוטעים כרם, ואחר כך בונים בית.

כי הא דאמר רבי סימון, כל הלוקח לו אשה, ואין לו בתחלה במה שיוכל לפרנסה, הרי זה חפשי מן המצות, כמתים הנקראים חפשים, שנאמר (תהלים פח) במתים חפשי. ולמה נקרא חפשי. לפי שהוא חפשי מן המצות, מפני שלא יוכל להשתדל בעבודת בוראו, אלא בעבודת אשתו.

ר' יהודה אומר, כאלו לוקח עבודה זרה לעצמו. דאמר רבי יהודה, בתחלה היו החכמים והחסידים לוקחין אשה, ולא היה להם די פרנסתם, וממיתים עצמם ברעב ובצמא, ומניחים כל חיי העה"ז, ועוסקים בתורה ובמצות ובעבודת בוראם. אבל בזמן הנה שהעולם טרוד אחר הפרנסה, צריך לכוון בית בתחלה, ולזמן מזונותיו, ואחר כך לקחת אשה, ויכול לעבד בוראו, ולעסק בתורה. פי הא דאמרו רבותינו זכרונם לברכה, אם אין קמח אין תורה.

ואמר רבי יהודה, מאחר שהאדם נושא אשה, אז נקרא עבד ה', מפני שלבו פנוי מלהסתכל בעבירה ובנשים, ומלתור אחר לבבו ועיניו, כמה דאת אמר (במדבר טו) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם וגו'. לפיכך צריך אדם להשתדל לכוון בית בראש, ולעשות ישוב בבית.

וממי אתה למד, מהקדוש ברוך הוא. קדם בנה בית וכווננו, וזימן כל הפרנסה והמזונות, קדם שיבא אדם לעולם. האריך ברא את העולם בראש, שהוא הבית. וזימן כל הפרנסה האריך ברא את הבהמות, ואת החיות, ואת העופות והדגים הצמחים והאילנות, שהם זימן כל הפרנסה. לאחר שהכין הבית והפרנסה, הביא את האדם, וברא אותו ואת אשתו והולידו בנים ועשו ישוב בבית. ועל כן נאמר בראשית, בית ראש. כאשר תבין באותיות, תמצא בי"ת ראש. וכן התחילה התורה בראשית, כלומר בית ראשית, והכל ענין אחד.

ועם כל זה צריך האדם להשתדל בדרך ארץ, ולעשות עתים לתורה, ולהיות עמלו בשני הדרכים האלו, מפני שיגיעת שניהם משכחת עון. ושוא יאמר אדם הריני בן אבות העולם, ממשפחה גדולה, איני ראוי לעשות מלאכה ולא להתבנות. אמר לו, שוטה, כבר קדמך יוצרך, שנאמר בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, והוא עשה מלאכה קודם שבאת לעולם. ומנא לן. שנאמר (בראשית ב) מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות. קרא אותה מלאכה. וכן (שם) וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה.

וכי הא דאמר ר' יוחנן, בא וראה, למה ברא הקדוש ברוך הוא את האדם אחרון לכל הנבראים. אלא ללמדך, שעשה בכל יום ויום מלאכתו, וברא העולם וכל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

צבאם, וביום הששי שהוא אחרון למלאכתו, ברא בו את האדם. אמר ליה לאדם, עד כאן הייתי אני משתדל במלאכה, מכאן ואילך אתה תשתדל בה, וזהו בראשית ברא אלהים, קודם שיבא אדם לעולם.

ואמר רבי יוחנן, למה נברא אדם בצלם אלהים. שנאמר (שם א) ויברא אלהים את האדם בצלמו. משל למלך שהיה מושל על המדינה, והיה בונה בירניות ותיקונים לעיר, וכל בני העיר משתעבדין תחתיו. יום א' קרא לכל בני העיר, ומינה עליהם שר אחד שלו, אמר, עד כאן הייתי טורח בכל צרכי העיר, ולעשות מגדלים ובירניות, מכאן ואילך הרי זה פמוני.

כענין זה נאמר באדם, ויברא אלהים את האדם בצלמו, ואמר ליה ראה בניתי כל העיר וכל אשר בה, וכאשר הייתי מושל עליה ובונה אותה ככל חפצני, כך אתה תבנה ותעשה מלאכת העולם. מכאן ואילך יהיה הכל מסור בידך, וכולם יהיו משועבדים תחתך, ויראים ממך, כאשר היו יראים ממני, שנאמר (שם ט) ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ. ועל כן בצלם אלהים עשה אותו. ויברא אלהים את האדם בצלמו, לעשות כל צרכי העולם ותיקוניו, כאשר הוא עשה בתחלה.

בראשית, פתיב (משלי ח) ה' קנני ראשית דרכו קדם מפעליו מאז, הפסוק הזה חוזר על כל התורה, שהיא היתה ראשית דרכי אל, שהתורה נבראת אלפים שנה קודם שנברא העולם.

דאמר רבי אלעזר, שבעה דברים נבראו עד שלא נברא העולם. ואלו הם: התורה. וגן עדן. וגיהנם. וכסא הכבוד. ובית המקדש. ושמו של משיח. והתשובה. ובתורה ברא את העולם, שנאמר (שם) ה' קנני וגו'. וזהו בראשית ברא אלהים, רצונו לאמר עם ראשית, שהיא התורה, ברא אלהים את השמים ואת הארץ. אמר רבי יהודה בא וראה כמה הפרש יש בין התורה והעולם, שהעולם נברא בששת ימים, והתורה בארבעים יום וארבעים לילה.

רבי יוחנן הוי אזיל מקסרי ללוד, והיה מטייל עמיה ר' חייא בר אבא, כד מטו חד בי חקל, אמר רבי יוחנן, האי הוי דידי, ונבינתיה, כדי למזפי באורייתא. בכה ר' חייא בר אבא, אמר ליה ולמה את בכי. אמר ליה, דלא שבקת לסיבותיה כלום.

אמר ליה, חייא בני, קלה הוא בעינך מה דעבדיית, דשבקית דבר שנברא בששה ימים, בעבור דבר שנברא בארבעים יום, שנאמר (שמות לד) ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה וקניתי דברים גדולים וטובים שאינם בעולם, והם עצה ותושיה וחכמה וגבורה, שנאמר (משלי ח) לי עצה ותושיה אני בינה לי גבורה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ר' יוחנן כד הוה לעי באורייתא, הוה אנפוי זהירין כזוהרא דשמשא, יומא חד פגע ביה ר' יוסי, אמר ליה חמא אנפך זהירין כזוהרא דשמשא, אמר ליה לאו הוא אלא שמעתא דנהרא לי. קרא עליה (שופטים ה) ואוהביו כצאת השמש בגבורתו.

ר' יצחק אמר, התורה נקראת תושיה בתחלה. ואחר כך גבורה, שנאמר לי עצה ותושיה וגו', תדע לך כי בתחלה נקראת תושיה, שמתשת כחו של אדם, מפני שיש לו להלחם עם יצר הרע, ולכתת כל גופו בבית המדרש, עד שירגיל אותו בתורה. כיון שהוא רגיל לעסוק בתורה, אז יש לו שמחה וגבורה, שנאמר אני בינה לי גבורה, רצונו לאמר כשאדם רגיל בתורה ובחכמה, אז יש לו תפארת, ואיזו היא גבורה, להלחם מלחמות ה', שנאמר (במדבר כא) על פן יאמר בספר מלחמת ה', שם תהא המלחמה והגבורה.

ובתורה ברא הקדוש ברוך הוא את העולם, שנאמר (משלי ח) ואהיה אצלו אמון, אל תקרי אמון, אלא אומן. וזהו בראשית ברא אלהים, עם ראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, וזו היא התורה.

ר' יהודה אומר, לא נברא אלא בשביל היראה, שנקראת ראשית, שנאמר (משלי א) יראת ה' ראשית דעת. ומנא לן שהעולם נברא על פי היראה, שנאמר (קהלת ג) והאלהים עשה שייראו מלפניו. עשה את העולם, כדי שייראו מלפניו, ועל פי היראה שהיא ראשית, ברא אלהים את השמים ואת הארץ.

בראשית, רבי אלעזר פתח, (תהלים קכ) שיר המעלות אל ה' בצרתה לי קראתי ויעניני. שירים תאבים ברא הקדוש ברוך הוא בבריאת שמים וארץ, כדי להללו ולשבחו, שהוא יוצר הכל. השמים אומרים שירה לפניו, שנאמר (תהלים יט) השמים מספרים כבוד אל, והארץ אומרת שירה, שנאמר (שם צו) שירו לה' כל הארץ.

ועוד, שכל העולם תאבים ושמחים לפאר ליוצרים, בחזותם נפלאותיו בשמים ובארץ, וזהו בראשית. עיין באותיות ותראה, שי"ר תא"ב. כלומר, תא"ב לאמר שי"ר, על נפלאותיו בשמים ובארץ, איזה הוא אותם המעלות שהיה דוד המלך עליו השלום אומר. אלו הם אותם השירים של אותן המעלות, שהם השמים, שנאמר (עמוס ט) הבונה בשמים מעלותיו. ודוד תאב להם, והיה אומרים, וזהו שיר תאב.

ואמר רבי אלעזר, כתיב (איוב לח) ברוך יחד פוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים. מאן אינון בני האלהים. אלו הם המלאכים, שהם אומרים שירה לפני יוצר בראשית בכל לילה, כנגד שלש משמרות דהוי הלילה. ובכל משמרה ומשמרה, כל פת ופת אומרת שירה. ובמשמרה האחרונה שהיא בסופה, והיא לעת הבקר, כל הפוכבים

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והמזלות, והמלאכים הנקראים בני האלהים, הם אומרים שירה, שנאמר, ברוך יחד כוכבי בקר וגו'.

וכל אחד כפי מעלתו. להורות כי גבוה מעל גבוה שומר, כי מעלות יש להם אלה למעלה מאלה, על פן נאמר שיר המעלות, ממעלות המלאכים שהם אומרים שירה, וזהו בראשית, שי'ר תא"ב, ברא אלהים את השמים ואת הארץ.

רבי חזקיה הוה אזיל באורחא, והוה עמיה ר' יוסי בר חלפתא, קמו למיזל. בתר פלגות ליליא, עד דהוה אזלי, אמר רבי יוסי לרבי חזקיה, מאי עבידנא, דהא תנינן לעולם יצא אדם בכי טוב.

אמר ליה רבי חזקיה, יוסי ברי, תא שמע הדר נעימות קל גלגלי חיותא, דאינון משבחן שירתא קדם אלהנא. עד דארכין אודניה, שמע קל תושבחה נעימותא, דהוה אמרי (תהלים ט) וה' לעולם ישב וגו'.

אמר ליה רבי חזקיה, ברי, שמעת כלום. אמר ליה, קל נעימותא. ומן נעימותא ותושבחתא מהאי פסוקא דשמעית, כען ידענא פירושו, דכתיב וה' לעולם ישב כונן למשפט כסאו. דבכל שעתא ושעתא דדייני דינא שכנינתא דקודשא בריך הוא, דהוא כורסא יקריה מתתקן תמן, משמע שנאמר כונן למשפט כסאו.

אמר ליה ידעת איזו היא משמרה ממלאכי השרת אמרי דא. אמר ליה לאו. אמר ליה, משמרת אותם המלאכים, הנקראים אלהים היא. דתניא, עשרה משמרות של מלאכי השרת איכא ברקיעא, ואינון מתחלקין בשלשה משמרות דהוי הלילה.

סדר הלימוד ליום כב סיון [יום 258 בשנה]

ותהע לך האיה, כד ישראל מסיימים צלותהון בליליא, נסבין שירתא בתריהון, אינון דנקראים אישים, ואמרי שירתא. ומאי שירתא אמרין. (שם ה) מה אנוש כי תזכרנו וגו' ותחסרהו מעט מאלהים וכבוד והדר תעטרהו וגו' ה' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ. במשמרה שניה נסבין שירתא, אינון דנקראים מלאכים וחשמלים ואראלים. ומאי אמרי, (שם כט) הבו לה' בני אלים.

בפלגות ליליא ממש, עד דסיים משמרה שניה, דההיא שעתא היא דקודשא בריך הוא מסתכל בעדן ממש, דגניז לצדיקים לעתיד לבוא. פתחי חיות הקדש, ובתריהון שרפים ואופנים וכרובים, ואמרי (שם לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך (שם סח) סולו לרוכב בערבות ביה שמו.

בתחלת משמרה תליתאה, נסבין שירתא אינון דנקראים אלהים, ואמרי וה' לעולם ישב וגו'. כד אתי צפרא, פתחי שמיא ואמרי, (שם ט) השמים מספרים כבוד

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אל וגו'. כוכבי בקר אמרי, (שם קמז) מונה מספר לפוכבים וגו', גדול אדונינו ורב פח. אותם המלאכים הנקראים בני אלהים פתחי ואמרי, (תהלים כט) הבו לה בני אלים הבו לה כבוד ועז.

עה דהו אזלי, חמו דקדרא שחרא, והדר נהורא. אמר רבי חזקיה לרבי יוסי, תא ואחזי לך דכף היא גאולתן של ישראל. בעידנא דינהר להון שמשא דגאולתא, יתי להון עקא בטר עקא, וקדרותא בטר קדרותא, עד דאינון בה, ינהר עליהון נהורא דקודשא בריה הוא, שנאמר (הושע ו) פשח נכון מצאו. וכתוב (מלאכי ג) וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה.

ובזמנא ההיא מלחמות יתעוררו בעולם, גוי בגוי, ועיר בעיר, וצרות רבות יתחדשו על שונאיהם של ישראל. עד שיקדרו פניהם כשולי קדרה, ואחר כך יתגלה עליהן גאולתן מתוך שאגת לחצם ודחקם.

וזהו שאמר דוד המלך עליו השלום, (תהלים כב) למנצח על אילת השחר. אילת השחר, אילת הבוקר הוה ליה למימר. אלא על אילת וחזק דשחרותא דישראל. כדבר אחר (שם פח) כגבר אין איל. בההיא שעתא יזעקון בני ישראל, וימרון אלי אלי למה עזבתני, מגו עקתהון, לבתר מה פתיב, (תהלים ל) פתחת שקי ותאזרני שמחה.

רבי אומר, השיתין מששת ימי בראשית נבראו. והקדוש ברוך הוא ברא שית. וזהו בראשית, כלומר, ברא שית. אילו של יצחק, קושטא הוא דנברא מששת ימי בראשית. והקדוש ברוך הוא ברא שי"ת, תי"ש בהפוך אותיות.

בראשית, יתברך שמו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, שברא כל העולם, והכינו בחכמה ובתבונה ובדעת, וכנגדן ברא ג' עולמות, עולם העליון, ועולם התחתון, ועולם התיכון. ונתן בעולם התחתון הקטן, צורת שלשתן. צורת המדברת, וצורת הצומחת, וצורת השכלית.

ותדע לך, פי העולם התחתון מתקיים באויר, כאשר תראה פי הגוף מתקיים בנפש, והנפש מתקיימת באויר, והאויר בבורא יתברך. תדע לך, שהבורא יתברך ברא האדם, וברא אותו בצלם ובצורה.

והכינו מארבעה דברים מובדלים זה מזה, מאש, מרוח, ממים, מעפר. שנאמר (בראשית א) והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלהים. אלו הם הד' דברים הנזכרים, כמה דאת אמר, מקום יש בכרפי הים, שקורין לאש תוהו, וזהו היסוד הראשון. ובהו וחשך, הם המים והעפר. ומנא לן דחשך הוא העפר. שנאמר (קהלת ו) ובחשך שמו יכסה. ואמרו שזהו גוש העפר. והרות, הוא רוח ממש.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואמנם כי האל יתברך, ברא את האדם, שהוא נקרא עולם התחתון, כנגד עולם העליון הגדול, ונתן בו קיום הנפש, המניע לגוף כלו, ועל פן הבדילו מכל הנבראים אשר למטה עמו, ובמה האדם מובדל מיתר הנבראים. מפני זאת הנפש, ואיזהו היא, נפש המדברת.

שאל ר' יהודה לר' דוסתאי, הנפש אשר באדם הנקראת שכלית, איזהו נפש היא, ואיזהו מקומה. אמר ליה, הלא ידעת כי האדם ברא אותו המקום יתברך בשמו, וכאשר הוא גדל ורואה עניני העולם, ומביט בלבו, הוא מעצמו מריח הנפש הזאת, כי הואיל והוא מביט ורואה נפלאות הבורא, וחידיוש העולם, וזרות המאורות ערב ובקר, וכי כל העולם פלו תלוי בכחו יתברך, הוא משתדל בעצמו לחקור ולהשיג השגה קדושה וברה, ואז יש לו נפש השכלית, מפני שהוא משפיל לדעת לחקור בחכמה.

רבי עזריה אומר, הנפש מקומה בלב, והיא מניעה לכל הגוף, והיא מונעת באמצע הגוף, ומאירה לכל הגוף. כאשר נתן השמש בחצי השמים. והגוף מתקיים בנפש, והנפש באויר, והאויר בבורא. והבורא ית' סובל כל העולמות בכחו, שנאמר (ישעיה מו) אני עשיתי ואני אשא ואני אסבל.

רבי יהודה אומר למה הזכיר הקדוש ברוך הוא בריאת שמים והארץ תחלה, והלא פסא הכבוד והמלאכים, נבראו תחלה. אלא, כדי שלא ירהר אדם דברים הסתומים מהעין ואשר לא גלה בראש.

רבי אומר, כדי להראות לאדם, שאינו בעל חכמה, ואינו ראוי לגלות לו סתרי תורה. דאמר רבי יצחק, אין מגלין סתרי תורה, אלא לאדם חכם, וקורא ושונה, ותלמודו מתקיים בידו, והוא ירא שמים, ובקי בכל דבר. ואדם שאינו בענין זה, וישאל על הסתרים והנעלמים שלמעלה, אמור לו מה אתה שואל, שא נא עיניך וראה, כי בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, תדע לך שלא גילתה התורה יותר.

ואם תאמר שאין סתרים בתורה, תדע לך כי על כל דבר ודבר יש תלי תלים של סודות והלכות ופירושים, שנאמר (שיר השירים ה) קוצותיו תלתלים, על כל קוץ וקוץ תלי תלים. כי הא דרבן יוחנן בן זפאי, הוה אמר על האי פסוקא, (בראשית לו) ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב, שלש מאות הלכות פסוקות, ולא רצה לגלות אותם אלא לר' אלעזר בן ערף, ולר' אלעזר בן הורקנוס תלמידי, דהוי עסקי במעשה מרכבה עמו.

אמר רבי, בא וראה מה פתיב בשלמה, (מלכים א ה) וידבר שלשת אלפים משל ויהי שירו חמשה ואלף. על כל דבר ודבר הוה אמר בו אלף וחמשה טעמים. ומה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שְׁלֹמֹה, שְׁהִיָּה עֶבֶד שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הִיָּה אֹמֵר עַל כָּל דְּבַר וְדְבַר ג’ אֲלֵפִים מְשֻׁל, וְאֵלֶּה וְחֻמְשָׁה טַעֲמִים, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא מְגַלֵּה עֲמִיקָתָא וּמְסַתְרָא, וְהוּא הַנּוֹתֵן הַחֲכָמָה וְהַבִּינָה, שְׁנַאֲמַר (משלי ב) כִּי ה’ יִתֵּן חֲכָמָה מִפִּי דַעַת וְתִבְוֵנָה עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה.

ר’ לוי אָמַר, כְּתִיב (תהלים צב) מִה גָּדְלוֹ מַעֲשֵׂיךָ ה’ מֵאֵד עֲמָקוֹ מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. מִה גָּדְלוֹ מַעֲשֵׂיךָ ה’, זֶה מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, שֶׁהֵם מַעֲשֵׂיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. מֵאֵד עֲמָקוֹ מַחְשְׁבוֹתֶיךָ, אֵלּוֹ סֵתְרֵי תוֹרָה.

ר’ אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל אֹמֵר, כְּתִיב (מלכים א ה) וְה’ נָתַן חֲכָמָה לְשֹׁלֹמֹה כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לוֹ, מִלְּמִד שְׁעָמַד עַל דְּקִדּוּקֵי תוֹרָה, אֲבָל עַל עֲמָקֶיהָ לֹא עָמַד, וְכִשְׁבָּקֵשׁ לְעֲמוּד עָלֶיהָ, אָמַר (קהלת ז) אֲמַרְתִּי אֲחֻכְמָה וְהִיא רְחוּקָה מִמֶּנִּי.

שָׁאֵל ר’ דּוֹסֶתַי לְר’ אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל, אָמַר לִיה רַבִּי, הַעֲמִידְנִי עַל סוּד זֶה הַפְּסוּקָה, (במדבר כח) עוֹלֹת תִּמְיֵד הַעֲשׂוּיָה בְּהַר סִינַי לְרִיחַ נִיחּוּחַ אֲשֶׁה לָּהּ. אָמַר לִיה, בְּנִי, חֲיִיךָ דְּבַר אֲמַרְתָּ לִּי, שְׁעַדִּין אֵינְךָ רְאוּי לְעֲמוּד עָלָיו, וְלֹא שָׁאֲלַנִּי אָדָם עַל זֶה, זוֹלָתִי עֲקִיבָא תְּלַמִּידִי, וְעַדִּין הַשְּׂרָשִׁים בְּיַדִּי, שָׁמַע רַבִּי עֲקִיבָא, אָמַר פִּיּוֹן שֶׁהִנְצוּ הַפְּרָחִים, אֲכַלְתִּי הַשְּׂרָשִׁים. אָמַר לִיה עֲקִיבָא עֲקִיבָא, מוּכָן תִּהְיֶה לְרִיחַ נִיחּוּחַ לָהּ. וְעַדִּין בְּלִיעַת הַמֶּתוּק נִשְׁאָר.

יוֹמָא חַד הוּוּ אֲזֻלִּי בְּאוֹרְחָא, אָמַר לִיה, אֵי כְּדִין אֲכַלְתָּ שְׂרָשִׁים דְּאֲמַרְתָּ. אָמַר לִיה רַבִּי, מִשְׁאֲמַרְתָּ לִי הַסּוּד, עֲמַדְתִּי עַל תְּכוּנָתוֹ. וְסָח לוֹ הָאֵיךְ. אָמַר לִיה עֲמַדְתָּ וְאֲכַלְתָּ, וְעַדִּין הַבְּלִיעָה מִהַמֶּתוּק נִשְׁאָר. וְאוֹתָהּ שְׁעָה גְּלָהּ לוֹ אַרְבַּעִים סוּדוֹת בְּתוֹרָה.

עַה דְּהוּוּ אֲזֻלִּי, חֲמִי חַד מַעֲיִנָא דְּמִיָּא, יִתְבוּ תַּמָּן. אָמַר לִיה ר’ אֱלִיעֶזֶר, עֲקִיבָא, תָּא וְאַחֲזִי לָךְ נְבִיעָא דְּמִיָּא, דְּקָא פִּתְחֵי מִיָּא, וְצִלְלִין וְנִזְלִין, כְּהָא דְּכַתִּיב, (שיר השירים ד) בָּאֵר מַיִם חַיִּים וְנוֹזְלִים מִן לְבָנוֹן. וְעַל הַדָּא פְּסוּקָא, גִּילָהּ לוֹ שִׁיחַת מְלֹאכֵי הַשְּׂרָת, שִׁיחַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, וְיַדִּיעַת חֲלוּנֵי חֲמָה בְּעֵתוֹתָיו וּזְמַנָּיו, שִׁיחַת דְּקָלִים וְעוֹפּוֹת, שִׁיחַת הַרוּחוֹת, יַדִּיעַת הַתְּקוּפוֹת וְהַעִיבוּרִים.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, בְּכַה רַבִּי עֲקִיבָא. אָמַר לִיה עַל מַה קָא בְּכִיתָ. אָמַר לוֹ, אוּ לְדוֹר שִׁיְהִיו יְתוּמִים מְמָךְ. אָמַר לוֹ, אֵל תֹּאמַר כֶּךָ, אֵלָּא ווִי לְדוֹר שִׁיְהִיו יְתוּמִים בְּלִי אָב, בְּלִי חָכֵם מוֹרֶה, וְלֹא תְּלַמִּיד הוֹגֵה. וְיָמִים יְבוֹאוּ, שְׁכָל הַדּוֹר יִהְיוּ חֲצוּפִים וְעוֹזֵי פָּנִים, וְתִשְׁתַּכַּח תוֹרָה, וְאֵין דּוֹרֵשׁ וְאֵין מְבַקֵּשׁ. וְהַמֶּתְעוֹרֵר לְבוֹ בְּתוֹרָה, יִהְיֶה נְבוֹזָה וְחַדְלֵי אִישִׁים, ווִי לְדָרָא הֵהוּא כַּד יִיתִי הֵהוּא דְּרָא.

אָמַר לִיה לִית הֵהוּא דְּרָא מִתְקִיִּים, אֵלָּא בְּהַבֵּל פִּיהֶם שֶׁל תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבָּן, כַּד אֵינּוֹן רְכִיכִין בְּלָבֵד, וְכַד אֵינּוֹן קְשִׁישִׁין, אוֹרִייתָא מִשְׁתַּכַּח מִנְהוֹן. כִּי הָא דְּאָמַר

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי יהודה, מאי דכתיב, (שמואל א א) אל הנער הזה התפללתי, הוה ליה למימר אל הבן הזה התפללתי. אלא אמרה חנה, יהי רצון, שבשעה שיגדל ישתדל בעבודת המקום, כמו עכשיו שהוא נער.

וכל אדם שיזכה להיות בזקנותו כמו בנערותו, יזכה למעלת שמואל הנביא, דכתיב (שם ב) ומעיל קטן תעשה לו אמו והעלתה לו מימים ימימה. וכי תעלה על דעתך כד, אלא צדקתו וזכותו היה גדל עמו תמיד, כתפלת אמו. ולדעתיה דר' יהודה, מעיל ממש הוא.

ואמר רבי, מאי דכתיב, (ויקרא יט) מפני שיבה תקום והדרת פני זקן. אמר רבי, בו הוא מוסר ליניקא, כלומר מפני שיבה תקום, קודם שתעלה לשיבה ולזקנה, תקום להיות טוב. וכאשר תשתדל להיות טוב בבחרותיך, לאחר פן והדרת פני זקן. וסיפא דהאי פסוקא מוכיח עליו, שעל זה נאמר, משמע דכתיב ויראת מאלהיך.

רבי יצחק אמר תחלת כל העולם ובניינו, לא נברא אלא על היראה, להיות אדם בעל יראה לשמים, ובעל יראה לבריות, מדכתיב (בראשית א) בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ. את השמים, להיות ירא לשמים. ואת הארץ, להיות ירא לבריות. כמו כן מלמד, שכל העולם לא נברא אלא על היראה, שנקראת ראשית, שנאמר (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת ה', וזהו דכתיב בראשית.

(בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור. רבי חייא פתח, (תהלים צז) אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה. הקדוש ברוך הוא ראה וצפה, שהעולם אינו יכול לעמד בלתי היסוד, ואיזהו היסוד שהעולם עומד עליו, הוא הצדיק, שנאמר (משלי י) וצדיק יסוד עולם. וזהו יסוד הראשון שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו. והוא נקרא אור, שנאמר אור זרוע לצדיק. ועוד, ממה דכתיב, וירא אלהים את האור כי טוב. נאמר כאן כי טוב, ונאמר להלן (ישעיה ג) אמרו צדיק כי טוב.

רבי אומר, זה האור, אור המלאכים, הוא שנבראו תחלה קדם כל העולם. ואי תימא והרי אנו רואים שהשמים והארץ נבראו תחלה. לא קשיא, דהא שנאמר למעלה עד כאן, ספור הוא דאמר. אלא זה ויהי, הוא הראשון, ומכאן התחילו כל הנבראים.

ר' יהודה אומר, זהו אור הכסא ממש. ומזה האור, נבראו שאר כל הנבראים. ממנו נבראו השמים, וכסא נברא בתחלה, שנאמר (ירמיה יז) כסא כבוד מרום מראשון.

רבי אליעזר הגדול אומר, אור המלאכים נברא בתחלה. דכתיב, וירא אלהים את האור כי טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך. כלומר, הבדלה נתן הקדוש ברוך

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הוא יתברך, בין זה האור, ובין החושך, שהוא העולם הזה. והשמים הם המבדילים בין העולם הזה, ובין אור המלאכים, והם המבדילים בינתיים, בין האור ובין החושך.

רבן יוחנן בן זכאי אומר, נתן הקדוש ברוך הוא ממשלה למלאכים על השמים, והשמים על הארץ. וכלם נתלים בכסאו יתברך שמו, להורות פי גבוה מעל גבוה שומר.

(בראשית א) יהי אור. רבי אלכסנדראי אומר, הרואה הפוכבים במסלותם חייב לברך. מאי מברך, ברוך המסדר את הפוכבים ברקיע. ראה פוכב אחד, אינו מברך. שנים, מברך. ואימתי, כד הוי ליליא, מברכין ברוך המעריב ערבים. רבי אומר אלין כופרני אדקיניא, דאורחתהון מסתלקין על ההוא יממא, מדחילו דחיותא, מברכין שומר עמו לעד. ולפיכך תקנו על דרך זה כל תפלת הערבית.

ר' אלעזר ברבי שמעון, אזל למחמי לר' יוסי בר' שמעון בן לקוניא חמוי. סמוך לקרייתא, רמש ליליא. אמר לר' יוסי דהוה אזיל עמיה, חמית אלין פוכביא דנהירין. אמר חמי אנא דא פוכבא דשרביטא עידנא סגיא הוא דאנא משגחנא ביה, ומן יומאי לא אמרו לי על דא כלום.

אמר ליה תרי ענייני שמענא. חדא היא, דכל מה דעבד קודשא בריך הוא בין שמיא, וכוכביא ומזליא, אית בהו ידיעא וסוכלתנו. וכלהון עבדי שליחותא דקודשא בריך הוא. והאי פוכבא דאת אמרת, לא תימא ולא תיסק על דעתך דחד הוא, אלא סגיאין אינון, דחד תחמי בהאי גיסא, וחד בהאי גיסא, וזמנין דכלהון בחד שעתא.

ואנא שמענא מאבא, דשבע אינון. ובזמנא דמטא עידנא דכל חד מנהון למימר שירתא, מסגיאנות חדותא דאית בהון, שלחין זיוותהון ואזלין למימר שירתא.

וענינא אחרינא, דאלין שבע פוכביא, לא אזלין ולא נטלין מאתריהון, בר בעידנא דקרי לחד מנהון רבון עלמא למנהר באתר דהוא צבי. דכתיב, (ישעיה מ) לכלם בשם יקרא. וכד נטלין, שלחין זיוותהון עמהון למיזל.

כה מטו לבי חמוי, לא הוה תמן. כד אתא, אמר את הכא, ואנא אתי למחמי חד פוכבא, דהוה אזיל למשלם רעותיה דמאריה. אמר ליה, מאי הוא. אמר ליה, פוכבא דשביט. וחד מנהון חמית, דהוה אזיל לפיקודיא דמאריה. יתבו תמן תלתין יומין.

לבתר כן אשכמו למיזל, כד הוה אתי גהורא, ואזיל עמיה חמוי כפלגות מיל. ברכיה חמוי, אמר דא היא שעתא דמתקיים ברכתא דצדיקיא. מנא לן, דכתיב (בראשית א) וידא אלהים את האור פי טוב. כתיב הכא פי טוב, וכתיב התי (במדבר

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כד) פי טוב בעיני ה' לברך את ישראל. אמר ליה, אפילו ברפתא דכל אדם, מתקיימא בהאי שעתא, דשמיא וכוכביא ומלאכיא אמרי שירתא.

ועוד שמענא מאבא, דברפתא יתירא הוספת ליה, ודא היא חדותא. משום דהאי שעתא אמרי שמיא, והוא כחתן יוצא מחפתו. מה החתן כשיוצא ישיש, כך היוצא לדרך ישיש בהאי שעתא.

(בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור. תמן תנינן, אמר רבי יוסי, מהו דכתיב, (ישעיה כא) משא דומה אלי קרא משעיר שמר מה מלילה שמר מה מליל וגו'. אזלא הא מלתא, פי הא דאמר רבי יוחנן, כל הגלילות שגלו ישראל מארצם, פלחו היה גלוי לכל, וגלותא רביעאה, לא נגלה לעולם, ואיזהו גלות הרביעי. זהו שהוא משעיר, שהוא עשו, דכתיב (בראשית לו) וישב עשו בהר שעיר.

אמר רבי למה נקרא שמו שעיר. על שם תוקף וחוזק, העול הפכד, שמונעין מהם התורה והעבודה, וזהו עול על נשמתם שנותנין על ישראל. שעיר הוא תקיף בגימ'. וזהו הגלות שישראל יושבים בה, היא משא דומה. כלומר, בחשאי. דבר שלא נגלה מהלב לפה.

רבי יצחק פתח, ויקבר אתו בגי בארץ מואב מול בית פעור. וכתיב (דברים לד) ולא ידע איש את קבורתו עד היום הזה. אמר הקדוש ברוך הוא, שוטים הם המחשבים קצי משיחא, דבר שלא גליתי לעולם, שנאמר (ישעיה סג) פי יום נקם בלבי, לבא לפומא לא גליא, ואינון משתדלי למחשב קצי.

בהאי נחזי תלתא סימני, כתבית ואחזית לדרי עלמא, בקבורתיה דמשה עבדי. ואלין אינון בגיא, בארץ מואב, מול בית פעור. אחזית, ויהבית סימנים לכלהון דעלמא, ולא ידעי קבורתיה, דכתיב ולא ידע איש את קבורתו. דבר שלא גליתי ולא הראיתי, היאך אמרי שטותא ושקריותא קמי קודשא בריך הוא בהך.

ההא הוא דכתיב, (ישעיה כא) משא דומה אלי קורא משעיר, אלו ישראל, שקוראין להקדוש ברוך הוא, מעול פכד של בני שעיר. ומאי אמרי, (ישעיה כא) שמר מה מלילה וגו'. רצונו לאמר, רבונו של עולם אתה הוא שומר ישראל ה'. עד מתי אנו בזה הגלות שדומה ללילה, אמור לנו, מה מלילה, מה תהא מזו הלילה, אימתי תוציאנו ממנה.

בא וראה מאי דכתיב בתריה, (שם) אמר שמר אתא בקר וגם לילה, אמר הקדוש ברוך הוא שומר ישראל, אתא בקר, הבאתי והוצאתי אתכם מן הגלות, ולא זכיתם להיות בפקר, וגם לילה, הבאתי לכם הלילה והאפלתי אתכם בבור הגלות הזה שהוא פלילה. אם תבעיון בעיו, אם אתם מבקשים לדעת קץ גאולתכם אימתי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תהיה, ואימתי תבואו לארצכם. שובו אתיו. פי הא דאמר רבי יהודה, אין קץ הגלות נתלה אלא בתשובה, שנאמר (תהלים צה) היום אם בקולו תשמעו.

וכיון שנברא העולם, נרמז הרמז הגדול הזה, ברזי הסתרים, שנאמר (בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור. כלומר, יהי רז. ורז ואור, דבר אחד הוא. וירא אלהים לזה הרז, כי טוב להיות ברז וסוד, כדי שלא יתגלה לשום אדם, שאלמלי יתגלה, כמה פריצים מבני עמנו ילכו לאבדון.

ועל שהיה ברזא וסוד, הבדיל אלהים בין האור ובין החשך, בין אומתו שהוא האור. ובין האומות שהם החשך. שנאמר (שמואל א ב) ורשעים בחשך ידמו. ועוד כתיב, (תהלים פב) בחשכה יתהלכו. (בראשית א) ויקרא אלהים לאור יום. אמר רבי, זה יום קץ הגאולה. שנאמר (זכריה יד) הנה יום בא לה, זה יום הקץ.

ר' יוסי בן חלפתא, הוה יתיב קמיה דר' יצחק, אמר ליה מידי שמיע ליה למר, על מה אתארך יומא דמשיחא מן גלותא דא. אמר ליה, לא אתארך אלא על ביטול אורייתא. דהכי שמענא מרב המנונא סבא, תלתא גליות גלו ישראל, וחזרו בזכותהון דתלתא אבות. וגלותא רביעאה בזכותא דמשה יתחזרון.

תא ואחזי לה, לא איתגלו ישראל אלא על ביטול תורה. שנאמר (ירמיה ט) ויאמר ה' על עזבם את תורתי. אמר הקדוש ברוך הוא, בגליות הראשונות, חזרו בזכות אברהם יצחק ויעקב, עכשיו, הם חטאו בתורה שנתתי למשה, ונקראת על שמו, שנאמר (מלאכי ג) זכרו תורת משה עבדי. כד יתובין ויתעסקון בתורתו, בזכות משה אני גואלם.

על פן נאמר בתורה, (דברים לג) תורה צוה לנו משה, כדי לשמרה ולעסוק בה. ואם לאו, מורשה קהלת יעקב, מורשה: דא מסכנותא הוא. כמה דאת אמר (שמואל א ב) ה' מוריש ומעשיר, מלמד דלא אתיא מסכנותא לברתיה דיעקב, אלא על דלא אתעסקו בפיקודין דאורייתא.

רבי חזקיה אמר, אנא הוית באתריהון דערביא, וחמית גוברין דהוו מתטמרין ביני טוריא, במערתא, ואתו מערב שבת לערב שבת לבתיהון. אמרית להון, מה דין דאתון עבדין. אמרו לי, פרישי עלמא אנן, ומתעסקן באורייתא כל יומא ויומא, וזמנין לית אנן אכלין בר מעשבי ברא.

אמרית להון, ושאר זמנין במה אתון מתפרנסין. אמרו לי, אנן אשכחן במדברא אעייא דמצמיחים באלוד, ואנן אכלין יתהון. כד נהירא לן שמעתא, מסגיאות חדותא, משתמטי חד מינן, ומבשלין להון ואכלינן. ויומא ההוא חשיב לן דהוא פי

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

טוב. ובזמנא דלא צמחי אינון אעייא, אנו אכלין עשבין דמשפחנא, ומבשלי להון ואכלינן.

אמרית להון, תהי חלקי עמכון לעלמא דאתי. אשריכם בעולם הזה, וטוב לכם לעולם הבא. פען ידענא דלא תהוון בכיסופא, כד ייתי משה למתבע עולבנא דאורייתא. אמרית להון, בני, חייכון, יומא דא מה חידוש אתחדש לכון.

אמרו לי, האי פסוקא (בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור. ותאני רבי פרוספדאי, גדול התוספת מהאור. שהיה אור שלא היה פמוהו, זה הוא אור השכל הגדול, שנתהוה מאור זיו הודו, וזהו העומד מאחורי הפרגוד.

דתנינן, מאי דכתיב, (תהלים קד) עוטה אור כשלמה, מלמד שעשה הקדוש ברוך הוא שאר המלאכים, באותו האור הראשון, מאותו האור ממש. סלקא דעתך פמוהו. אלא מה הוא דבר מובדל ומושפל, כך שאר המלאכים דברים מובדלים ומושפלים. אבל אין השגתם כהשגתו. דתאני ר' פרוספדאי, השגת המלאכים היא השגה גדולה, מה שאין פן למטה מהם.

השגה שניה היא, השגת השמים, שמשגיגים השגה, מה שלמטה מהם אין משגיגים כמותם. השגה שלישית, היא השגת המדרגה התחתונה אשר מעפר יסודה, והיא השגת בני אדם, מה שאין משגיגין שאר הנבראים.

וכנגה שלש מעלות הללו, יש באדם שלש צורות נפשיות. צורה הראשונה היא הנפש השכלית. השניה, היא הנפש המדברת. השלישית, היא הנפש הבהמית, המתאות תאות, והיא הנפש אשר תמעול מעל.

ואיתימא הכי, הנפש הראשונה היא נפש הבהמית, כנגד המדרגה התחתונה שאמרנו. נפש המדברת, כנגד השמים, שהיא מעלה יתירה על הראשונה. נפש השכלית, כנגד מדרגת המלאכים, שהיא המעלה העליונה על כל אלה.

(בראשית א) ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים, ויהי מבדיל בין מים למים. ר' אלעזר פתח, (תהלים סג) אלהים אלי אתה אשתרר, תא חזי, שאין מקום בעולם פנוי בלא מים, מפני שהארץ תלויה על המים. שנאמר, (שם כד) כי הוא על ימים יסדה ועל נהרות יכוננה. וכי תעלה על דעתך, שהמים הם מתחת לארץ, והארץ שהיא כבדה מכל היסודות עומדות על המים. אלא שהמים על הארץ, ולמעלה לשמים.

אמר ליה רב חסדא והא כתיב המים אשר מעל לרקיע. אמר ליה, לאו האי אלא פתרגומו, במציעות מים, שהרקיע מבדיל ביניהם. פי המים אחדים היו, אבל מפני שנכנס הרקיע באמצע, נחשבו כשנים. והרקיע כדור, ובא במימי אוקיינוס, כמבדיל בין המים, נמצאו מים ממעל, ומים מתחת.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יהודה, רקיעים הם הסובבים, לפעמים ממזרח למערב, ולפעמים ממערב למזרח, ובאים באמצע הים, ומבדילים בינתיים. וזהו ויבדל בין המים.

ומפני מה מי הים מלוחים. מפני חמימות הרקיע ורתיחתו. בא וראה, קדירה העומדת על האור, וכל מה שמתעכבת על האור, יותר התבשיל נמלח מרוב חמימות האש. ואמר רבי יהודה אלמלא הרקיע היה קיים בין המים, כל המים היו נקפאים כמלח, אלא הולך וסובב ואינו מתקיים בין המים.

אר”י, בא וראה למה לא נאמר כי טוב בשני. מפני שענין זה חוזר על יחודו, להורות כי אין שני לנגדו, ואין טוב בשני, על כן נאמר ביום הראשון יום אחד.

דתני ר”י, למה לא נאמר ראשון במקום אחד. להורות, דאלו נאמר ראשון, על כל פנים היה ראוי להיות שני. כי ראשון מחרת לשני. אבל אחד, אינו מחרת לשני.

רבי יהודה אומר, והרי נאמר (ישעיה מא) אני ה’ ראשון. אמר ליה, מלתיה מסייע לקמייתא, מדכתיב ואת אחרונים אני הוא, אף על פי שיש אחרונים לראשון, אני הוא. וכי אחרונים יש לראשון. אין. שמו המיוחד. שהוא ראש ומיוחד. אחרים הם: אל”ף דל”ת נו”ן יו”ד, אלהי”ם, שד”י, א”ל, צבאו”ת. והם מתכנים ביחודו, והוא הוא יתברך ממש, דכתיב ואת אחרונים אני הוא.

ר’ יוסי בר חלפתא, ור’ יהודה בן פזי, ור’ יצחק, הוו אכלי בסעודתא בהילולא דרבי אלעזר ברבי שמעון. ר’ חייא רבה, הוה ינוקא, והוה יתיב תמן. אמר רבי יוסי לרבי שמעון, למה לא נאמר כי טוב בשני. אמר ליה, מפני שלא נגמרה המלאכה בשני, וכשנגמרה בשלישי, אמר כי טוב תרי זמני.

אמרו, נשאל להאי ינוקא, דמשחרב בית המקדש נמצאת הנבואה בפני התינוקות, אולי נמצא דבר בפיו. אמר ליה חייא ברי, אימא לן, למה לא נאמר כי טוב בשני. אמר להם, מפני שאין טוב אלא באחד. אתא רבי שמעון ונשקיה, קרי עליה (ירמיה א) הנה נתתי דברי בפיה.

אמרו שענתא קיימא ליה, נשאל ביה, אמרו ליה, מאי (שופטים ה) ואוהביו כצאת השמש בגבורתו. מה שבח הוא זה לצדיקים. אמר ליה, מה השמש כשיוצא בגבורתו, אית דבדחי ביה, ואית דלא בדחי ביה. כף הצדיקים, צדיקים כמותם, ישישו, והרשעים לא ישישו. אית למאן דעביד רפואה, ואית למאן דלא עביד. כף הצדיקים, יהיו רפואה לטובים. ומפה לרשעים.

אמרו ליה, חייא ברי, למה לא נזכר שם המיוחד במעשה בראשית, אמר לון, אין נאה למלך הכבוד להזכיר שמו על המתים, ועל דבר הנאבד. כדי שלא יאמרו, כשם שכל הבריות שפראם הם כלים ונאבדים, כך שמו חס ושלום. ולא הזכיר שמו

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

המיוחד, עד שנבראו כל הבריות שהם כלים ונאבדים. ולאחר כן, הזכיר שמו על דבר שהוא קיים לעולם ולעולמי עולמים, שנאמר (בראשית ב) ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים. ומשאר כל הבריות שברא לא הזכיר בכאן, אלא דבר הקיים, ולא נאמר ביום עשות ה' אלהים, ארץ ושמים אדם וחיות ובהמות ועופות, שהם דברים כלים, אלא דבר העומד לעולם, והם ארץ ושמים.

אמרו ליה, מאי דכתיב, (שם א) ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים וגו'. מה צורך היה לו להקדוש ברוך הוא לעשות רקיע להבדיל בין המים. אמר להו, כבר כתיב (משלי טז) כל פעל ה' למענהו. לא ברא הקדוש ברוך הוא דבר שלא לצורך. וברא הרקיע, וכשהוא חוזר אינו חוזר אלא לעתים ידועים. וסילון אחד של מים יוצא מתהומות, וסילון של מים יוצא מגיהנם, ויורד בצינור לסילון התהום. הדא הוא דכתיב, (תהלים מב) תהום אל תהום קורא לקול צנוריה. והרקיע נכנס באמצע משניהם. ואלמלא שנכנס בנתים, היו הורגים לשותיהם. הדא הוא דכתיב, (בראשית א) ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע.

אמר רבי יוסי האי ינוקא ברוח הקדש אמרו, דהכי הויא ממש, דכתיב יהי רקיע בתוך המים, בתוך ממש, באמצעות מייא. בהכנס הרקיע באמצע, מחזיר המים הרעים היוצאים מגיהנם למקומן. ולא נפיק לעלמא מאינון מייא, אלא כמלא לוגא, בימי אלישע. ונאמר בהם, (מלכים ב ב) והמים רעים והארץ משפלת. כלומר, בשביל שהמים רעים, הארץ משפלת מבני אדם, שפלים בשבילם.

אמר רבי יהודה, כולא האי קרא מסהיד עליה. דאמר רבי יהודה, כל מה שעשה הקדוש ברוך הוא, לא עשה דבר לבטלה, ומפני שהיה גלוי לפניו, שאותם המים היוצאים מגיהנם, ויתערבו במים האחרים ויגזיקו בריותיו. עשה את הרקיע, להכנס באמצע שניהם, להבדיל בינתים. הדא הוא דכתיב ויהי מבדיל בין מים למים, בין מים הרעים, למים הטובים. ובאותה שעה ממש, שהמים יוצאים להתערב במים הטובים, אז הרקיע חוזר ונכנס בינתים, ומחזירם לאחור.

סדר הלימוד ליום כג סיון [יום 259 בשנה]

תא שמע, אמר רבי אלעזר, הני מייא דאינון לחייא עלמא, ולתקונייהון דברייא, היאך יתקרון. אמר רבי ברכיה, המים אשר מעל השמים, דאינון מייא טבין.

ר' חייא בר אבא, הוה אזיל באורחא, ולאח מתקיפותא דשמשא, והוה צחי למשתי מייא. פגע בהאי מדברא, ואשפח חד אילנא, יתיב תחותיה, עד דזקיף עינוהי, חמא חד מעיינא דמייא דקיף. חדי למשתי מנהון. שתי מן מייא, והווי מרירן,

בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי - [דף 2841]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר לשמשיה, היינו טעמא דר' אלעזר, דאמר רבי אלעזר, לית לך בעלמא, דלית תמן תמציתא מההוא סילונא דגיהנם, בר ארעא דישראל. ואלמלא דשתן כל עלמא מההוא תמציתא דארעא דישראל, לא יכיל למשתי מנייהו.

אמר רבי הונא, האי רקיע דכתיב ויעש אלהים את הרקיע, הוא הרקיע הידוע למעלה שעל ראשי החיות. דכתיב (יחזקאל א) ודמות על ראשי החיה רקיע כעין הקרח הנורא. אמר רבי יצחק, האי חיות, חיה פתיב חדא, למה נאמר ראשי. אמר רבי הונא, אית חיה חד רבא, ושלטיא על כל שאר חיותא קדישא, וזוהי רברבין סגיאין. ליה רישין דזיווא סגיאין, וכדין פתיב ראשי החיה. ודא היא החיה, דחמא יחזקאל בחיזו נבואתא. ואי סלקא דעתך דהוא החיות. תא שמע, פתיב (שם) וארא החיות וגו', חמא האי, וחמא החיות.

האי רקיע למאי אתא. אמר רבי חזקיה, לאפרשא בין מלאכין קדישין דמתחות ההוא רקיעא, ובין מלאכין קדישין דזכו דאינון לעילא. הדא הוא דכתיב, ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע. בין המים אשר מתחת לרקיע, מלאכיא דאינון תחות ההוא רקיעא. ובין המים אשר מעל לרקיע, מלאכיא דאינון מעילא. אמר רבי יצחק, שמע מינה דהוא פרגוד דמפסיק בינתים.

רבי אליעזר שאל לרבן יוחנן בן זכאי, אמר ליה, האי רקיע דאתברי בשני, מאי הוא, אמר ליה, רזא עילאה הוא, דברא קודשא בריך הוא ממונה תחות ידיה, ובחר ביה, ושלטיה על כל חילי שמיא, ובגין ההוא ענינא, לא נאמר כי טוב בשני. אף על פי דשולטנא יתירא אית ליה, דכולא תחות ידיה, לאחזאה לכל עלמא, דלית טיבו ויקרא ופרקונא וגאותא, אלא בקודשא בריך הוא בלחודוהי.

ועוד אמר רבן יוחנן בן זכאי, מאי דכתיב, (שיר השירים ו) אל גנת אגוז ירדתי לראות באבי הנחל. זהו מה שראה יחזקאל, באותו הרקיע שנברא בשני. שבראו הקדוש ברוך הוא, וסתמו מפל רבבות קודש שלו. ואותן העולמות דכסיף בהו קודשא בריך הוא, סתמו ממנו, ויקר הדרו סתים. מאותן עולמות ולמעלה סתים. והטמין מכולם, וכולם שואלים ואומרים, איה מקום כבוד מלכותו (יחזקאל ג) ברוך כבוד ה' ממקומו.

תא חזי, מאי קאמר אל גנת אגוז ירדתי, בגנת אגוז לא כתיב, אלא אל גנת אגוז. כמאן דנחית ומקריב לגנתא, ולא עייל בה, כל שפן דלא קריב לאגוז אלא לגינה. וכל שפן דלא חזא מה שבתוך האגוז. וכל שפן דאמר לראות, ולא אמר ראיתי. כלומר לגינה שהוא חוצה, קרבתתי וירדתי לראות, ולא אמר שראה אפילו הגינה שהיא חוצה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועוד אמר רבן יוחנן בן זכאי, כמה נצטער ההוא גברא, דכתיב ביה, (במדבר יב) לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא, למחזי חד שמשא דמשמשא קמיה, ולא איתיהיבת ליה רשותא, דכתיב (שמות לג) הראני נא את כבודך. אמר רבן יוחנן בן זכאי, הוא דכתיב ביה (תהלים ט) כבוד אל. והוא מטטרוין שר הפנים.

והאיך שאיל משה למחמי דא. אלא משה סבר, פיון דחמא גופיה ארבעין יומין וארבעין לילין, דלא אכיל ושתי, והוי גיוון מאספקלריא דלעילא, סבר דכדאי הוא למישאל דא.

ומה אתיב ליה, לא תוכל לראות את פני, הוא מאריה דאפיא, ולא יהיב ליה רשותא, עד דנפק נשמתיה. לקיים מה שנאמר (שמות לג) כי לא יראני האדם וחי. וכל נשמתא דצדיקיא, אתיהיב ליה רשותא למנדע, ולא דבקא מה דלא יכיל בעלמא דין.

תנו רבנן, כל יומא ויומא, קודשא בריך הוא עביד מלאכין קדישין, ואילין אינון נשמתהון דצדיקיא. הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוחט. עשה לא נאמר, אלא עושה, משמע שהוא עושה בכל יום.

אמר רבי אבהו, לא תקשי לך האי, דהא אית מלאכים שנבראו מכסא הכבוד, והם שלוחים ממונים בשליחותו של הקדוש ברוך הוא. אי שאר מלאכיא דהו מכסא הכבוד כן, נשמתהון דצדיקיא דהו מתמן, וקיימי אורייתא, על אחת כמה וכמה דעביד להון קודשא בריך הוא מלאכין עילאין קדישין.

אמר רבי פנחס, כלל הקדוש ברוך הוא באדם ארבעה דברים, א"ש רי"ח מי"ם עפ"ר. אמר רבי יהודה, והא מהופכין אינון באורייתא. אמר ליה רבי פנחס, ובאורייתא איכא אינון, אמר ליה הן. ואלו הן רי"ח א"ש מי"ם עפ"ר. תרין אינון דאתגזרו משמשאי מלעילא, ותרין אינון דאתגזרו מלרע. מנא לן, דכתיב (שם) עושה מלאכיו רוחות, הא רוח. משרתיו אש לוחט, הא אש. יסד ארץ על מכוניה, כמשמעו. תהום כלבוש פסיתו על הרים יעמדו מים, הא מים. כלהו מתחברן דא עם דא, רוח אש עפר מים. אמר רבי פנחס, אף על גב דמתהפכי, לית לן בה, ושפיר קאמר רבי יהודה.

ואמר רבי יהודה, כלהו כללם הקדוש ברוך הוא באדם. אמר ליה הקדוש ברוך הוא, אני בראתי אותך עליון, והמלכתך על כל בריותי, נתתי בך פת מן המלאכים, וכח מן המשרתים, שהם למעלה, וכח התהום, וכח הארץ, ונתתי בך שכל טהור הגזור מכסאי, ואת חטי קדמי.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יצחק, רצה הקדוש ברוך הוא לעשות לאדם עליון על כל בריותיו, למהוי יחיד בהאי עלמא, כמה דאיהו יחידאי לעילא. פיון שחטא, אמר הקדוש ברוך הוא, הן האדם היה כאחד ממנו, היה בדעתי לעשותו כאחד, עכשיו, ועתה פן ישלח ידו.

אמר רבי יהודה, רקיע אחד עשה הקדוש ברוך הוא, וממנו נתהוו השמים. שנאמר (בראשית א) ויקרא אלהים לרקיע שמים. אמר רבי יהודה, ולא זו בלבד, אלא כל מה שעשה הקדוש ברוך הוא במעשה בראשית, לא עשה אלא דבר אחד מהכל, ואותו דבר הוציא כל פעולותיו למינו, כגון השמים, עשה ממנו אחד, אותו המשובח מכלם. וארץ עשה אחד.

תא שמע, אמר רבי יהודה, מהכל עשה אחד, אותו המשובח מכולם, וזהו הרקיע כעין הקרח הנורא, שממנו נתהוו השמים. הדיא הוא דכתיב ויקרא אלהים לרקיע שמים. וארץ אותה המשובחת מכולן, וזו ארץ ישראל, וממנה נתהוו שאר הארצות, הדיא הוא דכתיב (משלי ח) עד לא עשה ארץ וחוצות, ארץ, זו ארץ ישראל, וחוצות, שאר הארצות שבחוצה לארץ. האדם אחד, וממנו נתהוו כל השאר, דכתיב (שם) וראש עפרות תבל. וכן כל פיוצא בזה. אמר רבי יצחק, מנא לן. מהאי קרא דאמר דוד, (תהלים קמח) הללו את ה' מן השמים, מאותו שנעשו השמים ממנו.

תנו רבנן, זמנא חדא הוה אזיל רבי יוחנן למחמי לרבי שמעון, והוי רבי יוסי אזיל עמיה, אמר ליה רבי יוסי, לאן את אזיל. אמר ליה, למחמי לרבי שמעון. אמר, למארי פלוגתא דילך, את אזיל למחמי. אמר שמע מינה, דרבי שמעון לשם שמים קא מפליג, והואיל וכך הוא חביבותא דליבאי אשתכחת ביה. אסכימו למיזל, והוה ליליא, אמרו ניתב הכא, עד דיייתי גהורא, ונתעסק באורייתא, יתבו.

אמר רבי יוחנן, האי רקיע שנברא בשני, הוא הרקיע העליון. ותנא הוא הפרגוד המפסיק בינתיים. דכתיב (יחזקאל א) ודמות על ראשי החיה רקיע כעין הקרח הנורא. ומזה הרקיע נעשו כל שאר הרקיעים, הסובבים ושאינם סובבים, וכולם אדוקים בזה הרקיע, וקרא לו רקיע, וקרא לו שמים, דכתיב (בראשית א) ויקרא אלהים לרקיע שמים. על שנתהוו ממנו.

עה דהוה יתבי, קריב בריה דר' יוסי לאבוהי, אמר ליה האי דאמר שלמה, (מלכים א ח) ואתה תשמע השמים מכון שבתך, הוה ליה למימר מן השמים. שמע רבי יוחנן, אמר ליה אימא ברי אימא, דמלה דפומך מלה קדישא היא. אמר רבי יוסי, האי פסוקא שאיל, ואתה תשמע השמים מכון שבתך. מן השמים הוה ליה למימר.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ליה רבי יוחנן, מקרא חסר הוא, כמו שועת עניים, הוה ליה למימר מן עניים. וכן צעקת עניים, וכן הרבה. קריב לאבוהי, ואמר ליה מלה שמענא ביה, אמר ליה רבי יוחנן, אימא ברי אימא.

אמר, שמענא די בעידנא די בעון ישראל צלותהון ובעותהון בבתי צלותהון, מטטרוין מארי דאפיא, נטיל כל צלותהון דישראל וסליק להו בהאי רקיע, וכד בעי קודשא בריך הוא לאשגחא בזכותהון דישראל, מעיין בהוא רקיעא דאתקרי שמים, דתמן בעותהון דישראל, ומרחם עלייהו. דכתיב ואתה תשמע השמים, ממש. כן אמר דוד, הללו את ה' מן השמים, דתמן הוא תושבחתא דישראל. אתא ר' יוחנן ונשקיה על רישיה, וברכיה, אמר מרגלא הדא הוות תחות ידיך, מרגלא תהא בדרך.

אמר רבי יצחק, תא חזי, עביד קודשא בריך הוא הרקיע הזה, ועביד מניה שמים, די ממנן תחותיה, רקיעא לעילא, ושמיא לתתא. ועבד תחות אלין, שמיא אחרנין, דאתקרון רקיע השמים, דממנן ביה כל בוציניא דנהרין.

תא חזי בין רקיעא דא, דאתקרי רקיע השמים, עד הרקיע הנטוי על החיות, אית תלת מאה ותשעין רקיעין אחרנין, ושבע אלפין וארבע מאה ותמשין חולקין, סמכין אתרין דבוציניא אחרנין, ומאלין בוציניא נטל קודשא בריך הוא ואנח בהאי רקיעא דשמיא, לאנהרא על ארעא.

פרשה ד (בראשית א) ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה. רבי בא פתח בהאי קרא, (ירמיה י) לא כאלה חלק יעקב פי יוצר הכל הוא. תא חזי, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, צפה וראה, שעתידין ישראל לעמוד ולקבל תורתו, וגזר מכסאו כל אותם הנשמות העתידות להנתן בהם.

ועשה למעלה אוצר א, אשר כל הנשמות הגזורות מכסאו, עומדות שם. וקרא לו גופי הנשמות. ולמה נקרא גוף הנשמות. אמר רבי בא, מפני שכל הנשמות כשיוצאות מן העולם הזה, עושה להם הקדוש ברוך הוא דיוקנא של גופות, כמו שהיו בזה העולם, ומניחם בזה האוצר.

וזה האוצר, באינה מקום הוא. אמר רבי יוחנן אמר רבי יצחק, במקום שגנזי גשמים שם, וגנזי חיים טובים, ונקרא ערבות. ובערבות יש גנזים הרבה, וגנזי הנשמות שם. והא אמר רבי בא שאוצר אחד הוא, והכא תנינן גנזים.

אמר רבי יוחנן, לא תקשי לה, שנים אוצרות הם: אוצר הנשמות, שעתידין להנתן בבני אדם. דהא תנינן, בההוא אוצרה, ובההיא דיוקנא ממש, שעתידי לעמוד בזה העולם, בההוא דיוקנא הוא שם. ונקרא גוף הנשמות, מפני שעושה להם גוף,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כמו שעתידין להיות. ואוצר אחד כנגדו, לאותן הנשמות שהיו בעולם הזה, וקיימו התורה, ונקרא גנוי חיי העולם. והיינו דהוה אמר רבי שמעון, בגנוי חיי עלמא תהא פלניא, דנפיק מעלמא דין.

תנו רבנן, כל יומא ויומא פרוזא קרי, אתערו בני קדישא עילאה, ועבידו פולחנא דמאריכון, דאפריש לכון מן שאר עמין, ויהב בכון נשמתא קדישא, דאתגזרת מכורסי יקרית.

אמר רבי יודא, אם פן שאר עמין, נשמתהון מאן אתר. אודמן ליה רבי אלעזר, אמר, תא חזי, דכתיב (בראשית ב) ויפח באפיו נשמת חיים, דא היא נשמתא קדישא, דאתגזרת מכורסי יקרא דמלכא עילאה. מאי פתיב ביה. (שם) ויהי האדם לנפש חיה. אמר רבי אלעזר, זו היא הפח שניתן לבהמות ולחיות ולדגים. שנבראת מן האדמה, דכתיב (שם א) תוצא הארץ נפש חיה למינה.

אמר רבי יצחק, אורייתא אתקבלת על אדם, ואמרת, קודשא בריך הוא ברא לבר נש, ויהב ביה נשמתא קדישא, למהוי ליה חיים לעלמא דאתי, והיא אתחזר בחוביה לההוא נפשא חיייתא, דאתגזרת מן ארעא, לבעירתא ולחיייתא.

אמר רבי יהודה, ממשמע דכתיב ויהי האדם לנפש חיה, ויעשהו לא נאמר, אלא ויהי האדם לנפש חיה. מלמד שהוא בעצמו גרם, לחזור לאותה נפש הגזורה מהאדמה.

אמר רבי יוחנן, אמר הקדוש ברוך הוא, אדם, אני בראתי אותך עליון על כל בריותי, ונפחתי בך נשמת חיים, הנותנת חיים לבעליה, הגזורה מפסאי. ואתה חזרת לאותה נפש חיה שבראתי מן האדמה לבהמות. חיה, מכאן ואילך, כל העוסק בתורתך, וישמור אותה, אתן לו אותה הנשמה הגזורה מפסאי, שהיא נותנת חיים לבעליה. וכל אותם שלא יעסקו בתורתך, יהיה חלקם באותה נפש חיה שבחרו למען יכלו עמה.

אמר רבי יצחק, תא חזי, מאי דכתיב, (קהלת ג) מי יודע רוח בני האדם, העולה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ. רוח בני האדם העולה היא למעלה, דא היא נשמתא קדישא דצדיקייא. ורוח הבהמה, דא היא נפשא חיייתא דאתגזרת מן ארעא לבעירא, דתשתצי ותחות לאשתצאה מן עלמא.

אמר רבי חייא, אם פן אין להם נשמה לגוים אלא אותה הנפש החיה. אמר רבי יוחנן פן הוא. אמר רבי אלעזר, ולישראל מאן יהבא. תוה רבי חייא. אמר רבי אלעזר תא חזי, דתנן בא ליטהר מסייעין אותו. מאי סיוע יהבין ליה, אלא ההוא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נשמתא קדישא, למהוי ליה סמך, דיהבין ליה לסייעא ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי.

אמר רבי אלעזר, עד תליסר שנין, אשתדלותיה דבר נש בההוא נפש חייתא. מתליסר שנין ולעילא, אי בעי למהוי זכאה, יחבין ליה ההיא נשמתא קדישא עלאה, דאתגזרת מפורסי יקרא דמלכא. אמר רבי יהודה, היינו טעמא דתנינן, בתלת עשר מכילן דרחמי, במתניתא דרבי אלעזר.

רבי שמעון בן יוחאי, זמין למארי מתניתא למיכל בסעודתא רבה דעבד להו, וחפא כל ביתא במאני דיקר, ואותיב לרבנן בהאי גיסא, והוא בהאי גיסא, והוה קא ברח טובא.

אמרו ליה מאי בדיחותא דמר בהאי יומא דין משאר יומין. אמר להו, דיומא דין נחתא נשמתא קדישא עלאה, בארבע גדפין דחיותא, לרבי אלעזר ברי, ובהילולא דא, יהא לי בדיחותא שלימתא.

אותביה לר' אלעזר בריה לגביה, אמר תיב ברי תיב, דיומא דין את קדישא, ובעדבא דקדישין. אמר רבי שמעון מלה חד, ואסחר אשא בביתא. נפקי רבנן, חמו קיטורא דהוה סליק מביתא כל ההוא יומא.

אתא רבי יוסי בן רבי שמעון בן לקוניא, אשכח לרבנן דהוו תווהו, וקנימי בשוקא. אמר להו, מאי הוא. אמרו ליה, חמי האי קיטורא מאשא דלעילא. האי הוא דקא מכתירין יומא דין, בכתר"א קדישא לרבי אלעזר. וחמו רבנן, ארבע גדפין דנשרא, דנחתו באשא, דאסחר ליה ולרבי שמעון אבוהי. יתיב תמן רבי יוסי, עד דאזל אשא.

עאל קדמוהי, אמר ליה, אפתרא וסיתרא, גבהותא על פלא, האי הילולא להוי שלימתא. אמר רבי שמעון מאי דעתיה. אמר רבי יוסי, הא ברתי לרבי אלעזר ברה. אמר ודאי יהא כה. קראו לרבנן ויהב ליה ברתייה.

יתבי תמן תלת יומין, ולעו באורייתא קמיה, ולא שבקו סתרא דמתניתין, דלא אוליף להו רבי שמעון. אמרו עליו על ר' שמעון, שלא נתראה קשת בימיו. דהא הוא סימנא בעלמא הוה.

אמר רבי יצחק, נשמתא היא קיימא בקיימא לעלמין. מה הקדוש ברוך הוא קיים, אף היא קיימת. אבל על ההיא נפשתא חייתא, אמר קרא, (במדבר טו) הפרת תכרת הנפש ההיא עונה בה.

אמר רבי יוסי, מאי חזא אונקלוס, דאמר (בראשית ב) ויהי האדם לנפש חיה, ותרגם לרוח ממללא, אי נפשא דבעירתא היא, למה לא ממללן.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יצחק, על דאתגבלון מעוביאי רבה דעפרא, יתיר מבני נשא, ולא זקפין רישא, ולא מסתכלין ברקיעא כבני נשא. דאלו אתגבלו מקלילא דעפרא כבני נשא, וזקפין רישא ואסתכלו ברקיעא, הוּו ממללן.

אמר רבי יוסי, גבלותא וזקפן רישא תינת, אבל אסתכלותא ברקיעא, למאי. אמר ליה, ההוא סיועא רבה דבני נשא. תא חזי, נבוכדנצר כד הוה טריד, והוה בעירא בטוריאי, לא הוה ליה סיועא, עד דאסתכל ברקיעא, הדא הוא דכתיב, (דניאל ד) אַנָּא נבוכדנצר עיני לשמיא נטלת, ומנדעי עלי יתיב. דעד לא יסתכל ברקיעא, לא הוה מנדעיה עילוייה.

אמר רבי פרוספדאי, הגוים ועמא דארעא, דלא מהימני בקודשא בריך הוא, ולא עסקי באורייתא, לית להו בר ההיא נפשא חיתא דאתנפקא מארעא, ועל כן לית להו מהימנותא. אבל ישראל די מהימני בקודשא בריך הוא, ועסקי באורייתא, ונטרי פקודוהי, אמר הקדוש ברוך הוא, (ירמיה י) לא כאלה חלק יעקב וגו'. לא יהי להון נפשא חיתא, אבל מה יהא להון. כי יוצר הכל הוא. הכל: הוא שכנינתיה. ואתגזרת נשמתא קדישא מינה, למהוי חולקא דיעקב. מאי הוא, כלומר, הכל הוא נשמתא, הואיל ואתגזרת מינה.

אמר רבי יהודה, אי לעבודת פוכבים ומזלות לית מהימנותא, הא חזינן דאזלי לטעותהון, חגרין וסומין, ומליין מחין ומרעין, ואיתסאן. אמר ליה, לאובדא להו לעלמא דאתי, הדא הוא דכתיב, (איוב יב) משגיא לגוים ויאבדם.

ועוד, הא תנינן (דברים כח) וחליים רעים ונאמנים, מאי נאמנים. דעבדי מהימנותא. כד מטא זמנא, נפקי מההוא גברא. וזמנין דאישתכח לאינן טעוון. דאינן אזלין במרעיהון לטעותהון, ואתסאן, ואמרי דההוא טעוותא הוא דעביד.

ואמר רבי יוחנן, זמנא חדא סח לי יהודאי חד, דהוּו ליה מרעין סגיאי, ולא איתסי, חמא לאינן טעיין דהוּו אזלי במרעיהון לטעותהון, ואתסאן, אמר איזיל התם, ואף על גב דאיהו אסור, אבל למחמי מאי הוא.

ואזל התם, ועאל בגוייהו, ובת תמן ביני אינשי דהוּו מחיין ומרעין. כלהו אדמכו, ואיהו לא אדמיך, עד דחמא חד שטנא, דהוּו אזיל בינייהו, ומאני דאסוותא בידיה, והוי שוי על כל חד וחד, ואתסי. אעבר עליה, ולא שוי עליה. אמר ליה, מארי, הא אנא מבני מרעין שוי עלי.

אמר ליה לא כאלה חלק יעקב, דאלין אתפקדו לי לאובדא להון לעלמא דאתי, אבל בנוי דיעקב לאו כאלין. ומן קדם מה, על פי יוצר הכל הוא. מה היוצא סתר ובני, אף הקדוש ברוך הוא מחי ומסי, וסתר ובני. נפק ההוא גברא, וסח לי עובדא,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמרית בריך רחמנא דשדרך התם למחמי דא, ולמשמע כדין מפומיה. וכדין סח לי יוסי חרשא.

אמר רבי יצחק אמר רב אחא, מאי דכתיב (איוב לב) ונשמת שדי תבינם. אלא הנשמה היא מביאה לאדם להפיר את קונו, ולהכניסו בתורה ובמעשים טובים, ואשריהם אותם שנכנסין בדרך התורה, בדרך הנשמה, שבשבילה יזכו לחיי העולם הבא, ולמעלת הקדושים.

אמר רבי יצחק אמר רבי אחא, כל העוסק בתורה הוא קונה הנשמה מעצמו. היינו דתנינן, בא ליטהר מסייעין אותו. אוי להם לרשעים, שהם נדבקים בכח האדמה שהיא נקראת נפש חיה הנבראת מן האדמה, שבשבילה יכלו לעולם ולעולמי עולמים.

שאל רבי דוסתאי לרבי אליעזר, אמר ליה, אותה נפש חיה מאי הוי מינה לעלמא דאתי. אמר ליה, לא תימא הכי, אלא אימא מאי הוי מינה תדיר.

תא שמע, אמר רבי בא, מאי דכתיב, (במדבר טו) הכרת תכרת הנפש ההיא. אלא כהבל דנפיק מפומיה דבר נש, דלא יכיל לסלקא לעילא, אפילו כמלא עיניו, ומיד תכלה. כך היא אותה הנפש החיה, כאותה הבל שנכרת מן הפה מהרה, ותכלה, ואינו נראה בעולם, והיה כלא היה.

אמר רבי יוסי, והא תנן נפשותם של רשעים הן הם המזיקין שבעולם. אמר ליה ר”י, שפיר קאמרתי, שהן המזיקות לבעליהן, ומונעות כח הנשמה מעבודת בוראן, שאין מזיק לאדם אלא אותה הנפש, על שנכרתה וכלתה עם הגוף. ואמר רבי אחא, לא תנן הכי, אלא נפשותם של רשעים כשיוצאות מן הגוף, הן הם המזיקים שבעולם.

אר”י, וכך וכך שפיר, כשיוצאות מן הגוף, אז נמצא הנזק. והיאך מזיק אותה נפש לגוף. והכל תמהים היאך הם אותם הנפשות מזיקין שבעולם על שדבקים בבני אדם.

תנו רבנן, אמר רבי יהודה בר יעקב, תמה אני על אנשי הדור, אם רובם נעשים בכשרות. תא חזי, מה פתיב, (ויקרא יא) והתקדשתם והייתם קדושים, מלמד שצריך אדם לקדש עצמו בשעת תשמיש.

מאי קידושא שייך הכא. אמר רבי יהודה בר יעקב, שלא יעשו פריצותא וחציפותא, ולא לשום זנות כבהמות. שהבהמות אינן עושות אלא לכך.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דהא תנן כל הבויעל לשום זנות, או לשום מה דאמרן, ולא ישמור את עצמו מאותן הדברים הצריכין, דתנינן במתניתא, ההוא עוברא דאתיליד, ליהוי פריץ חצוף זונה רשע, ואינו בכלל זרע אמת.

וכל הבויעל לשם מצוה, ומקדש עצמו, ומכוין לבו לשם שמים. הווי ליה בנין דמעלי, צדיקים וחסידים, יראי שמים, קדישין הדא הוא דכתיב, (שם) והתקדשתם והייתם קדושים.

אמר רבי יהודה, הרשעים על שאינן מולידים אלא לשם זנות, בעזות ובחציפות, אין להם אלא אותה הנפש החיה הנתונה לבהמות, שעניינם אינם אלא כבהמה.

אבל צדיקים היודעים לקדש עצמם, כתיב בהו (ירמיה ב) ואנכי נטעתיה שורק כלה זרע אמת. מאי אמת, אמר רבי אחא, אמת בכל שאינו מהרהר באשה אחרת, ויש לו אמת עם אשתו.

רב הונא אמר, לכיין ולקדש עצמו לשם שמים, שנאמר (תהלים קכו) אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו. כלומר, אם אין הפונה לשם שמים, לבנות הבית ולהוליד בנים, שוא עמלו בוניו בו, שמכניס באותו הילד עמל של שוא. ואיזהו עמל של שוא. זו נפש חיה, שתכלה ותפרת, כהבל היוצא מן הפה, שהוא שוא, והואיל והוא מכניסו באותו הילד, הרי עמלו של שוא.

אמר רבי יצחק, אמת הוא נוטריקון. א, אמת. מ"ם מאר"ץ. תי"ו, תצמ"ת. כלומר (תהלים פה) אמת מארץ תצמח. מאי משמע, אמר רבי יצחק, בשעת החיבור, שצריך להיות שם האמת והיושר, בשעה שנתהוה מארץ ונתייסד, ולא בשעה שנתגבל. והיינו דאמר רב הונא, כל בנין שאין בו יסוד, אינו כלום. ואיזהו יסוד, שצריך האדם בשעת החיבור, כדקאמרן.

רבי זירא אמר, זמנא חדא הוה אזלינא במדברא, ואשכחנא חד ערבאי, דהוה מטיל אכתפיה מטול י' סאין, והוה סבא, ואמרנא ליה, חילא דא בעי למלעי באורייתא. אמר, לא עבדו לי אבא ואימא בגין כך, אלא לעובדא דא.

דאנא שמעית לאבוי דבשעתא דעביד לי, דכסופיה לבר הוה, דיהא ליה חילא לאייתי עיבורא מן חקלא. ובהאי עיטא אימלך בההיא שעתא, והא אנא סבא מאי איעבד.

אמר רבי יהודה, אשרי מי שאבותיו הרהרו בדבר טוב. מנא לן, מן בת שבע אם שלמה, דקרא מסהיד עליה, שהיא אם שלמה ממש. משום דאתייסד ממנה, מעניינה, ומהרהורה, ומהשתדלותה, שנאמר (משלי לא) מה פרי ומה פר בטני וגו'.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אימיה תינת, אבוהי מנא לן. דכתיב (תהלים קכז) שיר המעלות לשלמה אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו. וכי שלמה אמר זה המזמור. אמר ר"י חס ושלום, אלא דוד אמרו ברוח הקדש על שלמה, בשעה שאמר הנביא לדוד, (דברי הימים א כב) הנה בן נולד לך כו', כי שלמה יהיה שמו, אמר דוד בן אחד היה לי מבת שבע, ומת, עכשיו אחר יולד לי, מן שמיא הוא בא. ואמר שיר זה, ונתכוון בו לשום שמים, הלא הוא דכתיב שיר המעלות לשלמה, בשביל שלמה.

אמר אם ה' לא יבנה בית, אם סיעתו לא יסייע בפונה השלימה שלי, שוא עמלו בוניו בו, לשוא נעמול כמו שהיה בראשונה, שעמלנו לשוא, ובגין ההוא חובה מת. ואנא אית לי לאתטרדא מן ירושלים, ובעוד שאני אצא, אם ה' לא ישמר עיר מפל אדם, שוא שקד שומר. אמר רבי יצחק, שהניח עשר נשים פילגשים לשמור הבית, והיה מה דהיה. ועל כל פנים, שוא שקד שומר.

אמר רבי יהודה, בשביל שלמה נאמר שיר זה, שנתכוון דוד עליו לשום שמים. ואמו ג' כ נתכוונה לשום שמים. ויצא מהם שלמה, דכתיב ביה (דברי הימים א כט) וישב שלמה על כסא ה' למלך. אמר רבי יצחק, לפיכך נקרא (משלי לא) למואל, מאי למואל, כמו למו פי. מלמד, ששניהם נתכונו למו אל.

ומכאן למדנו, כל המתכוין לשם שמים. באותה שעה, נפיק מניה בר דמעלי. ומנא לן, משמואל, שנתכוונה אמו עליו תמיד לשום שמים, דכתיב (שמואל א א) ונתתיו לה, וכן (שם ב) אל הנער הזה התפללתי. וכן אמר דוד, אם יהיה לי הן הזה, מכאן יהיה זמין למואל. כלומר, נתון הוא לאל.

תנו רבנן, אמר רבי יוסי בן פזי, זמנא חדא הוינא אזיל באורחא, וערענא בההוא טורא דכפר קרדו, והווי גוברי בדיחי בחולקיהון, ובאית תמן ליליא דשבתא, ואפוקי שבתא. וחמיתי לאושפיזאי דהוה בעי למשכב עם דביתהו, קאים האי מהך גיסא וצלי, וקמת היא מהאיך גיסא וצלת. אמרינא להון, מאי צלותכון בשעתא דא.

אמרו לי, עידנא דידן, לזווגא משבת לשבת, ומצלינן צלותנא קמי קודשא בריך הוא, דיהא לנא בר, דיפלא פולחניה, בר דחיל חטאה, בר דמעביד פיקודוהי, ולא יסטי מאורייתא לימינא ולשמאלא. אמרינא להו, יהא רעוא דיהא לכון בעותכון, דהא לשום שמים קא עבדתין.

סדר הלימוד ליום כד סיון [יום 260 בשנה]

אמר רבי יוסי, אחזי אנפי שכינתא, דלבתר יומין ערעית תמן, וחזית ההוא ברא דאתייליד להו, והוה בר שבע שנין, חמי לי בביתא, ולא בעא למללא עמי. אמר ליה אבוה, זיל לקמיה, דגברא רבא הוא.

אמר, מסתפינא לאשתעויי בהדיה, ולא תקרבא עמיה, דהא לא ידענא אי אית ליה נשמתא קדישא, אי לאו. דהכי אוליה לי מורי יומא דין, דכל מאן דלית ליה נשמתא קדישא, אסור לאשתעויי בהדיה, ולא תקרבא עמיה. אמר ליה, חס ושלום, דגברא רבא וחכימא דדרא הוא.

קריב גבאי, ולא ספיק למללא עמי, אמר לי אנא חמי בך, דנשמתא חדתא אית בך, מיומין ועירין, ולא אנדריקת בך בשעתא דנפקת לעלמא. תוהית. אמרית, בך הוא, דרוק הוינא, כד לעינא באורייתא, ואתייהבת בי נשמתא.

אמר לי, ידעת נפש חיה, דאמר קרא, דהוות מן ארעא, והא משמע נפש חיה, למה. אמרית, אימא ברי.

אמר, הכי אמר לי מורי, דהיא נפשא דאפיקת ארעא. ומן ארעא אתגזרת. אבל היא חייתא, לאתנענעא לכאן ולכאן. כמה דעבדין בעירא ורחשא, וכלא. אבל לית בה סוכלתנותא וחכמתא בפולחנא דקודשא בריך הוא, דלא אתבריאת אלא לבעירא ולחייתא, לאתנענעא בה בלא סוכלתנו, ולאשתצאה, כד תפוק, כהאי הבל דפומא.

אמרית ליה ברי, מאן הוא רבך. אמר לי רבי אלכסנדראי. אמרית ליה, ומה לעית יומא דין. אמר לי, האי קרא דכתיב, (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת ה' שכל טוב לכל עושיהם. כך אמר רבי אלכסנדראי, מה הוא חכמה. הוא שמו של הקדוש ברוך הוא. והוא חכמה. ומעולם לא גילה לשום אדם, ולא עתיד להגלות, אלא קצת הימנה למשה לבד.

ולא עמד על כל ידיעתה, אלא עמד על מה שלא עמד אדם, על האי ראשית, שהיא חכמה. דכתיב ביה במשה, (דברים לג) וירא ראשית לו, וזהו חכמה.

ואם תאמר, הא כתיב (מלכים א ה) וה' נתן חכמה לשלמה. תא חזי, לא כתיב נתן החכמה, אלא חכמה, שעמד על קצת אמיתתה. המשיה עתיד לדעת קצתו, דכתיב ביה, (ישעיה יא) ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה כו'.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והחכמה היא ראשית הכל, וקודם הכל, אבל יראת ה', שכל טוב. כלומר, היראה נשארה בשכל ובינה, לדעת ולחקור יראת ה'. לכל עושיהם, לעושה המצות ביראה בתחלה, עד שירגיל עצמו לעשות מאהבה.

אמרתי לו, מה שמך. אמר לי, אהבה. אמרתי לו, מר אהבה, וקריתי עליו, (ירמיה לא) ואהבת עולם אהבתיך. ואנא זכינא למחמי לרב אדא בריה, וסחינא ליה האי.

אמר רבי יעקב בר אידי, חכם היה אדם הראשון, שהיה מפיר ויודע לכל מי שהיה בו נפש חיה, ומי שהיה בו נשמה, כשבאו אצלו הכיר את כלם. הדא הוא דכתיב (בראשית ב) וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה, למי שאינו יודע ומפיר בעבודת בוראו. ונשמה למי שהיה יודע ומפיר בעבודת בוראו. וכך הוא עד היום, מי שאינו יודע ומפיר בעבודת בוראו, ואינו עוסק בתורה, הוא יש לו נפש חיה, ולא נשמה.

אמר רבי יהודה, אף על גב דהאי נפש חיה אית בבהמות ובחיות ובמיניהם, והתירם לבני אדם, חס הקדוש ברוך הוא עליהם במיתתם, שלא יצערום לאותם בעלי נפש החיה. דלית לך כל אינש, דלית ביה נפש חיה, כדי שישוב לעבוד בוראו, להבדיל עצמו משאר כל אדם, כדי להתעסק בתורה ובמצות, שמרויח בזה הנשמה הקדושה.

לפיכך האי טבחא, דנפקא נבילה או טריפה מתחות ידוהי. זמנא חדא, משמתנין ליה. שנית, מעבירינן ליה. שלישית, מכריזין עליה בשוקי, דכל מה דשחיט הוא טריפה. ולעולם לא נוקים ליה לטבחא.

אמר רבי יצחק, וכי על זמנא חדא לא ליעניש בר מהאי. והא תנינן, האי טבחא דלא סר סכינא קמי חכם, משמתנין ומעבירינן ליה, ומכריזין אבשריה דטרפה היא, ומה על סכינא דלא נמצאת יפה הוא כף. על מי שיצאה נבילה או טרפה מתחת ידו, אינו דין דמשמתין ליה ומעבירינן ליה, ומכריזין אבשריה דטרפה.

אמר רבי יוסי, אנא חמית לרבי יהודה דזמין לרבי יוסי ורבי חגי, והוה טבחא, ורבי אבא קרין ליה. ונכיס ההוא תרנגולתא, ונתכוין לתרי סימני, ובדקו ואשכחו דנכיס חד סימנא, וחד לא נכיס.

אמר ליה רבי יהודה, על מה אתכוונת. אמר, על תרין סימנין. אמר, והא אנא אשכחנא חד נכיס. אלא בשרא הוא דכשרה, ואת לא תהא טבחא מפאן ולהלאה. ואף על גב דלא בעינא כוונה בשחיטה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ליה ר' יוסי, הפוונה לאו להאי איתמר, אלא פוונה דקודשא בריך הוא, דנכיס לשמים, ולא לשום פתגם אחרון. אבל נתכוון לתרי סימני, ושחית חד, מותר הוא בדיעבד. דתנן, השוחט אחד בעוף, דייעבד אין, לכתחלה לא.

אמר רבי יעקב, תא חזי, כל מה שנברא מזו הנפש החיה, התירו הקדוש ברוך הוא לבני אדם, מפני שאין להם נשמה לדעת ולהפיר בעבודת בוראם. דאלמלי הויא להו נשמה, לא הותרו.

שאל רבי אבא לרבי חייא, אמריתון דנשמתא לא עייל בבר נש, עד דיסתכל בפולחנא דקודשא בריך הוא, וכדין להוי ליה נשמתא, ואמריתון דנשמתא היא קדישא, מעליא על כולא. אם כן מאי האי דאמר קרא, (שם ז) כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מפל אשר בחרבה מתו. למה מתו, הואיל והוה להו נשמתא, הוה להו לאשתזבא. לא הוה בידיה.

אתו ושייליה לרבי אלעזר בר' שמעון, אמר ליה כף הוא ודאי, וקרא מסייע לן, דהכי אמר אבוי, דכד אתי טופנא לא הוה בר נש דייעבד הקדוש ברוך הוא בגיניה, בר מנח ובנוהי. וזכותהון לא הוה, אלא לאגין עליהון ועל בתיהון, ולא הוה סגי זכותהון כל כף, לאגנא על כל דרא. ואינון דהו זכאין בקדמיתא, כגון חנוך וירד, דהוה להון נשמתא, וחזיין למיעבד הקדוש ברוך הוא בגיניהון, מיתו מקדמת דנא. והינו דאמר קרא, כל אשר נשמת רוח חיים באפיו, דעל אינון דנשמתא קדישא הוה בהו. דלא תימא דעל אלין דהו בטופנא אמר קרא. אלא אתא קרא, ואמר, מפל אשר בחרבה מתו, שלא היו בימי דור המבול, ולא באותו זמן, אלא בחרבה מתו, כלומר כבר נסתלקו מן העולם, ולא נשתייר בעולם צדיק להגין על דורו, ואז נעשה דין ברשעים.

אמר ליה ר' חייא לרבי אבא, לא אמרית לך דהאי גולגלתא דדהבא דהוא ממאריהון דמתניתין. לימא, זכאין אתון מאריהון דמתניתין, סגי חילקיהון על כולא לעלמא דאתי.

עוד אמר רבי אלעזר, מאי דכתיב. (תהלים קג) הללוהו בתקע שופר הללוהו בנבל וכנור הללוהו בתוף ומחול הללוהו במננים ועוגב. וכי צריך הקדוש ברוך הוא להאי.

אלא אמר דוד, כל מה שתשבחו לקמי קודשא בריך הוא בהני מיני זמר, אינו כלום. פאדם האומר לחברו, עכשיו עשה זה וזה, וכל מה שתעשה אינו כלום, עד שתעשה דבר פלוני. כך אמר דוד, הללוהו בצלצלי שמע הללוהו בצלצלי תרועה, כלומר אינו הללו, אלא מהו הללו, כל הנשמה תהלל יה הללויה. והאחר אינו כלום, אלא הלול הנשמה, הדיא הוא דכתיב, (שם) כל הנשמה תהלל יה הללויה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ט (בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְקוּוּ הַמַּיִם וְגו', רַבֵּן פְּתַחֵי בְּהַאי קְרָא, (תהלים מו) לְכוּ חֲזוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאָרֶץ. אָמַר רַבִּי אַבָּא, בֵּא וּרְאֵה, שְׁלֵא כַּמְדַּת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְדַת בְּשָׁר וְדָם. מְדַת בְּשָׁר וְדָם מַעֲשֵׂיו מְבַלֵּין אוֹתוֹ. אֲבָל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מְבַלֵּה אֶת מַעֲשָׂיו.

וְהֵינּוּ דְאִמְרָה חֲנָה, (שמואל א ב) אֵין קְדוֹשׁ פֶּה' פִּי אֵין בְּלִתְךָ. מַאי פִּי אֵין בְּלִתְךָ. אַל תִּקְרִי בְּלִתְךָ, אֶלֶּא בְּלוֹתְךָ.

כָּךְ הוּא כְּתִיב, לְכוּ חֲזוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים וְגו', אָמַר רַבִּי אַבָּא, עוֹבְדוּי דְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְעֵבִיד לְהוּ בְּעֵלְמָא דֵין, דְּוֹד מְלָכָא הוּוּהּ בְּהַתְּבַהֲלָא, וְאָמַר לְכוּ חֲזוּ, בּוֹאוּ מְבַעֲי לֵיהּ.

אֶלֶּא אָמַר דְּוֹד, כָּל דְּיִירֵי אַרְעָא דִּי בְּעֵלְמָא דֵין, זִילוּ, זִילוּ מְרִישָׁא דְעֵלְמָא עַד סוּפִיָּה, וְתִשְׁכַּחֵין עוֹבְדוּי דְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּעוֹבְדוּי בְּרִישָׁא דְעֵלְמָא, כְּךָ עוֹבְדוּי בְּסִיפֵי דְעֵלְמָא, מִיִּיתֵי דִיּוֹרִין בְּעֵלְמָא, אִי זָכוּ, מוֹתִיב לְהוּ וְלִבְנֵיהוּ וְלִבְנֵי בְנֵיהוּ עַד סוּפָא דְעֵלְמָא. לֹא זָכוּ, מַחְרִיב לְהוּ מְנַחוּן. וְהוּוּהוּ אַתְרָא, וְהוּוּהוּ קְרִתָּא, לֹא אַתְבְּנֵי לְעֵלְמִין. לְאַחְזָאָה לְבְנֵי נְשָׂא, דְאִתְר חַיִּיבֵיא הוּוּהוּ אַתְר, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֵבֵד בֵּיהּ דֵינָא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב אֲשֶׁר שָׁם שְׁמוֹת בְּאָרֶץ.

דְּבַר אַחַר, לְכוּ חֲזוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים, אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס, מַה רָאָה דְּוֹד דְאָמַר מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים, וְלֹא אָמַר מַפְעָלוֹת ה'. אֶלֶּא בְּשֵׁמָא דְאֱלֹהִים, אֲשֶׁתְּכַלֵּל עוֹבְדָא דְבְּרִישִׁית. וְכַד בְּרָא קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵלְמָא, הוּוּ מִיָּא אֲזֻלִין וְנַחְתִּין וְכַד רְמָא אַרְעָא לְתַתָּא, רְמָא לָהּ בֵּין מִיָּא, וְהוּוּ טְמִירְתָּא, וְאַתְקַרְשָׁא בֵּין מִיָּא.

וְעַבְהַ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת בְּגוּ אֶת, אֲוֹרְחִיָּה וְטַבְעִיָּה דְעֵלְמָא, דְמִיָּא קְלִילִין, וְאַרְעָא יְקִירָא. וּמֵאַן דְאִיהוּ יְקִירָא נַחִית לְתַתָּא. וְקְלִילָא סְלִיק לְעֵילָא. אֲבָל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לְאַחְזָאָה אֶתוּהִי וְעוֹבְדוּי לְבְנֵי נְשָׂא, אַרְכִּין וְאַנְחִית מִיָּא דְקְלִילִין לְתַתָּא, וְאַרְעָא דְאִיהִי יְקִירָא, סְלִיק לְעֵילָא, עַל קְלִילָא. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים קלו) לְרוּקַע הָאָרֶץ עַל הַמַּיִם. כְּלוּמַר, מִיָּא דְאִינוּן קְלִילִין, לְתַתָּא. וְאַרְעָא, דְאִיהִי יְקִירָא, לְעֵילָא.

וְעוֹד, דְמַבִּין מִיָּא אַחְזֵי וְאַפִּיק יְבִשְׁתָּא, דְלִית אַרְחָא אַרְעָא לְאַסְקָא מְגוּ מִיָּא יְבִשְׁתָּא, אֶלֶּא לְחוֹתָא. וְכַד אֲסִיק יְבִשְׁתָּא מִבֵּין מִיָּא, קְרָא שְׁמָה אַרְץ. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית א) וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיִבֶּשֶׁת אֶרֶץ.

וְתַנָּא, ז' שְׁמוֹת קְרָא לָהּ: אַרְץ. אֲדַמָּה. גֵּיא. נְשִׂיָּה. צִיָּה. אַרְקָא. תַּבַּל. גְּדוּל שְׁבֻכּוֹלָם תַּבַּל, דְכְּתִיב (תהלים ט) וְהוּא יִשְׁפֹּט תַּבַּל בְּצַדֵּק. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, אֲשֶׁר

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שם שמות בארץ. אר"י, ז' רקיעים ברא הקדוש ברוך הוא, כנגדם ברא ז' ארצות. ותאנא, ארץ אחת ממש, הוציאו המים, וממנה נתהוו ז' ארצות, כדאמרן.

אמר רבי יוסי, מיא הוּו יסודא דכולא. בגין דאשכחן דעיקרא דכל עובדוהי דבראשית הוּו מן מיא. ותאנא, בתחלה היו המים מפורזין תחת השמים, עד שגער הקדוש ברוך הוא בהם, והכניסם ואספם אל מקום אחד. הדא הוא דכתיב יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה. ולאחר כך נתפזרו כמתחלה, ורקע הארץ על המים, הדא הוא דכתיב, לרוקע הארץ על המים כי לעולם חסדו.

אמר עולא, וכי למאי צריך חסד הכא, דכתיב לרוקע הארץ על המים כל"ח. אמר רבי יוסי, חסד גדול עשה הקדוש ברוך הוא בעולמו, שהעמיד הארץ על המים, שאלמלא לא היתה הארץ מלמעלה, היה העולם מטושטש בבת אחת.

אמר רבי חסדא, אלמלא כה, לא היו בני אדם נוטעין וחורשין וזורעין, עכשיו שהארץ למעלה, נוטעין וזורעין, והארץ עומדת בכחה ובקיומה, מפני לחות המים אשר מתחת לארץ. ומלמטה יוצאין כמה נהרות, כמה מעיינות, כמה מקוואות, לדשן כל העולם ולהצמיח הכל. וזהו החסד שעשה הקדוש ברוך הוא עם בריותיו, ועם כל העולם.

תנו רבנן, יומא חד, הוה יתיב רבי שמעון אבבא דתרעא דלוד, והוּו תמן רבי יוסי ורבי חגי ורבי אלעזר בריה. אתא רבי פנחס, אמר ליה הא בוצינא דמתנייתא אתי, קם רבי שמעון אותביה גביה. אמר ליה, מאי יומא דין משאר יומין, דאת שתיק, ולית פומך מנטף מתקא דדובשא דחכמתא.

אמר ליה, מסתפל הוית בלבאי, האי דאמר יחזקאל, (יחזקאל א) ואשמע קול כנפיהם כקול מים רבים כקול שדי, שקל ליה למים רבים, ושקל ליה לקול שדי, ושמע מינה כקול מים רבים, כקול שדי הוא. אמר ליה על דא תוהנא עלך, דלא הוּו שפוותיך מרחשין ברזין עלאין.

אמר ליה הא רזא דרתיכא קדישא הוא. תא חזי, דתנן במתניתין דידן, ארבע מלאכין קדישין, נטלין במטלנוהי דכורסא יקרא דמלכא קדישא, ומאן אינון מלאכין. אינון דאתקרון חיותא קדישא. ואילין ארבע, אינון יקירין ועילאין על כל שאר מלאכין, בר מחד.

ואית דאמרי דחד הוא מאילין ארבע, ולא כה הוא, דהכי אשכחן בספרא דחכמתא דשלמה מלכא.

ואילין ארבע כד מתכנפי בכינופייא במטלנוהון, משתמע בכל רקיעא קל מטלנוהון, כקל מלאכין סגיאין עילאין, דאתקרון אלה אלפין, ורבו רבבן. ובההוא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קלא דההוא שמשא חד, דמשמש קמיה דמלכא עילא. וההוא כינופיא דאינון מתכנפי, בעידנא דאתי לאשפעה עליהון טיבו ויקר מלכהון.

בכה רבי פנחס ואמר, בקלידא דקלדיטין, גליפין דאמיד נתוזריטא, בכד מסתלקין הויתא. במטו מינך אשלים פסוקא.

אמר, קול המולה כקול מחנה. מאי קול המולה. הכי תנינו, דכד משבחן לקודשא בריך הוא, כל מלה דאינון משבחין קמיה, כמלה דתושבחתא דמשרייתא דישראל, כד משבחן ליה לתתא.

בעמהם תרפינה כנפיהן, האי בעמדם, כמו (איוב לב) עמדו ולא ענו עוד. דכד האי משרייתא דישראל לא משבחן להקדוש ברוך הוא לתתא, מיד תרפינה כנפיהן. מתרפן חיליהון דהאי כנופיא קדישא, ולית להו חילא לשבחא תושבחתא שלימתא קמיה.

ועוד קרא אחר דמסייע להאי, דכתיב (יחזקאל א) ויהי קול מעל לרקיע אשר על ראשם וגו', ויהי קול זה קולו של יעקב. כשמרבין בתפלה להיכן סלקא, מעל לרקיע אשר על ראשם של חיות, ששם מנחת תפלתן של צדיקים.

וכשפוסקים להשמיע קולם ולהתפלל ולקרות בתורה, מה כתיב. בעמדם, כלומר בשתיקותם מהתורה ומן התפלה, תרפינה כנפיהן של החיות כדקאמרן. אמר ליה, מטול כן אתית למשמע מפומך, רוח חכמתא, שורייתא, ושלא דלעילא דיהב כן.

אמר רבי יהודה, יקוו המים, כקו זה שמניחים האומנים לבנות הבנין, שלא יצא חוץ ממנו לכאן ולכאן. כך עשה הקדוש ברוך הוא, קו למים, שלא יצאו משפתם לכאן ולכאן. הדיא הוא דכתיב, (איוב לח) ואמר עד פה תבא ולא תסיף.

ותאנא, גבול הגביל הקדוש ברוך הוא לים. ואי זהו גבול. רבי אבא אומר, זה החול, דכתיב (ירמיה ה) אשר שמתני חול גבול לים. וכשרואים זה החול, חוזרים לאחור, ואינם יוצאים לחוץ, מאותו הקו שנתן להם הקדוש ברוך הוא.

אמר רבי יצחק, בא וראה כמה הוא עיקרא דעלמא מיא, דהא שמים נטלו שמה מנהון, מי"ם שמי"ם. ולמה, אמר רבי יצחק שהוסיף הקדוש ברוך הוא על המים אש, וברא ממנו השמים, כלומר, אש ומים.

אמר רבי יודאי, לאו הכי, דהא מחביבותא דקמי קודשא בריך הוא, איתברון שמים. אמר רבי אלעזר, ושפיר קאמר רבי יצחק, ולא קשיא, במאי דאמר רבי יודאי. וכד תנדע מהו מים, תנדע עיקרא דמילתא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכד אתא רבי בא, עאל לקמיה ר' יהודה ור' חייא, אמרו ליה, לימא לן מר עיקרא דחד מלה, מאינן רזין עילאין, אמר, אימא חד מלה, וטב למאן דיהוי ליה לבא למנדע.

אמרין מארי דרזא דמתניתא, דהאי מאן דבעי למנדע ולאסתכלא בלביה, מחכמתא דמלכא עלאה, ינדע בקדמיתא מהו מים. ומאן דבעי למנדע מהו קרישיתא דכורסיה, יסתכל בקיומא דמלתא, דכתיב (במדבר יח) ברית מלח עולם היא. ומתרין אלין, יסתכל בחכמתא קדישא דלעילא.

אמר רבי אבא, מאן דבעי למנדע עניינא דקיומא דעלמא דין, לינדע עניינא דמלחא, דאתנהיג משמשא, דאתמני תחותיה דמאריה, וינדע מהו, והיך יתמחי במיא, ויסתכל בחכמתא.

אמר רבי יצחק אמר רב, הני קלודטי, דזקפין בלודטיהון מיא ומלחא, עניינא דנהוריתא, בוצינתא הוות, לאסתכלא בחכמתא.

דבר אחר (בראשית א) ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, רבי פתח, (תהלים צג) מקולות מים רבים אדירים משברי ים אדיר במרום ה', מקולות מים רבים, כשאמר הקדוש ברוך הוא למים, שיתכנסו במקום אחד, היו משוטטים לכאן ולכאן, ונתגאו למעלה.

אמר רבי יצחק בהאי שעתא נטלו מיא לארעא, דהוות פנים בהו, והוו מחפין לה. אמר להם הקדוש ברוך הוא, לא כה, אלא הכנסו פלכם אל מקום אחד ותראה היבשה. משמע דיבשתא הוות ארעא קודם, בלא ליחותא, בין מיא. יבשה לא כתיב, אלא היבשה.

והוו מיא אזלין גבהין ונחתין, ומשמעין קליהון לסייפי שמיא, עד שגער בהם הקדוש ברוך הוא, והכניסם לתהום, ותמן היא פנישיותא דמיא. ועד כען קליהון לא שכיף, וקרא להו ימים. וכד אינון גבהין תמן באתרא ההוא, אתבר תוקפיהון, ונחתין ולא נפקין לבר, מדחילו דתקיפותא דמאריהון, הדא הוא דכתיב, (שם) אדירים משברי ים אדיר במרום ה'.

אמר רבי יוסי, ואם פן מאי כתיב אחריו, עדותיך נאמנו מאד לביתך נאווה קדש, מאי בעי פסוקא דא, לפסוקא דלעילא. אמר רבי יצחק, אמר דוד, רבונו של עולם, עדות שעשית במעשה בראשית, הם אמת, להעיד עליהם בכל יום. דהא תנינן, כל המעיד במעשה בראשית בכל יום, מובטח לו שהוא בן עה"ב.

ואמר דוד, אתה הוא שעשית את כל העולם, ועשית את המים, והמים היו מכסין את העולם מהרבוי שבהם, ועשית להם שיתכנסו בצמצום כלם אל מקום אחד. כך

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יהי רצון מלפניך, ששכינתך שהיא מלאה כל העולם כלו, שתצמצם אותה בביתך, שיותר ראוי הוא להיות שם. הדיא הוא דכתיב, לביתך נאווה קדש, ולא לזמן מועט, אלא לאורך ימים.

דבר אחר ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה. ר' תנחום פתח בהאי קרא, (ישעיה נז) הצדיק אבד ואין איש שם על לב ואנשי חסד נאספים באין מבין פי מפני הרעה נאסף הצדיק. תמן תנינן, כשהקדוש ברוך הוא מסתפל בעולם, ורואה שאין בני אדם זכאין, ורשעים הרבה פורחים בעולם, אזי עושה דין בעולם. אמר רבי תנחום, כעובדא דגופא עם נשמתא, עביד הקדוש ברוך הוא עם דרא.

אמר רבי יצחק האיף. אמר ליה, כי האי גוונא, צדיקיא אינון נשמתא, ותיביא אינון גופא, כד מסתפל הקדוש ברוך הוא בעלמא, נטיל נשמתא, ואשתאר גופא לסרחנא דבשרא. ומאי נטיל, נטיל לנשמתא, דאינון צדיקיא, וישתארון גופא דאינון חייביא.

אמר רבי תנחום, הדיא הוא דכתיב ויאמר אלהים יקוו המים, אלו הצדיקים, הנאספים לבית עולם, שהיא מקום אחד מיוחד להם למעלתם. וכד יתפנשון לעלמא דאתי, מאי כתיב, ותראה היבשה, שהם הרשעים, בלי מעשה, שאין מי שיגין עליהם, ויכסה עליהם. כמה דאת אמר, ויראו כל העדה כי גוע אהרן, אל תקרי ויראו, אלא ויראו.

דהא תנינן, אמר רבי יצחק אמר רב, ואמרי לה אמר רבי יהודה אמר רב, כל זמן שהצדיקים בדור, אין מדת הדין יכולה לשלט בהם. הדיא הוא דכתיב, (תהלים קו) ויאמר להשמידם לולי משה בחירו עמד בפרץ לפניו להשיב חמתו מהשחית. וכשהקדוש ברוך הוא רוצה לעשות דין ברשעים, מסלק הצדיקים מביניהם, ואז עושה דין ברשעים.

משל למדת הדין, למלך שהיה לו פרדס, יומא חד עאל לגיניה, ותמא דהוה תמן בכוליה דדרדין סגיאי, אמר, אנא בעי לבערא לון מהכא, זקה עינוהי וחזא ורדין טבין יאי. אמר, בגיני אינון ורדין, אשבוק כל הדרדין. וכד יהבו ריחא אינון וורדין, נטל להון ועקר להון מן גנא. כיון דעקר להון, אמר הא עידן לאעקרא דרדין דגנא, ולבערא להו מהכא. כך הקדוש ברוך הוא, כל זמן שהצדיקים בדור, אין נעשה דין ברשעים. נסתלקו הצדיקים מביניהם, אז נעשה דין ברשעים.

שאל רבי יצחק לרבי אלעזר, כד הוי אזלי במדברא. אמר אנא בעי למשאל חד שאילתא, אי לאו הוה חטאה. אמר ליה יאות אנת למשאל באורייתא, מה דאת בעי שאל.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר, האי דאמר קרא, (בראשית א) וירא אלהים כי טוב. אי קודם הפעולה הוה, יאות הוא ושפיר. אלא מה דאמר לאחר הפעולה, משמע דלא הוה ידע קודם לכן עיקר הפעולה ותיקונה ויופיה. וכשהיתה הפעולה נגמרת, משמע דהוה מעיין בה כמות שהיא עומדת, ואזי הוא אומר כי טוב, דכתיב וירא, ואחר כך אמר כי טוב.

אמר ליה לאו חטאה הוא, ואת צריך למשאל דא. ודא היא אזהרה לבר נש, דאמר רבי יהודה, כשילמוד אדם במעשה בראשית, פעולתו של כל יום ויום, אין לו לשאול על מה שאינו מצווה, ולומר פעולה זו למה נעשית כך בדמות זו. וזו נעשית כך בדמות זו. ואמור לו, תדע למה, וירא אלהים כי טוב לעשותו, ועל כן אל תשאל יותר.

ועוד, כדי להזהיר לבני אדם, ולהורות להם הדרך הנכון, פי גלוי וידוע לפניו הפעולה קודם שיעשה, ולא רצה לומר טוב הוא זה, עד גמר המלאכה. וכך אין ראוי לאדם לשבח הדבר עד סיומו, שמא ימצא בו גרעון ויתבדה, ויאחו בדבריו.

אמר רבי ברכיה, כן ראינו בכמה מקומות, שנתן הקדוש ברוך הוא אזהרה לאדם להזהר ממנו, אף על פי שלא היה צריך לו, והכל גלוי לפניו, אבל כדי לתת אזהרה לאדם, הוצרך לעשות כן. תא חזי, דכתיב (בראשית יח) ארדה נא ואראה הכצעקתה הבאה אלי עשו כלה. וכי לא היה גלוי לפניו, שהוא צריך לדעת ולחקר. אלא אמר רבי ברכיה, מכאן אזהרה לבית דין, שאין להם להסמך על דעתם, אלא יש להם לדעת ולחקר ולדרוש הענין יפה. הדא הוא דכתיב, (דברים יג) ודרשת וחקרת ושאלת היטב, ואין לך רשות להסמך על דעתך.

עד דהוה יתבי, חמו לרבי אבא דהוה אתי. אמרי ממאריהון דמתניתין אתי. קריבו גביה, שאילו האי שאילתא.

אמר, כך פסקו מארי דמתניתין, דכל מה דעבד קודשא בריך הוא, עבד ליה בפיקודי, על ידא דאמצעי. אמר לארעא עבידי כך, עבדת כמא דאתפקדת, ולא שנייא מיניה. אמר למיא עבידו כך, ועבדו מיא עבידתהון דאתפקדו, ולא שנו מיניה. וכן לרקיעא כך פי האי גוונא.

וכד הוה עביד שום חד מנהון עבידתיה כמא דאתפקד, הוה חזי ליה קודשא בריך הוא, דעבד כההוא גוונא דפקיד ליה, והוא משבח ליה תהוא עובדא. הדא הוא דכתיב וירא אלהים כי טוב. כלומר וירא באותו המעשה, שעשאוהו כמו שצוה. והיה אומר כי טוב, כלומר, כי טוב עשה כמה שנצטוה. והוה וירא אלהים כי טוב. אמר רבי יצחק, כלהו שפיר אמרו, והאי מלה שפיר מכולהון.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי ברכיה לרבי יצחק, אם פן קשיא מילתא דא מכל מה דאיתמר, דאי הכי, הוה ליה למימר האי קרא, (בראשית א) וירא אלהים את כל אשר עשו והנה טוב מאד. מאי את כל אשר עשה. אמר רבי יצחק, שפיר קאמרת.

אזלו בתריה דר' אבא, אמרי ליה האי מלה, אמר להו, שפירא היא, וקרא דא מסייעא לן. דכתיב את כל אשר עשה, בכלל. ולא נאמר את כל אשר עשו, דמשמע על אלין אמצעיים דעבד, דאפיקו כל מה דאתפקדו, והא טב. ובגיניה פתיב את כל אשר עשה.

אמר רבי חייא, וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב, להיותם עומדים תמיד, באותו קיום, ובאותו הדרך שעשהו, ושלא ישתנו מדרך זו לעולם.

אמר רב הונא אמר רב, לשלשה קרא קודשא בריך הוא שמותם במעשה בראשית, ואלו הן: השמים, והארץ, והמים. השמים מנא לן, דכתיב (שם) ויקרא אלהים לרקיע שמים. הארץ מנא לן, דכתיב (שם) ויקרא אלהים ליבשה ארץ. המים מנא לן, דכתיב (שם) ולמקוה המים קרא ימים. ולמה, לעשות בהם כל מלאכתו.

ומה שיצא מהם, הניחו לאדם, לקרוא להם שמות. אמר רבי ברכיה, כל מה שהוציאו השמים והארץ, אדם הראשון קרא להם שמות, שנאמר (שם ב) ויקרא האדם שמות לכל הבהמה ולעוף השמים ולכל חית השדה.

פרשתא ה'. (שם א) ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי עושה פרי למינו. רבי יצחק פתח, (שיר השירים ב) עורי צפון ובואי תימן הפיחי גני יזלו בשמיו יבא דודי לגנו ויאכל פרי מגדיו. רבי אבהו אמר, כמה יש לאדם להרהר במעשיו, ולפקוד אותם בכל יום, הואיל ונתן בו הקדוש ברוך הוא נשמה טהורה, לדעת ולהכיר לבוראו, ולהסתכל בנפלאותיו שהוא עושה בכל יום ויום.

ותאנא, אמר רבי יצחק, ארבע רוחות מנשבות בכל יום, מארבע רוחות העולם. רוח מזרח מנשבת מהבקר ועד חצי היום. ונפקי עמיה מההוא אוצר החמדה. דתנן, אוצר יש למעלה בשערי מזרח, וחמדה שמו. ויש בו שלשת אלפים ושבעים וחמש רוחין דאסוותא לעלמא.

והיינו דתנן במתניתא דרבי אליעזר, מאי דכתיב, (שמואל ב כג) בקר לא עבות, כלומר פשהוא בקר, מאן דאית ליה מרעין וחללים, אינו נלכד בעבות.

אריב"ז, יש מלאך ממונה, מהבקר ועד חצי היום, בההוא רוחא דאתי ממזרח, ומיכאל שמו, שהוא ממונה לצד מזרח. ואריב"ז הוא מיכאל, דכתיב ביה (שמות לב) הנה מלאכי ילך לפניך. באשגחותא תשכח, מיכאל מלאכי. ודא הוא דאמר הקדוש ברוך הוא למשה, הנה מלאכי ילך לפניך. כלומר, הנה מיכאל ילך לפניך.

סדר הלימוד ליום כה סיון [יום 261 בשנה]

ותאנא, פשרוח מזרח מתעורר לצאת לעולם, מאן דאזיל באורחא, ויכוין רוחיה להאי ענינא. כל ברפפתא דברכין ליה, מתקיימת בההיא שעתא. ויהא חדי כל תהוא יומא.

רוח מערב, מנשבת מחצי היום עד הלילה, ונפקי עמיה מאוצר מעין, ד' מאה ושתין וחמש רוחין, לאפרחא עשבים ואילנים ויבולים. ותאנא, מלאך ממונה מחצי היום עד הלילה, ורפאל שמייה, והוא ממונה לצד מערב.

אמר רבי יוסי בן פזי, אם פן קושיא איכא הכא, דהא תנינן מלאך הממונה על הרפואה, רפאל שמו, ואמרת דאסוותא אתי ממזרח, ומיכאל ממונה עליו.

תא שמע, אריב"ז, כל עובדוהי דקודשא בריך הוא גבי בני נשא, מטול דישתמודעון ליה, דהוא מחי, והוא מסי, ולא ישוין בני נשא לבייהו למלאכא, ולא לברבנא. ובגין כך מחליף עידינן וזמנין, דלא יימרון מלאכא פלוני עבד ליה האי, אלא כולא בידיה.

ולפיכך מחליף רוחין, עד דיצלו קמיה, ויתובון. וכדין יפקוד לאסוותא למשרי עלוהי, וההוא מלאכא דאתפקד על אסוותא, עביד מה דאתפקד, מרעותיה דמריה.

ותא חזי, רחמנותא דקודשא בריך הוא, דלא מחי לבר נש, עד דסלקי עובדוהי במתקלא גבי דינא דלעילא, וההוא דאתמני על דינא הוא מיכאל. ורחמנותא דקודשא בריך הוא, דאף על גב דבגיניה מטא ליה דינא בידיה, בדינא. ממטי ליה רוחא דאסוותא בכל יומא, עד דיכשר אינש עובדוהי, ויתוב מנייהו קמי מאריה, וכדין משדר ליה אסוותא על ידוהי דההוא שליחא דממנא עלוהי.

רוח דרום מנשבת מרישא דליליא עד פלגות ליליא, ונפקו עמיה מההוא אוצר החמדה, מאתן ושבעין וחמש רוחין, לדשנא ארעא, ולחממא קרירותא. ומלאך ממונה עליו, ואוריאל שמייה, והוא ממונה לצד דרום, בההוא רוחא. וההוא רוחא פבדא על בני מרעין, ודחקין ביה, והוא טב לעלמא. ותאנא, בההוא זמנא דיינין לחייביא בנורא דגיהנם, וכל עלמא שכבין, והוזים בשינתא, ולית מאן דמצלי עליהן.

רוח צפון מנשבת מחצי הלילה עד הבקר. ותאנא, תלת מאה אלפין רוחין ועלעילין אתיין עמיה, והוא קשה מפלהון לכולא. וטב לבני מרעין, מסגיאנות קרירותא לחמימותא סגיא די בהון.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותאנא, ארבי שמעון בן יוחאי ביה שעתא, נפק קודשא בריך הוא מאינון עלמין סגיאין דכסיף בהו, ואתי לאשתעשעא עם צדיקיא בגנתא דעדן, וקל פרוזא פריז קדמוהי, ואמר, עורי צפון ובואי תימן. פלומר עורי רוח צפון, ואיתער למיתי לעלמא ולאפחא בבוסמיא דעדן. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ד) הפיחי גני יזלו בשמיו.

דתאנא בזמן שרוח צפון מנשבת בחצי הלילה, והקדוש ברוך הוא נכנס בגן עדן, כל הבשמים, וכל האילנות שבגן עדן, עולים ריחם, ומזמרים לפניו. דכתיב, (דברי הימים א טז) אז ירננו עצי היער מלפני ה'. אמר רבי שמעון האי יער, כמה דאת אמר (שיר השירים ה) אכלתי יערי עם דבשי.

וְכָל הַצְּדִיקִים כָּלם נהנין מזיו אספקלריא של מעלה, וניזונין ממנו, ומזמרין לפני יוצרם בגן עדן. הדא הוא דכתיב יבא דודי לגנו ויאכל פרי מגדיו. אמר רבי מנחם, מאי יאכל, סלקא דעתין דקודשא בריך הוא יאכל. לאו הכי, אלא כמאן דאמר ייתי שולטנא דביתא ויאכל אושפיזא, כך כתיב יבא דודי לגנו, פלומר, כשיבא דודי לגנו, יאכל הממתין לו. ואיזהו, פרי מגדיו. הם הצדיקים, שהם פרי מגדיו של הקדוש ברוך הוא.

תנו רבנן, כשמתחיל רוח צפון לנשב, כל השמים, וכל הרקיעים, וחיות הקדש, והאופנים, וכל צבא השמים, כלם מזדעזעים ומתחלחלים, ופוצחים רנה ושבחה, למי שאמר והיה העולם, עד שנכנס עם הצדיקים בגן עדן, וזהו בחצות הלילה.

אמר רב יהודה אמר רב, האי מאן דנשמתא קדישא אית ביה, ושמע קל תרנגולא קרי בפלגות ליליא, דאמר רב יהודה אמר רב, בפלגות ליליא, כד עייל קודשא בריך הוא בגנתא דעדן, זיקא דאשא נפיק מבין גלגלי חיותא, ואזיל בכל עלמא, ונוגע תחות גדפוהי דתרנגולא, ובההיא שעתא, בדחילו מקיש גדפוי דא עם דא, וקארי, ודא הוא בפלגות ליליא.

ומאן דאית ליה סוכלתנו בלבוי, ויתער ויקום לאתעסקא באורייתא, אזיל קליה ואשתמע בגנתא דעדן, ואצית קודשא בריך הוא. וצדיקיא אמרין ליה, מארי עלמא. מאן הוא דא. והוא אתיב ואמר פלניא, ונשמתא קדישא דאית ביה, לעי באורייתא, אציתו פולכו, דהאי גיחא קדמאי, מכל שירתא ותושבחתא, דאמרין לעילא.

ההא הוא דכתיב, (שם ח) היושבת בגנים. פלומר, נשמתא קדישא דאת יתבא בהווא עלמא, בין גנותא וטנופא, ואת עסקת באורייתא. בשעתא דא, חברים מקשיבים לקולך, שהוא ערב. והואיל וכן, השמיעי והרימי קולך בתורתך, ואתן לך שכר חסד בעולם הבא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי תנחום, בא וראה, דוד הוה ידע ההיא שעתא. דתנן, פנור הוה תלוי למעלה ממטתו של דוד, וכשהיה חצות לילה, רוח צפונית באה ומנשבת בו, ומיד היה קם ומתגבר בשירות ותשבחות. דכתיב (תהלים נז) עורה כבודי עורה הנבל וכנור אעירה שחר.

אמר רבי זירא, מנא לן דרוח צפונית מנשבת בפנור. אמר רבי יצחק, מהכא, פתיב הכא עורה כבודי, וכתיב התם עורי צפון. מה להלן צפון, אף כאן צפון. והו צייתין ליה בכל ליליא, קודשא בריך הוא, וכל צדיקיא די בגנתא דעדן, וזה הוא בחצי הלילה.

תנו רבנן, עשה הקדוש ברוך הוא גן עדן למטה בארץ, והוא מכוון פנגד פסא הכבוד, ופרוכת, הקרח הנורא. ותאנא, מקום ידוע יש עליו, אשר לא שלטא בו עין נביא לראות, לא במחזה, ולא במראה, ועדן שמו, דכתיב (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך.

ואמר רבי שמעון, מאותו עדן שלמעלה, ממנו ניזון אותו הגן שלמטה הימנו, ומתדשנים משם כל האילנות וכל היבולים, וכל הצמחים שבגן.

ואמר רבי שמעון, שלשה פעמים בכל יום, מנטף אותו עדן שלמעלה מעל הגן, מכל ריחין טבין, וזהרין עלאין, והנאות וכסופין, ומתהווא ריחא וכסופא והנאתא דנחית עלוהי, מתזן כל עלמא מיניה.

ותאנא, אמר רבי שמעון פשאמר הקדוש ברוך הוא תדשא הארץ דשא, מיד הצמיחה הארץ כל יבולין, וכל דשאים, וכל אילנות שבגן עדן בתחלה. ואחר כך הצמיחה לכל העולם. ואמר רבי יהודה, הארץ הצמיחה לכל העולם, והקדוש ברוך הוא הצמיח לגן עדן. הדיא הוא דכתיב, (בראשית ב) ויטע ה' אלהים גן בעדן מקדם.

אמר רבי שמעון, הארץ הצמיחה הכל, והקדוש ברוך הוא בירר כל דמעלי מנייהו, ושתלן בגן עדן. וממה דנחית מעדן, פלם גזונים, הדיא הוא דכתיב, (תהלים קד) ישבעו עצי ה' ארזי לבנון אשר נטע אשר שם צפרים יקננו. מאן אינון צפרים, אלין אינון צדיקיא, דקודשא בריך הוא עביד להו גדפין כצפרין, לאתעופפא לעילא, במנדע וסוכלתנו, ולסלקא להו להווא אתר דגניז להון, דכתיב ביה עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו.

אמר רבי יהודה, הולידה הארץ דשאים המגדלים לאחר כך, וצומחים, לעשות צורך העולם. וכל העשבים של רפואה לרפאות בהם הבריות, פלם הולידה והצמיחה הארץ בבת אחת.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יהודה בר שלום, בו ביום שנבראו שמים וארץ, בו ביום עשו כלם תולדותם. ולא חסר מהם כלום. משמע דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ. ואימתי נעשו תולדות אלו. ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים. דייקא, בו ביום נעשה כל צרכי העולם. ולאחר כן גילה אותם, בכל יום ויום. ונתן טעם לכל דבר ודבר באותו היום שנתגלה.

וכן אמר רבי יוחנן, בו ביום שנבראת הארץ, בו ביום הולידה והצמיחה כל תולדותיה, והיו כלם גנוזות תחתיה, עד שאמר לה הקדוש ברוך הוא תוצא הארץ. תברא הארץ לא נאמר, אלא תוצא הארץ, דבר שהיה גנוז בה, והוציאה כל דבר ודבר, באותה הטבע הראוי לה להוליד ולהזריע מהם כדומה להם, הלא הוא דכתיב למינה.

אמר רבי יהודה, כך עשה הקדוש ברוך הוא לארץ, כנקבה זו המעופרת, ואחר כך מוציאה עופרה ממנה. כך היתה הארץ, בשעה שנבראת נתעברה מהיסודות כלם שנכנסו בה, והם הוציאו כל תולדות שלה.

אר"י כוורדין של שליא דאשה, דמלייאן מן זרעא דבר נש, דאית ביה היסודות כלם, כך הארץ, בו ביום שנבראת, בו ביום נתעברה, מכל מה שהולידה, דכתיב (בראשית א) בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, ומיד והארץ היתה תהו ובהו וחשך ורוח. הרי בכאן ארבעה יסודות, שהם: אש. מים. רוח. חשך. ואלו הולידו כל תולדותיה, ומאלו נתייסדו כולם. וכל התולדות נתהוו, מכחות אלו.

אמר רבי אבא, בצוציתא דארעא, מלייאן זרעא כנקבה, מאינון מיא דלעילא, ומתעפרת מנייהו כנוקבא דמתעברא מן דכורא.

שאל רבי חגי לרבי דוסתאי, אמר ליה, הא כתיב (שם) ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי עושה פרי למינו. אי ארעא אפיקת אילנין ופירין, מה כתיב לאחר כך, (שם ב) וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח, ומשמע טרם כתרגומו.

אמר ליה, כך הוא, אבל כחות להוליד באותו הזמן לא היה להם. ומפני מה, מפני שלא המטיר ה' אלהים על הארץ, ואד לא היה, שיעלה מן הארץ, שאלמלא היה כך, כל כחותם היו להוליד ולהצמיח. אבל מפני זה לא היה בארץ הכח המוליד.

רבי יצחק אזל לגבי רבי זירא. עאל לביתיה אשכח דהוה מטייל בהווא גינא. פתח ואמר, (שופטים א) ובני קיני חותן משה עלו מעיר התמרים. מה חזו בני יתרו לסלקא מתמן.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דאמר רב יהודה אמר רב, שקולה היתה יריחו, פנגד כל ארץ ישראל, מרוב התענוגים שהיו בה. דאמר רב יהודה אמר רב, למה נקראת שמה יריחו, על שם הריח. אמרו בני יתרו, אנן צריכין לאתעסקא באורייתא, ואורייתא אינה צריכה תענוגים, ניקום מכאן לטורא ונתעסק באורייתא.

אמר רבי זירא, ידענא על מה אתפוננת, אלא בני יתרו, עד כען לא הוו ידעי אורייתא, וצריכי לטורא. אבל אנא ידענא באורייתא, וצריכנא צחותא לשמעתא.

אמר ליה, מאי דכתיב ותוצא הארץ דשא. אמר ליה, הוציאה הארץ כל התולדות שהיו בה, ושהיו גנוזים בה, לחוץ. ולא היו בהם פוחתם, עד שהמטיר הקדוש ברוך הוא על הארץ, ועמדו כל התולדות בכחם השלימה, וכתיב וירא אלהים כי טוב.

פרשתא ו (בראשית א) ויאמר אלהים יהי מאורות ברקיע השמים להאיר על הארץ. תמן תנינן, אמר רבי יצחק בר יעקב, מאי דכתיב, (שיר השירים ד) כלך יפה רעיתי ומום אין בך, תא חזי, כשברא הקדוש ברוך הוא את עולמו, עשאו מאותו האור הנאצל מלמעלה. וברא השמים, מאותו הרקיע הראשון שהכינו הקדוש ברוך הוא ובראו בתחלה. ואותו הרקיע הוליד כל שאר הרקיעים שנתהוו ממנו.

ואמר רב יהודה אמר רב, אותו הרקיע הוליד כל המאורות, מאותו האור שמקבל מלמעלה. וכשברא הקדוש ברוך הוא אותו רקיע, נטל את המאורות, והניחם באותו רקיע, הנקרא רקיע השמים. שאותו הרקיע, נתהוו מן השמים.

אמר רבי יהודה אמר רב, הרקיע העליון, הוליד השמים אשר תחתיו. והשמים הולידו האי רקיע, ונקרא רקיע השמים. ונטל הקדוש ברוך הוא הני מאורות, ונתנם בו. הדא הוא דכתיב, (בראשית א) ויתן אותם אלהים ברקיע השמים.

אמר רבי יצחק, עשה הקדוש ברוך הוא הני מאורות, והניחם בזה הרקיע, להיות ממשלה על הארץ, ולהשתמש בהם הבריות, וכשבראם, נתנו אורם שניהם בשוה. אמרה הלבנה, רבנו של עולם, אין לך להתנהג בשני כתרם בשוה. מה עשה הקדוש ברוך הוא. המעיט אותה, והיינו הפירה של שעיר ראש חדש, שנאמר בו לה.

אמר רבי יעקב, בכמה דוכתי תנינן דא, ולא אתיישבא בלבאי עניינא. כד אתא רב נחמן, אתו ושייליה, אמר כמשמעו. אמר רבי יהודה לרבי יעקב, אתה רוצה לעבור על דברי חבריה. אשתיק.

רבי יוסי בן רבי שמעון בן לקוניא, אתא למחמי לרבי אלעזר בן רבי שמעון, חתניה, נפקא ברתיה, ושקלא ידוהי לנשקא. אמר לה, לכי ומעטי את עצמך מקמי בעליך, דאיהו קדישא. שמע ר' אלעזר, אמר כען אנא אדכרנא מלה חד, דאיהו

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מַרְגְּלָא יְקִירָא, דְּאִיתְמַר עַל סִיְהָרָא, כְּדַתְנִינֵן, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר לְסִיְהָרָא, לְכִי וּמַעֲטִי אֶת עֲצֻמָּךְ, דְּחֻשְׁבַּת סִיְהָרָא דְלָהּ אֲתִיְהִיב שׁוּלְטָנָא. אָמַר לִיהּ חֲמוּי, אָנָּא כֶּךָ שְׁמַעְנָא, וְכֶךָ הוּא מִתְסַדֵּר בְּלִבָּאֵי, בְּגִין דְלָא אַעֲבַר עַל דְּעִתּוּי דְּחִבְרִיא.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר פּוּמְיָה וְאָמַר, (דְּבָרִים ל) אֲשֶׁרִיךְ יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹךְ עִם נוֹשֵׁעַ בְּהַ מְגִן עֲזָרְךָ וְאֲשֶׁר חָרַב גְּאוּתְךָ. וְכִי גְּאוּתֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל חָרַב הוּא. לָא. דְּהָא הַחֲרַב לְעֵשׂוֹ אֲתִיְהִיבַת, דְּכִתִּיב (בְּרֵאשִׁית כז) וְעַל חֲרָבְךָ תַּחֲיָה. אֲבָל יִשְׂרָאֵל, לָא.

אֶלָּא הֵכִי שְׁמַעְנָא מֵאַבָּא, דְּאֵלִין אֵינֵן תָּא חֲזוּי, דְּכַד שְׁמַעִין מְלָהּ, וְלָא אֲתִיְשִׁיב בְּלִבְהוֹן, דְּאֵינֵן מְגִיחִין דָּא עִם דָּא, כְּאֵינֵן דְּמְגִיחֵי קְרָבָא בְּחֲרָבָא, וּבְעֵינֵין לְקַטְלָא דָּא לְדָא.

וּמְלָהּ דָּא דְּאָמַר חֲבַרְנָא, כֶּךָ הוּא, וְכֵן גְּזַרְנָא בְּרוּזָא דְּמִתְנִיתָא דִּילָן, דְּכַד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְשִׁמְשָׁא וּלְסִיְהָרָא, גְּזַר עַל שְׁמִשָּׁא, דְּאֲתַחֲזֹר לְמַהוּי שׁוּלְטָנָא דְּעֵשׂוֹ. וְגִזַּר עַל סִיְהָרָא, לְמַהוּי בְּעֵלְמָא דִּין, שׁוּלְטָנָא דִּיעֵקֵב. וּמִנֵּי עֲלִיהוֹן רַבְרַבִּין תְּקִיפִין, עַד דִּיִּתּוֹן תְּרִין אוּמִיָּא אֵלִין.

וְהָהוּא רַבְרַבְנָא, דְּאֲתַמְנִי עַל סִיְהָרָא, בְּגִין אוּמָה דִּיעֵקֵב, בְּעָא מִן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דִּיִּתִּיְהִיב שׁוּלְטָנָא לְסִיְהָרָא בְּעֵלְמָא דִּין, כְּלוּמַר לְאוּמָה דִּיעֵקֵב. אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכִי מָה בְּעֵיָא אוּמָה דִּיעֵקֵב, אֶלָּא לְעֵלְמָא דְּאֲתִי, וְלִשְׁלִטָּאָה לְהוּ עַל כָּל עֲבוּדַת פּוֹכְבִּים וּמְזֻלוֹת. אֲבָל בְּעֵלְמָא דִּין, לְכִי וּמַעֲטִי אֶת עֲצֻמָּךְ, וְאֲשַׁתְּעִבִּידִי בְּגֻלוֹתָא, לְמִזְכִּי לְעֵלְמָא דְּאֲתִי.

כֹּה אֲתִי אוּמָה דִּיעֵקֵב, אֲתַרְעֵמוּ קַמִּיהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל דְּאֲתַנְטֵל מִנְהוֹן שׁוּלְטָנָא, וְאֲתִיְהִיבַת לְעֵשׂוֹ. אָמַר לְהוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכִי מָה אֲתוֹן בְּעָאן שׁוּלְטָנָא דְּעֵלְמָא דִּין, דְּהָא אָנָּא עֲרַבָּאָה לְשִׁלְטָאָה לְכוּ לְעֵלְמָא דְּאֲתִי, עַל כָּל הָאוּמוֹת. וּבְגִין כֶּךָ הִקְרִיבוּ עָלַי כְּפָרָה, כְּלוּמַר עַל אוֹתָהּ הִבְטַחָה שְׁאֲנִי עֲרַב בּוֹ, הִקְרִיבוּ כְּפָרָה, וְאֲתַעֲסְקוּ בְּאוּרִיָּתָא, וְעָלִי לְתַת לְכֶם שְׂכָר טוֹב, וְעָלִי לְהַשְׁלִיט אֲתַכֶּם עַל כָּל הָאוּמוֹת, שְׁעַל כֶּךָ מִיעֲטַתִּי אֶת הִירַח בְּעוֹלָם הַזֶּה.

אָתָּא ר' יוֹסִי חֲמוּי, וּנְשָׁקִיה בְּרִישִׁיָּה, קָרָא לְבְּרַתִּיהּ וְאָמַר לָהּ, קוּטְפִינָא דְּנַהֲירוֹתָא, וּבוֹצִינָא דְּאִיתְפְּרָשָׁא בְּטַבּוּוֹן, אִית גְּבָהּ, זַכָּאָה אָנְתָּ, זַכָּאָה חוּלְקָךְ, זַכָּאָה הוּא חוּלְקֵי בְּעֵלְמָא דִּין, דְּזַכִּינָא לְמַחְמֵי כֶּךָ.

רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר, זְכוּ יִשְׂרָאֵל, נְהִיר לְהוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלִית אֵינֵן צְרִיכִין לְבוֹצִינָא אַחְרָא, דְּכִתִּיב (ישעיה ס) וְהָיָה לָךְ ה' לְאוֹר עוֹלָם.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי אבהו, ישראל כיון שנתחלה להו שולטנא, מונין חושבנא לסיהרא. דבה מנהגין ישראל חושבנהון. הדיא הוא דכתיב, (שיר השירים ד) הנהך יפה רעיתי, מנהיגתי. (שם) ומום אין בה, דלא אשתכח בה גרעונא מן מועדין וזמנין.

דבר אחר, הנהך יפה רעיתי ומום אין בה. תנו רבנן, בארבעה פרקים בשנה העולם נידון. אמר רבי אלכסנדראי, וכי לא נידון האדם אלא לפרקים אלו, והא כתיב (איוב ז) ותפקדנו לבקרים לרגעים תבחננו. ואמר רבי יצחק, אין לה כל רגע ורגע שאין הקדוש ברוך הוא משגיח באדם, בכל מה שהוא עושה. ותני הכא, דבארבעה פרקין בשנה הוא.

אמר רבי אלכסנדראי, הדרי בי. מלה דאורייתא בעניינא דא. ולא בעניינא דהוא מלה דרבנן. דפסוקא אמר, פקידה ובחינה. ורבנן אמרי דינא. ומשמע דקודשא בריך הוא משגח בכל יומא ויומא בעלמא. אבל מידין דינא, עד ארבעה זמנין אליו, למידן כל עלמא.

וכלהו דינין אלו, בגיניהון דבני נשא עביד קודשא בריך הוא דינא בעלמא. בפסח, על התבואה, מאי קא משמע לן. אמר רבי יצחק, על תבואה ממש. דאמר רבי יצחק, בשנה שעברה נתן להם הקדוש ברוך הוא תבואה סיפוקא דעלמא. לא מעשרין ליה בני נשא, ולא יהבי למיכל מניה למסכני וליתמי ולארמלתין, כד אתי שתא דא דאין לכל עלמא על ההוא תבואה דהוה בשתא דעברה.

בעצרת דן את העולם, על איזה עון. על עון פירות האילן, שלא המתינו שנות ערלתם, ושלא הניחום בשביעית לעני ולגר.

בראש השנה דן כל העולם כלו, גופות בני אדם והנשמות, ופוקד אותם, ודן אותם על כל מה שעשו כל השנה כלה. ותאנא, אפילו צעדיו של אדם נמנין ובאין בדין באותו היום, הדיא הוא דכתיב, (שם לא) וכל צעדי יספור.

תאני רבי יוסי, שלש פתות נכנסין ליום הדין. פת צדיקים גמורים. פת רשעים גמורים. פת בינונים. וכנגדן שלש פחות באדם. פת הנשמה הקדושה. וכח המתאוה. וכח המניעה. מאי פת המניעה, אמר רבי יהודה, פת המגדלת והמניעה את הגוף בכל צרכיו.

רבי יוסי בן פזי אומר, בא וראה רחמנותו של הקדוש ברוך הוא, אף על פי שבית דין של מעלה באין לעמד בדין, ולדון את הפריות, ולהורות לפני הקדוש ברוך הוא זכות וחובה של בני אדם. דתאני ר' יוסי בן פזי, שלש פתות של מלאכי השרת עומדין על הדין ביום ראש השנה. יש מהם שהם מורים זכות לטובה. ויש

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מהם חובה לרעה. ותא חזי, רחמנותו של הקדוש ברוך הוא, שנתן עצה להנצל מן הדין.

דתניא מהו דכתיב, (ויקרא כג) זכרון תרועה לא אשכחנא זכירה לתרועה, אלא האי דאמר רבי יוסי, כתיב (במדבר י) וכי תבאו מלחמה בארצכם על הצר וגו' והרעתם וגו', וזכר לתרועה זו, אמר הקדוש ברוך הוא, הריעו לפני בתרועה זו, שהיא זכרון אותה התרועה, מיד, ונושעתם מאיביכם.

מאן אינון, אלו הם המורים חובתם של בני אדם. דתניא אמר רבי יוחנן, מלאכים יש המורים חובתן של בני אדם. ומלאכים יש המורים זכותן. ואפילו אחד מני אלה מורה זכותו, שבקין לו. תדא הוא דכתיב, (איוב לג) אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלה. וכתיב בתריה, (איוב לג) ויחננו ויאמר פדעוהו מרדת שחת וגו'.

וכי יש מלאך משטין זכותו של אדם, אמר רבי שמעון, חס ושלוש שמלאך משטין זכות. אלא, יש מלאכים ממונים לעיין ולהורות בחובתו של אדם, בכל שעה שיעבור, והם מורים אותו דבר שנצטוו.

כיוצא בדבר (מלכים א כב) וכל צבא השמים עומד עליו מימינו ומשמאלו. מאי עליו, עליו של אחאב. שהיו מעיינים בדינו. מימינו ומשמאלו, וכי יש ימין וכו', אלו מימינים לזכות, ואלו משמאילים לכף חובה.

אמר רב יהודה אמר רב, מפני מה בראש השנה דין הגוף והנשמה, מפני שבו נולד אדם הראשון, ובו ביום נעשה גוף, ונזרקה בו נשמה, ובו ביום נידון ונקבע הדין לדורות.

ובחג גדוּגין על שהם מבזים בנטילת ידים, ועל שהם מזלזלים במקנאות ובטהרות שהם מים. ועל כך גדוּגין על המים, על ענין המים.

אמר רבי אחא, בד' פרקים כמו כן, האדם נדון. בו ביום שמהרהר העבירה. ובזמן שעושהו. וביום ראש השנה. ובעולם הבא. רבי אבהו אמר, בזמן שעושה העבירות. ובזמן שיחלה. דאמר רבי אבהו, כיון שיחלה האדם, סלקין ליה לדינא. ובזמן שמת פשיצאה נשמתו ממנו. ובעולם הבא.

אמר רבי יהודה, בטחון הצדיקים ושמחתם, פשיצאין מן העולם הזה בכשרון מעשים. וכשבאין לעיין בנשמה, אין מוחזין בידה. ומה אומרין לה, כלך יפה רעיתי. אמר רבי אבהו, הצדיק אומר זה על הנשמה שבו, כלך יפה רעיתי, מנהיגתי דלא אבאישת לך בעובדין בישין, דכתיב (שיר השירים ד) ומום אין בך.

דבר אחר (בראשית א) ויאמר אלהים יהי מארת, למה חסר ו', ארבי הושע בן לוי, תפלת הצדיקים שיצאו מהעולם הזה, כדי שלא יתעכב שכרם לעולם הבא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דארבי יהושע בן לוי, מאי דכתיב, (יחזקאל א) דמות כמראה אדם עליו מלמעלה. זו מעלתן של צדיקים, שהם למעלה על כל המעלות.

מאי עליו. אמר רבי יצחק, הוא יעקב, שמעלתו למעלה. הדיא הוא דכתיב, כמראה אדם. מאי משמע, פתיב הכא עליו, וכתיב התם (בראשית לה) ויעל מעליו אלהים.

אמר רבי חייא בר יעקב, אין לך בכל לילה ולילה, שאין הפרוז יוצא ואומר, עלו חסידים, באו וברכו ליוצרכם. הדיא הוא דכתיב, (תהלים קמה) וחסידך יברכוכה. כבוד מלכותך יאמרו וגבורתך ידברו. ולמה, להודיע לבני האדם גבורותיו וגו'.

תנו רבנן זימנא חדא הוה אזיל ר"י באורחא, פגע ביה ר' ירמיה, ואזלו פחדא. פגעו בהווא טורא, והוה טורא דחיל עליהן. אמר רבי יוסי לרבי ירמיה, נימא מילי דאורייתא, וניזיל.

אמר רבי חייא, בודאי דאמרי חפמי מתניתא, שמשא דהוה ליעקב, עד כמה להוי דא. אמר רבי יוסי, אימא לך מלה דהוה אמר אבא, דהווא שמשא ונהורא סגיאה דהוה ליעקב, גניז הוא לצדיקים לעתיד לבא. ולא דא הוא שמשא דמשתמשין בה בנוהי דעשו, ואתגור דישתעבדון בנוהי דיעקב תחותיה.

ביה שעטא, הוה עציב יעקב, אמר מארי עלמא, הא נהירוטא דילי אתייהיבתא לעשו. יצאה ב"ק ואמרה ואתה אל תירא עבדי יעקב וגו' ונהירוטא דילך לך אתגניז ולבניך. אמר אורינא לי.

ביה שעטא אפיק קודשא בריך הוא ההוא שמשא דחמי ליה יעקב, ולא בר נש אחרא. הדיא הוא דכתיב, (בראשית לב) ויזרח ל"ו השמש. אותו השמש שהיה גניז. כאשר עבר את פנואל. אמר רבי יוסי, כשנצח שרו של עשו. לו משמע ולא לאחר.

ואף על גב דיעקב אתהני למחזייה דנצח לרברבא דעשו, מה פתיב ביה. (שם) והוא צולע על ירכו. אמר רבי אחא, נהורא נהיר, אבל לביה הוה חשוף, על נפקי ירכיה דישתעבדון תחותיה דעשו.

עה דהו אזלי, שמעו קל ינוקא בטורא, דהוה אזיל ובכי. אמר רבי יוסי, ניזיל גביה דהא לא מסתפינא. דהא תנן לחד מתחזי ומזיק, לתרי מתחזי ולא מזיק. אזלו לגביה, וינוקא הוה בכי.

כה מטו גביה, אמר רבי יוסי, בנוי דמארי עלמא אנן, דהווא דאקרי שמיה חד על תרי, באתוותא, תלת רשימין, ברזא דארבע. גליפין על חד תריין, ואתקרי על חיותא קדישא. מאי טעמא, אמר רבי יוסי הכי, דחיישינן שמא שד הוא, ואינן מסתפו משמיה דמארי עלמא סגי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ההוא ינוקא פד שמע מלה דא, אתיב ואמר, יודאי אנא, ובר בריה דרבי חייא רבה אנא, והוה אבוי מליף לי פסוקי דשיר השירים, ופרשתא דבראשית. ומית אבוהי, וגנבו לי גנבי, וכען אשתזיבנא מנהון, וערקנא בהאי טורא.

בכה רבי יוסי ואמר, ווי דבר בריה דרבי חייא רבה אזיל כדין. נטליה בידוי ואזלו. אמר ליה רבי יוסי, אימא ברי מה הוית לעי עם אבוך. אמר בפרשת יהי מאורות ברקיע השמים הוינא לעי. אמר ליה, מה הוה אמר אבוך בפרשתא.

פתח ההוא ינוקא פומיה ואמר, (במדבר כא) באר חפרוה שרים פרוה גדיבי העם במחוקק במשענותם. תאנא, שלש מתנות טובות נתן הקדוש ברוך הוא לישראל, על ידי שלשה רועים אחים, משה, אהרן, ומרים. בזכות משה, היה המן יורד לישראל. בזכות אהרן, היו ענני כבוד הולכים עם ישראל. בזכות מרים, היתה הבאר הולכת עמהם.

מתה מרים, פסקה הבאר. מת אהרן, ניטלו ענני כבוד. הדא הוא דכתיב. (שם כ) ויראו כל העדה. אל תקרי ויראו אלא ויראו. מתה מרים פסקה הבאר, מנא לן. דכתיב (שם) וישב העם בקדש ותמת שם מרים. וכתיב בתריה ולא היה מים לעדה. ובזכות משה חזרו שלשתן. והוה אמר אבוי, תלתיהון גליפין ברקיעא דיוקנהון, לאנהרא זכותהון על ישראל. הדא הוא דכתיב, (בראשית א) ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ.

ומנא לן דתלתיהון גליפין ברקיעא, דהא תנו, בכלהו כתיב על פי ה', ובמרים לא כתיב על פי ה', דלאו אורח ארעא. אלא אמר אבוי, בכלהו כתיב שם, ותמת שם מרים. וימת שם אהרן. וימת שם משה. כתיב הכא שם, וכתיב התם שם. (שמות לד) ויהי שם עם ה', מה להלן עם ה', אף כאן עם ה'.

דתנו, למה מת משה בחוצה לארץ, להורות, דבזכותיה יתקיימון מתי מדבר. ואמר אבוי, אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא, רבוננו של עולם אפנס לארץ לקיימא פקודיה, דהא כתיב (ויקרא כג) כי תבאו אל הארץ. (שמות יב) והיה כי תבואו אל הארץ. ותמן הוא קיימא דפיקודיה.

אמר ליה מה דאזהרת שלים לך ומה דיעבדון ישראל בארעא קדישא? יהי חולקך עמהון. הדא הוא דכתיב (ישעיה נג) לכן אחלק לו ברבים, אלו זכאין דישראל. ואת עצומים יחלק שלל, אליו אבהתא, ולמה, תחת אשר הערה למות נפשו.

סדר הלימוד ליום כו סיון [יום 262 בשנה]

דאמר רבי חייא סבא, לא אשכחנא רעיא דמסר נפשיה על עאניה, כמשה, דאמר (שמות לב) ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת. מאי מחני נא, מן עלמא דין ומן עלמא דאתי. לקיימא תחת אשר הערה למות נפשו.

ואת פושעים נמנה, שנקבר עם מתי מדבר, דהוו חייבין קמי קודשא בריך הוא. והוא חטא רבים נשא, שלא זו משם עד שמחל להם הקדוש ברוך הוא. ולפושעים יפגיע, שהרבה תפלתו עליהם.

ועל כדין, תלתייהון גליפין לעילא. אתא ר' יוסי ונשקיה, וארכביה על כתפיה תלת מיילין, וקרא עליה (ישעיה נד) וכל בניה למודי ה'.

תאני רבי שמעון, בא וראה, השמש לא עשאו הקדוש ברוך הוא אלא לשמוש בני אדם. תא חזי, בתלת מאה ותשעין אתרי דישובא דארעא, אזיל שמשא, וסליק ונחית, ומדרגות ומעלות ידועות יש לו. והיינו דכתיב, (ישעיה לח) הנני משיב את צל המעלות אשר ירדה במעלות אחז.

אמר רבי יוסי, היך היא סליק. אמר רבי, כבר תנינא ממאריהון דמתיבתא. דעלמא סגלגל הוא ככדורא דא. וכד נפיק ממזרח, אזיל בסגלגלותא, עד דמטא לתתא, וכדין אתעביד רמשא. ובהוא שעתא אזיל ונחית בגלגלין דמדריגין ידיעין, ונחית וסבב כל ארעא וישובא.

וכד נחית ומתכסיא מינו, רמש לו, ונהיר לאינון דדיירין תחות לן. לפום יישובא וסגלגלתא דארעא.

וכדין אזיל ונחית, ומפריש בין מיא דתחותיה דמיא דאוקיינוס, ובין מיא דאזלין לעילא, ומפריש במציעתא דמיא, לעכבא סילונא דמיא דנפיק מגיהנם, דלא יעבר לנזקא בני נשא. ועל דא לא תקרי שמשא, אלא לשמשא לבני נשא. דעל כף מתקרי שמשא, שמשא דמשמש לכולא. אמר רבי אלעזר, אלמלא דסחי שמשא בימא דאוקיינוס, הוה שריף ואוקיד לכולי עלמא.

סליק מתחות ארעא. ומגיע לההוא דרגא דאתקרי קרבוסא, בלשון יון. ומההוא דרגא שרי למיסק לעילא, וקל גלגלוהי אשתמע לכולהו רקייעא במטלנוהי, למיזל עם שירתיה דהוא אמר. ולא הוה בר נש דשמע ליה, בר ממשה, דהוה מהימן מלכא, ויהושע דמשמש ליה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכד איצטריך ליה יהושע, לאגחא קרבא, והוה שמע קל נעמוותא, ונהימוותא דשמשא, לא יכיל ליה למיסבל. מה כתיב. (יהושע י) ויאמר לעיני ישראל שמש בגבעון דום. מאי דום. דום, מלומר שירה. דום, מקל נעמוותא ונהימוותא דילך, דהא הוה שמע קול מטלנוהי במטלנותייה.

אמר רבי בא, שית מאה וארבעין מטלנין עביד שמשא. בחושפן שמש. בין ימא וליליא. ואסחר לכולא עלמא בסחרנוותא. ולמאי אצטריך. לרפכא ולחממא ארעא, ולדשנא עשבין ויבולין, ולאצמחא פירין ואילנין.

אמר רבי יהודה, תא חזי, כההוא גוונא דלעילא, עביד קודשא בריך הוא לתתא. מה לעילא הוה שמיא, אוף לתתא הוה שמיא. ולמה אתקרו שמים, אמר רבי יהודה. אש ומים.

אמר רבי יצחק, מהכא, (איוב כה) עושה שלום במרומי. במלאכיו לא כתיב, אלא במרומי. על דאינון אש ומים, ועושה שלום ביניהם. כהאי גוונא לתתא, אש ומים.

וחזור הרקיע מתחת, ומחמם האדמה מחממיות האש, והשמש, ומוריד הקדוש ברוך הוא המים על הארץ ומקרר האדמה, וסייע לחמימותא דמתתא. והאי והאי, מולדין ומצמיחין לארעא. וכלהו ברא קודשא בריך הוא לתועלתא דבני נשא.

רבי אבהו, ור' חייא, ור' נתן, הוו אזלי באורחא, אמר רבי נתן, לא תהיתון על אלין מאריהון דמתניתא, דגזירת פומהון כגזרת מלאכין קדישין. ואנא דכירנא מה דאמרו, דהא שמשא אתאצל נהירותיה מזיוא דאספקלריא דלעילא, והאי נהירותא לאו דיליה הוא. משמע דכתיב (בראשית א) יהי מאורות הוה ליה למימר יהי אורות, מאי מאורות. אמר רבי זירא, מן אורות. מ' תוספת, לשמשא. כלומר, מן אורות, ותיבותא הוא אורות.

אמר רבי חייא, אל תתמה עליו, דהא תורה אתאצל מחכמתא דלעילא, ושמיא אתאצלי מהווא רקיעא עילאה דעל ריש חיותא, וכהאי גוונא, כד תסתפל, כל מה דלעילא ותתא, אתאצלו דא מן דא, ודא מן דא, וקודשא בריך הוא על כלא. ומן פורסי יקריה שרייאן לאתאצל דא מן דא, וכורסי יקרא מניה, וכלהו כלא חשיבין לקבליה. הדא הוא דכתיב, (דניאל ד) וכל דיירי ארעא כלא חשיבין. אמר רבי אבהו, לא תקשי לך האי, דהא רישא מינן בהבדל, שרי בקדמיתא למילעא באורייתא לתורגמנא, ותורגמנא לדסמיכי ליה, ודסמיכי ליה, לדסמיכי ליה. אשתכת, דכד מסתיים שמעתא, דכלהו תליין מן רישא. וכהאי גוונא תשפח לעילא, ולכלהו עלמין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואמר רבי אבהו, משה, אתאצל מזיוא עילאה. יהושע, איתאצל ממשה. זקנים, אתאצלו מיהושע. נביאים, אתאצלו מזקנים. נשיאים ורישא דעמא, אתאצלו מנביאים. וכלהו דא מן דא.

עה דהוו אזלי, פגעו ביה בר' אלעזר, אמרו הא חד מאינון מארי דמתיבתא אתא. אמרו ליה, ודאי דאמריתו דשמשא אתאצל נהירותיה מזיוא דאספקלריא דלעילא. אמר, כך הוא.

פתח ואמר, (שיר השירים ד) מעין גנים באר מים חיים ונוזלים מן לבנון. קוראה מעין, ואחר כך באר, ואחר כך נוזלים. בהדא פסוקא אית לאסתכלא, דהאי מעין אתמשיך מן בירא. ובירא מן נוזלים. ונוזלים מן לבנון. למינדע, דכלהו אתאצלו דא מן דא ודא מן דא. כך הוא שמשא, לאו נהירותא דיליה הוא, אלא אתמשיך חד חוטא דזיוא דנהיר לשמשא.

תנן במתניתין דילן, אור שברא הקדוש ברוך הוא בתחילה, אדם היה רואה בו וצופה מראש העולם ועד סופו. תא חזי, נהירותא דשמשא, הוא חד משתי אלפין ושבעין וחמש חולקין, מההוא נהירותא דאספקלריא דההוא נהורא דאתגניז. ואפילו בהאי נהירותא דשמשא, לית איניש יכיל לאסתכלא ביה, כל שכן בההיא נהורא.

והא אמרן, דאיניש יסתכל ביה מרישיה דעלמא ועד סיפי עלמא. אלא הכי גזרנא במתניתא דילן, דבההוא נהירותא, יכיל איניש למנדע ולמחזי בנהירו דחכמתא, כל מה דהוה, וכל מה דיהוי, מרישיה דעלמא עד סיפי עלמא, וההוא אתגניז לצדיקים לעלמא דאתי. מאי לעלמא דאתי, כד תיפוק נשמטא קדישא מהאי עלמא, ויזיל ביה לעלמא דאתי.

תא חזי, כתיב (שמות לד) ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה. מאי טעמא, משום דאתהני מההוא זיוא. ואף על גב דנחית מתמן, וההוא נהירותא לא נחית עמיה, לא הוו יכלין לאסתכלא באנפוי דמשה, ממה דאסתכל בקדמיתא, כד הוה תמן, ואשתארו אנפוי נהירין כהאי שמשא.

סטי רבי אלעזר לאורחיה, ואינון אזלו אבתריה, לאזופיה לאורחיה, תלת מילין. אמרו לרבי אלעזר, זכאין אתון מארי מתניתא, דבתר גבוי דמשה הויתון, כד אתייהב אורייתא על ידיה. אזלו רבי חייא ורבי נתן, ורבי אבהו לא בעא לאתפרשא מניה, ואזל עמיה לאורחיה.

פתח רבי אלעזר פומיה ואמר, (בראשית א) ויאמר אלהים יהי מאורות. תא חזי, עבד קודשא בריך הוא תמניסר רקיעין, דנטלין למטלניהון, וסחרין כל עלמא. וכל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חד מתעבב ההוא שיעורא שיעורא דאתייהיב ליה מן מאריה. וכד אשלים ההוא רקיעא ההוא שיעורא, אתחדש בעלמא פתגמין טבין רברבין סגיאין.

וחשבין בדעתיהו אינון טפשי ללבא, דבסחרנותא דההוא רקיעא אתעביד דא. ולא כן הוא. דהא כל יומא ויומא, מחדש קודשא בריך הוא מצפרא עד רמשא, פתגמין עילאין רברבין ותקיפין, וזמנין דאשלים ההוא רקיעא מטלנוהי, ויערע בעלמא גזירת מלכא עילאה, וחשבין טפשי לבא, דבגיגיה דההוא רקיעא הוה, וטעיין לבהון בטפשותא.

ועבה קודשא בריך הוא לההוא רקיעא רביעאה, ואנח ביה שמשא, ואסחר כל עלמא בעידנין וזמנין לתועלתא דעלמא לבני נשא. ותנא במתניתא דידן, תלת מאה וארבעין משקופין, אוזיל שמשא, סליק ונחית בעידנין וזמנין.

ואזיל ושרי, ממשקופא דמזרח, מההוא משקופא דאתקרי נוגה, ואזיל בסגלגלותא, עד דמטא למשקופא דאתקרי קרבוסא. כדין אזיל לסייפי דצפון, שיתא ירחי, עד דמטא למשקופא דזוהרא, ואזיל שיתא ירחי, לאשלמא שתא לתועלתא דברייתא, למעבד זרועא וחצדא.

ההא הוא דכתיב, (בראשית ח) עוד כל ימי הארץ זרע וקציר וקור וחום וקיץ וחורף. ובאשלותיה לצד דרום, לפום ישובא דארעא, קציר. וחום. וקיץ. ובאשלותיה לסייפי צפון זרע. קור. וחורף. וכלא לפום ישובא דארעא, כדקאמרן. ובהאי גוונא ממש, כמא דמשתמשין בני נשא להאי נהורא דהאי רקיעא, כדין כל חילי שמיא משתמשין לנהורא דרקיעא, דעל ריש חיותא.

אמר רבי אבהו, מארת, למה חסר ו'ו. אמר ליה, על מה דאמרן בקדמיתא, דלאו נהירותיה שלים. דלית נהירותיה בר מה דמקבל כחד חוטא בתר כותלא, מההוא נהירותא דלעילא.

ובגיגיה לא אתקרי נהירותא שלימתא, ולא יאות לאתקרי שלימתא, אלא ההוא נהורא דאתקרי (דניאל ב) ונהורא עמיה שרא. וההוא דאתגניו לצדיקים, הוא חד מס' אלפין ושבעין וחמש חולקין, מנהירותא דשרי עם קודשא בריך הוא. ונהירותא דשמשא הוא חד משתי אלפין ושבעין וחמש חולקין, מנהירותא דגניו לצדיקיא לעלמא דאתי. ועל כדין לא אתקרי נהירותא שלימתא האי נהירותא דשמשא, ולא יאות לאתקרי.

ולפיכך אמר קודשא בריך הוא, לא תקשי לכו, דכתיב מארת, ולא שלים. דאנא לא עבדית ליה, אלא למה דכתיב, (בראשית א) להאיר על הארץ. לשמשא לבני ארעא, ודי לכו לבני ארעא, לבוצינא דא לשמשא לכו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי אלעזר, ומה נהורא ועירא דא, לא יכלין בני נשא לאסתכלא ביה, נהוריתא דגניז לצדיקיא על אחת כמה וכמה. אמר רבי אבהו, וכל שכן נהירותא דבוצינא דשרי קמי מלכא עילאה.

אתא לנשקא ידיה דרבי אלעזר, אמר כען ידענא, די בקושטא האי מארת חסר, ויאות לו למהוי חסר יתיר מהאי. אמר ווי לעלמא כד תפוק מגייה, דעד יומא דא שאילנא דא, ולא אשכחנא עיקרא דמילתא, בר כען. ההוא אורחא דנפקת ביה, יהא סימנא דברכה לי, על דערעית לך.

יתיב עמיה תלתין יומין, ואוליף כל ספקא וקושיא דהוה ליה, ואוליף ליה שתין טעמי בפרשתא דבראשית. אזל לאורחיה.

אשכח לרבי חייא, אמר ליה במטו מינה רבי אבהו, דאטעום מההוא מתיקא דדובשא, דאמצית מגזירת קדישין עילאין. אמר ליה, חררתא דאפיקותא, וסובתא דדובשא, לא מתיישבי כחדא. ואף על פי כן אוליף ליה.

בכה ר' חייא ואמר, נדירנא עלי, דעד דאוליף קמי מאריהון דמתנייתא עילאה, לא איתיב הכא. יתיב תמן תריסר שנין, כד אתא קארו ליה ר' חייא רבה. אמר רבי יצחק, אור גניז לצדיקיא לעתיד לבא, תהוא דהוא גנוז. תדא הוא דכתיב, (תהלים צז) אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה.

ויאמר אלהים יהי מארת. ר' פנחס פתח בהאי קרא (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו. אמר רבי פנחס, חזרנו על התורה כולא, ולא אשכחן עטרה דעבדת בת שבע לשלמה. כען אית למימר, האי דאמר רבי יצחק מאי צאינה וראינה, הוה ליה למיכתב באו וראו. מאי צאינה.

אלא אמר רבי יצחק, פסוקא דא, דאתקרי על אינון זכאין דנפקו מן עלמא דין, ואתקברו בארעא קדישא דישראל. אמר רבי אלעזר, ודנפקת נשמתהון תמן. ועתידה בת קול לאתערא בכל ציונא וציונא דבתי קברי, ואמרה צאינה וראינה, פוקו מתחות בליאותא דעפרא, ואיתערו משנתכון. בנות ציון: כמה דאת אמר, (מלכים ב כג) מה הציון הלז.

אמר רבי פנחס, זכאין אתון צדיקיא למחמי בזיווא יקירא עלאה דמלכא קדישא, דשלמא כולא דיליה. ובאיזה זכותא, בשביל עטרה שעטרה לו אמו, בדיל תהוא כתר, דאכתרו ליה צדיקיא במלי דאורייתא בעלמא דין. אמר רבי אבהו, אמו, כמו אמו. ואיזהו אום של הקדוש ברוך הוא. אלו צדיקים שהם אום הידועה לו.

ביום חתונתו, חתנות דא ממאן הוא. אמר רבי פנחס, מההוא אום, חתונתו של אותו אום שלו. מהו חתונתו ביומא דכשרן למעבד פיקודי אורייתא, דהוא חדוותא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּצִדִּיקָא. וְאִמְתִּי כְּשֶׁרֶן. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִתְּלִיסַר שָׁנִין וְלַעֲלָא, דְּהָהוּא יוֹמָא חוֹבְתָא עַל צִדִּיקָא לְמִיעֵבַד חֲדוּתָא דְּלָבָא, כְּיוֹמָא דְּסָלִיק לְחוּפָה. וּבְגִין הָהוּא זְכוּתָא, עֲתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאַתְעָרָא לְהוּ וְלַעֲבָרָא כְּרוּזָא קְדָמִיהוֹן בְּחֲדוּתָא, צְאִינָה וְרֵאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, תָּא שְׁמַע, יְהִי מְאֹרֶת בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם, ר' יִצְחָק אָמַר, כְּשֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְחִיָּה אֶת הַמַּתִּים, וְיַעֲבֹר כְּרוּזָא עַל כָּל צִיּוֹנָא וְצִיּוֹנָא. בֵּיה זְמַנָּא נְחִית הָהִיא נִשְׁמָתָא, כְּנִהוּרָא וּבּוֹצִינָא דִּינִהַר בְּנִהִירוּ רִקִיעָא דְשָׁמַיָא, עַל הָהוּא גּוֹפָא דְאַתְעָר מִן אֶרְעָא. הֲדָא הוּא דְכָתִיב, יְהִי מְאֹרֶת בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם. וְלָמָּה, לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ, עַל אוֹתוֹ הַגּוֹף הַיּוֹצֵא מִן הָאָרֶץ.

ר' אַבְהוּ אָמַר, זֶה הוּא זֶהר הַרוּחַ, הַשּׁוֹרֶה עַל הַגּוֹף לְהַחֲיוֹתוֹ, וְלְהָאִיר אֶפְלוֹ. הֲדָא הוּא דְכָתִיב, (בראשית א) יְהִי מְאֹרֶת בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם. וְלָמָּה, לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ, עַל הַיּוֹצֵא מִן הָאָרֶץ, כְּדָאֲמַרְן.

ר' יְהוּדָה בֶּן פִּזִּי פָּגַע בֵּיה בְּרַב נַחְמָן, אָמַר לִיה אוֹתוֹ הַרוּחַ שְׁעֲתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַחֲיוֹת בּוֹ הַמַּתִּים, מֵהוּ. אָמַר לִיה, הוּא רוּחַ אֲסַפְקָלְרִיא שֶׁל מַעְלָה, כְּאֲשֶׁר יִשְׁיִגּוּ בְּנֵי אָדָם הַדְּעוֹת הַנְּכוֹנוֹת. וּמֵנָּה לָן הָא. מִמָּה דְכָתִיב, (יחזקאל לו) וְנָתַתִּי רוּחִי בְּכֶם וְחִייתֶם. וְנָתַתִּי רוּחַ בְּכֶם לֹא נֶאֱמַר, אֲלֵא רוּחִי, אוֹתוֹ הַנֶּאֱצַל מֵאֲסַפְקָלְרִיא שְׁלוֹ. וְכָתִיב (שם) וְאֵת רוּחִי אֲתֵן בְּקִרְבְּכֶם, וְאַחַר כֵּן יִהְיֶה סִימָן יְדוּעַ בְּעוֹלָם, הֲדָא הוּא דְכָתִיב, (בראשית א) וְהָיוּ לְאוֹתוֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וּשְׁנָיִם.

ק (בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ. ר' אַבְהוּ פָּתַח, (תהלים ח) מַה אָנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ וּבֶן אָדָם כִּי תִפְקְדֵנוּ וְתַחֲסֶרְהוּ מֵעַט מֵאֱלֹהִים. ר' תַּנְחוּם אָמַר, בְּשַׁעַה שְׁרָצָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבְרוּא אֶת הָאָדָם, נִתְיַעֵץ עִם הַמַּלְאָכִים אוֹתָם הַסּוֹבְבִים אֶת כְּסָאוֹ, וְאָמַר לָהֶם נַעֲשֶׂה אָדָם. אָמְרוּ לוֹ, רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם מַה טִּיבוֹ שֶׁל אָדָם זֶה, מַה אָנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ.

דְּבַר אַחַר נַעֲשֶׂה אָדָם, ר' בּוּטָא בְּשֵׁם ר' בּוֹ אָמַר, חֲזַרְנוּ עַל כָּל הַתּוֹרָה כּוּלָּהּ, וְלֹא מְצִינוּ שְׁנַתְיַעֵץ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם הַמַּלְאָכִים לְעוֹלָם, עַל שׁוּם דְּבַר מִכָּל מַה שֶׁהוּא צְרִיךְ לַעֲשׂוֹת.

וְעוֹד מְצִינוּ שְׁאִין לְמַעְלָה וּלְמַטָּה שְׁמִשְׁיִגִּים לְדַעְתּוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכִשְׁהֵם רְצִים לְהַשִּׁיג, מִיַּד חוֹזְרִים לְאַחֹר מֵהַשְּׁגָתָם, כְּהַדִּין קְנֻפּוּסָא דְקוֹנָאֲרִי, דְּפָרַח וְחוֹזֵר לְדוּךְ דְּשֹׁאֲרִי. כֵּן הֵם, עַד שְׁחוֹזְרִים וְאוֹמְרִים בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועוד אמר רבי בוטא, מצינו שהקדוש ברוך הוא ברא אור הראשון, וברא מזה האור שאר המשמשים שלו. אם האור הראשון שנברא בתחלה, לא נתייעץ עמו, כשרצה להוציא ממנו שאר צבאותיו, כל שכן וכל שכן אדם להבל דמה.

אמר רבי יצחק, הנח לרבי בוטא דעם מארי מתניתא שוי מדוריה. אמר ר' בוטא, אנא לא זכינא למהוי מדוראי עמהון, אבל קושיא הוה דידהון.

ופירוקא שמענא, דאמר רבי בן, כהדין מלפא דהוה שליטא על כלא, ובעי לאחזאה גרמיה דכלהו כליין ביה, והוא כלא. עביד גרמיה בלישן דסגיאין. כן קודשא בריך הוא, הואיל דבעי לאחזאה דכל עלמא דידיה, כליל כולא בידיה, ואמר לישן דסגיאין, לאחזאה דהוא כולא. אמר רבי יצחק, אי קלא מן רמיא שמעתא מהאי, אימא דהוה שפיר, דלא אתישבא בלבאי האי פירוקא.

רבי שמעון בן יוחאי אתא לטבריא למדפי לכל שוקי טבריה, חמו ליה, ר' פנחס ורבי בא ורבי יצחק. אמרו, עד אימתי ניתיב בקיימא חדא, ולא ניכול למהך. אמרו, הא מארי דמתניתין הכא, נשאל קמיה.

אתא רבי אבהו תמן, אמר ליה, אי לא נשמע מלה דא, הא אתפתחא פומהון דמינאי בפסוקא דא. אמר ליה, לימא לן מר עיקרא דפסוקא דא, אמר ליה מאי הוא. אמר ליה האי נעשה אדם בצלמנו כדמותנו.

אמר רבי שמעון, כתיב (ישעיה מב) החרשים שמעו והעורים הביטו לראות. וכי לעורים ולחרשים אמרה תורה האי. אלא עורים, שהם עורים בתורה, שדרך הישר לפניהם, והולכים ארחות עקלקלות כעורים, ולא ידעון עיקרא דמלתא. האי פסוקא אתגזר במתניתא דילן, והכי גזרנא.

כה ברא קודשא בריך הוא עלמא, הוה עיקרא דכלא מיא, ומן מיא אשתיל כל עלמא. ועבד קודשא בריך הוא תלתא אומנין, דייעבדון אומנותיה בהאי עלמא, ואלין אינון: שמיא, וארעא, ומיא. ועל ידוי דאלין, אתברי כל מה די בעלמא דין.

וזמין לאלין תלתא, לכל חד מנהון, לאפקא ברייתא דצריך לעלמא. זמין למיא, אמר ליה את אפיק לארעא דתחותך, ואת זיל אתכניש לאתר חד, ומיא עבד כן, חדא הוא דכתיב, (בראשית א) יקוו המים.

קרא לארעא, אמר לה, את אפיק בריין מינך, בעירין וחייתן וכדדמי לון, מיד עבדת כן, חדא הוא דכתיב (שם) ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה.

קרא לשמים, אמר לון, אתון אבדילו בין מיא למיא, עבדו כן, חדא הוא דכתיב, (שם) ויעש אלהים את הרקיע. קרא לארעא, אמר לה אפיקי דשאים

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועשבים ויבולין ואילני חקלא, מיד מה פתיב בה. (שם) ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע.

קרא כמו כן לשמים, אמר לון, יהא בכון נהורין ובוצינין לאנהרא על ארעא, הדא הוא דכתיב, (שם) יהי מארת ברקיע השמים. קרא כמו כן למיא, אמר לון, אתון אפיקו ריחשא דנונין ועופין, וכדדמי לון, הדא הוא דכתיב (שם) ישרצו המים שרץ נפש חיה. ועל ידיהון דתלתא אלין, אתעביד כל עובדא דבראשית, כל חד וחד לזיניה.

כה אתא יומא שתינאה, פלהו הוו זמינין למברי כשאר יומין. אמר לון הקדוש ברוך הוא, לא שום חד מנכון, יכיל למעבד בריה דא בלחודוי, כשאר כל בריין דהוו עד פאן, אלא פולכון תתחברון פחדא ואנא עמכון, ונעביד אינשא. דהא אתון לא תיכלול למעבדיה בלחודיכון, אבל גופא יהא דילכון תלתיכון, ונשמתא דילי.

ולפיכך קרא לון קודשא בריך הוא, ואמר לון נעשה אדם, אנא ואתון. אנא נשמתא, ואתון גופא. וכך הוא, דגופא הוא מתלתהון, דהוו אומנין בעובדא דבראשית, ונשמתא יתבה קודשא בריך הוא, דאשתתף עמהון בה.

בצלמנו כדמותנו, כלומר דאתחזי לנא, בההוא גופא דאתנסב מנכון, למנדע ולאדמאה לכון, כההוא דאתנסיב מני, דהוא נשמתא, דיתפרש מעובדוי דעלמא, ויהא תאובתיה ורעותיה לעילאין קדישין.

ועוד בצלמנו כדמותנו, דגופא דאתנסיב מנכון, לא יהא בקיומא פגיניכון. מאי פגיניכון. כאינון בריין דאפקתון, על דאיהי עפרא כשאר כל בריין. וההיא נשמתא קדישא דאנא יתיב ביה, דיהוי לה קיומא לעלמין, דליתה גופא, וידמה בקיומא לי.

אמר רבי אבהו, הדין הוא ברירא דמלתא, משום דאשתכח דבבראשית, הוו אלין תלתא, שמיא וארעא ומיא.

ר' אלעזר בר ר' שמעון אמר, יאות הוא. אבל ארעא נסבא חילא דתלתהון בלחודאה, עד דהוי בה ארבע יסודות קיימין. מן שמיא תריין, ומן מיא חד, וחד דבה. והיא אפיקת גולמא דאדם, וקודשא בריך הוא נשמתא. הדא הוא דכתיב, (שם) ב) ויצר ה' אלהים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים. הרי תרויהון, ארעא וקודשא בריך הוא, דאשתתפו פחדא למעבד ליה, ובגיניה אמר נעשה אדם, דקודשא בריך הוא אמר לה עשי את הגוף, ואנא נשמתא. אמר רבי יצחק, הא כל ספיקא דא אתעבר מינן.

עוד אמר רבי אלעזר, כהאי גוונא, אשתתף קודשא בריך הוא לעלמא, בברייתא דבני נשא. דהא תנינן, שלשה שותפין באדם, האיש ואשתו וקודשא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ברוך הוא. אמר רבי יהושע, פהאי גוונא, שמיא וארעא וקודשא בריך הוא. אמר רבי שמעון, שמים, כנגד איש. ארץ, כנגד אשתו. ולעולם קודשא בריך הוא משותף עמהם. ועל כן נאמר נעשה אדם בלשון שותפות. ואין הקדוש ברוך הוא משותף עם שום בריה, זולת עם אדם.

אמר רבי יוסי, ובשאר הבריות מי משותף עמהם. אמר רבי שמעון, כח האדמה, דאמרן שהיא נפש חיה. אבל הקדוש ברוך הוא אין משותף, אלא על האדם בלבד.

אמר רבי יהודה, ווי להם לרשעים, שאינם רוצים להדבק בשותפותא של הקדוש ברוך הוא. במה. אמר רבי יצחק, באותה הנשמה שהוא נתן, אלא הולך ודבק בכח הבהמות. הדא הוא דכתיב, (תהלים מט) ואדם ביקר בל ילין נמשל כבהמות נדמו. בל ילין, שלא רצה לעמוד באותו יקר ותפארת של הנשמה. אבל מה חטאתו שעשה שנמשל כבהמות, באותו הכח שלהן, הנכרת והנדמה מהרה, ולא תעלה למעלה.

אמר רבי שמעון בן פזי, אזלא הא, כי הא דאמר רבי יעקב בן אידי, דאמר רבי יעקב בן אידי, מאי דכתיב, (איוב כח) וכל יקר ראתה עיני, אלו נשמותן של צדיקים, שהם יקר ותפארת לעולם ולעולמי עולמים.

אמר רבי אבהו אמר רבי יונתן, בא וראה מעלתו של אדם, שהבדילו הקדוש ברוך הוא מכל שאר הנבראים. האיך. אמר רבי אבהו, כל מה שברא הקדוש ברוך הוא, אמר לפועלים האלה, שהם יעשו לבדם, ולא נתייחד הוא עמהם. אמר על בריות הארץ, תוצא הארץ נפש חיה וגו'. אמר למים, ישרצו המים, והוא לא נתייחד עמהם.

כשברא האדם, נתייחד הקדוש ברוך הוא עמהם בעשייתו, ואמר נעשה אדם. ונתן בו קלסתר פנים, ראיה, ריח, קומה, הליכה, משו"ש, דבור, עשייה, המשילו במעשה ידיו, הדא הוא דכתיב, (תהלים ח) תמשילוהו במעשה ידיך כל שתה תחת רגליו.

וכשזרק בו נשמה, קם על רגליו, ונדמה לתחתונים ולעליונים. נדמה גופו לארץ. ונשמתו לעליונים, בתואר, והדר, וכבוד, באימה, וביראה. הדא הוא דכתיב (שם) וכבוד והדר תעטרהו.

אמר רבי יונתן, רישא דהאי קרא, ספיקא בלבאי, דכתיב (שם) ותחפרהו מעט מאלהים. אמר רבי אבהו, בנשמתיה דהיא קדישא, ודמי ליה. אבל מאי גריעותא הוא, על דהוה גופא, ואתנטל מן ארעא.

ואם תאמר בדעת ובחכמה. אי אפשר, דהא רחוק הוא האדם מן העליונים דאמר רבי אלעזר אמר רבי תנחום, המלאכים הקרובים, מקבלים כח שפע אספקלריא של

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מעלה תחלה, ומהם יורד לאותם שאינם קרובים, ומהם יורד לשמים וכל צבאם, ומהם אל האדם.

אמר רבי יוסי, כסא הכבוד מקבל תחלה, וממנו למלאכים העליונים, ומהם לאותם שאינם כל כך עליונים וגבוהים כמותם, ומהם לשמים, ומהם אל האדם.

אבל במה נדמה לו האדם, אמר רבי אבהו, בנשמה, שהיא קדושה, ולא תכלה לעולם, על שנטלה ממנו, מכחו ומגבורתו. ולא כמו הגוף שניטל מן האדמה, ויכלה וישוב עפר כשהיה.

אמר רבי יצחק אמר רב, אדם, וזווגו עמו, נבראו ביחד, הדא הוא דכתיב, (בראשית ה) זכר ונקבה בראם. ונטלה מגביו, והכינה, והביאה אל האדם. הדא הוא דכתיב, (שם ב) ויקח אחת מצלעותיו.

ר' יהושע אמר, חוה הראשונה היתה, ולקחה ממנו, והיא נזקי דברייתא. הדא הוא דכתיב ויקח אחת מצלעותיו, זו היא הראשונה שנלקח ממנו, על שהיא רוח מזקת. ויסגר בשר תחתנה, שהקים אחרת במקומה.

רבא אמר, זו היתה בשר, והאחרת לא היתה בשר, ומאי הות. אמר רבי יצחק, זוהמא דארעא ושמריה.

אמר רבי תנחום, כשברא הקדוש ברוך הוא לאדם, נתן זוהר פניו, שמאיר בכל העולם. כיון שחטא, מה פתיב ביה, (קהלת ח) ועז פניו ישנא.

רבי אליעזר ורבי עקיבא הוו אזלי באורחא, אמר ליה רבי עקיבא, ר', אימא לי, הא דכתיב, (בראשית א) ויאמר אלהים נעשה אדם, למא לא נאמר ויהי כן מיד, כשאר כל הימים, כשהיה אומר הקדוש ברוך הוא דבר, מיד נאמר ויהי כן, וכאן לא נאמר, אלא לאחר שאמר נעשה אדם, פתיב ויברא אלהים את האדם, היה לו לומר ויהי כן.

אמר ליה, עקיבא, וכי זאת היתה במעשה בראשית ולא יותר, והא פתיב (שם) ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים, ולא נאמר ויהי כן, אלא ויעש אלהים את הרקיע. וכן (שם) יהי מארת ברקיע השמים להאיר על הארץ, היה לו לומר מיד ויהי כן, וכתיב ויעש אלהים את שני המאורות הגדולים.

אלא אימא לך, כל דבר שלא היה בהם הכח האצול מלמעלה, נאמר מיד ויהי כן. שהארץ הוציאה אותם בתשלום כל פעולתם, ולא הוצרכה להמתין לכח העליון, להשלים תשלום אותה הפעולה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אבל בכל דבר ודבר שהוציאה הארץ, וקיום תשלום הפעולה לא היתה בה, הוצרכה להמתין עד שיבא הכח מלמעלה, ויעשה הקיום ושלמות הפעולה.

סדר הלימוד ליום כז סיון [יום 263 בשנה]

וכן בכאן באדם, הארץ הוציאה אותו הדבר המספיק לה לעשות, ועמדה, עד שיתן הכח אותו שיש בידו לתת, ולפיכך לא נאמר מיד ויהי כן, עד שבא הקדוש ברוך הוא ונתן בו הכח מלמעלה, ועשה הקיום.

אמר לו רבי עקיבא, רבי, מה ראה הקדוש ברוך הוא שלא עשה את האדם אלא בשש, אמר ליה, שלא יהא פתחון פה לאדם לומר, שהוא סייע בשום דבר מכל מה שנברא.

אזלו, עד דהו אזלי, קם רבי אליעזר, וגחין ראשיה, ושוי ידוי על פומיה, ובכי. אמר ליה רבי עקיבא, רבי, למה את בכי. אמר ליה, על דא דשאלתא. חיזו חזית, וקשיא מלה.

עקיבא עקיבא, מאן יזכי להאי אורכא דגלותא דאתמשך, דהא לא יקום בר נש, דעתיד לימטי לענני שמיא, עד יומא שתיתאה. דהוא בשית אלף שנין, ולא באשלמותיה, בר בתקופה תשובה, דהא שולטנא דבר נש ההיא ליתיה אלא בשתיתאה.

ובשבביעאה, ישתאר שמטה בעלמא, חרוב. ובתמינאה, יתחדש עלמא כמלקדמין, ויהא מה דיהא. על דא (ישעיה ד) והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו. ובגינהון נאמר, (תהלים קד) יהי כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו.

(בראשית ב) אלה תולדות השמים וגו'. רבא בשם ר' ברכיה אמר, בא הכתוב להורות, כי לאחר שספר כל התולדות שהוציאו השמים והארץ, שלא תאמר בששה ימים נבראו כלם, בריה זו ביום פלוני, ובריה זו ביום פלוני, אלא כל התולדות שנתהוו מן השמים ומן הארץ, אימתי הוו. תדע לך אימתי. ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים. כלומר, באותו היום ממש, היו בהם כל התולדות, שנתהוו מן השמים ומן הארץ, דכתיב ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים.

רבי ייסא אמר, והא כתיב (שם ה) זה ספר תולדות אדם ביום ברא אלהים אדם, אם כן באותו היום ממש היו כל התולדות.

אמר רבי ברכיה, כך הוא, באותו היום נתהוו, שהראהו הקדוש ברוך הוא באותו היום, כל תולדותיו, והעבירם לפניו הנשמות בדיוקניהון, והיה אומר, זה פלוני, וזה פלוני. זה חכם הדור, וזה דנין הדור, וכן כל הדורות ומנהיגיהן.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ר' יצחק בשם ר' חייא אומר, מה פתיב למעלה מן הענין. (שם ב) ויכלו השמים והארץ וכל צבאם. לאחר שאמר (שם א) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. מהו את כל אשר עשה. את כל לרבות ענין המלאכים, שהם טוב מאד. ובכל הנבראים לא נאמר אלא פי טוב בלבד, ובכאן פי טוב מאד. מלמד שהמלאכים נבראו ונאמר עליהם פי טוב מאד.

ואמר רבי יצחק למה עוד הוסיף קרא ואמר ויכלו. אמר רבי ברכיה, לשון כסוף הוא. וכל צבאם בכלל, הם המלאכים הנקראים צבא השמים. הדא הוא דכתיב, (מלכים א כב) וכל צבא השמים עומד עליו. וכשגמר המלאכה, נכספה וכלתה לכל רואיה.

אמר רבי נחמן, ויכלו: פלו ממעשה, פלו ממחשבה. ועשה הקדוש ברוך הוא ליום השבת דוגמת עולם הבא. שעתיד הקדוש ברוך הוא לשבות בשביעי, מאי בשביעי. באלה השביעי.

ואמר רב נחמן, נפש יתירה נתוספת באדם ביום השבת. אמר ליה רבי, מאי נפש יתירה זו, אמר ליה, רוח הקדש ששורה עליו, ומכתיר לאדם בכתר קדוש, בכתרי המלאכים. והוא מאותו רוח, שעתיד לשרות על הצדיקים לעתיד לבא. ועל פן חייב אדם לכבד את יום השבת, על האי אושפינא קדישא דשריא עמיה.

ואמר רבי נחמן, רוחא דא איך אתקרי. מכובד אתקרי. קדוש אתקרי. הדא הוא דכתיב, (ישעיה נח) וקראת לשבת עונג כמשמעו, לקדוש ה' מכבד, היא תוספת הרוח הנקרא קדוש ה', הנקרא מכובד.

אמר רבי יצחק, כשסיימו המלאכות כלם, ברכם הקדוש ברוך הוא, והכינם בעולם, וצוה לכל אחד ואחד שלא ישנה הכנתו, מאותו הענין שעשאהו. ושכל אחד ואחד יוציא תולדתו, הראוי לו, מכאן ולעולם. הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) אשר ברא אלהים לעשות. מאי לעשות. להוליד ולהוציא כל דבר כמותו. רבי יהודה אומר, זה גוף השדים, שלא נגמרה מלאכתם.

רבי יוסי בר נחמן אומר, כיון שנכנס שבת, כל הדברים שנבראו במעשה בראשית, שבתו ושקטו, כל אחד לפי ברייתו. דתנינן, אותן האומנין שהיו מוציאין תולדותם בכל יום ויום, שקטו ונחו, וראו פי כלם שלמים, וכל תולדותם עמיהם, בקיום ומעשה.

ההא הוא דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם. אמר רב נחמן, כאדם המשבח ואומר, אלו הם הדברים שאין כמותם. בהבראם, ר' יצחק אומר, בה"א בראם. ר' יהודה אומר בהבראם, ממש בדמותם ובשלימותם.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ורב נחמן אמר, אל תקרי בהבראם, אלא באברהם. שקבל תורתו ובריתו אשר שם בו. ואלמלא אברהם, שקבל תורתו ובריתו של הקדוש ברוך הוא, לא נתקיימו שמים וארץ, שנאמר, (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתיו.

ואל תתמה על זה, דהא תנן פתיב, (תהלים קד) הרים הגבוהים ליעלים סלעים מחסה לשפנים. אם הרים הגבוהים, נבראו בעולם ליעלים. והסלעים לא נבראו, אלא לשפנים. אל תתמה להיות העולם נברא בשביל אברהם, שקיים כל התורה, וכל מה שנצטווה מהקדוש ברוך הוא. רבי יצחק אמר בשם רבי יהודה, בה' בראם, הדא הוא דכתיב, (שמות כג) כי שמי בקרבן.

עוד אמר רבי יצחק בשם רבי יהודה, לא נתייחד שמו של הקדוש ברוך הוא בכל הנבראים, זולתי באלה, דכתיב (בראשית ב) ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים פדקאמרון. ולא נזכרו חיות ובהמות, ולא שום נברא מאותם שהם נפסדים וכלים, אלא על אותם שהם קיימים לעולם, הזכיר שמותיו.

רב אמר, יום שנכספו קמי קודשא בריך הוא בריית שמים וארץ וראה השבת שהיא מנוחה וקדושה, הכינו לדורות.

ותאנא, אין לה בכל שבת ושבת, שאין הקדוש ברוך הוא הולך לחול עם הצדיקים בגן עדן. וניזונין מההוא זיוא דאספקלריא המאירת. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ד) עד שיפוח היום, זה יום השבת. אלך לי אל הר המור ואל גבעת הלבונה, זה העולם הבא.

ואמר רב הונא, אל תתמה על זה, ומה בעולם הזה נותן הקדוש ברוך הוא רוח קדוש לכל אחד ואחד ביום השבת, ומכתירן בו. הצדיקים שישנם בעולם הבא, אינו דין להכתיר להם ביום השבת בכתר.

תא חזי, אמר רב הונא, אפלו הרשעים שבגיהנם, מוכתרין הם ביום השבת, ושוקטין ונוחין. דאמר רב הונא, אין לה רשע מישראל שאין לו מעשים טובים, דמעלייא להו לעלמא דאתי. ואימתי מעלייא להו. ביום השבת. להיות כלם מוכתרים בכתר שבת.

אמר רבי יוסי, וכי הרשעים שחללו שבת בפרהסיא, יש להם מעלה בכתר שבת. אמר ליה, אין. דהא תנן, (שמות טז) ויהי ביום הששי לקטו להם משנה לכה נדונים הרשעים ביום הששי משנה, להרויח להם ביום השבת.

כי יום שבת נקרא שלם, ולא נגרע. לפיכך אינו נגרע מהטוב וההנאה שבו, בין לצדיקים בין לרשעים. ולהורות שלא לחנם אמרה תורה, ושמרתם את השבת.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והזהירה על יום השבת, יותר מכל התורה כולה. ותאנא, כל המקיים את השבת, כאלו מקיים את כל התורה.

אמר רב יהודה אמר רב, לא ישב הקדוש ברוך הוא על פסא כבודו, עד שבת שבת, ונתעלה וישב על פסאו. אמר ליה ר' יוסי, והא קודם שנברא העולם ישב היה הוה ויהיה. אמר רבי יהודה, אי משמע לן דעל פסא כבודו ממש הוא, לא.

אלא הכי תנינן, עד שלא נברא העולם, לא היה מי שיקלם להקדוש ברוך הוא, ויכיר אותו. כיון שברא עולמו, ברא המלאכים, וחיות הקדש, השמים, וכל צבאם, וברא את האדם, וכלם מוכנים לשבח ליוצאם ולפארו. ועדיין לא הוה פאר ושבח לפניו, עד שנכנס שבת, ושקטו כלם, ופצחו רגה ושבחה, העליונים והתחתונים, ואז ישב על פסא כבודו. כלומר, אזי היה מי שיכיר את כבודו, וישבח לכבודו.

ואמר רבי יהודה, אין לך שבח וקלוס לפני הקדוש ברוך הוא, כמו שבחו של שבת, העליונים ותחתונים כלם משבחין לו כאחד, ואפילו יומו של השבת ממש, משבח לו, הדא הוא דכתיב, (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת.

(בראשית ב) וייצר ה' אלהים, ר' תנחום פתח, (ישעיה מב) כה אמר האל ה' בורא השמים ונוטיהם וגו'. כשברא הקדוש ברוך הוא את עולמו, ברא אותם מאין, והוציאם אל הפועל, ועשה מהם ממשות. ובכל מקום אתה מוצא בורא, על דבר שבראו מאין, והוציאו לפועל.

אמר רב חסדא, וכי השמים מאין נבראו, והלא מאותו האור של מעלה נבראו. אמר רבי תנחום, כך הוא, אלא גוף השמים מאין היה, וצורתם מדבר ממשות. וכן הוא האדם.

ותמצא בשמים בריאה, ואחר כך עשיה. בריאה בורא השמים, כלומר מאין. עשיה, לעושה השמים, מדבר ממשות, מהאור של מעלה. ואמר רבי תנחום, עשיה הוא תקון הדבר בגודל ומעלה מכמות שהיה. כמא דאת אמר, (שמואל ב ח) ויעש דוד שם.

אמר רבי חנילאי, פסוקא דא לא אתא אלא להדרש. וייצר בשני יודין, וכל השאר את מוצא ביוד א'. אלא כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו, לא ברא במעלה בבניה, אלא האדם לבדו. שנתן בו כח מן העליונים, לדעת ולהכיר ולהבדיל בין הטוב ובין הרע, והוא מעוטר בכבוד והדר, כמה דאת אמר (תהלים ח) וכבוד והדר תעטרהו, והוא מושל על כל מעשה ידיו, הדא הוא דכתיב, (שם) תמשילהו במעשי ידיך, ואחר כל השבח הזה כשהוא זוכר שהוא עפר וישוב אל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

העפר, הכל נעשה הבל לפניו, ואומר ווי. אמר רבי יוחנן, פלג התיבה, וי יצר ה' אלהים את האדם עפר מן האדמה, (בראשית ב) וישוב אל העפר פמות שהיה.

דבר אחר וייצר י"י אלהים את האדם עפר מן האדמה. אמר רבי שלום, יצרו בשני יצרים, ביצר טוב וביצר הרע. מה שאין פן בשאר הבריות. כדי לנסות בו את האדם ויהיה פתחון פה לצדיקים, ולא יהיה פתחון פה לרשעים.

אמר רבי אבא, מפני מה פתיב ה', ואחר כך אלהים. אלא השם שהוא שמו ממשי, שם הקיום. נאמר על הנשמה, שהיא באדם קימת. אלהים, שהוא שם משותף, נאמר על הגוף, שיש בו שותפות.

אמר רבי אבהו, שם הקיום, גזיר ושלטא, כהדין טריפין שקיפין דרגלין. ולא אוזיפין לאחרן. ובגיני כך, לא אדפר בעובדוי דבראשית, אלא חד את משמוי, והוא כמאן דאמר בה"א בראם.

ותנינן בספרא דחכמתא רבה דשלמה, שמא דשמיטה, מטול שזיפא, קרעוי דמלפא, קושטיזא דאטיל ביה בחותמא זעירתא, למשלטא תחותוי, שנאמר (שמות טו) מי כמוכה באלים ה'.

את האדם, לרבות כל הפחות שבו. עפר מן האדמה, אמר רבי אבהו, תא חזי, היך יכיל אינש לאתקיימא בהאי עלמא, דהא אורייתא אסהיד בהו דהוא עפרא.

ואמר רבי יצחק, עפר ולא חומר, דאלו הוה מחומר, הוה יתיר בקיומא, דהא בניינא דאתבני מחומר קיומא אית ליה. אבל עפר ממשי, לא יכיל לאתקיימא. הדא הוא דכתיב, (בראשית ג) כי עפר אתה ואל עפר תשוב, לא איתמר כי חומר אתה. אמר רבי חנין, והא פתיב (איוב ד) אף שכני בתי חמר אשר בעפר יסודם.

אמר רבי אבהו, פסוקא דא מסייע לן, והוא נאמר על העולם הזה, שאינו פן בקיום. דהאי פתיב בבני נשא, די מדרהון בהאי עלמא, דבנייניה בטינא, והואיל דההוא בניינא בטינא הוא, ויתחזי לקיומא. מאי חזי ליה ליסודא. כדבר אחר (מלכים א ה) אבנים גדולות אבנים יקרות ליסד הבית. אבל לאו הכי בניינא תקיפא, דהוא בניינא דטינא, ויסודא הוא עפרא, בגין דא לא להוי בקיומא. הדא הוא דכתיב אף שכני בתי חמר אשר בעפר יסודם, שאינו של קיום.

(בראשית ב) ויפח באפיו נשמת חיים וגו', אורייתא אתקבלת על אדם, חזו מה דעבד בר נש דא, דקודשא בריך הוא יהיב ביה נשמתא קדישא, למיתה ליה חזין לעלמא דאתי, והוא בחובתיה, אתחזר לההיא נפשא חייטא, דהוא נפשא דבעירתא, דאפיקת ארעא לבעירתא ולחייטא. הדא הוא דכתיב, (שם א) תוצא הארץ נפש חיה למינה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי חייא, בא וראה ויעש האדם לנפש חיה לא נאמר, אלא ויהי האדם לנפש חיה, הוא מעצמו חזר לאותו פת הבהמות, הנגזר מן האדמה, ועזב פת הנשמה הגזורה מלמעלה, ונותנת חיים לבעליה.

אמר רבי תנחום, נחזור אנן למאי דשרינן בקדמיתא. (ישעיה מב) פה אמר האל ה' בורא השמים ונוטיהם. ברא גוף שלהם מאין, ואחר כך נטה אותם פאהל. הדא הוא דכתיב, (שם מ) וימתחם פאהל לשבת. רב הונא אמר מהכא, הנוטה כדוק שמים.

רוקע הארץ וצאצאיה, ר' יצחק אמר, התפשט בה כל הצורות והכחות שבה. (שם מב) נתן נשמה לעם עליה, לאחר שהיא עשתה הגוף, אני נתתי הנשמה עליה. מאי עליה, על אותו מעשה הגוף שעשתה. ר' חייא אמר, עליה לאותם השולטים על כוחותיה, להם נתתי הנשמה.

ורוח להולכים בה, לאותם המשתתפים בה בכחותיה, שאין להם אלא אותה נפש חיה, הנקראה רוח הבהמה היורדת למטה לארץ. ועל פן נאמר נותן נשמה לעם עליה, השולטים עליה על כחותיה, להם נשמה קדושה הגזורה מלמעלה. אבל להולכים בה המשתתפים עמה בכחותיה, אין להם אלא רוח הבהמה היורדת, הדא הוא דכתיב, (קהלת ג) ורוח להולכים בה.

פרשתא ז (בראשית ב) ויטע ה' אלהים גן בעדן מקדם. ר' יוסי ור' חייא אמרי תרוייהו, כתיב (שיר השירים ו) אל גנת אגוז ירדתי לראות באבי הנחל, ראה, כמה יש לו לאדם להרהר ולדקדק בלבו בכל יום ויום, ולפשפש במעשיו, ולדקדק בכל עניניו, ויהרהר בלבו, שלא בראו הקדוש ברוך הוא, ונתן בו נשמה עליונה, ומעלה על שאר בריותיו, אלא להרהר בעבודתו, ולהדבק בו, ולא ילך אחר ההבל.

דאמר רבי יוסי אמר רבי חייא, כד ברא קודשא בריך הוא לבר נש, אסקיה קמיה בדיוקניה, והוא יתיב ואתרי ביה, ואמר ליה אנא עביד לך, בגיני למהוי את שולטנא ומלכא על כולא, בגיני. אנא לעילא, ואנת לתתא.

ועוד, אנא יהיב כך נשמתא, למנדע סוכלתנו וחכמתא, מה דלית פן לשאר בריין. הוי זהיר לאסתכלא ביקרי, הוי זהיר למעבד פיקודי. ובר מני לא יהא שולטנא יקירא פוותך.

ומנא לן דאתריה ביה, ואזהיר ליה על דא. הדא הוא דכתיב, (איוב כח) ויאמר לאדם הן יראת ה' היא חכמה וסוד מרע בינה. פלומר פשתחול יראתי עליך אז תשיג חכמה, שהיא למעלה על הכל. כד חמא אדם, דהוא שולטנא יקירא על כולא, אינשי פיקודא דמאריה, ולא עבד מה דאתפקד.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי תנחום אמר רבי חנילאי, לא עשאו הקדוש ברוך הוא לאדם, אלא להשתדל בכבוד קונו. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו. מאי לכבודי. להשתדל ולדעת את כבודי, ולחשוב ממעשיו שינתן לו חלק טוב לעולם הבא.

אמר רב יהודה, בכל יום ויום ב'ק יוצאת מלמעלה, ואימתי. בזמן שהחמה זורחת, ואומרת אוי להם לבריות שאינם רואים את כבודי, ואינם מסתכלין לדעת ולחקור את כבודי.

דתנינן, אמר רבי אלעזר בריה דר' שמעון, כד נטא שמשא גדפוי, למהך בתקיפותא דגלגלון מבטשי בטלפיהון, בטרפי אילנייא דגנתא דעדן. וכל מלאכין עילאין, וחיותא קדישא, וכורסי יקרא דמלכא, ובוסמיא דגנתא דעדן, ואילני, שמיא וארעא וחיליהון, מזדעזען ומשבחן למארי כולא.

וזקפן וחמאן אתוותיה דשמא קדישא דאתפרש, דגליף בשמשא במטלני, ויהבין תושבחן למארי עלמין. ונפיק ההוא קלא, ואמרי להו לברייתא, דלא משגחן ביקר מלכא עילאה, פשאר כל בריין דאינון משגיחין ויהבין תושבחתא לשמיה.

ובגין כך אמר רבי אלעזר, אסור ליה לבר נש למימר תושבחן דצלותיה, אלא עם דמדומי חמה, דכתיב (תהלים עב) יראוך עם שמש.

וכן אמר רבי אלעזר, צלותא ותושבחתא דליליא, מששקעה החמה, עד לא אתחזי סיהרא. דכתיב יראוך עם שמש, דא היא צלותא דצפרא. ולפני ירח וגו', דא היא צלותא דליליא.

ר' יהודה אמר מהכא, (מלאכי א) כי ממזרח שמש ועד מבואו גדול שמי. ובאיזה מקום. בגוים. באינון דכתיב בהו, כי מי גוי גדול.

מאי טעמא. דתנינן, אמר רבי יהושע בן לוי אמר רבי יוחנן, עשה הקדוש ברוך הוא מלאכי השרת למעלה, לקלסו ולשבחו, ואומרים שירה ורנה לפניו, בכל לילה ולילה. ועשה כנגדם ישראל למטה, לקלסו ולשבחו, ולומר שיר ושבח לפניו בכל יום ויום.

ותאנא, שלש משמרות הוי הלילה, ובאלו השלש משמרות, מתחלקות שלש פתות של מלאכי השרת, לשובח ליוצרים, בכל משמרה ומשמרה. וכנגדם יש שלש תפלות ביום, שמתכנפין ישראל לשובח ליוצרים, בכל תפלה בכל יום ויום.

תא שמע, אמר רבי יהושע אמר רב, בצפרא פשהחמה זורחת הוא זמן תפלה ובעותא דישראל. ומשש שעות ולמעלה עד תשע שעות, זמן תפלת המנחה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ומששקעה החמה, עד שתחשך, תפלה האחרונה. דארבי יהושע בן לוי אמר רבי יוחנן אמר רב, מששקעה החמה, עד שיראו שני כוכבים, זמן תפלה האחרונה.

דהכי תנינן, משיראו שני כוכבים, הוא תחלת משמרה ראשונה, שבאים פת הראשונה של מלאכי השרת, וממתינים להם לישראל, עד אותה שעה, ואז מתחילין לומר שירה. וננעלו כל השערים מתושבחתן של מטה, ואין שערים נפתחים, אלא למלאכי השרת האומרים שירה.

ומי ארבי יהושע בן לוי הכי, והא תנן, כל הקורא בתורה בלילה, הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד ביום, שנאמר (תהלים מב) יומם יצוה ה' חסדו, משום דבלילה שירה עמי. והכא אמריתו דננעלו כל השערים למטה.

אמר ר' יהושע, התם במאי קאמרי, כשסיים כל תושבחתן ביום. ומפלגותא דליליא ולהלאה, דעסיק בתורה. מאי טעמא. משום דבההיא שעתא קודשא בריך הוא נפיק מאינון עולמות דכסיף בהו, ואזיל לאשתעשע עם צדיקא בגנתא דעדן. והיינו דאמר דוד חצות לילה אקום להודות לך.

דתנא, כשהקדוש ברוך הוא נכנס עם הצדיקים בגן עדן, כל שערי שמים למעלה, על החיות ולמטה מהם, כולם נפתחים, והוא עת רצון לעסוק בתורה.

ואותם פתות של מלאכי השרת, וכל בוסמי גן עדן, והצדיקים, כולם פוצחים רנה, לפני מי שאמר והיה העולם. הדיא הוא דכתיב, (שם קמ) אף צדיקים יודו לשמך. אימתי צדיקים יודו לשמך. כשיושבים ישרים את פניה, דהוא בשעה שיושבין לפניו בגן עדן.

וכת שלישית של מלאכי השרת אומרת שירה, עד שיבקע השחר. ויש חובה לישראל, בשעה שעולה עמוד השחר, לקום ולהתגבר בשירות ותשבחות לפני הקדוש ברוך הוא. מאי טעמא משום דנסבין שירתא בתר מלאכי השרת, והקדוש ברוך הוא מצוי למטה עמהם. הדיא הוא דכתיב, (משלי ח) ומשחרי מצאנני. ואמר רבי יהודה ובלבד שלא יפסיק משיתחיל, עד שיתפלל כשהחמה זורחת.

אמר רבי יוחנן אמר רב, כשהקדוש ברוך הוא יוצא מאותן העולמות דכסיף בהו, ובא להכנס עם הצדיקים בגן עדן, הוא ממתין ורואה אם שומע קול העוסק בתורה, ההוא קלא גיחא קמיה, מכל שירין ותושבחתן דאמרי מלאכי השרת לעילא. הדיא הוא דכתיב, (שיר השירים ו) אל גנת אגוז ירדתי לראות, מאי לראות, אותם העוסקים בתורה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יצחק, וכי גן עדן הוא נקרא גנת אגוז. אמר ליה ר' יוחנן, כן, נקרא גנת אגוז. כלומר גנת עדן, מה האגוז הוא סתום מכל עבריו, ויש עליו פמה קליפות. כך עדן של מעלה, הוא סתום מכל עבריו, ויש עליו פמה שמירות, שלא שלטו לראות, לא מלאך, ולא שרף, ולא חשמל, ולא עין נביא, ולא חוזה, דכתיב (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים וזולתה.

אמר רבי שמעון, אנא הוית קמי דר' ברוקא, והיה אומר, כדין אזפה למעלת גנת אגוז עם חסידי ישראל. ולא הוה ידענא מאי הוא. עד דשמענא להא דאריב"ז, קרייה הקדוש ברוך הוא לגנתא דעדן גנת אגוז, מה האגוז קליפה אחר קליפה, ופריו מבפנים. כך עדן, עולם אחר עולם, והוא מבפנים.

תאני ר' שמעון, הגן הזה מאין נטוע. הקדוש ברוך הוא נטע אותו מתחתיו של עדן. דאי תימא שוה כנגד זה בשוה, אי אפשר, אלא הגן בארץ, ועדן עליו מלמעלה. ומאין תמציתו של גן, מעדן הוא.

אמר ליה ר' יהודה, לדבריה, מאי פתיב (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, היה לו לומר ונהר יורד מעדן להשקות את הגן, דמשמע דמלמעלה יורד למטה לגן. אלא אמר רבי שמעון, עדן למטה, ועדן למעלה. גן למעלה, גן למטה. ושניהם מכוונים זה כנגד זה, והקדוש ברוך הוא נטע זה מתחת זה.

וכי הוא נטעו ממש, כן. דאמר רבי יהודה, על שאין מטעותיו כשאר מטעות, והם מובחרים משאר מטעות, הוא היה מטע ה', כמה דאת אמר, (ישעיה סא) מטע ה' להתפאר, כלומר לשבח, וזהו להתפאר, כלומר אין זה כי אם מטע ה' ולא מאחר.

אמר רבי יעקב בר אידי, על כל פנים מטע ה' הוא, שנטע שם כל עץ נחמד למראה. והיאך נטע. אלא כשהוציאה הארץ אילניה ופירותיה, הוציאה בתחלה בגן עדן, ואחר כך בכל העולם. והקדוש ברוך הוא בחר המקום ההוא, והכינו להיות שם לעולם. והוא פוקד אותו, ומשקה בטובו, מאותו הטוב הנשפע מעדן של מעלה, הדא הוא דכתיב, ישבעו עצי ה' ארזי וגו', אלו אילנות שבגן עדן.

שאל ר' חגי לר' יהודה, תאמר שגן עדן הוא בארץ, למאי איצטריך. אמר ליה, להנאתיה דנשמתא. דמקבל מההוא עדן דלעילא. די סלקא דעתך דלכל נשמתא, הא תנינן לאינון דלא יתבו להו רשותא לסלקא לעילא, אית להו הנאה וכיסופא בההוא דלתתא, ממה דמקבל מלעילא.

אמר רבי יהודה, בכל ריש ירחא וירחא, סלקי להו למתיבתא עילאה דלעילא. הדא הוא דכתיב, (שם 10) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו וגו'. ובהאי גן

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עֵדֶן דְּלִתְתָּא יְתִיב אָדָם, וְשׁוּי לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַהוּי מְדוּרִיה בֵּיה, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית ב) וַיֵּשֶׁם שָׁם אֶת הָאָדָם אֲשֶׁר יָצָר.

רְבִי חֲזִיָּא וְר' יוֹסִי הוּוּ אֲזֵלִי בְּאוּרְחָא, אָמַר רְבִי יוֹסִי לְר' חֲזִיָּא, הָא תְּנִינֵן בְּמִתְנִיתָא דִּידֶן, דְּכָל מַה דְּעֵבִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בֵּין לְעֵילָא בֵּין לְתַתָּא, כְּלַהּוּ כְּסִיפִין וְשִׁקְדִין לְמַהֲרָה לְזִינְיָה, גּוּפָא אֲזִיל בְּתַר זִינְיָה, לְאַרְעָא, דְּאִתְנַסִּיבַת מִינְהָ. וְנִשְׁמַתָּא לִית לִיה כְּסוּפָא, אֲלָא לְאַתְר דְּאִתְנַסִּיבַת מִתְמֵן. דְּכָל מַה דְּעֵבִיד, כְּסִיפָה בְּתַר זִינְיָה, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים פד) נִכְסְפָה וְגַם כָּלְתָה נַפְשִׁי לְחֻצְרוֹת ה', וְלֹא לְעֵלְמָא הַדִּין, כְּגוּפָא.

אָמַר לִיה ר' חֲזִיָּא, אֵימָא לָךְ מְלָה דְּהִיא רְזָא, וְלֹא יְדַעִין בְּנֵי נַשָּׂא. אַרְכִּין רִישִׁיָּה, וּבְכִי וְחִיָּיָה. שְׁתִּיק ר' יוֹסִי, לְבַתַּר אָמַר לִיה רְבִי חֲזִיָּא, זַכָּאִין אֵינֹן צְדִיקָא, וְוִי לְהוֹן לְרִשְׁעִיָּא. זַכָּאִין אֵינֹן צְדִיקָא, דְּאִתְקְרוּן חֵיִים לְעֵלְמָא דְּאִתִּי. וְכִי בְּדִיל דְּנִשְׁמַתָּא קִיּוּמָא בְּקִיּוּמָהָ, אֵינֹן קִיּוּמִין, וְגוּפָא מִתְרַקַּב בְּאַרְעָא, אִף עַל גַּב דְּהוּה שְׁלִים זַכָּאִי. וְהַתְּנֹן, דְּתַדִּיר נִשְׁמַתָּא בְּקִיּוּמָא קִיּוּמָא.

אֲלָא הָכִי אֲתַגְזֹר, דְּכַד אֲתַפְטֹר צְדִיקָא מֵעֵלְמָא דִּין, זְמִין לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גּוּפָא אַחְרָא, זַכָּאִה וְטַב, דְּלֹא לְהוּי כְּהִיא זוּהֵמָא וְלְכְלוּכָא דְּגוּפָא דִּין, וְנִמְעִיל בֵּיה הוּוּא נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא, וְהוּא אֲשֶׁרִי לִיה בְּקִיּוּמִיהָ, בְּהוּוּא גּוּפָא, בְּהִיא גְּנַתָּא דְּעֵדֶן דְּלִתְתָּא, וְהוּוּא לְהוּי לֹון עֵלְמָא אַחְרָא, עֵלְמָא דְּאִתִּי.

וּבְכָל רִישׁ יְרַחָא וְיְרַחָא, נְפָקִין, וְחֹזֵן חֲזִיבִיא דְּטַרְדִּין לֹון בְּגִיְהַנְם, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה 10) וַיֵּצְאוּ וְרָאוּ בְּפַגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפּוֹשְׁעִים בֵּי. מֵאִיזָה מְקוֹם יֵצְאוּ. תַּאנִּי רְבִי בָּא, מִגֵּן עֵדֶן שֶׁל מִטָּה. וְלָמָּה, לְרִאוֹת לְרִשְׁעִים. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, סְלִיק לֹון לְמִתִּיבְתָּא דְּרַקִּיעָא, בְּכָל שַׁבְּתָא וְשַׁבְּתָא, וּבְכָל רִישׁ יְרַחָא וְיְרַחָא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב וְהָיָה מִדֵּי חֹדֶשׁ בְּחֹדֶשׁוֹ.

רְבִי שְׁמַעוֹן אָמַר, בְּכָל לַיְלָה וְלַיְלָה, וְכַד אֲתִי צַפְרָא, מְחַדֵּשׁ לֹון נִשְׁמַתִּיָּהוּ, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (איכה ג) חֲדָשִׁים לְבָקָרִים רַבָּה אֲמוּנָתָךְ. ר' יִצְחָק אָמַר אֲפִילוּ לְכָל אָדָם נָמִי. בְּהִיא עֵלְמָא נָאִים בְּשִׁנְתֵּיהָ, בְּכָל לַיְלָה, וְסִלְקָא נִשְׁמַתָּא לְעֵילָא, וְאִשְׁתַּפַּחַת בְּכַמְהָ חִיבִין קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּמַהִּימְנוּתָא רַבָּה, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַחְזֹר לָהּ לְגוּפָא, וּמְחַדֵּשׁ לָהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְלָמָּה, רַבָּה אֲמוּנָתָךְ. מִפְּנֵי שְׂרַבָּה אֲמוּנָתָךְ.

מְכָאן אָמַר רְבִי יִצְחָק, הַמִּתְחַיֵּיב בְּמִמּוֹן לְחֻבִירוֹ, וְחֻבִירוֹ מוּצִיא לוֹ מַה שְׁיַחְזִיק בִּידוֹ, אֲסוּר לוֹ לְהַחְזִיק בּוֹ, עַד שְׁיִתְנַהּוּ לוֹ חֻבִירוֹ, וְאֲפִילוּ שְׁיִתְנַהּוּ לוֹ בִּי דִּינָא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (שמות כב) אִם חָבַל תַּחֲבִיל שְׁלֵמַת רַעְיָךְ.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי יהודה בן רבי סימון אמר, (בראשית ב) וישם שם את האדם אשר יצר, בכלל. אמר רבי שמעון, (ס) ויניחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה. וכי מאי עבודה הכא. אלא עבודת הנשמה, להשלים לה בתשלוּמיה, מה שלא השלימה בזה העולם.

רבי שמעון אמר, הניח הקדוש ברוך הוא לאדם הראשון בגן עדן, ונתן לו תורתו, לעבוד בה, ולשמור מצותיה. הדא הוא דכתיב, (ס) ועץ החיים בתוך הגן. וכתיב (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה. אמר הקדוש ברוך הוא, כשיהיה לו לאדם הנאה בגן זה, יעסוק בה וישמור אותה. ומפני העדוּנין והנאות שהיו לו לאדם שם, לא שמר תורתו, עד שגרשהו משם.

סדר הלימוד ליום כח סיון [יום 264 בשנה]

רבי אבא בשם ר' חייא אמר, עץ ממש היה, והיו שנים, האחד הנותן חיים לאדם. והאחד שהאוכלו ידע הטוב והרע. לדעת הדרך הטוב והישר, שיוכשר האדם. והדרך הרע, שיתקלקל בה האדם. ולפיכך צוהו הקדוש ברוך הוא שלא יאכל ממנו, פן ידחה הטוב, ויחזיק ברע.

ועל פן נאמר מפל עץ הגן אכל תאכל, זהו עץ החיים, שהיה לו לאדם לאכול ממנו. והוא לא חטא אלא בעץ הדעת טוב ורע, שנצטווה שלא יאכל ממנו. הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) וימעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות.

מכאן אמר רבי שמעון, גזירה נגזרה על אדם, קודם, למות, על שנלקח מן האדמה. משמע דכתיב, ביום אכלך ממנו. מלמד שאלמלי לא חטא, היו לו חיים ארוכים, כיון שחטא, הוא העונש, שיקצר ימיו, וימות באותו היום. לאחר שעשה תשובה, נתן לו יומו דקודשא בריהּ הוא, שהוא אלה שנה.

וזו ראיה שהגזירה היתה קודם למות, שאלמלא כן, כשעשה תשובה היתה לו לבטל הגזירה. אלא אמר רבי שמעון, עשה תשובה ובטל הגזירה שנגזרה עליו, ביום אכלך ממנו, והאריך לו ימים שנתן לו יומו.

רבי ברוקא אמר, הוא נצטווה על השם, וחטא בשם. נצטווה על השם, זהו השם המיוחד, דכתיב ועץ החיים וגו'. והוא חטא בשם, זהו שם המשותף, דכתיב ועץ הדעת טוב ורע.

אמר רבי אבהו, ומה המקריב קרבן לשם זה, אמרה תורה (שמות כב) זבח לאלהים יחרם. המחליף שמו המיוחד בשבילו, על אחת כמה וכמה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְחָטָא בְּשֵׁם מְנָא לָן. אָמַר רַבִּי בְרוּקָא דְכָתִיב (בראשית ג) ”וַתִּקַּח מִפְּרִי”ו
”וַתֹּאכֵל”, שְׁהוּא הַשֵּׁם הַיּוֹצֵא מִמֶּנּוּ, דּוּגְמַת הַפְּרִי הַיּוֹצֵא מִן הָעֵץ. אָמַר רַבִּי אֲבָהוּ,
לְפִיכָךְ כָּנָה כָּל הָעֵנֶן בְּאֵלוֹ אֵילָנֵי גֵן עֵדֶן.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, חֲזִינָן דְּהָא תַּלְתָּ מִן חֲבַרְיָא, עַל דָּא אֲתַעֲנָשׁוּ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה,
הָא דְאָמַר רַבִּי בְרוּקָא אֵין לְהַרְהֵר עוּד בַּפְּרָשָׁה, דְאָנָא כְּהָא גּוּוּנָא שְׁמַעְנָא מְאֹבִי,
וּכְעַן אֲדַכְרְנָא, וּמִכָּאן צְרִיךְ דְרָשָׁה.

(שם ג) וְהַנְּחַשׁ הִי' הַ עָרוֹם מְכַל חַיִּת הַשָּׂדֶה. תַּאֲנִי ר' יוֹסִי, זֶהוּ יִצְרַר הָרַע, שְׁהוּא
הַנְּחַשׁ הַמְּסִית לְבַנֵּי אָדָם. וְלָמָּה נִקְרָא נְחָשׁ. מַה הַנְּחַשׁ הוֹלֵךְ עַקְלָתוֹן, וְאֵינוֹ הוֹלֵךְ
בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל. כִּי יִצְרַר הָרַע, מִשְׁטִין לְאָדָם בְּדֶרֶךְ רַע, וְלֹא בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל.

תַּאֲנִי ר' יוֹסִי, מֵאֵי הִיָּה עָרוֹם מְכַל חַיִּת הַשָּׂדֶה, פִּקַּח מְאֹתוֹ נֶפֶשׁ הַחַיָּה אֲשֶׁר
בְּגוּף, וְהוּא הִיָּה הַמְּסִית לְאָדָם, עַד שְׁנַגְרֵשׁ מֵהַנְּחָא גֵן עֵדֶן.

תַּנּוּן הָתָם, אָמַר ר"י בֶּן רַבִּי סִימּוֹן, אֲשַׁגְחָנָא בְּהָאֵי מְלָה דְאָמַר רַבִּי בְרוּקָא,
וְשָׂאִיל לִיָּה, וְאֲשַׁכְחָנָא דְעִיקָר קַבְלָה הוּא בִּידוּי. וְהָכִי אֲתַגְזֹר בְּסַפְרָא קְדָמָאָה,
דְּמַתְנִיתָא דְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲרֵךְ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַנְּחַשׁ כְּשֶׁהִשִּׂיא לְאִשָּׁה, מַה כְּתִיב. (שם) וַתֵּרָא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב.
מֵאֵי כִּי טוֹב. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בַּר שְׁלּוּם, הַסְּכִימָה בְּדַעְתָּה כִּי הוּא טוֹב, שְׁנֵאמַר
(תהלים קלה) כִּי טוֹב ה'. (שם קו) הוֹדוּ לַה' כִּי טוֹב. וְכִי תֵאָוֶה הוּא לְעֵינַיִם, שְׁהִיא
הַתֵּאָוֶה שְׁמַתְאֵיִם עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, לְדַעַת וְלַהֲשִׁיג, מִיַּד וַתִּקַּח מִפְּרִיו וַתֹּאכַל.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אַחְלָפָא שׁוּלְטָנָא בְּפוּלְחָנָא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּדָבָר אַחַר (שמות
ג) אֵל תִּמְרָ בּוֹ, אֵל תִּמְיָרְנִי בּוֹ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְלֹא אֲמִינָא דְלִית לְהַרְהֵר עוּד
בַּפְּרָשָׁה דִּי בְּהָא דְאָמַר רַבִּי בְרוּקָא בְּרִישׁ פְּרָשְׁתָּא, וְלֹא אֲצַטְרִיךְ יִתִּיר אֶלָּא דְרָשָׁא.
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מֵאֵי (בראשית ג) וַיִּתְּפְרוּ עָלֶיהָ תַּאֲנָה, מִתְרַגְּם רַב נַחְמָן בַּר אַחָא
וְחִבְרוֹ, תְּסַקּוּפֵי מְלִין.

(שם) וַיִּשְׁמְעוּ אֶת קוֹל ה' אֱלֹהִים וְגו'. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, וּמַה קוּזְדִּיטָא דְאֶהֱרִנָּא
בְּעֵינָא רִוַּח הַיּוֹם. תַּנּוּן אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֲמִיטוֹן בְּבִהִירוּתָא, לְדָא דְאֲמָרְן, לְמָה הוּא
דוּמָה אָדָם בְּעוֹלָם הַיּוֹם, לְצַפּוּרָא דְאִזְלָת, כִּד נִפְקַת מְקִינָה, וְלֹא אֲשַׁכְחַת מֵאֵן
דְּאֲכַנִּישׁ לָהּ. כִּי הוּא הָאָדָם, כִּיּוֹן שְׁהַנְּשִׂמָה יוֹצְאָה, שׁוּב אֵינוֹ יוֹדַע, וּמִבֵּין לְהַגּוּף.
בַּר הַהוּא גּוּפָא, מְנַהֲרֵרוֹ טוֹבָא דְאִיזְדְּמָן לִיָּה לְאֲשַׁתְּעִשְׂעָא בְּגַנְתָּא דְעֵדֶן.

אָמַר רַבִּי אַבְא, מִתְהַלֵּךְ, מִתְהַלֵּךְ הוּא לִיָּה לְמִימַר, מַהוּ מִתְהַלֵּךְ. אָמַר רַבִּי בָּא, וְכִי
חוֹשְׁבִין בְּנֵי אָדָם שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִיָּה. תָּא שְׁמַע, דְּכָתִיב אֶת קוֹל, הוּא דְכָתִיב
בֵּיהּ, (שמות ט) וְהֶאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל. וְכֵן (יחזקאל א) וַיְהִי קוֹל מֵעַל לְרַקִּיעַ אֲשֶׁר עַל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ראשם. אמר רב חסדא אמר רבי יוחנן, קול כתיב, מתהלך לרוח, הדא הוא דכתיב, (שם לז) ויהי קול פהנבאי והנה רעש.

אמר רבי יוחאי, והא ר' יהודה חברינו אמר, דכאן צריך דרשא, ואתם אומרים מעשה מרפבה. אמר רבי אלכסנדר, יתיר מעובדא דמרפבה הוא, דהא רזין עילאין אנן חזינן דאתגליין הכא.

תנו רבנן, כשחלה רבי שמעון בן יוחאי. עאלו קמיה ר' פנחס, ור' חייא, ור' אבהו. אמרו לו, מאן דהוא קיימא דעלמא, שכיב. אמר לון, לא בי דינא דלעילא מעיינין בדינאי, דהא אנא חזאי דלית אנא מתיהב למלאכא ולדיינא דלעילא. דאנא לאו כשאר בני נשא.

אלא האי דינא דילי, קודשא בריך הוא דייניה, ולא בי דיניה. והיינו דאמר דוד, בבעותיה קמיה (תהלים מג) שפטני אלהים וריבה ריבי. וכן שלמה אמר, (מלכים א ח) לעשות משפט עבדו, הוא בלחודו, ולא אחרן.

דהא תנינן, כשהאדם הוא שוכב, בי דינא דלעילא מסתכלין בדינוי, אית מנהון דנטאן לכף זכות, דאחזיין זכותא דבר נש, ואית מנהון דנטאן לכף חובה, דאחזיין חובה דבר נש. ונפיק איניש מן דינא, כמה דהוא בעי.

אבל מאן דדאין ליה מלפא עילאה, דשליט על פולא, הוא טב, ולא יכיל איניש למהוי בההוא דינא, בר טב. מאי טעמא, דהא תנינן, מכילוי דמלפא עילאה, נטי לזכותא תדיר, והוא פוליה צד רחמנותא, ובידו לשבקא לחטאין וחובין, הדא הוא דכתיב, (תהלים קל) כי עמד הסליחה וגו', ולא עם אחר.

ובגין כך בעינא קמיה דהוא ידין דינאי, ואנא אעיל תליסר אבבי לעלמא דאתי, דלא אעברו לון בר אבהתא, ולא יהא מאן דימחי בידי, ועוד דלא אתבע רשותא מנהון.

אמר רבי שמעון מלה, וחסון בי מרעיה, דלא הוה הוא תמן. תוהו, ולא הוה יכיל חד מנהון למללא בפומיה, מדחילו רבה דהוי עליהון. עד דהו יתבי, סליק לון ריחין דבוסמי סגיאיין, וכל חד וחד מנהון אתיישר חיליה, עד דחמו לרבי שמעון, והוה ממלל מלין, ולא הוה חמאן אחרן בר מיניה.

לבתר עידן, אמר לון רבי שמעון, חמיתון מידי. אמר ליה ר' פנחס, לא, אלא פולנא תוהין על דלא חמינא לך בבי מרעה, זמן רב, וכד חמינא לך סליק לך ריחין דבוסמין דגנתא דעדן, ושמענא קלך ממלל, ולא ידענא מאן ממלל עמד.

אמר לון, ולא שמעתון מלה אוחרנא בר מדידי. אמרו לאו. אמר לון, לית אתון חזיין למחמי סבר עתיק יומין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר לון, אימא לכו מלה, תוהנא על ר' פנחס, דלא חמא. דאנא חמית ליה כען
בהווא עלמא, לתתא מרבי אלעזר ברי.

וכען שדרו בדילי מלעילא, ואחזין לי אתרא דצדיקיא לעלמא דאתי, ולא
אתיישר בלבאי דוכתאי, בר עם אחיה השילוני. וברירנא דוכתאי, ואתינא, ואתו
עמי תלת מאה נשמתין דצדיקיא, ועילא מנהון אדם הראשון, דהוה יתיב גבאי,
והוה הוה ממלל עמי. ובעי, דלא יתגלי חוביה לכל עלמא. בר ההוא דאמרה
אורייתא בגיניה, ואתפסי בהווא אילנא דגנתא דעדן.

ואמינא ליה אנא דהא חברייה גלו. אמר ההוא דגלו חברייה בינייהו טב ושפיר,
אבל לשאר בני עלמא לא. מאי טעמא, דחס קודשא בריך הוא על יקריה, ולא
בעא לפרסומי חוביה, אלא בהווא אילנא דאמר דאכל מניה.

וקוהשא בריך הוא גלי לי ברוח הקדש, ולחברייא, דלישתעו אינון בינייהו, ולא
לדרדקי דחברייא, ולאינון דיתון לעלמא. דהווא מלה דלא ידעי כל אינשי, וטעין
ביה, לאו משום חובתא דחב, אלא משום יקרא דשמא עילאה, דבני נשא לא
זהירין ביה, וכתוב זה שמי לעולם. וייתון למשאל מה דלא צריכי לון.

והיינו דכתיב, (שמות יט) פן יהרסו אל ה' לראות ונפל ממנו רב, מאי ונפל ממנו
רב. הכי גזרנא, האי חברא דאורי שמא קדישא לכולא, הוא נפיל ונתפס בהווא
חובא, יתיר מנייהו, דכתיב ונפל ממנו רב, הרב נופל ונתפס באותו עון.

קריב לגביה רבי אלעזר בריה, אמר ליה אבא, מה אנא התם. אמר ליה זכאח
חולקך ברי, זמן סגי יהא דלא תתקבר גבאי, אבל בהווא עלמא, דוכתא דידי
ודידך ברינא. זכאין אינון צדיקיא, דזמינין אינון למשבחי למארי עלמא, פאינון
מלאכין שמשין דקמיה, הדא הוא דכתיב, (תהלים קמ) אך צדיקים יודו לשמך ישבו
ישרים את פניך.

רבי בא בשם רב הונא אמר, פיון שחטא אדם, וגזרו עליו אותן הגזרות, גרשהו
הקדוש ברוך הוא מאותן ההנאות והעידונין שהיו לו בעדן, ומינה שומרים לשערי
גן עדן. ומי הם, הם הפרובים. הדא הוא דכתיב, (בראשית ג) וישפן מקדם לגן עדן
את הפרובים ואת להט החרב המתהפכת. כדי לשמור אותו הדרך והפתח.

שאז נגזר, שלא יהא רשות לכל אדם מכאן ואילך, להכנס שם, זולתי הנשמות
הצרופות על ידי הפרובים תחלה. אם רואים שהיא ראויה ליכנס, תכנס. ואם לאו,
דוחים אותה לחוץ, ותשרף באותו הלהב, או תקבל עונשה.

ותאנא, כנגדם היו במקדש, כשנכנס הכהן לפני ולפנים. דתניא, אמר רבי אבא
אר"י בשם רב הונא, לפני ולפנים הוא דוגמתו של גן עדן. וכשנכנס הכהן לשם,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נכנס בנשמה, ולא בגוף. באימה, ביראה, ברתת, בזיע, בנקיות, בטהרה. והפרובים עומדים שם שומרים, כדוגמת אותם הפרובים העומדים בשערי גן עדן.

זכה הפה, נכנס שם בשלום, ויוצא בשלום. לא זכה, מבין ב' הפרובים יוצא להב, וישרף וימות בפנים. אמר רבי יהודה, אשרי הזוכה לעבור מהם בשלום. אמר רבי פרחיה, אין לך בעולם דבר שאין בו מעלה כדוגמתו.

הנחש שהערים לחוה, הוא דבר נופל על הלשון. אמר רב יוסף, היאך, אמר ליה, כתרגומו, נחש חיויא הוא, חויא זכר, והיא חוה, נקבה. דבר נופל על הלשון. כדוגמתו (במדבר כא) נחש נחשת, דבר נופל על הלשון.

אמר רבי יוסי, והא כתיב (בראשית ג) ויקרא האדם שם אשתו חוה כי היא היתה אם כל חי. אמר ליה ר' פרחיה, קרא לה על שם העתיד, היה לו לקרוא אותה חיה, על שם חי, ונקראה על שם העתיד חוה, דעתיד חיויה למסטי לחוה.

(שם) הוא ישופך ראש. אמר ר"י, כף דרכו של נחש, אין הקשה שלו מאדם, אלא בראש. ואין הנשיכה מהנחש לאדם, אלא בעקב. אמר רבי יצחק בר רבי יוסי למאן דאמר דיצר הרע הוה, מאי גימא בהאי פסוקא.

אמר לו ר' יוסי, מלמד שאין הריגה לנחש אלא בראש. ומי הוא הראש. זה ראש הישיבה. ואין הנחש הזה הורג לאדם, אלא בעקב, כשעושה לו מעשה עבירות, ודש בהם בעקב, הדא הוא דכתיב, (תהלים מט) עון עקבי יסובני.

אמר רבי יצחק מהכא, (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השוא וכעבות העגלה חטאה. כלומר, עושה עבירות ודש בהם בעקב, שחושב שאינם כלום, כמו חבלי השוא, שאורג העכביש. ולאחר כן הם כעבות העגלה חטאה, חזקים וקשים, עד שנאספים כלם והורגים לאדם, וכן הוא אומר ואתה תשופנו עקב, באותו עון העקב הורג יצר הרע לאדם.

אמר ר' יצחק, בא וראה, כמו שנתקלקלו כף גדונו. הנחש בתחלה, אחריו האשה, ואחריו האדם. היינו דכתיב (בראשית ג) ולאדם אמר פי שמעת לקול אשתך.

אמר רבי יעקב בר אידי, אם אדם חטא, אדמה מה חטאה. אלא אמר רבי יעקב בר אידי, כשנברא האדם, השמים והארץ היו עדים. מלמד שהקדוש ברוך הוא עשה אותם עדים, על מה שיעשה האדם, שלא יאמר מי רואני. ואותם העדים מפרסמין חטאיו, הדא הוא דכתיב, (איוב כ) יגלו שמים עונו וארץ מתקוממה לו.

ותנא, באותו היום שעבר אדם, השמים החשיכו אורם, והארץ לא ידעה מה לעשות, עד שבא הקדוש ברוך הוא וקלל אותה, על שהתעכבה בעדותה, שלא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תוסיף תת כחה לזרוע ולקצור פבראשונה, ועמדה בקללותיה, עד שבא אברהם אבינו, ונתבסס העולם.

ר"ג אמר, עד שבא נח, דכתיב, (בראשית ה) זה ינחמנו ממעשנו ומעצבון ידינו. ולפיכך נקראה על שמו, דכתיב (שם ט) איש האדמה, על שיצאה מקללתה בשבילו.

אמר רב נחמן בר יצחק, אדם הראשון, פיון שנטרד מגן עדן, חשב שימות מיד, והיה בוכה ומתחנן, ושב בתשובה, עד שקבלו הקדוש ברוך הוא בתשובה, והאריך ימיו, וקיים בו דברו, דכתיב ביום אכלך ממנו, ונתן לו יומו, שהוא אלף שנה. להורות לכל העולם, שהקדוש ברוך הוא חנון ורחום הוא, ומקבל בתשובה לשבים, ואינו חפץ מהם, זולתי שיחיו, דכתיב (יחזקאל יח) ולמה תמותו בית ישראל והשיבו וחינו.

אמר רבי יצחק, אשריהם הבנים שהאב אומר להם כף. ווי להם לבנים, שאינם שומעים ממנו. אמר רב יהודה אמר רב, לא חזינו רחמנותא פרחמנותא דקודשא בריך הוא, בכל מקום את מוצא פשחטאו ישראל, ושבנו למולו, פשט ידו וקבלם, ומחל להם מיד, הדא הוא דכתיב, (מיכה ז) מי אל כמוך נושא עון ועובר על פשע.

פרשתא ח (בראשית ד) והאדם ידע את חוה אשתו. ארבי יהושע בן לוי, יש לנו להרהר בהא פרשתא, וכל שכן בהאי פסוקא, דאמרה חוה, קניתי איש את ה'.

אמר רבי יצחק, אנא ידענא ליה בפשיטותיה. דהא תנו, אמר רב יהודה אמר רב, האי מאן דאתייליד ליה בר, כד שרי למלא, חובה עליה לאלפא ליה פסוקי דאורייתא, דאינון דחילו מן קדם ה', דכד ירבי ידכר לו לאינון פתובין, לדחלא מן מאריה.

רבי עקיבא, הוה יתיב קמיה דר' אליעזר, אמר ליה מאי האי פרשתא דפסיקא דא, דאמר ותלד את קין, ותאמר קניתי איש את ה'. אמר ליה, עקיבא, אימא לך, יומא דר' ברוקא ושאר חברייה גלו ההוא חובה דעביד אדם, לא הוה אצטריך לאינון דלא ידעי עמיקתא ומסתרתא. וההוא יומא דאתגלי, אשתמע פלא מהאי פסוקא.

אהם נצטוה על השם, וחטא בשם. נצטוה על השם, הוא השם המיוחד, דכתיב (שם ב) ועץ החיים וגו'. וחטא בשם, זהו שם המשותף, דכתיב ועץ הדעת טוב ורע.

וחוה היתה תחלה בעבירה על זה. דכתיב (שם ג) ותקח מפריו. ולאחר שחטאו, וידעו עונם על מה שעברו, התמרמרו על מה שחטאו, והיא ביותר, מפני שהיא היתה תחלה לעבירה, לעבור על שמו הגדול. פיון שנולד לה בן, הרגישה בדבר, ואמרה קניתי איש את ה' שהוא השם המיוחד, ועל כן לא אמרה השם המשותף.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי עקיבא, האי טעמא, חוזר על מה דאמר רבי אבהו, (שמות כב) זובח לאלהים יחרם. אמר רבי אליעזר, חזרה חיה להודות על אותו עון שעברה, ואמרה, לא יהיה זה כמונו, לתת כבוד לאחר וזלתו. אבל זה יהיה את השם ממש, ולא לאחר.

אמר רבי יצחק, ושפיר קאמר ר' עקיבא, דאתחזר עניינא על מה דאמר רבי אבהו. וכן חיה אמרה את ה', ולא לשם אחר. וכן חנה אמרה (שמואל א א) ונתתיו לה' כל ימי חיי, ולא לשם אחר. ועל זה אמרה תורה, (שמות לד) כי לא תשתחוה לאל אחר, כי ה' קנא שמו, אל קנא הוא.

אמר רבי יהודה, עד אימתי יטיילון חברייא ברזין עילאין דמלכא. אמר רבי אלכסנדראי, תנינן, מוסרין סתרי תורה לחברים הראויים לכך, כגון אנן וחברייא כגוונן.

(בראשית ד) ותוסף ללדת את אחיו את הבל, אמר רבי אליעזר לרבי עקיבא, מה שמיע לך בהאי. אמר ליה על כך אנא יתיב קמך. אמר ליה, אסתים פומך, ופתח עינך ואודנך, ואצית.

דרמזו הוא דקא רמז, על ההוא שמא זעירא, דאתאצל משמא קדישא, דאנא ואת ידענא. ובהאי שמא חביין סגיין בני נשא, והוא רמז מהימנותא, למאן דאסתכל בחכמתא.

עוד אמר רבי אליעזר, עקיבא, רמז דאתקטל הבל, אורי על מהימנותא דשמא יקירא עילאה דמלכא, דכתיב (ישעיה ב) ונשגב ה' לבדו. אמר רבי עקיבא, ווי לעלמא כד תיפוק מגיה, כען אנא מסתכל בחכמתא סגיאה. אמר ליה, הא אמרית לך אסתים פומך, דהא חזינא דדי לי ולך בעלמא.

אמר ר' יהודה, נתחזר קיין להיות עובד אדמה, והבל רועה צאן, זה הביא קרבן, וזה הביא קרבן. אמר רבי יהודה, קיין בא בגסות הרוח, והבל בגמיכות הרוח, דכתיב (תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה. מה פתיב (בראשית ד) וישע ה' אל הבל ואל מנחתו ואל קין ואל מנחתו לא שעה. אמר רבי יהודה, למאן נפלו פניו, על שלא נתקבלה מנחתו.

ותאנא, אר"י, אותו היום ראש השנה היה, יום שדין כל הנשמות, עוברים לפניו. אמר לו, למה חרה לך, הלא אם תיטיב שאת, אמר רבי יהודה, כלומר אם תיטיב, יהיה לך שאת.

לפתח חטאת רובץ, כלומר, לאותם פתחי גן עדן, שהנשמות עוברות בו, חטאת רובץ. החטאת שתעשה יהיה מזומן שם, ושם תקבל עונשך. ואלריך תשוקתו, כלומר

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אם תטיב מעשיך, והחטאת ההוא יכסוף לך שתעשה עבירות. אתה תמשל בו, שלא יוכל לקטרג עמך.

תאנא, אמר רבי יוסי, אנא חמינא לרבי עקיבא, ששאל לרבי אליעזר דבר זה. אמר ליה, עקיבא, סק עינך לעילא, ואת תיב גבאי, דהא מפרש כולא במה דאמרנא. זקף עיניו, לבתר ארכין רישיה, אמר, הא עבדנא פעובדא דחיויא, ולא ידענא. קריב גבוי ר' אליעזר, ולחיש ליה, אתא ר' עקיבא, ונשיק ידוי, ובכה, ואמר, כולא הוא כמה דאמרת בקדמיתא. זקפאן זקיפן, תתאן תתאין, דלא יכיל קודשא בריך הוא בהדי שותפין.

אמר ר' שמעון, חיה אמרה, שקנתה איש את ה', שהוא ה' המיוחד. והוא קלקל מעשיו, ולא רצה לעמוד בדרך הישר, הדא הוא דכתיב, (שם) ויצא קין מלפני ה', יצא מאותו הכלל שאמרה אמו.

ובשביל כך מה פתיב. וישב בארץ נוד, שהיה נד בארץ. והוא כמו כן עשה תשובה, כשהודה על חטאתו, וקבל עליו עונשו. דתנינן, כל המתודה חטאתו ומתבייש מהן מוחלין לו מיד על כל עונותיו. הדא הוא דכתיב, (משלי כח) ומודה ועוזב ירוחם.

ר' חייא אמר מהכא, (ויקרא ה) והתודה אשר חטא, ונאמר (שם) ונסלח לו. ר' ייסא אמר, אין דבר בעולם עומד בפני התשובה. קין נגזר עליו נע ונד תהיה בארץ, וכשעשה תשובה, פקע החצי. דכתיב, (בראשית ד) וישב בארץ נוד, אבל נע לא נאמר.

תנו רבנן, על הכל הקדוש ברוך הוא מוחל, ואינו מוחל על כבוד שמו. ומי אינו מוחל, והרי מנשה מלך יהודה המיר כבודו של מקום בהבלים. שאני מנשה, דהוא בגרמיה ידע דהבל הוא, ולא שוי ליה עיקר בלביה, דברי ר' יהודה. ר' שמעון אומר, אין לך דבר שבעולם שעומד בפני התשובה כלל.

אמר רבי יצחק, מאי דכתיב, (בראשית ד) ואחות תובל קין נעמה. אלא אמר רבי יצחק, צדקת היתה, ונעימה במעשיה. ר' אבהו אמר, פשוטו של מקרא מורה, על שהיתה חכמה במלאכת הפרזל, כמו אחיה תובל קין. משמע דכתיב, הוא היה אבי כל חרש נחשת וברזל, ואחות תובל קין נעמה, הוא הוציא אומנות זו, ואחותו עמו. הדא הוא דכתיב, ואחות תובל קין נעמה, שהיתה בקיאה כמותו, וא"ו דואחות מוסיף על הענין של מעלה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי בא אמר, אמן של שדים היתה, והולידה אותם. דהא אימא דאשמדאי, מלכא דשידי, נעמה שמה. ר' יצחק בשם ר' יוחנן אמר, על שם יופיה נקראת כך, וממנה יצאו אותן דכתיב (שם ו) כי טובות הנה, במראה וביופי.

אמר רבי יוסי, למה נאמר בשם (שם ה) ויולד בדמותו כצלמו, ובקין ובהבל לא נאמר. אמר ליה ר' חייא, קין והבל לא היו, אלא לאחזאה רמיזא עילאה, ורוא יקרא, ולא אתו לאתישבא עלמא מנהון. אבל שת, לא אתא לעלמא, אלא לאשתלשלא עלמא מיניה, ובגין כך אמר בדמותו כצלמו.

תניא חנוך בן ירד צדיק היה, וקבל על עצמו להרשיע. ולקחו הקדוש ברוך הוא קודם זמנו, לעשות חסד עמו ושיתן לו שכר טוב לעולם הבא.

ר' אבהו אמר, אנו תנו, (שם כא) כי שמע אלהים את קול הנער באשר הוא שם. איכא דאמרי באשר הוא שם, שהיה צדיק באותה שעה. ולפיכך שמע הקדוש ברוך הוא את קולו.

ואנו לא גזרינן הכי במתניתין, דהא אמר רבי יהודה אמר רבי יצחק, למה נתגרש ישמעאל מביתו של אברהם, ומה ראתה שרה שאמרה גרש את האמה הזאת ואת בנה, אלא הכא פתיב, (שם) ותרא שרה את בן הגר המצרית אשר ילדה לאברהם מצחק. אמר רבי יצחק, אין מצחק אלא בעבודה זרה. פתיב הכא מצחק, וכתב התם (שמות לב) ויקומו לצחק, מה להלן עבודה זרה, אף פאן עבודה זרה. ובההיא שעתא רשע הוה, אם פן במאי נוקים באשר הוא שם.

אלא מההוא דגזרנא במתניתין דילן, דאמר רבי יהודה, אין בית דין של מעלה דנין את האדם, עד שיהיה בן כ' שנה. ובית דין של מטה, מי"ג שנים ולמעלה. וישמעאל בההיא שעתא, לא היה בר כ' שנה, ולפיכך לא דנוהו, דהא ראוי היה לעונשא, אלא דיומוהי הוא דלא חייבוהו, והיינו דכתיב, באשר הוא שם, ביומין דהוא שם.

אמר רבי ישמעאל, והא חזינן רביא דליתיה בר עשרים, והוא טב וקורא ושונה ומת, מאן סליק ליה מעלמא. אי תימא בחוביה דאבוה. לא. דהא איהו מי"ג ולעילא. ואי תימא בחובין דידיה, הא ליתיה בר כ' שנה.

אמר רבי יהודה, מלה"ד, למלך שהיה לו פרדס, ויום אחד נכנס לטייל באותו פרדס, וראה שושנים קטנים צומחים בתוכו, והיה עולה ריחם לפניו שאין פחותם בעולם, אמר המלך, אי עכשיו פשהם קטנים כך, כשיגדלו על אחת כמה וכמה.

לאחר ימים נכנס באותו פרדס, והיה חושב שימצא אותם השושנים שנתנו ריח בתחלה פשהו לחים וקטנים ומעלים ריח, גדולים וטובים עתה, ויהנה מהם. פיון

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שהשגיח בהם, ראה שהם יבשים בלא ריח. וכעס, אמר, אלו בתחלה פשהו לחים וטובים ומעלים ריח, לקטתים, הייתי נהנה בהם, עכשיו במה אהנה, הא יבשים הם.

לשנה האחרת, נכנס המלך בפרדס, וראה שושנים קטנים ונותנים ריח, אמר המלך, לקטו אותן עכשיו, ואהנה בהן, קודם שייבשו, כמו שעשו קודם לכן.

כך הקדוש ברוך הוא, רואה בני אדם קטנים, ונותנין ריח, והפל גלוי לפניו, ורואה שעתידין להרשיע, ויהיו חשובים כקש יבש, ומקדים להם חסד, כדי ליהנות בהם בגן עדן, ועכשיו פשהו טובים, מסלקן מן העולם הזה, ליתן להם שכר טוב בעולם הבא. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ו) אני לדודי ודודי לי הרועה בשושנים, המנהיג עולמו פענין שושנים.

אמר רבי אבהו, אנא מסייע להא דאמר רבי יהודה, דהא חזינן פהאי גוונא דעביד הקדוש ברוך הוא עם ירבעם בן נבט, דכד הוה רביא הוה זכאי וטב. דתנן, מאי דכתיב, (מלכים א יא) ושניהם לבדם בשדה, מלמד ששקולים הם בצדקותם ובזכותם מכל ישראל.

אמר ר' ברכיה, באותה שעה אמר הקדוש ברוך הוא לפמליא של מעלה, ריחו של ירבעם עולה לפני, ואני רוצה לסלקו מן העולם עכשיו, כשיש בו ריח. אמרו לפניו, רבונו של עולם, אתה דיין אמת, אם עכשיו הוא כן, כל שכן פשיגדל. אמר להם הקדוש ברוך הוא, גלוי וידוע לפני שיעשה הרע בעיני. אמרו לפניו, רבונו של עולם, אם לפניך גלוי, לנו ולפני כל העולם מי גלוי. הניחו הקדוש ברוך הוא.

מה פתיב (שם יב) ויועץ המלך ויעש שני עגלי זהב, חטא והחטיא. באותה שעה אמר להם הקדוש ברוך הוא, לא אמרתי לכם שאני רוצה לסלקו מן העולם קודם זה, חבל דעבידת כן.

בא אביה בנו, והיה עושה טוב כשהיה קטן, ומה טוב היה עושה, אמר רבי יוסי אמר רבי חנינא, עולי הרגל היו עולים על ידו, שלא מדעת אביו. ראה הקדוש ברוך הוא שהוא טוב, וסלקו מהעולם קדם ימיו, כדי לעשות חסד עמו, ולהנחילו לעולם הבא, קודם שיבאיש ריחו, וזהו החסד שעשה הקדוש ברוך הוא עם בריותיו.

כך חנוך, בעוד שהיה צדיק, והדור כלם חייבין, ראה הקדוש ברוך הוא, שאם יניחוו לימוד ממעשיהם, וסלקו קודם זמנו מן העולם, קודם שיבאיש ריחו. הדא הוא דכתיב, (בראשית ה) ואיננו פי לקח אותו אלהים, כלומר, ואיננו בעולם הזה, למלאות ימיו, פי לקח אותו אלהים קודם זמנו, לעשות עמו חסד להנחילו חיי העולם הבא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(שם ו) וַיֵּרְאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם. מֵאֵן אֵינֻן בְּנֵי הָאֱלֹהִים. ר' ירמיה אָמַר, גְּדוּלֵי הַדּוֹר, שֶׁהָיוּ אֲבוֹתֵיהֶם גְּדוּלֵי הַדּוֹר, וְלֹא הָיוּ מוֹחִין בֵּינָם. אָמַר רַבִּי חֲנִינָא לְרַב הוֹנָא מַה דְּאָמַר בְּנֵי הָאֱלֹהִים. עַל שֵׁם שֶׁנִּבְרְאוּ מִשֵּׁם זֶה, דְּכַתִּיב (שם א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם.

סדר הלימוד ליום כט סיון [יום 265 בשנה]

(איוב א) וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים כּו'. אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן לֵקִישׁ, הוּא שָׁטָן, הוּא יֵצֵר הָרַע, הוּא מְלַאֲךְ הַמּוֹת. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אוֹתוֹ הַיּוֹם, יוֹם שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה הִיָּה. יוֹם שֶׁיֵּשׁ לְכָל אָדָם לְחַזֹּר לְמוֹטֵב, וְכִךְ תִּרְאֶה, אֵין דְּרַכּוֹ שֶׁל יֵצֵר הָרַע לְקַטְרֵג, אֲלֹא בְשַׁעָה שֶׁהָאָדָם רוֹצֵה לְחַזֹּר לְמוֹטֵב.

תְּנִיא, סְבֵא בְּבֵיתָא, סְמִנָא טְבָא בְּבֵיתָא. צְדִיקָא בְּדָרָא, סִימְנָא טְבָא הוּי בְּעֵלְמָא. דְּתַנּוּ, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְטִיל אֵימַת הַדִּיּוּן וְהַמְנַהֵג עַל בְּנֵי אָדָם. דְּכָל זְמַן שְׂאֵימַת הַדִּיּוּן עַל הַדּוֹר, בְּיָדוּעַ שֶׁהוּא צְדִיק, וְהֵם צְדִיקִים. נִיטְלָה אֵימַתוֹ מִבְּנֵי אָדָם, הוּא חָיֵב, וְהֵם יוֹתֵר מִמֶּנּוּ.

וּבֵא הַפְּתוּב לְהוֹרוֹת, (בראשית ו) הַנְּפִילִים הָיוּ בָאָרֶץ, אֵלוֹ אָדָם וְאִשְׁתּוֹ, שֶׁהֵם הָיוּ שֶׁנִּפְּלוּ בָאָרֶץ, בְּלֹא אָב וְאִם. וְלָמָּה נִקְרְאוּ נְפִילִים. שֶׁנִּפְּלוּ מִמַּעַלְתָּם שֶׁהָיָה לָהֶם. כְּלוּמַר, נְפִילִים הֵם מִכְּמוֹת שֶׁהָיוּ כְּבָר. נְפִילִים הֵם, עַל שֶׁנִּטְרְדוּ מִגֵּן עֵדֶן, וְלֹא תָזְרוּ לְשֵׁם.

עַל כֵּן חֲזָרָה תוֹרָה וְאִמְרָה, אֵלוֹ הָיוּ בָאָרֶץ, שֶׁהִיָּתָה אֵימַתָּם עַל כָּל הַבְּרִיּוֹת, וְעַדִּיּוּן הָיוּ קִיּוּמִים, וְלֹא מְנַעוּ בְּנֵי הַדּוֹר מִלַּעֲשׂוֹת עֲבִירוֹת. וּמִי הֵם אוֹתָם הָעוֹבְרִים הָעֲבִירוֹת. גְּדוּלֵי הַדּוֹר, אֲנָשֵׁי הַשֵּׁם, שֶׁהָיוּ גְּדוּלִים בַּדּוֹר.

אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס, מִכָּאֵן מִשְׁמַעוֹתוֹ דְּקָרָא, דְּכַתִּיב (שם) הַנְּפִילִים הָיוּ בָאָרֶץ בַּיָּמִים הָהֵם, לָהֶם הַמְּנִיעָה לְמַנּוּעַ עֲצָמָן מִהַעֲבִירוֹת בְּשִׁבְלֵם, וְלֹא מְנַעוּ, וְלַעֲיִנְיָהֶם מִמֵּשׁ בָּאִים אֶל בְּנוֹת הָאָדָם בְּזוֹנוֹת, וַיִּלְדּוּ לָהֶם. וּמִי הָיוּ אוֹתָם הַנְּפִילִים שֶׁהָיוּ בַּדּוֹר. אוֹתָם הַגְּבוּרִים שֶׁלֹּא נִרְאֶה בַּדּוֹר כְּמוֹתָם. אֲנָשֵׁי הַשֵּׁם: שֵׁם הַיָּדוּעַ שֶׁקָּרָא לָהֶם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, דְּכַתִּיב (שם ה) וַיִּקְרָא אֶת שְׁמֵם אָדָם.

זוהר חדש פרשת נח

ר' חזקיה אָמַר, זַכָּאָה חוֹלְקִיהוּן דִּישְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתִרְעֵי בְּהוּ, וַיְהִי לֹון אוֹרִייתָא קְדִישָׁא, וְאִזְהַר לֹון, וַיְהִי לֹון עֵיטָא, לְאַסְתְּמָרָא מַעִילָא וְתַתָּא, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁלוּט בְּהוּ בַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחוּדוּי. וְאֵינֻן יַדְעֵי לְדַחֲיָא מְנַיְיָהוּ כָּל

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מקטרגין, וכל קסטירין, בגין דיהון חולקא דעדביה ואחסנתיה, כדבר אחר (דברים לב) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו.

תא חזי, ביומא דראש השנה, קודשא בריך הוא יתיב בדינא על עלמא, וכל בני עלמא עאלין לחושבנא, ולא אית מאן דלא עאל בחושבנא. וספרין דחיינ ומתין פתיחן בההוא יומא.

וקודשא בריך הוא בגין דאתרעי בהו, יתב לון עיטא לאשתזבא מפל מקטרגין דלעילא, דאינון אתמנן בכל זמנא דדינא שריא על עלמא. בהאי יומא אזדמנן ישראל לאתערא רחמי עליהו. ובמה. בשופר.

דהא קלא דנפיק, סליק לעילא, ואתער שופר דלעילא. כדין אתערו רחמי מאתריהו. וקודשא בריך הוא קם מפורסיא דדינא ויתיב בכורסיא דרחמי, וחייס עליהו דישראל, ולא אתייהיב רשו למקטרגא עליהון.

וישראל תייבי בתיובתא קמי קודשא בריך הוא, ותקעי שופר, ואתערו רחמי. דהא ההוא קלא דנפק, אתערוותא דרחמי איהו. וכדין, דלטורא לא יכיל לקיימא קמי כורסיא דרחמי. דהא לא אתי מההוא סטרא, ולא אשתכח קטיגורא.

ביומא דכפורי, דאיהו חתימא דדינא, וקיימי ישראל בקדושתא דמאריהון. בההוא יומא, בגין דלא יקרב דלטורא למקדשא, יתבין ליה שעיר, דאתי מסטרא דרוחא מסאבא, והוא מסאבא, ורוחא מסאבא אתהני מיניה, והוא אתעסק ביה, ולא קריב למקדשא לסאבא. וכדין אנפין נהירין, וישראל אשתזיבו מניה.

בזמנא אחרא כד סגיא חובי בני נשא, האי דלטורא, בשעתא דדינא איתער על חובי עלמא, כדין איהו אתי ואשתכח מקטרגא קמי קודשא בריך הוא, ואסתאב מקדשא, וכל אנפין עציבין, ודינא אשתכח. ועל דא קץ כל בשר בא לפני. לפני ודאי, למתבע על חובי בני עלמא, דאינון גרמו.

תא חזי, כל בר נש דיעבד וינטר פיקודי אורייתא, נשמתא אסתמרא בגופיה, דאיהו תיבה, ולא אתענש, ולא ישלוט עליה מלאך המות. וכל בר נש דלא נטיר ולא קיים פקודי אורייתא, ואעבר עליה, מלאך המות כדין ישלוט עליה.

תא חזי, תיבה, איהו גופא. נח ואשתו, י"ה. שם ואשתו, ו"ה. ואתעביד השם מלא, ידו"ד אחד. יפת ואשתו, י"ה. חם ואשתו, ואינון פדוגמא.

והא (בראשית ו) ויאמר אלהים לנח. אלהים, דא שכנתא, קץ כל בשר וגו'. (שם) צהר תעשה לתיבתה, דא איהו רזא דגופא. אתה ובניך וגו', גוברין לחוד, ונשין לחוד. (שם) ויעש נח, דא ברית קדישא. ככל אשר צוה אתו אלהים, דא שכנתא. (שם ז) ויאמר ה' לנח, הכא מדת רחמים.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(שם) ומן הבהמה אשר לא טהורה היא שנים איש ואשתו, דהא היא מסטרא דמסאבא, ועל דא אמר, והאבדתי. ואסתפל דלית ביה, אלא תרין, ולא אית בהון שבעה שבעה, כמה דכתיב בעוף השמים, ארבע סרי דכר ונוקבא, לחיות זרע על פני כל הארץ. (שם) שנים שנים באו וגו' אסתפל וחמי, על מה דאמר בקדמיתא ומן הבהמה

אשר לא טהורה היא, ולבתר שנים שנים.

אמר רבי יהודה, תא חזי לית לך בכל ליליא ולייליא, דלא תיפוק נשמתא מגופא דבר נש, דאיקררי יונה. דכתיב, (שם ח) וישלח את היונה. הקלו המים, אלין מים ודונים, כמה דאת אמר (תהלים קכד) המים הנדונים. דאינון מסטרא דמסאבו. מעל הארץ, דאינון לעיל מן ארעא, אלין מלאכי חבלה.

מה פתיב. ולא מצאה היונה מנוח, דאתמנעי מעלמא עילאה, ומן צדיקים דלעילא, ומפל ברכאן. הדא הוא דכתיב, (בראשית ח) ותשב אליו אל התיבה פי מים על פני כל הארץ.

אפיק לה תניינות, ויוסף שלח את היונה מאתו, ומגו דוחקא וצערא, ותבא אליו היונה לעת ערב, דלא הות נהרא לון שעתא דרווחא, כמה דהות בקדמיתא, ואתחשף לה יומא, ואתערב לה שמשא.

ומה אמרת לנח ולבנוי. (שיר השירים ה) מצאוני השומרים הסובבים בעיר. אלין נטרי תרעי ירושלים. ועם כל דא, (בראשית ח) והנה עלה זית טרף בפיה, ועל דא וידע נח פי קלו המים, ואתתקפו מלאכי דקדשה על מלאכי חבלה. וייחל עוד שבעת ימים אחרים כו', ולא יספה כו', חרבו המים מעל הארץ.

בתר דאסתתר ואעבר ההוא זימנא דשליט מלאך המות, ואתעברו חייבין מעלמא, מה פתיב, (שם) ויזכר אלהים את נח.

ספינתא אמתילת לתבותא דנח, ואית בה גוברין יהודאין וישמעאלים ובני עשו, כדוגמא דא אית בגופא, כליל מכולהון, דגופא דא, לאו איהו מן נשמתא קדישא, ודא הוא דאמר לנח, דאיהו נשמתא לנשמתא, כדבר אחר (שם ו) עשה לך תבת עצי גפר.

והא הוא דאמר לאברם, לך לך מארצה, למה תרי זימני. אלא, פוק מן דירתך ומן גופך, ומן בית אביך, דאית שלם דלעילא. אל הארץ אשר אראך, דא גופא, דאיהי תיבת נח.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובהוגמא דא הוה נח, הדא הוא דכתיב, (שם ח) וישלח את היונה. ואפיקו לה ליונה מן תיבותא, ויהבו לה במיא. בדוגמא דא נפקא לה יונה מן תיבותא דנח, כמא דאת אמר ולא יספה שוב אליו עוד.

ר”י אמר, נח כד הוה בתיבותא, הוה דחיל דלא ידבר ליה קודשא בריה הוא לעלמין, וכיון דאתעברו חובי עלמא, פדין מה כתיב ויזכר אלהים את נח.

מדרש הנעלם רבי פתח בהאי קרא, (שיר השירים ה) מצאני השמרים הסבבים בעיר הכוּנִי פְּצוּנִי נִשְׂאוּ אֶת רִדְיִי מְעַלֵּי שְׁמַרֵי הַחֲמוֹת. כְּמָה חֲבִיבָה הִיא הַנְּשֻׁמָה, הַנְּתוּנָה מִתַּחַת כֶּסֶף הַכְּבוֹד, מִמְּקוֹם הַקּוֹדֶשׁ, מֵאַרְצוֹת הַחַיִּים, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (תהלים קטז) אַתְּהִלָּךְ לִפְנֵי ה’ בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים.

ולמה קראו דוד ארצות החיים, וכי למעלה יש ארצות. אמר רבי יצחק, לא ארצות ממש, ולא אדעתא דארצות אמרו דוד, אלא לשון ריזוי הוא, כמה דאת אמר (יחזקאל כ) ארצה אתכם. כלומר, אמר דוד, אתה הילך לפני ה’, במקום אשר ירצו תמיד הצדיקים, הנקראים חיים, אשר רצונם וחפצם ללכת שמה. וממקום הקודש, באה הנשמה להאיר על הגוף האפל, כדי להוליכו בדרך ישרה, ולעבוד עבודתו ורצון בוראו, לבא למחר וליטול שכרו.

אמר רבי יהודה, אלמלי לא הוינא בעלמא יאות לן, ולא ניהב חושבנא למאריה דפיתקא, לבתר אמר, הדרי בי.

תא חזי, מה כתיב באדם, (בראשית ב) לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו. אמר רבי, זו היא הנשמה שהיא אצלו עזר, להוליכו בדרך קונו. והיינו דתנן בא ליטהר מסייעין אותו. תנו רבנן, כשהאדם הולך בדרך קונו, הרבה מסייעין אותו. נשמתו מסייעת אותו. מלאכי השרת מסייעין אותו. שכניו של מקום מסייעת אותו. וכלם מכריזין לפניו ואומרים, (משלי ד) בלכתך לא יצר צעדך ואם תרוץ לא תכשל. רבי נתן אומר, נשמתן של צדיקים מסייעין אותו.

רבי אלעזר ורבי יוסי חמוי, הוו אזלו מאושא ללוד. אמר רבי יוסי לר’ אלעזר, אפשר דשמעת מאביה, מאי דכתיב, (בראשית לב) ויעקב הלך לדרפו ויפגעו בו מלאכי אלהים. אמר ליה הכי שמיע לי מאבא, אינון הוו מלאכים דאזפוהו בקדמין מארעא דישראל. אמר ליה, מאן אינון. אמר ליה לא ידענא. אמר ליה, יאות לכון צדיקיא, מלה דפומכון ככתרא דמלכותא, ברישא דמלכא.

עה דהוו אזלי מטו למערתא דלוד, שמעו ההוא קלא דאמר, תרין עוזלין דאיילתא, עבדו קדמי רעותא דניחא לי, ואינון הוו משרייתא קדישא, דערע יעקב

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קמיה. אתרגיש רבי אלעזר, ואצטער בנפשיה, ואמר, מאריה דעלמא, כף אורחוי, טב לן דלא נשמע, שמענא ולא ידענא.

אתרחיש ליה ניסא, ושמע ההוא קלא דאמר, אברהם ויצחק הוו. נפל על אנפוי, וחמא דיוקנא דאביו, אמר ליה, אנא שאילנא, ואתיבונא, דאברהם ויצחק הוו, דערעו לייעקב, כד אשתיוזיב מלבן.

אמר ליה, ברי, פויק פיקתך, וסב סיבתך, דפום ממלל רברבן הוא. ולא דא הוא בלחודוהי, אלא לכל צדיקא, נשמתהון דצדיקא מערען קדמוהי לשזבותיה. ואיננו מלאכיא קדישי עילאי.

ותא חזי, יצחק קיים הוה בההוא שענתא, אבל נשמתא קדישא אתנסיבת בכורסי יקרא דמאריה, כד אתעקד על גבי מדבחא, ומפדין אסתימו עינוי מלמחזי. והיינו דכתיב, (שם לא) ופחד יצחק היה לי.

אמר ליה מה אנן תמן. אמר ליה, אנא ואת מלאכי עילאה, לאשתעשעא במשיחא מלפא דדוד. קם, עד דהוה קם, חמא חמוהי דאנפוי נהירין פשמשא.

אמר ליה חמוי, מלה חדתא שמעת, או בנהירו יקרא זיוא דמשה אסתכלת. אמר ליה לא. אלא זכאין איננו צדיקא, דנטרין להון משרייתי קדישי עילאי, שנאמר (תהלים צא) כ"י מלאכיו יצו"ה ל"ך לשמרך בכל דרכיך.

אמר רבי יהודה, עשה הקדוש ברוך הוא ירושלים למעלה, כנגד ירושלים של מטה. ונשבע שלא יבא שם, עד שיבואו ישראל בירושלים של מטה. שנאמר, (הושע יא) בקרבך קדוש ולא אבוא בעיר.

ושבע פתות של מלאכי השרת שומרים אותם סביב, ועל כל פתח ופתח פתות של מלאכי השרת. והם הפתחים הנקראים שערי צדק. ואלו הם הפתחים, המכוונים להכניס שם נפשות הצדיקים. ודוד המלך עליו השלום נכסף להם, שנאמר (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה יה, זה השער לה צדיקים יבואו בו.

ולמעלה מהם שומרים מה"ש, בחומות העיר. שנאמר (ישעיה סב) על חומותיך ירושלים, זו היא ירושלים של מעלה, הפקדתי שומרים, אלו מה"ש. ותאנא, שבע פתחים יש לנפשות הצדיקים, להכניס עד מקום מעלתם. ועל כל פתח ופתח שומרים.

הפתח הראשון, נכנסת הנשמה במערת המכפלה. שהיא סמוכה לגן עדן. ואדם הראשון, שומר עליו. זכותה, הוא מכריז ואומר, פנו מקום, שלום בואך. ויצאה מפתח הראשון.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הפתח השני בשערי גן עדן, ומוצאה את הכרובים, ואת להט החרב המתהפכת. זכתה, נכנסת בשלום. ואם לאו, שם תקבל עונשה, ותשרף בלהב הכרובים. וכנגדם היו הכרובים במקדש, בשעה שהכהן נכנס ביום הכפורים, זכה נכנס בשלום. לא זכה, מבין שני הכרובים יוצא להב, ונשרף מבפנים, ומת. והיו מכוונים כנגד אלו אשר בשער גן עדן, לצרף הנשמות.

זכתה הנשמה, נותנין לה פינקס סימן ליכנס, ונכנסת לגן עדן אשר בארץ. ועמוד אחד של ענן ונוגה מעורב זה בזה, ועשן ונוגה סביביו. שנאמר, (ישעיה ד) וברא ה' על כל מכון הר ציון ועל מקראיה ענן יומם ועשן ונוגה. והוא נעוץ מלמטה למעלה לשערי שמים. זכתה לעלות למעלה, עולה באותו עמוד. לא זכתה יותר, נשארת שם, ומתעדת מהטוב אשר למעלה. דאמר רבי יוסי, ראיתי גן עדן, והוא מכוון כנגד פרוכת קרח הנורא אשר למעלה. והיא נהנית מזיו השכינה, אבל אינה ניהונית ממנה.

זכתה לעלות, עולה באותו עמוד, עד שמגיעת עד הפתח השלישי. והוא נגד הרקיע הנקרא זבול. ומגיעת עד ירושלים אשר שם. ושם השומרים. זכתה, פותחין לה הפתחים ונכנסת.

לא זכתה, נועלים השערים, ודוחים אותה לחוץ, ונוטלים פינקסה ממנה, והנשמה אומרת, (שיר השירים ז) מצאוני השומרים הסובבים בעיר, אלו מלאכי השרת, השומרים בית המקדש וירושלים אשר למעלה. נשאו את רידי מעלי. זהו פינקס סימן שלה. שומרי החומות, כמה דאת אמר (ישעיה סב) על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים.

זכתה לעלות, נכנסת שם באותן השערים, ומשבחת להקדוש ברוך הוא בבית המקדש אשר למעלה. ומיכאל השר הגדול מקריב אותה לקרבן. אמר רבי יצחק לרבי חייא, מה קרבן הוא זה, יכול לומר כשאר הקרבן. אמר רבי חייא, הקרבה זו היא כאדם המקריב דורון לפני המלך.

ומיכאל הולך עמה, עד הפתח הרביעי והחמישי והששי, אומר לפני הקדוש ברוך הוא, רבוננו של עולם, אשרי בניה, בני אוהביך אברהם יצחק ויעקב, אשריהם הצדיקים הטובים הזוכים לזה. עד שמגיעים לשער השביעי, שהוא ערבות, וגנזי חיים טובים מצויין שם, וכל נשמותיהם של צדיקים פלם שם, ונעשים מלאכי השרת, ומקלסין לפני הקדוש ברוך הוא, ונוזנין מזיו השכינה, אספקלריא המאירה, ושם המנוחה והנחלה, ונוח חיי העולם הבא, אשר עין לא ראתה אלהים זולתך.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וזהו, אלה תולדות נח נח איש צדיק תמים. מי ראוי להיות בזו ההנאה והמנוחה והמרגוע, מי שהוא איש צדיק תמים. אמר רב פפי, זאת המנוחה למעלה, היא את האלהים התהלהך נח, למעלה, ולא למטה.

(בראשית ו) אלה תולדות נח, ר' אלכסנדראי פתח (תהלים פא) לא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר. לא יהיה בך אל זר, זה יצר הרע. ולא תשתחוה לאל נכר, שלא תבעול ארמית.

רבי אלעזר אומר, לא יהיה בך אל זר, שלא תהא נח לכעס. שכל הכועס, פאלו עובד ע"א. דאמר רבי עקיבא, כף הוא דרכו של יצר הרע, היום אומר לך עשה כף, ולמחר אומר לך עבוד עבודה זרה, והולך ועובד.

הוא היה אומר, כעס תלמיד חכם גדול מפולן. בדבר אחר, בדברים שהם פנגד הקדוש ברוך הוא, דאמרה תורה (משלי כא) אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'. אבל בדברים אחרים אסור לו לכעוס. והרב אצל תלמיד, כדי שיהא מצוי בכבודו ובמוראו מותר. ואצל שאר העם למען יהיה מוראו עליהם לשם שמים, מותר. ושאר אנשים אסור, שאין כעסנותם ליראת שמים.

אמר רבי שמעון, מדת הצדיק, קשה לכעוס, ונח לרצות. וזו המדה גדולה מפולם, ובא הכתוב להורות, אלה תולדות נח, נח בדעתו, נח בדיבורו, נח במהלכו. ומי עושה זה. איש צדיק. וכשמת, אומרים עליו, אי עניו, אי חסיד. תמים היה בדורותיו, ולמאי יזכה, את האלהים התהלהך נח, למעלה על כל המעלות.

ויולד נח שלשה בנים. תאני רבי פרוספדאי, אלו ג' הנהגות אשר באדם. הנהגת הנשמה, להיות לו עזר בעבודת בוראו, והיא הנקראת שם. והנהגת התאוה, והיצר הרע, המנהיג והמחמם את הגוף בדבר עבירות, והיא הנקראת חם. והנהגת היצ"ט, המנהיג את האדם בכל טוב, וליפות מעשיו בתורה וביראת השם, והיא הנקראת יפת. והנהגה הזו ינהיג האדם להוליכו בדרך חיים.

ומי מעכב ומפסידו. (בראשית ו) ותשחת הארץ לפני האלהים, זהו הגולם, המפסיד והמשחית את הכל. ועליו אמר שלמה בחכמתו, (משלי ו) משחית נפשו הוא יעשנה. מאי הוא יעשנה, אמר רבי פרוספדאי הגולם יעשנה נשחתת.

דבר אחר אלה תולדות נח, מה כתיב למעלה מהענין, (בראשית ו) וינחם ה' פי עשה את האדם בארץ ויתעצב אל לבו. רבי אליעזר אומר, בא וראה שאין פמדת בשר ודם, מדותיו של הקדוש ברוך הוא. מדת בשר ודם, עושה מה שעושה, ולאחר פן מתחרט ומתעצב ממנו, יכול אף הקדוש ברוך הוא פן.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא שמע, דכתיב (דברים ל) ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע. והזהיר לאדם ואמר, (דברים ל) ובחרת בחיים למען תחיה. ואם הוא הולך בדרך רע, הוא בעונו ימות. שנאמר, (משלי ה) עונותיו ילפדונו את הרשע. כך כתיב, (בראשית ו) וירא ה' כי רבה רעת האדם. אמר הקדוש ברוך הוא, אני רואה כי כלם מחוייבים, ואם יכלו ברעתם, הרי יאבד עולמי. פיון שראה לנח ובניו שהיו צדיקים וישאר פליטה בעולם, התנחם ושמת.

וא”ר אליעזר, האי וינחם, לשון נחמה הוא. וכן כל וינחם שבתורה, לשון נחמה הוא. רואה את הרע, ורואה את הטוב, ומתנחם עם הטוב. א”ל ר’ עקיבא, לדבריה, מאי ויתעצב אל לבו. א”ל, בא וראה מדת רחמנותו של הקב”ה, כי אע”פ שהתנחם לקח עצבון על אבדת הרשעים, שאע”פ שהיו רשעים, אינו חפץ במיתתו, ולא היתה שמחה לפניו.

א”ר יהודה, מאי דכתיב ונח מצא חן בעיני ה'. שמו גרים, נח בהפוך חן. ולמה פתח קרא בתולדותיו תחלה, כדי להראות לעולם כמו שהוא היה צדיק, אף הם היו צדיקים, וראויין להתישב העולם מהם.

ומנא לן תא חזי, פיון שנכנסו לתיבה, ראו בצערו של עולם, ונצטערו, ומנעו עצמם מפריה ורביה. ואע”פ” שיצאו, יצאו כמו כן. עד שראה הקב”ה מעשיהם, ואמר, לא תהו בראתי עולמי, ואתם פרו ורבו, הזדווגו לנשותיכם, ועשו פריה ורביה. באותה שעה, ברכם, שנאמר, ויברך אלהים את נח ואת בניו וגו’.

אלה תולדות נח. רבי פנחס פתח, ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טבת הנה. מאן אינון בני האלהים, בני גדולי הדור. מלמד שהיו טובות מראה, כתיב הכא פי טובות הנה, וכתיב התם טובת מראה מאד. היו הולכות ערומות, ואנשים הולכים ערומים, ואלו ואלו רואים את ערותם, ונואפים אלו את אלו. ולמה נקראו בני האלהים, שהיו גבורים גדולים ענקים.

אמר ריב”ל, זימנא חדא ערעית בטורא דטינרא דעיטם. ואשפחית בתרי סטרי טינרא, תרין גוברין, ודמיין בתרין פומין, דא עילאה דדא. והווי ממללו דא עם דא, תא ונעבריה מן עלמא. אזדמן להו ההוא גוברא רברבא, דאגרת בת מחלת, ושמיה יוסף שינדא, אמר להון, הלא דא הוא רבה סגיא עילאה דדרא, די בגורת פומיה אעברנא מן ישובא דארעא, ודא הוא דמכרזי עליה ברקיעא.

עה דהוינא אזלי, אשפחנא אמהון דגובריא האינן, אמרה לברתא זעירתא, אלין אינון חגבייא זעיריא, דחילהון בפומהון, אייתי להון גבאי, ונעביד מנהון טעמא דתבשילא לאחור. עד דאתת, איתרחיש לן ניסא, ואיתעביד מקדמהא נהרא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דמיא רברבא, שמענא דהוות אמרת, אימא אימא, פרפרא רבאת סברנא עברת, וערקנא מנהון, ואשתזיבנא.

ואמר ריב”ל, בימי דור המבול עשה הקב”ה קנה החטים, כקנה ארזי הלבנון. ולא היו זורעים וקוצרים, אלא הרוח מנשבת, ומנשר החטים למטה, ואוספים אותן. וכן בכל שנה ושנה. לאחר שחטאו, אמר עד כל ימי הארץ זרע וקציר וקר וחם וקיץ וחרף ויום ולילה לא ישבתו.

וא”ר יהושע, לא נחתם גזר דינם של דור המבול, עד שפשוטו ידיהם בגזל, שנאמר ותמלא הארץ חמס.

ובימי דור המבול היו פריה ורביה הרבה, ומשעה שהיתה האשה יולדת, היו הולכים ושולחים אותם כצאנם, שנאמר ישלחו כצאן עויליהם וילדיהם ירקדון. ולאחר כל זה מאי פתיב בהו, (שם) ויאמרו לאל סור ממנו ודעת דרכיה לא חפצנו. עד שנגזר דינם והעבירם מן העולם.

תנו רבנן, נח היה מתרה בהם קודם, ולא שמעו ממנו. שעה בעשיית התובה, למען יראו וישובו, והיו מלעיבין בו, עד שגבר עליהם התהום שהיו המים יוצאין ורתחין כאש, והמים מלמעלה, ונמחו מן העולם.

אמר רבי יצחק, מאי דכתיב, (תהלים כט) ה’ למבול ישב, וכי לדוד היה לומר דבר זה. וכל העולם יודעין, שהוא ראשון ואחרון ואזי וקודם.

אלא אמר רבי יצחק, בא וראה בכל מקום את מוצא אלהים מדת הדין, ה’ מדת הרחמים. ואף על פי שמדת הדין היא, מדת רחמים היתה בו, שאלמלא כך אתחרב עלמא. אבל למען אותו מדת רחמים, אתיישב עלמא.

וכן את מוצא רפואה זו, בכל דין שהוא עושה. וכן (בראשית יט) וה’ המטיר על סדום, נשאר ממנו פליטה. (שמות לב) ויגף ה’ את העם, נשאר פליטה. וכן כלם.

אמר רבי יהודה, חכמין הוו דרא דטופנא טפי, דהוו ידעי מה דעתיד למהוי. אבל נסבו סוכלתנו בלבהון. ואמרו, אי קודשא בריך הוא מייתי טופנא, אנחנא גוברין ראמי קומתא, ונשוט על אפי מיא, ונשתזיב. ואי מן תהומא ייתי מיא, רגלנא נשוי על בירא דמיא, ולא יפקון מיא ונשתזיב.

כה אתא טופנא, ארתח קודשא בריך הוא מיא דתהומא, והוו משוי רגליהון על עינא דמיא, ואתמשך משכיה מניה, ונפלו. ומיא מלעילא הוו מתגברי עם מיא דתהומא, והוו מתגלגלין ונחתין, נמוקין ברתחותא דתהומא לבבל. (בראשית ז) ויבאו אל נח אל התבה. ר’ יוחנן פתח, (תהלים סה) אשרי תבחר ותקרוב ישפך חצריך

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נשבעה בטוב בירתך קדש היכלך. בא וראה, כמה יש לאדם לזהר, ולבדוק עצמו ומעשיו בכל יום ויום.

היאך קם בצפרא, יימר, יהי רצון מלפניך ה' אלהי, שיהא לבי נכון ומסור בידי, שלא אשכחך. אושיט רגלוהי למיזל, יעיין בצעדי רגלוהי, דלא ישוטון לאבאשא. אזל לדבר מצוה, ירהט. שנאמר (הושע יא) אחרי ה' ילכו כאריה ישאג. ואפילו בשבת מצוה למירהט. עבר כל יומא, צריך למבדק גופיה, מה דעבד בההוא יומא, ואי צריך יעשה מיד תשובה עליו קודם שיישן.

תנו רבנן, מאי דכתיב, (שיר השירים ח) פרם היה לשלמה בבעל המון נתן את הפרם לנטרים איש יביא בפריו אלף כסף. אמר רבי יהודה, פרם היה לשלמה, למלך שהשלום שלו. בבעל המון, אלו מלאכי שלום. נתן את הפרם לנטרים אלו שומרי משמרת בארץ. איש יביא בפריו אלף כסף, אלף הנאות שהנשמה כוספת בהם.

דבר אחר פרם היה לשלמה, זו היא התורה. בבעל המון, מן השמים. נתן את הפרם לנטרים, אלו ישראל, שהם שומרי משמרתה. איש יביא בפריו אלף כסף, של שכרה.

רבי יוסי ור' חייא הוו אזלי באורחא, אמר רבי חייא, אימא לן ממילי מעלייתא דהוה אמר אבוך מתענגגי הנשמה. אמר ליה ניפוק מכאן, דקפוטקיא אלין בצירי מעובדי דכשרן. אמר ליה כך יאות לן למלעי באורייתא, ונשתיזיב מנהון. אמר, באתר דסכנה, לא אמרוה רבנן.

לבתר דנפקו ואזלו באורחא, אמר רבי יוסי, אימא לך מילתא, והיא טמירתא ביני מטמונייא דאבא, בבי גנזוהי. ודא היא, דכתיב, פרם היה לשלמה וכו', האי פרם, דא היא נשמתא קדישא, דאתנטעת לעילא, תחות כורסי יקריה. לשלמה, מלכא דשלמא כולא דיליה. בבעל המון, הוא כורסי יקריה דשליטא על כל חילי שמיא וארעא, והוא מאריה דכל חילא. יהב נשמתא דא, למי, לנטרים, אלין נטרי פקודוי.

ואית ליה לקודשא בריך הוא עלמין סגיאין לעילא, על כל חילי שמיא, ואלף ומאתן עלמין אחרנין, דעייל בהון לאשתעשעא עם צדיקייא בגנתא דעדן. איש יביא בפריו אלף כסף, אלף עלמין דכסיף בהון קודשא בריך הוא.

אמר רבי יצחק, מסיים אני להאי מילתא דר' יוסי, וכך היא, ממה דכתיב אחריו, פרמי שלי לפני האלף לך שלמה ומאתים לנטרים את פרו, שכסא הכבוד מכות ואומרת, רבנו של עולם, זו הנשמה ניטלה ממנו, הרי היא לפני. (שם) האלף לך

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שלמה, שלף הם אותם האלף עולמות, ואינם ראויים לאחר. ומאתים לנטרים את פרו, זה עדן, שיש בו מאתים עולמות הנאות וכיסופין לנפשות הצדיקים.

דתנן, אמר רבי, בכל לילה ולילה הקדוש ברוך הוא נכנס בכל אותן העולמות, ובשעת חצי הלילה, נכנס במאתים עולמות של גן עדן, להשתעשע עם הצדיקים. שנאמר, (שיר השירים ז) חדשים גם ישנים דודי צפנתי לך. ודוד המלך עליו השלום, נכסה לבו, כשראה מעלות הצדיקים, אמר רבונו של עולם, (תהלים סה) אשרי תבחר ותקרב ישכן חצריך.

אמר רבי אבהו, בא וראה כמה יש לו לאדם להזהר, הואיל ונשמת אל באפיו, להטהר מעונותיו, ולעיין במעשיו, ולא יחטא לפני קונו, למען תהיה מעלתו עם שאר הצדיקים, ולא ימצא מוחה בידו, בעלותו לראות את פני ה'.

סדר הלימוד ליום ל סיון [יום 266 בשנה]

וממי אתה למד, מן התיבה. בא וראה, מאי דכתיב, (בראשית ז) ויבאו אל נח אל התבה, בלא רשות. דאמר רבי יצחק, כל אותן העופות והחיות והבהמות שלא חטאו, הם באים, והתיבה קולטתן, ואותן שחטאו, התיבה דוחה אותן לחוץ. ומה התיבה, שהוא עץ יבש כף. פתחי השמים ושומריהם, ושומרי המשמרות, וכסא הכבוד, שיש בהם הרשות, על אחת כמה וכמה להיות קולטין, למי שלא חטאו, ולהיות דוחים למי שחטאו.

רבי חייא אמר, נח מקטני אמנה היה, שלא היה מאמין שיבא המבול, ולא נכנס לתיבה עד שהמים דחקוהו, שנאמר ויבא נח מפני מי המבול.

אמר רבי יצחק, בא וראה, כשהוריד הקדוש ברוך הוא המים, הורידם תחלה ברחמים, כדי להראות לעולם, שאם ישוּבו יקבלם. משמע דכתיב בתחלה, (שם) ויהי הגשם, ולהלן הוא אומר, (שם) ויהי המבול, שאם יחזרו יהיו גשמי ברכה, לא חזרו, היה מבול.

ואמר רבי יצחק, שבועה נשבע הקדוש ברוך הוא שאינו חפץ במיתתן של רשעים, שנאמר, (יחזקאל לג) חי אני נאם ה' אלהים אם אחפץ במות הרשע כי אם בשוב רשע מדרכו וחייה וכו'. וחייה בשני עולמות, העולם הזה והעולם הבא.

ואמר רבי יצחק, אשרי הבנים שאומרים להם כף, והשיבו וחיו. (שם) שובו שובו מדרכיכם הרעים ולמה תמותו ב'י. כי הוא אינו חפץ במיתתן של רשעים אלא שיחזרו בתשובה למען יחיו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ר' יוחנן פתח, (איוב יא) ועיני רשעים תכלינה ומנוס אבד מנהם ותקותם מפח נפש. משל למה הדבר דומה, לכת לסטים שהיו שודדים בהרים, שמע המלך, ושלה עליהם גייסותיו, ותופסם והניחום במגדל גבוה. והיו בהם פקחים, אמרו ידענא בנפשנתא דעבדנא עובדין בישין, ולא יכילנא לאשתזבא. מה עשו, חפרו חפירה אחת במגדל, ויצאו וברחו להם. טיפש אחד היה ביניהם, וראה את החפירה, ולא רצה לנוס להמלט.

למחר בא המלך לראות את המגדל, ואת הלסטים, ראה את החפירה שעשו ונסו ונמלטו. אמר לזה, שוטה, חבריך ברחו בזו החפירה ונמלטו מדיני, מה אני יכול לעשות עוד להם, אבל אתה שראית את החפירה בעיניך, ולא רצית להמלט ינקרו עיניך, ואחר כך יתלו אותך על עץ.

כך הלסטים, אלו הרשעים ההולכים במחשפים. הרשעים הפקחים, מה הם עושים. אמרו חטאנו למלך, אנה נמלט מדינו. אבל נפתח דרך התשובה, ונבקש רחמים, ונברח ונמלט, וכך עשו. הטפשים מה הם עושים, רואים דרך התשובה פתוח לפנייהם, שפתחו האחרים, ונמלטו מדין שמים, והם אינם רוצים להמלט.

אמר ליה הקדוש ברוך הוא, שוטים, אחיכם ברחו ונמלטו, באותו דרך של תשובה שפתחו, מה אני יכול לעשות עוד להם, אבל אתם עיניכם שראו החפירה, דרך התשובה פתוח לפניכם, ולא רציתם להפנס בתוכו ולנוס ולהמלט, מאי כתיב בכו, ועיני רשעים תכלינה. שראו הדרך פתוח ומנוס אבד מנהם, שלא רצו לנוס ולהמלט. ותקותם מפח נפש לעולם הבא.

כך דור המבול, ראו לנח עושה התיבה, ומתרה בהם בכל יום, וראו אותו נכנס לתיבה, ולא רצו לשוב. אמר הקדוש ברוך הוא, ועיני רשעים תכלינה ומנוס אבד מנהם, שלא רצו לשוב ולנוס מדיני, ותקותם מפח נפש, שלא יקומו ליום הדין, שנאמר (איוב כו) הרפאים יחוללו מתחת מים ושכניהם.

(בראשית ט) ויחל נח איש האדמה. אמר רבי יוסי, למה נקרא איש האדמה. שנתיישבה ממנו האדמה. כלומר אדון האדמה. רבנן אמרי, איש האדמה, לפי שבשבילו עמדה האדמה בכחה וטבעה. שנאמר (שם ה) זה ינחמנו ממעשנו ומעצבון ידינו מן האדמה אשר אררה ה'. תדע לך, כיון שחטא אדם נתאררה האדמה, שנאמר (שם ג) ארורה האדמה בעבורך. ועמדה בקלותיה, עד שבא נח ובטל הקללה.

דתניא אמר רבי חייא רבה, בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא לנח צא מן התיבה, אמר לפניו רבונו של עולם, לאן אצא, אצא לאדמה שנתאררה. ומפני שנתאררה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אָבְדוּ שׁוֹכְנֵיהָ, וְנִתְאַרְרוּ כּוֹלָם וְנִתְמַעְטוּ. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לֹא כִף אֶתֶם, אֲלֵא שָׂרְצוּ בָאָרֶץ וּרְבוּ בָהּ. הָאֲחֵרִים אָבְדוּ בָהּ, אֲבָל אֶתֶם פָּרוּ וּרְבוּ וּשְׂרָצוּ בָהּ.

וְעַם כָּל זֶה לֹא נִתְיַשֵּׁב בְּלִבּוֹ, וְהֵעֵלָה עוֹלוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר (שם ח) וַיַּעַל עוֹלוֹת בַּמִּזְבֵּחַ. הוּא הַמִּזְבֵּחַ שֶׁהִקְרִיב עָלָיו אָדָם הָרֵאשׁוֹן. אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הֲרִי לָךְ מָה שֶׁשָּׂאֲלָתָ, לֹא אוֹסִיף לְקַלֵּל עוֹד אֶת הָאָדָמָה בְּעִבּוֹר הָאָדָם, אִזּוֹ נִתְיַשֵּׁב בְּלִבּוֹ וּלְפִיכָף נִקְרָא אִישׁ הָאָדָמָה, שֶׁנִּתְּנָה נַפְשׁוֹ וּלְבוֹ עָלֶיהָ לְהוֹצִיאָהּ מִן הַקְּלָלָה. וְאִיתְּ דְאִמְרֵי שֶׁנִּתְעַסַּק בְּעַסְקֵי הָאָדָמָה.

(שם ט) וַיִּטַּע כָּרֶם. גִּפְּן גְּרוּשָׁה מִצָּא, שֶׁנִּתְגַּרְשָׁה מִגֵּן עֵדֶן וּבִיּוֹמוֹ נִטְעָה וְנִשְׁתַּגְּשָׁה, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה יז) בַּיּוֹם נִטְעָה תִשְׁגֶּשְׁגִי. רַבִּי אוֹמֵר, גִּפְּן הִיְתָה, שֶׁנִּתְגַּרְשָׁה מִגֵּן עֵדֶן, וְעַנְבִּיָּה עָמָה, וְסַחַט אוֹתָם, וְשִׁתָּה מִן הַיַּיִן, וְנִתְגַּל.

רַבִּי בּוֹן פֶּתַח, (ויקרא י) וַיְדַבֵּר ה' אֶל אֶהֱרֹן לֵאמֹר יֵינִי וְשִׂכְרֵךְ אֵל תִּשֶׁת אֶתָּה וּבְנֵיֶיךָ אֶתָּה בְּבִאֲכֶם אֶל אֶהֱל מוֹעֵד וְלֹא תִמּוּתוּ חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם. דְּאִמְרֵי רַבִּי אֲבוּן, אֵינִי בְּכָל הָעוֹלָם דְּבַר שֶׁמִּתְגַּאֵה לְבוֹ שֶׁל אָדָם, אֲלֵא בֵּינִי. וְזֶה הִיָּה עֲנָשׁ שֶׁל נֹדֵב וְאֲבִיָּהוּא, שֶׁאֲכָלוּ וְשָׂתוּ וּגְבַה לְבָם, וְזֶהוּ אִשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אוֹתָם.

וְקוֹדֵם זֶה הִיָּה נִגְזָר עֲלֵיהֶם, וּבָאָה מִדַּת הַדִּין לְשִׁלּוּחַ יָד בְּהֵם, שֶׁנֶּאֱמַר (שמות כד) וְאֵל אֲצִילִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא שִׁלַּח יָדוֹ. אֵף עַל פִּי שֶׁנִּגְזָר דִּינָם לְשִׁלּוּחַ יָד בְּהֵם. וְלָמָּה הִיָּה עֲנָשׁ, מִשּׁוּם וַיַּחֲזוּ אֶת הָאֱלֹהִים וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ. נִכְנְסוּ, כִּשְׁאֲכָלוּ וְשָׂתוּ, וְנִגְזָר עֲנָשׁ בְּאוֹתָהּ שָׁעָה.

וְלֵאחֶר כֵּן רָאוּ שֶׁלֹּא שִׁלַּח יָד בְּהֵם בְּפַעַם רֵאשׁוֹנָה, עָשׂוּ ג"כ בְּשֵׁנִיָּה, וּמִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרוּבִים יָצָא לֵהֵב וּנְשָׂרְפוּ. כִּי לְכַף הָיוּ הַכְּרוּבִים מְכוּוֹנִים, כִּנְגַד אוֹתָם הַכְּרוּבִים אֲשֶׁר בֵּין עֵדֶן.

וְלֵאחֶר שָׂמְתוּ, צִוָּה לְאַהֲרֹן וּלְכַהֲנָיִם הַבָּאִים אַחֲרָיו, לְהִמָּנַע עֲצָמָם מִן הַיַּיִן, בְּבוֹאֵם אֶל אֶהֱל מוֹעֵד, כְּדִי שֶׁלֹּא יִכְנָסוּ וַיִּמָּצָא לְבָם בְּגָאוֹת וּבְגִסּוֹת הָרוּחַ.

אָמַר רַבִּי, תְּרִי עֲנִינֵי אֵינּוֹן דְּלֹא מִתְיַשְׁבֵּי כַּחֲדָא, יֵינָא וּפּוֹלְחֵן שְׂמִיָּא. דְּתַנִּינָן תַּמּוֹן, שְׁתוּי אֵל יִתְפַּלֵּל. וְכֵן שְׂכוּר, אֵל יִתְפַּלֵּל. וְאִם הִתְפַּלֵּל, תְּפַלְתּוּ תוֹעֵבָה.

וְאָמַר רַבִּי יוֹסִי, שְׂכוּר הַמִּתְפַּלֵּל כְּאִלּוּ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה. וּמָנָא לָן, מַחֲנָה. דְּכַתִּיב (שמואל א א) וַיַּחֲשֹׁבָה עָלַי לְשִׂכּוּרָה. וְהַשִּׁיבָה וְאָמְרָה אֵל תַּתֵּן אֶת אֲמַתְךָ לְפָנַי בֵּת בְּלִיעֵל. וְאָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּתִיב הִכָּא בֵּת בְּלִיעֵל, וְכַתִּיב הִתֵּם, (דברים יג) יִצְאוּ אַנְשֵׁים בְּנֵי בְלִיעֵל, מִה לְהִלֵּן עֲבוּדָה זָרָה, אֵף כָּאֵן עֲבוּדָה זָרָה.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, לִית לָךְ גּוֹבְרִין דְּאֶתְקֵרוּן קַדִּישִׁין, בַּר אֵינּוֹן פְּרִישֵׁי חֲמָרָא. דְּכַתִּיב כָּל יְמֵי הַזִּירוּ לֵה' קְדוֹשׁ יִהְיֶה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואמר רבי יצחק, לית לך חמר דאתקרי חמר טוב, כחמרא דארעא דישראל. ויתיר על כלהון, חמרא דגלילא עילאה, דלא יכיל אינש למשתי פלגות לוגא מיניה.

רבי אלעזר בר ר' שמעון, אזל למחמי לר' יוסי ב'ר שמעון בן לקוניא חמוי. יהבי ליה למיכל עגלא תליתאה רכיכא, פתח ליה חד כובא דחמרא. חמוי מזיג, והוא שתי, מזיג והוא שתי. אמר ליה איפשר דשמעת מאביך, כמה הוא שיעורו של כוס. אמר ליה כמות שהוא, אחת בחמין ואחת בצונן, אבל לא שיערו רבנן בכוסה דהיא זעירא. ובחמרך דהוא טבא. ובמעוהי דהוא רחבה.

ואמר רבי יהודה, מבולבל בדעתו היה נח פשיצא מן התיבה, בדירתו עם החיות והרמשים והשרצים, ומפני ששתה מעט יין, נשפר ונתגל.

ואמר רבי יהודה בא כנען וסרסו, הקיץ מיינו, ומצא עצמו מסורס. דכתיב (בראשית ט) וייקץ נח מיינו, וידע את אשר עשה לו בנו הקטן. אשר ראה לא נאמר, אלא אשר עשה לו, שסרסו. ולפיכך קללו, שנאמר (שם) ויאמר ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו.

רבי פתח, (שם ח) וירח ה' את ריח הניחח ויאמר לא אספה לקלל עוד את האדמה בעבור האדם. פשיצא נח מן התיבה, פתח עיניו, וראה את כל העולם כלו חרב, התחיל בוכה על העולם. אמר, רבוננו של עולם, אם בשביל חטאת האדם, או בשביל השוטים תאבד עולמך, למה בראתם, או האי, או האי. אית לך למעבד או דלא תברי אינש, או דלא תיבד עלמא. העלה עולות, וקם והתפלל לפניו, ואותו הריח עלה לפני הקדוש ברוך הוא, וערב לו.

אמר רבי, ג' ריחות עלו לפניו, ריח עולותו, וריח תפלתו, וריח מעשיו. ולא היה ריח בעולם דניחא קמיה, כאותו הריח. ולפיכך צוה ואמר, (במדבר כח) ריח ניחח תשמרו להקריב לי במועדו. פלומר ריח שהקריב נח לפני, תשמרו להקריב לי, ריח עולה ותפלה, וכשרון מעשים.

רבי איבו אמר, נח חכם היה, והיה מבין לחישת וצפצופה כל הנבראים ורמיותם, וכשהיה בתיבה, אמר יודע אני שאין פקח בעופות כמו העורב, למידע מניה סימנא בעלמא, מיד וישלח את העורב.

אמר רבי חייא, והאיך עביד הכי, והאמר רבי בון, אסור לאסתכלא באלין מנחשי בעופי דשמיא, והרי הוא בכלל לא תנחשו ולא תעוננו, אפילו כל ניחוש בעלמא.

אלא אמר רבי חייא, למה שלח את העורב. דאמר רבי חייא, מצטער הוה נח טפי על אובדא דעלמא. אמר רבוננו של עולם, ידעתי כי אתה רחום, ואתה לא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רחמת על עולמך, ונהפך רחמנותך לאכזרות, אתה לא רחמת על בניך, יצא זה שאינו מרחם על בניו, ונהפך להם לאכזרי, ולפיכך שלח את העורב, רמו הוא דקא רמו.

אמר רבי יוסי, וכי לא כתיב ביה איש צדיק תמים היה, והאיך הטיח דברים כלפי מעלה. אמר רבי חייא, מרוב צערו הוא דאמר, דהא תנו, מנין שאין דנין את האדם לפי צערו, שנאמר (איוב לד) איוב לא בדעת ידבר ודבריו לא בהשפל. אף על פי שהטיח דברים כלפי מעלה, אין דינו כמזיד, אלא כאדם בלא דעת, לפי צערו.

ולא רצה העורב להלוך בשליחותו, מפני שמתקן הוא לשליחות אחרת, לפרנס אליהו, שנאמר (מלכים א יז) והעורבים מביאים לו לחם ובשר, ולא רצה לעשות שליחותו, עד יבשת המים מעל הארץ, שהיה על ידי שבועת אליהו. כיון שראה נח שלא עשה פהוגן, שלח את היונה.

ואמר רבי בון, תרי ענייני רמו בה, חדא, דכתיב (הושע ז) פיונה פותה אין לב, כלומר מרב צערי, אין לבי עמי ונפתה. אחרת, אמר נח, אין בכל העופות דיסכול מיתתה בלא סרבנות, פיונה. ולפיכך נמשלו ישראל פיונה. אמר נח, כך יאות לנא למסבל כלא, בלא סרבנותא, ולפיכך וישלח את היונה.

אמר רבי יוחנן בן נורי, נטל הקדוש ברוך הוא את שם בן נח, והפרישו לכהן עליון, ולשרתו. והשרה שכנינתו עמו, וקרא שמו מלכי צדק מלך שלם. והיה יפת אחיו לומד תורה ממנו במדרשו, עד שבא אברהם, ולמד תורה במדרשו של שם. ונתעסק הקדוש ברוך הוא באברהם, ונשתפחו כל האחרים. בא אברהם והתפלל לפני הקדוש ברוך הוא, שישרה שכנינתו תמיד בביתו של שם, והודה לו, שנאמר (תהלים קי) אתה כהן לעולם על דברתי מלכי צדק.

אמר רבי יוחנן, והלא יפת הוא הגדול, למה שם נטל הפהונה. בשביל שהיה תמיד עוסק בתורה, ופירש מדרכי העולם. ומאין היה לו תורה. אלא אדם הראשון ידע התורה, והניחה בקבלה לשת בנו, ואחר כך באה ליד חנוך, עד שבא לשם והיה מתעסק תמיד בה.

אמר לו ר' יוסי, אם התורה היתה במדרשו של שם, למה הוצרך הקדוש ברוך הוא לצוות לבני נח אותן שבע מצות שנצטוו, שהרי בתורה נכתבו קודם לכן, אלא אמר רבי יצחק, בשעה שהמבול בא לעולם, ונכנסו לתיבה, מרוב צערם נשתפחה משם, עד שבא הקדוש ברוך הוא וחדש להם אותם שבע מצות.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יוסי, חס ושלום לא נשתכחה התורה ממנו, אלא אמר הקדוש ברוך הוא, אם אומר להם שישמרו כל תורתך, יפרקו כל העול מהם, כאחרים שאמרו (איוב כא) ודעת דרכיך לא חפצנו. אלא אתן להם דברים מועטים, וישמרו אותם.

עה שיבוא מי שישמור כולה, והוא אברהם, שנאמר (בראשית כו) עקב אשר שמע אברהם בקלי וישמר משמרתו מצותי ותורתך. דכיון שלמד משם התורה, קבל על עצמו שישמור התורה כולה, ולפיכך בירר להם הקדוש ברוך הוא שבע מצות מן התורה כדי שישמרו אותם.

תנו רבנן, מה השיב הקדוש ברוך הוא לנח, כשיצא מן התיבה וראה כל העולם חרב, והתחיל לבכות עליו, ואמר, רבוננו של עולם, נקראת רחום, היה לך לרחם על בריותיך.

השיבו הקדוש ברוך הוא, רעיא שטיא, כען אמרת דא, ולא בזמנא דאמרית לך בלישנא רכיכא, דכתיב (שם ו) עשה לך תבת עצי גפר כו', ואני הנני מביא את המבול כו', לשחת כל בשר כו', ויאמר ה' לנח כו', כי אתך ראיתי צדיק לפני בדור הזה, כולי האי אתעפבית עמך, ואמרית לך, בדיל דתבעי רחמין על עלמא. ומכדין דשמעת דתשתיזיב את בתיבותא, לא עאל בלבך בישותא דעלמא, ועבדת תיבותא ואשתזבתא. וכען דאתאביד עלמא, פתחית פומך למללא קדמי בעיין ותחננין.

כיון דחזא נח כה, הקריב עלוון וקרבינן, דכתיב (שם ח) ויקח מפל הבהמה הטהורה ומפל העוף הטהור ויעל עולות במזבח.

אמר רבי יוחנן, בא וראה מה בין הצדיקים שהיו לישראל אחר כה, ובין נח. נח לא הגין על דורו, ולא התפלל עליו כאברהם. דכיון דאמר הקדוש ברוך הוא לאברהם, זעקת סדום ועמורה פי רבה, מיד ויגש אברהם ויאמר. והרבה דברים כנגד הקדוש ברוך הוא, עד ששאל שאם ימצא שם עשרה צדיקים, שיכפר לכל הדור בשבילם, וחשב אברהם שהיו י' בעיר, עם לוט ואשתו ובניו ובנותיו, וחתניו, ולכן לא התפלל יותר.

בא משה והגין על כל הדור, כיון שאמר הקדוש ברוך הוא למשה, ישראל חטאו, סרו מהר מן הדרך. מה כתיב ביה, (שמות לב) ויחל משה. מהו ויחל. מלמד שהתפלל עד שאחותו חלחלה. רבנן אמרי, לא הניח משה להקדוש ברוך הוא, עד שנתן נפשו עליהם מן העולם הזה ומן העולם הבא. דכתיב, (שם) ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת.

אמר רבי יוסי מהכא, (תהלים קו) ויאמר להשמידם לולי משה בחירו עמד בפרץ לפניו. וכן כל הצדיקים הגינו על דורם, ולא הניחו מדת הדין לשלוט בהם.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ונח התעבב עמו הקדוש ברוך הוא, ואמר ליה רבוי דברים, שמא יבקש עליהם רחמים, ולא השגית, ולא ביקש עליהם רחמים, ועשה התיבה ונאבד כל העולם.

רבי אליעזר ורבי יהושע הוו יתבי בפלכי טבריא, אמר רבי יהושע, רבי, מה ראה נח שלא בקש רחמים על דורו. אמר לו, אפילו הוא לא חשב בלבו שימלט. משל, למוצא אשכול ענבים שאינם מבושלים, בין הבוסרים, דאלו הוה בין ענבים מבושלים, לא הוו כלום.

משמע, דכתיב (בראשית ז) כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה. הוה ליה למימר צדיק לפני, מהו בדור הזה. כלומר, לפי הדור. ולפיכך לא בקש רחמים, אמר בלבו ולואי שאבקש רחמים עלי ואמלט, וכל שכן שאתפלל על אחרים.

לבתר אמר רבי אליעזר, על כל דא, הוה ליה למתבע רחמין על עלמא קמי קודשא בריך הוא, דניחא ליה, מאן דאמר טבא על בנוהי.

מנא לך, מגדעון בר יואש, דלא הוה זכאי, ולא בר זכאי, ומשום דאמר טיבותא על ישראל, מה פתיב ביה. (שופטים ו) ויאמר לו ה' לך בכחך זה והושעת את ישראל מיד מדין. מהו בכחך זה. טיבותא דא דאמרת על בני, יהא לך חילא סגיאה, לשיבותהון מן ידא דמדין.

ועוד אמר רבי אלעזר, אף על פי דיהוי צדיקא רבה מפל עלמא, ויימר בישא קמי קודשא בריך הוא, אי דלטורין על ישראל, עונשיה סגיא מן פלהון. ולא אשפחנא צדיקא טבא פאליהו בכל דרא, ומשום דאמר דלטורין על ישראל, דכתיב (מלכים א יט) פי עזבו בריתך בני ישראל את מזבחותיך הרסו ואת גביאיך הרגו בחרב, ביה שעטא אבאיש סגיא קמיה.

תא חזי מה פתיב ביה. (שם) ויבט והנה מראשתי עגת רצפים. מהו רצפים. אמר הקדוש ברוך הוא, כדין יאות למיכל, מאן דאמר דלטורין על בני.

אמר רבי אליעזר, מאי דכתיב, (שם) וילך בכח האכילה ההיא ארבעים יום וארבעים לילה עד הר האלהים (חרבה). וכי בכח אכילת עוגת רצפים אזל כולי האי.

אלא אמר רבי אליעזר, השליך הקדוש ברוך הוא דורמיטה על אליהו, והראהו ענינא דמשה, דיתיב קמיה ארבעין יממין וארבעין לילון, ומפדין דהוה תמן, עבדו ישראל ית עגלא. ובגין דהוה ארבעין יממין וארבעין לילון דלחם לא אכל, ומיא לא שתי, לא אעדי מתמן עד דמחל להון קודשא בריך הוא.

אמר ליה לאליהו, כף הוה לך למעבד, ועוד הוה לך למחזי, דאינון בני בני רחימאי, דקבילו אורייתא בטורא דחורב, ודא הוא דכתיב, וילך בכח האכילה ההיא ארבעים יום וארבעים לילה. דחזא ענינא דמשה, דאישתהי קמיה ארבעין יממין

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וארבעין לילון. ועניינא דישראל, דקבילו אורייתא בטורא דחורב. ודא הוא דכתיב, (שם) עד הר האלהים חרב.

אמר רבי יצחק, לא זו אליהו משם, עד שנשבע לפני הקדוש ברוך הוא, להורות זכותן של ישראל תמיד. וכל מי שעושה זכות, הוא מקדים ואומר לפני הקדוש ברוך הוא, כף וכף עשה עכשיו פלוני. ואינו זו משם, עד שיכתבו זכותו דההוא גברא. דכתיב, (מלאכי ג) ויכתב ספר זכרון לפניו.

אמר רבי יהודה בן פזי, מה היה עונשו של נח, שיצא חגר בגליו מן התיבה, ושכב ונתבזה, והתלוצץ עליו בנו, ועשה לו מה שעשה.

אמר רבי אלעזר, בא וראה כמה יש לאדם ללכת בדרך ישרה. בא וראה מפני שנטל יעקב הברכות מעשו ברמאות. תדע לה, שלא ניתן רשות לשום אומה בעולם להשתעבד בישראל, זולתי אומה של עשו.

רבי פתח בכנסת ישראל כנגד הקדוש ברוך הוא, וישלח את העורב, דאמר רבי פנחס, פתיב, (שמואל ב טו) ויאמר דוד כו', קומו ונברחה פי לא תהיה לנו פליטה מפני אבשלום. ואף על פי שברח, מאי פתיב ביה, (תהלים ג) מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו. ואף על פי שהיה בורח ונגרש ממלכותו, לא מנע עצמו מלומר שירה לפני הקדוש ברוך הוא, ולשוב ולהתחנן לפניו. וישלח את העורב, זהו דוד, שהיה קורא עמהן תמיד פעורב.

דבר אחר, העורב שבא מיהודה, שנקרא עורב, שנאמר, (בראשית מג) אנכי אערבנו. הערב פתיב, בלא וא"ו. אמר רבי פנחס, למה נקרא שמו עורב, שהיה הולך בהרים פעורב. והיינו דאמר לשאול, (שמואל א כו) כאשר ירדף הקרא בהרים. אמר לו, שמתני להיות פקורא בהרים, פתיב הכא קורא, וכתיב התם, (תהלים קמז) לבני עורב אשר יקראו.

ואמר רבי פנחס, בא וראה מה בין מלכי יהודה למלכי ישראל. שלח הקדוש ברוך הוא לדוד, וגרשהו ממלכותו, ומיד שב בתשובה לפני הקדוש ברוך הוא. ואל תתמה על זה, ואפילו מנשה מלך יהודה, שהיה רשע, מיד שב בתשובה לפני הקדוש ברוך הוא, ולקח אומנות אבותיו, ושב למלכותו.

וזהו שבא הכתוב להורות, וישלח את העורב, זה דוד, שהיה קורא תמיד פעורב, ושלחהו הקדוש ברוך הוא ממלכותו, והוציאו מביתו, ומה פתיב ביה. ויצא יצוא ושו"ב. דכתיב, (שמואל ב טו) ודוד עלה במעלה הזיתים עלה ובוכה וראש לו חפוי. היה יוצא ושב בתשובה, ומתודה על חטאתיו, ומבקש רחמים עליהם, וידע פי חטאתיו עשו לו שנשלח ממלכותו ונגרש.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובכל דבר ודבר דחטאה גרים במלכותו, או בישראל, היה תולה הדבר בו, והוא ידע שהוא היה גרים. עד יבשת המים, שהשיבוהו לא עליך הדבר, אלא אל שאול ואל בית הדמים.

תא חזי, דכתיב (שם כא) ויהי רעב בימי דוד שלש שנים שנה אחרי שנה ויבקש דוד את פני ה', דסבר דהוא הוה גרים, אמר ליה הקדוש ברוך הוא, לא עליך זו אלא על שאול. עד יבשת המים, היה תולה הכל בעצמו, ומיד היה שב בתשובה. ואז לא הוצרך לחזור בתשובה, שהדבר לא בא בשבילו. הדא הוא דכתיב, (בראשית ח) ויצא יצוא ושוב עד יבשת המים, דאזי לא היה הדבר תלוי בו.

אמר רבי פנחס, רצה הקדוש ברוך הוא לנסות את ישראל, ושלחם לבבל. שנאמר, (שם) ושלח את היונה מאתו, זו פנסת ישראל. ראה מה פתיב בה, ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה. שהכביד עולה מלך בבל, ברעב ובצמא ובהריגת צדיקים הרבה. ומשום פוּבד עולה, ותשב אליו אל התיבה, וחזרה בתשובה וקבלה.

חטאה פנסת ישראל כמתחלה, ויוסף להגלותם, שנאמר (שם) ויוסף שלח את היונה מאתו, בגלות אחרת של יון. דאמר רבי יהודה, גלות יון אחשיף פניהון דישׂראל כשולי קדרה.

ומרוב צערם ודוחקם מה פתיב ביה. ותבא אליו היונה לעת ערב. מה לעת ערב, דלא הוה נהירא להון שעתי דרווחא, כמה דהות עבידא בקדמיא, ואתקטלי צדיקיא, ואתחשף יממא, ואעריב להן שמשא ולא יכלין למיקם מן קדם דוחקא סגיא דהוי עליהון, שנאמר (ירמיה ד) אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב. כי פנה היום, אלו הן צדיקיא המאירים כשמש. כי ינטו צללי ערב, שנשארו פעוללות בציר וזהו לעת ערב ולא בזמן דנהירין להון צדיקיא כשמשא.

(בראשית ח) והנה עלה זית טרף בפיה. לולי שהעיר הקדוש ברוך הוא רוח הכהנים, שהיו מדליקין גרות בשמן זית, אזי אבדה פליטת יהודה מן העולם. ובכל פעם ופעם שבה בתשובה ונתקבלה. אמר רבי פנחס, חוץ מן גלותא רביעאה, דעדיין לא שבה, והכל תלוי בתשובה.

ואמר רבי פנחס, אין לך בכל פעם ופעם, שלא התעכב הקדוש ברוך הוא גזר דינא של פנסת ישראל, שבע שמיטין, ושבע יובלות, שמא תחזור בתשובה. הדא הוא דכתיב, (בראשית ח) וייחל עוד שבעת ימים אחרים, בר מן קדמאי.

וישלח את היונה, בגלות אדום. ולא יספה שוב אליו עוד, דעד היום לא חזרה בתשובה, ולא העירה רוחה. דאמר רבי פנחס, אלמלי חזרה בתשובה לא נשתתירה בגלות יומא חד. רבי אליעזר אומר, כל הגליות שגלתה פנסת ישראל, נתן לה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הקדוש ברוך הוא זמן וקץ, ונתעוררה תמיד בתשובה, וגלות האחרון אין לו קץ וזמן, אלא הכל תלוי בתשובה. שנאמר, (דברים ל) וּשְׁבֹתָ עַד ה' אֱלֹהֶיךָ וּשְׁמַעְתָּ בְּקוּלוֹ. וּכְתִיב, (שם) אִם יְהִי נִדְחָךְ בְּקִצָּה הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם יִקְבְּצֶךָ ה' אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקְחֶךָ.

אמר ליה רבי עקיבא, אם פן, היאך יהא דא להתעוררא כולהון פחדא בתשובה, מאן דהוי בסייפי שמיא, ומאן דהוא בסייפי ארעא, הך יתחברון פחדא למעבד תשובה.

אמר לו רבי אליעזר, חייך, דאי יחזרון בתשובה רישי כנישתא, או חדא כנישתא, בזכותם יתפנש כל גלותא, דקודשא בריך הוא איסתכי תדירא, אימתי יחזרון, ויעבד להון טבא, דכתיב (ישעיה ל) וְלֹכֵן יִחַפֶּה ה' לַחֲנֻכָּם. מחפה תמיד אימתי יעשו תשובה.

אמר רבי יוסי, איתא הא, כהא דאמר רבי פנחס, דכתיב ולא יספה שוב אליו עוד. לא נאמר ולא יסף שוב אליה, אלא היא לא יספה שוב אליו, מפלל דהוא מזומן ומחפה אימתי תשוב.

רבי הוה יתיב יומא חד, והוה מסתכל בהא מילתא, דכתיב (דברים ד) בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים וּשְׁבֹתָ עַד ה' אֱלֹהֶיךָ וּשְׁמַעְתָּ בְּקוּלוֹ. אמר, מה דאמר משה דיהוי בסוף יומיא, כל אינון עקתין הא אתא, ותשובה עד כען לא אתעבידא.

עה דהוה יתיב, אתא אליהו זכור לטוב, אמר ליה, רבי במאי אתעסקת. אמר ליה בהאי דאמרה תורה, דכד ייתון עקתין לישראל בסוף יומיא, דיעבדון תשובה לאלתר, דכתיב באחרית הימים וּשְׁבֹתָ עַד ה' אֱלֹהֶיךָ וּשְׁמַעְתָּ בְּקוּלוֹ. ועד כען לא תבו בתשובתא.

אמר ליה חייך רבי, בהאי מילתא אתעסק קודשא בריך הוא יומא דין, ואתא מיכאל אפטרופסא רבה דילהון, ובעי דאימתי יפקון בנוהי רחימוהי מתחות גלותא דאדום. ואמר, את פתבת באורייתך, דכד יסבלון אינון עונשייא על מה דעבדו, מאי כתיב. (שם) כִּי אֶל רְחוּם ה' אֱלֹהֶיךָ.

אמר ליה, ייתי סמאל אפטרופסא דאדום ויטעין עמיה קמאי. אתא סמאל. וטעין מיכאל מלתא דא, פדבקדמייתא. אמר סמאל, מארי דעלמא, את הוא דאמרת דתהוי כנישתא דישראל תחות שולטנא דאדום, עד דיהון זפאין קמך, והא פלהון חייבין עד יומא דין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בִּיה שְׁעֵתָא אַנְזִיפִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל דְּאָמַר דְּלְטוּרָא עַל בְּנוּהִי, וְעָרַק תְּלַת אֲלָפֵי מִלִּין. וְאָמַר לְמִכָּאֵל, מִיכָאֵל הָוּה לָךְ לְמַהוּי שְׁפִיל לְרִישִׁיה דְּקָרָא, דְּכָתִיב וּשְׁבַת עַד ה' אֱלֹהֶיךָ וּשְׁמַעַתָּ בְּקוּלוֹ, וְאַחַר כֵּךְ כָּתִיב כִּי אֵל רַחוּם ה' אֱלֹהֶיךָ.

אָמַר מִיכָאֵל, מָאֲרִי דְעֵלְמָא, הָוּה לָךְ לְרַחֲמָא עֲלֵייהוּ, אֵת רַחוּם, וְכֵךְ אֲתִקְרִיאַת. אָמַר לִיה אֹמְיָא אֹמְיָתִי בְּיוֹמָא דְאַתְגְּזֵרָא דִּינָא קְדָמָאִי, עַד דִּי יִתּוּבוּן. וְאִי פְּנִישְׁתָּא דִּישְׂרָאֵל, אֲפִתַּחַת תְּשׁוּבָה פְּעִינָא דְמַחְטָא, אֲנָא אֲפִתַּח לָהּ תְּרַעִין רַבְרַבִּין.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, תָּא חֲזִי, הָאִי דְכָתִיב בִּיעֲקֹב (בראשית לב) וַיֹּתֵר יַעֲקֹב לְבָדוֹ וַיֵּאבֶּק אִישׁ עִמּוֹ עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר. בִּיה זִמְנָא אֲתִיְהָבָא רְשׁוּתָא לְכָל חִילֵי דְשְׁמַיָּא, לְאַיְנוֹן רַבְרַבִּין דְאַתְמַנּוֹן עַל מַלְכוּוֹתָא, וְאַתְפָּרְשׁוּ אֵלִין לְשִׁלְטָאָה עַל אֵלִין, וְאַתִּיְהַבַת רְשׁוּתָא וּשְׁלִטְנָא לְרַבְרָבָא דְאַדוּם, לְשִׁלְטָאָה עַל אֹמְיָא.

בִּיה שְׁעֵתָא מַה כָּתִיב. וַיֹּתֵר יַעֲקֹב לְבָדוֹ, דְּעַד פְּעֵן לָא הָוּוּ לִיה בְּנִימִין וְלָא אֲפוּטְרוּפוּסָא בְּשְׁמַיָּא.

וַיֵּאבֶּק אִישׁ עִמּוֹ, דִּין הוּא סְמָאֵל, רַבָּא דְאַדוּם. וּבְעָא דִּיתִיְהָב יַעֲקֹב תַּחוּת שְׁעֵבוּדָא דְאַדוּם, וּמְשׁוּם זְכוּתָא רַבְרָבָא דְהוּה בִּיעֲקֹב, לָא אֲתִיְהָיִב בִּידֵיהּ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בִּיה שְׁעֵתָא אֲתַכְנֵשׁוּ כָּל חִילָא דְשְׁמַיָּא, וּבְעוּ לְמִטְעֵן עִם סְמָאֵל, בְּגִינֵיהּ דִּיעֲקֹב. אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לָא אִיצְטְרִיךְ יַעֲקֹב לְשׁוּם חַד מִנְכוּן, הָא זְכוּתִיהּ דִּיטְעוֹן עֲמִיהּ. מִיָּד וַיֵּאבֶּק אִישׁ עִמּוֹ, טְעִין עֲמִיהּ.

אָמַר רַבִּי יוּדָא, תָּא חֲזִי, מַה כָּתִיב בִּיה. (שם) וַיֵּרָא כִּי לֹא יָכוֹל לוֹ, דְּהוּה סְגִיאָה זְכוּתִיהּ, וְלֹא יָכִיל בְּטַעֲנֵתִיהּ לְאַשְׁתַּעֲבָדָא יַעֲקֹב תַּחוּת יְדָא דְאַדוּם. מִיָּד וַיִּגַע בְּכַף יָרְכוֹ. אֵלִין אֵינּוֹן בְּנוּהִי נְפָקִי יָרְכִיהּ.

בִּיה שְׁעֵתָא אֲתַחְלֵשׁ יַעֲקֹב, וְלֹא יָכִיל לְמַטְעֵן עֲמִיהּ, דְּכָתִיב וַתִּקַּע כַּף יָרֵךְ יַעֲקֹב בְּהָאֲבָקוֹ עִמּוֹ, בְּאַטְעֵנוּתִיהּ עֲמִיהּ. וְאַתִּיְהָבָא רְשׁוּתָא לְסְמָאֵל, בְּנוּהִי דִיעֲקֹב תַּחוּת יְדָא דְאַדוּם, כָּל זִמְנָא דִיעֲבְרוֹן עַל אֹרִייתָא.